

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

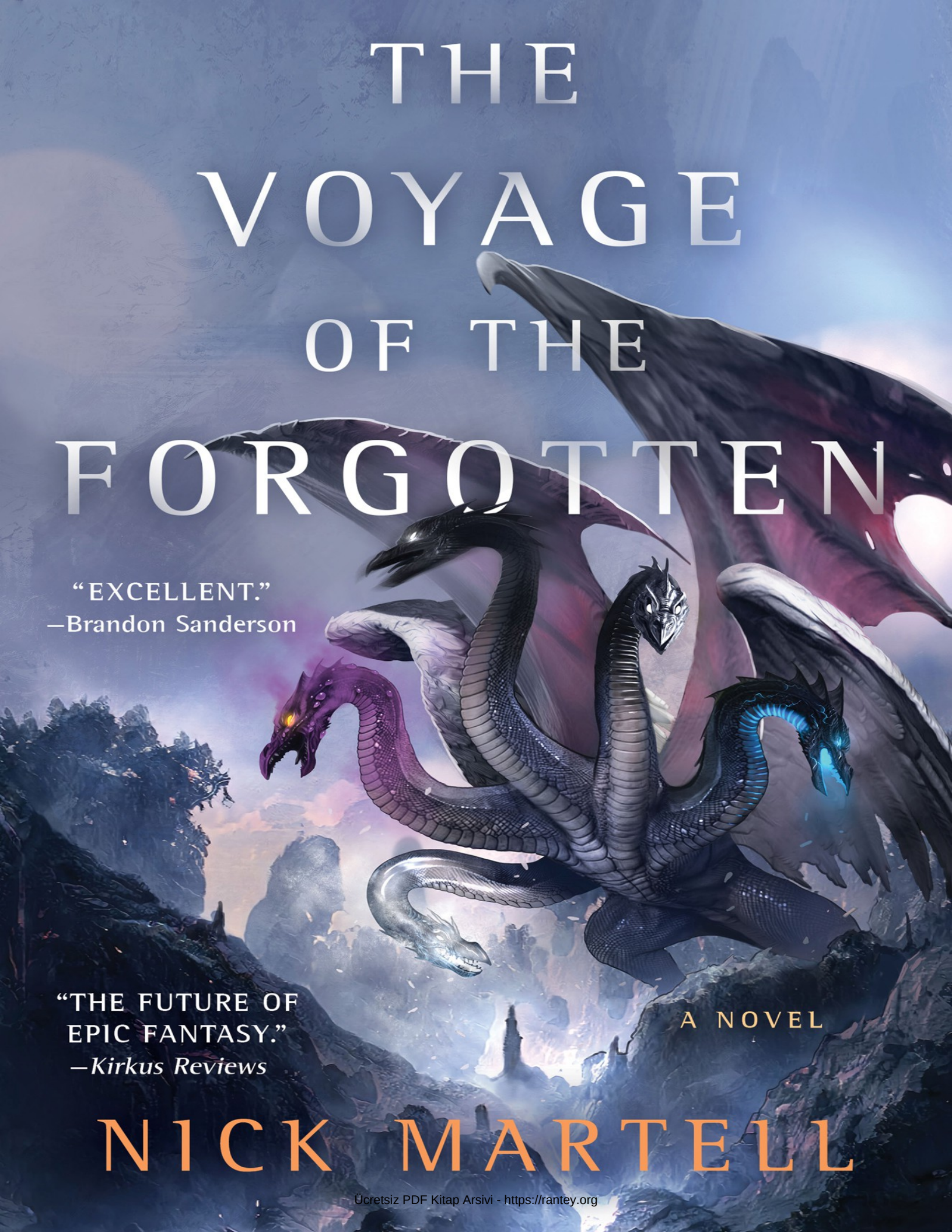
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE VOYAGE OF THE FORGOTTEN

“EXCELLENT.”
—Brandon Sanderson

“THE FUTURE OF
EPIC FANTASY.”
—Kirkus Reviews

A NOVEL

NICK MARTELL

İLGİLİ BİLGİLER

ERCENARYLING

THE
VOYA
OF THE
O O

A Novel

Nick Martell

SAGA PRESS

Yayıncı Bildirimi

Yayıncı, kişisel cihazlarınızda okumanın keyfini çıkarabilmeniz için bu e-kitabı Dijital Haklar Yönetimi (DRM) yazılımı uygulanmadan size sağlamıştır. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlamayamaz veya herhangi bir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı kişisel cihazlarınızda okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: simonandschuster.biz/online_piracy_report.

Bunca zaman yanımda olan arkadaşlarım için. Birlikte büyüdüğüm
ve artık konuşmadıklarım için. Benimle birlikte otoyollarda
yürüyenlere ve su balonlarının nasıl bağlanacağını çok iyi bilenlere.
Birlikte yüzdüğüm, aptalca şeyler yaptığım, oyunlar oynadığım
ve yazamadığım diğer tüm hikayeler için. Her şey için hepinize
teşekkür ederim.

DRAMATIS PERSONAE

KINGMAN VE ROYALS:

Michael Kingman:

Kingman ailesinin ortanca çocuğu.
Kingman'ı Serena Hollow'a bağladı.
Bilinen unvanları: Kral Katili, Ejderha
Katili, Orbis Şirketi'nin Paralı Asker
Çırağı. Fabrikatörü etkisiz hale getir.

Gwendolyn Kingman:

Kingman ailesinin en genç üyesi.
Kingman'ı Adreann Hollow'a bağladı.
Son konumu bilinmiyor. Nesli tükenmekte olduğu varsayılıyor.

Lyonardo Cityborn:

Kingman ailesinin en büyük çocuğu.
Merhum Davey Hollow'a bağlı. Yüce
Asil Kayleigh Ryder'ın kocası. Kan
İmalatçısı.

Juliet Kingman:

Kingman ailesinin reisi. David
Kingman'ın dul eşi.

David Kingman:

"Çocuk Prensi Öldüren Kingman" olarak biliniyor. Öldü.

Davey Hollow:

Öldürülen çocuk prens. Hollow tahtının eski varisi.
Lyonardo Kingman'a bağlı.
Öldü.

Serena Hollow:

Hollow Kraliçesi.
Michael Kingman'a bağlı. Jay Prince ile nişanlı.
Force Fabricator... Kendim hakkında notlar yazmak neden bu kadar garip?

Adreann Hollow:

Tahtın ikinci sıradaki varisi.
Hollow'da "Yozlaşmış Prens" olarak bilinir.
Gwendolyn Kingman'a bağlı. Yakın zamanda evlendi.

Metal İmalatçısı.
Isaac Hollow:
Hollow Kralı.
David Kingman'a bağlı. Öldü.

HOLLOW'UN YÜKSEK SOYLULARI:

Charles Domet:
Ölümsüz bir pislik.
"Cankurtaran" olarak bilinir.
Wolven Kralları ile bağlantılı mı?
Kayleigh Ryder:
Ryder ailesinin ilk çocuğu.
Lyonardo Cityborn'un karısı.
Kyros Ryder:
Ryder ailesinin üçüncü çocuğu.
"Kai" olarak biliniyor. Kör.
Şu anda Amalgamation Enstitüsü'nde staj yapıyor. Ses
İmalatçısı.
Joey Ryder:
Ryder ailesinin en küçük çocuğu.
Dilsiz. Ateş Ejderhası'nın kalbinin mirasçısı.
Danielle Margaux:
Michael'ın çocukluğundan unuttuğu bir Yüksek Asil.
Margaux ailesinin en büyüğü.
"Şafak" ve "Kırmızılı Kız" olarak
biliniyor. Öldü.
Sebastian Margaux:
Margaux Yüksek Asil ailesinin yeni varisi. Şu
anki yeri bilinmiyor.

KUZGUNLAR VE TERAZI ÜYELERİ:

Efyra Mason:
Kuzgunların kaptanı.
Chloe Mason'ın annesi.
Naomi Dexter:
Terazi'nin Cellat Bölümü'nün eski üyesi. Rüzgar
İmalatçısı.
Çırak Kuzgun.
Chloe Mason:
İki Tüylü Kuzgun.

Efyra Mason'ın kızı.
Yıldırım İmalatçısı.
Karin Ryder:
Üç Tüylü Kuzgun.
Ryder ailesinin ikinci çocuğu.
Rowan Kerr:
Dört Tüylü Kuzgun.
Michelle Cityborn:
Beş Tüylü Kuzgun.
Hannah Hyann:
Altı Tüylü Kuzgun.
Katherine Naverre:
Eski High Noble. Angelo Shade'in merhum eşi.
Angelo Shade:
Michael, Gwen ve Lyon'un koruyucu babası.
Terazi Gözcüleri'nin eski komutanı. Şu anki yeri bilinmiyor.

ORBIS PARALI ASKER ŞİRKETİ:

Karanlık:
Orbis Şirketi için işe alım görevlisi. "Kara Ölüm" olarak biliniyor.
Angelo Shade ve Katherine Naverre'nin oğlu.
"Worldbreaker" seviyesinde bir tehdit olarak kabul edilir.
Tai:
Orbis Bölüğü Komutanı.
Imani:
İkinci komutan.
Alexis:
Silah ustası.
Dark'ın ölen nişanlısı Zahra'nın kız kardeşi.
Beorn:
Zehir Ustası.
Haru:
Silah Ustası.
Cassia:
Yelken Ustası.
Gael:
Patlayıcı Ustası.
Otto:
Sihir ustası.
Jade:
Hafıza Ustası.

Nonna:

Tarih Ustası.

REGAL PARALI ASKER ŞİRKETİ VE MÜŞTERİLERİ:

Jay Prince:

Regal Paralı Asker Şirketi'nin şu anki birincil müşterisi.

Yeni Dracon Şehri'nin Tüccar Prensi ve eski İskelet. "Prens

"in gerçek soyadı olmadığından şüpheleniliyor.

Serena Hollow ile nişanlı. Angelo Shade'e bağlı.

Papa Noble:

Regal Paralı Asker Şirketi'nin lideri.

"Vurano Kasabı" olarak bilinir.

Gerçek adı bilinmiyor. "Vako" olduğu söyleniyor.

Liam Noble:

Papa Noble'm en küçük çocuğu.

Regal Bölüğü'nün dört komutanından biri.

Ciara Noble:

Papa Noble'm en büyük ikinci çocuğu.

Regal Bölüğü'nün dört komutanından biri.

ÖLÜMSÜZLER VE DİĞER FELAKET TEHDİTLERİ:

İlk Wolven Kralı:

Bilinen bir bilgi yok. Canlı ve tehlikeli olduğu tahmin ediliyor.

İkinci Wolven Kralı:

Bilinen bir bilgi yok. Canlı ve tehlikeli olduğu tahmin ediliyor.

Üçüncü Wolven Kralı:

Bilinen bir bilgi yok. Canlı ve tehlikeli olduğu tahmin ediliyor.

Rian Smoak:

Ebedi Alev Kilisesi'nin Ejderha Tarihçisi. Ölümsüz. Duman ve Canavar sınıflandırması.

Başbüyücü:

Yazar ve Usta Cerrah. Gerçek

Ölümsüz.

Emelia Bryson:

Hollow isyanının eski lideri.

"İmparator" olarak bilinir.

Eski bir kurban. Gerçek Ölümsüz. Angelo

Shade ile bağlantılı.

DİĞERLERİ:

Symon Anderson:

"Hikayelerin Kralı" olarak bilinir.

Hollow Arşivcileri Eski Kayıt Memuru.

Treyvon Wiccard:

Hollow'un Doğu Yakası'nın "Büyük

Kardeşi". Işık İmalatçısı.

Jamal Wiccard:

Trey Wiccard'ın küçük kardeşi.

Vefat etti.

Sirash:

Michael'in dolandırıcı suç ortağı ve eski İskelet. Gerçek

adı "Omari Torda."

Şu anki yeri bilinmiyor.

Arjay:

Sirash'ın küçük kardeşi.

Jean Lorenzo:

Sirash'ın kız

arkadaşı.

Müzik Koleji'nde öğrenci.

ŞİMDİYE KADARKİ HİKAYE

Michael Kingman... elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan bir adam. En kötü haliyle kibirli ama kalabalık azaldığında sevgi dolu. Bazıları ona büyüklük kuruntusu olan iğrenç bir çocuk diyor. Diğerleri kral katili. Ama ben onu sadece Kingman'ım olarak tanıdım. Gölgem olarak. Beni asla terk etmeyeceğine yemin eden ama ben tahtın ne kadar rahatsız edici olduğunu anlamadan terk eden adam. Ve sanırım bizim hikayemiz de bundan ibaret. Bir Kingman ve Hollow ayrı ama birlikte kalmaya çalışıyor.

Birkaç ay önce onu öldürmek istedim. Babamın ölümünde baş şüpheli olduğu zaman. Ne de olsa Michael kanlar içinde ve babamı öldüren silahı tutarken görülmüştü. Nasıl o olamazdı? Ama o değildi ve bu suçlama havada kaldı çünkü kimse gerçeği kabul etmek istemiyordu. Babam ölmeden saatler önce birbirimizi gördük. Michael bana arkadaşlarından birini aradığını söyledi ve ben de ona inandım. Daha sonra intikam almak istediğimde kederim düşüncelerimi gölgeledi. Benim yaşadığım acının bir kısmını onun da hissetmesini istedim. Bu yüzden ona savaş ilan ettim. Onun için bir arsa buldum ve canlı canlı gömülebileceği bir mezar kazdım. Yine de o aptal ısrar etti, masum olduğunu kanıtlayacağına yemin etti.

Onu pusuya düşürdüm ve yapabilecekken bile geri çekilmedi, neredeyse istersem onu öldürmeme izin veriyordu. Onu öldürmelerini emrettiğimde Kuzgunlarımdan kaçtı. Ben Kızıl olarak sahne alırken bana suikast düzenlemeye çalışan bir Yol Katili'ne saldırdı. Benimle silah ruleti oynadı ve sonra intihar etmek üzere olduğunu düşündüğümde beni hüngür hüngür ağlayan bir aptal olarak bıraktı. Ve sonra hayatımı kurtarmak için birkaç gün içinde Heartbreaker Seri Katili'nin peşine düştü. Olduğunu ya da olacağını iddia ettiği her şey için... onun gibi bir embesilin yalanlarını gerçeğe dönüştürmesi beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyecek.

Ejderha Katili unvanı gerçek oldu. Kral Katili unvanı da öyle mi olacak? Çünkü gözünü diktiği bir kral biliyorum. Özellikle de Michael'ın kız kardeşini kaçırdıktan sonra.

Ama fazla ileri gidiyorum. Kalpkıran'ı öldürdükten sonra olabilecek en kötü şeyi yaptı: Şehri asi istilasından kurtarmak için Unutulmuş olmaya hazırlandığım sırada, çocukluğumuzdan beri bana karşı hisleri olduğunu açıkladı. Ölmek üzere olduğumu düşünerek... Ben de aynı şeyleri hissettiğimi itiraf ettim. Sonra Jay adında bir Tüccar Prens'in Regal Şirketi'nin yardımıyla isyancıları bozguna uğrattığını öğrendik. Teşekkür olarak tek istediği benimle evlenmekti, böylece birlikte Hollow'u eski ihtişamına kavuşturabilirdik.

Yapmam gerekeni yaptım ve teklifini kabul ettim. Düzgün bir kraliçe oldum ve Kingman'ın onu gerçekten anlayan tek kişi olduğuna inanan duygusal kızı bastırdım. Ve yine de... bir zayıflık anında... Michael'ı buldum ve sadece bir an için duygularımızla savaşmayı bıraktık ve bunun yerine onları harekete geçirdik.

Harekete geçmeyen aşk, çocukluk aşkları gibi her zaman boştur. Sadece iki kişi kendini ona adadığında çiçek açar. Beni öptüğünde, bahara kadar umutsuzca hayatta kalmaya çalışan tomurcuklardan başka bir şey değildik... ve şimdi buradayız. Görevin ayırdığı ama kaderin birbirine bağladığı, huzuru asla bilemeyecek aşıklar. Aynı kalbi paylaşıyoruz. Aynı ritmi. Ama sen bunların hepsini zaten biliyorsun, değil mi?

Şimdi size kendi versiyonumu anlattığıma göre... sorularıma cevap verecek misiniz? Wolven Krallarının isimleri nedir? Ve neden önemliler?

Michael Kingman neden birlikte olmamızın Tenere'i mahvedeceğini düşünüyor?

Serena Hollow yüzünü çalan canavara baktı, daha fazlasını öğrenmeye hevesliydi. Kendini içinde bulduğu bu delik sıkışık ve karanlıktı, gizli girişi bulduğu kilerin arkasından çok eski harabeleri andırıyordu. Aynalar etrafını sarmış, yüzünü her açıdan ona geri yansıtıyordu. Bazıları diğerlerinden daha yargılayıcı görünüyordu. Bazıları nazik. Bazıları üzgün. Ve bazıları da sanki başka bir hayattan, farklı bir yol seçmiş olduğu bir hayattan gelmiş gibiydi. Bakarken en çok acı verenler bunlardı. Ama neyse ki akıl sağlığı için önündeki canavara odaklandı. Bilgi karşılığında ona bilgi veren şeye.

Onun yüzünü takıyor ve vücudunu mükemmel bir şekilde kopyalıyordu. Her yönden aynıydı. Kendisiyle konuşmak tuhaftı ama... bu canavarın başka formları da vardı.

daha kötü olabilirdi. Bir sürü başka şey. En azından kendi yüzüne kızmaya alışkındı. Hollow Kalesi'ndeki tüm aynaların kapalı olmasının bir nedeni vardı: Kendisini görmekten nefret ediyordu.

"Wolven King'in isimlerinden biriyle takas etmek için bana yeterince verdin mi bilmiyorum," dedi ileri geri volta atarak. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Belki de senin bir anına."

"Bir anı mı? Benden anı alabilir misin? Yoksa sadece bir tane mi görmek istiyorsun?"

"Onları alabilirim," dedi yumuşak bir sesle. "Ben bir... anı uzmanıyım. Mükemmel bir gözlemciyim. İnsanların anılarını alırım, onları başkalarıyla takas ederim ve koleksiyonumu tekrar tekrar izlerim." Aniden durdu ve gözleri kedi gibi döndü. "Sende arzuladığım bir şey var. Mükemmel bir ikram. İstedğin her şey için takas edebileceğim bir şey."

"Bir şey var mı?"

"Her şeyi," diye onayladı. "Ve tek istediğim çocukluğundan iki küçük anı. Onları bana ver, ben de sana üçüncü Wolven King'in adını vereyim. Bu en zor olanı."

"Hangi anılar?"

Sanki vahşi bir hayvanı ürkütmemeye çalışıyormuş gibi yaklaştı. "İlki küçük bir şey. Olayların büyüklüğü içinde gerçekten önemsiz." Tenin hiç olmaması gerektiği kadar pürüzsüz görünen eli omzunu sıyırdı. Parmak uçlarından giysilerine şimşekler sıçırıyor gibiydi. "Michael Kingman'ı ilk öptüğün ana ihtiyacım var."

"Biz çocukken oldu," dedi. "Önemsiz bir şeydi. Aptalca bir oyundu. Ailelerimiz bizi vatana ihanet etmişiz gibi azarlasa bile. Bir hafta boyunca onu görmeme izin verilmedi. Ve ben odamda kilitli kalıp kefaret ayetleri yazarken... o dışarıda, kavurucu sıcakta, kafasına bir kova su tutarak durmak zorundaydı. Kovayı her düşürdüğünde cezasına bir gün daha ekleniyordu." Serena boğazında düğümlenen acı dolu anıları yutkunarak geri çekti. "Neredeyse iki hafta boyunca dışarıdaydı."

"O zaman unuttuğun için kendini kötü hissetmemelisin-"

Serena canavarın elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Beni manipüle etmeye çalışma. Bana bunu neden istediğini söyle. O zaman ben karar veririm."

"Onu istiyorum," dedi canavar. "Çünkü seni kıracağını düşünüyorum. Sevgiyi görevden üstün tutamayacaksın. Yanıldığını kanıtlamak ister misin? O an olmadan Michael Kingman'ı hâlâ bu kadar sevebileceğini düşünüyor musun? İlk vazgeçiş anı genellikle en zordur. Ama bu size dünyanın sonu gelmeden bunu tekrar yapabileceğinize dair inanç verir."

Serena kendini hiçbir zaman gururlu bir insan olarak görmemişti. Görev duygusu tacın ağırlığını her zaman görmezden gelmesini zorlaştırmıştı. Gurur ve görev birbirine çikolata ve erik turşusu kadar kötü karışıyordu. Gurur, kendi başarısızlıklarının ötesini göremeyen içi boş bir kabuğa dönüşene kadar babasının özgüvenini yiyip bitirmişti. Ama Serena'nın bir kez olsun gururu vardı. Aşkının o kadar kolay sönmeyeceğini biliyordu. Buraya kadar gelmişlerdi. Pek çok engelle savaşmışlardı. Kırıldıklarında birbirlerini bulmuşlar ve hayatlarını birlikte onarmaya başlamışlardı. Tek bir anıyı unutmak aşklarının temelini gerçekten yok edebilir miydi?

Affet beni, Michael, diye düşündü. Ama bu bizim sonumuz olmayacak. Bunu biliyorum.

"Al bunu," dedi küçümseyerek. "Diğer anı ne?"

Canavar, Serena'nın midesini bulandıran bir gülümsemeyle bir kolunu onun omuzlarına dolayarak yanına kayd. "Diğer anı daha da önemsiz. Kardeşin Davey ile ilgili tek bir anı istiyorum."

BÖLÜM 1:

YOK SAYMA

MICHAEL KINGMAN'IN SON ÖLÜMÜNE 30 GÜN KALDI

"Benim ölümüm kesinleşti. Seninki de öyle. Ama ne yazık ki bizim için, kulaklarımızı tıkıyor ve gözlerimizi siper ederek sarsılmaz, yenilmez bir avcıya meydan okuyabileceğimizi umuyoruz. Sanırım insanlığın cehaleti de bu. Her zaman olanı değiştirebileceğimize inanıyoruz."

-Vurano'nun Regal Şirketi tarafından yok edilmesinden saatler önce bir usta ile çırağı arasında kulak misafiri olunan bir konuşma

GÜNBATIMINI KOVALAMAK

"Seni seviyorum, Serena. Her zaman sevdim, her zaman seveceğim."

Hollow Kraliçesi'nin cam kadehi elinden kaydı ve Roor'un balkonunda paramparça oldu. Beklediğim tepki bu değildi ama tokat yemekten daha iyiydi. Ya da sadece kendimi daha iyi hissetmek için kendime böyle söyledim. Seni seviyorum demek ve karşılığında sessizlik almak belki de şimdiye kadar yaşadığım en alçakgönüllü şeydi.

Eğer kız kardeşim yanımda olsaydı, Gwen benim kuruntulu kafama biraz mantıklı bir tokat atabilirdi. Kingman ailesinin sorgusuz sualsiz itaat etmesi beklenen çok az kural vardı. Korumakla yükümlü olduğumuz Kraliyet ailesine aşık olmamak, listede onları öldürmemekten daha üst sıralarda yer alabilirdi. Ama sanırım her zaman yavaş öğrenen biri olmuştum. Hollow beni parlak kişiliğim ve sağduyulu muhakemem nedeniyle aptal Michael Kingman olarak tanımlıyordu.

Serena yeşil gözlerini kocaman açmış, alt dudağı titreyerek bana bakarken kendimi kostüm giymiş bir çocuk gibi hissediyor, süslü kıyafetlerimi karıştırıyordum. Ona nereden bakarsam bakayım çok güzeldi. Burnunun üstündeki çillerden örgülü kumral saçlarına, uzun soluk mavi elbisesinden gözlerinin etrafına sürdüğü siyah kozmetiğe kadar. Sonsuza dek ve bir gün boyunca onun yanında olabileceğimi diledim.

Bunu uzun süre inkâr etmeye çalışmak belki de kendime söylediğim en büyük yalandı. Sonunda ona gerçeği söylemek, bu hatayı düzeltme girişimimdi.

"Bir şey söyleyecek misin?" Sol bileğimi tutarak sordum. "Muhtemelen sana daha önce söylemem gerektiğini biliyorum-"

"O geceden beri her geceyi birlikte geçirdik!" diye bağırdı. Sonra da diğer konukların dikkatini çekmemeye çalışarak sesini alçalttı. "Bana söylemek için neden şimdi seçtin? Adreann'ın düğünündeyiz!"

"Bak," dedim. "Kötü bir zamanlama. Farkındayım. Ama sana nasıl olduğumu bildirmek zorundaydım.

."

"Ne zaman seninle ilişkimiz hakkında konuşmaya çalışsam kaçıyorsun. Kelimenin tam anlamıyla. Angelo, Gwen'i kurtarmak ya da görevimiz hakkında olmayan bir konuşma yapmak bir yana, duyguların hakkında konuşmak yerine göle atladın. Ve şimdi bana beni sevdiğini mi söylemek istiyorsun? Her zaman sevdiğini ve seveceğini mi? Her zaman bu kadar aptal mıydın yoksa son zamanlarda Dark'tan çok mu fazla darbe aldın?"

"Duygularımı anlamakta zorlanıyordum," diye açıkladım. "Hollow'da olanlardan sonra... ne yapacağımı bilmiyordum. Biz Kingman ve Hollow'uz. Uymamız gereken emsaller var." Bir de Angelo'nun Serena'yla kalırsam öleceğine dair uyarısı vardı. Aşkımız Tenere'yi paramparça edebilirdi. "Yine de..."

"Ve yine de," diye tekrarladı, dirseklerini balkonun korkuluklarına dayamak için benden uzaklaşarak. "Ve yine de. Ve yine de. Yine de."

Annesinin şehri Vargo'nun tamamı gözümüzün önündeydi. Birçok neslin şehir üzerindeki etkisini gösteren Hollow'un aksine, Vargo doğal görünemeyecek kadar tekdüzeydi. Sanki her yüz yılda bir şehir yerle bir ediliyor ve mevcut yöneticinin istediği yönde yeniden inşa ediliyordu. Şu anki tema geniş, yüksek ve ortasında bir saray bulunan parıltıyan pembe bir gölün etrafına inşa edilmişti. Her bina mükemmel bir şekilde simetrikti, Rat temiz mimarisi yüzlerce kez kolayca kopyalanabilirdi. Şehrin ötesinde, şehrin geri kalanından daha büyük, Hollow'daki Narrows'tan daha fazla kıvrım, dönüş ve rıhtım içeren bir liman vardı. Denizcilerin bağırışlarını duyabiliyorduk.

Sessizlik dayanılmaz bir hal aldığı anda, "Bu konuşmayı bir ay önce yapmalıydık," dedi. "Şimdi değil. Burada olmaz. Kaderimi çoktan kabul

ettim.

Bunu değiştirmek için
artık çok geç." "Serena," diye
mırıldandım.

Ayağının yanıyla kırık camı korkuluğun üzerinden süpürdü. Parçalar parıldayan kayan yıldızlar gibi altımızdaki suya düştü. "Michael, kendimi bildim bileli sana aşığım. Ama o zamanlar bir çocuktum... ve şimdi bir kralieyim. Hollow için en iyi olanı yapmalıyım. Hislerim ne olursa olsun."

"Jay Prince'in Hollow için en iyisi olduğunu mu düşünüyorsun? O Angelo Shade ile işbirliği içinde!"

"Farkındayım," dedi buz gibi bir sesle. "Aptal değilim ama ben olsam da olmasam da tahtı ele geçirmeye çalışacaklar. Adreann bunu şimdi her zamankinden daha çok istiyor. O asi kaltakla evlenmek sadece açlığını daha da derinleştirdi. En azından bu şekilde yollarına çıkabilir ve onları gözden uzak tutabilirim. Hollow'un tehlikede olduğunu düşünseydim nişanın bu kadar ileri gitmesine izin vermezdim ama elimde ihtiyaçları olan bir şey var ve işler gerçekten umutsuz hale gelirse takas edebilirim. Yoksa kararına güvenmiyor musun?"

"Biliyorum, ama-"

"Ama hiçbir şey. İşte böyle. Böyle olmalı."

Cevap vermedim, onu serbest bırakmak için kafamda binlerce plan ve program dönüyordu. Ama yanağıma uzun bir öpücük kondurduğunda, bu bir sevgilinin kucaklaşmasından ziyade son bir veda gibi geldi.

"Sen her zaman benim Kingman'im olacaksın," diye fısıldadı zoraki bir gülümsemeyle.

Ben cevap veremedenden kutlamaya geri döndü ve maskeli parti katılımcılarının arasında kayboldu. Gözlerimi kapattım, rüzgârın yüzüme çarpmasına izin verdim ve sonra sol bileğimin etrafındaki elimi açtım. Avucumun olduğu yerde, tahriş olmuş kırmızı derinin üzerinde siyah mürekkeple yazılmış iki harf vardı: *Es*. Bu Serena'nın asil lakabıydı. Kısa bir süre önce onunkine uygun bir dövme yaptırmıştım. Romantik olması gerekiyordu. Onun yerine acınasıydı. Utancımı gizlemek için onu tekrar bandajla sardım, maskemi taktım ve içeri geri döndüm. Bir paralı asker için huzur yoktu. Kalbi kırık biri için bile.

Bu parti Hollow'da katıldıklarımından daha tehditkâr değildi. Farklı olan tek şey herkesin uymak zorunda olduğu saçma kurallardı. Ve Gold Coast'ta

hiçbir şey kişinin maskesinden daha değerli sayılmazdı. Sınıfı, yaşı, mesleği ve medeni durumu göstermek için sıkı bir şekilde düzenlenmişlerdi. Başlangıçta Altın Sahili'ni oluşturan on aileyi temsil eden on yaratık vardı.

Vargo Klanı: sıçan, köpek, köpekbalığı, yılan, maymun, örümcek, yaban arısı, yılanbalığı, inek ve ejderha.

Hizmetkârlar, kendi hiyerarşilerini gösteren çeşitli karmaşıklıklarda ahşap maskeler takarken, konuklara geldikleri yere göre basit renkli maskeler verilirdi. Paralı askerler şeytan maskesi takardı. İğrenç keskin dişleri ve boynuzları olan iğrenç şeyler. Katılmak zorunda bırakıldığım bu çarpık yeni dansta mantıklı olan tek şey buydu.

Bir elim belimde asılı duran kılıçta, Jay Prince ve Regal Şirketi'nin asil kardeşlerine göz kulak olarak partide devriye geziyordum. Dark ve Alexis de aynısını yapıyordu, Titus ise hiçbir şeyin zehirlenmediğinden emin olmak için mutfakta konuşlanmıştı. Bu arada sevgili, tatlı Cassia her zamanki gibi bencil davranıyordu. Ünlü yeteneklerini bize yardım etmek için kullanmak yerine, Vargo'ya yaptığımız yolculuk boyunca takıntılı olduğu haritayı okumaya devam etmeye karar vermişti. Eski ve kırılıyordu ve bana Kraliyet Mahzenleri'nde gördüğüm garip yazıyı hatırlatan garip bir dilde yazılmıştı ama ona iyice bakamamıştım. Etrafımızdaki tüm gürültü ve şenliğe rağmen, odanın bir köşesinde onu inceliyordu.

Partinin çoğu Jay Prens'e odaklanmıştı ve etrafı sarılmıştı, çoğu da bir Tüccar Prens'in klan liderlerinin kızıyla nişanlanmasından heyecan duyuyormuş gibi yapıyordu. Sanki Barut Savaşı sırasında Hollow'la birlikte Yeni Dracon Şehri'ne karşı savaşmamışlardı. Bu gece hafızaları çok zayıftı.

Biri elindeki bıçağı bardağa vurdu ve herkesin dikkatini çekti. Erica Hollow, yanında Serena'yla birlikte yükseltilmiş bir platformun üzerinde duruyordu. Erica Vargo, Serena ya da Adreann'a hiç benzemiyordu; daha büyük bir alnı, daha ince bir vücudu ve kürek kemiklerine kadar inen parlak sarı bir saç örgüsü vardı. Ama delici yeşil gözleri çocuklarıninkiyile aynıydı. Basit siyah bir gömlek ve pantolonun üzerine deri zırhlar giymiş, arkasında altın bir pelerin ve sağ gözünün üzerinde üç şerit beyaz savaş boyası vardı. Vargo'da liderin amacı Hollow'da olduğu gibi etkilemek için giyinmek değildi. Herkese kimin yetkili olduğunu hatırlatmaktı. En güçlü olanın hayatta kalması burada bir inanç değil, günlük bir uygulamaydı.

Erica aşırı tatlı bir sesle, "Sevgililer, bugün burada oğlumun düğününü kutlamak için toplandık," dedi. "Bu, birçok ülkeyi birleştirecek tarihi bir olay ve

onlarca yıllık küskünlüğü ortadan kaldırabilir. Sevgi köprüler kurabilir, özellikle de genellikle nefretin görüldüğü durumlarda."

Vargo'da insanlar alkışlamadı, bunun yerine onaylamak için parmaklarını şıklattılar. "Ne yazık ki oğlum çoktan yeni eşiyle birlikteliklerini kutluyor."

Erica çenesini bardağının kenarında döndürdü. "Ama neyse ki kızım ve müstakbel damadım buradalar. Jay Prince, sahnede bize katılır mısınız?"

Jay ceketini düzeltti ve Serena ile Erica'ya doğru yürüdü. Siyah saçları kısa tutulmuştu, kulakları bir fili bile utandırırды ve yüzünün yarısı kemik dövmeleleriyle kaplıydı. Serena'ya ulaştığında derin bir selam verdi ve sonra elini öptü. Dışlerimi sıktım ve kendime umutlarımdan ziyade görevimi hatırlatmaya çalıştım.

Erica ellerini Serena ve Jay'in omuzlarına koyarak, "Hollow'un kendi düğün ritüelleri var... Vargo ve Yeni Dracon Şehri'nin de öyle," dedi. "Hepsini onurlandırmak istiyoruz ama şu an itibarıyla bunu yapmanın bir yolunu bulmakta oldukça zorlanıyoruz. Bu nedenle nişan süresini uzatmaya karar verdik."

Kalbim yükselirken kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Belki de Serena'nın Jay'le evlenmesini engellemek için hâlâ bir şansım vardı. Onun Angelo Shade'le olan bağlantısını anlamaya çalışmak için biraz zaman harcamıştım ama harekete geçmek için elle tutulur bir şey yoktu. Tek bildiğim birbirlerine tamamen güvendikleriydi. Dark başka bir şeyi onaylamazdı ya da onaylayamazdı. Sır saklamayı çok seviyordu.

"Ne kadar sürecek?" diye bağırdı fare maskeli bir adam kalabalıktan.

"Otuz gün," dedi Jay. "Hazırlıkları ay sonuna kadar tamamlayabileceğimizi umuyorduk ama ikimiz de Hollow'un kraliyet düğünleriyle ilgili katı yasa ve yönetmelikleri konusunda ne yazık ki cahildik. Prens Adreann'ın düğünü işleri daha da karmaşık hale getirdi."

Serena Jay'in elini tuttu. "Tıpkı Tüccar Prensler ve Yüksek Asillerin birçoğunun kendilerine yeterli zaman tanınmadığı takdirde kendilerini küçümsenmiş hissedeceklerinden habersiz olduğumuz gibi. Vargo, tüm büyüklüğüne rağmen, şu anda hepsini barındırabilecek durumda bile değil. Ama otuz gün içinde olacak. Ya da biz öyle umuyoruz. Gece gündüz çalışan inşaatçılarımız var."

"Bu, yaklaşan güneş tutulması sırasında evleneceğiniz anlamına mı geliyor?" diye seslendi bir yılan maskesi.

"Evet," dedi Jay, iç içe geçmiş parmaklarını kaldırarak. "Astronomlar yarım gün süreceğini bile söylüyorlar, bu da bize töreni tamamlamak için bolca zaman tanıyacak. Bu, efsanevi birlikteliğimizi simgeleyen eşsiz bir alamet olacak." Serena'ya sevgiyle gülümsedi. "Gökyüzü duracak ve gerçek aşkın ne olduğunu öğrenecek."

Etrafındakiler yakışıklı adamın sözleri karşısında baygınlık geçirirken neredeyse öğürecektim.

Jay ve Serena soruları yanıtlarken omzuma bir dokunuş hissettim. Chloe'ydi. Tek gözlü kadının saçlarında iki tavus kuşu tüyü vardı. Normal zırhını giymemişti, sırtında dekoratif bir mızrak vardı ve başının yanlarını kazıtmış, saçlarını da düzgünce siyah bir çizgi halinde kestirmişti. Artık Patron Victoria Tapınağı'nda tanıştığım, rüzgârda savrulup gidecek o kırılgan kız değildi. Hollow Kraliçesi'nin yanında durabilecek birine dönüşmüştü.

"Seni bir dakikalığına çalabilir miyim Michael?"

Başımı salladım ve Chloe'nin peşinden balo salonundan çıkıp hizmetkârların koridoruna girdim. Sıkışıkta ama yine de insanlar ellerinde kapalı ve seyrek tabaklar, dolu ve boş kadehler ve bir parti için gereken diğer her şeyle yanımdan geçebiliyorlardı. Her şey harika kokuyordu ama nedense Milis Mahallesi'ne yapılan asi saldırısındaki kokuyu hatırlayıp duruyordum. Serena'nın reddi aklımı başka yerlere göndermiş olmalıydı.

"Serena sahneye çıkmadan önce bana neler olduğunu anlattı," diye açıkladı Chloe tantana yapmadan.

Çünkü tabii ki yaptı. Hayranlık uyandırıcı. Kollarımı kavuşturdum. "Buraya ağlamak için omzum olmaya falan mı geldin?"

"Hayır," dedi. "Aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için buradayım. Onlar evlenene kadar Hollow'daki en tehlikeli adam sensin. Yanlış bir şey yaparsan, elimizde büyük bir savaş olabilir."

"Angelo Shade bunu duysa çok sevinirdi. Uzun zamandır Hollow'u alaşağı etmeye çalışıyor," diye mırıldandım. Bana bir kaşını kaldırdığında içimi çektim ve devam ettim, "Ne yapacağımı sanıyorsun? Jay'i öldüreceğimi mi?"

Chloe bana baktı. "Bunu senden beklemezdim." "Ben bir canavar değilim."

"Siz Kraliyetinin hata yaptığını düşünen bir Kingman'sınız. Atalarınız benzer bir durumda onları durdurmak için ne gerekiyorsa yapmalarıyla ünlüdür."

Babamın yüzüğüyle oynadım, bu kadar küçük bir şeyin beni nasıl rahatlatılabildiğine hep hayret etmişimdir. Eğer babam idam edilmeden önce onu bana vermemiş olsaydı, burada olabilir miydim? Yoksa Angelo'nun entrikalarına ve yalanlarına kanar mıydım?

"Ben atalarım değilim. Ne yapmamı istiyorsun..." Sülfür kokusu tekrar dikkatimi dağıttığında arkamı döndüm. İnsanlar partiden bağırıp çağırıyorlardı ve herhangi bir hizmetlinin bizimle yolu kesişmeyeli epey olmuştu. "Chloe, sanırım-"

Balo salonunun kapısına doğru koşmaya başlamıştı bile, omzuyla kapıya çarptı. Kapı kımıldamadı. Alttaki yarıktan içeri keskin ve gri bir duman giriyordu. Barut dumanı ya da 1re dumanı-diğer tarafta insanların çılgınca vuruşlarını duyabiliyorduk.

Chloe kollarına elektrik verdi, menteşelere şimşek çaktı ve sonra omzuyla kapıya tekrar vurdu. Kapı odanın içine düştü, insanlar yanımızdan koşarak geçerken duman görüşümüzü bulanıklaştırdı. Hepsi çılglık atıyordu, bazılarının maskeleri yoktu. Hepsini iterek geçtik ve balo salonuna girdik. Hizmetkârlar kılıç sallıyor ve Erica, Serena, Jay ve odadaki diğer paralı askerlere silah doğrultuyorlardı.

Siyah dallar tavanın üzerinde kayıyor, periyodik olarak birini yukarı doğru çekerek mide bulandırıcı bir çatırtı ya da kırılmayla sert bir şeye çarpmasını sağlıyordu. Dark, her zamanki gibi bir ölüm orkestra şefiydi ve Alexis Rintlock tabancalarını kullanarak ona yaklaşan herkesi durdururken, etrafımızdaki savaşı kontrol etmek için büyüsunü kullanıyordu. Regal Bölüğü'nün komutanları olan asil kardeşler, Jay, Serena ve Erica'ya katılmaya çalışan dost ve düşmanı kesip biçtiler, ancak onların yardımına ihtiyaçları yoktu, Serena'nın Fabrication'ları ve Jay'in çıplak 1.'leriyle yaklaşan herkesi kolayca geri püskürttüler. Yardım etmek için bir şey yapmayan tek kişi Cassia'ydı. Odanın köşesindeki dumandan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu bile, hâlâ antika haritasını inceliyordu.

"Kiminle dövüşüyoruz?" Birinin çenesine yumruk atıp onu Roor'a gönderirken sordum.

Chloe silahlı bir adama bir şimşek fırlatarak onu Serena ve diğerlerinden uzaklaştırdı. "Fark eder mi? Onlara yaklaşan herkesi durdurun!"

Söylemesi yapmaktan daha kolay. Yere serdiğim ya da uzaklaştırdığım her üç kişiden en az biri sivildi. Ve basit bir bakışta kimin kim olduğunu anlamak imkansız olduğundan, kalçama takılı kılıcı kullanırken kendimi yeterince rahat hissetmiyordum. Geçmişte şüpheli şeyler yapmış olabilirdim ama şimdiye kadar sadece açıkça kötü olan insanları öldürmüştüm.

"Yeter!" Serena bağırdı. "Buna bir son veriyorum."

Görünmez bir ağırlık hepimizin üzerine çökerken herkes onun önünde eğildi, diz çökmek zorunda kaldı. Etrafımızdaki dünya sarsılıyordu çünkü onun Fabrikasyonları her türlü karşı koyuşu boşa çıkarıyordu. Biz ölümlüler arasında bir devdi.

Bedenimi olabildiğince hızlı bir şekilde etkisiz hale getirdim - odada yerde olmayan tek kişi bendim. Ama sonra bir şey oldu. Serena gözlerini kııptı ve her şey durdu -çığlıklar ve hıçkırıklar, silah sesleri ve metal çınlamaları, derin nefes alıp vermeler. Hepimizin ciğerlerinin derinliklerinde kalan bir sessizlik. Tenim karıncalanırken etrafımızdaki dünya karardı. Tek görebildiğim oydu ama bir şeyler yanıltı. Sanki bir rüyadaymışım da baştan beri kâbus olduğunu fark etmişim gibiydi.

Serena bana baktı, gözle görülür bir şekilde kafası karışmıştı. Kendine güveni ve duruşu bir anda kayboldu. "Kim-"

Bir kurşun ona isabet etti ve Serena düşerken çığlık attım.

SPILT MÜREKKEP

Kılıcımı Serena'yı vuran adama sapladım. Dark, Alexis ve soylu kardeşler hâlâ dövüşecek kadar cesur ya da aptal olan aptallarla uğraşırken, adam inleyerek öldü, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde yere yığıldı. Saldırının bir parçası olmayan herkes, kanın fayanslardaki çatlaklardan akması durmadan önce ölmüştü.

Serena, ben ona yaklaşmaya fırsat bulamadan Jay, Erica ve odadaki tüm Kuzgunlar tarafından götürüldü. Ben Serena'nın üzerinde bulunduğu yükseltilmiş platformda oturup sevdiğim kadının şafak söktüğünde hâlâ hayatta olup olmayacağını merak ederken, soylu kardeşler hayatta kalan saldırganları sürükleyerek götürdüler.

Dark beni bulduğunda yarısı boş bir şarap şişesinden içiyordum. "Senin için bir işim var."

Sesim ekşi ve keskin çıkmış olmalı. "Sizin için ne yapabilirim efendim?"

"Bu kadar acıma partisi yeter," diye alay etti Dark. "Vuruldun mu?"

Ağır elleriyle göğsümü sıvazladı. "Yara yok mu? Ben de öyle düşünmüştüm. O yüzden duygularını bir kenara bırak ve işe koyul. Biz paralı askeriz. Yapacak bir işimiz var."

"Zehra'nın intikamını almak için soykırım yapmaya hazırdın. Kendimi toparlamak için birkaç dakikam bile yok-?"

Koyu renk gözleri kızardı. "Ah, özür dilerim. Düğününüzle ilgili duyuruyu kaçırdım mı? Ya da Orbis Şirketi'nden ayrılmak için son sözleşmenizi talep ettiğinizi? Ya da ilişkinizin, asla birlikte olamayacağın birinin özlemini çekmediğin başka bir sağlıklı yönünü?"

Neredeyse ona kötü bir şeyler tükürecektim. Ama bunun yerine boş şişeyi yere bıraktım ve kaşlarımı ovuşturdum. Dark hıyarın tekiydi ama haklıydı. Bu hiç yardımcı olmadı. Ve bu ben değildim. Ben bir gözlemci değildim. Bir şey istediğimde, ne olursa olsun, harekete geçerdim. Ve bunu bir an için bile olsa unuttuğuma inanamıyorum.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Sesimi sabit tutarak sordum.

"Bu daha iyi," dedi Dark. "Senden Titus'u bulmanı istiyorum. Mutfakta görevliydi ama çatışma başladığında buraya gelmedi ve bu onun yapacağı bir şey değil. Ölmediğini varsayarsak, ona gerçek personele ne olduğunu bilmesini istediğimi söyle - saldırganların hepsi sahtekârdı."

"Bize kimin saldırdığını biliyor muyuz?"

Dark başını salladı. "İlk önce hiçbir şey söylemediler, bu da bana onların Hollow asi kalıntıları olmadığını düşündürüyor. Daha önce bir kalabalığa konuşma fırsatını hiç geri çevirmemişlerdi. En iyi ipucumuz saldırıyı başlatan lider. Yaralı olarak kaçtı ama Alexis arkasında bıraktığı kan izlerini takip etti. Titus'la işiniz bitince Alexis'e yardım edin. O adamın Regal Şirketi'nin eline geçmesine izin veremeyiz."

"Ben hallederim. Peki ya o?" Başımı köşede elinde aptal haritasıyla duran Cassia'ya doğru uzattım. Ayaklarının dibinde cesetler vardı ve o sadece onları tekmeleyip uzaklaştırıyordu. "Bir iş bulacak mı? Yoksa istediği her şeyi yapmaya devam mı edecek?"

"Ne yaptığımı bilmen gerekiyor mu?" Dark sordu. "Çünkü sana söylemedim. Yoksa önemli bir şey yaptığımı mı varsayıyorsun?"

Cevap vermedim, onun yerine babamın yüzüğüyle oynadım.

"Şimdi çeneni kapatmaya karar verdin." Dark dişlerini gösterdi. "Dinle. Cassia bir sürtük. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama önemli olmadıkça hiçbir şey yapmaz. Zeki olduğu kadar tembeldir de. Onu kendi haline bırakırsan ya da en azından görmezden gelersen daha iyi olur. Yoksa onunla çıktığınız her görevde hüsrana uğrarsınız. Anladın mı?"

"Mükemmel." Şarap şişesine bir tekme attım ve yere düştü, şarap Roor'un üzerindeki kana karıştı. "Lideri bulduğumuzda nereye götürmeliyiz?"

Dark etrafına bakındı ve hiçbir şey söylemedi. Gözleri hâlâ odada bulunan soylu kardeşlerin üzerindeydi. "Alexis öğrenecek. Ben oraya vardığımda o pisliğin hâlâ nefes alıyor olduğundan emin olun."

"Bunu garanti altına almak için aşına olduğum bir silaha ihtiyacım olacak."

"Sende bir tane var." Elimdeki kılıcı işaret etti. "Yoksa onu nasıl kullanacağını unuttuğunu mu iddia ediyorsun?"

Kılıcı keskin bir çınlamayla yere fırlattım. "Bunun gibi bir şey. Bana bir tabanca ver."

Dark beklediğim gibi gülmedi. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü onunla kılıçla olduğumdan daha iyiyim. Yoksa sana Kalpkıran'a ne olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Dark hiç konuşmadan göğsündeki kılıfı çıkardı ve silahla birlikte bana uzattı. Bu tabancanın kemik kabzasında Dark'ınkinden daha az iz vardı ve metal yeni parlatılmamış olsa bile hala parlıyordu. Muhtemelen Dark tarafından taşınmak yerine bir kutuda on yıl geçirmiş olmanın ve kan ve kirden ikinci bir deri edinmenin sonucuydu. Hem Davey'i hem de Isaac Hollow'u öldürmek için kullanılmıştı ve Dark onu aldığından beri ona Kral Katili lakabını takmıştım. Diğerinin adı Kingmaker'dı. Dark iki lakaptan da nefret ederdi.

"İçinde kaç tane mermi var?" Kılıfı belime bağlarken sordum.

"Üç. Hepsini kullanmamaya çalış. Onları elde etmek zor." "Bana nereden geldiklerini söyleyecek misin?"

"Belki on yıl içinde," dedi. "Kafama bir ya da iki kurşun sıkma fikrini aklına getirme ihtimaline karşı bunu bir koz olarak kullanabilirsin."

Güldüm. "Gerçekten birden fazlasına ihtiyacım olacağını mı düşünüyorsun?"

"Gerçekten sadece bir tanesiyle mi batacağımı düşünüyorsun?" Yüzü ifadesizdi. "Şimdi, işe koyul."

"Karanlık," dedim o benden uzaklaşmaya başlarken. "Serena hayatta kalacak mı?"

Bana dönüp bakmadı. "Jay Prince ve Regal Şirketi'nin kurşun yaraları konusunda benden daha fazla deneyimi var. O emin ellerde." Tereddüt etti. "Umarım hayatta kalır, onun intikamını almak için yüzlerce insanı öldürmek zamanımı boşa harcamak olur. Özellikle de ejderhalar hâlâ bu dünyanın baş belasıyken."

"Dışarıda hala kaç kişi var?"

Dark cevap vermedi, tereddüt etmeden cesetlerin üzerinden ve kan göllerinin içinden geçerek odadan çıktı. Ne kadar düşersem düşeyim, ne hatalar yaparsam yapayım... en azından ben o değildim. Hâlâ insanlığım vardı.

Titus mutfaktaydı, yere yayılmış salyalarını akıtıyor ve uyuyan bir ayı gibi horluyordu. Etrafında iç çamaşırlarına kadar soyulmuş ve üst üste yığılmış yarım düzine hizmetçi vardı. Bu şimdiye kadar rastladığım en tuhaf sahnelerden biriydi. Özellikle de Titus'un yemek yerken bayıldığı, yağlı bir tavuk parçasının ağzından sarktığı ve Ingers'ının kemiğe dayandığı düşünüldüğünde. En azından mutlu görünüyordu.

"Onları uyandırmayı denedim," dedi Naomi bana arkadan yaklaşırken. "Ama hiçbir şey işe yaramadı. Uyuşturulduklarından oldukça eminim."

Elimi omzuna koydum ve sıktım. Bana ihanet tuzağı kurmaya çalışan hırslı ve zalim bir kızın arkadaşım olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Ama birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, yakın olmaktan başka bir şey yapmak zordu.

Naomi diğer Kuzgunlar gibi giyinmemişti ve saçında tavus kuşu tüyleri yoktu, sadece Chloe'nin ısrarı üzerine deneme amaçlı olarak onlara katılmıştı. Blackberry alışkanlığını bıraktığından beri daha çok gülümsüyordu. Şu an hariç. Şu anda çok kızgındı, elektrik mavisini gözleri keskin ve canlıydı.

"Bu nasıl oldu?" diye sordum. "Titus'un yiyeceklerdeki zehirleri tespit etmede en iyilerden biri olması gerekiyor."

"Yemekte yoktu," dedi Naomi. Avucunu uzattı. Dağınık küllerin arasında küçük siyah tohumlar vardı, ikiye bölünmüşlerdi, böylece beyaz merkezleri görülebiliyordu. "Bunlara Night's End deniyor. Hollow'da yaygın bir uyku ilacı ve eşek şakasıdır. Soylular bazen misafir ağırlamak istemediklerinde bunları kullanırlar."

artık. Bir avucu 1re'ye atmak, insanları bir saat kadar uyutan bir oksit açığa çıkarır. Ne kadar çok kullanırlarsa, etkisi o kadar güçlü olur. Panzehir yaygın olarak bulunur ve zehirleyen kişi panzehiri aldığı sürece kendi kendine uykuya dalmaz. Herkesin yemediği yiyeceklerden çok daha etkilidir. Bunlar herkesin bayılmasını sağlar."

"Sinsi."

"Hollow, yetiştikleri en uzak doğu bölgesi," diye ekledi. "Birinin onları özel olarak ithal etmesi gerekirdi." Tohumları yere attı ve sonra ellerini pantolonuna silerek temizledi. "Bu saldırıdan Andel'ler sorumlu olabilir mi? Serena'ya karşı bir kinleri var."

Başımı salladım. "Annem Andel'leri kaçtıklarından beri takip ediyor. Çoğu Thebian İmparatorluğu'na sığındı ama Roberta Andel Goldano'ya gitti. İçlerinden biri Altın Sahili'ne gitmiş olsaydı annem bundan bahsedirdi."

"Diğer soylular hâlâ isyancılarla çalışıyor olabilir mi? Ana ordu bozguna uğratılmış olsa bile mi?"

"Naverre hâlâ onların elinde," dedim. "Ve ne derlerse desinler Emelia'nın hâlâ hayatta olduğunu biliyoruz. Başkaları yardım etmeden önce Alexis'e ve liderine yardım etmeliyim. Bize katılabilir misin yoksa gitmen gereken bir yer mi var?"

"Bilmiyorum. Ama..." Naomi horlayan ceset yığnını işaret etti. "Devam etmeden önce onları uyandırmamız gerekmez mi?"

Başımı salladım. "Night's End zamanla aşınır. Ve burada yeterince güvendeler." Titus'a uyandığında neler olup bittiğini açıklayan kısa bir mesaj yazdıktan ve çıplak stadın üzerini masa örtüleriyle kapattıktan sonra Serena'ya yönelik saldırıyı yöneten kişiyi aramaya koyulduk.

Alexis'i sarayın ana bahçelerinden birinde bulduk, bir elinde silah vardı, diğer elini ise kolayca tırmanamayacağım kadar uzun ve dalsız bir ağacın kabuğuna dayamıştı. Yine de peşinde olduğumuz adam bir yolunu bulmuştu ve hâlâ ağaçtaydı, üzerimizdeki yapraklar doğal olmayan bir şekilde hareket ediyordu ve kanı çiseleyen bir yağmur gibi aşağı damlıyordu. Ona bir an önce ulaşamazsak bayılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı... ve eğer düşüp ölürse Dark çok sinirlenecekti.

"Yukarıda mı?" Alexis'in yanına giderken sordum. Naomi kimsenin bizi rahatsız edemeyeceğinden emin olmak için bahçenin girişini korumaya gitti. Bir Kuzgun olmayabilirdi ama Chloe'nin desteği sayesinde bir Kuzgun'un nüfuzuna ve saygısına sahipti.

Azilyalı paralı asker başını salladı, gözleri bir kedi gibi ağacın tepesine dikilmişti. On altı yaşındaki herhangi biri kadar çetrefilli ve beceriksizdi ama omuzlarına kadar uzanan bembeyaz saçları, tenine sinmiş mide bulandırıcı kükürt ve demir kokusu ve vücuduna gereğinden fazla silahı vardı.

"Onu nasıl indireceğimize dair bir fikrin var mı?"

Alexis elini cebine attı ve tuzlanmış et şeritleri çıkarıp bir tanesini bana uzattı. Sert ve kıymıklıydı ama fırsat buldukça yemeyi öğrenmiştim, bu yüzden şikâyet etmeden mideye indirdim. "Dark onu canlı mı istiyordu?"

Başımı salladım, hâlâ çiğniyordum.

Alexis diliyle garip bir ses çıkardı. "Yazık. Ben 1re düşünüyordum."

"Vargo klanının saraylarına bir 1re yerleştirmemizden hoşlanacağından emin değilim.

saldırıya uğradıktan sonra."

"Muhtemelen hayır." Alexis kalçamdaki silaha bakarken duraksadı. "Onu ne kadar iyi kullanıyorsun? Onları vurabiliriz."

"Sadece üç mermim var," dedim yüksek sesle. "Onlarla konuşmayı denediniz mi? Belki etraflarının sarıldığını fark ettiklerinde aşağı inerler ve Regal Şirketi'yle konuşmaktansa bizimle konuşarak hayatta kalma ihtimalleri daha yüksek. Muhtemelen canlı canlı derilerini yüzerler. Bir sürü işkenceden sonra. Papa Noble'ın birinin tırnaklarını sökme fırsatını kaçıracağını düşünemiyorum."

Alexis hiç vakit kaybetmeden, "Baba Noble kurbanlarını büyük bir tencerede canlı canlı kaynatmayı seviyor ve sonra kalıntıları yerel vahşi yaşama yediriyor. Hep nasıl yaptığını görmek istemişimdir-"

Gök gürültüsüyle önümüze bir şey düştü. Yakındaki ağaçlardaki kuşlar öttü ve toz çökerken geri döndüler. Bu bir cesetti; her tarafı yara bere ve kir içinde olan ama partinin gerektirdiğinden daha ince giysiler giymiş genç bir adam. Yakasında bir sembol vardı: dar bir girdap. Yüce Soylu Margaux'nun nişanı. Bu da demek oluyordu ki...

"Bu Yüce Asil Sebastian Margaux," dedim. "Serena'ya saldırıyı onun başlattığından emin misiniz?"

Alexis başını salladı. "Ben hata yapmam. Ayrıca..." Alexis gömleğini kaldırarak yan tarafındaki kurşun yarasını ortaya çıkardı. Sebastian irkildi ve inledi ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. "Kurşunu çıkarayım mı? Yoksa tabancayla eşleşeceğine dair sözüme inanacak mısınız?"

Yolda geçen bir ay içinde bir Kingman olarak doğmama olasılığımın hem Dark'ın hem de Alexis'in hata yapma olasılığından daha yüksek olduğunu yeterince öğrenmiştim. Alexis, Dark'tan olumlu bir destek görmeye çok açtı. Onu hayal kırıklığına uğratmaktansa incinmeyi tercih ederdi, tabii söz konusu olan anısına ve mirasına dindarların Tanrı'ya yaptığı gibi taptığı merhum kız kardeşi değilse. Ve Dark, Kalpkıran'la olanlardan sonra daha da paranoyak ve taktiksel hale gelmişti. Sebastian Margaux aradığımız haindi.

"Onunla ne yapmalıyız?" Ben sordum.

Alexis bana cevap vermedi, Sebastian'ın el ve ayak bileklerini ceplerinden çıkardığı iplerle bağladı. Sonra da homurdanmaktan başka bir şey yapamasın diye ağzını tıkadı. Sonra yarasını kontrol etti ve şimdilik bir bandajın yeterli olacağına karar verdi.

"Ondan bilgi almak zorundayız, değil mi?"

Dawn'ın üvey kardeşi yerde kıvranırken, homurdanırken ve bana bir şeyler bağıırken Alexis başını salladı ve sonunda yeniden hayata döndü. Dawn'a olanlardan sonra ona gerçekten işkence edebilir miydim? Beni korurken öldükten sonra?

"Titus'u çağırmamı ister misin?"

İçimdeki safrayı geri yuttum. "Hayır. Ben yaparım. Onu şu ağaca bağla. Hazır olduğunda başlayacağım."

Sebastian'ın gözleri büyüdü ve öncekinden daha da fazla mücadele etti. Alexis onu hazırlarken ben de kendimi hem zihinsel hem de fiziksel olarak hazırladım. Dark'ın bana verdiği tabancanın dolu olduğundan emin oldum, birkaç sopayı 1ne noktasına kadar keskinleştirdim ve yedek bir şişe barutum vardı... korkunç şeyler yapılması gerekirse diye. Sebastian'ın kiminle çalıştığını öğrenene kadar, ne gerekiyorsa yapacaktım. Akıl sağlığıma ne kadar zarar verirse versin.

Belki Dawn anlayabilirdi. O ışık kapısı onu nereye götürdüyse.

Sebastian kesimden önce bir domuz gibi hazırlandığında, ağzındaki tıkaçı boynuna dayanacak şekilde kaydardım. Beni ısırmaya çalıştı ama Alexis

kafasını tuttu ve sabit tuttu. Sorgulamaya başlamak ya da masumiyetini kanıtlamak için en iyi yol bu değildi.

"Sebastian, benim kim olduğumu biliyor musun?"

Yüzüme tükürdü, bu da soruma cevap oldu. Tükürüğü silerken şöyle dedim: "Sana birkaç soru soracağım. Eğer onlara doğru cevap verirsen, buradan zarar görmeden çıkma şansın artacak. Beni anlıyor musun?"

"Katil," diye tısladı. "Kız kardeşimi öldürdün."

Sözler kalbimde ilkel bir şeye çarptı ve neredeyse kafasını ağaca çarpacaktım. Bunun yerine dilimi o kadar sert ısırđım ki kanadı. Bir keseden ağzıma biraz su aldım ve artık demirin tadını alamayana kadar tükürdüm.

"Dawn'ı ben öldürmedim."

"Onun kalbini sökmemiş olman, sorumlu olmadığın anlamına gelmez. Sakladığın o taht odasında ne oldu?"

Dişlerimi sıktım. "Burada soru sorulan ben değilim, sizsiniz. Bu saldırıyı siz mi düzenlediniz?"

"Evet."

"Sana kim yardım etti?"

"Hollow isyanının kalıntıları ve yüksek mevkilerdeki dostlar."

1'lerimi sıktım. "Bunu neden yaptın?"

Sebastian güldü ve bu beni hazırlıksız yakaladı. "Dawn öldüğünde Tanrı'yı aramaya başladım. Kederime bir anlam bulmaya çalıştım. Onun yerine seni terk edilmiş bir kilisede Tanrı'yla konuşurken buldum." Gözlerim fal taşı gibi açıldı ama o gülmeye devam etti. "Kimsenin seni duymaması gerekiyordu, değil mi? Ama ben duydum. Ve sözlerin yeni arkadaşlar edinmeme yardımcı oldu."

"'Yeni arkadaşlar' mı?"

Deli adam güldü, güldü ve güldü.

"Tamam, bana söyleme. Ama madem bana kızgındın, neden Serena'ya saldırdın?"

"Endişelendikleri tek kişi oydu! Kanatlarını *kolayca* kırabilirdi. Saldırı onu savaşın dışına çıkarmanın bir yoluydu. Ben sadece mezeydim."

"Sebastian, ne-"

Alexis iki silahını çekerek önümü kesti. Kendimi tuttum ve tehdidi görmek için döndüm. Regal Şirketi'nin dört soylu kardeşinden biri Naomi'yi boynuna dayadığı bir hançerle bahçeye sürüklüyordu. Diğerinin elinde bir mızrak ve ağ vardı. Hepimiz olduğumuz yerde donakalırken rüzgâr ağaç yapraklarını hışırdatıyordu. Sebastian'ı buradan olaysız bir şekilde çıkarmak buraya kadarmış.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Naomi'yi rehin tutan paralı asker. "Ama şimdi o domuzu senden alacağız."

HARITACILIK DERSLERI

Safça, Dark'ın tanışabileceğim en kötü paralı asker olduğunu düşünmüştüm. Ahlak konusunda dibe vurmuştu... İntikamını geciktiren herkesi öldürüyor ya da sakat bırakıyordu. Bunun için soykırım yapmaya bile hazırды. Ama yanılmışım. Dark bir canavardı... buna hiç şüphe yoktu... ama o bile Regal Şirketi'nin dört asil kardeşinin yanında sönük kalıyordu. Dark yapması gerekeni yaptı. Vargo'ya giden yolda sırf kıkırdamak için ağza alınmayacak şeyler yaptıklarını ve söylediklerini görmüştüm. Ve şimdi Naomi'nin boğazına bir hançer dayamışlardı. Potansiyel Kuzgun'a lanet olsun, sonuçlarını düşünmeden onu öldüreceklerdi. Tabii eğer varsa. Sadece Paralı Askerler diğer Paralı Askerleri mahkemeye verebilirdi ve kim en büyük şirketlerden birine meydan okuyacak kadar aptal olabilirdi ki?

Ne yazık ki, sadece ben.

"Bırak onu," diye emrettim, tabancayı sabit tutarak.

Liam Noble, hançerli paralı asker, ön dişlerinin olması gereken yerdeki boşluğu göstererek gülümsedi. Kaslı ve uzun boyluydu, Goldani teni, saçları ve menekşe rengi gözleri vardı - tüm kardeşlerde ortak olan tek özellik buydu.

Babaları

-şaşırtıcı bir şekilde- çocuklarından bile daha kötüydü ve her birinin

farklı annelerdi. İçlerinden en az ikisi Dark'ın gördüğü en güçlü Fabrikatörlerden biriydi, hatta onun becerilerine rakip bile olabilirlerdi.

"Bunun sadece onu teslim ettiğinde gerçekleşeceğini söyleyen sürtük olmak zorunda değilim, değil mi?" Ciara Sebastian'ı işaret ederek konuştu. İnce ve yılan gibiydi, pürüzsüz kasları gözle görülür şekilde gizlenmişti. Saçları üzerimizdeki gökyüzünden daha siyahtı ve gözleri bir kedininki kadar genişti. Annesinin nereli olduğunu ya da hakkında uyarıldığım Fabrikatörlerden biri olup olmadığını anlamanın hiçbir yolu yoktu.

Alexis, "Orbis Şirketi onu gördüğümüz gibi alıkoyma hakkına sahiptir," dedi.

"Burada kimin haklı olduğu gerçekten umurumuzda mı sanıyorsun?" Liam karşı çıktı. Dudaklarını yaladı, bu hatırladığımdan çok daha iğrenç bir hareketti. "O domuz Jay'in sevgilisine saldırdı. Şimdi bu kadını öldürmeden önce onu bize teslim et."

"Bu emirleri sana Jay mi verdi?" Ben sordum.

"Hayır. Kendi başımıza hareket ediyoruz." Ciara başını yana eğerek elindeki mızrağı döndürdü. "İyi denemeydi."

Her şey boka sararsa birilerini sorumlu tutmak buraya kadarmış. Paralı askerler sadece liderlik konseyimiz tarafından yaptığımız içler acısı şeylerden sorumlu tutulabilirdi. Jay bir Paralı Asker olmadığı için olabilirdi ama bu saldırıya izin vermediyse... bu plan işe yaramazdı.

Etrafımızdaki rüzgâr hızlanmaya, yakındaki ağaçların yapraklarını savurmaya ve havaya çürüyen tohumlar saçmaya başladığında Naomi kendisini yakalayanlara kaşlarını çatmaya devam etti. Görüş alanımızın hemen dışında insanlar koşuşturuyor ve bağırıyorlardı ama sesler yavaş yavaş bize yaklaştıkça hepimiz bu kaçınılmaz çatışmayı kimin başlatacağını merak ediyorduk.

Ciara yaptı. Yerinden bir kedi gibi sıçradı, pençelerinin yerini parmaklarının arasındaki neredeyse görünmez bıçaklar almıştı. Bir aptal gibi silahımı ona doğrulttum, ateş etmeye hazırlandım... ancak yakındaki bir ağacın dalı bileğime dolandı ve onu geri çekti. Tabanca elimden fırladı ve Ciara üzerime düşüp beni yere yatırıp bıçaklarını göğsüme saplamaya çalışırken, ulaşamayacağım bir yere doğru sekti. Sadece şans ve Alexis'in beni yakalamaya çalışan dalları vurarak uzaklaştırması başarılı olmasını engelledi.

Bir tanesi Weaver'dı. Neyse ki daha önce bir tane görmüştüm. Ciara ile boğuşurken, sıcaklığı vücudumda *yoğunlaştırıp* dışarıya doğru yaydım. Dallar hareket etmeyi bıraktı ve rüzgâr anında kesildi. İkisi de artık benim bir

Etkisizleştirici İmalatçı olduğumu biliyordu.

zaten bilmiyordum. Ama Liam bana kanlı bir alaycı bakış attığında, Ağaç Dokuyucunun kim olduğunu anladım. Fiziksel acı Dokumaya, hafıza kaybı ise Fabrikasyona izin veriyordu. Bu dünyada büyüyle ilgili emin olduğum birkaç kuraldan biriydi.

"Ciara. Liam. Yeter."

Ciara birden uysallaşarak bana sarıldı. Liam Naomi'yi bıraktı ve bir adam bize yaklaşırken onu iterek uzaklaştırdı. Zayıf ve kısaydı, kaburgaları muhtemelen gömleğinin altından görünüyordu. Derisi sanki pullarla kaplıymış gibi çatlak görünüyordu ve dişleri insanlık dışı bir şekilde beyazdı. Angelo Shade gibi, onun da nerede doğduğunu söylemenin bir yolu yoktu ve menekşe rengi gözleri olmasaydı, onun hakkında hiçbir şey belirleyemezdim. Ama soylu kardeşlerden sadece ikisinin bizimle Vargo'ya geldiğini düşünürsek -diğer ikisi Yeni Dracon Şehri yakınlarındaki karargâhlarındaydı- bu adamın olabileceği tek bir kişi vardı: Regal Şirketi'nin lideri olan ve tüm dünyada Vurano Kasabı olarak bilinen Papa Noble.

"Çocuklar," dedi elindeki tütsü çubuğunu sallayarak, ay ışığının aydınlatdığı bahçeye doğru yürürken. Yasemin ve sandal ağacı kokuyordu. "Arkama geçin. Şimdi."

Onlara söyleneni yaptılar, Noble Baba ellerini ceketinin ceplerine sokup beyaz bir buhar çıkarırken fareler gibi kaçıştılar. "Çocuklarım adına özür dilerim. Savaşmaya o kadar alışmışlar ki, bazen başka çözümler olduğunu unutuyorlar."

Naomi ve Sebastian'ın Alexis'in arkasında olduğundan emin olmak için cevap vermedim. "Bu adam," dedi Papa Noble Sebastian'ı işaret ederken, "saldırıyı yönetti

Kraliçe Serena Hollow'a karşı, değil mi?"

Alexis benden önce konuştu. "Öyle olduğuna inanmak için sebeplerimiz var." "Adı ne?"

Hafif bir tereddütten sonra, "Yüce Asil Sebastian Margaux" diye cevap verdi.

Papa Noble uzun bir farkındalık sesi çıkardı, hâlâ gökyüzündeki aylara bakıyordu. "Yüce Asil Sebastian Margaux... Üvey babası Antoine Margaux, annesi Camille Margaux ve kız kardeşi Danielle Margaux... kısa süre önce öldü, değil mi?"

Gözlerim cevabı ele verdi ve hepimiz bunu biliyorduk.

"Doğrudan kendilerine bağlı olan Düşük Soylu aileler Rerio ailesi, Fargo ailesi, Larr ailesi, Nero ailesi ve Maro ailesidir. Şu anda kalelerinde kendileri için çalışan otuz yedi hizmetkârları var. Yetmiş on bir ev muhafızı hariç." Boğazını temizlemek için durdu. "Yüksek Asil Sebastian Margaux'nun en yakın arkadaşı, Prens Adreann Asil'in Taht Arayıcıları'na katıldığından beri nadiren gördüğü Alexi Nero adında bir Düşük Asil. Ve sanırım Alexi kısa bir süre önce Felisi adında bir arp sanatçısıyla evlendi." Baba Noble menekşe rengi gözleriyle nihayet bize baktı. "Sebastian düğünü kaçırdı. Ne yazık."

"Bizi korkutmaya mı çalışıyorsun?" Mırıldanarak söyledim.

"Hayır, Michael Kingman... Değilim." Derin bir nefes aldı. "Size Yüce Asil Sebastian Margaux hakkında bildiklerimi anlatıyorum... ve eğer teslim edilmezse kimi öldüreceğimi."

Bu sıradan tehdit karşısında tüm vücudum dondu. Neyse ki Alexis şöyle cevap verdi: "Orbis Şirketi, Kraliçe Serena Hollow iyileşme sürecindeyken Yüce Asil Sebastian Margaux'yu tutma ve alıkoyma hakkına sahiptir. Onu korumakla görevlendirildik ve eğer ölürse, ona zarar verenleri tespit etmekle sorumluyuz. Regal Şirketi sadece Jay Prince'i korumak için buradaydı ve o zarar görmediğine göre, onu almaya hakkınız yok-"

"Hayır değil mi?" Papa Noble fısıltının ötesine geçmeyen bir sesle araya girdi. "Müvekkilimiz duygusal olarak zarar gördü. Bunun için tatmin talep ediyoruz."

"Bizimkini almadan olmaz," dedim, cesaretim nihayet yerine gelmişti.

Papa Noble sanki ayaklarının altındaki bir karıncaymışım gibi bana baktı. Hiç kimse, ne Dark, ne Domet, hatta ne de Jay Prince bana böyle bakmamıştı. Bu bana kendi kaderini belirleyebilen biri olmaktan ziyade tarihin bir gözlemcisi gibi hissettirdi.

"Öyle olsun," dedi Paralı Asker. "Eğer Kraliçe Serena ölürse, o sizde kalabilir. Ama ölmezse... Kullandığımız tiyatroya teslim edilmesini bekliyorum. Yoksa onu gelip kendim almak zorunda kalacağım." Alexis'e döndü. "Cassia'nın burada olanlardan haberdar olduğundan emin ol. Benimle daha açık sözlü olacağından şüpheleniyorum."

."

Her yönden çan sesleri geliyordu. Çılgınca. Manik. Ezici. Uyarı ve koruma amaçlı bir sistem, aniden bir silah gibi kullanıldı. Hiç durmadılar.

Gelen bir Celona parçasıyla ilgili bir uyarı gibi de gelmiyordu. Bu, en şüpheliyi bile korkutup gökyüzüne baktıracak yeni bir felaket sinyaliydi.

"Bu...?" Sözümlü kestim.

"Hayır," dedi babam. "Biz değiliz."

"*Nihayet*. Geldiler. Ne zaman geleceklerini merak ediyordum." Sebastian ağaca yaslandığı yerden gülümsedi. "Sen ve Dark'ın zarar verdiği tek aile ben değilim Michael. İntikamımızı almak için bir araya geldik."

Yüce Soylu Margaux yukarıya, şehrin üzerinde altı gölgeli cismin dolaştığı yere işaret etti. Her birinin rengi, boyutu ve şekli farklıydı. Bazıları şırıl şırıl akan bir dere gibi kıvrımlı ve uzunken, diğerleri kalın bir demir levha gibi şişman ve sağlamdı. Kanatlarıyla ayı ve yıldızları kapatarak bizi neredeyse kusursuz bir karanlığa gömüyorlardı. Sürekli bir kasvet, bir itlaf alanına dönüştü.

Grubun ortasındaki canavar bana baktı. Damarlı yarasa benzeri kanatlarını açmadan önce vücudu Celona ve Tenere'yi engelleyecek kadar büyüktü. Vücudunu bir zırh gibi kaplayan karışık gümüşü siyah pulları, sivri dişlerle dolu bir ağız, havada bir yılan gibi ileri geri sallanan bir kuyruğu, bakışlarına karşılık veren iki parlak kırmızı gözü ve boynunda onu vurduğum yerden kalan sivri bir yara izi vardı. Rian'ın gerçek halini Hollow'da görmemiştim ama son karşılaşmamızdan bu yana geçen aylar boyunca onu hayal etmiştim. Hayal kırıklığına uğratmadı.

Alexis, Naomi ve Noble kardeşler gökyüzüne bakakaldılar. Sadece Papa Noble etkilenmemiş görünüyordu. Kötü bir performansın ardından fırlatılan domatesleri izleyen bir oyun yazarı gibi.

Efsanelerin ve mitlerin dönemi sona ermişti. Yerini, büyük planın içinde küçük olduğumuz gerçeği aldı. Üzerimizde yükselenler tarafından ezilmemek için mücadele eden böcekler. Yine de *gülümsedim*. Onları görmek bana yaşadığımı hissettirdi. İntikamın vücut bulmuş hali değildim ama şu anda kalp kırıklığımı unutmak için iyi bir bahaneye ihtiyacım vardı.

"Buraya gelmeleri ne kadar uygun, değil mi? Kitanın sonundayız." Biraz daha güldü. "Haritacıların eskiden haritanın kenarlarına ne yazdıklarını biliyor musun?" Sebastian sordu. "*İşte ejderhalar*."

TEPEDEN GÖRÜNÜM

"Liam!" Papa Noble çığlık attı. "Koru bizi!"

Altı ejderha hep bir ağızdan üzerimize saldırdı, ağızlarından çıkan farklı elementlerden oluşan ışınlar birleşerek çok renkli bir yıkım patlamasına dönüştü. Liam bahçede kayarak ilerledi, sonra ellerini yere vurdu. Yakındaki ağaçların ve bitkilerin kökleri yerden fişkırdı ve hepimizi kaplayan kalın bir kubbe oluşturdu. Ejderhaların patlamasıyla her şey sarsıldı ama Liam'ın ahşap kalesi sağlam kaldı. Tek yapması gereken kaleyi ayakta tutmak için parmaklarını daha fazla yerinden çıkarmaktı.

"Michael! Alexis!" Babam bağırdı. "Paralı askerler için zorunlu askerlik yasasını biliyor musun?"

Başımızı salladık. Dünyanın sonunu getirecek bir durum meydana geldiğinde yüksek rütbeli Paralı Askerlerin diğer şirketlerden Paralı Askerlere komuta etmesini sağlıyordu. Yüz yıl önce Goldano'nun yıkımından bu yana kullanılmamıştı. Ama şimdi uygun görünüyordu.

"O halde bir sonraki emre kadar kendinizi Regal Şirketi'nin bir parçası olarak kabul edin. Beni dikkatle dinleyin." Papa Noble kaşlarını çatı ama sonra ekledi: "Bu Sebastian Margaux ile ilgili anlaşmamızı etkilemez. Daha önce yaptığımız gibi o sizin esiriniz olacak."

Anlaştık. Şu anda onu öldürmeye kimin daha çok hakkı olduğundan daha önemli meselelerimiz var."

"Teşekkür ederim," dedim.

Başını salladı. Saygılı değildi, sadece bir işaret etti. "Liam, bizi ne kadar süre saklayabilirsin?"

"Bana ihtiyacın olduğu sürece, baba!" Serçe parmağını dik bir açıyla bükerken mide bulandırıcı bir çıtırtı duyuldu. "Bu ejderhalar beni korkutmuyor!"

"Öyle olmalı," diye mırıldandı babam. "Paralı askerlerim nerede? Şimdiye kadar onları korumaya almış olmalıydık. Bu tembeller daha iyi-"

Etrafımızdaki elli top teker teker patladı. Ejderhaların birleşik ışını durdu ve Liam'ın ağaç örtüsü, sarmaşıklar gevşeyip cansızlaştıkça eriyip gitti ve asil kardeşini parçalanmış ellerini tutarken bıraktı. Ejderhalar üzerimizdeki havada süzülüyor, kaçıyor, eğiliyor ve birkaç gülleyi kuyruklarıyla geri püskürtüyorlardı. Palmiye ağaçları, demir toplar yakınlardaki tapınaklara, köşklere ve salonlara çarpmadan önce içlerinden geçerken ikiye bölündü. Sarayın parçaları havaya uçtu, kayalar etrafındaki pembe göle devrildi. Alexis, Naomi ve Sebastian'la birlikte top seslerinin kesilmesini dinlerken sahneyi beyaz dumanın kaplaması uzun sürmedi.

Yine de Papa Noble bahçenin ortasında durmuş, kollarını kavuşturmuş bekliyordu. "Tekrar!" diye emretti.

1ft y topları tekrar kızardı. Üzerimizde uçan ejderhalara gökyüzünden demir toplar fırlattılar. Ama plan işe yaramadı, toplar isabet etmedi. Ejderhalar biz sıradan ölümlülerden farklı kurallara göre oynardı.

"Etkisiz hale getirilmemiş her şey onların içinden geçecek!" Top sesleri arasında bağırdım. "Onlar Spellborn! Vücutları elementlerinden oluşuyor! Demir toplar onlara zarar vermez!"

"Bunun farkındayım!" diye karşılık verdi. Ciara kardeşini yakındaki bir tentenin altına taşıyordu. "Ejderhalarla dövüşmekten nefret ediyorum. Hepsi muhteşem hilekârlar. Ama bu iş Goldani'de olduğu gibi bitmeyecek Kureye! Duydun mu beni! Bu sefer ben kazanacağım!" Parmak eklemlerini kırdı. "Michael, bölgeyi etkisiz hale getirebilir misin? Yoksa senin için çok mu büyük?"

"Çok büyük!" Tereddüt ettim, ne düşündüğümü bilen Naomi'ye baktım ve başımı salladım, sonra da Papa Noble'a "Beni daha yakına götürebilir misin?" dedim.

Papa Noble bana dişlek bir gülümseme verdi ve ardından ıslık çaldı. Dev kılığına girebilecek iki Paralı Asker dumanın içinden çıktı, Papa Noble'ın yanında durdu ve sonra hafifçe çömelerek üç çift ellerini bir araya getirdi. Kasları sertleşmişti; metal İmalatçıları. Onlar sayesinde fırlatışım normal sınırların çok ötesinde olacaktı. Bulutlara dokunabilirdim.

"Seni yakalayamayacağım, Michael!" Naomi sol tarafımdan seslendi. "Evet yakalayacaksın." Derin bir nefes aldım. "Her zaman yaparsın."

Naomi, tepemizdeki ejderhaların gürültüsü arasında kaybolan bir şeyler homurdandı. Diğerinin sahip olduğu en yakın arkadaş biz değilmişiz gibi davranmaya çalışması komikti.

Kalçalarımı tokatladım, tabancamı aldım, bedenimi susturdum, nefes verdim ve bahçelere doğru geri geri gittim. İki ejderha dumanın arasından beni görmüş olmalı ki önümde yoğun bir ışık huzmesi parladı, birden fazla yıldırım düştü, kararmış çimenlerden kraterler bıraktı ve etrafımda sonsuz gök gürültüsü patladı. Ama sonra koşmaya başladım, bir ayağım ellerindeydi ve namludan çıkan bir mermi gibi gökyüzüne doğru fırlatıldım. Ve sürpriz bir şekilde, sarayın çeşitli yerlerinden *düzinelerce* başka Paralı Asker de intihara meyilli Sağıma katıldı.

"Uçun, çocuklarım! Kim bana bir ejderha başı getirirse, yanımda bir yer kazanacak!" Papa Noble yerden bağırdı. "Üzerinde büyüdüğünüz efsaneleri öldürün! Onlara bu dünyanın yeni kabusları olduğumuzu gösterin!"

Dumanların arasından yukarıya, her yere geri döndüm ve sonra bir an Roating oldum, artık yukarı doğru gitmiyordum ama henüz düşmemiştim. Ejderhalar etrafımda yüzüyor, zihnim neler olduğunu anlamak için yavaşlarken ağır ağır hareket ediyorlardı. Sarayın ve Vargo'nun *çok* üzerindeydim, güzelliğini görebiliyordum. Yakındaki tepelerin eğimini ya da sokakların neredeyse sonsuz bir yılanı andırışını yukarıdan görebiliyordum. Yıldızlar bile dokunup sahiplenebileceğim kadar yakın görünüyordu. Benimle birlikte gökyüzünde olan Paralı Askerler ellerinde ne varsa onunla savaşıyorlardı: Fabrikasyon, Dokuma, arbaletler, Rintlock tabancaları ve uzun metal zincirli kancalar. Beş tanesi, sanki bir tüccarın gemisine baskın yapan korsanlarmış gibi, vücudunda şimşekler çakan uzun, sıska bir ejderhaya bindi. Gökyüzü yüzlerce ışıkla aydınlanmış ve akla gelebilecek her rengin gelişigüzel serpiştirildiği bir tablo gibi sesler çıkarıyordu.

Atalarımız bu şekilde savaşmamıştı. Düzenli kalkan ve mızrak hatlarıyla ihtiyatlı bir şekilde ilerler, şövalyeler arasında onurlu düellolar, hatta taktiksel deniz savaşları yaparlardı. Bu bir kaostu, sadece Wolven Kralları'nın hükümdarlığı sırasında var olan türden büyülü bir çatışmaydı. Paralı askerler büyü, barut ve akıllarına ne gelirse onunla saldırıyordu. Saf hayvani egemenlik için mantık bir kenara atılmıştı. Ama efsanelerimizi öldürmek, geleceğimizi belirlemeye çalışan ölümsüzlerden kaderimizi geri almak için... biz ölümlüler başka bir şeye dönüşmüştük. İblis miydik? Hayır. Gökyüzünde süzülmeyi hayal eden ve sonunda bunu yapma şansına sahip olan çocuklardan başka bir şey değildik.

Çünkü gökyüzünde hayatının en güzel anlarını yaşamayan tek bir beden yoktu.

Kaosun ortasında yavaşça yere doğru düştüm. Tabii altımdaki üç ejderhanın akşam yemeğinden sonra çiğ Kingman atıştırmaya karar vermediklerini ve yaklaşan sıçramamı geciktirmediklerini varsayarsak.

"Bölgeyi etkisiz hale getirmeden önce Kingman'i öldürün!" Rian iki paralı askeri üzerinden atarken kükredi.

Gülümsedim, düşüşümü yavaşlatmak için vücudumu olabildiğince gerdim - Rüzgar İmalatçıları yukarıdan ve aşağıdan yardım etti- ve sonra bir zırh giymiş gibi görünen tıknaz ejderhaya nişan aldım. Diğerlerinden daha yavaştı ve üzerine inmek için mükemmel olacaktı. Vücudumu bükerek beni yakalamaya çalışan ejderhaların çenelerinin önünden yuvarlandım. Sonra nulliled ellerim metal ejderhanın dikenlerinden birini yakaladı. Ejderha dönüp beni sarırmaya çalışırken sıkıca tutundum, gökyüzüne doğru daha da yükselip bulut çizgisini kırarken deli gibi çılgılık attım... Parçalanmış ay ve Tenere'yle birlikte yatay olarak süzüldük... sonra tekrar yere düştük.

Dark neredeydi? Şimdiye kadar burada olmalıydı-

Vargo'dan binlerce siyah dal, güneşe dolanmaya çalışan Kürekler gibi fırladı. Herkese eşit şekilde saplandılar. Bazıları Paralı Askerleri öldürürken, diğerleri ejderhaların etrafını sararak onları demir zincirler gibi bağladı ve hapsetti. Bir öğle güneşinden daha parlak olan göz kamaştırıcı beyaz ejderha hariç hepsi. Kendisine ve kardeşlerine yaklaşan tüm karanlığı kolayca kovdu ama Karanlık'ın siyah dalları başa çıkabileceğinden daha hızlı geri dönüyordu. Bindiğim metal ejderha bile yakalanmış, kıvranırken havada tutulmuştu.

ve kıpırdandı ve diğerlerine doğru sürüklendi. Sırtında dik durdum, dengemi bulana kadar bekledim ve sonra Rian'a ulaşana kadar bir ejderhadan diğerine atladım. Diğerleri de aynı şeyi yapıyor, kendilerine en yakın ejderhayı ya da kara filizi kesip biçiyorlardı.

"Benim için gelmemeliydin, Rian!" Rian'ın sırtına tırmanırken bağırdım. İki kanadının arasına geldiğimde tabancamı çektim, namluyu pullu derisine dayadım, etkisiz hale getiren sıcaklığımı yakın bölgeye *yayarak* Dark'ın dallarını yok ettim ve sonra tabancamı ateşledim. Kurşun ejderhayı parçaladı, Rian gökyüzünden düşerken çığlık attı.

Vargo'nun körfezine indiğimizde kulakları sağır eden bir gök gürültüsü etrafımızda yankılandı. Yakındaki gemiler, çarpışmanın yarattığı dalgalar onları itip kakarken vırakladılar ve inlediler. Ben yönümü yeniden belirlerken, Rian suyun içinde insan formuna geri döndü. Neyse ki çarpmanın şiddetini o almıştı ama başım sanki ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordum.

Gözlerimi açıp etrafımdaki sükûneti gördüğümde bir kalp atışı kadar huzurlu hissettim. Burada her şey mavimsi bir yeşildi, kumlu deniz tabanı dokunulduğunda pürüzsüz bir his veriyordu ve tüm gemilere yapışmış midyelerin görüntüsü, yüzmede daha iyi olmasaydım göremeyeceğim bir şeydi. Rian'ın yakasına yapıştım, su botlarımın dibe degeceği ve kıyıya yürüyebileceğim kadar sığ olana kadar birkaç kez kurbağa gibi tekme attım. Yakındaki sahilde tökezlerken dalgalar üzerime çöktü, kum tükürdüm ve botlarımın her adımda gıcırdamamasını diledim.

Gözleri uyumsuz olan adamı tokatlayarak uyandırdım. Üzerinde hâlâ Ebedi Alev Kilisesi'nin siyah ve topuzlu cübbesi vardı ve gülmekten kendimi alamadım. Ellerinden biri onu vurduğum yerin üzerindeydi ve kaçmaya çalışmak bir yana, gözlerini açık tutmak için bile tüm gücünü harcıyordu.

Çizmelerimi göğsüne koydum, acı içinde kıvrana kadar bastırdım ve sonra tabancayı doğrulttum. "Seni tekrar görmek güzel, Rian. Diğer ejderhaları çağır. Kaybettin."

"Beni neyle vurdun?" diye inledi. Kurşunu çıkarmak için Reş'inin içine girmeye çalıştı ama parmakları kurşuna dokunduğunda, sanki vücudunda bir rame varmış gibi acı içinde geri tepti. "Kalpkıran'ın içinde tutulduğu sütundaki kristali sen mi çıkardın? Bunu açıklayabilecek tek şey bu-"

"Diğer ejderhaları çağır. Bir daha sormayacağım."

Talebim anlamsızdı. Dört ejderha havada süzülerek Vargo'nun demir kapısını geçti ve daha fazla topun ateşlenmesiyle dış denize doğru geri çekildi. Tüm körfez şehri savunmak için savaşa katılmıştı, her bir gemi kaptanı ejderha avcısı olmaya hevesliydi ve her bir sivil Kızıllar gibi onları aşağılamaya ve utandırmaya hevesliydi. Bazıları canavarları avlamak için onları takip etmek istiyordu ama Vargo'yu dış denizden koruyan demir kapılar kapalı kalacaktı çünkü yüksek ya da alçak gelgit döngüsünden ziyade bir Rooding döngüsünde sıkışıp kalmıştık.

"Tebrikler Michael," dedi sessizce. "Sen kazandın. Altımızın birden *onu* durdurabileceğini düşünmüştük... ama Regal Şirketi'nin savaşa katılacağını düşünmemiştik." Yüzünü buruşturdu. "Kara Ölüm'e yardım ederek ne yaptığınızın farkında mısınız? Birkaçımız daha ölürse, geri dönecekler. Ve bu dünya külden başka bir şey olmayana kadar savaşlarına devam edecekler. Geçen sefer hayatta kalmamızın tek sebebi aşık bir aptaldı."

"Wolven Kralları'ndan mı bahsediyorsun?" Botlarımdaki kumu boşalttım. "Hâlâ hayattalar ama bir yere hapsedildiler, değil mi?"

Rian dişlerini emdi. "Kara Ölüm'ün babasıyla birlikte mezarlarından birini bulmuştun, değil mi Michael? Adı Alphonse'du. Ve o kayıptı, değil mi?"

"Kız kardeşimi kaçıran Wolven Kralı bu mu? *Alphonse mu?*" Ona baktım ve nasıl göründüğümü merak ettim, bakışlarıma karşılık vermek yerine yere bakmak zorunda kalmıştı. "Bana ondan bahset."

"Sana aptal gibi mi görünüyorum Kingman?" Rian hırladı. "Bu bilgi benim hayatımdan daha değerli." Gözlerini yavaşça kapattı. "Bitir şu işi. Kalbimi Kara Ölüm'e götür ve dünyayı daha fazla mahvet."

Onu ayağa kaldırdım. Her ne kadar onunla daha fazla alay etmek istesem de fazla zamanımız yoktu. Alexis yakındaki suya indi -körfeze doğru kayarken neredeyse hiç sıçramadı- ve ışıklar çoktan yaklaşmaya başlamıştı. Karanlık yakında çökecekti.

"Ona kalbini vermeyeceğim."

"Ne?" Rian inanmadığını söyledi. "Onu yok etmeyi mi planlıyorsun?"

Onu kendime çektim ve silahımın ucunu açık yarasına soktum. Kıpırdandı. "İntikam mı? Oh, hayır. Kız kardeşimi kurtarmama yardım edeceksin."

Ölüleri hayata döndüren deli bir adam ve mirasımı yazmak. Kingman, kral katili ya da hatta Ejderha Avcısı olarak değil, ölümsüzleri katleden bir adam olarak. Eğer bana yardım etmemeyi seçersen, o zaman zihnine girer ve anılarını çalarım."

"Ne kadar rakipsiz olduğunuz hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Dark benim düşmanım. Angelo benim düşmanım. Wolven Kralları benim düşmanım." Göğsümde bir basınç oluştu. "Kıyaslandığımda hep zayıf kaldım. Etrafım aileme zarar vermek isteyenlerle çevrili. Ama hayatımı onların belirlemesine izin vermekten yoruldum." Sanki delilik zihnimde kök salmış gibi dilimi dışarı çıkardım. "Dünyanın onu sıfırlayacak bir kötü adama ihtiyacı var, ben de gülümseyerek ve eğilerek bu rolü oynamak için buradayım."

UMUTSUZ YAKARIŞLAR

Alexis ve ben Rian'ı bağlamayı bitirdiğimizde klan muhafızları çok becerikliydi, Vargo'nun ejderhaların saldırısından en çok etkilenen bölümlerini bloke edip karantinaya almışlardı. Onların birlik, takım çalışması ve ortak bir düşmana karşı bir araya gelme felsefesi benim yetiştirilme tarzım değildi. Manipülasyon, yalan söyleme ve kendini korumanın bebeklere daha yürümeye başlamadan öğretildiği Hollow'da değil. Zamanımız sınırlıydı, ayağımızın taşa her vuruşu ya da kutlama çığlığı acele etmemiz gerektiğine dair bir başka uyarıydı. Dark, Rian'la birlikte bizi geçemezdi. Bunu yaparsa, ona karşı koyma şansımız da kaybolurdu.

"Rian'la nasıl başa çıkmak istiyorsun?" Korkmuş vatandaşlar binalardan çıkmaya başlarken Alexis sordu. Gökyüzünden düşen paralı askerler fetihçi kahramanlar gibi karşılanıyordu. "Cassia'nın mürettebatının onu ne kadar tutabileceğini görebiliyorum ama eğer Dark aramaya gelirse-"

"Bırak Dark'ı, Cassia'nın ekibinin bile beni ona ispiyonlamayacağına güvenmiyorum." Rian'ın ağzının sıkı olduğundan emin oldum. "Onu Dark'ın asla bakmayacağı bir yere sakla. Onu herkesten daha iyi tanıyorsun. Ve bana yerini söyleme."

"Sanırım bunu yapabilirim." Alexis'i anlamak en iyi zamanlarda bile imkânsızdı. Dark'ı durdurmak ve Zahra'yı onurlandırmak için ortak

arzularımız olmasaydı

ona güvenmişti. Dark'ın kalbinin derinliklerinde gördüklerimi ve yapmak istediklerini duyunca başlangıçta pek iyi tepki vermemiştir -ki bu beklenen bir şeydi- ama sakinleştikten sonra Dark'ın kız kardeşini geri getirmesini engellememiz gerektiğine karar vermişti. Zehra hayata dönmek istemezdi ve bu süreçte Dark'a zarar vermek anlamına gelse bile onun istekleri yerine getirilmeliydi. "Peki ben işin zor kısmını hallederken sen ne yapacaksın?"

"En iyi yaptığım şey." Cassia'nın mavi sakallı denizcilerinin bize doğru geldiğini gördüm. Bu endişeden mi kaynaklanıyordu? Yoksa daha kötü bir şey mi? Daha önce de beni gözetlemek için çok zaman harcamışlardı. Hatta Serena'nın odasına gizlice girmemi engelleyecek kadar ileri gitmişlerdi. "Tüm gözlerin üzerimde olduğundan emin olmak için."

Alexis ifadesiz bir şekilde bana el salladı. Kıyafetlerim hâlâ üzerime yapışmış halde rıhtıma tırmanırken rıhtımda bir kalabalık vardı. Geçerken sırtıma vuruyorlardı, insanlar "*Ejderha Avcısı! Ejderha Avcısı! Ejderha Katili!*" Hatta birkaç tüccar ellerime claxo, küçük biblolar ya da güneşte kurutulmuş 1sh kemikleri tutuşturdu. Sanki müdahale etmesi için dua ettikleri ve artık gökyüzü sakinleştiği ve hayatları kısa kesilmediği için kurban vermek zorunda kaldıkları bir tanrıymışım gibi. Tek hissettiğim, başka bir dilde henüz tercüme edilmemiş bir dehşetti. Klan muhafızları ve denizciler bana yaklaşmak için sürüyü geçmeye çalıştı ama ben kalabalığın arasından sıyrılıp ters yöne doğru koştum.

Rıhtımdan çıkmanın en kolay yolu rüzgâra kapılan yaprakları takip etmektir. Ağaçlar sadece sarayın yakınına dikilmişti, bu yüzden sadece yerlilerin takip etmeyi bildiği bir patika gibi denize doğru sallanıyorlardı. Meyve sepetleri, kedi kafesleri ya da denizcilerin uzun deniz yolculukları için ihtiyaç duydukları diğer şeyleri taşıyanların canını sıkacak şekilde, kanallarda kayaların arasından atlar gibi salınan muz şeklindeki uzun teknelere girip çıkıyordum. Cassia'nın mürettebatı, bir tekneden bir konutun balkonuna atladıktan sonra duvarlardan çatıya tırmanırken beni gözden kaybetti. Orbis Şirketi beni Hollow'dan çıkarabilirdi ama ben her zaman binalara tırmanarak büyümüş bir sokak faresi olarak kalacaktım.

Yine de saklanamadım. "*Ejderha Avcısı! Ejderha Avcısı! Ejderha Katili!*" sloganı durmadan beni takip etti. Bir tuğla bacanın arkasına saklansam, çocuklar gözlerinde yıldızlarla beni işaret ederlerdi. Balkonlarının altına saklansam aileler beni yaprak yağmuruna tutuyor, yanlarından geçerken denizciler tankardlarını kaldırıyorlardı. Ve böylece kaçmak zorunda kaldım

Vargo sokaklarında sonsuza dek. Bir kahramanla karıştırılmanın bu kadar can sıkıcı olabileceğini kim bilebilirdi?

Heykeller Denizi'nden koparılan taş heykeller, dikilmiş ağaçlar gibi eşit aralıklarla sokaklara dizilmişti. Bazıları Thebian İmparatorluğu'nun Berserker'larından Yeni Dracon Şehri'nin Mühendislerine kadar kıtanın dört bir yanından gelen savaşçıları temsil ederken, diğerleri aşçı ve uşak gibi gündelik işleri tasvir ediyordu. En güzelleri en kalabalık bölgelerdeydi ve rengi solmuş, hasar görmüş ya da Dark'ın yeni uyandığındaki halinden daha çirkin olanlar karanlık sokaklara ya da köhne tavernalara sürülmüştü. Her evin ve işyerinin içinde şans getirmesi için bir heykel bulundurmak neredeyse bir yasaydı - herkes bunu yapardı. Denizciler denize açılmadan önce kollarını ovuşturur, aşıklar birine kur yapmadan önce yanaklarını tokatlar ve klan muhafızları savaştan önce onlara kafa atardı. Bu aptalca bir gelenektir ve bir klan lideri bunu bir kez yaptığında ona dizginlenemez bir güven vermişti. Bir yıl sonra, yüzü bir kase yahninin içindeyken öldüğünde hizmetkârları bunun sadece beyin hasarı olduğunu keşfetti.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu şehirden nefret ediyordum. Binaların çoğunun yapıldığı pürüzsüz bal rengi kumtaşından ve tentelerden sarkan rüzgâr çanlarının her güçlü esintide nasıl çınladığından nefret ediyordum. Serena'nın kaderinde Davey krallığa yükseldiğinde klan lideri olarak annesinin yerini almak vardı. Ancak onun ölümünün ardından Hollow Kraliçesi olmak zorunda kalmıştı. Onun kaybını düşünmek beni zamanın bile bastıramadığı acı duygularla baş başa bırakmıştı.

Klan muhafızları beni, zavallı vatandaşların 1. Dünya Savaşı'ndan kalan enkazın bir kısmını toplamaya başladığı çıkmaz bir sokakta köşeye sıkıştırdı.

"Ejderha Avcısı Michael," dedi küçük grubun lideri nefesleri arasında. "Hemen Mercenary Dark'a gelmelisin. Lütfen bizden kaçmayı bırak."

Alexis'e Rian'ı güvenli bir yere kaçırmayı için yeterince zaman verip vermediğimi merak ederek dilimi şaklattım. "Neden? Benden ne istiyor?"

"Altı ejderha Vargo'ya saldırdı," dedi lider. "Dördü kaçtı ve sen birini öldürdün, onu gökyüzünden vurup körfezde boğdun, ama sonuncusu..." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Paralı Asker Dark onu bir binada köşeye sıkıştırdı."

"Ve onu yenmek için benim yardımına mı ihtiyacı var?"

"Hayır," diye cevap verdi başka bir muhafız. "Şehrimizi öldürmeye çalışırken yok etmemesini sağlamak için yardımınıza ihtiyacımız var. Daha

şimdiden bir ev bloğunu

Buz, içeridekileri umursamadan dondurdu. Orbis Şirketi'nin diğer üyelerini bulamıyoruz. Başka kime baŐvuracaęımızı bilmiyoruz. Başka bir paralı askerden başka kimin Kara lm' durdurma Şansı olabilir ki?"

Vargo'nun harika yemekleriyle tanınan bir bölgesi vardı. Sürekli yanan fırınlarının hiç snmemesiyle dünyaca ünlüydü. Büyük toprak fırınların içine yapışan ekmeklerin dışı tır tır, içi yumuŐacıktı ve denize açılmadan önce ya da döndüklerinde açlıktan ölmek üzere olan mürettebatı doyurmak için yüzlerce somun yapılabilirdi. Vargo'da kültürel açıdan öylesine önemliydi ki bölgeye Deniz Feneri Yolu adı verilmişti. Çünkü zerindeki gökyüzü her zaman pusluydu ve tıpkı Kingman Keep'in Hollow'daki pek çok kişi için yaptığı gibi, gezginler için bir fener görevi görüyordu.

Lighthouse Lane gitmişti. EŞi benzeri olmayan bir adamın durdurulamaz tek bir saldırısıyla. İlkel umursamaz eylemlerinden bile sorumlu tutulamazdı. Her bina sudan çok cama benzeyen yarı saydam bir parlaklık içinde donmuŐtu. Düzinelerce vatandaŐ savaşın ortasında kalmış, ya bir yıldırım çarpmasıyla yanan bir kabuğa dönüşmüş ya da son anları yüzlerine sonsuza dek kazınmış donmuş bir heykele dnŐmŐtu.

Kırmızı lekeli bir buz yığınının üzerinde tek bir adam oturuyordu. Yanında başka kimse yoktu; muhafızlar bile bir sonraki kurbanları olurlar diye Kara lm'e yaklaşmaya korkuyorlardı. Ebedi Alev Kilisesi'nden bir Ebedi Rahibe'nin cesedi onun yanında yatıyordu, uzun siyah atkısı deniz melteminde dalgın dalgın sallanıyordu, göğsünde kalbinin olması gereken yerde bir delik vardı. Dark cesedi tekmeleyerek kendisinden uzaklaştırdı ve hâlâ atan kalbi ağzına götürürken sessizce sokağa düşmesine izin verdi. DıŐlerinin bir insan kalbine batarken çıkardığı ıslak tırtı, duymasına izin verdiği ilk sestti. Cephaneliğine yeni bir g eklediğinde kollarından aşağı yukarı Şimşekler akmaya başladı.

Paralı asker akıl hocam Gold Coast'ta Hollow'da olduğundan daha rahat görünüyordu. Saçlarının geri kalanı arkadan bağlıyken başının yan tarafları tıraş edilmişti, giysileri koyu renkliydi ama bol ve sırlıslıklamdı, teni güneşte kızarmıştı ve yanında bir balta sallanıyordu. Diğer ikiz tabancasının kılıfı göğsüne asılmıŐtı. Ama daha da tuhaf olanı gözlerinin

Artık Angelo'nunki gibi soğuk gri değillerdi. Aksine, ortalarında ince kırmızı bir çizgi vardı. Ejderha kalbi yemeye devam ederse kalıcı olarak kırmızı mı olacaktı? Onu durduramamam için çok uzun bir süre geçmesi gerekmeyecekti - şu anda hâlâ durdurabileceğimi varsayarsak. Soykırımcı bir terörle büyülü bir silahlanma yarışına girmiştim.

"Ee, Ejderha Avcısı," diye alay etti Dark lokmalar arasında. Anormal uzunluktaki tırnaklarıyla dişlerinin arasına sıkışmış et parçalarını karıştırdı. "Bana başka bir yemek mi getirdin?"

PERDE DÜŞÜŞÜ

"Rian nerede?" Dark donmuş tahtından aşağı atlarken sordu. Tırnaklarının altındaki ejderha kanının tamamını aldığından emin olmak için parmaklarının ucunu emdi. Etrafımızdaki her şeyi hafife alan kaba bir hareketti bu. Kana bulanmış topraklarda çiçek açmayı hak etmeyen bir ciddiyetsizlik.

"Körfezin dibinde. Kurşun kalbine saplanmış." Gözlerimin onunkilerde çok uzun süre kalmadığından emin oldum. Her şey dengeleyici bir hareketti. Bazıları daha fazla bilginin yalan söylemenin en iyi yolu olduğunu düşünürdü, ama ben her zaman bir ihmal adamıydım. Bu onlara ayıracak daha az şey veriyordu. "İstersen gidip cesedini alabilirsin, ama Dawn'ın intikamı alındı ve ben bir lokma yemeği umursamıyorum."

"Hmm." Dark sanki vals sırasının kendisine gelmesini bekliyormuş gibi yavaşça bana yaklaştı. Uzun tırnağının ucuyla çenemi kaldırdı ve sonra usulca "Li-ar" dedi.

"Kanıtla."

"Saklayacağım. Benden hiçbir şey saklayamazsın, Michael. Seni herkesten daha iyi tanıyorum." Pençesini geri çekti. Derim tahriş olmuş, kanamanın eşiğine gelmişti. "Böyle olmak zorunda değil. Birbirimize karşı olmak zorunda değiliz. Babamı durdurmama yardım edebilirsin."

"Ve senin de aynısını yapmana izin mi vereyim?" Ben de karşı çıktım. "Sanki."

"Sanki ben Angelo'ymuşum gibi davranıyorsun," diye hırladı Dark. "Değilim. Benim babam bir canavar. Ben sadece canavarları avlamak için insanlığını terk etmiş bir adamım." Durakladı. "Yoksa bu rolü kendin mi üstlenirdin?"

"Sence ikisi arasındaki farkı kimse anlayabilir mi?" Etrafımızdaki yıkımı işaret ettim. Donmuş bedenler yavaş yavaş eriyerek su birikintilerine dönüşüyordu. Harabeye ve moloza dönüşmüş evleri. Ondan ay düşmesinden ya da ejderhalardan daha çok korkan aval aval bakan insanları. Doğal felaketler arkalarında daha az yıkım bırakmıştı.

"Sen de kendininkiler için aynısını yapmaz mıydın?" Dark, Serena'nın beni bekleyeceği kaleye doğru eliyle işaret etti. "En azından ben ikiyüzlü değilim."

"Birini hayata döndürmenin bedelini biliyor musun?"

Dark, kendini bir tuzaktan kurtarmaya çalışan bir canavar gibi dudağını çiğnedi.

"Bana söylemeyecek olmanız, kimsenin bunu onaylamayacağını yeterli kanıtı."

"Maliyeti önemli değil." Bana baktı. "Birini ölümden döndürmek bir tavuğun hayatına mal olabilir ve sen yine de bunu engellemek için babamla dışı dışı mücadele edersin."

"Ben önemsiz biri değilim."

"'İmbecilik' benim seçeceğim kelime olurdu."

"Bana fiyatını söyle," dedim onu sıkıştırarak. Parmaklarım tabancanın kabzasına dolanmıştı. "Söyle bana, ben de şu anda seninle olup olmadığıma ve babana karşı olup olmadığıma karar vereyim. Ama söylemezsen, ikinizle de dövüşürüm."

"Tamam. Sana bildiklerimi anlatacağım." Kollarını kavuşturdu. "Ama burada değil. Yalnızca benim sözlerime güvenmektense sana göstermem daha iyi."

"Oh?" Canlanarak sordum. "Anılarında bir yolculuk daha mı?"

Dark bana dudak büktü. "Hayır. Saray."

Lighthouse Lane'den ayrılırken onun arkasını kollamak yerine yan yana yürüdüğümüzden emin oldum. Artık onun köpeği değildim ve bunu unutmasına izin veremezdim.

Bir kapıydı. Bana göstermesi gereken çok önemli şey bir kapıydı. Sıradan görünen ahşap bir kapı.

fark etmeden bir düzine kez. Saraydaki küçük bir mabedin arka tarafındaydı ve ibadet yeri ihtiyacı olan her inanca ev sahipliği yapması amaçlanmıştı. Bir köşede yüzü olmayan bir heykel vardı, diğer köşede ise ebedi bir Rame yanıyordu. İkisinin arasında bir kapı vardı. Tek özelliği menteşelerinin olması ama kilidinin olmamasıydı; yine de kapıyı çekip açmaya çalıştığımda yerinden bile kıpırdamadı.

Dark yakındaki bir sıraya otururken girişimime güldü. "Onu açamazsın, Michael. Mesele de bu zaten."

"Neyin amacı?"

"Angelo ve benim yapmaya çalıştığımız şey," dedi. "Dünyada bunun gibi yedi kapı var. Hepsi de dini önemi olan yerlerin yakınında. Eğer efsanelere, söylentilere ve mitlere inanılacaksa... bu kapılar hayatın ötesinde ne varsa ona açılıyor."

"Ciddi misin?" Açmaya çalışmayı bıraktım. "Kulağa çok saçma geliyor."

"Öyle. Bir noktaya kadar." Dark ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü ve parmaklarını cilalı tahtanın üzerinde gezdirdi. "Ama biz canavarların kurtuluş için tek şansımız bu. Ve öbür dünyaya açılan bir kapı olabileceğine inanmak çok mu saçma?"

Bu fikri aklımdan geçirdim ama yutamayacağım kadar acıydı. "Elinde ne kanıt var?"

"Öncelikle efsaneler, söylentiler ve mitler." Dark sırtını bana ve kapıya döndü. "Ama bana inanmak zorunda değilsin. Sevgilin Serena'ya sor." Kafam karıştığında, "Onun şarkısı 'Naverre'nin Melekleri', şehir düşerken meleklerin vatandaşları yargılamak için ortaya çıktığı kilitsiz bir kapıdan bahseder. Layık olanları yanlarına alırlar, olmayanları ise kaderlerine terk ederler." Omzunun üzerinden bana sırtıttı. "Kulağa öbür dünyaya açılan bir kapı gibi geliyor, değil mi? Ve ben bunu sadece onun uydurmadığını düşünmeye meyilliyim-"

"Anladım. Anladım," diye araya girdim. "Yani sen ve Angelo bu kapıları açmaya çalışıyorsunuz. Nasıl?"

"Eski sihirleri içeren çok adımlı bir süreç. İlk adım kilidin ortaya çıkmasını sağlamak. Bunun için de bu kilitsiz kapılardan birinin önünde üç Wolven Kralı'nın adını söylemeniz gerekiyor."

"Neden?"

Dark omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Efsaneler böyle söylüyor." "Üçü de sende mi?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Sadece ilk ikisi. Ve sadece ne kadar değerli olduklarını anlamadan önce bir İskeletten şans eseri bir tane aldığım için. Ama bu çok uzun zaman önceydi." Kaşlarını ovuşturdu. "Angelo'da da aynı ikisi var. Kayıp olanı bulmak, zamanı manipüle edebilen bir Dokumacı'yı bulmaktan daha zor."

Dark benimle aynı kişiyi mi tanıyordu? Alphonse'u mu? Yoksa diğer ikisini de biliyor muydu? Hayır, eğer Dark ve Angelo aynı bilgiye sahipse, o zaman Alphonse'u biliyordu. Ben onu keşfettiğimde Angelo da oradaydı. Başka bir soru sordum. "Peki ya kilidi açacak anahtar?"

"Anladığım kadarıyla... yedi seçenek var." "Angelo hangisini deniyor? Sen hangisisin?"

"Angelo'nun anahtarı seni ve aileni bir dereceye kadar ilgilendiriyor. Ayrıntıları bilmiyorum ama başkaları ne kadar zeki olduğunu göstermeye çalıştığın için kafanı topuklarının altında ezecekken seni bu yüzden hayatta tuttu."

"Li-ar," diye yineledim, sanki elimde aniden ağırlaşmış ve bütünleşmiş gibi konuşarak var ettim. "Bana gerçeği söyle. Her ne ise."

"Öyle olsun." Karanlık gözlerimle buluştu, gri ve kırmızı kehribar rengine dönüştü. Etrafımızdaki her şey dönen bir karanlığa dönüştü. "Angelo, bir Kingman'in bir Hollow'u ya da bir Hollow'un bir Kingman'i öldürmesini gerektiren Hollow yöntemini kullanarak kapıyı açacak. Ya senin ya da Serena'nın diğerini öldürmesini sağlayacak. Seni ve kardeşlerini evlat edindiğinden beri planı buydu... tıpkı bir kasabın domuzlarını kesime hazırlaması gibi."

Fayans ve duvarlardaki tüm çizgiler daha keskin ve daha cesur görünüyordu. İstesem de bu yeni netlikten başımı çeviremezdim. Ama dilimi tuttum ve Dark'ın detaylandırmasını bekledim.

"Serena'nın yaptığı en akıllıca şey Lyon'un soyadını ondan almak oldu," diye devam etti Dark. "Bu onu kapıyı açma koşullarından muaf kılıyor. Aynı şekilde kız kardeşin de bir Wolven Kralı'na hizmet ediyor -ama nedenini sana söyleyemem." Dark bana doğru bir adım attı. "Yani bu planın işlemesi için ölebilecek tek Kingman sensin. Adreann'ı öldürmeyi deneyebilir ya da Serena'nın Lyon'a yaptığı gibi soyadını elinden almasını sağlayabilirsin... ama ikisinin de sonuçları daha kötü olur. Özellikle de bunu yaptığında Angelo

kapıyı açmaya hazır değilse."

"Neden?" Sesimi soluk bir fısıltıdan daha güçlü olmaya zorlayarak sordum.

Dark sürekli yanan teneke kutunun yanına gitti ve elini Rame'in üzerinde sallayarak derisini yakmaya çalışmasına cesaret etti. "Çünkü o zaman Tenere'yi paramparça edecek ve hepsi senin suçun olacak."

"Ne?"

"Sana bu hikâyenin nasıl biteceğini anlatayım," dedi Dark. "Sen, ben, Angelo ve Serena, Serena'nın Jay Prince ile düğünü için bu odaya geri döneceğiz. O gün ya sen ya da Serena diğerini öldürecek ve kapıyı açmaya zorlayacaksınız ya da Angelo Tenere'yi parçalayacak ve onun yerine arka kapı yöntemini kullanacak - bunu kilide levye sokmak gibi düşünün. Her iki durumda da, sizin rızanız olmadan sizin için yazılmış bu kaderi değiştirmek için zamanınız ve seçeneğiniz kalmadı."

"Kader saçmalıktır," diye tükürdüm. "Hayatta hangi yolu seçeceğimizi dikte etmeye çalışan ölümlerden gelen bir yankıdır. Biz doğmadan önce her şeyin daha iyi olduğunu söylerken bizi kayıtsızlıkla dövüyor. Angelo'nun planını durduramayacağımı kabul etmeyi reddediyorum. Eğer mecbur kalırsam, dünyayı yıkacağım ve bir mucizeyle kaderi yeniden yazacağım."

"Hâlâ bir şansın olduğunu düşünmen çok hoş." Dark bana döndü. "Ama kalan son günlerinde ne yapman gerekiyorsa onu yap. İsyan et, kaç, öldür ve özgürlüğe giden yolu tırmalamaya çalış... yine de kendini perdeleri çekilmiş karanlık bir sahnede bulacaksın ve seni sağır edici bir sessizlikten başka bir şey beklemiyor olacak." Gözleri tek bir an için daha nazik göründü. "İkimiz de iyi insanlar değiliz ama sırf Serena'yla birlikte olmak için Angelo'nun Tenere'yi parçalamasına ve insanlığı mahvetmesine izin verecek kadar canavar mısın?"

Cevabım yoktu ve Dark cevabım olmadığını biliyordu, bu yüzden tereddütlerime hastalıklı tatlı bir gülümseme ve yalandan başka bir şey taşımayan yumuşak bir sesle saldırdı.

"Ama ben size mutlu bir son sunmak için buradayım. Var olan tüm ejderhaları öldüreceğim. Kilitsiz kapıları açmak için Gold Coast yöntemi. Tek ihtiyacım olan son Wolven Kralı'nın adı. Onu bana getir... ve umarım getirirsin... ve ben de Angelo'yu öldürürüm. O zaman sen, ailen ve sevdiklerin güvende olursunuz. Senin için en önemli şey bu değil mi? Onların güvenliği?"

Beni manipüle ediyordu. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama *biliyordum*. Dark bana ihtiyacı olmasa beni kurtarmazdı ve ejderhalar hakkındaki

gerçeği açıklamakta ne kadar tereddüt ettiğini düşünürsek, onları öldürmesine yardım etmem için bana ihtiyacı olma ihtimali yoktu. Çünkü ejderhalarını gerçekten durdurmak istiyorsa

Babam Katherine'i ölümden döndürmeseydi, şimdiye kadar beni ve ailemi yok etmiş olurdu. Yalanına inanacağımı mı düşündü? Yoksa bu da başka bir numara mıydı... yoksa çok mu paranoyaklaşıyordum?

Muhafızlar, hizmetkârlar ve klan üyeleri bitkin ve kaybolmuş bir halde tapınağa girerken cevap vermekten kurtuldum. Muhafızların çoğunun zırhları yarı açıktı, vücutlarındaki terin kaygan parıltısı ve savaş kokusu ortaya çıkıyordu. Dark elini omzuma koydu ve sertçe sıktı. "Bunu bir düşün, Michael. Eğer ejderhaları öldürmeme yardım etmek istemiyorsan, hayır. Bana Kurt Kral'ın son ismini getir yeter. Birlikte çok şey yapabiliriz. Düşman olmak utanç verici olurdu, değil mi?"

Dilimi tuttum ve elini üzerimden çektim.

"Anlıyorum," diye tersledi. "Ben diğerlerinin temizlenmesine yardım edeceğim. Şirketimizin hâlâ hayatta olduğundan emin olacağım. Merak etmeyin, zamanı gelince burayı tekrar göreceğiz. Ölümlü olduğunu unutma. Öleceğinizi unutmayın. Ölümünü hatırla. Bunun bir anlamı olmasını istiyor musun, istemiyor musun?"

Dark beni orada bıraktı, zihnim allak bullak olmuştu, Angelo ve Dark'ın Serena'yı ya da beni öldürmeye çalışmasını engellemek için ne yapabileceğimi bulmaya çalışıyor ama başaramıyordum. Tüm hikâyenin gerçeği saklamak için uydurulmuş başka bir yalan olmadığını varsayarak. Ama orada dururken... bunun bir önemi olmadığını fark ettim. Hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan tek şey arkadaşlarım ve ailemdi.

Serena'yı buradan çıkarmak zorundaydım. Hollow'un canı cehenneme. Ataların canı cehenneme. Gwen'i kendi başımıza bulacaktık. Çok uzun zamandır miraslarımızın ve atalarımızın kölesiydik. Artık kendi kaderimizi çizme zamanıydı... Kingman ve Hollow ailelerini sonsuza dek yok etme zamanıydı.

KIRIK BOWLES VE KIRIK HAYALLER

Uyandığımda başım zonkluyordu ve uyuduğum masadan kaldırdım. Birinin gömleğinin bir parçası sağ yanağıma yapışmıştı ve görüşüm bulanıktı. Titus yakınlardaydı, çıplak göğsünde ezilmiş bir yaban domuzu kafasıyla arka arkaya dizilmiş dört sandalyenin üzerinde yatıyordu. Alexis başka bir masanın üzerine kıvrılmış, etrafımızı saran yıkımın ortasında huzur içinde horluyordu. O anda kullanılmayan tüm masa ve sandalyeler kırılmış, tahta kirişlerden atılmış giysiler sarkıyor, tüm şişeler kırılmış ve duvarların çoğunda Titus'un Yedi Ateş adını verdiği bir oyundan kalma yanık izleri vardı. Tavernanın on iki raunttan sonra hâlâ ayakta durması mucizevi bir şeydi.

Şehir sabaha kadar hayatta kalışını kutladı. Orbis Şirketi de - asla geride kalmamak için - katılmıştı. Alexis'e göre buna ben de dahildim. Bana tek başıma güvenilemeyeceğini biliyordu - Serena'yı görmek isteyen Regal Şirketi'yle diplomatik bir olaya neden olabilirdim. Sadece hayatta olduğu bilgisi -yatak odasının penceresinin yakınındaki büyük bir ağaçtan kendim doğruladığım bir şey- beni rahatlattı ve katılmamı sağladı. Alexis bunu arkadaşlarıyla içki içmek istemesi olarak göstermeye çalışmıştı.

uzun bir gün. Eğer Titus'u şenliğimize getirmeseydi buna inanabilirdim. Titus eğlenmek için içmezdi. Titus kazanmak için içerdi. Ve eğer Titus içmeye başladığında oyun oynanmıyorsa, o zaman oyun oynamaya başlardı. Bu yüzden Yedi Ateş'in on iki raundu bu zavallı meyhaneyi ejderhaların saldırısına uğramış gibi bir görünüme büründürdü.

Acımın bir kısmını dindirebileceğini umarak bedenimi uyuşturdum. Ayağa kalkmaya çalıştığım anda sendeledim, tökezledim ve midemdekileri Roor'un üzerine boşalttım. Beklediğimden daha renkliydi ve böylece Fabrikasyonlarım hakkında bir şey daha öğrenmiş oldum - zehiri etkisiz hale getiremiyorlardı.

Ben öğürmeye devam ederken Alexis'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu koku da ne?" "Benim kötü kararlarım." Ağzımı sildim ve sonra gömleğimin parçasını yırttım.

yanığımı. "Dün gece bana ne içirdin?"

"Scaro. İçinde birkaç damla Thebian çingiraklı yılan zehri olan baharatlı bir şarap," dedi. "Onuncu fincana kadar tadını çıkarıyor gibiydin." İfadesi acımasızlaştı. "Sonra da Hollow Kraliçesi için ağlamaya başladın."

"Utanç verici bir şey mi söyledim?"

"Hollow Kraliçesi'nin saçını okşamasından hoşlandığını itiraf etmen sayılır mı?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Serena'dan bahsetmişken, gidip onu kontrol etmem gerekiyor." "Hâlâ onu görmene izin vermiyorlar." Alexis bacaklarını açtı, böylece bacakları

Masa. Gözlerindeki uykuyu sildi ve sonra "Ama ben de seninle geleceğim" dedi.

Tekrar devrilmemeye çalışarak dik durdum. "Bu konuda ne yapmalıyız..." Etrafımızdaki enkazı işaret ettim. "... bunların hepsi mi?"

"Bu işi Titus'a bırakın." Ayağa kalktı. "Orbis Şirketi'nin tavernaları yok etmek gibi bir geçmişi var."

"Bunu daha önce duymuş olmam gerekirdi," dedim. "Cassia'nın kusursuz nezaketi, Titus'un 1sh pişirememesi ve üyelerinden birinin ejderha olmasıyla birlikte."

"Yanılıyorsun," dedi, çıkışa doğru yürürken elleri arkasındaydı.

"Ne hakkında?"

"Üyelerimizden biri ejderha." Kapıyı açtı ve güneş ışığı içeri doldu, beni kör etti. Başımdaki çarpıntı şiddetlendi ve yapabilseydim güneşi yok edebilirdim. "İkisi öyle. Sadece Dark'ın bundan haberi yok." Sonra dışarı çıktı ve beni çenem Roor'un üzerinde kekeleyerek bıraktı.

Bağırarak ve kırık mobilyaların üzerinden atlayarak -ya da atlamaya çalışıp yüzüstü yere düşerek- peşinden koştum. Kendimi toparlamak balın içinden geçmek gibiydi ve dışarı çıkıp gözlerimi güneşten koruduğumda Alexis gitmişti. Onun peşinden saraya doğru ilerledim, güvenli tropik adalara giden turist kalabalığının ve takılacak bir şeyler arayan sıkılmış çocukların arasından geçtim. Kısa sürede onların favori hedefi haline geldim.

Yine hastalandığımda tahta arabalı bir satıcı bana acıdı ve acımı hafifletmek için dil uyuşturan baharatla doldurulmuş hamur topakları içeren sıvı çöp gibi kokan bir içecek verdi. İçmek için burnumu tutmak zorunda kaldım ve neredeyse geri kusacaktım ama işe yaradı ve birkaç kalp atışı içinde başımdaki ağrı geçti. Adama bir Hollow moon verdim -kloksom olmadığı için özür dileyerek- ve tekrar Alexis'in peşine düştüm.

Ona sarayın kapısında yetiştim ve yüzündeki tilki sırıtışını gördüm. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Senden nefret ediyorum," dedim nefesimi tutarak, selam veren muhafızları ve mırıldandıkları "Ejderha Avcısı "nı görmezden gelerek. Rattery'nin içi boş formları beni hiç etkilememişti. "İki' derken neyi kastettiğini açıklamak ister misin?"

Bahçelerde yürüdük. Adreann'ın düğününden kalma süslemelerin çoğu hâlâ yerindeydi, sonbahar yaprakları gibi yırtık pırtık ve çürümüştü. Dün koşuşturup duran hizmetkârlar, sanki saray dün gece kaybedilen tüm hayatlar için yas tutuyormuş gibi saklanmışlardı. Öğrendiğime göre, geçici sayı bile yüzlerle ifade ediliyordu.

"Açıklayıcı olduğumu düşünmüştüm," dedi Alexis. "Dark, Orbis Şirketi'ndeki tek ejderha değil."

"Diğeri kim?"

"Otto. Terfi törenin sırasında tanıştığın kör adam. Bu kadar genç yaşta hafıza sorunları yaşadığın için sana bağırmıştı," dedi hiç tereddüt etmeden.

"O rüzgâr ejderhası."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"İliar sıradağlarında birlikte bir görevdeydik. Karşıdan gelen bir grup Thebianlı öğrenciyi pusuya düşürmemiz gerekiyordu. En iyi yolun patlayıcılarla yolu kapatmak olduğuna karar verildi. Grup yerini aldıktan sonra onları yerleştirmek benim görevimdi. Ve yaptım, ama..." Nefes verdi. "Bir şeyi yanlış hesaplamışım. Patlama planladığımdan daha büyüktü ve bir vadiye düştüm. O beni yakaladı. Sırtından kanatlar fişkırıyordu."

"Dün gece onu gördün mü?"

Alexis başını salladı. "Otto artık ailesiyle konuşmuyor ve yüzyıllardır da konuşmadı. Ne olduğunu söylemedi. Sadece onları bir daha asla görmek istemediğini söyledi."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Omuz silkti. "Biz ortağız, değil mi? Sır saklamanın ne anlamı var?"

Vay canına. Demek insanlara *gerçekten* güvenmek böyle bir şeymiş. Hem Dark hem de ben ondan çok şey öğrenebilirdik. "Peki neden Dark'a söylemedin?"

"Çünkü Otto hayatımı kurtardı. Ona borcumu kendi ölümüyle nasıl ödeyebilirim ki?" "Ama Dark ona yalan söylediğini anladığında ne yapacak?"

Alexis olduğu yerde durdu, botunu kaldırdı ve sonra bastığı kanepeye bakarak alay etti. "Bana özel bir muamele yapılacağını nereden çıkardın? Dark'ın zihninde sadece o, Zahra ve onların bir araya gelmesini engelleyenler var." Topuklarını bakımlı çimenlere sildi. "Hepimiz aynı kaderi hak ediyoruz."

"Hiçbir şey onu soykırım yapmaktan alıkoyamaz, değil mi?"

"Hayır," dedi sessizce.

"Onu durduracağız. Söz veriyorum."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Tutamayacağın sözler verme, Michael."

Chloe'nin bir ağacı tekrar tekrar yumrukladığını gördüğümde bahçeyi yarılamıştık. Basit bir gömlek ve pantolon giymişti ve silahsızdı. Kabuk parçaları yere saçılmıştı ve 1. yarası çoktan kanamış olmasına rağmen transa geçmiş gibi vurmaya devam ediyordu.

Ben koşarak Chloe'nin yanına gidip omzundan tuttum ve onu döndürürken Alexis el sallayarak veda etti. "Chloe? Ne yapıyorsun sen? Bunu yapacaksan eldiven giy."

"Michael?" dedi, sanki ben olduğumu anlayamamış gibi ve kendini toparlamaya çalıştı. "Üzgünüm, Michael. Zor bir gece geçirdim."

"O nasıl?"

"Öncelikle yaralı, kan kaybından zayıf düşmüş ve bitkin haldeydi. Jay sayesinde yaralarını hızlıca tedavi ettirebildik, bu da uzun vadeli iyileşme sürecini hızlandırdı." Chloe durakladı. "Sanırım bir hafta içinde eski haline dönmüş olacak."

Bu sözlerin beni rahatlatması gerekirdi ama sanki çok fazla gerilmiş bir ip gibi vücuduma bir gerginlik yayıldı. "Peki o ağacı neden yumrukluyordun?"

"Biraz stres atmak için."

"Neden?"

Chloe gözlerimin içine baktı ve o baktıkça ben daha da huzursuz oldum. Sanki başka birinin derisini giymiş gibiydi. Yanlış bir şeyler vardı.

"Chloe," dedim, sesim titreyerek. "Söyle bana, lütfen."

Kollarını kavuşturdu, bir eliyle ağzını kapattı. "Sana bu şekilde söylemek istemiyorum. Sana bu haberi vermek için daha iyi bir yol -daha iyi bir yer- bulacaktım." Chloe derin bir nefes aldı. "Sanıyoruz ki... sanıyoruz ki... saldırıyı savuşturmak için Fabrikasyonlarını kullandığında son derece duygusaldı. Bunu açıklamanın tek yolu bu-"

Kalbim karnıma düştü, yüzüm 1re'den daha sıcak hissetti, 1'lerim avuçlarımdan kan çekecek kadar sıkıldı. Etrafımdaki her şey dönüyordu. "Serena bir Unutulmuş oldu, değil mi?"

INTERLUDE

KURDUN TUTSAĞI

Gwendolyn Kingman evinden çok uzaktaydı.

Her zaman seyahat etmek istemişti. Yeni Dracon Şehri'ndeki Gece Pazarı'nı ve Thebian İmparatorluğu'ndaki seçkin Askeri Akademi'yi görmek için. Açıkçası, fırsat verilse Hollow olmayan her yere gidebilirdi. Ölene kadar doğduğu şehirde, o yüksek duvarların ardında sıkışıp kalmak istemiyordu. Ve şimdi Heykeller Denizi'ni taciz eden korsanların başkenti Eham'daydı. Yıllar önce olsa çok sevinirdi ama şimdi, çürük tahta bir koltukta oturmuş parmaklarını oynatırken, evine dönmeyi özlüyordu. Ailesinin nerede olduğu ya da neden aniden ayrıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve şimdi, işvereni tarafından kaçırılmadan önce onu kurtarmak için dalış yapan ağabeyinin anısı, sol elinin arkasındaki damga kadar siyah bir şekilde hafızasına kazınmıştı.

Bir gün Gwen Hollow'a dönecek ve her şeyi açıklayacaktı ama önce borcunu ödemesi gerekiyordu. Eğer şanslıysa, özgür olduğunda otuz yaşında olacaktı.

"Gwendolyn?" Bir levazım subayı Gwen'e yaklaşıyordu. Gözlüklü, parlak renkli giysileri ve büyük mücevherleri seven Ehamlı bir kadındı. "Gökyüzünün Çocukları şimdi sizinle görüşecek."

Gwen teşekkürlerini mırıldandı, derin bir nefes aldı ve sonra amfi tiyatroya girdi. Eham'ın hiyerarşisi, Palmer Takımadaları donanmasının kendilerine dehşet saçan korsanlar için koyduğu ödüller etrafında kurulmuştu. En büyük ödüllere sahip olanlar sadece Eham'da barışı korumakla değil, aynı zamanda kiminle ittifak yapacaklarına veya savaş ilan edeceklerine karar vermekle de görevliydi. Bazı üyeler

Konseyn üyeleri yüzyıllardır olmasa da on yıllardır konseydeydi ve uzun ömürleri şüpheli hale geldiğinde isimlerini ve kimliklerini değiştiriyorlardı. Şimdi o üyelerden ikisiyle konuşmak için buradaydı. Kıtanın diğer bölgelerinden gelenlerle birlikte. Patronu ona çok özel talimatlar vermişti ve o da bu talimatlara harfiyen uyacaktı.

Gökyüzünün Çocukları yerdeki camdan bir tankın etrafında toplanmış, camdaki deliklerden içeri attıkları et parçalarını kapışan köpekbabalıklarıyla doluydu. Gwen hiçbirini tanımıyordu. Tanıyabileceğinden de değil. Hepsi de varlıklarını dünyadan silmek için birçok ömür harcamış, geride sadece arzularının ve kimliklerinin kırıntılarını bırakmışlardı. Çünkü Gökyüzünün Çocukları bu dünyada yaşayan ejderhalar için uygun ve resmi bir isimdi. O halde, onların huzuruna çıkan ve kimliklerini bilen ilk ölümlünün kendisi olması ironikti. Ejderha Katili dedikleri adamın kız kardeşi.

Ona en yakın olanlar ikizlerdi: Wood ve Steel. Birbirlerinin zıttı olan bu ikiliden erkek olan şişman ve iriyarı, kadın olan ise zayıf ve uzun boyluydu. Her ikisi de kaslıydı, parlak sarı saçları ve ince gözleri vardı, geleneksel korsan dövmeleleri ve mücevherleriyle kaplıydılar ve ya korsan kaptanları ya da Palmer Takımadaları donanmasında seçkin kaptanlardı. Gwen ikincisinden şüpheleniyordu, çünkü düzen içinde saklanmak kaos içinde saklanmaktan daha kolaydı. Korsanlar önceki nesilleri yok etmekle övünürken, hükümetler ellerinden geldiğince uzun süre dengeyi korumaya çalışıyordu.

Sırada Su vardı. Her zaman rüzgârda savruluyormuş gibi görünen bol beyaz bir elbise giyerdi, beline kadar inen siyah saçları ve ay ışığı kadar solgun bir teni vardı. Gwen'in işvereni onun tarafından teklif edilen hiçbir şeyi kabul etmemesini ve onunla kumsallara gitmekten kaçınmasını söylemişti. Onları ziyaret edenlerin ortadan kaybolmak gibi bir alışkanlığı vardı. Water'ın yanında Clover adında, parlak kırmızı saçlı, elbisesine bir çocuk gibi yapışan Azilili bir kadın vardı. Söylentilere göre yeni nesil ejderhalar arasında bir pozisyon için düşünülüyormuş. Buradaki herkes arasında efendisinin isteklerine boyun eğmeye zorlanması en zor olan oydu. Gençliğin geleneklere boyun eğmeyi reddeden asiler yaratmak gibi bir alışkanlığı vardı ama Gwen burada başarılı olmak istiyorsa Kırmızı Ejderha'yı zekâsıyla alt etmesi gerekecekti. Ya da onu öldürmesi.

İşin o noktaya gelmemesini umuyordu.

Son olarak, Işık Ejderhası vardı. Yüzü, çevredeki tüm sıcaklığı tüketiyor gibi görünen aynalı bir maskenin ardında gizlenmişti. Vücudunu uzun siyah bir pelerin örtüyor, hafif bir esintiyle hafifçe sallanıyordu. Bir insandan çok bir muammaydı. Duyarlı hale getirilmiş bir soru işareti.

Gwen, altında köpekbalıklarının yüzdüğü cam bir panelin üzerinde durdu, ellerini önünde düzgünce kavuşturdu ve ejderhalardan birinin onu onaylamasını bekledi.

"Biz yaralarımızı sararken İlk bizimle alay etmeye mi geldi?" Işık, sanki bir şapka örüyormuş gibi ışık tellerini birbirine örerken sordu. Diğer ejderhalar Gwen'e bakmadılar, daha çok aşağıdaki köpekbalıklarını beslemekle ilgileniyorlardı.

"İşverenim planınızın düşüncesizce olduğunu iletmek istiyor. Yardım teklif edildiğinde kabul etmeliydiniz. Kabul etmiş olsaydınız Kara Ölüm şimdiye kadar kül olmuş olurdu." Korkusunu yuttu ve sonraki sözlerini gayet açık bir şekilde ifade etti. "Aynı hatayı bir daha yapma."

Su Gwen'e baktı. "Çok düşünceli ve bilge ama yine de kendisi gelmiyor. Bin Kraterler'de onu neredeyse öldürdükten sonra hâlâ bizden korkuyor mu?"

"Şüpheli," dedi Gwen Water'a. Ve sonra Light'a: "Ona katılma teklifini tekrar düşünecek misin? Yoksa içinizden iki kişi daha ölüp gittiğinde ve çaresizlik baş gösterdiğinde mi dönmeliyim?"

Wood ve Steel ona dalgın dalgın baktı. Raftaki bebekler gibi canlanacakları anı bekliyorlardı. Su Gwen'e yaklaştıkça ışık uğuldamaya başladı ve attığı her adımda hava daha da soğudu.

"Kızım," dedi Su, keskin dişlerini göstererek. Söylentilere göre ömrünü kemiklerden ilik emerek geçirmişti. "Bize aptalmışız gibi davranma. Kralları öldürdük, imparatorlukları parçaladık ve hakkımızda gökyüzündeki yıldızlardan daha fazla şarkı yazıldı. Biz ebediyiz. Kara Ölüm, henüz koparamadığımız bir diken sadece. Ama koparacağız. Ve onu öldürdükten sonra ailemizi eski büyüklüğüne kavuşturacağız. Adaylar değerlendirilmeye başlandı bile."

"Kulağa ne kadar umut verici gelse de, İkinci geri döndüğünde bunun bir önemi kalmayacak. Barış zamanı sona erdi. Tüm savaşları sona erdirecek savaş yeniden başladı. Ve hepiniz bir tarafa katılmalı ya da ölmelisiniz."

"Diyelim ki haklısın ve savaş yeniden başlıyor," dedi Light. "Neden Üçüncü'lere katılmayalım ki?"

"Çünkü Üçüncü katılmamaya karar verdi. Bin yıldır olduğu gibi hapsedilmiş olarak kalmayı tercih ediyor. Mahkumiyet onun zihnini çarpıttı. Onu büyük dünyadan korkar hale getirdi. Bir zamanlar uğruna savaştığınız adamdan geriye hiçbir şey kalmadı."

Su yüzünü doğrudan Gwen'inkinin önüne koydu. Suyun nefesi, içi boş böğürtlenler gibi hastalıklı bir tatlıydı ve bu da Gwen'in kalbinin ev için acımasına neden oluyordu. "İlk'in daha iyi olduğunu kim söyledi? Bir kez kaybetti, o halde bize liderlik etmesi için neden ona güvenelim?"

"Benim adım Gwendolyn Kingman."

Light homurdandı. "Acımasız deniz, bir Kingman'ı tuzağa mı düşürdü? Bu ironiyi seviyor olmalı. Bunu nasıl yaptı, kızım?"

"Gençken onunla bir anlaşma yaptım," dedi Gwen. "Elimden gelenin çok ötesinde bir şeyi başarmak için hayatımı feda ettim." Gwen bir sonraki sözlerini yuttu, tırnaklarının altındaki kanın küflü hissi on yıl sonra geri döndü. Küçük kollarında ölü bir ağırlık tutmanın verdiği rahatsız edici his. Patronunun gölgesi fenerin ışığını ve ona söylediği tatlı sözleri engelliyordu. Yutkundu ve bu anıları zihninin gerisine itti. Karar geçmişte kalmıştı. Üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. "Başka anlamsız sorularınız var mı?"

Clover ilk kez konuşarak, "Benim bir tane var," dedi. "Neden efendilerim gölgede kalan bir adama boyun eğsinler ki? Bu bizim tarzımız değil. Benimle yüzleşmeyecek bir adama hizmet etmeyeceğim. Dinlemeye değer olduğunuzu kanıtlayabilir misiniz?"

Light, "Görünüşe göre şimdiden bir çıkmazdayız," dedi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, mirasçı?"

Gwen işlerin bu noktaya gelebileceği konusunda uyarılmıştı. Wolven Kralları'na hizmet eden tüm canavar ölümsüzler arasında Rier'ler en asi olanlarıydı. Ama yakında boyun eğeceklerdi. Tıpkı yüzücüler ve titanların yarısının yaptığı gibi. Tek dileği bunun daha fazla ölümle sonuçlanmamasıydı. İşe aldığı son ölümsüz canavar bir köyün hayatına mal olmuştu ve yüzü olmayan ve palmiye ağaçlarından savrulan cesetlerin anıları, Kingman Keep isyanlarının asla yapmadığı bir şekilde rüyalarına giriyordu.

"Ne yapmam gerekiyor?" Gwen duygusuz bir şekilde sordu.

Light ağzına uzandı ve altın bir diş çıkardı. Tişörtüne silerek temizledi ve ardından aşağıdaki tanka bıraktı. Köpekbalıklarından birkaçı, yosunların gizlediği dibe vurana ve sümüksü yuvarlak kayalardan oluşan bir yığının içine saplanana kadar etrafında dönüp durdu. Clover tek kelime etmeden çıplak kıyafetlerine kadar soyundu. Steel ona sapında düzinelerce çentik olan kemik bir hançer uzattı. Bıçağı dişlerinin arasına aldı ve gerinmeye başladı.

Light, "Dişimi ilk alan galip gelecek," derken Gwen de aynısını yaptı. Eğer Clover kazanırsa, Gerçek Varis'e boyun eğmeyeceğiz. Kingman kazanırsa, biz teslim oluruz. Adil mi?"

"Adil," dedi Gwen ve Clover birlikte.

Wood, Gwen'e paslanmış bir hançer uzattı. Kumu kesecek kadar keskin değildi ama idare ederdi. Hiç yoktan iyiydi. Gwen kollarından birini yırttı ve sonra onu elinin ve kabzasının etrafına sardı, böylece onu kavramayı kaybetmeyecekti. Camdaki birçok delikten birine yaklaştı. Clover çoktan ayak parmaklarını bir tanesinin kenarında oynatmaya başlamıştı. Genç kadın ejderhaların önünde kendini kanıtlamak için sabırsızlanıyordu. Belki de bu onların arasındaki yerini kazanmak için son sınavıydı. Bu yönüyle Clover ona Michael'ı hatırlatıyordu. Gurur, Gwen'in hiçbir zaman önemsemediği ya da arzulamadığı bir şeydi.

"Ben sayınca. Üç... İki... Bir... Dalış!"

Gwen suya dalarken burnunu tuttu, etrafında beyaz baloncuklar yükseliyordu. Köpekbalıkları sudaki diğer karışıklığı bir kenara bırakarak hemen onun etrafında dönmeye başladılar ve Clover ustalikle aşağıya doğru hızla yüzdü. Gwen daha yavaş, ayakları önde, vücudundaki havayı boşaltarak aşağı indi. Amacı dişe ilk ulaşan olmak değildi. Sadece Clover'ın onunla birlikte çıkmasını engellemekti.

Çıplak ayakları dibe değdi ve sanki onu yutmaya çalışıyormuş gibi çamura battı. Clover yakınlardaydı, Gwen elinde bıçakla ona doğru ilerlerken ve köpekbalıkları yukarıda daireler çizerken taşlarda diş arıyordu. Suda kan olana kadar hiçbiri saldırmayacaktı.

Gwen Clover'ın kolunu kesti ama Kızıl Ejder dönerek uzaklaştı ve sonra bir tekmeyle karşılık verdi. Bu, Gwen'in hala sahip olduğu az miktardaki havayı dışarı attı ve bir cam duvara çarpmana kadar geri döndü. Çarpmanın etkisiyle dilini ısırды ve ardından ağzından çıkan kırmızı dalların yüzeye doğru yükselişini şaşkınlıkla izledi.

Köpekbalkıları bir anda saldırarak ona doğru mermi gibi fırladılar. Birincisinin burnuna yumruk atarak onu ısırmaktan alıkoymayı başardı, ancak ikincisi ön kolunu ısırırken durdurmak için çok yakındı. Yırtıp parçalamadan önce paslı bıçağını gözüne sapladı. Köpekbalkısı ondan kurtuldu ve kadın onu itebildi. Diğer köpekbalkıları, Gwen'in sunduğu daha zor bir yemek yerine kolay olanı tercih ederek onu yamyamlaştırdılar.

Clover dişi çoktan çıkarmış ve yüzeye doğru yarı yolda ilerliyordu. Gwen yapması gerekeni yaptı. O bir Fabrikatör değildi. Michael gibi büyüü etkisiz hale getirme ya da Lyon gibi kanı kontrol etme yeteneklerine sahip değildi... ama artık Fabrikatör olmayan biri de değildi. Patronu ona birlikte olmadıkları zamanlarda kendini savunabilmesi için bir güç hediye etmişti. Bedeli yüksekti ama başarısız olmaktan daha iyiydi. Her başarısız olduğunda, borcuna bir yıl daha ekleniyordu.

Gwen elini ağzına götürdü ve inci gibi parlayan küçük siyah bir top çıkardı. Bir an tereddüt etti ama sonra yapması gerekeni yaptı. Topu Clover'a doğru fırlattı. Top korsanın kalçasına isabet etti ve dizinin altındaki her şeyi bir anda koparıp aldı, her iki bacağı da siyah top tarafından tüketildi. Yaralardan kan fişkırdı ve Clover sözsüz bir çığlık attı, çığlıklarının yerini kabarcıklar aldı. Acı içinde titrerken dişini düşürdü.

Ve köpekbalkıları o gün ikinci kez kolay bir avla ziyafet çektiler.

Gwen dişi dipten kaptı ve yüzeye doğru yüzdü, galip geldi. İlk soluduğu havanın tadı tatlı ekmekten daha güzeldi. Kendini yukarı çekip dudağın üzerinden geçerken etrafını sessiz mırıltılar sardı. Sırt üstü yere yığıldı, kolu hâlâ acıyla zonkluyordu ama dişlerini sıktı ve ödülünü havaya kaldırdı.

"O bir Doyumsuz. Kimse ona yaklaşmasın!" Light emretti. Onun emriyle diğer ejderhalar geri çekildi. "Kendinizi kanıtladınız. İlk'in isteğini dinleyeceğiz. Ama eğer gerçekten ona katılacaksak... daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

"Ne istersen talep et. Ustam bunu halledecektir," dedi ve kendini ayağa kalkmaya zorladı. Kazananlar Roor'un üzerine yatmadı. "Ama çabuk ol. Yeni ayların ilkinde savaşa yelken açıyoruz."

"Bu kadar çabuk mu?" Su sordu.

Gwen ısırılan kolunu tuttu, acıdan titriyordu. "Evet. Efendim ikinci Wolven Kralı'na tam olarak geri dönmeden önce kesin bir darbe vurmak istiyor.

güç."

Gwen, Eham'ın siyah kumlu sahillerine bakan bir deniz fenerine yaslanmış dinlenirken ısırik izlerini dikerek kapattı. Gökyüzünde belirmeye başlayan aylar sinirlerini yatıştırıyordu. Çünkü evinden uzakta olsa bile... en azından o ve ailesi aynı gökyüzünü görüyordu. Hâlâ paylaştıkları tek şey buydu.

İğneyi tekrar derisine batırdı ve her seferinde yüzünü buruşturdu. İplik pazısındaki ısırik izlerinin üzerinden geçip onları kapattıktan sonra iğneyi ve ipliği bir kenara fırlattı ve toplantıdan sonra kendisine hediye edilen şaraptan bir yudum aldı. Bunun iki taraf arasında bir iyi niyet göstergesi olması gerekiyordu ama kolundaki acıyı zar zor dindirdi. Kalbindeki acıyı bir kenara bırakın.

Yanına gökten taşlar düştü ve hemen ardından bir gözyaşı belirdi. İşvereni iki yer arasındaki kapıdan hiçbir şey söylemeden geçti. Her zamanki gibi yüzüzdü ve bunu telafi etmek için abartılı giyinmişti. Omuzlarından sarkan leopar postu çıplak göğsünü çerçeveleyiyor, açık parmaklı sandaletleri azalan ışıktaki parlıyor, beline bronz bir kuşak sarılıyor ve metal eldivenler takıyordu. Nereye giderse gitsin, bir fatih gibi görüldüğünden emin oluyordu. Kurt Kral endişeli bir ebeveyn gibi onun üzerinde geziniyordu. "Yaralarını iyileştirmemi ister misin?"

Gwen başını salladı. "Doğal yolu tercih ederim."

"Çok ölümlü." Patronu uçuşunun kenarına doğru yürüdü ve küçük kardeşini barındıran hapisaneye baktı. "Toplantı iyi geçti mi?"

Gwen şarabından bir yudum daha aldı. "Clover'ı öldürmek zorundaydım."

"Utanç verici. Ama kardeşlerim dönerse çok daha fazlası ölecek. Biz gerekli olanı yapıyoruz. Daha fazlasını değil."

"Michael gibi konuşuyorsun," diye itiraf etti Gwen. "Komik, değil mi?"

"Cankurtaran'ın ölümsüz katili mi?" diye sordu patronu. Gwen başını salladı ve ölümsüz dramatik bir şekilde iç çekti. "Hiç pişman oldun mu? Hayatını onunkiyile takas ettiğin için?"

"Asla," dedi Gwen hemen. "Onunla on yılım daha var. Ve mükemmel olmasalar da... yine olsa yine yaparım."

"Kardeşlerini sevmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum." Kurt Kral yırtıktan geri döndü. Diğer taraftan, "Gökyüzünün Çocukları'yla konuşacağım ve davamıza tamamen bağlanmadan önce başka ne gibi talepleri olduğunu göreceğim. Biz hazır olana kadar aptalca bir şey yapmayın. Eğer planladığım şeyi mahvedersen..."

"Yapmayacağım," diye söz verdi.

Gözyaşı derin bir hırıltıyla kapandı ve Gwen yarası, yarısı dolu bir şişe şarap ve yaklaşmakta olan donanmanın manzarasıyla baş başa kaldı. Binlerce paralı asker savaş konseyi için Eham'da toplanıyordu. Bazıları ona ve patronunun savaşına katılırken, diğerleri onlara karşı çıkacak ve ikinci Wolven Kralı'nın yanında yer alacaktı. Savaş dünyayı saracaktı ve Gwen'in tek yapabileceği bekleyip küllerin arasından kimin galip çıkacağını görmektir.

BÖLÜNMÜŞ BİR KASABA

Unutulmuş olmak her Fabrikatör için bir korkuydu. Hepimiz farklı olacağımızı düşünürdük... sevdiklerimizin farklı olacağını... ama hepimiz kalplerimizde bunun her zaman bir soru olduğunu bilirdik, eğer değil. Serena Unutulmuş olduğunu bildiğim ilk kişiydi ve son kişi olacağından da şüpheliydim. Ama onunki beni en çok inciteni olabilirdi.

Chloe beni Serena'ya getirdiğinde öğle vaktiydi, muhafızların dikkatini dağıtmış ve beni gizlice odasına sokmuştu. Kendi gözlerimle görmediğim sürece ona inanmayı reddetmiştim, sanki gerçeği inkâr etmek beni acıdan kurtaracakmış gibi. Serena'nın odasının önünde dururken, gecenin köründe onun kalbini kazanmaya çalışan gizli bir hayran gibi hissediyordum. Penceresi açıktı ve içeride kafeslenmiş kuşlar ötüyordu. Gerçek bir hırsız gibi pencereyi ittim ve sonra elimden geldiğince zarif bir şekilde odaya yuvarlandım.

Ve Serena'yı bir sandalyeye bağlanmış, kıpırdanırken ve muhtemelen tıkaçının arkasından küfrederken buldu. Yüzünün yarısı hâlâ kan ve kir içindeydi ve olabildiğince mütevazıydı; üzerinde sadece bir pantolon, göğüslerinin üzerinde siyah ipek bir slip ve kurşunun deldiği yerde bandaj vardı. Beni görünce daha da kıpırdandı ve gözlerinde umut gördüm.

"Sana ne yaptılar?" Ben sordum. "Chloe-"

Siyah dallar ellerimi ondan kopardı. Daha sağlam bir tanesi yılan gibi boynuma dolandı ve dikkatimi dağıtacak kadar sıkı. Paralı asker akıl hocam gölgelerden çıkarken vücudum çoktan etkisiz hale getirici bir sıcaklık yaymaya başlamıştı.

"Michael," dedi Dark, mesafesini koruyarak. "Hayatına değer veriyorsan ondan uzak dur."

"Sakin ol, sadece-"

Serena - ağzı tıkalı olmasına rağmen - çığlık attı ve biz onun Fabrikasyonları tarafından yere yatırılırken sandalyesinde ileri geri sallandı. Etrafımızdaki her şey sallanıyor, tavandan yere tozlar iniyordu.

"Michael! İptal et! Şimdi!"

Nefes verdim ve sıcaklığımın içimden çıkıp odaya *yayılmasına* izin verdim. Serena çırpınmaya devam etse de omuzlarımdaki ağırlık kayboldu. Sanki ne yaptığının farkında değilmiş gibi.

"Bu olamaz," diye mırıldandım. "O bir Unutulmuş olamaz."

Dark yakındaki bir masaya yönlendirdi. Beni bekliyor olmalıydı, zaten bol miktarda rom doldurmuştu ve büyük bir aileyi doyurmaya yetecek kadar küçük lezzetler vardı. Aç değildim ama tüm romu tek bir yudumda mideye indirdikten sonra yemeklere yumuldum. Hayatımda ilk kez boğazımdaki yanma beni daha iyi hissettirmedi.

"Chloe ikinizin saldırıdan önce konuştuğunuzu söyledi. Ben de sana kendini suçlamamanı söylüyorum. Ne düşünürsen düşün... bu senin hatan değil," dedi Dark, romunu bardağında sallayarak. "Bunun mantıklı olduğunu düşünmek istiyoruz, Fabrikasyon ne kadar güçlü ve duygusal olursa, birinin Unutulmuş olma olasılığı da o kadar artar. Ama bu rastgele bir şey."

"Onunla konuşmamış olsaydım, daha sakın olabilirdi. O olabilirdi..." Sözlerimin içi boştu ve gözlerimden yaşlar akmaya başladı. "Beni onun anılarına gönder. Kendim görmeliyim."

"Michael..."

"Karanlık. Lütfen." Utanç içinde gözlerimi ondan kaçırdım. "Beni yalvartma."

Dark ayağa kalkarken ciddiyetle başını salladı. Birlikte Serena'ya doğru yürüdük ve önce onun sonra da benim omzuma elini koydu. "Orada fazla oyalanma. Bu sadece acı getirir."

Bir şeyler mırıldandım. Dakikalar sonra ellerinden çıkan kör edici gökkuşağı ışığı etrafımızdaki her şeyi yok etti ve beni sevdiğim kadının anılarına gönderdi. İkiye bölünmüş bir şehre zarifçe indim. Bir tarafı kan ve külle kaplanmadan önce akuamarin rengindeyken, diğer tarafı 1re onu harap etmeden önce beyaz ve çiçeksi bir renkteydi. Şehrin her iki tarafı da, her yerde Serena'nın yüz­süz versiyonlarıyla birlikte yok olmuştu. Ölülere takılmadan adım atmak imkânsızdı. Katliamın içinden kızıl bir nehir akıyordu; mutlak yıkımın ardından geriye kalan tek canlı şeydi bu. Eğer bu Serena'nın zihnini temsil ediyorsa... o zaman o gerçekten bir Unutulmuş'tu. Sevdiğim kadından geriye hiçbir şey kalmamıştı ama ben yine de beni kalbinin derinliklerine götürebilecek bir kapı aramaya koyuldum. Çünkü belki beni hatırlamasa bile, hatırlayabilirdi.

Kalbine giden yol belliydi. Zincirlerle kaplı ve anahtar deliği olmayan bir asma kilitle tutulan kırmızı-mavi spiralli bir kapı gördüm. Kilidi neyin açacağını bulmam gerekiyordu, tıpkı Dark'ın zihninde yaptığım gibi. Ama Serena bir Unutulmuştu, neyi inkâr ediyor olabilirdi ki? Yoksa bu olay olmadan önce kaçındığı bir şey miydi?

Bariz olanla başladım.

"Serena Michael Kingman'ı seviyordu ama birlikte olamayacaklarını biliyordu." Zincirler sağlam kaldı.

"Serena Michael Kingman'ı sevmemi mi?" Tereddütle sordum. Kapı zincirli kalmıştı.

"En azından bu içimi rahatlattı," diye mırıldandım. "Serena inanılmaz derecede yalnızdı. Yanında kim olursa olsun."

Hiçbir şey değişmedi.

Güvenebileceğim hiçbir hafıza balonu yoktu: Bunu herhangi bir yardım almadan yapmam gerekecekti. Ama Serena'yı herkesten daha iyi tanıyordum. Şu anda bir Unutulmuş olsa bile. Bu yüzden kapının önünde yere oturup açıklama üstüne açıklama yaparak Serena'nın bu aptal kapının ardına ne kilitlediğini tahmin etmeye çalıştım. Dark'ınki gibi bir inkâr değildi ve gizli bir sır gibi de görünmüyordu. Peki neydi o zaman?

Son bir ifade denemeye karar verdiğimde kendimi bu yerden çekip çıkarmanın eşiğindeydim.

"Serena, Michael'ın onunla birlikte kaçma teklifini kabul etmek istedi."

Zincirler ve kilitler eriyip gitti ve kapı hafifçe aralandı. Bana acıdan başka bir şey vermeyeceğini bile bile, Serena'nın arzularının özünde ne yattığını görmek için ağır bir kalple kapıdan içeri girdim. Ama açıkça istemediği halde partide beni neden reddettiğini öğrenmiştim. Görevin aşktan daha önemli olduğuna gerçekten karar vermiş miydi? Ve eğer öyleyse, onun isteklerine karşı gelip yeniden doğan Serena'ya ilişkimiz hakkında bir şey söyleyebilir miydim? Yakut tohumu, patates ve pastırma yahnisinden limon damlalı kek ve beyaz şaraba kadar Serena'nın en sevdiği yiyeceklerle kaplı uzun bir masanın bulunduğu tertemiz bir yemek odasına girdim. Her koltukta orta yaşlı erkekler ve kadınlar otururken, çocuklar masanın etrafında vızıldayan Ries gibi koşturuyordu. Her birini anında tanıdım. Ne de olsa kardeşlerimi ve diğerlerini nasıl tanımayabilirdim ki?

Royals?

Davey Hollow başında sade bir taçla masanın başında oturuyordu. Gerçekte hiç olmadığı kadar uzundu ve çocukken şakağında bir isilik gibi göze çarpan dairesel doğum lekesi kimliğinin ve özgüveninin bir ifadesi haline gelmişti. Yanında, kimsenin bakmadığı anlarda öpücüklerini çaldığı bir kadın vardı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve bunun yatıştırıcı bir illüzyondan başka bir şey olmadığını bildiğim için gözyaşlarıma engel olmak zorunda kaldım.

Gwen, Adreann, Lyon, Kayleigh ve parlak sarı saçlı ve Kingman'ın kehribar gözlerine sahip dört çocuk masadaydı ve hepsi de Davey kadar mutluydu. Hepimizin iyi geçinmesinden daha şaşırtıcı olan Lyon ve Kayleigh'in çocuklarının hem Ryder hem de Kingman ailelerinin renklerini taşımalarıydı. Her birinin ailemin berbat mirasını benimseyip benimsememe konusunda seçim yapmasına izin verilmişti. Seçim yapmalarına izin verilmesi imkânsız bir lüks gibi görünüyordu.

Bir de Serena vardı. Üzerinde taç ya da mücevher yoktu ve önündeki masanın üzerinde kırmızı bir maske duruyordu. Şarkıcı Red olarak taktığı maske. Yani arzularının özünde ne Hollow'un ne de Vargo'nun lideriydi; nereye gideceğini, ne söyleyeceğini ve hayatıyla ne yapacağını seçmekte özgür bir şarkıcıydı.

"Trajik, değil mi? Serena'nın tek arzusu ailesinin arasında olmak ve bu asla sahip olamayacağı tek şey," dedi arkadan tanıdık bir ses.

Adamla yüzleşmek için dönmedim. *Onu* gözümün önünden uzak tutmak için her şeyi yaptım.

Belki ona bakmazsam giderdi. "Git başımdan. Benimle konuşma."

Gölgede durdu. "Şimdi çocukça davranmanın sırası değil, Michael. Bunu konuşmamız gerek."

"Hayır, istemiyoruz," diye bağırdım. "Buradaki onca insan varken neden seninle konuşmak isteyeyim ki? Serena'nın idealize edilmiş versiyonu olduğun gerçeği bunu daha da korkunç hale getiriyor."

"Neden?"

Başımın belası gözümün önüne gelince 1'lerimi sıktım ama onu korkutan canavarları uzaklaştırmaya çalışan bir çocuk gibi ellerimle gözlerimi kapattım.

"Ciddi misin? Yüzleş benimle, Michael. Bir Kingman mısın yoksa bir korkak mı?" "İyi," diye homurdandım gözlerimi açarken.

"Merhaba, Ike."

Serena'nın idealize ettiği halim karşımda duruyordu. Yaşlılık onun için hiç düşünmediğim bir şekilde gelmişti. Bir zamanlar karmakarışık olan kahverengi saçlarımız kısa kesilmiş ve bir fırçanın darbeleri gibi griye boyanmıştı. Askeri kıyafetler ya da ailemizin renklerini bile giymiyor, gümüşü yaralarımızın çoğunu örten sade koyu renk kıyafetler tercih ediyordu. Elleri nasırlıydı, boynundaki taç damgası yoktu ve kaybettiği sevdiklerinin ya da askeri bağlılıklarının dövmeleri yerine sol bileğinde Serena'nın adının yazılı olduğu tek bir dövme vardı. O, taklit ettiğim değil, hep olmak istediğim adamdı ve ona bakmak pek çok açıdan acı veriyordu.

"Ah, akıllıca. Ben Ike'im, sen ise Michael, böylece ikimizi de aklında tutabilirsin," dedi büyük benliğim, bir çenesi yanağına dokunurken. "Benden daha uzun süre kaçmaya çalışmadığına şaşırdım."

"Büyüdüğümü düşünmek hoşuma gidiyor. Ama bizi bilirsiniz, her zaman gerçek duygularımızı göstermeliyiz. Eninde sonunda mantığımıza teslim olsak bile."

Ike masadaki diğerlerine eliyle işaret etti. "Diğerleriyle tanışmak ister misin?" Başımı salladım. "Başımı yeterince ağrıtacaksın."

"Adil," dedi Ike. "Eğer buradaysanız, Serena'yla ilgili bir sorunun cevabını aramaya gelmişsiniz demektir. İstedığınız şey nedir? Sonsuza dek mutlu bir sonla bitirme şansınız olup olmadığını bilmek...?"

"O bir Unutulmuş oldu."

"Bu..." Neredeyse kelimeler boğazında düğümleniyordu. "... duymayı

umduğum şey bu değildi."

"Mantıklı," dedim önümdeki mutlu masaya bakarak. "En azından bunu görmek neler olabileceğini görmemi sağlıyor."

"Kadere bu kadar erken boyun eğmek? Ne kadar acınası."

Bunlar Ike'ın ağzından çıkan benim kelimelerim değildi. Dark'a benziyordu. Ama Serena neden böyle davranmamı ve konuşmamı istedi? Benim de onun gibi canavarlaşacağımı mı düşünüyordu? Hayır, başka bir nedeni vardı. Sadece henüz göremiyordum.

"Siz ikiniz evli misiniz?" diye sordum.

Ike başını salladı. "Kral Isaac yaşlılıktan öldükten sonra Davey tahta geçince evlendik. Ondan önce uzun bir süre gizlice birlikte olduk ama Serena ancak veraset sorunsuz bir şekilde gerçekleştikten sonra bunu kamuoyuna açıklamak istedi. Ondan sonra tahttan feragat etti ve hep istediği gibi bir şarkıcı oldu, ben de gittiği her yerde onun yanında kaldım."

"Ne kadar sevimli," diye söylendim. "Serena benim yerime tahtı seçti. Her ne kadar istemese de."

"Bunu neden yaptığını kendinize sordunuz mu?"

"Görevden dolayı," dedim. "Muhtemelen Adreann'a tam güçle güvenmiyordu."

"Bu benim tanıdığım Serena'ya hiç benzemiyor." Ike kollarını kavuşturdu. "Ve biliyorsun, ben sadece Serena'nın arzularının zihinsel bir tezahürüyüm, bu yüzden tamamen doğru olmayabilirim, ama kesinlikle senden daha yakıным."

Neden böyle bir pislik oldum?

"Yoksa Serena beni neden reddetsin ki?" diye sordum.

"Belki de korkmuştur."

"Korktum." Kıkırdadım. "Bu *benim* tanıdığım Serena'ya hiç benzemiyor."

"O zaman belki de onu sandığınız kadar iyi anlamıyorsunuz. Serena her zaman utangaç olmuştur. Senin gibi o da her zaman gözlerin onu izlediğini, her şeyi berbat etmesini beklediğini hissetmiştir." Ike utanarak bana baktı.

"Belki de onun sevgisini hak etmiyorsun."

Sözleri beni çarptı, keskin bir acı kalbimde yankılandı. "Kapa çeneni, yaşlı adam."

"Yap beni, seni rezil."

"Zevkle."

Ike kalçasına uzandı ve sonra elini vücudunda gezdirirken bir kılıç cisimleşti. Uzun kılıcın kırmızıya boyanmış bir ağzı ve kabzasında topaz bulunan kemik bir kabzası vardı. Çocukken, usta bir kılıç ustası olduğumda hep tam olarak bu kılıca sahip olmayı ummuştum. Bir rüyanın gerçeğe dönüşmesini izlemek gibiydi. Serena'nın ideal versiyonum, iki elini kabzanın üzerine koyarak duruşunu aldı ve kabzayı gözleriyle aynı hizaya getirecek şekilde kaldırdı. Eğer Kingman stilinin ustasıysa, bu dövüşü tek bir vuruşta kazanmayı planlıyordu.

"Hadi o zaman," diye alay etti Ike. "Asla olamayacağın şeyi öldürmeye çalış." "Sanki," diye karşı çıktım. "Neden zahmet edeyim-"

Ike saldırdı ve zaman etrafımızda yavaşladı. Bedenim zihnimin önüne geçti ve kılıç beni ikiye bölmeden hemen önce geriye sıçradı. Ucu gömleğime takıldı ve onu yardı. Geriye doğru sıçradım, kılıcın elime geçmesini istedim, ama kendimle yüzleşmek için ayağa kalktığımda... ellerimde garip hissediyordum, kolumun bir uzantısı olmaktan ziyade pütürlü bir karmaşa.

"Bu savaştan kaçamazsın, Michael," dedi Ike, yaklaşarak. "Benimle dövüş! Onun yanında olmaya layık olduğunu kanıtla!"

Kılıcımı kenara fırlattım.

Ike bana dudak büktü. "Ciddi misin? Dövüş benimle! Neden bu kadar inek-"

Onun yerine silahların kılıflarını çıkardım ve ikiz tabancaların -Kingkiller ve Kingmaker- ellerimde şekillenmesini izledim. Artık benim silahım kılıç değil, silahlardı. Uzun zamandır dünyanın ağırlığını omuzlarımda hissediyordum, yaptıklarımdan ve ne istediğimden sürekli şüphe ediyordum... ama burada... ona karşı... artık gerçeğimi inkâr edemezdim. Ben silahlarla savaşan bir paralı askerdim, dürüstlikle düello yapan onurlu bir aptal değil.

"Zekice." İdealist benliğim gülümsedi, sonra tekrar duruşunu aldı. "Olabileceğin adamın soluk bir taklidi olduğun halde Serena'nın seni neden seçtiğini göster bana."

Büyük bir mesafeden ıskalayarak ateş ettim ve beyaz dumanın ikimizi de bulandırmasına izin verdim. Sonra Ike'a saldırdım. Kılıcının parıltısı pusun ortasında vuruşunu ele verdi ve bir yan adımla aşağı doğru vuruşundan sıyrılmamı sağladı. Yan tarafına dirsek atarak dikkatli dengesini bozdu ve yana doğru yuvarlanmasına neden oldum. Ama Ike usta bir kılıç ustasıydı. Yuvarlandı ve tekrar ayağa kalktı.

Duruşu. Nefesi zorlukla alınıyordu ve gözleri odaklanmıştı. Tekrar nişan aldım ve birbirimizin etrafında döndük.

"Sence kılıcım ile bir kurşunu deRect edebilir miyim?" Ike yaklaştı. "Eminim yapabilirim."

Onu görmezden geldim. Yaş ya da tecrübe, şakalarımızı daha az saçma yapmazdı. Bu yüzden savaşa odaklandım. Bu tabancaların kaç mermi taşıdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama her birinin 1 litrelik olduğunu varsaymak zorundaydım. Ne kadar hızlı ateş edebilirdim? Onu vuracak kadar hızlı olabilir miydim? Ve eğer mermilerim biterse, daha fazlasını yaratabilir miydim?

"Kehribar rengi gözlerimin içinde kaybolduğunuzu biliyorum ama lütfen gösteriyi başlatabilir miyiz?" Ike şaka yaptı.

Ateş ettim ama Ike daha hızlıydı, yana kaçıp kendini bana doğru fırlattı. Bana doğru hamle yaptı, kılıcını bana saplamak için uzattı ama ben öne doğru sıçradım ve kılıcı göğsüme sapladım. Acı, kararlılığım dışında her şeyi bastırdı ve Ike kılıcını çekip kurtaramadan onu yüzünden vurdum. Bu kadar yakın bir şeyden kaçamazdı. Kurtulamadı da, sol gözünün olduğu yerde parlak kırmızı bir daire belirdi.

Karşılıklı olarak yere yuvarlandık, ikimiz de yaralıydık ve ölüyorduk. Akıl sağlığımı korumaya çalışarak ürperdim. Etkileşime girmemem gereken bir yer için... bu gerçekte yaşadığım herhangi bir yaralanma kadar ya da ondan daha kötü hissettirdi.

"Bunu tahmin etmeliydim," diye inledi Ike, yaralanmanın onu öldürmesi gerekirken yaşıyordu. "Biz her zaman kendini feda eden bir tiptik, sonuçların anlamsız olduğu burada neden daha fazla olmasın?" Etrafımızdaki dünya parçalanıyor, raşeleleyen gümüş İreRiler gibi yukarı doğru yankılanıyordu. "Seninle gurur duyuyorum."

"Neden? Bu bir çıkmaz."

"Ve?" diye sordu bana bakarak. "*Benimle* çıkmaza girdin. Bunu bir an için düşün."

"Sen ne-"

Bekle. Ike haklıydı. Onunla berabere kalmıştım. Ben! Kahraman olmaya çalışan bir salak. Bu belki de bir gün onu geçebileceğim anlamına mı geliyordu? Farklı yollardan gitmiş olsak da, benimki de onunki kadar geçerli olabilir miydi? Asla atalarım gibi olamazdım ama onlar kadar saygıdeğer bir şey olabilir miydim?

"İyi iş çıkardın, Michael." Ike ayağa kalktı ve sonra tekrar aşağı yuvarlandı, böylece Roor'da karşı karşıya geldik. Her hareketi bir mücadeleyleydi ve vücudu diğer her şeyle birlikte yok oluyordu. "Bundan sonrası zor olacak. Serena'nın anılarının kaybolması senin için zor olacak. Ama onun yanında olacaksın, değil mi?"

"Her zaman," dedim tereddüt etmeden.

"Güzel. Bu beni mutlu ediyor." Küçük bir ışık topuna dönüşene kadar eline altın rengi bir nefes verdi. Bu bana Angelo'nun Hollow'da benim için bıraktığı şeyi hatırlattı. Ike, tıpkı bir Karanlık Fabrikasyonu gibi zihnimde kök salana kadar onu başıma bastırdı. "O anıya ihtiyacın olacak. Şimdi değil ama sonra. Bunu sakın unutma. Bu Serena'nın sana veda hediyesi." Gülümsedi. "Seni çok severdi."

"Anlamıyorum. Az önce bana ne verdin?"

"Açıklayacak zaman yok. İsimleri bul, Michael." Vücudunun büyük bir kısmı gitmişti ve şimdi de kafası kaybolmaya başlamıştı. "Üç Wolven Kralı'nın isimlerini bul. Tenere'yi paramparça etmekten kaçınmanın tek yolu bu ve-"

Cezasını hiç tamamlamadı, ondan kalan her iz yok oldu. Göğsümdeki kılıç ve yaranın acısı da öyle. Sadece bir beyazlık çölu kalmıştı. Serena'nın her izi gitmişti. Döndüğümde beni, ailesini ya da hiçbir şeyi hatırlamayacaktı. O artık yepyeni bir şey olmaya hazır boş bir levhaydı.

Ölüm değildi ama öyle de olabilirdi.

TAÇSIZ KRALİÇE

Gözlerimi açtım ve gerçekliğe döndüğümde derin bir nefes aldım. Serena koltuğuna yığılmışken Dark üzerimde geziniyordu. Bu onu çok yormuş olmalıydı.

"Tatmin oldun mu?" Dark sordu.

"Doğru kelime bu mu bilmiyorum," dedim, hâlâ sersemlemiş bir halde.

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Ona bu haberi vermesi gereken biri varsa, o da Kingman'ıdır."

Dark, Serena'nın ağzını açtı ve teşekkür etmek için parmaklarını ısırmaya çalışırken yorgunluk numarası yaptığını fark etti. Vahşi bir hayvan gibi ikimize de tükürdü.

"Bırakın beni!" diye bağırdı. "Siz ikiniz beni neden böyle tutuyorsunuz? Kimsiniz siz?"

Dark odanın bir köşesine çekilirken ben onun önüne bir sandalye koydum, hayatımın en derin nefesini aldım ve sonra oturdum. "Beni hiç tanıdın mı?"

Başını eğdi, hâlâ alay ediyordu. "Hiç de bile."

Gözlerimi ovuşturdum, karşımdaki Serena değilmiş gibi davrandım. Ben 1ne'mişim gibi. Boğazım düğümlenene kadar çığlık atmak ya da gözyaşlarımın serbestçe akmasına izin vermek istemediğimi.

Bunun yerine kalbimi kapattım ve babamın idamından sonraki on yıl boyunca taktığım maskeyi taktım. "Fabrikatörün ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

Serena'nın istemediği açıklamayı yaptım. "Bir Fabrikatör büyülü bir etki yaratabilen kişidir. Her uzmanlık alanı farklıdır. Bazıları 1re üretebilir. Diğerleri vücutlarını metale dönüştürebilir." Elimi önüme çevirdim. "İnsanlara baskı uygulayabilirsiniz. Kelimenin tam anlamıyla."

"Nasıl?"

"Bu her insan için farklı. Arkadaşlarımdan biri bir şeyleri daha parlak hale getirmeyi hayal ediyor ve ışık yaratabiliyor. Vücuduma yayılan bir sıcaklık hissediyorum ve bu da bana-"

Tanıdık bir ağırlık beni dizlerimin üzerine çöktürmeye çalışırken Serena sinsi bir gülümseme takındı.

Başımı sallarken gözleriyle karşılaştım, bedenim donuklaşmıştı. "Bu benim üzerimde işe yaramaz, bu yüzden denemeye zahmet etme. Sen hatırlasan da hatırlamasan da ben her zaman senin yanında olacak tek kişiyim."

Ağırlık kayboldu. Serena koltuğunda biraz da olsa rahatladı. "Hatırlamadığım birine göre beni oldukça iyi tanıyor gibisin. Zenginliği yaymak ister misin?"

"Yapacağım, ama yapmadan önce... bana kendin hakkında ne hatırladığını söyle." "Neden?"

"Çünkü birisi Fabrikasyonları her kullandığında anılarını kaybeder. Bazen, özel durumlarda, her şeylerini kaybederler ve bir Unutulmuş olurlar. Peki söyle bana, sen ne hatırlıyorsun?"

Tereddütü bana her şeyi anlattı.

Sandalyemi alıp duvara fırlatmak ve çığlık atmak istedim. Ve çığlık atmak. Çığlık atmak. Ama bu işe yaramayacaktı, bu yüzden duygularımı yuttum ve işime geri döndüm.

"Sen Serena Hollow'sun," dedim sessizce. "Şu anda bir iç savaşın içinde olan bir krallığın kraliçesi ve Yeni Dracon Şehri'nin Tüccar Prensi Jay Prince adında bir adamla evlenmek üzeresin. Annenin sarayındayız. Baban Isaac ve küçük erkek kardeşin Davey öldü ama senin hâlâ küçük bir erkek kardeşin var, Adreann."

Serena şimdi ağlıyordu, hafızasının kontrolü ya da bağlamı olmadan ona çarpan bir ömür boyu süren duyguların altında ezilmişti. Her şey düşünöldüğünde, bunu benden daha iyi idare etti. Zar zor fısıldayarak, "Peki sen kimsin?" diye sordu.

"Benim adım Mi-"

"Mikel," diye araya girdi. "Adın Mikel mi? Nedense bu ismi hatırlıyorum."

Ona baktım ve Dark şok içinde yaklaştı. Yanlış telaffuz etmişti ama bu *benim* adımdı. Neden adımı hatırlıyordu ki? Az önce kalbindeki arzuların yok olduğunu görmüştüm. Sevdığım Serena'dan geriye hiçbir şey kalmamalıydı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Yumuşakça sordum.

Serena konuşmak üzere ağzını açtı ama Celona'dan bir parçanın Vargo'ya doğru düştüğünü haber veren an sesiyle kesildi. Dark pencereye gitti ve kırmızı kuyruklu kaya parçasının şehrin üzerinde vızıldamasını ve ardından demir kapının hemen yanından suya çarpmasını izledi. Büyük bir dalga yarattı ama suyun hiçbirisi Vargo'yu tehlikeye atmadı. Dark, biz Serena'ya dönerken gözcülerin zamanında uyarı verme konusunda gittikçe kötüleştiklerini mırıldandı. En azından bu hafta uğraşmamız gereken tek Celona parçası bu olabilirdi.

Yine de soruyu tekrar sorduğumuzda başını salladı. "Hayır. Pek sayılmaz. Sadece isminizi hatırladım. Ama nedenini bilmiyorum." Tereddüt etti. "Siz kimsiniz?"

Hayatımda ilk kez sözlerimin sonuçlarını düşünödü. Gerçeği söylersem, her şeyi yeniden öğrenirken beni bir koruyucu ve kalkan olarak görebilirdi. Bu daha resmi bir ilişki olurdu, paylaştığımız her öpücükte atalarımızın gözlerine tükürmeyen bir ilişki. Ama benim istediğim bu değildi. Uyumadan önce ellerimi saçlarında gezdirdiğim sessiz anlar olmayacaktı. Dünyanın asla öğrenemeyeceği şakacı kıkırdamalar ve sessiz anlar olmayacaktı. Ama ona ilişkimizden bahsedersem, ondan faydalanmış olurdum. Yanından hiç ayrılmayacak tek kişiye nasıl aşık olmazdı ki? Ama... eğer gerçekten kadere bağlı olsaydık... koşullar ne olursa olsun yine beni seçmez miydi?

Her zaman zayıftım, ama o anda olmam gerekenden daha güçlüydüm.

"Ben Michael Kingman. Ben bir paralı askerim. Adadaki Hollow'da doğdum, binalar güney kenarında o kadar sıkışık ki kolunuzu uzatmak zorunda kalmadan komşunuzun penceresini çalabilirsiniz. Şirketimiz sizi korumakla görevlendirildi." *Es'in* görünmesi için bileğimi hafifçe döndürdüm. "Bu senin asil lakabındı. Gençken birbirimize karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştık. Es ve Ike, ailelerimiz bir bütünün iki parçası olduğumuzu söylerdi. Nefret ve koşullar bizi ayırdı ama kısa süre önce bizi yeniden bir araya getirdi." Kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya devam ediyordu. "Ama ne olduğumuzun artık bir önemi yok. Yine en baştayız. Yapmak ya da olmak istediğin her şeyi destekleyeceğim ve sevdiğin şeyin peşinden gittiğinde seni alkışlayacağım." Garip bir şekilde kıkırdadım. "Belki de bu benim küstahlığım..." Yutkundum. "Ama... Seni yeniden kendime aşık edeceğim. Çünkü ben seninim. Sonsuza kadar."

Serena sustu. Binlerce düşünce zihninde dans ediyordu. "Eğer "ler ve "ne olurdu "lar başı çekiyordu. Ve sonra, sessizce, "Bana yalan söylemediğini varsayarsak... şimdi ne olacak?" diye sordu.

Dark elini omzuma koydu. "İşte burada ben devreye giriyorum. Seçenekleri tartışıyoruz ama hepsi sana bağlı. Bu senin hayatın ve çekip gitmeyi seçersen seni durduramayız."

Bu benim için yeni bir haberdir. Serena'nın gitmesine gerçekten izin verirler miydi? "Seçeneklerim neler?"

"Zamanı gelince açıklayacağız," dedi Dark. "Şimdilik burada kalacağınıza dair söz vermenizi istiyorum. Görünüşümüzü korumalıyız yoksa ekstra sulu bir bok yahnisiyle ziyafet çekeceğiz. Anlaşıldı mı?"

Bir kaşını kaldırdı. "Nereye gideceğim? Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Adil," diye kabul etti Dark. Bana, "Chloe'yi almaya gidiyorum. Onunla kal, ama unutma ki o senin bildiğin kraliçe değil. Ne yapacağı belli olmaz."

Dark odadan çıktı ve sadece ben ve sevdiğim kız kaldık.

"Beni çözecek misin?" Serena sordu.

"Dark dönene kadar burada kalacağına söz veriyor musun?"

Gözlerini devirdi ve bu beni hazırlıksız yakaladı. Benim tanıdığım Serena bunu asla yapmazdı. "Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir şehirde anıları olmayan bir kadını. "Ben de

En azından rahat edeyim."

Masadan bir bıçak aldım ve düğümleri kestim. Kızarmış bileklerini ovuştururken ip yere yuvarlandı. Sol bileğinde benim asil lakabım gün gibi açıktı: *Ike*. Ona bakmak yerine gardıroba gittim ve ona uzun kollu bir gömlek attım.

"Evet," dedi Serena, elbisesini giyip sandalyesine daha rahat bir şekilde oturarak, bir ayağını koltuğa koyup diğerini uzatarak. Pek de asilce değildi. "Beni eğitmek ister misin? Buranın annemin sarayı olduğunu söylemiştin. Hollow'da mı?"

"Hayır. Vargo'da," dedim. "Altın Sahil'de, Hollow'un doğusunda. Vargo klanı tek bir hanedan tarafından yönetilmek yerine birkaç aileden oluşuyor. Biri öne çıktığında, genellikle o aileden biri klan liderliğine seçilir."

"Ve bu benim annem mi?"

Başımı salladım, mesafemi korumaya özen gösterdim.

"Bana Vargo'dan biraz daha bahset. Güzel yemekleri var mı? İçkisi?"

"Suyun üzerinde. Tüm aşçılar her şeyi çok tatlı yapsa da taze 1sh ilahi." Düşüncelerimi toparlamak için birkaç kez göz kırptım. "Sakın scaro içme. Neredeyse zehir gibidir."

Serena oturduğu yerde gevşemiş gibiydi. Aklından neler geçtiğini kim bilebilirdi? Hiçbir anısı olmadan uyanmak nasıl bir şey olabilirdi ki?

"Özür dilerim. Elimden gelse sana etrafı gezdirirdim. Ama burada kalmamız daha iyi."

Serena oturduğu yerden kalktı ve bana yaklaştı, her adımını sanki provası yapılmış bir dans gibi karmaşık ve planlıydı. Bana doğru uzandı - dostça bir jest olarak

-Ama son anda geri çekildim ve kafası karıştı. "Neden sana dokunmamı istemiyorsun?"

Yüzüm kızarmaya başlamıştı. "Sadece biraz gerginim, eğer çok yakın olursan eski-"

Serena başımın arkasından tutup beni kendine yaklaştırdı ve öptü. Zihnim boşaldı, dudaklarının yumuşaklığına ve başımın arkasındaki tırnaklarının keskinliğine odaklandım. Geri çekildiğinde gözlerim hâlâ kapalıydı ve nefesinin sıcaklığını yüzümde hissedebiliyordum.

"Yalan söylemiyordun," diye gözlemledi. "Bana *gerçekten* aşıksın."

Ve sonra Serena beni itti. Sertçe. Şaşkınlık içinde sırtüstü yere düşmeden önce dengemi kaybederek geriye doğru sıçradım. Çoktan pencereden dışarı çıkmıştı ama durup bana gülümsedi. "Eğlenmem için bana biraz zaman ver, tamam mı? Söz veriyorum gün batımına kadar döneceğim. Ama dışarıda ne olduğunu bilmek istiyorum."

Pencereye ulaştığımda Serena görüş alanımdan çıkmıştı. Birincilerimi pencerenin çerçevesine vurdum. Eğer o bir Unutulmuş olmasaydı, beni okuma yeteneğini asla hafife almazdım. Beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanımasını. Aynı hatayı bir daha yapmazdım.

"Michael."

Az önce olanlarla ilgili bir mazeret ağzımdan yarı yolda çıkmıştı ki gelenin kim olduğunu gördüm: Serena'nın annesi.

"Serena az önce pencereden dışarı çıktı, değil mi?" Boynunu kaşıdı.
"Belki de konuşmalıyız."

UNLOVED

Erica dün geceki saldırıda kararmış olan gümüş çatal bıçak takımını temizlememe yardım etti. Mutfakta yalnızdık, çalışanların çoğu zehirlendikleri, bayıldıkları ve ejderhaların saldırısına uğradıkları için iyileşmeye çalışıyorlardı. Bir kaşığı silerken Erica Vargo'nun Serena ya da Adreann'a ne kadar az benzediğini fark ettim, yeşil gözleri hala tıpkı çocuklarınıninki gibi içime bakıyor gibiydi. Siyah bir kozmetik tarafından vurgulanmışlardı.

"Ne kadar oldu Michael?" dedi usulca. "On yıl falan mı?" "Onun gibi bir şey."

"Ve hala çok erken bir on yıl. Tıpkı babana benziyorsun." Erica bir bıçak aldı, ışığa tuttu ve kaşlarını çattı. Her yerinde su izleri vardı. "Ne istiyorsun Michael?"

Kafam karışmış gibi görünüyor olmalıyım.

"Ne istiyorsunuz? Hollow'da ne yaptığını biliyorum... Serena bana Isaac ve Davey'nin ölümünden senin ve babanın sorumlu olmadığını söyledi." Bıçağı sığ bir tenceredeki suya daldırıp çıkardı ve bir bezle parlatmaya başladı. "Adreann aynı fikirde değil ama Serena çok ısrar etti. Beni terk etti

merak ediyorum: Hayatta ne istiyorsun? Ölmeden önce neyi başarmayı umuyorsunuz?"

Ona verecek cevabım yoktu.

Erica bıçağı masanın üzerine bıraktı ve bileme taşına uzandı. "Soruyorum çünkü Isaac'ın ölümü beni Hollow Court'tan ve on yedi yıl boyunca katlandığım Sonsuz Vals'ten kurtardı. Yarışta tekne yok ve Serena'nın annesinin yardımı olmadan kendi başına dans edebilecek kadar güçlü olduğuna inanıyorum. Onun görevi olarak algıladığı şeyin önüne geçemem... onu kendi kaderimden kurtarmak için bile. Beni dinlemeyi reddediyor. Ben... korkunç bir anneydim." Bıçağı uzun, yavaş darbelerle bilemeye başladı. "Bu da bizi sana getiriyor. Onu ben durduramam ama sen durdurabilirsin."

"Anlamıyorum."

"O zaman açık konuşayım. Serena'yı nişanı atmaya ve tahttan çekilmeye ikna et.

Aileni uzaklara götür, sonra da Adreann'ın Hollow'u yakıp kül etmesine izin ver." "Ne? Delirdin mi sen? Neden ben-"

Erica yeni bilenmiş bıçağı bana doğrulttu. "Celona parçalandığından beri Hollow lanetlendi. Kurtarılamaz. Müreffeh olamaz. Bir mezarlık ve ay düşüşünün hedefi olmaktan başka bir şey olamaz. İyi adamlar ve kadınlar onun kaderini değiştirmeye çalıştı ama hepsi başarısız oldu. Isaac ve baban sadece en son kayıplar, ama Hollow'un laneti her zaman kazanır. Celona paramparça olduğu sürece orada hiçbir şey sürdürülemez. Kızımın başka bir kayıp olmasını istemiyorum."

"Ailem-"

"Aileniz sadece geçici bir çözümdü. Eninde sonunda bu aptalca ideoloji çökecek... eğer henüz çökmediyse. Hollow'u sen kurtaramazsın ama Adreann kurtarabilir: onu yok ederek. Bırak küllerinden yeniden doğsun."

"Sen delisin," dedim gülererek. "Adreann senin oğlun ve-"

"O şeye asla oğlum deme," diye hırladı Erica. "Onu ben doğurmuş olabilirim ama o canavar benim değil. O nefrete gebe kaldı, nefretle taşındı ve kötü olarak doğdu. O canavar öldüğü gün mutluluktan ağlayacağım ve en büyük hatamı düzelttiği için dünyaya teşekkür edeceğim."

Buna nasıl cevap vermem gerekiyordu? Adreann'dan herkes kadar nefret ediyordum ama... onu hiç seven olmuş muydu? Yalnız mı büyümüştü?

tüm hayatından nefret mi ediyordu? Onu hayatta hissettiren tek şey şiddet ve seks miydi?

Önümdeki konuşmaya odaklanmak için irademi çelikleştirdim.

"Adreann onu yok edebilsin diye Serena'yı Hollow'u terk etmeye ikna etmemi mi istiyorsun? Neden bunu kabul etsin ki? Ve sen neden bunu yapmamı istiyorsun? Ailemin masum olduğuna bile ikna olmuş görünmüyorsun."

Erica, "Sevdiklerinin adalet timsali olmadığını düşündüğü suçlu bir adamla hiç karşılaşmadım," dedi. "Davey ve Isaac'in ikisi de öldü. Ama Serena ölmedi. Ve onu tahttan vazgeçmeye ikna edebilecek tek kişi sensin. Yoksa onun derisinde ne yazdığını bilmiyor musun?"

Sol bileğindeki asil lakabımı unutmak zordu. O nokta normalde anı dövmeleeri için ayrılmıştı, bu da bana çok ama çok uzun zamandır aşık olduğu anlamına geliyordu. İkimiz de son on yıldır bunu inkâr ediyor olsak bile.

"Kingman ve Hollow birlikte olamaz," diye fısıldadım. "Bu bize öğretilen ilk kural. Eğer bunu çiğnersem, atalarım benden utanır." Ve Tenere'yi paramparça edebilirdik, ama bunun gibi dünyayı yok eden küçük bir tehdit kimin umurundaydı?

Erica başını öne eğdi. "Ne zamandan beri kuralları dinliyorsun? Özellikle de Hollow'un gelişmesine yardımcı olmaktan çok statükoyla ilgilenen uzun zaman önce ölmüş pislikler tarafından konulanlara?"

"Çünkü karanlıkta gözlerini üzerimde hissedebiliyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Sanki etrafımda yüzen binlerce ruh yalanlar fısıldıyor, delilik diye bağırıyor ve sanki doğmayı hak etmişim gibi davranmamı söylüyor. Şimdi bile, kendi mirasımı yaratmışken, onları asla gururlandıramayacağım korkusuyla yaşıyorum. Onları ve oluşturdukları emsali utandıracağımdan korkuyorum. Çünkü olduğum, olduğum ya da olabileceğim her şey için... Hala başkalarının iyiliği için kendimi şehit etmenin görevim olduğunu düşünüyorum. Yaşlılık, tecrübe etmeyi beklediğim bir şey değil."

Sessizlik.

Erica bilenmiş bıçağı kör bir kaşıkla değiştirerek, "Bunu bir düşün," dedi. "Ayrıca, Serena'yı gitmeye ikna etmenin zaman alacağını düşünüyorum. Bir Unutulmuş olarak nasıl biri olacağından emin değilim ama iyi davranacağını sanmıyorum."

"Biliyor musun?"

Eski Hollow Kraliçesi başını salladı. "Olay anını biliyordum. Vurulduktan sonra onu kollarıma aldım... Yeni doğmuş bir bebek gibiydi ve onu tutan yabancıнын kim olduğunu merak ediyordu." Boğazını temizledi. "Berbat bir anne olmuş olabilirim, ama orada olmanın biraz olsun rahatlatmadığı kadar kötü olduğumu sanmıyorum."

Parlattığım çatal bıçak takımını yere bıraktım. "Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

"Babanın idamından bu yana geçen on yılda Serena'nın ne yaptığını biliyor musun?" Erica sordu. "Yoksa sadece İki Yüzlü Kraliçe'nin abartılı hikâyelerini mi biliyorsun?"

"Sadece hikâyeler," dedim, "sanırım."

Erica kıkırdadı. "Dürüst olmak *gerekirse*, hikayeler eğlenceli. Öyle olacağını da biliyordu. Herkes onun şu ya da bu gizli örgütte eğitim aldığı fikrine odaklanırsa, vatandaşların onun yokluğundan memnun olacağını düşündü. Öyle de oldu. Bir dereceye kadar."

"Bekle, yani Evokerler ya da Berserkerlerle eğitim almadığını mı söylüyorsun?" "Evokerlerle biraz eğitim aldı. Nasıl çalıştıklarını öğrenecek kadar.

soruşturmalar yürüttü." Erica bir parça daha çatal bıçak aldı. "Ama Berserkerler? Bu yalana kim nasıl inandı bilmiyorum. Thebian'lılar bir Hollow'un -yine de bir Kraliyet mensubunun- askeri akademilerinde onlarla birlikte eğitim almasına izin vermektense Yeni Dracon Şehri Mühendisi'ni içeri alırlar." Bana bir Sıçan bakışı attı. "Yoksa eğitimi unuttun mu?"

Damgalanmış bir dışlanmış olmadan önceki çağımı düşündükçe boğazımdaki taç zonkluyordu. "Sadece birazcık. Serena Berserker'larla birlikte değilse neredeydi?"

"Bir süreliğine Red olmak. Şarkı söylemeyi her zaman sevmiştir... Ve beni ziyaret etti. Hollow'u neden terk ettiğimi öğrenmek istedi ve ben de ona gerçeği söyledim. Duyması ne kadar acı verici olursa olsun." Erica dili ve dudaklarıyla garip bir ses çıkardı. "Ve ironik bir şekilde, senin yapman gerekeni yaptı... artık o bir Unutulmuş olduğuna göre senin de yapman gerekeni."

Devam etmesini işaret ettim.

Erica koltuğunda geriye yaslandı. "Onun için orada ol. Ona göz kulak ol. Hata yapmasına ve bu dünyada kendi yolunu bulmasına izin verin. Tereddüt ettiği ya da aptalca bir karar verdiği için onu boğmak isteyeceğiniz zamanlar

olacaktır... ama

Sen de aynısını yaptın, o yüzden anlayacaksın." Gülümsedi. "Yoksa dolandırdığın düşük soyluların hiçbirinin peşinden gelmemesinin gerçekten şans olduğunu mu düşündün? Çünkü denediler. Ta ki Serena araya girene kadar."

Yüzümü ovuşturdum, kendimle ilgili hayal kırıklığımı gizlemeye çalıştım. Benim haberim olmadan bana yardım eden o kadar çok insan vardı ki. Onlara yardım etmem gerekirken. Kendimi başarısız hissediyordum. Sadece bu seferlik, benim için yapılanların bir kısmının karşılığını ödeyebilmeyi umuyordum.

"Vargo'da dikkatini neyin çekebileceği hakkında bir fikriniz var mı?" Ben sordum. "Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Dünyaya bir çocuk gibi bakmaya çalışın," diye yanıtladı. "Unutulmuşlar hiçbir şey bilmez, bu yüzden her şey heyecan vericidir. Hollow'u düşünün, bu kadar bıkkın olmasaydınız dikkatinizi ne çekerdi?"

"Şato ve bahçeler," dedim hemen. "Muhteşemler. Kingman Keep'in yanı sıra, Hollow'da görebileceğiniz tek yer-" ve aniden nereye gittiğini anlayarak durdum. "Tekneler. Serena çocukken hep Vargo'daki teknelerden bahsederdi. Onlara şişko kaplumbağalar derdi ve bana hep yeni dünyaya açılan kapıdan geçerken bir tanesine kaptanlık etmesine nasıl izin verildiğine dair uydurma hikâyeler anlatırdı. Ve saraydan bile onları rıhtımda görebilirsiniz."

Erica tembelce bir elini yanağına dayadı. "Aynı şeye iki kez hayran olma ihtimali nedir?"

"Yüksek," dedim. "Ayrıldığım için üzgünüm ama onu bulmalıyım. Başkası yapmadan önce."

Erica cilalama işine geri dönerek, "Bir," dedi. "Ama Michael, Chloe'yle karşılaşırsan senden bir iyilik isteyeceğim. Ona... Serena'nın her zaman yanında olduğun için sana teşekkür ettiğimi söyle."

"Bunu doğrudan sizden duymak daha iyi olmaz mıydı?"

Erica sessizce, "Benden gelirse samimi olduğunu düşüneceğinden şüpheliyim," dedi. "Annesi ve ben hiçbir zaman göz göze gelmedik. Ve bu yüzden... Chloe'nin Efyra'dan nefret ettiğim gibi ondan da nefret ettiğimi düşündüğünü sanıyorum... ki bu gerçeğe en uzak şey." Duraksadı. "Çocukların ebeveynlerinin suçlarının bedelini ödemesi gerektiğini hiç düşünmedim. Sen ve kardeşlerin söz konusu olduğunda bile."

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden zavallı bir teşekkür mırıldandım ve kendimi daha fazla utandırmadan kaçtım. Saraydan ayrılıp görebildiğim en büyük tekneyi bulmak için rıhtıma inerken neredeyse aklım başımda değildi. Ama koşarken bir yanımda intikam almaya ve değer verdiklerimi korumaya odaklanmış bir aptaldan daha fazlası olup olamayacağımı merak ediyordu. Her şeyden sonra -iyi ve kötü, aşırı ve uysal, olmak istediğim adam ile olduğum adam arasındaki mücadeleden sonra- hâlâ huzura yaklaşamamıştım. Hâlâ ödünç alınmış bir zamanda koşuyormuşum gibi hissediyordum, başımın üzerinde asılı duran görünmez bir kum kadranı vardı ve borçlu olduğum ölüm gerçekleşmeden önce düşecek sadece birkaç tane kalmıştı.

Eğer bana bir şans verilirse, bana yanlış yapanları affedip unutabilir ve ailem ve arkadaşlarımla elimde kalanları en iyi şekilde değerlendirebilir miydim? Yoksa sonsuza dek intikam peşinde mi koşacaktım? Düşüncelerime verecek cevabım yoktu ve rıhtıma vardığımda endişelenmem gereken başka şeyler vardı.

Koydaki tekneler bana bazı soyluların inşa edip sergilediği maketleri hatırlattı. Tertemiz görünüyordular ama tekneleri süsleyen tüm sembollerin, metallerin ve boyaların altında kaç tanesinin içten dışa çürüdüğünü merak ediyordum. Kaç tanesi en ufak bir dirençte kırılacak ya da çökecekti ve kaç tanesi güvenli alanın ötesindeki büyük denizde hayatta kalmak yerine turistlerin gemideyken kendilerini güvende hissetmelerini sağlamak için tasarlanmıştı?

Cassia'nın gemisi düzinelerce gemi arasında gözüme çarptı. Diğerlerinin arasında güzel bir kusurdu. En büyüğü değildi ama tarzı ve zarafetiyle etrafındaki diğerlerinin çoğunu kolayca gölgede bırakıyordu. Ay ışığının sınırlı ışığında parlayan vernikli kırmızı bir ahşaptan yapılmıştı, üç direği ve bir noktaya kadar sivriltilmiş bir pruva direği vardı. Geminin reisi uzun saçlı, kaslı, çıplak göğüslü bir adamdı; sol elinde bir trompet, diğer elinde ise bir pusula vardı. *Freedioso*.

Ama Serena'nın oraya binmesine imkan yoktu. Çok fazla Devriye gezen silahlı muhafızlar vardı ve bir Unutulmuş'un -kendisi kadar yetenekli olsa bile- sırf havalı olduğu için buraya gizlice girebileceğinden şüpheliydim. Ama buradan nereye gitmişti? Onu yakalayacak bir sonraki şey neydi-

Kulaklarıma ulaşan tanıdık bir sesle olduğum yerde donakaldım. Uzun zamandır kayıp bir sevgili gibi beni çağırıyordu, omuzlarımdaki ağırlığı hafifleten hoş bir ninni. Tatsız bir meyhaneye rastlayana kadar kokuyu takip

eden bir tazı gibi müziği izledim. O

yüz yıldan fazla bir süredir yıkılmadan ayakta kalabilmiş birkaç şeyden biri gibi görünüyordu. Kapının üzerinde kırık bir tabela asılıydı: *Dürüst İçecekler*.

Kapıyı iterek açtığımda müzik beni bastırdı ve mekânın ne kadar köhne görüldüğüne dikkatimi dağıttı. Her şey ya yontulmuş ya kırılmış ya da parçalanmanın ortasındaydı. İçki şişeleri açık bırakılmıştı ve etraflarında sis gibi yoğun bir meyve suyu vızıldıyordu. Ama müzik de neredeyse şarkıcı kadar güzeldi.

Serena etrafına bir denizci kalabalığı toplamıştı. Gözleri kapalı, elleri göğsünde bir masanın üzerinde durmuş, "The Sailors' Sorry Serenade" şarkısını diğer şarkılarda olduğu gibi ustalıkla söylüyordu. Şarkının sonunda, son notaya geldiğinde ben de girmiştım ve sadece sarhoşların yapabileceği o gürültülü alkış başlamadan önce sessizlik sadece bir an sürdü.

Serena gözlerini açtı ve çocukluğumuzdan beri görmediğim kadar geniş gülümsedi. Sonra beni barın arkasında gördü ve o mutluluk paramparça oldu, yerini en hafif yağmurda ortaya çıkacak boyalı bir gülümsemeye bıraktı. Aşağı inmeye ve belki de en yakın çıkışa doğru kaçmaya çalıştı, ancak diğerleri bir tekrar için bağırırken denizcilerden biri onu masaya geri itti.

"Eğlenceliydi," dedi Serena, gözlerini benden ayırmadan. "Ama gerçekten gitmem gerekiyor."

"Encore! Encore! Encore!"

"Başka şarkı bilmiyorum! İstesem de bilemem."

"The Rabble-Rouser's Riot'ı biliyor olmalısınız!" diye bağırıldı barmen.

"Ya da 'The Minuet of Memories'e ne dersiniz?" diye ekledi başka bir ses.

Serena masanın üzerinde durup sol bileğini ovuştururken diğerleri kendi şarkılarını söylemeye başladı. Bir Unutulmuş olarak bile hâlâ bu rahatlatıcı alışkanlığa sahipti. Ne anlama geldiğini bilmeseydi bile. Tanıdığım Serena'nın başka nesi hâlâ oradaydı?

"Peki!" diye bağırıldı, ellerini havaya kaldırdı ve herkesi susturdu. "Aklımda bir şarkı var. Onu söyleyeceğim. Eğer iyi değilse, bunu sizin istediğinizi hatırlayın, tamam mı?"

İtiraz eden olmayınca duvara yaslandım, hangi şarkıyı hatırladığını zaten biliyordum. "Naverre'nin Melekleri" idi ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, ilk notaya bastığı anda mahvolmuştum. Ve yine de, dinlerken

Lyra'nın büyüleyici hikâyesi ve Naverre'nin düşüşü - Sonsuz Vals sırasında hissettiğim tüm duygular olmadan - aniden bir şeylerin eksik olduğu hissine kapıldım. Sözler aynıydı, şarkı aynı şekilde söyleniyordu ama sesinde acı yoktu. Mesajı anlamadan melodiyi tekrarlayan bir kuşu izlemek gibiydi. Ne bir zayıflık, ne dava, ne de aşk vardı. Sadece bir şarkı.

Bardaki diğerleri etkilenmemişti. Şarkıyı daha önce duymamışlardı, bu yüzden taklidine hayret ettiler. Şarkıyı bitirdiğinde kendimi bir hain gibi hissettim - herkes çok coşkuluymuştu - ve birkaç ay önce basit bir şarkı kalbimi çalmış ve beni koşturmuşken zar zor alkışlayabildim.

Serena sahneden indi, denizcileri itti ve bara gitti. Kehribar rengi bir sıvıyla dolu iki kirli bardak getirdi. Bir yudum aldığımda kokusu burnumdaki kılları yaktı.

"Bu da ne böyle?" Hâlâ kokudan irkilerek sordum.

"Scaro."

"Scaro?" Bir duraklama. "Ben almayayım. Dün gece çok fazla içtim."

Serena omuz silkti ve kendininkini geri fırlattı, sonra da benim için getirdiğini içti. Ağzını kapattı, ürperdi ve sonra boş bardakları en yakın yüzeye bıraktı.

"Beni saraya geri götürmek için mi buradasın?" Geçirdi ve sonra göğsüne vurdu, hâlâ içkiden dolayı acı çekiyor gibi görünüyordu. "Çünkü henüz gitmemeyi tercih ederim."

"Eninde sonunda döneceğiz. Tüm bu insanlara şarkı söylerken eğlendin mi?" "Sayılır. Bazı nedenlerden dolayı umduğum kadar eğlenceli değildi," diye itiraf etti. "I

Hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden her şey bir macera olmalı, her dönüşte keşfedilecek yeni bir şey olmalı, ama... ama bu biraz yalnızlık. Özellikle de herkes bana bakarken. Bunu hep yapacaklar mı?"

"Hollow'da ve Gold Coast'ta olacaklar. Denize doğru giderseniz, bundan kaçabilirsiniz. Ya da şansınızı batıda deneyebilirsiniz. Ama nereye giderseniz gidin, birilerinin sizi mutlaka tanıyacağını göreceksiniz."

Serena içini çekerken şakağını ovuşturdu. "Kulağa tam bir baş belası gibi geliyor. Kraliçe olmak hayatımı bu sorumluluklardan kaçarak geçirmekten daha mı iyi?"

"Çok fazla iş var," dedim. "Bir sembol olmak zorundasın, istediğin gibi olmasa bile her zaman ülkenin ihtiyacı olanı yapmalısın. Asla bir gününüz boş geçmez ve zor günleri kolaylaştıracak birkaç yakın arkadaşınız olduğu için şanslısınız. Ve eğer atalarınız gibiyseniz... o zaman yaşlanmadan ölmüş olacaksınız."

"Şimdi kaç yaşındayım?" "On dokuz."

"Bir kutlama var mıydı?"

"Pek sayılmaz. Hediyeler vardı ama babanızın intiharından sonra hâlâ yas tutuyordunuz."

Alnını göğsüme dayadı. Vücudum ürperdi ve hareket etmesini umarak neredeyse dilimi ısıracaktım. Hareket etmedi. "Kulağa çok yalnız geliyor. Benim yerimde olsaydın, o hayata geri dönmek ister miydin? Yoksa yeni bir şeylerin peşinden mi koşardın?"

Cevap vermedim, bu da ona istediği cevabı verdi zaten. Birlikte oturduk, konuştuk ve hikayelerimizi paylaştık. Bu onun özgürlük için son şansıydı ve benim de onunla çalabileceğim son özel saatti. Sıradan hayatlarımıza döndüğümüzde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilerek Reeting anına sarıldık.

YENİ RUTİNLER

Gün batımından biraz önce döndüğümüzde Dark ve Chloe bizi bekliyordu. Bir tartışmanın ortasındaydılar ve sürpriz bir şekilde her ikisi de beni bağlamak, zincire vurmak ya da öldürmek istiyorlardı. Bu noktada, insanlar beni öldürmek istemediğinde daha çok şaşıırıyordum.

"-elime geçirdiğimde boynunu kıracağım," dedi Dark el hareketleriyle. "Michael'ın tek bir işi vardı ve onu da berbat etti. Tam bir embesil."

"Ben 'ay çarpmış aptal'ı tercih ederim," dedim pencereden içeri girerken. Serena esnemeye çalışarak arkamdan geldi. "Gittiğimiz için üzgünüm. İşler-"

Dark boynuma doğru hamle yaptı ama Serena o daha hamlesini yapamadan elini yakaladı. Odadaki her şey hafifçe sallanırken ona baktı, görünmez güçler üzerine baskı yapıyordu. "Bu benim hatamdı," dedi. "Ondan kaçtım. Dışarıda ne olduğunu öğrenmek istedim. Eğer beni bulmasaydı, çoktan gitmiş olurum. Bu yüzden ona bir şans ver, tamam mı?"

Dark burnundan nefes verdi ama sonra vazgeçti. Oturacak bir yer bulmadan önce parmak eklemlerini art arda kırdı. Chloe onun yerini aldı ve Serena'yı incelemeye başladı. Serena büyük bir itidal göstererek bu bilinmeyenin neden böyle davrandığını hiç sorgulamadı.

Kadın vücudunda yara olup olmadığını araştırıyordu. Chloe hiçbir şey bulamadı ve Serena'ya sarılmak üzereydi ama Serena gerildiğinde durdu.

"Şey," dedi Chloe, garip bir şekilde bizden uzaklaşarak toparlanmaya çalışarak. "Serena 1ne. Ve bunun için minnettar olmalıyız. Ama lütfen bunu bir daha yapma. Vargo'da olsak bile dikkatli olmalıyız. Başkalarının ne planladığını kim bilebilir?"

Serena korkak bir çocuk gibi oturdu. "Beni her şeyden ve her şeyden korkmam için korkutmadan önce bu diğerlerinin kim olduğunu bilmek harika olurdu."

Chloe hafifçe eğilerek, "Özür dilerim Majesteleri," dedi. "Bu-"

"Serena. Bu benim adım, değil mi?"

"Öyle, ama bazı formaliteler var-"

Serena Chloe'nin sözünü kesmek için elini kaldırdı. "Şu anda ben Serena'yım. Henüz başka biri ya da bir şey olmayı kabul etmedim. Bu yüzden - ve bunu kibarca söylüyorum- formalitelerinizi siktir edin. Bana bir insan gibi davranın, ülkenizin çaresizce ihtiyaç duyduğu bir sembol gibi değil, o zaman belki anlaşılabiriz ve endişelerinizi dinlerim. Anladınız mı?"

Chloe o anda yıkılsaydı onu suçlamazdım. Ama o dimdik ve güçlü durdu, gözleri berrak ve kuruydu ve görevini yaptı. "Özür dilerim, Serena. Beni affet. Bu uyum süreci senin için olduğu kadar bizim için de zor ve ben bunu unuttum. Bir daha olmayacak." Bir nefes aldı. "Hayatınızın hangi koşullarının farkındasınız?"

"Temel şeylerin çoğu," diye cevapladı. "Büyük ağabeyim öldürüldü, babam intihar etti, küçük ağabeyim pislüğün teki ve annem benden nefret ediyor. Ve Jay Prince adında biriyle nişanlıyım, Yeni Dracon Şehri'nden bir Tüccar Prens."

"Ve sen onun kim olduğunu biliyor musun?" Chloe başını bana doğru sallayarak sordu. "Michael Kingman," dedi Serena tereddüt etmeden.

"Kingman ailesinden ve onların sizin ailenizle olan ilişkilerinden bahsettiniz mi?" Serena başını salladı.

Chloe bana bakmaktan kaçındı. "Kingman ve Hollow aileleri iç içedir. Her Hollow'a Kingman ailesinin bir üyesi atanır ve bu kişi onların güvenilir danışmanı olarak görev yapar. Onlar atalarımızın görünüşte bir sorun olan

İmkansız bir sorun: Kraliyet ailesi kime tereddüt etmeden güvenebilir? Ne olursa olsun kim onlarla birlikte olacak?"

"Ah." Bana döndü. "Yani bu yüzden mi sana aşık oldum? Yanında kendimi kaygısız hissettiğim tek kişi sen miydin?"

Omuz silktim. "Sebebin bir kısmı ama tamamı değil."

Dark gözlerini devirdi. Chloe 1dgety'di, yerinde duramıyordu. Muhtemelen Serena olmaması gereken şeyler hakkında açıkça konuştuğu içindi. Nişanlısı olmayan birine aşık olduğundan söz etmesinin büyük bir hata olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Michael sana ağabeyinin ve babanın ölümleriyle ilgili ayrıntıları anlattı mı?" Dark kıs kıs güldü. "Yoksa o kısımları uygun bir şekilde dışarıda mı bıraktı?"

"Ben-"

"Kral'ın intihar ettiği belirlenmeden önce babanı öldürmekle suçlandım," diye araya girdim. "Babam da senin ağabeyini öldürmekle suçlanıyordu. Bu yüzden bazıları bana hainin oğlu ve kral katili diyor."

Serena bana baktı. Gözlerinde kötü niyet yoktu, sadece merak vardı. "Bana hiç mantıklı gelmiyorsun. Erkek kılığına girmiş bir çelişkiler yumağısın. Benim koruyucum olduğunu söylüyorsun ama aynı zamanda ölümümün en olası sebebisin. Hangisi doğru? Biri mi? İkisi de mi? Hiçbiri mi?" Alt dudağını ısırды. "Bana söylemediğin başka ne var? Ya ihmal ederek ya da bilerek."

"Çok, ama kötü niyetli değil. Sadece sizi bunaltmak istemiyorum."

"Ben narin bir şey değilim. Bu durumda bile gerçeği kaldırabilirim. Ne kadar sert olursa olsun."

Dark kalçalarını tokatladı. "Evet, bu şirin ileri geri konuşmalar ne kadar hoş olsa da, burada ne için bulunduğumuza devam edebilir miyiz? Konuyu ben mi açmalıyım yoksa sen mi açmak istersin Raven?"

"Ben yaparım," dedi Chloe. "Hollow'un Kraliçesi olmaya istekli olup olmadığın ya da ayrılmak isteyip istemediğin konusunda bir karar vermen gerekecek ama üçüncü bir seçeneğimiz var."

"Ve bu...?"

Dark kollarını kavuşturdu. "Unutulmuş durumunuzu iyileştirmek için."

Homurdandım. Yüksek sesle. Sonra da Serena'nın şaşkınlığı ve odadaki diğer iki kişinin öfkesiyle gülmeye başladım. "Çok komik. Unutulamaz

tedavi edilebilir. Biliyorum! Annem üzerinde her türlü tedaviyi denedim. Ve iyileşmedi, çünkü-"

"Hepsini denemediniz," diye araya girdi Dark. "Ve bizim önerdiğimiz, işe yarama ihtimali olan tek çözüm. Michael, Yeniden Doğan Titan'ı duydun, değil mi?"

Başımı salladım ve aptal Paralı Asker akıl hocamın daha fazla küçümseyici sözler söylemeden konuşmasına izin verdim.

Dark cebinden bir harita çıkardı. Oldukça yeniydi, mürekkebin bir kısmı yakın zamanda bulanıklaşmıştı. Daha önce hiç duymadığım adalar vardı - Uyuyan Adalar, Maiden's Rest, Deniz Duvarı ve Işıklı Yol- ve bildiğim diğerleri. Dünyanın korsan başkenti Eham en uç noktadaydı. Gwen hep bir gün oraya seyahat etmek istemişti. Birdenbire, Dark'ın planının saçma olduğunu düşünsem bile, onu dinlemek istedim. Sadece oraya nasıl gidileceğini öğrenmek için bile olsa.

"Buradayız," dedi Dark, Vargo'yu işaret ederek. "Yeniden Doğan Titan burada. Eğer uçurumdan geçebilseydik, Palmer Takımadaları'na ulaştığımızda en fazla bir günlük yolculuk yapmış olurduk ama bunu yapamayacağımıza göre... Eham'ı geçmemiz gerekecek." Boğazını temizledi. "Bunun gerçekten bir titan mı yoksa bir titan heykeli mi olduğunu söylemek zor. Ama şimdiye kadar karşılaştığım en büyük şey. Bölgedeki güneşi karartıyor, elleri bazı binalardan daha büyük ve hiç şüphesiz doğal değil. Eski, büyülü ve tehlikeli bir şey."

Cidden titanların gerçek olduğunu öğrenmek üzere miydim? Daha da kötüsü, işler kaçınılmaz olarak boka sardığında, bir titanı nasıl öldürecektim?

"Ve titanın tepesinde, tam alnının ortasında, simsiyah yaprakları ve kalp şeklinde meyveleri olan bir ağaç var. O meyve Serena'nın anılarını geri getirebilir."

"Seni buna inandıran ne? Sadece bu titan heykeli bir tür garip büyü olduğu için mi?"

"Titanı yüzeye ben getirdim. Ve o ağaçtan yedim. O zamandan beri... Fabrikasyon kullandığımda anılarımı kaybetmeyi bıraktım."

Bu tamamen bir yalandı. Nonna sayesinde Dark'ın anılarını ilk elden deneyimlemiştim ve içlerinde boşluklar olduğunu biliyordum. Dark'ın anılarını kaybettiğine dair hiçbir fikri yoktu, bir konuda açıklama istediğimde savunmaya geçti.

bana hayat hikayesini anlatırken bir noktaya değindi. Bu meyve Serena'yı iyileştirmeyecekti ve bunu kesin olarak bilen tek kişi bendim. Onlar için bir yalana inanmak mı yoksa gerçeğin kalan tüm umutları yok etmesine izin vermek mi daha iyiydi?

Chloe, "Benim düşüncem, bunun Serena'nın anılarını geri getirebileceğinden ziyade, gelecekte daha fazla anı kaybetmesini engelleyebileceği yönünde," dedi. "Düşük bir ihtimal ama..."

"Ama başka bir seçeneğimiz yok," diye bitirdim.

İkisi de başını salladı ama konuşan Chloe oldu. "Eğer işe yaramazsa, Serena ne yapmak istediğine karar verebilir. Jay Prince'le evlenip Hollow'u yönetebilir ya da çekip gidebilir."

"Eğer çekip gidersem," diye başladı Serena, "ne olur?"

"Gerçekten mi?" Chloe kaşlarını ovuşturdu. "Küçük kardeşinin tahta geçmesi ve Hollow'un mahvolmasına izin vermesi en iyi senaryo olabilir. Jay Prens öfkeyle karşılık verip Hollow'a saldırabilir de, saldırmayabilir de. Eğer geri çekilirsen ne olacağını tahmin edemiyoruz. Ama mecbur kalırsak bununla başa çıkarız."

Serena yatağında geriye doğru çöktü ve 1ne ipeğinin bir kısmını ter ve kirle mahvetti. "Bilmem gereken başka bir şey var mı? Yoksa biraz uyuyup bu konuşmaya daha sonra devam edebilir miyim? Başım ağrıyor. Sanırım çok içtim."

"Daha sonra devam edebiliriz. Jay Prince'i aşağılamadan ya da ona ne planladığımız hakkında bir fikir vermeden uzun bir yolculuğa çıkmamanın en iyi yolunu hala belirlemeliyiz. Ama yarın katılmanız gereken bir resepsiyon var. Lütfen size ne olduğunu ifşa etmemeye çalışın."

Serena yüksek sesle esneyen bir çocuk gibi Chloe'ye el salladı.

Giysilerini çıkarıp umursamadan Roor'a fırlatmaya başladı. Chloe, Dark ve beni kapıdan olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı itiyordu, ama biz tamamen gitmeden önce Serena, "Chloe. Kingman'ımı benimle bırak. Ben uyurken onu

burada istiyorum." "Serena," dedi Chloe, hayatımda gördüğüm en

samimiysiz gülümsemeyle. "Michael bir paralı asker, Kuzgunlarınızdan biri değil. Odanıza refakatsiz girmesine izin verilmiyor. Bu pek çok soruyu beraberinde getirecektir."

"O benim doğuştan hakkım değil mi? İstedikimi yapmak benim hakkım değil mi? Gölgem bilinçli mi oldu? Yoksa Kingman ve Hollow arasındaki ilişkiyi yanlış mı anladım?" Çoktan yorganının altına girmişti, belli belirsiz

bir kadın şeklindeki battaniye demeti. "Ayrıca, Orbis Şirketi beni korumakla görevlendirildi ve

"Kankam Paralı Askerlerle işbirliği içinde. Bir Paralı Askerin beni diğer Paralı Askerlerden korumasına şaşırın olur mu?"

Dark çok eğleniyordu ve Chloe, Serena onun güldüğünü duymadan önce onu odadan dışarı itmek zorunda kaldı. "Nasıl istersen, Serena. Ama lütfen kapıyı arkamdan kilitle."

Serena çoktan horlamaya başlamış, güneşe çıkmış bir kedi gibi yatağa yayılmıştı. Sağ bacağı yatağın kenarından sarkarken sol kolu bir yastığı kavriyordu. Birinin burnunu kırmak istemekle hüngür hüngür ağlamak arasında bir yerde olan Chloe'yle birlikte odadan çıktım. Sonunda elini ağzına kapatıp bir hizmetçi köşeyi dönüp bizi görene kadar çığlık attı ve sonra akıllıca geldikleri yoldan geri dönmeye karar verdi.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Dark. "En azından titana gidip kalp meyvelerini yemekle ilgileniyor gibi görünüyor."

"Oraya bir haftalık yol var. Bir aksilik çıkmazsa... ki çıkacak," dedi Chloe, bir ileri bir geri volta atarak. "Daha annesine bile söylemedim. Erica'ya kızının bir Unutulmuş olduğunu nasıl söyleyeceğim?"

"O zaten biliyor," dedim. "Hemen gördü. Yine de başkasına söyleyeceğinden şüpheliyim. Erica'nın asıl ilgisi Serena'nın kaçmasına yardım etmekti-"

Dark bana baktı. "Neden bu kadar destekleyici oluyorsun? Birkaç gün önce Jay Prince'le evleneceği düşüncesiyle sinir krizi geçiriyordun, şimdi ise nazik ve şefkatli davranıyorsun ve başarılı olma şansı çok az olan çılgın planımızı kabul ediyorsun." Gözleri kızardı. "Neyin peşindesin?"

"Sadece Serena'nın normale döndüğünü görmek istiyorum," dedim gözlerine bakarak. "Neden bu kadar yardımcı oluyorsun? Chloe'ye meyveden söz etmen büyük cömertlik. Titanı denizden çıkardığında bir şey mi unuttun? Oraya dönmek için başka bir nedenin mi var?"

Gölgeler etrafını sarıyordu. Üstümüzde, siyah dallar şiddetli bir yağmurdan sonra çamurdaki solucanlar gibi kıvranıyordu. Dark gerçekten de Chloe'nin önünde beni korkutmaya mı çalışacaktı? Onun sırlarını biliyordum. Acısını ve neden savaştığını biliyordum. Babasının kim olduğunu ve neden ikimizin de onun ölmesini istediğimizi biliyordum. Dark fark etse de etmese de -belki Alexis'i saymazsak- ben onun en yakın danışmanıydım. Ve eğer bana güvenemezse, kime güvenebilirdi ki?

"Sonra konuşuruz," dedi Dark bana. Sonra da Chloe'ye: "Titana yolculuğu kiminle yapman gerekiyorsa onunla konuş. Yolculuk için Orbis Şirketi'ni tutmak sana pahalıya patlayacak ama buna değer. Biz olmadan oraya gidemeyeceğinizi hepimiz biliyoruz." Dark yanımızdan ayrılırken Chloe'nin öfkesi, açık avucunu arka arkaya birkaç kez duvara çarpma kadar büyüdü.

Sonra bir nefes aldı ve kendini dengeledi.

ve eğittiği Kuzgun'un geri dönmesini sağladı.

"Michael," dedi, "Serena'nın şu anda güvendiği tek kişi neden sensin?"

"Belki de ona her şeyimi gösterdiğim içindir. Kısıtlama yok."

"Michael Kingman doğruyu söylüyor. Ne kadar yeni." Islık çaldı. "Hizmetçilere ve muhafızlara bir sonraki emre kadar Serena'nın kapısını koruyacağınızı söyleyeceğim. Birisi sana bir sandalye getirecek. Nöbetini ne zaman devralmasını istersin?"

"Ne zaman olursa," dedim kapıya yaslanarak. "Artık pek uyumuyorum, bu yüzden o uyanana kadar burada olmam dünyanın sonu değil." Chloe uzaklaşmadan önce, "Chloe, Erica sana bir mesaj iletmemi istedi," diye ekledim.

Tek gözlü Kuzgun olduğu yerde dondu kaldı. "Ne?" diye mırıldanırken bana bakmadı.

"Bana 'Her zaman Serena'nın yanında olduğun için teşekkür ederim' dememi söyledi." Chloe hızlı ve sık nefes alıyordu. "Başka bir şey söyledi mi?"

Tereddüt ettim, onu rahatlatmaya çalışmalı mıyım diye düşündüm. "Sadece senden nefret etmediğini söyle. Efyra ile aralarındaki her şey onları ilgilendirir, seni değil."

"Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum," dedi sesi titreyerek. "Onun yaptıklarından sonra... Kapıyı gözlemesi için sana yardım edecek birini göndereceğim."

Chloe başka bir şey söyleyemeden fırlayıp gitti. Ne yaptığım ya da eski Hollow Kraliçesi için nasıl bir mesaj taşıdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Burada kaçırdığım bir şey mi vardı? Bilgisizliğime rağmen, fenerle aydınlatılmış koridorda arkadaşlarıma bir yanıt yazarak zamanımı en iyi şekilde değerlendirmeye çalıştım

-tüm saray başka şeylerle meşguldü, kuşlar ve fareler bile- annemin, Gwen'in, Lyon'un, Rock'ın, Kai'nin ve Trey'in nasıl olduğunu merak ediyordum.

Hepsini çok özledim.

BÖLÜM 2:

ÖFKE

MICHAEL KINGMAN'IN SON ÖLÜMÜNE 28 GÜN KALDI

"Güneşe doğru büyüyen küreklere bağırıyor muyuz? Ya da dizlerini sıyıran çocuklara? O zaman neden sonunda bizi yakaladığı için tereddütsüz avcıyı suçlayalım? Ölüm kötü niyetli değildir, sadece kayıtsızdır."

-Hollow Başbüyücüsü çırağı Green'i azarlıyor

KARANLIKTA ATIŞLAR

Gecenin bir yarısı, yeni dört tüylü Kuzgun Karin Ryder beni görevimden aldı. Ayrılmak istemiyordum ama sessiz bir saraydan ve yatağa gittiğim varsayımından yararlanmak zorundaydım. Benim kendi planlarım vardı. Kütüphaneyi birkaç gün önce keşfetmiştim, bu yüzden en göze batmayan rotayı biliyordum. Kütüphaneye girmek yasak değildi ama sarayda kalan çok sayıda paralı asker vardı ve ne aradığımı konusunda hiçbirine ipucu vermek istemiyordum. Bazı kartları gizli oynamak önemliydi.

Kütüphanenin koyu renkli vitray bir çatısı vardı ve bu çatı gündüzleri mekânı aydınlatırken geceleri kuytu köşelerde gölgelerin oluşmasına neden oluyordu. Duvarları kitap raflarıyla dolu uzun bir odaydı ve odanın ortasında büyük masalar vardı. Her şey eski kâğıt, preslenmiş Rovers ve çözülmemiş gizemler gibi kokuyordu. Evimi ve Hollow kütüphanesinde ölümsüz bir adamın hayatını deşifre etmeye çalışarak geçirdiğim uzun günleri hatırladım.

Ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum, bu yüzden hemen işe koyuldum. Raflar Hollow'dakiler kadar özenle düzenlenmemişti ama aradığımı kitaplar en kalın olanlarıydı ve bu da uzun zamandır kayıp olan hazineler ve çıktıkları üzücü yolculuklarla ilgili korsan hikâyelerinin çoğunda kaybolmamak için yeterliydi.

İki kitap çıkardım -Bilinen Korsan Kaptanlar ve Parçalanma Sonrası Dönemde Ünlü Gemiler- ve onları en yakın masaya getirdim. İlkiyle başladım. Angelo hakkında bilgi içermesi en muhtemel olanıydı. Hollow'a gelmeden önce kendini tarihten silmeyi ne kadar istemiş olursa olsun, geride izler kaldığını biliyordum. Bir Hollow Yüksek Soylusu, bir Paralı Asker kadar kolay ortadan kaybolamazdı.

Kitap en meşhur lakaplara göre alfabetik sırayla düzenlenmişti ve katalogda gemilerinin adı, tahmini mürettebat sayısı, Rag tanımı ve en büyük başarıları ayrıntılı olarak anlatılıyordu. A'larda Angelo'dan hiç bahsedilmiyordu ve S'lerde "gölge", "gölge" veya "parıldayan karanlık" gibi o kadar çok varyasyon vardı ki, bunu 1. Angelo için kullanmak imkansızdı. Bu yüzden gemilerin isimlerini sıraladım, bir ismin aklıma gelmesini umuyordum. Yolun yarısında bir tanesi çıktı: *Lady Katherine*. Nolgea adını kullanan özgür bir kaptana aitti - Angelo için çok kötü bir anagram - bir düzine kadar mürettebatı vardı, kırmızı bir bez sallıyordu ve göz alabildiğine uzanan bir su duvarının bulunduğu bilinen denizin kenarına doğru yelken açmıştı. Rag'ının altında hiçbir baskın yapılmamıştı ve her yönden dikkat çekici görünmüyordu. Eğer geminin adı olmasaydı, girişini tamamen gözden kaçırabilirdim.

Başparmağımı bozulmamış mürekkebin üzerinde gezdirirken, bir parmağımı şakağıma vurdum. Angelo dönmeden önce Hollow'da en son Taç Giyme Günü'nde görülmüştü ve Angelo'nun gemisine karısının adını vermiş olması, tahmin ettiğim gibi orada olduğu sırada değil, Altın Sahili'ne gitmeden önce tanıştıklarını gösteriyordu. Peki nerede tanışmışlardı? Angelo önce başka bir yere mi gitmişti? Ve neden Dark'ın annesi de oradaydı? Yüksek Soylular, Paralı Askerler kadar özgürce hareket edemezdi; seyahatinin, göt herif babası tarafından onaylanmış olması gerekirdi. Peki nerede tanışmış olabilirler?

Kitabı kapattım ve gözlerimdeki uyku sersemliğini silmeye çalıştım. Bulduğum her cevapla birlikte üç soru daha ortaya çıkıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu beklenen bir şeydi. Bin yıldır çözölememiş gizemleri çözmeye çalışıyordum. Eğer cevapları bulmak kolay olsaydı, başkaları şimdiye kadar bulmuş olurdu. Bu kütüphanede olabilecek başka bir şey var mıydı-

"Merhaba, Michael." Tekerlekler pürüzsüz fayansa çarparak gıcırdadı. "Kütüphanelerde buluşmayı gerçekten bırakmalıyız."

Kendini Hikâyeler Kralı ilan eden ve Hollow Arşivleri'nin eski Kayıt Memuru Symon Anderson tekerlekli bir sandalyenin üzerinde odaya yuvarlandı. İşlevsiz bacakları bir battaniyeyle örtülmüştü ve bir zamanlar Hollow Arşivcilerinin kırmızı cübbeleriyle gurur duyan adam şimdi herkes gibi sıradan kıyafetler giyyordu. Yaraları iyileşene kadar rütbesinin düşürölmesini kabul etmediğı için görevinden ayrılmak zorunda kalmıştı. Tarih artık onun kontrolünde değildi.

Hiç düşünmeden sandalyemi bıraktım ve onu kucaklamak için yanına koştum. Bana küfürler savurdu ve beni itmeye çalıştı ama zamanla yumuşadı ve sarılmama karşılık verdi. Özür dilemem onu kızdırınca ayrıldık ve daha fazla tartışmak yerine masaya birlikte oturduk. Bu onu Kingman Kalesi'nin dışında kanlar içinde ve bacaklarından kemikler çıkmış halde bulduğumdan beri ilk görüşümdü. En üst kuleden düşmesi onu öldürmemişti ama belden aşağısını sakat bırakmıştı.

"Nasılsın?" diye sordum.

"Peki," diye mırıldandı Symon. "Bana şu kitabı getirir misin? Kırmızı-altın sırtlı olanı. Hayır, onu değil. Onun altındaki."

İstedığı şeyi ona uzattım ve o da kucağına koydu, elini bir kediymiş gibi kapağın üzerinde nazıkçe gezdirdi. "Bana olanlar için bir daha asla özür dileme. Oyun dışı kaldım," dedi Symon, gözlerini kaçırarak. "Gwen'in patronunun kim olduğunu daha önce fark etmeliydim. Sadece *böyle* biri olmasını beklemiyordum." Başını kaldırıp bana baktı. "Ama artık bunun bir önemi yok. İntikamımızı nasıl alacağız?"

"Arşivcileri bu yüzden mi terk ettin? İntikam için mi?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden. "Ama beni yanlış anlama. Ailene olan nefretim devam ediyor. Ve Wolven Kralları'nın icabına bakıldıktan sonra senin mirasını yok edeceğim. Ama bunu tek başıma yapamam." Tereddüt etti. "Eğer kayıtlara inanılacak olursa, Wolven Krallarını tahttan indirenler Kingman ve Hollow aileleriydi. İçimde bunu tekrar yapabilecek tek kişinin siz olabileceğinize dair bir his var."

"Bunu sana söyleten ne?" Kollarımı kavuşturarak sordum.

"Bir önsezi," dedi Symon. "Wolven Kralı'nın aileniz hakkında konuşması beni şüphelendirdi. Gwen'i rehin tutmaktan hoşlanıyor gibiydi. Ve ailenizin Celona'yı paramparça ettiğine inanmakta haklı olduğumu söyledi."

"Ne dedi?" Bir duraklama. "Yalan mı söylüyordu?"

Symon başını salladı. "Kingman ailesinin Celona'yı parçaladığına kesinlikle inanıyor." Dudaklarını büzdü ve kaşları çatıldı. "Bana söylemediğin şey ne?"

Symon'a Angelo'dan ölümsüz katiller hakkında öğrendiklerimi, Gwen'in bir Wolven Kralı için çalıştığını ve eğer birlikte kalırsak Serena ve benim Tenere'i nasıl paramparça edeceğimizi anlattım. Söylediklerimi kaydetmek yerine, işaret parmağını yanağına vururken dikkatle arkamdaki duvara baktı.

"Sence doğruyu mu söylüyor?" Symon sordu. "Aşkınızın bir ayı daha paramparça edebileceğini mi?"

"Bilmiyorum. Senin yapabileceğini umuyordum. Ne de olsa Celona'nın parçalanmasından ailemin sorumlu olduğunu ilk söyleyen sizdiniz. Hangi kanıt bunu destekledi?"

"Eski parşömenlerde sadece tek bir satır vardı," diye yanıtladı Symon. "Diyordu ki, 'Birbirine bağlı olanlar gördüğümüz yeni gece gökyüzünü yarattı.'"

"Bu kadar mı?" Kıkırdarak söyledim. "Tek bir satıra dayanarak ailemin toplumdaki konumuna dair iki yüz sayfalık bir inceleme mi yazdınız?"

"Özür dilerim. Bin tane yazmalıydım."

Bir gülümsemeyi sakladım. Symon'ın hâlâ normal bir pislik olduğunu görmek güzeldi. "Celona'yı ailemin parçaladığını varsayarsak, o zaman bunu Birinci Kingman yapmış olmalı, değil mi? Adrian Wolven Kralları'nı devirmeden önce ay parçalanmıştı."

"Doğru," dedi Symon. "Ama tüm bildiğimiz bu. Kayıtlarda Birinci Kingman'dan neredeyse hiç bahsedilmiyor. Cinsiyetlerini, isimlerini ya da Fabrikatör olup olmadıklarını bile bilmiyoruz. Yani her ne yaptılarsa... Bunu nasıl anlayacağımızı bilmiyorum."

Gözlerimi ovuşturdum, uzun bir günün ardından uyku beni ele geçirmeye çalışıyordu. "Cevabı Adrian the Liberator aracılığıyla bulabilir miyiz? Angelo, ayı parçalamak için bir Hollow ve bir Kingman gerektiğini söylemişti. Belki orada bir şeyler bulabiliriz."

"Tarih onun etrafında dağlandı," diye açıkladı Symon. "Adrian bırakın kötölüğü, şüpheli bir şey yapmış olsaydı arşivciler şimdiye kadar silmiş olurdu. Ülkeler kurucularının mükemmel olmasını isterler... ve bir ayı paramparça etmek kesinlikle kahramanlık değildir."

Koltuğumda geriye yaslandım, ellerimi başımın arkasına koydum ve ayaklarımı masanın üzerine koydum. "Bu da başka bir çıkmaz sokak o zaman." Dilimi dişlerimin arkasında gezdirdim. "Bekle. Peki ya Celona'nın parlayan parçaları? Chloe onların mesajlarının Celona'yı kimin ya da neyin parçaladığına dair bir cevap olabileceğini söylemişti."

"Teori bu. Ama..." Bir sonraki sözlerini unuttu ya da belki de değiştirdi, onun yerine tırnaklarını karıştırdı. "Toplamda yedi parça var. Biri Hollow'da, biri Thebian İmparatorluğu'nda, biri Azil'de, biri Yeni Dracon Şehri'nde, biri Eham'da, biri Altın Sahili'nde ve biri de İskelet Sahili'nde. Hepsine yetiŖecek ne zamanımız ne de kaynaklarımız var." Symon tırnağından uzun, sivri bir parça kopardı, kanı görünce küfretti ve sonra kucağındaki kitabı lekelememek için battaniyesine bastırdı. "Cevaplarımızı bundan daha hızlı bulmamız gerekiyor."

"Duman Ejderi Rian'ı yakaladım."

"Ne yaptın?" diye bağırdı. Sonra daha sessiz bir şekilde ekledi: "Nasıl? Nerede o?" "Hiçbir fikrim yok," dedim. "Onu benden saklayan biri var. Ama bana söyleyecekler ne zaman istesem."

"Bu Kara Ölüm'e karşı bir önlem mi?"

Başımı salladım. "Ama anılarına girebilirim Celona'yı neyin parçaladığını öğrenebiliriz. Ya da Wolven Kralları hakkında daha fazla şey öğrenebiliriz. Onları tanıdığını iddia ediyor ama bana hiçbir şey söylemiyor."

Symon, "Bunun için Illusion Fabrications'a ihtiyacınız var," dedi.

"Sorun burada yatıyor." Babamın yüzüğüyle oynadım. "Ama Dark'ta. Biz Hollow'dayken Orbis Şirketi'ndeki bir paralı askerden kopyalamış."

Symon şüpheciydi. "Sorun da burada yatıyor."

"Başka İllüzyon İmalatçıları tanıyor olamazsınız, değil mi? Nadir olduklarını biliyorum ama-"

"Sadece anıları kendin çal."

Durakladım. "Gerekirse kalbini yemeye hazırım ama-"

Symon, "Sana onun kalbini yemeni söylemiyorum," dedi. "Sana onları çalmanı söylüyorum. Tıpkı Gezgin Kilisesi'nde yıldırım yakalamak için güç çaldığın gibi."

Tembellik etmeyi bıraktım ve öne doğru eğildim. "Sen neden bahsediyorsun?" "Bir embesille iş birliği yapıyorum," diye mırıldandı. "Ama bir. Nasıl olduğunu açıklamama izin ver güçleriniz size çalışıyor." Symon gülümsemekten kendini alamadı. "Nullification uzmanlığı belirli bir alandaki sihri iptal etmeni sağlar ve vücudunu nullification yaptığında diğer sihirlerin sana vurmasını engeller." Başımı salladım. "Peki, daha geniş düşünün. Kendinizi etkisiz hale getirdiğinizde, büyü ile vücudunuzun temasını durdurarak büyüün size çarpmasını önleyorsunuz. Peki bir şeye hiç çarpmazsa büyüye ne olur?"

"Olduğu yerde mi kalacak?"

"Evet. Peki söz konusu büyüü tutabilseydin, onunla ne yapabilirdin?" O an beni yıldırım çarpmış gibi hissediyordum. "Onu yeniden yönlendirebilirim." Neredeyse koltuğumdan düşüyordum. "Gezgin Kilisesi'nde yaptığım şey buydu! I yönlendirilmiş yıldırım!"

Symon genişçe gülümsedi. "Peki bunu diğer büyü türleriyle de yapamayacağın ne malum?"

"Hiçbir şey," dedim nefes nefese. "Ve Dark bana yakında Titan'ı nasıl büyüttüğünü göstereceğine söz verdi. Bu da bana bir fırsat veriyor."

"Ama pratik yapman gerekecek. Rian'dan bilgi almak için tek şansımız anılarını incelemekse, Dark'ın İllüzyon İmalatlarını çalmayı başaramazsın."

Elimi kalbimin üzerine koydum ve şaşırmış gibi yaptım. "Pratik yapmama yardım etmek mi istiyorsun? Bu çok nazikçe."

Symon sağ elinde bir ışık topu yarattı ve bana doğru fırlattı. İçgüdülerim mantığımdan önce devreye girdi -hayatımın hikayesi- ve eğildim, ışık topu gökyüzünde patlayan bir 1rework gibi uzaktaki duvara çarptı. Başımı tekrar yukarı kaldırdığımda ışık yok oldu. Elinde iki top daha vardı ve eğer daha parlak renkler giyiyor olsaydı, onun bir Azil sirk sanatçısı olduğunu düşünebilirdim.

"Bu sefer yakalamaya çalış."

Symon bana bir tane daha fırlattı. Elimi boşa çıkardım ve tıpkı şimşek gibi onu da gökyüzünden koparmaya çalıştım ama nerede olduğunu yanlış hesaplamıştım ve savrulup geçti... ve yüzüme çarptı. Ağır bir taş gibi hissettirdi ve beni geriye savurdu, oturmaya devam etmek için çabalamaya zorladı. Kanıyor mu diye yüzümü okşadım ama elim temiz çıktı.

"Oldukça sert vuruyor, değil mi?" Symon alay etti. "Bundan çok fazla zevk alıyorsun."

"Kesinlikle öyleyim."

Symon bir tane daha fırlattı. Bu sefer biraz daha hazırlıklıydım, parmak uçlarım ışığa sürtünürken onları içe doğru kıvırdım, yavaşlattım ve yakalayana kadar kontrolüm altına aldım. Avucumun içinde atan bir kalp gibi titreşiyordu. Birkaç dakika sonra kaybolup kaybolmayacağını merak ederek bir aşağı bir yukarı savurdum. Kaybolmadı. Peki onunla başka ne yapabilirdim?

Symon ve ben göğsümde, boynumda ve yüzümde bir takımyıldızı oluşturacak kadar çürük ve yanımda bir yığın ışık topu olana kadar çalışmaya devam ettik. Bitirdiğimde, hepsini boş bir elimle yokluğa boğdum ve sonra başımı masaya bıraktım, bolca terledim. Başım zonkluyordu ve görüşüm bulanıklaşmıştı. Normalde Fabrikasyonları kullandıktan sonra bu kadar yorgun hissetmezdim, genellikle sadece maliyeti konusunda endişelenirdim, ama bu sefer farklıydı. Zihinsel olmaktan çok fiziksel hissettim. Ve bu düşünce bana bir şeyi hatırlattı: Dokuma.

"Thebianslıların kullandığı büyü hakkında ne kadar bilgin var?" Başımı tekrar kaldırarak sordum.

"Dokuma mı? Pek değil. Thebianlar bu konuda oldukça ketumlar ve Fabrikasyon yerine bunu kullanan Yüksek Soylular daha da ketum." Symon battaniyesini düzeltti. "Yüksek Asil Sebastian Margaux'dan bu konuda biraz bilgi koparmaya çalıştım. Ama sırlarını saklamakta şaşırtıcı derecede ustaydı."

"Dawn'ın kardeşi Weaver mıydı?" Ben sordum.

"O bir Taş Dokumacı. Öfkeyle bir duvarı yumrukladığında ve duvar 1.'sinin etrafında *hareket* ettiğinde bunu anladım. Dudak uçuklatıcıydı. Yaz Festivali sırasında Yüksek Asil Elliot Castlen'e karşı bir düello kaybetmişti."

Sebastian Şu anda Orbis Şirketi'nin koruması altında olduğuna göre... belki bildiklerini bana öğretmesi için onu ikna edebilirdim. Dark, Angelo ve Wolven Kralları'na karşı kullanabileceğim bir araç daha olurdu ve bana avantaj sağlayacak her Şeye ihtiya ım vardı. Ama Sebastian benden nefret ediyordu. Ve onun bilgisiyle takas edecek hiçbir Şeyim yoktu, tek istediği  zg rl Ğ yken olmazdı. Yine de... Regal Şirketi'ni ziyaret etmem gerekiyordu. Sebastian'ı vahŐice öldürmelerini engellemek için verebileceğim bir Şey olmalıydı.

"Sanırım yapabiliyorken biraz dinleneceğim," dedim, gerinerek ve ayağa kalkarak. "Geri dönmek için yardıma ihtiya ın var mı?"

Symon başını salladı. "Hiç fazla uyumadım. Şimdi daha az. Sadece  st raflardan birkaç kitap indir. Birimiz bu gizemleri çözmek zorunda."

Symon'la tartışmadım. Yüzüne karşı asla itiraf etmesem de, Symon tarihi benim asla göremeyeceğim bir Şekilde görüyordu. Kişiler, yerler ve olaylardan ziyade, olaylardaki örüntüleri görüyor, sınırlı bilgiye dayanarak neler olduğunu kolayca   zebiliyordu. Wolven Krallarının kim olduğunu ve ailemin Celona'yı neden parçalamıŐ olabileceğini belirleyebilecek biri varsa o da Symon'dı. Bu onun için kişiseldi.

Symon önündeki masaya bir yığın kalın kitap koyduktan sonra, uyuyacak bir yer aramak üzere kütüphaneden ayrıldım. Symon bana iyi geceler diledi ve mum ışığıyla aydınlatılmış odada kaldı. Sabahleyin hâlâ orada olacağından hiç kuŐkum yoktu. Arşivciler bir kez avı gözlerine kestirdiklerinde kendilerini kıyaslanamayacak kadar adarlardı.

BİR KASABIN GURURU

Alexis bir keresinde bana Regal Şirketi hakkında bilgi edinmenin tek yolunun, gazaplarına uğramak istemiyorsam, doğrudan onlardan bilgi almak olduğunu söylemişti. Ben de güneş henüz yeni doğmuşken bunu yapmaya gittim. Aptalca bir plandı ama açık sözlülük daha önce bana yardımcı olmuştu. Yalanlar ve yanlış yönlendirmeler için bir zaman vardı ve bu onlardan biri değildi.

Regal Şirketi rıhtım yakınındaki köhne bir tiyatronun kontrolünü ele geçirmişti. Denizciler oyunculara 1sh atmanın hikâyesinin kendisinden daha eğlenceli olduğuna karar verdikten sonra bakımsız kalmıştı. Sadece kıdemli üyeleri orada kalırken -iki tugayları ya şehir surlarının dışında kamp yapıyor ya da kontrolleri altındaki çok sayıda gemide- onlarla tanışmak konusunda itiraf etmek istediğimden daha gergindim. Kendimi korumak için herhangi bir kozum yoktu, bu yüzden dilime dikkat etmek zorundaydım.

Girişte iki paralı asker nöbet tutuyor, bıçaklarını yırtıyor ve Goldani Kader Seçimi'nin şimdiye kadar gerçekleşip gerçekleşmediğini tartışıyorlardı. Görünüşe göre içlerinden birinin evlilik yoluyla Talihsiz olan bir kuzeni vardı ve sosyal konumlarını iyileştirip Talihsizlerin yaşadığı kanyondan taşınmayı umuyorlardı. Tacı gördüklerinde konuşmaları kesildi

ve Orbis Şirketi'nin ebedi Rame'i iç pazumda. Şöhretim bir kez daha benden önce geldi.

Dark'ı taklit etmek için elimden geleni yaparak, "Noble Baba'yı görmem gerek," dedim. "Şimdi."

"Neden?"

"Bu sadece onun kulakları için."

"Kan bağı talep etmek zorunda kalacaksın," diye konuştu diğeri şimdi. "Eğer istemiyorsan, o zaman defol git."

Kan bağı, sadece Paralı Askerlerin barış zamanlarında başka bir bölükle konuşmak için edebilecekleri bir yemindi. Savaş için değil, konuşmak için orada olduklarını garanti ederdi. Taraflardan birinin zarar görmesi, kıtadaki tüm Paralı Asker şirketleri tarafından misillemeyle karşılanırdı. Kayıtlı tarihte bu yemini bozan sadece bir şirket olmuştu ve onlar, aileleri ve arkadaşları yarım gün içinde yok edilmişti. Bu kimsenin bozup da yaşayabileceği bir yemin değildi. Hollow kan yeminlerinin aksine. Ama herkesin birinin kanına bu kadar önem vermesinin sebebi neydi?

"Konuşmamız başladığında babamın bunu açıklamasını bekleyeceğim," dedim. "Bunu garanti edemeyiz. Bu onun kararı."

"Garanti ederim," dedi Liam Noble tiyatronun içinden. Omzuma şakacı bir yumruk attı. Parmaklarının çoğu hâlâ atelli ve bağlıydı. "Bu y e t e r l i olacak mı? Yoksa babamın da yemin etmesini mi istiyorsun?"

Liam'a yemininin yeterli olacağını söyledim ve birlikte geçici karargâhlarına girdik. Oditoryumun yerini, şu anda kısa kılıç ve ağa karşı savaş baltası kullanan iki Paralı Askerin düello yaptığı bir müsabaka çemberi almıştı. Savaş baltalı Paralı Asker, ağı Fabrikasyonlarla hazırladı, rakibinin bacağını süpürdü ve ardından kılıcının dipçiğiyle onu yere serdi. Boğazına bir bıçak darbesiyle kazandı. Diğer Paralı Asker inleyerek ölürken kan kumu kirletti. Bazı Paralı Askerler tribünlerden tembelce alkış tutarken, diğerleri cesedi kaldırmaya başladı. Ciara Noble elinde büyük bir sopayla sahnede idi ve iki kişiye daha bilenmiş çelik yerine alıştırma kılıçlarıyla düelloya başlama talimatı verirken ona sabit bir ritimle vuruyordu. Bir sonraki düello çok daha az şiddetle yapıldı.

"Bu ikisi neden ölümüne dövuştü?" diye sordum. "Kan davası gibi bir şey yüzünden mi?"

Liam başını salladı. "Bu şan ve şöhret için. Regal Bölüğü'nde fatihin elinde tuttuğu felsefesine inanırız. Yani rakibinizi bir ölüm düellosunda yenerseniz, onun sahip olduğu her şeyi alırsınız: mevki, servet, rütbe ve birlikler, hepsini."

"Yani dört tugaya liderlik ettiğimize göre, bu sizi ve kardeşlerinizi en güçlüler yapıyor."

"Hiç şüphesiz. Bize sürekli meydan okunuyor ve henüz kaybetmedik." Göz kapağını indirdi ve mor gözünü ortaya çıkardı. "Bunları hak etmek zorundayız. Senin aksine Kingman."

"Haksız değilsin. Gözlerim bana miras," diye kabul ettim. "Onlar bir lanet. Güvenimi, aile üyelerimi ve sevdiklerimi benden alan bir lanet. Ve utanç verici bir gurur ve mirastan başka bir şey kalmayana kadar benden her şeyi almaya devam edecek." Ona gülümsedim. "Dostça bir tavsiye: Ben olsam seninkinden bir an önce kaçardım."

Sözlerim Liam'ı bir an için hışkırdattı ama neşeli Paralı Asker bir hışımla geri döndü. "O zaman neden çembere katılıp dans etmiyoruz? Kimin mirasının daha üstün olduğunu öğrenelim."

"Sanırım ben-"

"Liam!" Ciara bağırdı. Bütün gözler bize döndü. "Bu düşündüğüm kişi mi?"

"Öyle, sevgili kardeşim!" Liam kolunu omuzlarıma doladı. "Babamla konuşmak için kan bağıyla buraya geldi."

"Tam bir küstahlık." Elindeki sopayı yana fırlattı. "Bayıldım buna." Ciara kaidesinden aşağı atladı, bir başkasına dövüş çukurunu denetlemesini emretti ve yanıma geldi. Benimle kollarını birleştirdi ve öyle tatlı bir gülümseme gösterdi ki sanki bir düzine limonlu pasta yutmuş gibi hissettim. "Bana aldırmayın. Sadece babama giden yolu kaybetmediğinden emin olmak istiyorum."

Tesislerinin ve şirketlerinin farklı yönlerini göstermek için ara sıra duraklayarak beni ona doğru sürükledi. İkisi de ne yakınlarındaki asker sayısı konusunda ketum davrandı ne de geçmişteki işlerini ve başarılarını içeren arşivlerini karıştırmak isteyip istemediğini umursadı. Hatta Liam bana en iyi anlarının bir kroniğini verdi ve sanki bir tavuk budu gibi yüzümün önünde salladı. Bu bir tuzaktı,

ve ben de buna boyun eğmek istedim... ama tekliflerini geri çevirdim. Bana satmaya hazırlandıkları bilgiye ihtiyacım yoktu.

Papa Noble en arkadaki odada, üzerinde Heykeller Denizi haritası bulunan bir masanın başında duruyordu. Karşıt orduları göstermek için kullanılan dişli şeklindeki 1gurunler Eham adasına yaklaşırken, küçük şapkalı düzinelerce 1gure adanın üzerine yerleştirilmişti. Diğer 1gure'lar daha düzensiz bir şekilde dağılmıştı. Ateş Adası'nda bir Rame 1gure, Yetimler Şehri'nde bir kemik kafatası, Vargo'da bir fener ve Vargo'da düzinelerce taçla çevrili bir meşale tutan bir sap vardı. Ejderha şeklindeki dört parça ise masanın yan tarafındaydı ve henüz yerleştirilmemişti. Papa Noble, kurt başlı bir parçayı elinde döndürerek Eham'ın yanına yerleştirmeye çalıştı ama gözle görülür bir hayal kırıklığıyla hemen geri aldı.

"Sana ne dememi tercih edersin?" Papa Noble hâlâ haritaya bakarak sordu. "Michael mı? Kingman? Paralı Asker Kingman? Ejderha Katili? Kral Katili? Worldbreaker? Bu kadar genç birinin bu kadar çok isme sahip olması nadir görülen bir durum."

"Worldbreaker? Kim bana Worldbreaker diyor?"

"Sen Sonsuz Vals'e girmeden çok önce yeteneklerine inanan bir adam."

Bu tanıma uyan sadece iki adam var: Angelo ve Domet.

"Unvanları ne kadar sevsem de ismimi daha çok seviyorum. Hak ettiğim tek şey bu." "Takdire şayan." Papa Noble dilini şaklattı. "Liam, Michael burada kan bağı?"

Liam başını salladı. "Öyle, baba. Buna ben izin verdim."

"Teşekkür ederim." Çocuklarını odadan kovdu ve onlar da itaatkâr bir şekilde dışarı çıktılar. Regal Şirketi'nin lideri henüz haritasından başını kaldırmamıştı. "Size bir soru sormama izin verin. Kıtadaki en büyük Paralı Asker Şirketlerinden biri neden tüm güçlerini kişisel özgürlüğün bir lütuf değil de temel bir hak olduğu bir adada toplar?"

"Eham'a giden dişlilerden mi bahsediyorsun?"

"Evet. Bunlar Machina Şirketi'ni temsil ediyor. Onları tanıyor musunuz?"

"Biliyorum." Kral'ın doğum günü sırasında birkaçıyla gayri resmi olarak tanışmıştım. Beni hindi budu ve çok fazla şarapla beslemişlerdi. Sevimli insanlardı. "Ses tonunuzdan Eham'ı işgal etmediklerini, sizin belirleyemediğiniz başka bir nedenle orada olduklarını varsayıyorum." Kollarımı kavuşturdum ve odaya tekrar göz gezdirdim. Orada

İçinde olağanüstü bir şey yoktu, her an terk edilebilecek bir askeri kışla gibiydi. Yine de Papa Noble o kurt başlı 1 gramı sanki altından daha değerliymiş gibi tutuyordu. "Kurt başlı parça kimi temsil ediyor?"

"Bir Wolven Kralı."

Kalbim kulaklarımda güm güm attı ve yüzüm soldu. "Machina Şirketi de onlara katılıyor mu?"

"Potansiyel olarak. Keşfedebildiğim kadarıyla Void Şirketi dışında hiçbir Paralı Asker Şirketinin Wolven Kralları ile bir bağı yok, ama..." Kurt başı Igure'u Eham'ın üzerine yerleştirdi. "Bin yıl içinde neler olabileceğini kim bilebilir?"

"Wolven King'in ne istediğini biliyor musun?"

"Hayır," dedi Papa Noble. "Ama bunu yapabilecek birini tanıyorum."

Kaşlarımı ovuşturdum. "Dur tahmin edeyim, senin için bilgi almamı mı istiyorsun? Bu yüzden benimle konuşuyorsun." Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Ne istediklerini kim bilebilir?"

"Angelo Shade."

Tereddüt ettim. "Zaten onunla ve Jay Prince ile çalışmıyor musun?"

"Müşteri kraldır, tanrı değil." Papa Noble masanın altına uzandı, uzun bir tahta parçası aldı ve yanından çektiği bıçakla onu oymaya başladı. Sanki bir şey yaratmaktan ziyade ahşabın içinde saklı olanı ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi her bir tıraş dikkatliydi. "Açık konuşayım. Hizmetlerimiz için bize ödeme yapmaya devam ettiği sürece Jay Prince'e ihanet etmeyeceğim. Ancak aktif Kurt Kral'ın neyin peşinde olduğundan endişeleniyorum ve şirketimi gelebilecek şeylerden korumam gerekiyor."

"Yani bir anlaşma yapmak istiyorsun."

"Evet," dedi. "Bize eşit derecede fayda sağlayabilecek bir şey."

"Madem benimle bir anlaşma yapmak istiyordun, neden beni bekledin? Ya hiç gelmeseydim?"

"O zaman zaman ayırmaya değmezsin. Birlikte çalıştığım kişilerden cesur olmalarını beklerim, fırsatçı değil."

Güce aç adamlarla yapılan tüm anlaşmalar gibi bu da bir tuzaktı. Ama Kurt Kral'la başka neler döndüğünü anlamak için onu dinlemek istedim. Kız kardeşim onların tutsaklarından biriydi ve onu eve geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacaktım. "Aklında ne var?"

"Jay Prince bugün Angelo Shade ile buluşacak," diye başladı Papa Noble. "Sana yerini söyleyeceğim, böylece toplantılarını bölebilir ya da gizlice dinleyebilirsin. Karşılığında, asker toplayan Wolven Kralları hakkında öğrendiğin her türlü bilgiyi paylaşacaksın ve bana Sebastian Margaux'yu vereceksin."

"Ne?" Tükürdüm. "Hâlâ Sebastian Margaux'yu mu istiyorsun? Yemin etmedin mi-"

"*Her türlü* hakka sahibim," diye hırladı. "Yüce Asil Sebastian Margaux şirketimi utandırdı ve koruduğumuz birine saldırdı. Onun eylemleri yüzünden otuz çırağımı ejderhalara kaptırdım. İyi ki tam Kızıl Paralı Askerler değillerdi, yoksa çok daha fazlasını istiyor olurum." Bir duraklama. "İntikamımı alacağım. Bundan bir şeyler kazanabilirsin ya da kazanamazsın, nasıl istersen."

Doğrusunu söylemek gerekirse, seçim basitti. Herkes Regal Şirketi'nin Sebastian'ı geri almak için Cassia'nın gemisine saldıracağından korkuyordu, bu yüzden onu teslim etmek gerginliği azaltacak ve muhtemelen Cassia'nın gözünde bana biraz iyi niyet kazandıracaktı. Ama Sebastian'ın ölmesine izin veremezdim. Onu ya da Serena'ya yaptıklarını sevmiyordum ama Dawn'ın kardeşinin ölmesine izin veremezdim. Hayatım onun hediyesiyken ve hak etmediğim bir hediyeyle olmazdı.

"Onu sana getireceğim," dedim. "Ben Angelo'yla uğraşırken onu alabilirsin. Ama döndüğümde benimle birlikte buradan canlı çıkacak. Anlaşıldı mı?"

"Peki." Papa Noble cebinden küçük bir günlük çıkardı ve anatomisi etiketlenmiş bir adam resmini ortaya çıkarmak için açtı. Her parçanın sıfırdan yüze kadar sayısal bir değeri vardı. Kalp en yüksek değere sahipken, bir tırnak en düşük değere sahipti. "Tatmin olmak için kırk acı noktasına ihtiyacım var. Ne alacağıma karar vermeme yardım edebilirsin."

"Regal Şirketi'nin Vurano'nun kasapları olarak anılmasına şaşmamalı."

"Bu paralı askerler için standart bir sistem," diye yanıtladı Papa Noble. "Orbis Şirketi de aynısını yapıyor. Rasyonel bir şekilde çözülebilecek bir meseleye neden bu kadar duygu yükleyelim ki?"

Tartışacak zamanım yoktu. İş iştir ve Noble Baba bana Angelo ve Jay'in yerini söylemeden önce gidip Sebastian'ı almam gerekiyordu. Yaptıklarımın tiksindiğim için midem çalkalanırken günlüğü kendime yaklaştırdım. "Eğer bir kol seçersem... onu sakat mı bırakacaksın, yoksa kesecek misin?"

"Seçilen bölümün üzerine bir turnike koyarız, kanı boşaltırız ve sonra keser ve kemik testereleriyle çıkarırız. Vücut bilinçsiz bir şekilde kaçmaya

alışır, bu yüzden onları ilaçlarla doldurmaya dikkat ederiz.

hissediyorum." Oyma yaparken başparmağını yaraladı ama sanki kan tahtaya bulaşmamış gibi devam etti. "Bundan hiç zevk almıyoruz. Ama bu gerekli."

Başka bir gün, başka bir acımasızlık seviyesini ortaya çıkardım. Domet'in birlikte çalışabileceğim en kötü insan olduğunu düşünerek ne büyük bir aptallık etmiştim. "Kafasına bağlı olan bu yirmi puanlık seçenek nedir?"

"Kafasını tıraş ettikten sonra Regal Şirketi'nin sembolünü iyileştğinde kaybolmayacak kadar derine kazıyoruz."

Yutkundum. "Israr ettiğiniz bir şey var mı?"

"Ya dirseğine kadar bir kol, ya da tüm parmakları."

Her 1nger üç puan değerindeydi, yani sekiz tanesi sadece yirmi dört puan ediyordu. Hâlâ yirmi altı puana daha ihtiyacım var. Bu arada dirseğe kadar bir kol otuz-on beş ediyordu. Ekonomik olarak... lanet olsun... ekonomik olarak Sebastian'ın bir kolunu feda etmek tüm kollarını feda etmekten daha iyiydi.

"Bir kolunu almana izin vereceğim, ama onu bıraktıktan sonra hangisini seçeceğime ben karar vermek istiyorum."

"Bunu kabul ediyorum. Başka ne var?"

On beş puan daha. Beni Dark'tan ayıran, tutunduğum ne kadar fark varsa çoktan yok olmuştu. "Damgala onu."

Papa Noble oymayı bıraktı ve bana kaşlarını kaldırdı. "Onu dövmek ya da derisini yüzmek, bir kulağını ya da birkaç ayak parmağını kaybetmek yerine sembolümüzle damgalanmasını mı istiyorsun?"

"Eğer ondan daha fazlasını almana izin veririm, kendini kaybedebilir... ama eğer markalıysa

-O zaman sana olan nefretini asla kaybetmeyecek." Kendi damgam boynumda zonkluyordu. "Eğer bunu yaparsan, daha sonra senin için geleceğinden emin olacağım." Papa Noble genişçe gülümsedi. "Düşmanına düşman yaratmak müthiş bir stratejidir. Planının işe yarayıp yaramadığını göreceğiz, çünkü Yüce

Asil Sebastian'ın yaşama arzusunu tüketmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Oymakta olduğu parçayı Vargo'nun üzerine koydu. Kırık bir

taçtı. Hiç incelik yok.

"Şimdi bana Yüce Asil Sebastian Margaux'yu getirin."

YANIK CİLT

Vargo'da, Heykeller Denizi'ni sürekli yağmalayan ve baskınlar düzenleyen korsanlar sayesinde, yerel halk kıyı izninde olanları eğlendirmek için oyunlar geliştirmişti. En popüler oyun, denizcilerin körfezde sallanan hedeflere ateş ederek nişan alma becerilerini geliştirdikleri meyve sapanıydı. Alexis'e göre Cassia, Dark ve Titus her sabah bu oyunu oynarlarmış. Bugün de farklı değildi.

İskeleye ulaşmak için kalabalığın arasından ilerledim ama güneşin ıslattığı ahşap tahtalara adımımı atamadan Titus omzumu tuttu.

Hiçbir şey söylemedi ama yanlarında bir meyve sepetiyle dev bir sapanın önünde duran Alexis ve Cassia'yı işaret etti. Her ikisinin de saçlarını yüzlerinden uzak tutmak için alınlarına sarılmış bezler vardı. Alexis bir mango seçti, keseye doldurdu ve mekanizmayı geri çekti. Bir yengeç gibi dikkatlice sağa sola hareket etti, tek gözü açık bir şekilde kıyıdaki meyve sıçramış hedeflere nişan aldı. Hepsinde iğrenç renkler ve siyah rakamlar vardı. Kıyıdan uzaklaştıkça puan değerleri de artıyordu.

Alexis 1red ve kalabalık, mango havada süzülüp 70 puanlık hedefe çarptığında nefeslerini tutarak etrafımızdakilerin zıplamasını, damgalamasını ve kükremesini kutladı. Cassia gözlerini hedeflerden ayırmadı. Bir tane aldı

küçük karpuzu eline aldı, hafifçe döndürdü ve sonra kesenin içine soktu. Bekleyip nişan alan Alexis'in aksine Cassia karpuzu geri çekti ve bıraktı. Top Alexis'in atışıyla aynı kavisi izledi ve 70 puanlık hedefi tam olarak aynı yerden vurdu. Cassia, Alexis'e hınzırca sırtırken kalabalık alkış tufanı kopardı.

"Bunu nasıl yaptı?" Kimseye belli etmeden mırıldandım.

"Cassia'nın mükemmel bir hafızası var," diye açıkladı Titus. "Ne olduğu önemli değil

-Müzik, haritalar ya da hareketler... Eğer görürse, mükemmel bir şekilde kopyalayabilir. Bu konuda şaka yapıyoruz ama onunla savaşan pek çok Paralı Asker bunun gölgeleriyle düello yapmakla eşdeğer olduğunu düşünüyor."

"Kimsenin mükemmel bir hafızası yoktur," dedim.

"O zaman Cassia'nın hafızası görebileceğimiz en yakın hafıza. Fabrikatör olmamasının da faydası var. Senin ya da Dark'ın yaptığı gibi anılarını kaybetmiyor."

Tereddüt ettim. Hafızam mükemmel değildi -bu konuda hiçbir hayalim yoktu- ama yine de her büyü kullandığımda anılarımı kaybetmeyi kabullenmek zordu. Nelerden vazgeçtiğimi kim bilebilirdi ki? Bir yanımda net olmasını diliyordu. Risk altındaki anılar büyü yapmadan hemen önce önümde belirsin, böylece onlardan vazgeçip vazgeçemeyeceğime karar verebileyim. Ama çıkmadılar. Ya da en azından ben hatırlayamıyordum. Konu Fabrikasyon'a geldiğinde, bulutlara tutunmaya çalışan bir çocuk gibiydim. Sonsuz Vals'ten sağ çıkmam aptalca bir şanstı.

"Cassia'nın işi bittiğinde onunla konuşmam gerekiyor," dedim.

"Hayati önem taşıyor mu?" Titus sordu. "Cassia'nın kazandıktan sonra sevinmek için zamana ihtiyacı var."

"Yüce Asil Sebastian Margaux'yu Regal Şirketi'ne vermek için izin istiyorum."

Titus benden uzaklaştı. "Bunun için sana ne verdiler?" "Başka türlü elde edemeyeceğim bilgiler." Bu onu tatmin etmedi, ben de ekledim. bana ve kız kardeşime yardım edebilir ve Dark'ın babasını durdurabilir."

"Bunu yapmayın demeyeceğim," dedi Titus. "Ama Regal Şirketi ile pazarlık yapmak için doğru kafa yapısında olduğundan emin misin? Onlar olabildiğince acımasızlar ve Hollow Queen'e yapılan saldırı yüzünden kötü seçimler yapmanı istemiyorum."

"Serena'ya olan hislerim kararlarımı etkilemeyecek."

Titus omzumu sıktı. "Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan... o zaman

tekrar düşünmelisin. İnsanları sonsuza dek değiştiren bir şey yaşadın. "O şey

Kabul etsen de etmesen de sevdiğin kadın gitti." Bana garip bir şekilde yandan sarıldı. "Yas tutmak için ihtiyacın olan zamanı ayır."

Yas tutmak zaman kayıydı. Harekete geçmem gerekiyordu. Kız kardeşim hâlâ kayıptı, Angelo hâlâ birini ölümden döndürmeye çalışıyordu ve Dark istediğini elde etmek için dünyayı yok etmeye hazırды. Durdurulmaları gerekiyordu. Söylediğim onca yalan arasında kendimi inanmaya ikna edemediğim tek yalan bu olsa bile. Dark gibi ben de Serena'yla yapabilseydim tüm bunlardan kurtulmak için her şeyimi verirdim.

Titus beni yerel çobanlardan bazılarıyla kaya balığı pişirmenin doğru yolu hakkında sohbet etmem için bıraktı. Görünüşe göre bu çok tartışılan bir konuymuş. Goldaniler en iyi soğuk servis edildiğini düşünürken, Yeni Dracon Şehri'nden gelenler sadece kararmış olarak servis ediyorlardı. Cassia'yı bekledim, iki mavi gömlekli denizci onu tebrik ederken beni gördü. Söylediği şey içlerinden birini telaşlandırdı ve Dark ile Alexis meyve sapanı oynamaya başlarken Cassia da yanlarına gitti.

"Merhaba Michael. Ne istiyorsun?" diye sordu kollarını kavuşturarak.

Daha özel bir yere gitmemizi işaret ettim ve tarçın ve 1sh bağırsağı gibi kokan تنها bir ara sokağa girdik. Cassia'ya ne yapmak istediğimi açıkça söyledim, gerçeğin darbeyi yumuşatabileceğini umuyordum.

"Yüce Asil Sebastian Margaux'yu *korumak* için bizim için en çok mücadele eden sen değil miydin? Bu ani değişiklik neden?"

Bir bacağıma duvara dayadım. "Regal Şirketi'ni hafife almışım. Serena'ya ne olursa olsun Sebastian'dan intikamlarını alacaklar. Böyle gururlular işte."

Kadının yüzünde bir yumuşama oldu. "Regal Şirketi haklı olsun ya da olmasın istediklerini elde etmesiyle tanınır." Yan tarafa baktı. "Papa Noble ile görüştünüz mü?"

Başımı salladım. "İntikam için kırk puan istedi."

Cassia bıkkın bir ses çıkardı. "Daha kötüsü de olabilirdi. Genellikle en az yetmiş yaşında olurlar." Durakladı. "Bu anlaşımdan senin çıkarın ne?"

"Bilgi." "Hakkında mı?"

Cassia'yı sevmezdim ama şimdi yalan söylemenin sırası değildi. "Kız kardeşim bir Wolven Kralı tarafından kaçırıldı ve Baba Noble onlar hakkında bir şeyler biliyor. Takas yapıyorum.

Sebastian'ı kurtarmama yardımcı olabilecek bilgiler için. Onlarla yüzleşmeye hazırlıklı olmalıyım."

"Bu kadar mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Angelo Shade ve Jay Prince'in bugün ne zaman ve nerede buluşacaklarını da söyleyecek."

"Ah," dedi, kelimeyi standart olandan daha uzun uzatarak. "Bu suçluluk duygusuna değer."

"Umarım öyledir."

Uzaklaşmaya başlamıştı ki, ara sokağın sonunda uzun bir gölge oluşturan bir ligure belirdi. "İstedğin zaman levazım subayım onu sana teslim edecek. Söyle ona: *Balinalar sancak tarafında*." Cassia ara sokaktan çıkarken Dark'ın yanından geçti. Onun gelişiyle tenim daha soğuk hissetti ve güneş kaybolmuş gibiydi. "İyi şanslar Michael. Buna ihtiyacın olacak."

Paralı asker akıl hocam bana kırmızı gözlerle baktı. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Hayır," dedim. "Ama yine de bana göstermen gereken bir şey var."

"Titanı nasıl dirilttiğimi görmek ister misin?" diye sordu, bir eli yanındaki baltadaydı. Yüz hatları uzamış görünüyordu, gözlerinin akları büyümüşü, dili uzamış ve yılan gibi olmuştu ve duvarlarda siyah kanatlar gördüğüme yemin edebilirdim. "Emin misin?"

"Titanı büyüttüğünde bir Spellborn değildin, yani her ne yaptıysan... sıradan, sıkıcı bir ölümlü olarak yaptın." Ona doğru bir adım attım. "Ne kadar korkutucu olabilir ki?"

"Göreceksin." Dark beni omzumdan kavradı ve elinden gökkuşağı ışığı fişkırdı. Kendi nulliled elimi onunkinin üzerine koydum, ışığı kavradım ve Vargo şehri etrafımızda Roor'a damlayan mum gibi eridi. Elime uzun ve sümüksü bir şey aldım - umarım Dark'ın İllüzyon İmalatıdır - ve cebimdeki tıpasız şişenin içine soktum. Dark'ın dengesiz gülümsemesi hafızasının soğuk ve derin sularına dalıncaya kadar bana eşlik ederken onu inceleyecek zamanım yoktu. Yüzeye birlikte çıktık.

Alnından siyah yapraklı bir ağacın filizlendiği bir titan başı tepemizde yükseliyordu. Tuzlu suyun yumuşak kucağından paslanmış çelikten kavisli bir maske takıyordu. Gözlerinin olması gereken yerde siyah boşluklar vardı.

içine baktı. Maskenin altındaki deri çamurla kabuk bağlamıştı, bu da onun daha önce Reş mi, kürk mü yoksa sadece taş mı olduğunu anlamayı imkânsız hale getiriyordu. Üzerine oyulmuş tutamaklar vardı ve sessizce yukarı tırmandık.

Yukarıda kayalar, çimen ve titanın alnının ortasındaki ağaçtan başka bir şey yoktu. Kökleri kalın ve yayılgandı ve oniks yaprakları güneş ışığının geçmesine izin vermiyordu. Kalp şeklinde dört meyve dallardan sarkıyor, fener gibi dallardan sarkıyordu. Dark'ın genç versiyonu olan Davis, ağacın altında durmuş, bir tanesine uzanmaya çalışıyordu. Yanık kırmızı derisinin altında kaburgaları görünüyordu, dudakları çatlamış ve çatlamıştı ve saçları sürekli güneş ışığı sayesinde zifiri siyahtan koyu kahverengiye dönmüştü. Bu, Dark'ın yanımda duran dehşete dönüşmeden önceki insan haline bir başka bakıştı.

"Vargo'dan sürgün edildikten sonra buraya geldin, değil mi?" Bu sorunun onu açmasını sağlayabileceğini umarak sordum. Önceki maceralarım bana bir şey öğrettiyse, o da daha fazla bilgiye sahip olmanın her zaman daha iyi olduğuydu. Daha geniş bağlamı hemen anlamamış olsam bile.

"Doğru," dedi Dark, kollarını kavuşturarak. "Paralı Asker olduğumu öğrendiklerinde Vargo klanı bana dokunamadı. Bunun on beş yıllık bir ceza olması gerekiyordu ama Orbis Şirketi Hollow Kraliçesini korumakla görevlendirilince ceza hafifletildi."

"Ne yaptın ki bir Paralı Askeri cezalandırmaya çalıştılar?"

"Erica'yı devirmeye çalışan bir düzine kadar kişiyi öldürdüm. Beni azarlamak için güç gösterisi yapmak zorunda kaldı."

"Büyü olmadan bunu nasıl yaptın?"

"Kara Ölüm olarak ünüm ben bir Spellborn olmadan çok önce başlamıştı. Bazıları abartılı olsa da -sadece bir Palmer savaş gemisi batırdım, iddia ettikleri kadar çok değil- insanların içindeki çatlakları bulmakta iyiyimdir. İster savaş zaafı ister kişisel bir zaaf olsun." Bir duraklama. "Ve sonra onu istismar ederim."

"Benim zayıflığım ne?" Ben sordum.

"Ailen, mirasın ve Serena Hollow."

Üç kişiden ikisini kaybetmişken bunu iddia etmesi çok cesurcaydı. "Vargo'dan ayrıldıktan sonra neden buraya geldin? Sadece gizemlerin peşinde miydin?"

"Vargo'dan bir salla ayrıldım. Nereye gideceğimi gerçekten ben seçmedim." Davis meyveleri toplarken Dark önceki haliyle yan yana duruyordu. "Buraya gelmem talihli bir kazaydı."

"Roat'a uzun bir yol var."

"Hayatının yaşamaya değer olup olmadığını tartışırken değil." Durakladı. "Sonunda öyle olduğuna karar verdim. Karar vermemiş olsaydım dünyanın daha mutlu olacağını hayal ediyorum."

Davis kalp şeklindeki meyveyi ısırdı ve siyah suyu çenesinden aşağı döküldü. Meyveyi yuttu, taşa benzeyen çekirdeği tükürdü ve sonra sanki onu hayatta tutacak tek şey buymuş gibi meyve yemeye devam etti.

"Bir haftadır bir şey yememiştım," dedi Dark. "Doğruyu söylemek gerekirse, meyvenin tadı pek güzel değil. Sümüksü deniz yosununa hiç benzemiyor. Ama o an için ilahi bir şeydi."

Ağacın etrafında yürüdüm. Uzakta olması gereken bir şey için her şey çok bakımlı görünüyordu. Hiçbir şey özel ya da yersiz görünmüyordu ya da özel bir mekanizma olabilirmiş gibi durmuyordu. Dark'a titanı nasıl büyüttüğünü sordum.

Parmak eklemlerini ağaca vurdu, metal bir ses etrafımızda cınladı. Bunun ne anlama geldiğini sormak üzereydim ki Davis de aynı keşfi yaptı. Kabuğa dokundu ve ahşap yerine metal hissetti. Birden, düşünmeden yediği meyvelere karşı daha şüpheli bir tavırla, bir ayağını destek olarak ağaca dayayarak bir dalı çekti ve dal açıldığında yuvarlanarak uzaklaştı. Dikkatle tekrar yaklaşmasını izledim. Metal ağacın ortasından aşağıya doğru bir insan omurgası uzanıyordu ve omurgaya yıpranmış kahverengi bir not iliştilmişti. Notta şöyle yazıyordu: *SWGLSQWUQXDQYWEE*.

Kraliyet mahzenindeki garip yazılar neden buradaydı? Ne tür bir bağlantı Bu yerin Hollow'a ihtiyacı var mı?

Dark, genç versiyonu bulduklarını incelerken, "Bu notun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum," dedi. "Bunun ölü bir dil olduğundan şüpheleniyorum."

Dark'a daha önce gördüğümü belli etmeden nota tekrar göz attım. *GVHRQXJE*'ye çevrilen sadece bir kelime biliyordum-Alphonse, ama çözebildiğim kadarını çözecektim. Şifre kırmak benim için yeniydi -hırsızlık tarzım her zaman daha çok vur-kaç şeklindeydi- ama Angelo bunu yapabiliyordu ve onun yapabildiği her şeyi ben de yapabilirdim. Bu yüzden Dark'tan uzakta olduğum zamanlarda üzerinde düşünmek için harfleri

hafizama kaydettim.

Davis ağaçtaki omurgayı sanki bir zincirmiş gibi çekti ve... hiçbir şey olmadı.

"Bu kadar basit olsaydı hayal kırıklığına uğrardım," dedim.

Dark yerden çıkan kemik eli işaret etti. Yerden bir başka kemik el fırladı, çimenleri kavradı ve sonra vücudunun geri kalanını dışarı çıkardı. Altın dili, inci gibi gülümsemesi, göz yuvalarındaki yakutlar ve her atışta göğüs kafesine çarpan Reshy kalbi dışında bir cerrahın şemasına benzeyen gri-beyaz bir iskeletti.

Kaldırdığı eli ve parlak beyaz gülümsemesiyle "Merhaba!" dedi.

Davis kafasını ağaç dallarından birine çarptı, küfretti, etrafında döndü ve iskeletten saklanmak için ağacın arkasına daldı. Gülmemek için ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Dark sanki benmişim gibi Davis'e hoş olmayan şeyler mırıldanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu iskelet, Davis'e doğru sürünerek. "Biraz güneşten yanmışsın ama iyi ve sağlıklı görünüyorsun. Sen bir Unutulmuş musun? Buraya gelip bunları yemek için başka bir sebep yok."

"Nesin sen?" Davis ağacı aralarında tutarak sordu.

"Ah. Özür dilerim." İskelet derin bir şekilde eğildi. "Ben bir iskeletim. Size gerçek adımları söyleyemem çünkü bütün mesele bu. Bir arkadaşşıma söylemeyeceğime dair söz verdim ve oldukça aptalca olmasına rağmen sözümünden dönmek istemiyorum." Kemik parmaklarını dramatik bir şekilde salladı. "Bana Skelly diyebilirsin."

"Sen bir iskelet misin? Altın Sahili'ndeki köleler gibi mi?"

"Altın Sahili mi? Hiç duymadım. Hangi yıldayız?" "M.S.

1432."

"A.S.' MI?"

"Parçalanma'dan sonra," diye açıkladı Davis. Celona'nın gün ışığında kalan dış hatlarını işaret etti. "İşte bu."

"Peki, beni tokatla ve çamura at - beni arkada bıraktılar!" Skelly yere tekme attı. Hiçbir şeyi rahatsız etmedi. "Şu nankör kalp yiyiciler. Bunu yaptıklarına inanamıyorum. Öldüğümü mü düşündüler yoksa...?" Titanın yüzünün yan tarafına sıçrayan suya baktı. "Belki de beni terk etmek için kabul etmek istediğimden daha fazla nedenleri vardı."

Davis hızla gözlerini kırptırdı. "Sen ve titan bir şekilde bağlantılı mısınız?"

"Biz biriz ve aynıyız, evlat. Spellborn'un ne olduğunu biliyor musun?" Davis başını salladı ve yüzümün solduğunu hissettim.

Skelly omuz silkti. "Önemli değil ama ben de onlardan biriyim. Bizim üç sınıfımız var; yürüyen, yüzen ve yatan. Ben yürüyen türdenim. Gerçekten bilmeniz gereken tek şey: Spellborn olduğunu iddia eden herkesten uzak durun. Onlar beladan başka bir şey değildir."

Dark yanımda sırtırken çok öfkeliydim. Üç farklı Spellborn türü vardı ve Dark bu bilgiyi benden saklamış mıydı? Dayanılmaz pislik. Buna bayılıyor olmalıydı. Bir kez daha ay çarpmış bir aptal gibi göründüm. Neyse ki bu konuşmayı dinlemeyi ona bağırıp çağırmaktan daha çok istiyordum.

Davis, "Ben sadece Fabrikatörleri, Dokumacıları ve Yama İşçilerini biliyorum," dedi. Gözlerimi kırptım. Yama İşçilerine aşına değildim. Ne iş yapıyorlardı? Nereliydiler? Başka bir zaman için daha fazla soru.

"Patchworker'ların hala buralarda olmasına şaşıyorum. Çok güçlüler. Uyuduğum bin yıl içinde Doyumsuzlar'ın onları yok etmesini beklerdim." Skelly parmaklarını göğüs kafesinde sanki bir çamaşır tahtasıymış gibi aşağı yukarı gezdirdi. "Fabrikatörlerin ve Dokumacıların hâlâ ortalıkta olmasına şaşırmadım. Hamamböcekleri gibiler." Kafasını kaldırdı. "Sen de onlardan biri misin?"

Davis başını salladı. "Ben bir hiçim."

"Bir şey olmak istiyor musun?" Skelly kemiklerinin arasından uzandı ve Reshy kalbini çıkardı. "Bunu yersen güçlerimi alırsın."

Davis tereddüt etmeden, "Hayır, teşekkürler," dedi. "Ben sihirsiz bir insanım ve öyle kalmak istiyorum. Bu beni zinde tutuyor."

"Ne kadar insancıl." Skelly kalbini tekrar yerine koydu. "O zaman paha biçilmez bir bilgi karşılığında gücümün bir kısmını geri kazanmama yardım etmek ister misin?"

"Eve giden bir yol olmasını tercih ederim."

"O konuda yardımcı olamam," dedi Skelly. "Ama size söz veriyorum, ödülüm bu hafif rahatsızlığa değecek."

Davis tereddüt etti, sonra da "Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu.

Skelly'nin tavrı heyecandan güçlüye ve odaklanmaya dönüştü. Kaburga kemiklerinden birini kırdı, bir ucu sivrilene kadar inci dişleriyle ısırıldı ve

ve sonra Davis'e uzattı. "Kendini bıçakla."

Davis kemik bıçağını döndürdü. "Bu sana nasıl yardımcı olacak?"

"Ben zayıfım," dedi Skelly, eliyle kendini göstererek. "Güce ihtiyacım var. Beni kurak bir bitki gibi düşünün, sadece su yerine bana kan veriyorsunuz."

"Bu konuşma konuşulmamış motifler kokuyor." Davis kemik bıçağı kalçasına vurdu. "Bana verdiğinden daha fazlasını istiyorum."

"Teklif ettiğim şeyin değerini bile bilmiyorsun."

"İşte sorun da bu." Kemiği Skelly'ye doğrulttu. "Bana bir şey ver-"

"Zarack," diye araya girdi Skelly. Bu isim sonsuz bir boşluk gibi etraflarındaki her şeyi kaplamış, tüm gürültüyü içine çekmişti. Yine de havada Fare'nin çaldığı bir nota gibi asılı kaldı ve doğal olmadığını bilmemizi sağladı. "Bu benim Kralımın adı. Söylediklerimin anlamını anladınız mı?"

"Hangisi?" Davis nefes aldı.

"İkincisi."

"Bana onlardan bahset," diye tersledi Davis, gözlerini Rinty'ye dikerek. Kemiği kendi kalçasına sapladı. "Ve *her şeyi* kastediyorum."

Titanın başı altlarında gürleyerek yavaşça yükselirken Skelly kollarını açarak başını arkaya yatırdı. Kemiklerine sülük gibi yapışmadan önce etrafında kırmızı noktalar parıldıyordu. Titanın daha fazla kısmı ortaya çıktıkça dördümüz de havaya doğru yükseldikçe yükseldik. Ancak tamamen yükselmeden önce Dark 1. silahını sıktı ve etrafımızdaki her şey zifiri karanlığa büründü.

"Zarack" -Kurt Kral'ın adını tükürdüm ve yer ayaklarımın altında sallandı- "kız kardeşimi kaçıran Kurt Kral mı? Bana bunu bu yüzden mi gösterdin? Kına yakmak için mi?"

"Zarack'ın elinde Gwen yok," dedi Dark. "Hâlâ hapiste." "Yani Alphonse'un var."

Karanlık yan gözle bana baktı. "Bu ismi nereden biliyorsun?"

Yani sahip olmadığı üçüncü isimdi. Bunu bilmek güzeldi. "Şans. Anlamını anlamadan önce uzun süre biliyordum. Ama asıl ilginç soru şu: Bunu nereden biliyorsunuz? İkincinin adını Skelly'den öğrendin ama birincinininki nereden geldi?"

"Öğrendiğimi gördün," diye karşı çıktı Dark.

"Sen ne-" Yüksek sesle küfrettim. "Yüzsüz adamın olduğu kilise. İkincinin adını oradan aldın, değil mi? Orada tanıştığın kişi bu!"

"Burada işimiz bitti." Dark ellerini salladı ve Vargo geçidinde yeniden belirdik. "Chloe'yle hafıza meyvesi için titana dönme konusunu konuşacağız. Bu bizim en iyi şansımız-"

"Bana sadece gerçeği söyle. Neden titana dönmek istiyorsun?" Dark ellerini ceplerine soktu ve gözlerini kırpmadan bana baktı.

Odaklanmaya çalışarak babamın yüzüğüyle oynadım. Titandan ne isteyebilirdi ki? Serena için değildi. Orada başka hiçbir yerde bulamayacağı bir şey vardı. Belki Skelly'den bir parça bilgi? Ama hangi bilgiyi bu kadar çok arzulayabilirdi? Ne olabilirdi ki? Üçüncü Wolven Kralı'nın adını istiyordu. İşte buydu.

"Oradaki üçüncü ismi öğrenebileceğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Skelly ona sahip olabileceğini düşünebildiğim tek kişi," diye itiraf etti Dark. "O zaman hafıza meyvesi bir yalan," diye mırıldandım gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Onu duydun, değil mi? Dedi ki: 'Sen Unutulmuş falan mısın? Hayır.

Buraya gelip bunları yemen için başka bir sebep daha var." Dark bana sırtını döndü. "Meyveler Unutulmuşların hafızalarını geri getiremiyorsa bunu neden söylesin ki?"

Dilimi tuttum.

"Bu ikimiz için de bir kazanç, Michael," dedi Dark, çok tatlı bir şekilde. "Üçüncünün ismini bulmama yardım et ve ikimiz de sevdiklerimizi geri alalım. Senin de istediğin bu değil mi? Serena'yı geri almak için buna değmez mi?"

Aklımdan lanetler geçti ve onları acı bir ilaç gibi yuttum. Dark gitmek için döndü. "Anlayacağını biliyordum."

O gitti ve ben de beni beklemediğinden emin olacak kadar uzun süre ara sokakta durup o tuhaf harf dizisini çözmeye çalıştım. *Alphonse-GVHRQXJE*'yi biliyordum. Nottaki harflerin çoğu - *SWGLSQWUQXDQYWEE* - farklıydı. Bu garip yazıdan daha fazla bulana kadar pek bir şey yapamadım.

O zamana kadar teslim etmem gereken bir rehine ve yarıda kesmem gereken bir toplantı vardı.

BİR ADAMIN AĞIRLIĞI

Cassia'nın levazım subayı - akla gelebilecek en iğrenç fıkraları anlatmakta ustalaşmış sevimli bir Ehamlı kadın - ben gelene kadar Sebastian'ın gözlerini bağlamış, paslı zincirlerle bağlamış ve boğazına yırtık bir bez tıkamıştı. Bana bir arı ve çıplak bir adamla ilgili bir fıkra anlatırken Sebastian'ın bağlarını bana verdi ama daha can alıcı cümleye gelmeden yüz ifadesi asıldı ve "Ona ne olursa olsun artık senin sorumluluğunda" dedi.

Şakanın sonu bile ellerimdeki bir adamın hayatının ağırlığını hissetmemi engelleyemedi... ve böylece Regal Şirketi'nin derme çatma merkezine doğru nispeten sessiz bir şekilde yürüdük. Sebastian'ın bu konuda bir seçeneği yoktu. Ama ben bile onu çimenleri ve güneşi son bir kez daha deneyimleme şansı olmadan boşluğa götüremezdim, bu yüzden bağları dışında her şeyi çıkardım ve bir kanalın yanındaki yabani otlar ve kurumuş su çimleriyle dolu küçük bir parktaki bankta bir an geçirmesine izin verdim.

Sebastian ne savaştı ne de kaçmaya çalıştı. Bunun yerine koltuğunda geriye yaslandı, botlarını tekmeledi ve ayak parmaklarını toprağa gömdü. Kısık bir sesle sordu: "Nasıl olacak bu? Hollow'daki gibi balta mı?"

Başımı salladım. "Seni Regal Şirketi'ne teslim ediyorum. Serena'ya yaptıkların yüzünden sana işkence edecekler, Sebastian."

"Çok hoş," diye mırıldandı. "Sadece işkence mi? Yoksa ben de mi öleceğim?" "Yaşayacaksın."

"Ama bundan zevk alacak mıyım? Yoksa beni öbür dünya için dua eden bir kabuk olarak mı bırakacaklar?" "Kollarından birini alacaklar ve seni kendi sembolleriyle damgalayacaklar." "Hepsi bu mu?" Sebastian gülmeye yaklaşarak sordu. "Ve ben burada neredeyse Hollow Kraliçesi'ni öldürmek daha vahim sonuçlar doğuracaktır."

"Seni almak zorunda kalsalardı olurdu. Ama senden vazgeçtiğimize göre-"

"Oh, benden vazgeçiyor *musun*?" diye araya girdi, benden uzaklaştı. "Bunu bilmek güzel. Cellat bloğunun diğer ucunda olmak nasıl bir duygu?"

"Sebastian..."

"İdamınız sırasında nasıl olduğunu hatırlıyorum. Dawn'la birlikteydim ve ailemiz Ada'ya yaklaşmamızı yasaklamıştı, biz de onun yerine idamı balkondan dinlemiştik." Gözlerini kapattı, uzanmış bir kedi gibi güneş ışıyla yıkandı. "Senin öldüğünü sandığında *ağladı*. Sonra da ölmediğin anlaşılınca şövalye eğitimi alan bir çocuk gibi bağırdı." Bir duraklama. "O daha iyisini hak ediyordu."

"O yaptı."

"Ve sen onun ölmesine izin verdin." Sebastian ağzının içinde bir şey oynattı. "Regal Şirketi'nin benimle işi bittiğinde, ona ne olduğunu düşündüğünü bana söyleyecek misin?"

"Evet," dedim Sebastian'ı ayağa kaldırırken. "Söz veriyorum yapacağım." "Yalanların hep böyle tatlı mıdır?"

Cevap vermemeyi tercih ettim ve gideceğimiz yere kadar sessizce yürüdük. Liam Noble dışarıda bekliyordu, topuklarının üzerinde ileri geri sallanırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Onur konuğumuz!" Sebastian'ın omuzlarını kavradı. "Bugün çok eğleneceğiz!"

"Anlaşmamızı unutma," diye uyardım.

"Elbette," dedi Liam. "Hangi elin olacağına karar verdin mi?"

Sebastian'la yüzleştirdim. "Baskın elin hangisi?"

Sağ elini salladı, ben de Liam'a diğerini almasını söyledim.

"Ne kadar nazıksınız," dedi Paralı Asker. Diğer iki kişi Sebastian'ı tiyatronun içine götürdü. Paralı Askerler gösteri için hazırlanırken içeriden kahkahalar yankılandı.

"Peki ya bana söz verilen bilgi?"

"Ebedi Alev Kilisesi." Liam suyun üzerinde asılı duran uçurumları işaret etti. "Alev Yürüyüşü. Sonuna kadar. Ve acele et, öğlen buluşacaklar. Onlar oraya varmadan önce saklanacak bir yer bulmak en iyisi."

Sonra Liam sinemaya girdi, kapıyı arkasından şangırtıyla kilitledi ve beni kavurucu güneşin altında terli ve sinirli bir halde bıraktı. Ama zaman yoktu, ben de eski üvey babamla yeniden bir araya gelmeye gittim.

Kime sorulursa sorulsun, kötülük kavramı basit düşünenlerin diline doladığı bir masaldı. İktidardakiler tarafından, sıradan insanların dikkatini günlük adaletsizliklerden uzaklaştırmak ve onları gerçekten kurtarılamaz olanlara karşı bir araya getirmek için yaratılmış bir yalan. Kral Katili olarak adlandırıldığımda ben de bu kötülüklerden biri oldum. Ama dünyanın bana borçlu olduğunu düşünen iğrenç bir çocuktan başka bir şey değildim. Kötülüğü görmek o kadar kolay değildi. Kalpkıran, kötülük olarak adlandırabileceğim birkaç şeyden biriydi. Eğlence ve kana susamışlık için vahşi cinayetler işlemişlerdi.

Angelo Shade kötü biri değildi. O sadece karısını ölümden döndürmek isteyen bir adamdı. Ne pahasına olursa olsun. Hollow Yüksek Asillerini cezalandırmak onun açlığını bastırmak için sadece bir başlangıçtı. Jay Prince ile görüşmesini gözetlemeye gittiğimde kendime bunu hatırlatmak zorunda kaldım.

Hollow'da olduğu gibi, Ebedi Alev Kilisesi'ni bulmak kolaydı. Öğle güneşinde pırıl pırıl parlıyordu ve yolu gösteren bir sürü altın kaplama tabela vardı. Kilise körfeze bakan küçük bir kayalığın üzerinde yer alıyordu ve üzerinde sürekli bir duman bulutu vardı. Sanki gökten bir fırtına inmek üzereymiş gibi.

Bugün ayin olmadığı için arazide sadece birkaç keşiş dolaşıyordu. Bazıları ana katedrale giden yolu aydınlatmak için özenle düzenlenmiş, sürekli yanan 1re bidonlarıyla ilgilenirken, diğerleri yeşilliklerle ilgileniyor, yolları süpürüyor ya da diğer önemsiz işleri yapıyordu. Dikkatleri üzerime fazla çekmemeye özen göstererek ana dua alanına doğru ilerlerken hiçbiri beni durdurmadı.

Kilisenin karşı ucunda devasa bir ateş çukuru yanıyordu ve bu alanda birkaç dakika bile kalmak beni aşırı terletti. Birkaç kişi sıralarda oyalanıyor, sanki başka bir dünyada kaybolmuş gibi başları arkada, gözleri kapalı kendi kendilerine saçma sapan şeyler mırıldanıyorlardı.

"Merhaba," dedi bir keşiş bana yaklaşıırken. Yürürken topuklarına kadar inen siyah Rame süslemeli cübbesiyle bu sığağa nasıl dayanabildiğini merak ettim. "Yardımcı olabilir miyim?"

Başımı salladım. "Sadece tövbe etmek için sessiz bir yer arıyorum."

"Alev Yürüyüşü'nü önerebilir miyim? Değer verdiğiniz şeylerle yeniden bağlantı kurmak için mükemmel ve تنها bir yer."

"Kulağa hoş geliyor. Bana yolu gösterebilir misin?"

Keşiş bunu gülümseyerek yaptı. Bir dizi merdivenden indim ve sonra Alev Yürüyüşü'nde giyilmesi zorunlu olan bol beyaz cüppelerin yığılı olduğu bir yan odaya girdim. Soyundum, giysilerimi kapalı bir hasır sepete koydum, bir cüppe aldım ve ardından tecrit odasına girdim. Buhar beni bir tokat gibi karşıladı ve içime çektiğimde boğazımı yaktı. Bodrum katı kömürle kaplıydı ve ısı cesetleri kurutuyordu, ta ki cesetlerin çoğu Gold Coast'taki dindarlar vadisine nakledilene kadar. İçimden bir ses Katherine'in cesedinin burada bir yerde olduğunu söylüyordu, bu yüzden gözlerim sulanarak buharı ittim ve onu aradım.

Onu bir koridorun sonunda buldum, son girintiye dik bir şekilde tünemiştin. Geldiklerinde saklanacak hiçbir yer olmayacaktı. Tabii...

Tabutun kenarlarından tuttum, yavaşça açtım -kuruyan Rovers dökülüyordu- ve Katherine Naverre'yi gördüm. Cesedi kahverengi bir beze sarılmıştı ve üzerindeki sarı elbise ipliklerden biraz daha fazlasıydı ama gerekirse iki kişi için bolca yer vardı. Angelo onun yaşarken olduğu gibi ölürken de lüks içinde yatmasını istemiş olmalıydı. Dışarı yuvarlanan Çardakları tekmeleyerek uzaklaştırdım, birkaçını topladım... ve sonra kendimi Katherine'in yanına kapattım. Ter yüzümden aşağı damlayıp nefes alışımı zorlaştırıp kısaltırken, bezle sarılmış kafatası burnuma değiyordu. Jay ve Angelo geldiğinde aşırı terlemiştin, dilim ağzımda rahatsızdı.

"-Buluşmak için başka bir yer seçebilirdim," diye sızlandı Jay, sesi Katherine'in sesine yaklaşıırken. Paralı Asker buharın üzerinde sertçe öksürdü. "I

buradan nefret ediyorum."

"Mesele de bu zaten. Keşişler dışında herkes öyle yapıyor," diye açıkladı Angelo.

Eski bakıcımı sadece sesinden tanıyabiliyordum ama bu yeter de artardı bile. Angelo'nun her yönü tıpkı tenime kazınmış bir damga gibi hafızama kazınmıştı. Ben yaşadığım sürece ortadan kaybolamazdı.

Jay sessizce, "Biz girmeden önce soyunma odasında başka bir kıyafet gördüm," dedi. "Açıkça konuşmakta özgür müyüz?"

"Evet," dedi Angelo. "Sadece dikkatli ol. Ve mangalı besle. Yaklaşmadıkları sürece kimsenin bizi görmediğinden emin ol."

Jay'ın sıcak kömürlerin üzerine su döktüğünü duydum ve koridoru daha fazla buhar kaplarken tısladılar. Bir k ö m ü r ü n içinde olmasaydım bile onları artık görebileceğimden şüpheliydim.

"İyi misiniz baba?" Jay sordu. "Kaldığım yerin çok iyi olmadığını biliyorum ama annemin çok fazla soru sormayacağı bir yer bulmak zordu."

Baba mı? Anne mi? Jay neden bahsediyordu? Angelo'nun tek çocuğu Dark'tı.

"Bir tane," dedi Angelo kararsızca. "Keşke böyle bir şeye mahkûm olmasaydı.

karanlık bir yer." Durakladı. "Senden istediğim şeyi bulabildin mi?"

"Ben yapmadım. Düşündüğümde daha zormuş." Jay yüksek sesle bir şeyler çığnedi. "Orada olduğuna emin misin? İlk ikisinin orada olması üçüncüsünün de orada olduğu anlamına gelmez. Öyle olmasaydı mantıklı olurdu. Özellikle de Yüce Soylu Char ile olan bağlantısı düşünüldüğünde-"

Angelo onu susturdu. "Detay yok."

"Özür dilerim, baba." Tahta bankın üzerinde kaydı. "Neden başka bir yerde konuşamıyoruz?"

"Çünkü bu seni zayıflatır. Çocukken sana net cevaplar vermeden konuşmayı öğretilmişim, hatırladın mı? Bunu başka bir ders olarak gör." Bir duraklama. "Kayıtsızlaştın."

"Kibirli mi?" Jay hırladı. "Bu ne cüret! Sen Hollow'da gururlu bir askeri oynamakla meşgulken ben o Tüccar Prenslerden birinin Yeni Dracon konseyindeki koltuğunu elinden aldım! Tüccar Prens Galero'dan beri bu pozisyonda bulunan en genç kişiyim." diye bağırdı. "Ne cüretle bana kayıtsız dersin?"

"Benim planımda sadece on beş yıl varken sizin sekiz yılınızı aldı. Yani, evet, ben buna kayıtsızlık diyorum."

"Bunu Scales'te komutan olması yedi yıl süren adam söylüyor." "Sadece Bryan Dexter benden şüphelendiği için. O benden şüphelenene kadar başka bir şeye takıntılı hale geldi."

"Şans mı?" Jay güldü. "Yoksa planlama mı?"

"O iyi bir adamdı." Birisi kömürlerin üzerine biraz daha su döktü ve eşlik eden tıslama bu kez daha keskindi. "Sevdikleri için ne gerekiyorsa yapan erkeklere sempati duyuyorum. Ama... kolayca manipüle edilebiliyorlar."

"Aşk iki ucu keskin bir kılıçtır," dedi Jay. "Bir zamanlar Katherine'le aranızdaki bağı kıskanıyordum. Onu geri getirmek için bu kadar ileri gitmeni. Ama şimdi... Bunu isteyip istemediğimi bilmiyorum. Bu yüzden Ciara'yla arama mesafe koyuyorum. Hırslarımın başka biri tarafından engellenmesine tahammül edemiyorum."

"Nihai hedef, ne kadar uçuk olurlarsa olsunlar, sizi destekleyen ve hedeflerinizi destekleyen birine sahip olmaktır. Ama çoğu bunu bulamıyor." İçini çekti. "Kişisel başarısızlıkları için bir başkasını suçlamak korkakça bir yaşam biçimidir."

"Katherine'le tanışmadan önce ne olmak istiyordun?" Jay çekingen bir tavırla sordu. "Bana hiç söylemedin."

"Bilseydin bana hakaret ederdin." "Asla yapmam."

"Senin hakkında konuşmuyorum." "Baba, ben-" "O h a p i s t e ."

Kapı aniden açıldı -buhar görüşümü bulanıklaştırıyordu- ve dışarı yuvarlandım. Jay Prince 1. parmaklarını sıkmış bana bakıyordu. Elbisesinin yarısını dizlerinden yırtmış, sonra da bezi bir hayvan postu gibi boynuna dolamıştı. Angelo her zamanki gibi görünüyordu. Düzenli bir görünüm ve özenle kesilmiş siyah saçlar, yüzünde keskin açılar, 1t ve kesilmiş. Tek fark yüzüklerini takmamış olmasıydı.

"Başından beri burada olduğumu biliyorsan bir şey söylemeliydin," dedim kendimi yerden kaldırarak. "Konuşmalarımız hoşuna gitmiyor mu?"

Angelo terini silerken, "Biliyorum," dedi. "Ama başka türlü bizi dinlemeni nasıl sağlayabilirim ki? Söyle bana Michael, bunların herhangi biri gerçek miydi? Yoksa sadece senin için yaratılmış yalanlar mıydı?"

"Sen önemli değilsin." Sinsi bir gülümsemeyle Jay'i işaret ettim. "Burada olduğumu bilmiyordun. Gerçeği söyledin. Peki, 'Baba'yı bana kim açıklayacak?"

"Neden bir şey açıklayayım ki?" Jay sordu, topuklarının üzerinde döndü ve gitti. "Bir silahla geri dönecek. Sahip olduğumuz zamanın tadını çıkarmalıyız," dedi Angelo.

dedi. "Jay senin gibi değil, Michael. Bir sohbetten kazanılacak bir şey olmadığında çekip gider. Ondan bir iki şey öğrenebilirsin."

O haklıydı. Jay'in sorularına cevap vereceğini düşünmek aptallıktı. Ama Angelo konuşmaktan çok memnun görünüyordu. Yemi yutup manipüle edilme riskini göze mi alacaktım, yoksa Jay'in örneğini izleyip gidecek miydim? Buraya gelmek çok pahalıya mal olmuştu... bu yüzden hemen gitmeyecektim.

"Jay Prince size neden 'Baba' dedi?"

"Çünkü onu evlat edindim. O kadar şaşırma Michael. Sen ve kardeşlerin ya da Dark'tan önceydi. Katherine gebe kalmakta güçlük çekerken." Angelo gözlerini kapadı, sanki daha iyi günlerin hayalini kuruyordu. "Jay Dark'a kızgın. Onun ailedeki yerini çaldığını düşünüyor. Muhtemelen ona her zaman aileden biri olduğunu göstermeliydim ama... Hiçbir zaman o kadar iyi bir baba olamadım. Gölge adamlar asla öyle değildir."

"Bu döngüyü kırmayı denedin mi? Yoksa çok kült olduğunda pes mi ettiniz?"

Bozulmamış maskesinde bir kalp atışı kadar çatlak vardı. Normalde bana gülecekken kaşlarını çatı. Kömürlere baktı ve usulca, "Vargo'yu koruyan demir kapının nasıl ortaya çıktığını hiç duydun mu?" dedi.

"Hayır."

"Yüzyıllar önce, bir gün Vargo'ya dönüşecek olan köyde bir çoban yaşıyordu. Ancak atalarının yerleştiği koy yavaş yavaş kuruyordu. Ish'ler ölüyordu. Bu yüzden köyünü kaotik okyanustan koruyan devasa taş duvara baktı ve köyünün kendi neslinden sonra da hayatta kalabilmesi için duvarda bir yol açması gerektiğine karar verdi." Angelo başını salladı, yüzünde küçümseme vardı. "Böylece her gün şafakta uyandı, ailesini doyurdu ve günün geri kalanını bir dağı yontarak geçirdi. On iki yıl boyunca her gün bunun üzerinde çalıştı.

Ve mucizevi bir şekilde planı başarılı oldu. Temelde Ish'in bir taraftan diğerine geçmesini sağlayan bir çatlak yarattı. Köyü onu bir *kahraman* olarak selamladı."

Devam etmesini işaret ettim.

"Köyü bir hafta sonra, serseri bir dalganın altını oyduğu duvara çarpmasıyla yerle bir oldu. Sadece adam hayatta kaldı." Bir çenesini kaldırdı. "Ama şöyle bir şey var. Arkadaşları ölmüştü. Ailesi ölmüştü. Ama onların ölümünün anlamsız olmasına izin vermeyi *reddetti*. Ve böylece başka bir plan yaptı. Köy için risk oluşturmada açılacak yeni açıklığın içine demir bir duvar inşa edecekti." Angelo dramatize etmek için durakladı. "Bu yirmi iki yılını aldı. Tamamlandıktan bir hafta sonra öldü. Ve insanların yıkılan köyün yerine yeniden yerleşme riskini almaları için iki yıl daha geçmesi gerekti."

"Ve?"

"İşte benim sorum Michael: Başarısızlık bizi güçlü mü yapar yoksa zayıf mı? Katherine hayattayken ve Dark onun kollarında bir bebekken bana sormuş olsaydın... bunun bizi zayıflattığını söyledim. Taç Giyme Günü'nde babanı yenemememin beni ömür boyu yaraladığını söyledim." Tırnaklarını derisine geçirdi. "Ama şimdi farklı düşünüyorum. Güçlüler istediklerini elde edene kadar başarısız olurlar, zayıflar ise hayatları boyunca başarılı olurlar, ta ki bir başarısızlık onları bir daha asla toparlanamayacakları bir sarmala sürükleyene kadar. El üstünde tuttuğumuz o dahiler ve dahiler kağıttan kanatlı aptallardır." Bana gülümsedi. "Bu yüzden sende hep büyük bir potansiyel olduğunu düşünmüştüm. Her şeyde başarısız oluyorsun."

"Başarısızlığı yenmek benim o hikayeden alacağım ders değil." "Öyle mi?"

"Bir adam, kazanacak hiçbir şeyi olmamasına rağmen başkalarının faydalanacağı bir şey yaratmak için kendisinin ötesine baktı." Tacımdaki damgayı kaşıdım. "Bu gerçek bir miras."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edeceğiz."

Konuşmaya devam etmesini umarak sessiz kaldım.

"Bana apaçık ortada olan soruyu mu soracaksın? Yoksa cehaletten mi hoşlanıyorsun?"

Bilgi güçtü, bu yüzden gururumu bir kenara bıraktım ve "Serena ile birlikte olmam Tenere'yi nasıl paramparça edebilir?" diye sordum.

"Eylemin kendisi Tenere'i paramparça edemez," diye açıkladı Angelo. "Onu korumak için yapacağın şey bunu yapabilir." Tırnaklarını inceledi, bir tutam kiri karıştırdı.

başparmağının altında. "Sen, ben ve Dark hepimiz aşk için aptalız. Ama kendimizi adadığımız kişiler aptallarını seviyorlar mı? Yoksa birlikte geçirdiğimiz zaman sadece geçici bir rüya mıydı? Bu ayrım bizi kötü adamlar, kahramanlar ya da soğukta bırakılmış trajik aptallar yapacak."

"Hangisi olduğunu sanıyorsun?"

"Soğukta bırakılmış bir aptal," diye itiraf etti. "Katherine pek çok açıdan benim ligimin dışındaydı. Beni beklediğinden şüpheliyim."

Bununla ne demek istedi?

Angelo kıkırdadı. "Ah, evet, öldüğümüzde ne olduğunu gerçekten anladığından şüpheliyim. Sen hiçbir zaman dinle ilgilenen biri olmadın. Arkanda bıraktığın mirasa o kadar odaklanmışsın ki, hayattan sonrasına hiç dikkat etmemişsin. Yerinde olsam bu konuda daha çok şey öğrenirdim. Neden bu kadar çok ölümsüzün kiliselere yakın durduğunu hiç merak etmedin mi?"

Tam cevap vermek üzereydim ki Jay Prince -Yeni Dracon Şehri'nde çok sevilen dar deri zırhını tamamen giymişti- bir elinde kılıç, diğerinde Rintlock tabancasıyla önümüzde sekerek durdu. Pantolonunu Angelo'ya fırlattı ve silahı bana doğrulttu.

"Bu toplantı bitmiştir," dedi eski İskelet, Angelo ile benim aramda olduğundan emin olarak. "Ben gelmeden kaybol-"

"Vur beni," diye alay ettim. Ayağa kalktım, silahın namlusunu kavradım ve çıplak göğsüme dayadım. "Vur beni. Hadi, Jay. *Yap hadi*. İsteddiğini biliyorsun."

Jay'in eli titremedi ama tetiği de çekmedi. Angelo'ya baktı, o da başını salladı. İskelet'in dikkati dağılmışken Jay'in dizine tekme attım ve silahı elinden çekip aldım. Jay vuruşumun etkisinden kurtulurken esnememeye çalışan Angelo'ya doğrulttum.

Etrafımdaki her şey yavaşladı ve bana düşünmek için zaman verdi. Silah dolu muydu yoksa bir blui muydu? Dolu olsaydı ve Angelo'yu öldürmeye ya da en azından zarar vermeye çalışmasaydım, bunun sonunu asla duymayacaktım. Ama silah dolu değilse -ki bu Jay'in beni neden vurmadığını açıklıyordu- tetiği çekersen kendimi aptal durumuna düşürebilirdim. Angelo'nun her iki durumda da kurşunu alacağından şüpheliydim. Jay kendini feda eden bir tipe benziyordu. Kazara bile olsa Jay'i vurursam Regal Şirketi peşime düşerdi. Onu koruyacak ne yapabilirdim? Bir fikrim var.

"Beni öldürecek misin, Michael?" Angelo eğlenerek sordu. "Sonuçlarını düşün-"

Angelo bana doğru hamle yapıp durmam için bağırırken ondan uzaklaştım ve Jay'e baktım. Bir patlama sesi duyuldu ve silahtan çıkan kükürtlü beyaz duman bulutu kömürlerin kokusunu bastırdı. Kan, ayak parmaklarıma ulaşana kadar fayanslardaki oluklardan aktı. Jay'i öldürüp öldürmediğimi anlamaya çalışarak dumanı uzaklaştırdım. Biz aşık aptalların sınırı olmadığını anlamalıydı. Serena'yı korumak için her şeyi yapardım, cinayet dahil. Onun ve Dark'ın temsil ettiği şeylerin hiçbirinin bana bulaşmadığını mı sanıyordu?

Angelo, Jay Prince'i kollarında tutuyor, göğsündeki yarayı bastırmaya çalışıyordu. Kalbini ıskalamıştım ama kurşun muhtemelen yakınlarda bir yere saplanmıştı. Herhangi bir cerrahın çıkarması zor olurdu. Harika.

"Onu neden vurdun?" Angelo bana tısladı. "Ne yaptığının farkında mısın? Regal Şirketi'nin müşterisini vurdun! Bunu sineye çekeceklerini mi sanıyorsun?"

Elimdeki Rintlock'u söktüm, Angelo'nun bana saldırması ihtimaline karşı ucunu bir sopa gibi kullanmaya hazırdım. "Hayır, tamamen benim için gelmelerini bekliyorum."

"O zaman neden..." Angelo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gururlarını onlara karşı kullanacaksın."

Genişçe gülümsedim. "Söyle bana, sevgili üvey babacığım, bir dövüşte kim kazanır... Regal Company mi yoksa Wolven King mi?"

"Bir Wolven King'le dövüşmezler, aptal değiller. Neden yapsınlar ki?... Sen Gwen'i düşünüyorsun." Jay yaşamak için Angelo'nun kollarını pençeliyordu. "Eğer seni bulamazlarsa ailenin peşine düşerler. Ve eğer Gwen sana en yakın
_"

"Bu yüzden onun peşinden gidecekler. Kurt Kral misilleme yapmak zorunda kalacak. Söyle bakalım, kim kazanacak?"

"Bunu durduramam," diye mırıldandı Angelo. "Regal Şirketi bunun bir tuzak olduğuna inanmayacak. Onurlarını korumak için senin peşine düşecekler. Bu planladığım her şeyi mahvedecek." Önce Jay'e, sonra da bana baktı. "Benden daha iyi oynadın."

Derin bir şekilde eğildim. "Nasıl hissediyorsun? Korkunç, ben-"

Angelo ellerini Jay'in boynuna doladı ve Tüccar Prens kucağında çırpınırken onun canını çıkardı. Bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü ama

inledi ve gözleri buğulanmadan ve doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kalmadan önce gözyaşları yüzünden aşağı aktı. Ve sonra Angelo Jay'in bedenini kollarının arasına aldı, elini Jay'in kanlı yüzünde gezdirirken ona ninni söyledi ve onu Roor'a indirdi. Boynunun etrafında morluklar oluşmaya başlamıştı bile.

Angelo'nun az önce ne yaptığını sorgulayıp küfredemedim bile, sadece geri çekilirken ona baktım. Tam onu yakaladığımı düşündüğüm anda, o kadar çirkin ve beklenmedik bir şey yaptı ki, bunu bin yıl düşünsem planlayamazdım.

Angelo ayağa kalktı ve saçlarını Jay'in kanıyla geriye doğru sıvazladı. "Bundan daha iyi bir ölümü hak ediyordu. Ama plana devam etmenin tek yolu buydu. Regal Şirketi katilin kim olduğunu bilmeden Wolven King'e karşı savaşa giremez. Gerçeği açıklamayacağım ve onu *benim* öldürdüğüme kim inanır?" Kanlı elini sol gözünün üzerine koydu ve kıkırdadı.

Angelo'dan uzaklaşmaya başladım. "Bunu nasıl *yaparsın*?"

Angelo elini yüzünde gezdirdi ve boynunun dibine kadar kanlı bir iz bıraktı. Gözleri karanlıktı, gülümsemesi dengesizdi ve normalde düzenli olan görüntüsü vahşi ve kontrolsüzdü. "Bu kadar kolay pes edecek bir adama benziyor muyum? Onlarca yıldır Katherine'i geri getirmeyi planlıyordum. Planımı mahvedemeyeceksin." Angelo, Jay'in cesedinin üzerinden geçti. "Hiçbir şey mahvedemez."

"Ama Jay öldü. Serena artık onunla evlenemez. İsyanın tüm amacı onları bir araya getirmek değil miydi?"

"Öyleydi," diye itiraf etti Angelo. "Ama yedek bir planım var." "Adreann ve Emelia."

Angelo başıyla onayladı. "Ardıl sıralar harika değil mi?"

Silahın kabzasını kaldırarak ona doğru bir adım attım. "Ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

"Serena sahneden indirilemeyecek kadar değerliydi," dedi Angelo. "Ama şimdi tek yapmam gereken Adreann'ı tahta çıkarmak için bir güvensizlik oylaması yaptırmak. Ne de olsa Serena bir Unutulmuş. Sence Yüksek Asiller bu durumda onun kraliçe olmasına izin verirler mi?"

Ellerim titriyordu. Angelo'ya saldırmak, bu işi burada ve şimdi bitirmek istiyordum ama bu dengesiz halimle... onu alt edebileceğimden şüpheliydim. Geri çekilmeliydim... ve başka bir gün savaşmalıyım.

"Seni durduracağım."

"Hayır, yapmayacaksın, Michael." Jay'in vücudunu işaret etti. "Ben bu kadar ileri gitmeye istekliymen olmaz. Nefes aldığın sürece beni asla yenemeyeceksin. Seni her zaman yeneceğim. Tıpkı babanı ve o işe yaramaz Hollow King'i yendiğim gibi."

Dişlerimi sıktım, gururumu bir kenara bıraktım ve koşarak uzaklaştım. Soyunma odasında pantolonumu giymek için zar zor durdum, gömleğim boynuma dolanmış halde koşarak uzaklaştım. Angelo'yu durdurması gereken bir hareket yapmıştım. Yine de tek yaptığım onu daha da güçlendirmek oldu. Ölümden başka bir şeyle durdurulamayacak kadar ileri gitmişti.

Gölge Adamlar istediklerini elde etmek için sakat bırakan, işkence eden ve öldüren canavarlardı ve onlara bu şekilde davranmaya başlamam gerekiyordu. Canavarları sadece canavarlar durdurabilirdi.

Oh, benim zavallı insanlığım.

ATLAMA TAŞLARI

Döndüğümde Liam yıkık tiyatronun dışında 1releaf içiyordu. Üzerinde kan lekeli bir kasap önlüğü vardı ve müşterisinin az önce boğulduğundan habersiz, mutlu ve rahat görünüyordu. Katil bulunana kadar huzur bulamayacaktı. Ve Angelo onlara ben olduğumu söylemeyi reddettiği sürece... Onlara kendim söylemek zorunda kalacaktım. Ve sonra hiç tereddüt etmeden benim için geleceklerdi. Merhamet etmeden. Kemiklerim ve anılarımdan başka bir şey kalmayana kadar. Olanları açıklamak için mükemmel anı seçmeliydim. Regal Bölüğü'nü Wolven King'in peşine göndermek aklıma gelen en iyi plandı. Gwen'i yem haline getirmişti ama bazen mahkûmların kaçması için hapishanede isyan çıkması gerekirdi. Şimdi tek yapmam gereken her şeyi nasıl yoluna koyacağımı bulmaktı.

"Sebastian nerede?" Ben sordum.

Yüzüme duman üfledi. Kuru odun ve acı biber gibi kokuyordu. "Yakında çıkar. Bir süre önce bitirdik ama hâlâ dikiş atıyoruz."

"Onu nasıl bıraktıysan öylece geri vereceğini düşünmüştüm."

"Ne yazık ki hayır," dedi Liam. "Babam, yaraladığımız kişileri sakat bıraktıktan sonra iyileştirirsek ruhsal durumlarının çok daha kötü olacağını söylüyor."

Kral Isaac'i öldürdüğüm için teslim olduğumda Kuzgunların bana nasıl davrandığına dair kötü anıları canlandırdı. Acımasız dayakların ardından gelen o nazik dokunuşlar, Kuzgunların çoğunun gözlerinin içine bakamaz hale gelmeme neden olmuştu. Acımdan böylesine zevk alan merhametleri, bana fiziksel olarak yaptıklarından neredeyse daha kötüydü. Bedenim iyileşmişti. Ama zihnim iyileşmemişti. Bazı yaralar asla geçmez ve üzerinde durmaktansa onları zihnin gerisine itmek daha iyidir. Yapılacak en sağlıklı şey bu değildi ama hayatta kalmamın tek yolu buydu.

"Angelo'yu tekrar görmek hoşuna gitti mi?" Liam sordu.

Sebastian'ı beklerken bu garip bir konuşma olacaktı ama sessiz kalmanın bir anlamı yoktu. Konuşursak Liam'dan neler öğrenebileceğimi kim bilebilirdi? Özellikle de o 1releaf içerken. Acıyı dindirmek için kullanılan güçlü bir ilahtı ve genellikle kullanıcılarının ağzını açık bırakırdı.

"Her zaman eğlenceli bir zaman," diye mırıldandım, ellerim ceplerimde etrafa göz gezdirirken.

Liam homurdandı. "Ölü karısının cesedini yanında taşıdığı bir tabutta saklaması çok çılgınca, değil mi? İlk gördüğümde şaşkına dönmüştüm." 1releaf'ından bir yudum daha aldı. "Sana neden o sarı elbiseyi giydiğinden bahsetti mi?"

"Sadece onun favorisi değil miydi?"

"Hayır, hayır, hayır. Onu Yeni Dracon Şehri'nde ilk gördüğünde bunu giyiyordu. Onun sıkıcı gri dünyasında bir renk cümbüşüydü. Çok melodramatik." Duman halkaları çıkardı. "Bazı günler acaba diyorum... boş ver. Böyle şeyler hakkında konuşamam." Bir nefes daha. "En azından ayıkken. Biri boynumu kırabilir."

"Onun hakkında tahmin edebileceğinizden daha çok şey biliyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu, sesi titreyerek. "Kanıtlamak ister misin?"

Ve 1sh çizgideydi. Şimdi makaraya sarma zamanı. "Aklında ne var?" "Bana Angelo Shade hakkında bilmediğim bir şey söyle, ben de-"

1. ağzını kapattı ve geçirdi. "-ve sana onun hakkında bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Parmaklarımı kalçama vurdum. "Bu anlaşma tek taraflı görünüyor. Senin bundan çıkarın ne? Özellikle de seni tehlikeli bir pozisyona soktuğu için."

"Orbis sana hiçbir şey öğretmedi mi?" Irelaf'ı son bir kez içine çekti ve sonra bir kenara fırlattı. "Bilgi güçtür. Yükselenler ile düşenler arasındaki farktır. Angelo Shade tehlikelidir. Regal Şirketi için bile. Bu benim elime geçen bir koz."

"Peki," dedim duvara yaslanarak. "Hadi oynayalım. Kolay bir şeyle başlayacağım... Angelo'nun bir oğlu var."

Liam eğlenmemiş görünüyordu. "Daha spesifik olmanız gerekecek."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sözleri karşısında tereddüt ettim. Bu, iddiamı çürütmek için garip bir yoldu ve düşündüğünden daha fazlasını ele vermiş olabilirdi. Jay'i mi ima ediyordu? Artık bunun bir önemi yoktu. "Angelo'nun Davis adında biyolojik bir oğlu var. Orbis Şirketi'nde de Dark adıyla tanınıyor."

"Kara Ölüm'ün farkındayım. Başka bir şey var mı? Çünkü bu başlamak için çok kötü bir yol. En iyi adımını at, Michael."

"Angelo'nun karısının adı Katherine Naverre, Hollow'un eski bir Yüksek Asilzadesi."

Liam gözlerini kapatırken dramatik bir şekilde esnedi. "Evet, evet. Tekrar dene."

"Biyolojik babası Karanlık Ejderha Vance Shade adında bir adamdı. Vance, üç yıl kadar önce Hollow'daki Heartbreaker Seri Katil olayından sonra Dark tarafından öldürüldü."

"Yanlış," diye tersledi Liam. "Vance Angelo'nun biyolojik babası değildi. Evlat edinilmişti. Deniyor musun Michael? Çünkü bu utanç verici."

Angelo evlatlık mıydı? Buna geri dönmeliyim. Elimdeki spesifikasyonlar tükeniyordu. Ama denemem gereken son bir şey vardı. Anlamını tam olarak bilmediğim ama Liam'ın bilebileceği bir şey. "Angelo Hollow'da bir anahtar arıyordu. Kral Kurtarıcı Adrian'ın mezarında saklı olduğunu sanıyordu ama değildi. Sadece Wolven Kralı'nın boş mezarı öyleydi."

Bu Liam'ın dikkatini çekti. "Anahtarı bulmak için Hollow'u mu arıyordu? Ve sen bana bir Wolven Kralı'nın mezarını bulduğunu mu söylüyorsun? *Emin* misin?"

"Evet," diye yalan söyledim, başka bir şey söylemedim.

Liam dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek bana baktı. "Yalan söylüyorsun."

Bakışlarına karşılık verdim ve yavaşça hafızamdan "GVHRQXJE" diye tekrarladım.

"Kral Senaryosunu biliyor musun? Biz-"

Ciara, Sebastian'ı omuzlarında taşıyarak salondan dışarı fırladı. Regal Şirketi'nin dört çapraz hançerden oluşan sembolü, benimkiyle aynı noktada boynuna damgalanmıştı. Sol kolu dirseğinin altından kesilmişti. Sargıların arasından kan sızıyordu ve gözleri bulanıktı ama beni görünce ayağa kalkmak için mücadele etti. Kollarıma düşmeden önce üç adım atmayı başardı.

Ciara, "Babam anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmeni bekliyor, Michael," dedi. "Tutmazsan ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

Paralı Askerleri el sallayarak uzaklaştırdım. Liam'ın canı sıkılmıştı, soruları dilinin ucundaydı ama Ciara söyleyince yumuşadı. Bu Kral Senaryosu her neyse, bana daha sonra tekrar soracaktı ve ben de cevabımı isteyecektim.

Sebastian'ı Regal Şirketi'nden rıhtıma doğru taşıdım, sadece acısını dindirecek ve yarasının iyileşmesini hızlandıracak bir krem almak için durdum. Benimkinde kullandığımın aynısıydı ve ona nasıl uygulanacağını gösterdim, bilinci gidip gelirken kendim de uyguladım. Minnettar değildi ama Lyon bunu benim için yaptığında ben de minnettar olmamıştım. Aynı kumaştan kesilmiştik. Genç halimin ayna versiyonu.

"Beni nereye götürüyorsun?" Sebastian rıhtıma vardığımızda mırıldandı. Yolcular, Altın Sahili klanlarının diğer şehirleri, İskelet Sahili, Eham ve güvenli bölgelerdeki sakin adalar gibi yakınlardaki limanlara giden devasa gemilerden bazıları için sıraya girmişlerdi. Denizciler zenginlerin bavullarını yüklüyor, daha düşük statüde olanlara ise kendi işlerini yaptırıyorlardı. "O gemideki hücreme mi döneyim?"

"Hayır." Sebastian'ı dört taş heykelin yanındaki bir banka oturttum. "Sana bir çıkış veriyorum."

Bana baktı, bekledi.

Annemin akıl hastanesindeki odasını bir yıl boyunca ödeyecek kadar güneşim olana kadar ceplerimi karıştırdım. Paralı askerlik iyi para kazandırıyordu. Hepsini ona uzattım. "Bu sana nereye gitmek istersen oraya geçiş parası olacak. Bir yer seç ve asla Vargo'ya ya da Hollow'a dönme."

"Sürgün mü?" diye tükürdü.

"Hayatını geri kazanmanın en iyi yolu bu," dedim. Dilim ağzımın içinde rahatsız hissediyordu. "Serena'yı öldürmeye çalıştığında Hollow'daki hayatını kaybettin. Adreann'ı daha fazla desteklemene izin vermeyeceğim. Bu yüzden gideceksin ve bir daha asla geri dönmeyeceksin."

"O pisliği desteklemek istediğimi mi sanıyorsun?" Sebastian güldü, sonra kolunu tuttu ve dişlerini sıktı. "Adreann her zaman hıyarın tekiydi. Onun Taht Arayıcıları'nın bir parçasıydım çünkü Hollow Court'ta tek başıma duramazdım. Kendimi güvende hissetmemi sağladı. Ondan nefret etsem bile."

"Onun yanında durmayı *seçtin* ve sen-"

"Benim hiç bir şeyim olmadı!" Sebastian bana bağırdı. "Annem, Dawn'ın annesi gizemli bir şekilde öldürüldükten sonra Yüksek Asil Camille Margaux'nun metresi iken karısı oldu. Doğduğum gün asil toplumdan dışlandım! Fabrikatör olmanın avantajlarına bile sahip değildim, sahip olduğum tek şey kız kardeşimin sevgisiydi. Bu yüzden beni kötü adam olarak göstermeyin çünkü isimlerin ve mirasların siz daha kendinizi tanımadan kim olduğunuzu belirlediği yozlaşmış bir toplumda hayatta kalmaya çalıştım."

"Zorunluluk sizi sonuçlarından kurtarmaz. İnanın bana, bunu herkesten daha iyi biliyorum. Hayatımın büyük bölümünde mızımız, olgunlaşmamış bir velet oldum. Zihnimin on yıl boyunca Darkness Fabrications tarafından on yaşındaki bir çocuğun olgunluğuna kilitlendiğini söyleyerek kendimi mazur göstermeye çalışabilirim ama bunu yapmayacağım. Sonuçları kabullenin ve yolunuza devam edin. Yapabileceğin tek şey bu."

Sebastian koltuğunda geriledi. "Merhamet edeceğinizi düşünmekle ne kadar aptallık etmişim."

"Bunun ne olduğunu sanıyorsun?" Tersledim. "Sana Hollow'dan ve o acı verici miraslardan kurtulduğun bir hayat için bir şans veriyorum. Kabul et."

"Peki ya intikam istersem?"

"O zaman hayatını ikinci kez kurtarmayacağım."

Sebastian başını eğdi, elini taze damgasının üzerine koydu ve defalarca tokatladı.

"Sen ne-"

Dört taş heykel etrafımda gürleyerek canlandı. Sadece bir tanesi silahlıydı ve bir ustanın tüm becerisiyle mızrağıyla saldırdı. Yoldan çekildim ama yine de n kolumu boydan boya keserek kan akıttı. Diğer üç heykel arka sokak haydutları gibi üzerime atladı. Taş, Reş ve kemikten daha sert vuruyordu, bu yüzden göğsümdeki sıcaklığı topladım ve onlar korumamı kırmadan önce bölgeyi etkisiz hale getirdim.

Saldırının ortasında durdular, üzerimde yükseldiler ve güneş engelleyediler. Çemberlerinden dışarı yuvarlanırken tüm vücudum çığlık atıyor, nefes nefese kalıyor ve hiçbir yerimin kırılmamasını umuyordum. Kollarım şişmiş ve morarmış hissediyordum ve Sebastian seyirciler aval aval bakarken yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Bir grup denizci yardıma gelmişti ve onları iterek geçtim... ama banklara ulaştığımda Sebastian çoktan gitmişti. Yakınlarda hâlâ yolcu indiren üç gemi vardı: biri Eham'a, biri Ebedi Alev'in büyük katedralinin bulunduğı şehre, diğeri de kıyı şehri Medceli'ye gidiyordu.

Umarım gemilerden birine binmiş ve intikam arzusundan vazgeçmiştir. Serena'yı korumak için onu öldürmek zorunda kalmak istemedim. Dawn bunun için beni affetmezdi. Aşk beni bir canavara mı dönüştürmüştü? Yoksa hep böyle miydim... ve sadece şimdi mi ne gerekiyorsa yapacak gücü bulmuştum?

ALTININ TADI

"-sonra bir grup heykel tarafından dövüldü!" Titus sarı-mor çürükleri göstermek için sol kolumu kaldırdı. "Bu çocuğun Orbis Şirketi'ne girmesine izin vermenin buna değeceğini söylemiştim! Başka kim bize böyle bir eğlence sunabilir ki?"

Cassia gülmekten iki büklüm olmuştu. Alexis daha ölçülüydü, en azından gururunu kurtarmak için gülerken ağzını kapatma nezaketini gösterdi. Birazcık da olsa.

Denizciler canlanan heykellerle ne yapacaklarına karar vermeye çalışırken üçü de ortaya çıkmıştı. Bu akıl almaz bir şeydi, tıpkı sokakları kaplayan ağaçların canlanmasına benziyordu. Taş heykeller Vargo'da güzel süslemelerden başka bir şey değildi ve aniden bu insanlar onları farklı bir şekilde görmek zorunda kaldılar. Her şey gibi, yanlış ellerde bu heykeller de ölümcül silahlar olabilirdi... ya da hepsi bunun özenle hazırlanmış bir şaka olduğunu düşünüyordu. Bunu söylemek zordu. Denizciler olayı ciddiye alıyordu ama başka kimse almıyordu.

Cassia gözlerindeki yaşları silerken, "Yüce Asil Sebastian'ın gittiğini varsayıyorum o zaman? Hâlâ Vargo'da olup olmadığına dair bir fikrin var mı?"

"Ona istediği yere gidebilecek kadar para verdim." Yakındaki son gemilerin ayrılmaya hazırlanmasını izledim. "Belki de gitmiştir."

Alexis, "Kanıt bulana kadar onun hâlâ buralarda olduğunu varsayalım," dedi. Gözlerini bana dikti. "Bize söylemediğin şey ne?"

Etrafıma bakındım. "Burada olmaz."

"Ne kadar önemli?" Cassia sessizce sordu. "Çok önemli. Ama Dark bunu bilemez."

"Titus."

İri yarı paralı asker denizcilerle ve heykellerle ilgilenmeye giderken, "Tamamdır," dedi. Eğer Dark aramaya gelirse, Titus onun dikkatini dağıtabilirdi.

Üçümüz kanallar boyunca yürüdük, şarap şişelerini paylaşan ve birbirlerini daha da abartılı hikayelerle eğlendiren benim yaşımdaki insan gruplarının arasından geçtik. Heykeller Denizi'ndeki uçurumun insan tasarımı mı yoksa tanrısal bir ceza mı olduğunu tartışıyorduk. Şeytanlar için bir hapisane mi yoksa boş bir anormallik mi? Her zaman kıskandığım huzurlu bir hayattı ama yanlarından geçip giderken... Artık bunu istemiyordum. Olduğum yerde olmak istiyordum. Tüm acılara, çürüklere, tartışmalara ve baş ağrılarına rağmen.

Cassia bizi kenarları taştan yapılmış bir gölete getirdi. Kendi başlarına yiyecek bulamayanları beslemek için her gün 1sh ile dolduruluyordu. Tek şart, balık yakalamaları gerektiği idi. Altın Sahili "bedava" kelimesini sevmezdi. Her şeyin kazanılması gerekiyordu ve burada hayırseverlik o kadar hor görülüyordu ki, kiliseler İnisiyelerin altında, tek işleri günde bir kez bitkileri ziyaret etmek ve sulamak olan Bonded adı verilen pozisyonlar geliştirmişti. Yaptıkları iş karşılığında onlara gerekli ihtiyaçlar veriliyordu ve bunları kendi başlarına karşılayabildiklerinde, Ebedi Alev Kilisesi'ne teşekkür olarak bir ondalık veriyorlar ve görevlerinden feragat ediyorlardı. Bu bana kavram olarak çok yabancı gelmişti. Neden ihtiyaç olduğunda yardım kabul etmiyorlardı? Gurur insanlar için bu kadar önemli miydi? Yoksa bu daha çok klan sistemiyle mi ilgiliydi? En zayıf üye bile büyük bütüne katkıda bulunmak zorunda mıydı?

Bölgede sadece iki kişi daha vardı. Çıplak elleriyle 1sh yakalamaya çalışan bir çocuk ve bir bankın üzerine yığılmış yaşlı bir adam.

"Ne oldu?" Cassia sordu. "Önemli bir şey olsa iyi olur, yoksa ben-" "Jay Prince öldü," diye araya girdim.

Cassia bana göz kırptı, ağzını açtı, dudaklarını büzdü ve sonra kaşlarını

çatarak başka tarafa baktı. Cevap veren Alexis oldu. "Nereden biliyorsun?"

Bu mu?"

Onlara olanları anlattım ve Regal Şirketi'ni benim için Gwen ve Wolven King'in peşine düşmesi için manipüle etmeyi planladığımı açıkladım. Ne sözümü kestiler ne de beni azarladılar. İkisi de Jay Prince'in öldüğüne o kadar şaşırmıştı ki, korkularını bir Vargo maskesi gibi yüzlerine takmaktan başka bir şey yapamadılar.

"Ve onun öldüğünden emin misin?" Cassia bastırdı. "Bu bir hile ya da illüzyon olabilir mi?"

"Eğer öyleyse, nasıl olduğunu açıklayamam. Ölümün nasıl görüldüğünü biliyorum ve hepsi bu."

Cassia ellerini başının arkasına koydu. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Geri döneceğim," dedi ve kocaman bir gülümsemeyle çocuğun yanına gidip bir balık yakalamasına yardım etmeyi teklif etti. Cassia parmağındaki dev zümrüt yüzüğü çıkarıp içindeki değerli taşı ısırdıktan sonra suya fırlattığında çocuğun yüzü aydınlandı. Suyun bir elden daha büyük olmayan bir bölümünde şimşekler çaktı ve kalp atışlarından sonra bir 1sh yüzeye çıktı. Çocuk taşın peşinden atladı ve sanki altından daha değerliymiş gibi onu başının üzerinde tuttu.

"O da neydi?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Lütfen bana bunun *başka bir* büyü şekli."

Alexis cevap vermedi.

"Alexis?"

"Hmm? Oh. Evet, buna Simya deniyor. Şimdi, sence-"

"Nereden geliyor bu?" Talep ettim. "Maddeyi nasıl etkiliyor ve maliyeti nedir?"

Azilian Paralı Asker sorduğum soru karşısında hazırlıksız yakalandı. "Yeni Dracon Şehri'nden. Ve anladığım kadarıyla, daha sonrası için bir şeyler depolamalarını sağlıyor. Şimşek, 1re, ses ve buz gibi. Onları mücevher kılığına girmiş küçük element bombaları gibi düşün." Çenesine bir parmak vurdu. "Maliyeti? Emin değilim. Cassia'ya sormanız gerekecek."

Böyle bir büyü'nün kullanım alanları sınırsızdı. Simyayı herkes savaşlarda kullanabilir ya da mücevherler teknoloji olarak yeniden kullanılabilir, böylece her şey muazzam bir şekilde ilerleyebilirdi. Her zaman bilmediğim çok şey vardı. "Kaç ülkenin kendine has büyü biçimleri olduğunu biliyor musun?"

Hafif bir rüzgâr cevabı dudaklarından çaldı, yukarı ve uzağa taşıdı. Başbüyücü bana bu cevabı öğrenemeyeceğimi söylemişti, ama ben

Yine de denedim. İnatçı bir aptal olabilirdim. O kadar şey varken bunu neden unutmuştum? Ve bunun Kai'ye çözme görevi verdiğim gizemle ne ilgisi vardı?

Cassia çocuk gittikten sonra geri döndü. "Eğer Jay-"

"Büyünün bedeli nedir?"

"Ciddi misin? Şimdi mi?" "Sadece söyle."

"Duygusal dengesizlik. Bazı insanlar neşeli, üzgün ya da öfkeli hissetmeyi bırakır. Ama bu kişiden kişiye değişir. Tatmin oldunuz mu?"

Başımı salladım. Yaratım ve anılar. Manipülasyon ve acı. Simya ve duygusal dengesizlik. Bir de Spellborn'lar, Patchworker'lar, Abyss Walker'lar ve hala maliyetini bilmediğim Insatiable'lar vardı. Yine de büyü zihnimde netleşmeye başlamıştı. Parça parça.

Cassia kollarını kavuşturdu. "Eğer Jay öldüyse, hazırlanmamız gerek. Regal Şirketi onun katilini bulmak için tüm şehri sorguya çekecek. Tabii her şeyi yakıp yıkmadıklarını varsayarsak."

"Bunun olasılığı nedir?"

"Elli, yüz elli," dedi Alexis. "Cesedin nasıl bulunduğuna bağlı olarak belki daha fazla. Ne kadar aşağılayıcı olursa, şiddete başvurma olasılıkları da o kadar artar." Bana döndü. "Angelo'nun cesede saygısızlık edeceğini düşünüyor musun?"

"Hayır. Angelo'nun evlatlık oğluydu. O kadar üzgündü ki onu öldürmek zorunda kaldı." Bunun ne kadar tuhaf bir cümle olduğunu fark ederek durakladım. "Ayrıca, Angelo bir savaştan kaçınmak istedi. Ölümü bir süre gizlemeye çalıştıysa hiç şaşırman."

"Papa Noble müvekkilini görmeden birkaç günden fazla durmaz."

"Peki bir cesedi nereye saklıyorsunuz? Ve onu nasıl ortaya çıkarırsınız?" Cassia adımlarını hızlandırdı. "Cesedi kendimiz mi aramalıyız yoksa onunla birlikte bulunma riski çok mu büyük?" Kendi nabzını kontrol etti. "Cesedin izini sürebiliyor musun Michael?"

"Olmak istemezsem olmaz."

Cassia küpelerinden birinden mor bir mücevher kopardı ve onu bütün olarak yuttu. Boğazından aşağı kayarken vücudu titredi ve sonra yüzüne mutluluk dolu bir ifade yayıldı. Mor taşlar bir tür uyuşturucu mu içeriyordu?

"*Bu* daha iyi," diye ıslık çaldı tekrar sakinleştiğinde. Bana dedi ki, "Bu kristalize afyon. Beni sakinleştirmeye yardımcı oluyor. O olmadan yoğun krizler geçirebiliyorum."

Beklenmedik bir şeyle karşılaştığımda titrer ve paniğe kapılırım."

"Ben de senin yanılmaz olduğumu sanıyordum."

"Düzen beni sakinleştiriyor. Ne yazık ki ben bile mükemmel değilim," dedi Reeting gülümsemesiyle. "Şu anda kontrolün bir kısmını elimizde tuttuğumuza göre, bence neler olacağını görmek için beklemeliyiz. Ve bir karar vermeden önce Titus'un fikrini almalıyız. Michael'ın hipotezinin doğru olduğunu ve Angelo'nun cinayeti onun üzerine yıkmaya çalışmayacağını ummak zorundayız."

"Eğer yanılıyorsam?"

Omzumu okşadı. "O zaman seni kendim öldürürüm."

Ne kadar hoş. Güneş gökyüzünde alçalmaya başladığında biraz daha konuştuk, ama yaklaşan bir fırtınanın işaretleri vardı ve Cassia belirsizliğe dayanamadı. 1. Titus'un yanına gitti. Hâlâ götün tekiydi ama güvenilirlik ve sempati güçlü bir uyuşturucuydu.

"Bize neler olduğunu anlattığın için teşekkür ederim," dedi Alexis.

"Anlattığına sevindim." Omuz silktim. "Bazen güvenin özgürce verilmesi gerekir."

"Çok doğru." Bir duraklama. "Ve Dark'tan sakladığımız ejderha hakkında konuşmalıyız."

"Bir şeyden şüpheleniyor mu?"

"Neredeyse kesinlikle," diye itiraf etti Alexis. "O şüphelenmeden harekete geçmeliyiz."

"Bu gece mi?"

"Bu gece," diye onayladı. "Herkes uyuduktan sonra sana haber veririm."

O gülümseyerek ayrıldı ve ben göletin yanında kaldım. Yağmur hafifçe yağmaya başladı ve uzaklarda bir gök gürültüsü patladı. Birazdan olacaklar için cesaretimi toplarken yağmurun acımı dindirmesine ve yaralarımı hafifletmesine izin verdim.

INTERLUDE

KURDUN TUTSAĞI

Dalgalar Gwen'in inşa etmekte olduğu kumdan kaleyi sildi, tam da işvereni başka bir patikadan geçip Eham sahillerine adım attığı sırada. Ayakları su tarafından tahrip edilmemiş olanları ezerken cümlesinin ortasındaydı. "- ve senin için bir görevim var, Gwendolyn. Mükemmellik gerektiren bir görev."

Gwen kumda arkasına yaslandı, esnedi ve ölmekte olan güneşin ağrıyan kemiklerini ısıtmasına izin verdi. Bir haftadır ilk kez kendine zaman ayırıyordu. Tabii ki işvereni onun yalnızlığını bölecekti. O Hollow'dayken de bunu hep yapardı. Nehir kenarında kitap okumayı denediğı yüzlerce seferden sadece bir tanesinde başarılı olmuştu. O da Michael ve Domet'i gözetlediğı için olmuştu. "Machina Paralı Askerleri ile mi ilgili? Çünkü seni uyarmaya çalıştım-"

"Duman Ejderhası hakkında."

Gwen aniden uyanmış bir halde doğruldu. "Scorcher Rian Smoak?"

İşvereni ellerini salladı. "Artık bu isimle mi anılıyor? Çok çirkin. Ama evet, o." Alacakaranlıkta gökyüzünde yeni yeni belirmeye başlayan parçalanmış aya baktı. "Ejderhalar taleplerini iletiler. Rian'ın serbest bırakılmasını istiyorlar. Bir sonraki görevin Vargo'da olacak. Orada bir anlaşma için müzakereleri tamamlayacağız ve potansiyel olarak saflarımıza bir titan daha ekleyeceğiz."

"Nasıl?"

"Rian ve kayıp titan Skarlo, farklı krallara hizmet etmelerine rağmen arkadaştlar. Umudum dostluklarını yeniden canlandırmaları ve Skarlo'nun küçük kardeşimi yok etmeme yardım etmesi. Gururun beni yönlendirmesine izin veremem. İhtiyacım olan

Eğer bir şansımız olacaksa mümkün olduğunca çok ejderha, titan ve behemoth'a ihtiyacımız var."

Gwen deRated. "Rian'ı esaret altında tutan kim?"

Kurt Kral mide bulandırıcı bir ses çıkardı. "Önemli değil."

"Tabii ki öyle. Nasıl olur da-" Durdu, gözleri büyüdü. "Celona'nın Merhameti. Michael, değil mi? Rian'ı esir tutuyor!"

"Evet." Kralın sesi isteksizdi ve Gwen kahkahalarını tutamadı. "Sana planlarını bozacağını söylemiştim! Onunla kalmama izin vermeliydin. Ailem. Senin için geliyor."

"Ve eğer yaparsa..." Wolven King parmaklarını şaklatarak denizde bir yarık oluşturdu ve böylece kumlu dip görünür hale geldi. Balıklar hayatta kalma mücadelesi vererek yere serildi. Birkaç kalp atışı sonra her iki taraf da yere çakıldı. "... Onu ezeceğim."

"Michael gökleri yere indirecek ve aptal savaşınıza sonsuza dek son verecek."

"Neden böyle mızımız, zavallı bir çocuğa bu kadar güveniyorsun?"

"Çünkü," dedi Gwen, "Michael en zeki ya da en güçlü değil... ve kendini her zaman ulaşılmaz atalarımızla kıyaslıyor." Gwen Wolven King'e gülümsedi. "Ama o etrafındakileri yiyip bitiren, yeteneklerini, mantıklarını ve zekâlarını çalan bir canavar. Kendini hiç kayıtsız hissetmemiş birini durdurabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Bir paraziti tanımlamak için ne kadar eşsiz bir yol," dedi işvereni. "Görevinizi aldınız. Kardeşinle ya da Hollow Kraliçesi'yle temasa geçmeye kalkışırsan ağır sonuçlarla karşılaşacaksın. Yapabilirsen Kara Ölüm'den kaçın." Annesinin Kingman Keep'te neşeyle yemek pişirdiği bir anıyı zihninden çekip aldı. Bir an için çiçek açmasına izin verdi ve sonra onu zihnine geri getirdi. "Planımı tehlikeye atacak bir şey yaparsan onu ölmesi için Celona'ya gönderirim."

"Anlıyorum." Gwen dizlerini göğsüne çekti. "Neden hâlâ beni ya da ailemi tehdit ettiğini bilmiyorum. Emirlerine asla itaatsizlik etmedim."

"Ama o Arşivciyi kurtarmaya çalıştınız. Bu bir merhamet eylemiydi." "Merhametti," diye fısıldadı. "O şekilde ölmeyi hak etmemişti."

"Hayat adil değil." Kurt Kral, Vargo'ya doğru bir gözyaşı yırttı. Ötesinde yüzü olmayan bir heykel, sürekli yanan küçük bir teneke kutu ve kiltsiz bir kapı olan bir tapınak vardı. "Git. Ve çabuk ol."

Gwen kumları fırçalayarak ayağa kalktı. "Bana Rian'ın hapsedildiği yer hakkında daha fazla bilgi verebilir misin? Michael'la iletişim kuramazsam onu bulmak zor olacak."

"Orbis Şirketi'nin Azilian Paralı Askeri onu bulmak için en iyi şansınız olacaktır."

"Bu kadar mı?"

"Yardıma en çok ihtiyaç duyduğunuz anda geleceğim," dedi işvereni, paramparça olmuş Celona'nın gökyüzündeki silik hatlarına bakarak. "Gökyüzünü izle. İhtiyacın olan dikkat dağınıklığını sağlayacaklardır. Sadece Vargo'ya saldırması için onu kışkırtmam gerekiyor."

Gwen canlandı. "'O' mu? Celona'dan mı bahsediyorsun? Ay düşüşünü kontrol edebileceğini mi ima ediyorsun?"

Patronu hoşnutsuz bir ifadeyle onun için açtığı yolu işaret etti. "Eğer cevaplar istiyorsan, onları hak ettiğini kanıtla. Bunu yap, belki sana söylerim."

Gwen alaycı bir şeyler mırıldandı ve ardından yırtıktan geçerek Vargo'ya doğru adım attı. Çıplak ayaklarının altındaki soğuk karo taşını hissetmeden önce derisi sanki her yöne çekiliyormuş gibi hissetti. Botlarını geride bıraktığı için kendi aptallığına lanet ederken yırtık kapandı. Ama bunun içinde debelenecek zamanı yoktu. Michael onu bulmadan önce Rian'ı bulmalıydı ve Michael'ın yanlış zamanda ona rastlayacak kadar aptal olacağından hiç şüphesi yoktu. Böyle şanslı biriydi.

Gwen küçük tapınaktan ayrılmadan önce yüzü olmayan heykele tükürdü. Normalde dini sembollere saygısızlık eden biri değildi ama *onun* için bir istisna yaptı. Ne de olsa o olmasaydı, bir kurdun esiri olmayacaktı. Keşke Michael ve Davey o gece birilerini aramak için oradan ayrılmasalardı... Ama geçmişe odaklanmanın işleri daha da kötüleştireceğini bildiği için bu düşünceleri bir kenara itti. Geçmiş düşünebilirdi ama içinde yaşayamazdı. Ve şu anda, zaman kısıtlıyken, sarayda Orbis Şirketi'nin Azilian Paralı Askerini aramak zorundaydı.

Gwen, Azilian'ı daha uzak bahçelerden birinde, bir hurma ağacının altında mavi bir atkı örerken buldu. Denizden gelen rüzgâr arada bir birkaç yaprak koparıyor ve kemiklerini üşütmeyen tek yağmur türüyle onu yıkıyordu.

Gwen etrafta kimsenin olmadığından emin olana kadar gölgelerde kalıp Azilian'ı izledi ve o anda bir depoda kilitli olan bir muhafızdan çaldığı Rintlock tabancasıyla yaklaştı. Kimseyi öldürmek istemiyordu, sadece tehdit etmek istiyordu ama yine de zorlanırsa-

"Orada olduğunu biliyorum," dedi Paralı Asker sakince. Gwen'le yüzleşmek için dönmedi, sanki kafasına doğrultulmuş bir silah yokmuş gibi örmeye devam etti. "Ne istiyorsun?"

"Rian nerede?" Gwen kalın bir sesle sordu. Bir kadın olduğu gerçeğini gizleyemezdi ama Alexis'in onu kayıp Kingman olarak tanımlamasına da izin vermezdi.

Alexis bir sonraki dikişinde tereddüt etti. "Seni Dark mı gönderdi?"

"Hayır. Şimdi bana onun nerede olduğunu söyle." Gwen silahı kaldırdı. "Bana kendini öldürtme."

"Seni kimin gönderdiğini söyle." Alexis yarım kalmış eşarbını yere bıraktı, ellerini taş bankın üzerine uzattı. "Rian kaçarsa ortağım sinir krizi geçirir ve ona hiçbir şey söyleyemem."

"Neden onu öldürmeyeceğimi düşünüyorsun?" Gwen karşı çıktı. Alexis kıkırdadı. "Buna önsezi diyebilirsin."

"Çok kötü." Gwen dudağını ısırды. Michael'a iletmesi için paralı askere sahte bir isim vermek istiyordu ama bu riski göze alamazdı. İşvereni söz konusuken olmazdı. Daha küçük suçlar için bile adam öldürmüştü. Bir dil sürçmesi çocukluk arkadaşlarından birinin gözlerine mal olmuştu. O zamandan beri insanlara yaklaşımdan kaçınıyordu. Böylece onu kontrol etmek için onlara zarar veremezlerdi. "Bana nerede olduğunu söyleyecek misin, yoksa tetiği ben mi çekeceğim?"

"Bir," dedi Paralı Asker usulca.

Gwen öne doğru bir adım attı.

"Ne?"

"Birden fazla silah getirmeliydin."

Azilian ayağa fırladı ve göğüs kılıfından iki silah çıkardı. Birini Gwen ağacın arkasına dalarken, diğerini de paralı askerin menzilinden çıkarken ateşledi. Omzunun üzerinden çılgınca ateş ederek Azilian'ı siper olarak taş bankı tekmelemeye zorladı. Ancak Gwen silah gücü ve demir bilyelerden oluşan paketleri yırtmaya çalışırken, Paralı Asker'in elinde iki yeni tabanca vardı ve tekrar 1red yaptı. Kurşunlardan biri Gwen'in eline isabet etti ve onu

küfürler savurarak yere yığıldı. Kan çimenleri lekelemişti ve beyaz duman yüzlerinin üzerine çökerken görüşü bulanıklaşmıştı. Azilian bir gümbürtüyle bankın üzerinden atladı ve ona doğru süründü.

Gwen kolunu yırttı, elini elinden geldiğince sardı ve sonra sırtını ağacın gövdesine yasladı. Toz şişeleri etrafına saçılmıştı. Patronunun ona verdiği yeteneklere güvenmekten başka seçeneği yoktu. Onları Dokumacılar gibi kazanmamıştı ya da Fabrikatörler gibi onlarla doğmamıştı ve onları her kullandığında bu onu hasta ediyordu... ama yapmak zorundaydı. Ağzına uzandı, boğazının arkasında siyah bir top oluşmasına izin verdi ve sonra onu çürük bir diş gibi çekip çıkardı.

Yarattığı her top onun yaşam süresini kısaltıyordu. Bazı açılardan bu, hafıza kaybını anlamaktan daha kolay bir bedeldi. Ama başka bir açıdan... çok daha kötüydü. Her topun ona kaç güne, aya ya da yıla mal olduğunu bilmiyordu... sadece ona bir şeye mal olduğunu biliyordu. Ve eğer hiç Doyumsuz olmasaydı ne kadar yaşayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Borcunu ödeyecek kadar uzun yaşayacak mıydı?

Paralı Asker ağaca yaklaşırken, "Şimdi teslim olursan yaşamana izin veririm," diye alay etti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Gwen. Gövdenin etrafında döndü ve sonra siyah topu fırlattı. Paralı Asker'in tam önünde durdu ve keskin bir ısıklık havayı delerken başka bir insan boyutuna kadar genişledi. Siyah girdap etrafındaki her şeyi yuttu, düşen yapraklar ve Rintlock tabancaları sanki kilmiş gibi içine dağıldı. Paralı Asker ipliğini, iğnelerini ve ardından hepsi yenildiği için taş tezgahını terk etti. Kendisi de bundan kıl payı kurtulmuş ve bu sırada bir çizmesini kaybetmiştir. Ancak etki alanı içinde yok edilecek başka bir şey kalmadığında top kendi içinde ezildi ve kayboldu.

Paralı Asker saklandığı yerden başını kaldırdığında Gwen'in Rintlock tabancasını kafasına doğrulttuğunu gördü. Dolu değildi ama -bir embesilden öğrendiği gibi- algı, savaşı daha başlamadan kazanabilirdi.

"Nerede o?" Gwen talep etti.

"Sen bir Doyumsuzsun." Azilian sırtına atladı, elleriyle bembeyaz saçlarını karıştırdı. "Sizden hiç kalmadığını sanıyordum. Seni kim yarattı? Efsanelerde anlatıldığı gibi kalbini gerçekten bir şeytana mı sattın?"

Gwen soruları duymazdan geldi. Patronu onun sırlarını ifşa etmesinden hoşlanmazdı. "Bana tekrar sordurtma."

"Vur beni," diye alay etti Paralı Asker. "O zaman benim müttefiklerim seninkileri öldürür." "Hayır, onlar-"

"Hey! Ne yapıyorsun?"

Ağabeyinin sesi onu soğuk bir esinti gibi kesip geçti. Michael, Serena'yla birlikte bahçenin diğer tarafındaydı. Kraliçe'ye kapalı patikanın altında kalmasını emretti ve belli ki dikkate alınmadı çünkü ikisi birden Gwen'e doğru koşmaya başladılar. Olmaları gerekenden daha hızlıydılar ve sanki buradaki kötü adam Gwen'miş gibi bağıryorlardı. Sanki Angelo Shade ile birlikteymiş gibi. Ve öyle olmasa da... belki de onların nefretini hak ediyordu.

Gwen yapması gerekeni yaptı - koştu, silahı bir kenara fırlattı ve Michael'ın yüzünü ya da gözlerini görmemesi için kapüşonunu kaldırdı. Eğer onları görürse çok fazla soru soracaktı ve Gwen'in de sonu kalp kırıklığıyla bitecek çok fazla cevabı vardı. O özgür olana kadar onu bir daha göremezdi. Daha önce göremezdi.

Michael onurlu olanı yaptı ve kendisi takibe devam ederken Serena'dan Azilian'a göz kulak olmasını istedi. Ama Gwen daha zekiydi ve yılların deneyimini kullanarak ondan kaçmayı başardı. Michael onu sadece bir kez görmüştü - Parçalanmış Taşlar'da bir görevdeyken - ve Gwen onu sarayın dolambaçlı yollarında kaybetmişti. Şimdi Michael nefesini tutmuş, elleri başının arkasında, yüzünde hayal kırıklığı netleşirken bir koridorun gölgesinde saklanıyordu.

"Kahretsin," diye küfretti Michael, koridorlara çılgınca bakarak. "Kimdi o? Ve onları nasıl kaybettim?"

Gwen, adamın beklediğinden daha uzun süre onu aramasını izledi. Neredeyse onu bulacaktı, iskelenin gölgelerinde saklanıyordu, ama karanlık görüşüne oyun oynadı ve durdu, kafası karıştı ve ensesini kaşdı. Sonra son bir homurtu ve ölümcül bir lanetle Serena'ya ve Azilian Paralı Asker'e geri döndü.

Gwen yerinden zıpladı, hâlâ elindeki deliğe bakıyor ve kanın görünür bir iz bırakmamasını umuyordu. Ama o daha tek bir adım bile atmadan gölgeler etrafını sardı. Karanlık boynuna ve koltuk altlarına dolandı ve onu tekrar yukarı çekti. Ağırlicsız bir şekilde asılı kaldı, duvardaki bir çatlaktan bir adam fırından çıkan duman gibi çıkarken kendini kurtarmak için kıvranıyordu.

Kara Ölüm'dü. Dilini şaklattı ve sonra ona gülümsedi, dişleri sivri ve dişliydi. Gözleri bile artık kalıcı olarak kırmızı görünüyordu. Ölümsüz canavar her geçen gün insanlığından daha fazla şey kaybediyor ve yediğı her kalple daha fazla besleniyordu. Yakında durdurulmazsa, patronundan daha güçlü hale gelebilirdi. Yeni bir nesil için yeni bir kâbus.

"Sevgili, tatlı Gwendolyn," diye şarkı söyledi. "Gerçekten Michael'ı takip eden tek kişinin sen olacağını mı düşündün?"

ESARET ALTINDA YETİŞTİRİLMİŞ

"Onları gözden kaybettiğime inanamıyorum," diye mırıldandım bahçelere dönerken. "Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum."

Serena Alexis'in kalkmasına yardım ediyor, yerdeki yeni bir kraterin etrafından dolaşıyordu. Bir patlama sonrası gibi yanmış değildi, sadece... boştu. Sanki her şey yok olmuştu. Doğanın sesi bile kesilmişti. Burada ne olmuştu? Klan liderinin sarayında bir Paralı Askere saldıracak kadar cesur olan kimdi?

"Kaçtı mı?" Serena kalkmasına yardım ederken Alexis sordu.

"Evet," dedim, ellerim kalçalarımda. "Ona iyice baktın mı? Belki Dark'a ya da Vargo ailesine onu yakalamaları için ödül koydurabiliriz."

"Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum. Erkek gibi davranan bir kadındı, yaklaşık Serena kadar uzun, bronz tenli ve koyu kahverengi gözleri vardı."

"Devam edecek pek bir şey yok... Onlarla ilgili özel bir şey var mı?" "Onlar bir Doyumsuzdu."

Başbüyücü'nün büyü kullanıcısı olduğunu biliyordum. Ama bir Fabrikatör'ün yaratma ve bir Dokumacı'nın manipüle etme yeteneğinin aksine, onların maddeyi yok edebildiklerini biliyordum. Alexis'e mantıklı bir soru sordum: Nereliydiler ve büyü yapma maliyetleri neydi?

"Nereden geldiklerini bilmiyorum. Hiç kalmamasına şaşırdım. Dark bana soylarının tükendiğini söylemişti," dedi dişlerini sıkarak. Kaburgalarında uzun, ince kesikler görmek için gömleğini hafifçe yukarı çekti. Onlara hafifçe dokundu, yüzünü buruşturdu ve sonra gömleğini tekrar yerine koydu. "Bunun bedelini yaşam süreleriyle ödüyorlar. Etrafa fırlatmayı sevdikleri o boşluk toplarından birini her yarattıklarında vücutları yavaş yavaş bozuluyor."

Bahçedeki krateri işaret ettim. "O bir boşluk topu muydu?"

Alexis başını salladı. "Onlar dışarıdaki en tehlikeli büyü kullanıcıları. O toplardan biri düzinelerce insanı öldürebilir, istihkâmları yok edebilir ve erzakları silip süpürebilir. Durdurulamazlar." Başını kaldırıp bana baktı. "Senin Nullification Fabrications'ın bile bunlardan birini durdurabileceğini sanmıyorum."

Bu endişe vericiydi. Bu *gerçekten* endişe vericiydi. Diğer tüm büyü kullanıcılarına karşı -büyü doğanlar da dahil- şansımı eşitleyebilirdim. Yapamayacağım biriyle karşılaşmama gerek yoktu. Belki onları da diğer büyüler gibi yönlendirebilirdim. Ama topun yarıçapındaki her şeyi yok ettiği düşünülürse... Bunu denerken muhtemelen elimi kaybederdim. Zekice.

"Dünyada kaç çeşit büyü kullanıcısı var?" Serena sessizce sordu.

Alexis ona söyledi, ama yabancı bir dilde konuşmuş da olabilirdi. Bu hâlâ bilgideki en büyük boşluklardan biriydi ve hafızamı ne zaman kaybettiğimi ya da neden bu kadar önemli olduğunu bir türlü çözemiordum. Bu gizemi benim için çözmesi için Kai'ye güveniyordum. Umarım Birleşme Enstitüsü'nde iyi iş çıkarıyordur.

"Michael," dedi Alexis düşüncelerimi bölerek. "Şimdi konuşmamız gerek. İşimiz mi? Saldırganımın peşinde olduğu şey buydu."

Yüzüm soldu. Serena aramızda bakışıp duruyordu, anlamamıştı. "Emin misin?"

Başını salladı. "Onu ismiyle sordular. Ne yaptığımızı biliyorlardı."

"Karanlık mı?"

"Hayır. Bilseydi kendisi yapardı."

Ellerimi başımın arkasına koydum ve derin bir nefes aldım. Serena kuşkuyla bakıyordu. "Neler olduğunu açıklayacak mısın?"

Alexis onay için bana baktı. Bu bizim sırrımızdı ama bir başkasını da buna dahil etmek benim kararımdı. Dark'a karşı çıkmanın tehlikelerini biliyorduk ama Serena bilmiyordu. Ona yalan söylemek istemesem de bunu bilmemeliydi. Bir Unutulmuş olarak baş etmesi gereken yeterince şey vardı.

"Sadece paralı askerlik işi," diye gülümseyerek yalan söyledim.

Serena itiraz etmek için ağzını açtı -bana yalancı demek için- ama son anda gözlerini kaçırdı. Henüz kendine güveni yoktu. Bunu bir daha yapabilecek miydi?

"Kuzgunlarımın yanına döneceğim," dedi bir hıçkırıkla ve topuklarının üzerinde bizden uzaklaştı. "Merak etmeyin, artık sizi rahatsız etmeyeceğim."

Serena bahçeden çıkarken birkaç Kürekçinin üzerinde tepindi. Çocukçaydı ama aynı zamanda komikti de. Alexis saldırganı izlemekle o kadar meşguldü ki Kraliçe'nin tiyatrosunu umursamadı. "Şimdi gidersek saldırganımın bizi Rian'a kadar takip etme ihtimali nedir?"

"Yüksek." Etrafıma bakındım ama krater dışında tek bir yaprak bile yerinde görünmüyordu. Alexis'in saldırganı yakınlardaysa, saklanarak olağanüstü bir iş çıkarıyordu. Ya da belki de daha kolay bir hedefe mi gitmişlerdi? "Bir tuzak kurmayı deneyebiliriz."

"Zamanımız yok."

"O zaman fazla seçeneğimiz yok." Çıkışı işaret ettim. "Gidip Rian'la ilgilenelim."

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin? Onları doğrudan ona götürebiliriz."

"Elbette değil," dedim. "Ama biz Paralı Askerleriz. Karanlıkta gizlenenlerden korkarak yaşamayız. Bizler geceleri ortaya çıkan şeyleriz."

Alexis, Rian'ı Vargo'nun altındaki lağımlarda saklamıştı. Burası, şüpheli şeylerin bulanık yeşil suda kök saldığı nemli, yarı kanlı geçitlerden biraz daha fazlasıydı. Buradaki her türlü metal paslanmış ve ufalanmıştı, taşlar ise sümüksü bir yapışkanla kaplıydı. Rian bilekleri, ayak bilekleri ve boynunda paslı kelepçelerle bir tuğla duvara zincirlenmişti. Omzundaki kurşun yarası iltihaplanmıştı ve içinden yeşilimsi beyaz bir irin sızıyordu. Kirli su ayak bileklerini ısıyor, tünellerden ne zaman bir çamur dalgası gelse üzerlerini örtüyordu. Bir damla

Ağzımdaki tadı öğürmememe ve bu tadı yok edecek kadar güçlü bir şey için dua etmememe yetti.

Rian bizi gördüğünde aşırı dramatik bir tımarhane mahkûmu gibi kıkırdadı. "Zihnim ya da kalbim yok edilmedikçe ölemeyecek olmam, beni bu kadar uzun süre yiyeceksiz bırakmanız gerektiği anlamına gelmez." Midesi homurdandı. "Bu çok kaba."

"Seni öldürmemi mi tercih edersin?"

"Bu gelgitlere bağlı. Burası Roods olduğunda..." Rian dilini çıkarırken ürperdi. "... Seni sıradan ayrıntılarla sıkmayacağım. Sadece akşam yemeğinden sonra olduğunu söyleyebilirim diyelim." Durakladı. "Buraya kalbimi yemeye mi geldin, yoksa sadece konuşmaya mı?"

Alexis bana baktı ve Rian'a bu durumun kontrolünün bende olduğunu gösterdi. Ne kadar hoş bir davranış. "Sana bir ültimatım vereceğim: Bana üç Wolven Kralı'nın da adını söyle ya da öl."

Rahatladı. "Ölüm o zaman." "Öyle olsun."

Çığlık çığlığa bağırırken ve sonunda acıdan bayılıp zincirlerinden sarkan bir ağırlık haline gelirken, bir parmağımı yarasına soktum ve bastırdım. Elimi pantolonuma sildim ve sonra nefesimi düzene soktum. Böyle şeyler yapmak beni eski benliğimin bir gölgesi gibi hissettiriyordu... yine de gerekliydi. Ya da belki de bu kendime söylediğim başka bir yalandı, gerçekte olduğum kötü adamdan ziyade bir kahraman gibi hissetmeye çalışıyordum.

"Onunla tekrar konuşmayı denemeye değmez miydi?" Alexis sordu.

Başımı salladım. "Wolven Kralları'nın bu dünyadaki en kötü varlıklar olduğunu düşünüyor. Ona yardım etmesi için söyleyebileceğimiz hiçbir şey yok. O zavallı işkence sadece ciddi olduğumuz konusunda onu tatmin etmek içindi. İşkence asla işe yaramaz. Sadece yalan söylerler ya da acıyı dindirmek için bir şeyler uydururlar." Hapsedilmiş ejderhaya baktım, içimden bir ses bana Dark'tan daha iyi olmadığımı söylüyordu. Biz sadece aynı çaresizliğin farklı tonlarıydık... intikam için mantığı görmezden gelen aşk aptalları. "Ayrıca, bunun için uyanık olmaması daha iyi. Geldiğimi görmesini istemiyorum."

"Yani anladın mı?"

Başımı salladım, cebime uzandım ve Dark'tan çaldığım İllüzyon İmalatını açtım. Gökkuşağı sisini elime boşalttım,

Daha fazla bilgi edindiğimde geri döneceğimi mırıldandım ve sonra elimi Rian'ın yüzüne vurdum ve anılarına inerken dünyanın eriyip gitmesini izledim.

Üçüncü Wolven Kralı'nın adını öğrenme zamanı gelmişti.

ÖLÜMSÜZ OYUN ALANI

Rian'ın anılarına inerken neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Dark'ın zihni sadece onun kontrol edebildiği bir karanlık deniziyle temsil ediliyordu ve Serena'nın savaşı harap ettiği, iki farklı yarıya bölünmüş bir şehirdi. Benim zihnim ise anılarımı geri kazandığımda tuhaf bir şekilde mükemmel bir katedrale dönüşen bir ışık düzlemiydi. Rian'ın nasıl olacaktı?

Çocuklar için bir oyun alanına dönüştürülmüş, hurdalarla dolu terk edilmiş bir araziye indim. Ormandaki açıklığa doğru uzanan uygun dallara bağlanmış ip salıncaklar ve tırmanma çerçevelerine dönüştürülmüş tuğla ve metal yığınları vardı. Çoğumuzun büyüdüğü Hollow sokaklarının aksine burası bir çocuk cennetiydi. Bölgede on bir çocuk oynuyordu.

Parlak kıızıl saçlı bir çocuk ağlayan bir çocuğa toprak atıyor, bir diğeri ise zorbalık için özür dileyerek yaralarını sarmaya çalışıyordu. Çift yumurta ikizleri canla başla su birikintilerine atlıyor ve birbirlerine çamur topları fırlatarak önce diğerinin gemisini batıracaklarını haykırıyorlardı. Kör bir çocuk rüzgarın rehberliğinde ağaçların arasından atlarken genç bir kız onun her hareketini takip etti. Bir çocuk

Işıkla harmanlanmış en yüksek yapının tepesinde durmuş, tahta bir bıçağı döndürürken sanki kendi krallıklarınıymış gibi bölgeyi inceliyorlardı. Büyüleyici bir gülümsemeye sahip bir kız, askeri savaşıla ilgili bir kitapla meşgul olduğu için kendisine dikkatini veremeyen bir oğlanla sohbet ediyordu. Cinsiyetsiz bir çocuk ise toprakta tek başına oynuyor, gelgit gibi yapılar inşa edip yıkıyordu.

Arkamdaki bir çocuk "Sen kimsin?" diye sordu.

Yaşlı gözleri ve tıraşlı kafasıyla koyu tenli bir çocukla yüzleşmek için döndüm. Elleri ceplerindeydi ve binlerce soruyla bir yetişkini tuzağa düşürebilecekmiş gibi görünüyordu.

"Ben Michael," dedim çabucak. "Sen kimsin?"

"Diğerleri bana Null der. Bu benim gerçek adım değil ama bu bilgiye erişimim yok." Null beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Diğerlerimiz gibi değilsin... yine de seninle kendimi rahat hissediyorum. Neden buradasın?"

Null, çocuk bedenine hapsolmuş bir yetişkin gibi konuşuyordu. "Tuhaf bir kapı arıyorum. Muhtemelen kilit ve zincirlerle kaplıdır. Hiç böyle bir şey gördün mü?"

"Smoke'un anılarını çalmaya mı çalışıyorsun?" Bir adım geri çekildim ama Null devam etti. "Sana yardım edeceğim. Sadece gerçeği bilmek istiyorum."

Biraz rahatladım. "Öyleyim. Neler olup bittiğinin nasıl bu kadar farkındasın? Beni görebilen bir hafızayla hiç karşılaşmadım, bir insanın özünün dışında değil."

Null, "Duman son karşılaşmamız sırasında bazı anılarımı çaldı," dedi. "Fiziksel olarak fark ettiği tek şey gözlerinden birinin artık benimkiyle aynı renkte olduğu. Ama kafasının içinde, hayatta olmamama rağmen bir çeşit bilinç kazandım. Trajik, değil mi?"

Null'un durumu bana Dark'ın zihnindeki Zehra'yı hatırlattı. Canlı ama değil. "Anılarını nasıl çaldı?"

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Bunu sadece gerçek ben bilebilir." Null diliyle bir tıklama sesi çıkardı. "Sen bir Nullify İmalatçısı mısın yoksa bir Dokumacı mı? Her ikisi de sana neden güvendiğimi açıklıyor. Araştırmalar aynı uzmanlığa sahip olanların birbirlerine çekildiklerini kanıtladı."

"Nasıl yaptın-" Bulmacalar kafamda yerine oturdu. "Bekle, Null, Nullify'deki gibi mi? Sen Nullify Ejderhası mısın?"

Çocuk başını salladı ve sonra etrafımızdaki çocukları işaret etti. "Bunlar da benim kardeşlerim. Smoke hariç hepimiz on üç kişiyiz."

Oyun alanına tekrar baktım ve birden bu çocuklar ile daha önce karşılaştığım ejderhalar arasındaki benzerlikleri görebildim. Ağaç sallayan çocuğu taklit eden kız Alaycı Kuş'tu. Kabadayı ve hemşire gibi davranan kız Louis ve Anna Valenti'ydi. Rirting kızı, Dark'ın öldürdüğü Ebedi Rahibe'ydi ve ağaçların arasında sallanan çocuk da Orbis Şirketi'nde paralı asker olan Otto'ydu. Tek başına kitap okuyan çocuk ise Vance Shade'di. Peki diğerleri kimdi? Onlarla tanışmıştım da ben mi fark etmemiştim?

"Gerçek dünyada tanıştık mı?" Null sordu.

"Hayır," dedim usulca. "Ama seni tanıyorum. Sana İdris Ardel diyorlar."

Çocuk, sanki Ravor'u yakalamaya çalışıyormuş gibi ismi ağzında evirip çevirdi. "Bu tam olarak doğru gelmiyor. Gerçek bir isim değil ama Null'dan daha çok hoşuma gidiyor. Bundan sonra bana İdris de."

"Pekala. Kapı nerede?"

"Benimle gel," dedi İdris ormana doğru yürürken. Her bir çocuğa son bir kez bakarak, hareketlerini ve özelliklerini hafızama kazıyarak onu takip ettim. İdris, "Benim bir ejderha olduğumu biliyorsan, bu daha önce kardeşlerimden biriyle tanıştığın anlamına mı geliyor?" dediğinde kalın ağaç gölgeliklerinin altındaydık.

"Onlardan birkaçıyla tanıştım. Ateş, Ses, Gölge, Rüzgar, Şimşek ve Karanlık."

İdris ıslık çaldı. "Etkileyici. Kazara mı, yoksa isteyerek mi?" "İkisinden de biraz."

"Öldüler mi?"

"Ateş, Ses, Buz, Karanlık, Şimşek ve Gölge var. Ama yeni bir 1re ejderhası var."

"Umarım sonları bir öncekinden daha iyi olur," dedi İdris dilinden zehir damlayarak. "Ateş'i ailemize getirdiği için Darkness'ı asla affetmeyeceğim. Başarmaya çalıştığımız her şey için tam bir utanç kaynağıydı."

"Onun gibi ahlaksız bir adam en iyi asker değil midir?" Ben sordum.

"Eşitlik için mücadele ederken değil. Bizi bir ütopya yaratmaya çalışan vizyonerlerden ziyade kanlı bir davası olan asilerden başka bir şey yapmadı." İdris tükürdü. "Bazı günler bu kadar hak ettiğimizi düşünüyorum. Herkes sonsuza dek yaşayacağını sanıyor."

harika olurdu, ama bunun tek anlamı kinimizi daha uzun süre tutmamızdır. Nefret kolay ve sürekli, sevgi ise çok zordur."

Çok az kelime daha doğruydı. "Eğer Rian seni bu şekilde tasvir ediyorsa, o zaman gerçek seninle tanışmayı çok isterim. Babamın ölümünü araştıran ve olayın görüldüğü kadar açık olmadığına inanan ilk kişi sendin. Sen olmasaydın, kendi başıma araştıracak kadar güçlü olamazdım."

"Umutsuzluğa ve çirkin arzulara teslim olmaksızın idealleri korumaya her zaman inandım." İdris ağaçtan süzölen bir kuşu izledi. "Söyle bana... gerçek ben ne yapıyorum, bir fikrin var mı?"

Başımı salladım. "On yıl önce ortadan kayboldun. Ölümsüzler bile nerede olduğunu bilmiyor."

"Acaba öldüm mü?" diye mırıldandı. "Sessizce öleceğimi hayal bile edemiyorum." İdris tereddüt etti. "Eğer fırsatın olursa, Gezgin'in mezarına git. Azilya Yağmur Ormanı'nda bulunuyor. Eğer bir yerdeysen, oradayım."

"Gezgin'in bir mezarı yok."

"Halka açık bir tane değil. Ama herkes bir yerde ölür."

Hatırladığımdan emin olmak için konumu tekrarladım. İdris, çevresindeki diğer ağaçlara hiç benzemeyen bir ağacın önünde durdu. Şişman ve sağlamdı, dalları içe doğru kıvrılmıştı. Gövdesinde zincir ve kilitlerle kaplı belli belirsiz bir kapı taslağı vardı.

"Demek burası Rian'ın çekirdeğine gidiyor," dedim yüksek sesle. Zincirleri çektim ve dokunuşuma rağmen 1rm oldular. "İhtiyacım olan bilgi kesinlikle orada olacak, ama kilidi neyin açtığı hakkında hiçbir fikrim yok. Rian hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

"Ve onun anılarının bu idealist versiyonunda kaldığın sürece hiçbir şey öğrenemeyeceksin." İdris kapıya yaslandı. "Buradan çıkmanın zor olacağını biliyorsun... imkansız değilse bile."

"Nullification Fabrications'ımla onun zihnini kesemez miyim?"

"Belki çoğu insana karşı, ama Smoke'a karşı değil. Uzmanlığımıza karşı önlemler geliştirmedini mi düşünüyorsun? Bunu denemek onu sadece buraya ait olmadığınız konusunda uyarır ve peşinizden kardeşlerimi gönderir. Bu tehlikeli ama sert önlemler almazsanız burada kalacaksınız." İdris göğsüne uzandı ve yarı saydam beyaz bir top çıkardı. İçinde bir resim hareket ediyordu.

Dark'ın aklında baloncuklar vardı. "Ama bununla... şey, istediğiniz bilgiyi ve daha fazlasını elde edebileceksiniz."

Topu ondan aldım ve çevirdim. Cüssesine rağmen sözleri ve hareketleri son derece olgundu. Rian'ın zihninde olgunluğunu korurken diğerlerinin korumamasının bir nedeni var mıydı? "Bu çıkarılmış bir anı, değil mi?"

İdris başını salladı. "Daha önce hiç görmedin mi?"

"Var, ama onları gerçekte nasıl göreceğimi bilmiyorum."

İdris elini çenesine götürerek önümde volta attı. "Gerçekte nasıl görüldüklerinden de emin değilim, ki bu... garip. Bilmem gerekirdi. Rian bu bilgiyi saklamış olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Ama bunu kullanabilirsem Rian'ın anılarına mı ineceğim?"

"Hayır. O top *benim anılarımı* temsil ediyor."

"Ne?" diye sordum. Karışıklığa garip bir şekilde gülerek sordum.

"Anıların mı?"

Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Rian, Wolven Kralları düşmeden önce birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair gerçek anılarımı çaldı. Bu yüzden burada kardeşlerimden biraz daha aktifim. Bu rüya aleminde, zihinlerimiz birbirine kenetlenmişken bu topu yersen, onları Rian'dan alırsın ve kendin yeniden yaşayabilirsin."

"Bunun sonuçları olacak, değil mi?" Tereddüt ettim, dilim karıncalanmaya başlamıştı.

"Her şeyin bir riski vardır," diye cevap verdi.

Daha fazlasını söylemesini bekledim ama söylemedi. Onun yerine bana baktı. Gözlerini kırpmadan. Tereddütsüz. Gözler bir insanın kandırılmayan tek parçasıydı. Bu yüzden onlara çok dikkat ederdim. Küçük hareketler onun gerçek arzularını ele veriyordu. Geyik görüş alanına girdiğinde okunu fırlatmak için bekleyen bir avcıydı. Onunla ilgili her şey hesaplanmıştı. Bir dansçının zarafeti ve yaşlı bir adamın bilgeliği bir çocuğun bedeninde saklıydı. Bilgi paylaşılmadan bırakılmıştı. Bilerek. Eğer sakladığı şeyi istiyorsam, onu ortaya çıkarmalıydım. Başka birinin anılarını zihnime almamın ne gibi sebepleri olabilirdi? Ne olabilir-

"Senin anıların benimkilere karışacak ve ben de onları karıştıracağım. Tabii senin anılarının benimkileri silmediğini varsayarsak." Başım ağrıyordu, tüm olası nedenleri anlamaya çalışıyordum. "Eğer sadece senin anıların zihnimde olsaydı, ben yine ben olur muydum? Yoksa sen mi olurdu?"

İdris bana göz kırptı.

"Acaba dışarıda hâlâ hayatta mısın, yoksa bu senin kurtulma girişimin mi?" diye mırıldandım, kollarımı kavuşturarak. "Anlaşmanı kabul edersem aptallık etmiş olurum."

"Sanırım gerçekler pek de umurunda değil. Kurt Kral Savaşı'nda ne olduğu bir sır olarak kalacak."

Artık başkalarının güvensizliğime dayanarak beni manipüle etmesine izin vermeyi reddediyordum. Gurur bir hastalıktı ve zayıf ya da güvensiz olarak algılanabilirim diye acele bir karar vermeye niyetim yoktu. Ama... haklı olabilirdi. Rian'ın anıları, titana gitmeden üçüncü Wolven Kralı'nın adını öğrenebileceğim tek olası yerdı. Rian'ın anılarını alma riski, kazanacağım bilgiye değer miydi?

Doğru gelmedi.

"Gerçeği kendim bulacağım." Topu İdris'e geri attım, o da ustalıkla yakaladı. "Kestirme yollara başvurmak uzun vadede bana sadece zarar verir."

"Eğer kararın buysa... öyle olsun. Umarım pişman olmazsın." Ağaca yaslanmayı bıraktı. "Yine de sana bir tavsiyede bulunacağım... Kardeşlerimin önemli bir kısmıyla tanıştın ve ne beklemen gerektiği konusunda bir fikrin var, ama hepsiyle değil. Su her konuda Ruid'dir, bu yüzden onları 1rm duruşu almaya zorlama. Işık son derece rekabetçidir, özellikle de rakipleriyle. Mümkünse, Ahşap ve Metal'den kaçınmak en iyisidir ve... Beni dinliyor musun?"

Öyleydim ama bakışlarım ağaç gövdesinin içindeki kilitli kapıya odaklanmıştı. Rian gerçekte kimdi? Neye pişmanlık duyuyordu ve her şeyden çok neyi arzuluyordu? "Rian'ın dünyada en çok neyi arzuladığını öğrendiğimde seninle tekrar görüşeceğiz."

Ellerimi boşa çıkardım ve havada bir çatlak açtım. Etrafımdaki her şeyi ışığa boğdu. İçinden yuvarlandım, İdris iyi şanslar diye bağırdı, sonra her yer karardı ve hiçbir şey olmadı.

ZEHIRLI DILLER

Arşivcilere göre, bir kişi vücudu tolerans kazanana kadar küçük dozlarda zehir yutarak zehre karşı dayanıksız hale gelebilir. Bu elbette bir basitleştirmedir. Düzinelerce zehir ve bunların vücut üzerinde yaratabileceği düzinelerce yan etki vardır. Bazıları felç eder. Bazıları kanı yakar. Bazıları nefes, tat, görme ya da işitme kaybına neden olur. Bazıları deliliğe ya da halüsinasyonlara neden olur. Ve bazıları da kurban biraz rahatlamak için kendini parçalamaya çalışana kadar deriyi güzel, düzgün katmanlar halinde soyar.

Zehirlerin çoğu bitkilerden ya da böceklerden gelir.

Bu yüzden etrafımda, altımda ve üstümde sürünen hareketli, tıkırdayan ve tırmalayan bir böcek okyanusunda yüzdüğümü fark ettiğimde yaşadığım *korkuyu* hayal edin. Yüzlerce bacağı olan böcekler alnımda gezinirken, akrepler iç baldırlarımı sıkıştırıyor ve iğneleriyle beni tehdit ediyordu. Sinekler gözlerimin etrafına konup görüşümü bulanıklaştırırken, solucanlar tişörtümle derim arasında kıpırdanıyor, göğsümde sürünerek ağzıma ya da kasıklarımın kadar gitmekten başka bir yere gidemiyorlardı. İkisi de mide bulandırıcıydı.

Yukarıdan gelen iğne ucu kadar bir ışık dışında karanlıktaydım. İdris vücudunun yarısını deliğin ağzından sarkıtarak ve endişeli bir bakışla aşağıya doğru el salladı. "Denedim

Seni uyarmak için!" diye bağırdı. "Sana Rian'ın farklı olduğunu söylemiştim! Tuzaklar kurdu!"

"Ne kadar kötü?" Dişlerimi sıkarak, bir böceğin boğazıma kaçmasını engellemeye çalışarak söyledim.

"Aşağıda seni yüzlerce farklı şekilde öldürmeye yetecek kadar zehir var."

Öyle olduğunu tahmin etmiştim ama içinde bulunduğum durum hakkında daha fazla şey bilmek beni pek de rahatlatmadı.

"Birinin anılarında ölebilir miyim?"

"Bu mümkün," diye uyardı İdris. "Birinin zihnindesin, bu yüzden burada acı gerçekmiş gibi hissedeceksin. Ve eğer zihnin bunun gerçek olduğuna inanırsa ve yeterince varsa..." Gözlerini kaçırdı, başka tarafa baktı.

Ne boktan bir gösteri. Gururum onun uyarısını görmezden gelmeme ve iptalin işe yarayacağını düşünmeme neden olmuştu, çünkü geçmişte işe yaramıştı. Bunu daha dikkatli düşünmeliydim. Aptal Michael Kingman. Ne zaman öğrenecektim?

"Buradan nasıl çıkacağım?" Bağırdım.

"Çıkamazsın," dedi Rian birdenbire.

Tavandan bir duman bulutu yükselmeye başladı ve her şeyi kapladı. Yüzümün önündeki elimi göremiyordum, Rian'ı, İdris'i ya da etrafımda donup kalmış böcekleri de. Bir duman ejderhası, bir sonraki yemeğinin peşindeki bir akbaba gibi üzerimde daireler çiziyordu. Ondak bükülen gri duman topları düştü, patladı ve sonra hareketsiz böceklerin arasında dolaştı. Duman bulutu üzerimden geçerken tamamen sessiz kaldım. Ve sonra herkes örtüldüğünde, duman tekrar yukarı doğru döndü. Böcekler tekrar hareket etmeye başlayıp vücudumda gezinirken, daha aşına olduğum Rian önümde dumandan bir platform üzerinde belirdi.

"Beni hafife almamalıydın," dedi hoşnutsuzlukla. "Bu benim zihnim ve burada gerçekte olduğum kadar zayıf değilim."

Ona kaba bir hareket yapmak istedim ama böcekler bunu zorlaştırdı. Ben de farklı bir şey denedim: aşırı güven. "Rian. Sana tekrar soracağım. Bana bilmem gerekenleri söyle, ben de seni serbest bırakayım. Düşman olmak zorunda değiliz."

"Buna gerçekten inanacağımı mı sanıyorsun? Ben senin arkadaşını öldürdüm. Sana istediğini verdiğim anda kalbimi söküp Paralı Asker'e vereceksin." Rian'ın bedeni dağılıyordu, içinden duman dalları çıkıyordu. "Ama sessizce gitmeyeceğim. Eğer anılarımı istiyorsan, gel ve al onları."

Senden daha kötülerini savuşturdum."

Böcekler beni yuttu, emdi. Binlerce bacaklarıyla giysilerimin ve tenimin üzerinde sürünüyorlardı. İçime girmelerini engellemek için ellerimi kulaklarımın üzerine koyarak gözlerimi ve ağzımı kapatmak ve ısırıklarını göze almak zorunda kaldım. İşe yaradı ama elmas gözlü birkaç böcek dişlerini içime geçirdi ve vücudumun her yerine acı şimşekleri gönderdi. Sonra daha fazla böcek beni ısırıldı. Ve daha fazlası, daha fazlası ve daha fazlası... Ta ki ben dayanamayıp titreyene, kıvranana ve bitmesini arzulayana, böceklerin derimin Rimsy bariyerinin altından kaydığını ve kas ve yağlara karşı kıpırdanmaya başladığını hissedene kadar. Küçük istilacılar hareket ettiğinde derim kalkıp iniyor, yavaşça kalbime doğru yöneliyordu.

Her şeyi geçersiz kılmaktan başka seçeneğim yoktu. Belki de Rian'ın anılarından kovulacaktım. Geri dönme şansım olup olmayacağını bilmiyordum... ama ölme riski çok büyüktü. Başka bir yol bulacaktım-

Bedenim aşağıya doğru batmayı bıraktı ve böcekler Roor'a damlayan su gibi üzerimden kaydı. Dikkatle gözlerimi açtım ve İdris'in kolunu uzatmış önümde durduğunu gördüm. "Seni uzun süre koruyamam ama konuşmak için bize biraz zaman kazandırabilirim."

Onun yardımıyla kendimi ayağa kaldırdım. Roor botlarımın altında durmadan sürünüyor ve tıkırdıyordu. "Dur tahmin edeyim, bana bir anlaşma teklif edeceksin."

"Öyleyim ve sen de bunu kabul edeceksin." İdris kollarını kavuşturdu. "Rian seni kendi anılarının dışında bıraktı ama benimkileri miras alırsan... o zaman Wolven King Savaşı'nda neler olduğunu öğrenebilirsin. Hatta Üçüncü Kurt Kral'ın adını bile öğrenebilirsin. Eğer yeterince araştırırsan."

"Merak ediyorum..." dedim böceklerin ısırıldığı yerlere masaj yaparak. "Tüm bunlar beni anılarını alacak kadar çaresiz bırakmak için bir tuzak mı?"

Yine ifadesiz bir göz kırpma. Yine de... İdris, Rian tarafından yakalandığım için hayal kırıklığına uğramamıştı. Bilgiyi istiyorsam yardımını kabul etmem için beni zorluyordu.

O zaman sanırım tek bir seçenek vardı. Serena'yı korumak için... Gwen'i, annemi ve tüm arkadaşlarımı korumak için... Eğer isterse İdris'in anılarımı ele geçirmeye çalışmasını göze alabilirdim. Belki Michael Kingman, Michael Orbis ya da Ejderha Avcısı Michael olamazdım. Ama ne olursa olsun her zaman Michael olacaktım. Ayrıca, gerçekten onu durduracak kadar inatçı olmadığımı mı düşünüyordu?

Kim olduğumu sanıyordu? Normal bir insan mı? Ay çarpmış bir embesilden başka bir şey değildim.

"Bunu nasıl yapacağız?"

İdris hınzırca gülümseyerek göğsünden parıldayan beyaz topu çıkardı. Bana doğru fırlattı ve ben de beceriksizce yakaladım. En sorunsuz anlarımdan biri değildi.

İdris, "Benim anılarıma sahip olduğunda, onları yeniden yaşamak için kendi zihnini kullanacağız," diye açıkladı. "Alışman zaman alacak, bu yüzden hayatım boyunca kronolojik olarak ilerlememiz gerekebilir. Neyse ki Rian ve benim hayatlarımız sık sık çakışıyor. Bu yüzden bazı anılarla ortalıkta dolaşmamı istemedi."

"ok şükür," diye tekrarladım, elimdeki anılar yumağına bakarak. Umarım kötü bir şey değildir, ama ben sert ve tatsız bir şey bekliyordum. Belki metalik bile olabilirdi. "Eğer zihnimi ele geçirmeye çalışırsan, senden geriye hiçbir iz kalmayana kadar anılarını yiyip bitiririm. Anlaşıldı mı?"

"Mükemmel." İdris bana sırtarak dişlerle dolu ağızını gösterdi ve tıpkı karşı çıktığım herkes gibi onun da bir ejderha olduğunu hatırlattı. "Hazır mısın?"

Topu azı dişlerimin arasına koydum ve sonra iğnedim. Ravent turtası kadar hoştu ve cam kırıkları kadar kolay yutuldu. Başım sanki yumruklanıyormuş gibi hissediyordum, insanlar yüzüme defalarca yumruk atıyordu, ta ki dizlerimin üzerine çöküp acının dinmesi için çığlık atana kadar. Böcek ısırıklarından daha kötüydü. Vücudumdaki sıcaklık kontrol edemediğim bir şekilde yükselip alçalıyordu. Acının dinmesini umarak onu dışarı atmadan önce göğsümde yoğunlaştırmak için her şeyimi harcadım.

Uzun süren bir kahkaha kulaklarımı doldururken dünya yok oldu.

INTERLUDE

KURDUN TUTSAĞI

Dark, Gwen'i yağ, sıvı yağ ya da yemeğin hafif baharatlı kokmasına neden olan her neyse onunla ıslatılmış kahverengi erişte servis eden pis ahşap bir tezgâha getirdi. Dark aşçıya, sahibine, olağanüstü girişimciye iki claxo uzattı ve iki kase aldı. Gwen'in o kâsedeki hiçbir şeyin gevrek olmayacağını anlaması için bir ısırık almasına gerek yoktu ama yemek yemektir ve daha önce hiç geri çeviren biri olmamıştı. Kralın diyetiyle büyümenin tek yaptığı, acı çok şiddetli olduğunda onu sınırlendirmek olmuştu.

"Yiyin bakalım," dedi Dark. Kaseyi eline aldı ve sık sık temizlendiği için nehir taşlarından daha pürüzsüz hale gelmiş tahta bir çubukla ağzına kürekle yemek atmaya başladı.

"Neden beni besliyorsun?" Gwen rastgele yerleştirilmiş mutfak eşyaları kavanozundan tek çatallı bir çatal alarak sordu. "Michael'ı takip etmemiz gerekmiyor mu?"

"Sakin ol," dedi Dark lokmalar arasında. Çenesiyle kanallardan birinin yanındaki metal ızgarayı işaret etti. "Aşağıdalar." Kahverengi et suyundan biraz höpürdetti. "Ama onunla tekrar karşılaşmadan önce konuşmamız gerek. Gereksiz şiddetten ya da birini bıçaklamak zorunda kalacağım ani ihanetlerden kaçınalım." Durakladı. "Giysilerime kan bulaşmasından nefret ediyorum. Asla düzgün çıkmıyor. Siyahta bile."

"Ya kaçarlarsa?"

"Gitmeyecekler," dedi Dark. "Michael muhtemelen şu anda Rian'ın anılarında ve bir yere gitmesi biraz zaman alacak."

"Ne? Nasıl?"

"Bu nasıl mümkün olabilir ya da ben nereden bilebilirim?" Dark yemeye devam etti. "İkisinin de cevabı şu: Ben her yerdeyim. Hiçbir şey beni geçemez. Ama Michael'dan bahsettiğimiz yeter. Bırakın onun hakkında konuşmayı, onunla konuşurken bile yeterince başımı ağrıttıyor."

Gwen tereddüt etti ve sonra yemeye başladı. Erişteler vıcık vıcıktı ve et suyu biraz ekşiydi ama vücudunu hoş bir sıcaklıkla doldurdu. "Ne istiyorsun, Dark?"

"Hangisi için çalışıyorsun?" Dark sordu. "Alphonse mu Zarack mı yoksa üçüncüsü mü?"

"Alphonse," diye itiraf etti. İşverenin birkaç kuralından biri, ilk önce söylemediği sürece sohbet sırasında onun adını söyleyebilmesiydi. "Ondan bir şey mi istiyorsun?"

"Üçüncünün adını öğrenmek isterdim ama bana vereceğinden şüpheliyim. Son karşılaşmamızda onu yumrukladım. Yüzsüz herif eline fırsat geçtiğinde beni öldürmeliydi." Dark kasesini bitirdi ve bir tane daha sipariş etti. Çabucak geldi, soğuktu ve et suyundaki yağ ve su ayrılmıştı. "Ona bağlı olduğunu varsayıyorum?"

Gwen başını salladı.

"Nasıl bağlandığını biliyor musun? Ölüm mü? Yaşam mı?"

Gwen kâsesini yere bıraktı, uzun kollarını geriye çekti ve kalbinin tam üzerinde durmadan önce ön kolunu, omzunu ve göğsünün üst kısmını saran metal bir zincir halkasından oluşan dövmeyi ortaya çıkardı. Ailesi her zaman onun taç damgasını dünyadan saklamak için daha bol kıyafetler giydiğini düşünmüştü ama aslında bu dövmeyi saklıyordu. Bu, onu bir başkasına bağlayan ve ona sürekli özgür olmadığını hatırlatan nihai utanç işaretiydi. Öldüğünde bile özgür olmayabilirdi. Ebedi bir hizmetkâr. Birincisi ve ikincisi farklıymış gibi davranmayı seviyordu ama ikisi de bunu bırakmakta zorlanıyordu.

"Ah." Dark ona kolunu yukarı çekmesini işaret etti. O da gecikmeden bunu yaptı. "Bu biraz daraltıcı bir büyü. Bağlantılar neyi temsil ediyor?"

"Ya hayatımın yılları ya da tamamlanmış görevler." Gwen yavaş ve emin adımlarla yedi. "Tamamladığım her görev için bağlantılardan biri kayboluyor. Ve her başarısız olduğumda... bir tane daha ekleniyor. Başlangıçta sadece on beş tane vardı ama... diyelim ki yedi yaşında bir çocuk, bulabileceğiniz en iyi casus değil."

"Şimdi kaç kişi?"

"On iki."

"Başınız sağ olsun." Boş kâsesini bir öncekinin üzerine koydu ve bir tane daha istedi. Ne kadar çok sipariş verirse o kadar kötü görünüyorlardı. "Seni asla bırakmayacağının farkında mısın?"

Gwen çorbayı höpürdetti, güçlü 1sh tadından geri çekildi ve Dark'ın sorusunu görmezden gelmeye çalıştı. Bazı şeyler yüksek sesle söylenene kadar gerçek olmazdı ve bu gerçek de onlardan biriydi. Bu yüzden yalan söyledi: "Bir gün özgür olacağım."

"Ah, kendimize söylediğimiz o güzel yalanlar," diye mırıldandı Dark. Sonra, daha yüksek sesle: "Kurt Kral'ı terk edin. Zincirlerinizi bana devredin."

"Ne?" Gwen neredeyse yemeğini öksürerek geri çıkarıyordu. "O şekilde çalışmıyor. Ben-"

"Hayır, yapabilirsin," diye araya girdi Dark. "Sana yapmanı söylüyorum. Wolven King'le olan kaderin çoktan belli oldu. Ama... benimle..." Gözleri tamamen kızardı. "Belki bir mucize yaratabilirsin."

"Beni neden önemsiyorsun?" diye sordu Gwen. Gerçek onu bir şimşek gibi çarptı. "*Benimle* ilgili değil, değil mi? Beni Wolven Kralları'ndan *uzaklaştırmakla* ilgili."

"İkisinden de biraz. Angelo hakkında ne dersiniz deyin ama onun her zaman bir yedek planı vardı ve ileriye düşünürdü. Ben de aynısını yapıyorum."

"Nihai amacınız Zehra ile yeniden bir araya gelmek değil mi? Bu öyle görünüyor ki..." Gwen düşüncelerini toparlamak için durakladı. "Diyelim ki Zehra'yla yeniden bir araya geldiniz... Angelo Katherine'le birlikte olmayacak, bu yüzden arayışına devam edecek. Ailelerimiz arasındaki bu savaş yakında bitmeyecek, değil mi?"

"Hayır, öyle değil. Ya başarırız ya da ölürüz. Başka seçenek yok. Ve çaresizlik ikimizi de şu anda olduğumuzdan daha tehlikeli hale getirecek. Şimdilik ikimiz de Wolven Krallarına sırtımızı döndük ama... sence diğerini sevgilisiyle görürsek bu böyle sürer mi? Ya da daha kötüsü Michael bizi gerçekten durdurursa?"

Dark ya da Angelo'nun işvereniyle birlikte çalıştığını düşünmek bile canının kötü bir çorbadan daha lezzetli bir şey çekmesine yetiyordu. Wolven Kralları kendi başlarına yürüyen felaketlerdi ama Shade ailesinin bir üyesiyle...

Gwen dñnyanın sonunun gelebileceğinden şüpheleniyordu.

"Peki ya benim sana katılmam? Bu seni bir Wolven Kralı ile ittifak kurmaktan nasıl alıkoyuyor?"

Dark boynunu kırdı, geğirene kadar göğsüne vurdu ve ardından, "Paralı Asker olmanın temel inançlarından birinin ne olduğunu biliyor musun?" dedi.

Gwen başını salladı.

"İlk inanç, bizim bu dünyanın kabusları olduğumuzdur. Hiçbir şey bizi hedeflerimize ulaşmaktan alıkoyamaz. Ölümün kendisi bile. İkinci inanç ise anılarımıza ihtiyacımız olmadığıdır, çünkü biz hatırlamasak bile dünya bizi hatırlayacaktır." Dark son kâseyi istifledi. "Üçüncü ve son inanç ise fethettiğin şeyin sende kalacağıdır."

Gwen kendi kâsesini Dark'ınkinin üzerine koydu. Sulu kalıntılar çay yaprakları gibi dipte toplandı. "Zahra'yı geri getiremezsen bir Wolven Kralı'nı öldürüp yerine geçmeyi planlıyorsun."

"Doğru." Dark ayağa kalktı, sahibine bir claxo daha verdi ve kanalizasyona doğru yürümeye başladı. "Bana katılmaya hazır olduğunda haber ver. Bu zahmete degeceğine söz veriyorum."

Söyleyecek bir şey yoktu, bu yüzden Gwen Dark'ı takip etti. Gölgeleer onun etrafında dönen bir karanlık gibi dönüyordu ama Dark işvereninden daha iyiydi... öyle değil mi? Şehrin altına indiklerinde ve içinde Hollow'daki Yaz Festivali'nin sonunda ikram edilen gizemli pastadan daha fazla sürpriz barındıran bulanık su havuzlarının yanında yürüdüklerinde cevaplar kolay gelmedi. Gwen dokuz yaşındayken bir dilim ısırılmış ve içinde sert ve beyaz bir şey bulmuştu. Bunun bir diş olup olmadığını öğrenemeden tükürmüştü.

Uzaktan bir kadın sesi duydular, giderek daha yüksek ve daha çılgınca bir hal alıyordu, ta ki hedeflerine ulaşana kadar. Azilian Paralı Asker Michael'ın cesedinin üzerine çömelmişti. Roor'un üzerinde kendinden geçmiş, buzla kaplanmış gibi duruyordu. Duman Ejderhası Rian yakındaki duvarda kelepçelerle asılı duruyordu, başı sanki sonsuza dek uyuyacakmış gibi öne eğikti. Azilyalı Paralı Asker, Gwen ve Dark'ı birlikte görünce dikkat kesildi.

"Karanlık mı?" diye sordu. "Ne yapıyorsun... Bekle. Bahçede beni öldürmeye çalışan oydu!"

"Bu Gwendolyn Kingman, Michael'ın küçük kız kardeşi. Onun için endişelenmeyin. Uslu duracaktır." Dark Michael'a bakmak için yaklaştı. "Bu embesil ne zamandır dışarıda?"

Azilian Paralı Asker cevap vermedi.

Dark esnedi. "Fark etmez." Gözleri Rian'ın üzerine düştü. "Hayal kırıklığına uğradım Alexis. Michael'ın böyle bir şey denemesini beklerdim, ama senin değil. Eninde sonunda onu öğreneceğimi biliyordun. Kendini açıklamak ister misin?"

Azilian Paralı Asker sessiz kaldı.

"O zaman bunu daha sonra konuşuruz." Dark'ın sağ eli keskin ve pullu bir hal aldı. "İlginç bir şey bilmek ister misin, Gwendolyn? İnsanlar başkalarının anılarına girip ortalığı karıştırabilir ama Michael hâlâ oradayken Rian ölürse ne olacağını ben bile bilmiyorum. Rian'la birlikte onun zihninin de ölme ihtimali var."

"Karanlık!" Alexis çığlık attı. "Kesin şunu! Bu doğru değil!"

"Ne yazık ki" -tırnaklarının ucunu Rian'ın kalbinin üzerine koymuştu- "Michael'ın bana katılma şansı vardı. Ölürse ölür. Onun saçmalıklarından bıktım artık."

"Bekle, Dark!" Gwen çılgınca konuştu. "Bırak yaşasın. Ben de sana katılacağım! Ne yaparsan yap-"

Michael'ın göğsünden çıkan ışık çevredeki herkesi kör etti. Keskin bir ciyıklama sesi duvarlarda yankılandı ve bir bumerang gibi onlara geri döndü. Işık kaybolurken Michael yerden kalktı ve ensesini ovuşturdu.

"Michael'dan kurtulmak buraya kadarmış." Dark, Rian'dan bir adım uzaklaştı. "Seni embesil. Ne yaptığını biliyordum. Ben daha zekiyim-"

"Kapa çeneni, pislik. Başım ağrıyor," diye homurdandı Michael. Sesi normalden daha alçak, daha ilkel ve aptalcaydı.

"Karanlık," dedi Gwen, herkesten uzaklaşarak. "Onun kim olduğunu bilmiyorum ama o benim kardeşim *değil*."

"Ne dedin sen-" diye kestirip attı Dark, eli baltasını çekmek için yavaşça yanına gitti. "O embesil ne yaptı?"

Sahtekâr hepsine gülümsedi. Amber'ın yerini bir tweecker'ınki almıştı... hayır, bu artık doğru terminoloji değildi. Michael'ın gözleri şimdi bir ejderhanın kalbine ve yeteneklerine sahip olanlar gibi kırmızıydı. "Yanlış anlaşma yaptı." Michael'ın yüzünü giyen adam doğruldu ve sonra derin bir şekilde eğildi. "Benim adım İdris. Hepinizle tanıştığıma memnun oldum."

INTERLUDE

KURDUN TUTSAĞI

"Kardeşime ne yaptınız?" Gwen çığlık attı, yüzü sıcacıktı. Zihni yarışıyordu: Michael temelli mi gitmişti, yoksa sadece rahatsız mıydı?

İdris yeni ellerinin arkasını inceliyor, onlara hayranlık duyuyordu. "Bir anlaşma yaptık. Wolven Kralları hakkında bilgiye ihtiyacı vardı ve bunun için benim anılarımı aldı." Durakladı ve onların gözlerine baktı. "Anılarımın onun zihnini ele geçirmesi onun göze aldığı bir riskti."

"Demek ölmemiş," diye nefes aldı Alexis, silahlarını İdris'e doğrultmuştu.

"Hayır, değil." İdris başının yan tarafına hafifçe vurdu. "Ama ben burada, o içeride ne kadar uzun süre kalırsam, uzun vadede o kadar kontrol sahibi olacağım. Sonunda zihnimin arkasındaki bir fısıltıdan başka bir şey olmayacak."

"Şüpheli," dedi Gwen, duruşunu rahatlatarak. "Kardeşimi tanıyorum."

"Belki de," diye itiraf etti İdris. "Ama bu ne kadar sürer?"

"Yeterince uzun." Dark baltasını bir kenara bıraktı ve ellerini ceplerine soktu. "Gerçek sen nerede? Nullify Dragon?" Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Yoksa geriye kalan tek şey bu mu?"

İdris onu tersledi. "Ailem gibi kokuyorsun ama yine de seni tanıyamıyorum." Birdenbire anladı. "Kimi öldürdün?"

Dark onun gözleriyle buluştu. "Fark eder mi?"

"İdris!" Rian hapishanesinden kıvranarak çığlık attı. Gwen onun uyandığını görmemişti ama muhtemelen İdris'in ortaya çıktığı saatlerde uyanmıştı. "Ailemizin yarısını öldürdü! Hepimizi öldürmeden ve kalplerimizi almadan önce onu durdurun!"

"Beni durdurmaya çalışmamanızı tavsiye ederim," dedi Dark tatlı bir sesle. "Sende ejderha kalbi yok, yani benim düşmanım değilsin. Ama eğer beni Smoke'un kalbini almaktan alıkoymak istiyorsan..." Eğildi ve İdris'in kulağına, onu korkutmak yerine güldüren bir şey fısıldadı.

Dark bundan hoşlanmadı.

İdris, Michael'ın sesi ve yüzüyle, "Beni tehdit etmek için yüzlerce yıl çok gençsin, evlat," dedi. Dark'a göre bu, durumu bin kat daha kötüleştirmişti. Yine de Alexis ve Gwen ilk gülüşlerine engel olamadılar. İkisi de Michael'ın Dark'a karşı bu şekilde davrandığını görmeye alışık değildi ve muhtemelen asla da görmeyecekti.

"Sen kim-"

İdris bir anda parıldayan gümüş bir kılıç çekip yatay olarak ona doğru saldırınca Dark geriye sıçradı. Ama çok yavaştı ve kılıç onu ikiye bölerek gövdesini bacaklarından ayırdı. Her iki uç da dar tünelin farklı taraflarına çarptı. Bir sonraki ölen Alexis'ti, yardım için bağırmaya ya da silahlarından birini çekmeye fırsat bulamadan öldürüldü. Gwen sonuncuydu, Michael'ın yüzü ona gülümserken inliyordu ve sonra kafasını duvara çarptı-

Sonra gözlerini kırptırdı, nefes nefese kalmıştı ve bir eli hızla atan kalbinin üzerindeydi. İdris hareket etmemişti ama Dark etmişti. Paralı Asker geriye doğru savruldu ve silahlarını çekti. Gwen'in herhangi bir ulusun güncel tarzı olarak tanımlayamadığı zırhlar İdris'in vücudunda belirmeye başladı. Dairesel metal zırhlar omuzlarını kaplarken, altın harflerle kazınmış Greaves ve Rowers vücudundan çıktı. Bunu akan zincir zırh izledi. Ve sonra boynundaki taç damgası ağlayan bir kurt kafasına dönüştü. Üçüncü Kurt Kral'ın kişisel sembolü.

İdris bir Wolven Kralı değildi. Patronunun yaptığı gibi etrafındakilere hükmetmiyordu. Bunun yerine, kana susamışlık ve öldürme niyeti, soğukta sıcak bir vücuttan çıkan buhar gibi ondan yayılıyordu. Bir insan özensizce öldürür. Bir canavar ustalıkla öldürürdü. İdris ejderhalar arasındaki en yırtıcı hayvandı ve yerinden hiç kıpırdamadan diğerlerini zihinlerinde öldürüyordu. Alexis, Gwen'in yanında diz çökmüş, saçma sapan şeyler mırıldanıyor ve vücudunun hâlâ bütün olmasının şokunu yaşıyordu.

İlk toparlanan Dark oldu ve bir dizi küfür savurdu. "Michael'ın Nullification yeteneklerinin yanı sıra Dokuma bilgisine de sahip! Alexis, ona yaklaşma.

onu! Ama sen dilediğini yapabilirsin, Kurt Esir."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Gwen karşı çıktı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." "Dokuma ve Fabrikatör yeteneklerini birleştiriyor," dedi Dark.

"Fabrikasyon, ihtiyacı olan şeyi yaratmasını sağlıyor ve sonra onu zırh ve silah olarak örüyor. Hakkında yalan söylense de yeterince yaygın bir beceridir. Dışarıdaki Fabrikasyon öğretmenlerinin yarısı kılık değiştirmiş Dokuma ustalarıdır. Soyluların bu kadar güçlü olmasının nedeni de bu: Farkında olmadan iki tür büyü kullanıyorlar."

Gwen Rabberg'leşmişti ama Alexis etkilenmemiş, İdris ise eğlenmişti. "Bugünlerde böyle mi yapılıyor? Kaç kişinin size karşı çıkabileceğini kontrol etmek için büyüünün nasıl çalıştığını bilenleri sınırlamak mı? İlginç bir taktik." Gwen'e baktı. "Damgalı kız, Wolven Kralları gibi kokuyorsun. Hangisi için çalışıyorsun?"

"Birincisi."

"Seni buraya ne yapman için gönderdi?"

"1. Rian'a ve onu Yeniden Doğan Titan'a götürün."

"Ne kadar hoş." İdris kılıcını savurdu ve Rian'ı tutan paslı metal zincirleri keserek onu serbest bıraktı. "Biz de sizinle geliyoruz. Paralı askerler, bizi durdurmaya çalışacak mısınız?"

"Paralı asker olduğumuzu nereden biliyor?" Alexis fısıldadı.

Dark ona cevap vermedi. "Ailenin yarısından fazlasının kalbini yedim, gerçekten bana karşı durabileceğini mi sanıyorsun?"

İdris parmaklarını şıklattı ve düzinelerce yarı saydam mızrak duvarlardan, Roor'dan ve tavandan çıkarak Dark'ı şişledi. Kara Ölüm acı içinde *çığlık attı*. Gwen bu sesi duyacağını hiç düşünmemişti ve bu ses Kraliçe'nin Güç İmalatlarından bile daha güçlüydü. Tünelleri titretti. İdris, Rian'ı ayağa kaldırıp tek bir saldırıyla yere serdiği kötü şöhretli paralı askere doğru yürürken Alexis onun yanında bir kedi gibi sinmişti.

"Ölmedi," dedi İdris kayıtsızca. "Sadece rahatsız. İçindeki tüm mızraklar çıkarıldığında bire bir olacak. Ama vücudunu bu derece etkisiz hale getirmenin etkileri birkaç gün boyunca büyü kullanmasını imkânsız kılabilir."

Mızrakları içinden çıkarmaya çalışırken Dark'ın gözleri kıpkırmızı yanıyor, birini her tuttuğunda sanki Reş'i yanıyormuş gibi çığlık atıyordu. "Seni öldüreceğim. *Gerçek* seni öldüreceğim. Seni pişman edeceğim-"

"Evet. Evet. *Çok* korkuyorum. Çok fazla çırpınma yoksa etkileri daha uzun sürer," diye araya girdi İdris, Dark'ın başını bir köpek yavrusuymuş gibi okşayarak.

"Onu öldürmeliyiz. Kendi iyiliği için fazla güçlendi," dedi Rian, Dark'ın yüzüne tükürerek. "Ve eğer pozisyonlar tersine dönseydi bizi bağışlamazdı."

"Bu kadar zayıf birini öldürmenin adaleti yok," dedi İdris, kendinden emin bir yürüyüşle uzaklaşırken. "Ailemiz ejderha olmayı seçtiklerinde neye bulaştıklarını biliyorlardı. Ölümlerimiz her zaman kanlı olacaktı. Ve eğer Paralı Asker bu dersi almazsa... ben ve gerçek benliğim bir dahaki sefere onu öldüreceğiz."

Rian'ın eli Dark'ın kalbinin üzerinde gezindi ama o başını salladı ve amirini takip etti. "Nasıl istersen İdris."

"Gel, Wolven Esir. Burada vaktimiz doluyor."

İdris ve Rian tünellerden çıkarken Alexis mızrakları Dark'tan çıkarmak için çabaladı. Gwen de peşlerinden gitti, çünkü yarı görevini yerine getirmek, yarı da kardeşinin cesedini gözünün önünden ayırmamak zorundaydı. Michael yakında dönecekti... değil mi?

DÜŞÜK ZEMİNLER

Gökyüzünde iki ay vardı. İki *koca* ay. Celona parçalanmamıştı.

Göl kıyısında uzanmış, alacakaranlıkta gökyüzüne bakıp manzarayı seyrederken çenem bir karış açık kaldı. Nerede ya da ne zamandaydım? İdris'in anılarında mıydım? İdris nasıl Celona'nın bütün olduğuna dair bir anıya sahipti? Domet'in parçalanmış ay resmini gördükten sonra... ah, bu benim hatamdı. Kesin olarak bildiğim tek şey Domet'in ayın parçalandığı bir zamanda yaşadığıydı. Ölümsüz olmadan önce onu bütün olarak görmediğini ben kim söyleyebilirdim ki?

"Null!" diye seslendi bir adam bana doğru koşarken. Rian'ın daha genç bir versiyonuydu. Gözlük takıyordu, kaslarından çok derisi vardı ve belli ki tek şık kıyafetini giymişti. Ayakkabıları yıpranmış ve kurumuş çamurla kaplanmıştı. Asil görünmeye çalışan bir köylüydü. "Ne yapıyorsunuz burada? Geç kalacağız!"

"Geç mi kaldın?" Kendimi yukarı iterken söyledim. "Ne için?"

Rian bana baktı. "Seçme sınavları, hatırladın mı?" Elinin tersini alnıma koydu. "Kendini hasta mı hissediyorsun? Yoksa ailenle başka bir kavgaya mı karıştın? Normalde bu kadar unutkan değilsin."

"Hayır, ben... Ben 1ne'im. Sadece uzun bir hafta oldu." Tereddüt ettim, seçme sınavlarının ne olduğunu sormalı mıydım yoksa yolda mı öğrenmeliydim diye düşündüm. Kendimi bir sahtekâr olarak göstermek istemediğimden, "Gidelim. Geç kalmamalıyız." Rian kalkmama yardım etti ve gölden çıktık, feneri toprak yolları aydınlatıyordu. Gökyüzünün sadece kare şeklinde bir bölümü görülebiliyordu, sanki geri kalanı karanlıkta seçemediğim bir tavan tarafından kapatılmıştı. Ayrıca uzakta, bu bölgeyi çevreliyormuş gibi görünen dağlardan daha yüksek kalın duvarlar vardı. Dairesel evlerin hepsi her an yıkılacakmış gibi görünen kerpiç tuğlalardan yapılmıştı. Her şeyde bir gariplik vardı ama ne olduğunu kestiremiyordum. Nereye gittiğimizi ya da nerede olduğumuzu bilmesem de ayaklarım patikaları biliyordu. İdris'in anıları ya da benimkiler sayesinde her şey çok tanıdık geliyordu.

Rian düşünmem için bana fazla zaman bırakmadı, bir çocuk gibi etrafta zıplıyordu. "Bu çok heyecan verici, değil mi? Ya seçilirsek ve gerçekten savaşı bitirmeye yardım edersek? Sen bir dükün oğlu olduğun için senin için büyük bir olay olmayabilir, ama ben? Bu beni önemli *biri* yapabilir. İnsanların çaresiz kaldıklarında bir şeyler yazmasını istedikleri bir çocuktan ziyade."

Seçme denemeleri ejderha olacak adayları mı seçiyordu? Gerçek Rian bunların savaşı sona erdirmenin bir parçası olduğunu söylemişti. Ama eğer durum buysa... zamanda geriye, Wolven Kralları dönemine mi ışınlanmıştım? Birinci Kingman buralarda bir yerde miydi? Kral Adrian mıydı? Domet miydi?

"Bu seçme denemelerinin ne olabileceğini biliyor musunuz-"

Uzaktan çan sesleri geliyordu ve etrafımızdakiler çığlık atıyor, ellerinde ne varsa bırakıyor ve saklanmak için atlıyorlardı. Bunun bir ağacın altı, bir hendeğin dibi ya da yakındaki göl olması fark etmiyordu. Kendilerini ana yola attılar. Ne olduğunu soramadan Rian beni çamurdan bir eve doğru itti ve vücudunu bana siper etti.

Dünyayı sarsan bir kükreme oldu, gökyüzünün görülebilen kısmında beyaz bir duman patlaması oldu ve sonra temizlendiğinde... yol harabeye döndü. Yemyeşil ağaçlar dik durmaya çalışan ince kırılğan gri dallara dönüşmüştü, çimenler kül olmuştu ve yolda geride kalan her şey artık topak topak siyah bir kalıntıydı. Koku bana isyancıların saldırısı sırasındaki Milis Mahallesi'ni hatırlattı. Rames tarafından vurulan herkes çığlık atamadan küle dönüşmüştü. Ama saldırı ne kadar hızlı olduysa, normallik de o kadar hızlı

geri geldi.

Ben inatçı bir Rame'i bastırırken Rian giysilerindeki kül ve kiri temizledi. "Ucuz atlattık," dedi. "Saldırıları giderek sıklaşıyor."

"Sence daha ne kadar dayanabiliriz?"

"Bir yıldan az." Gözleri sert ve katıydı. Uzaklarda bir şey gümbürdedi, ürkütücü bir şekilde Dark'ın zihninde duyduğum gümbürtüye benziyordu. Bu, dikkat çekmememi ya da zihnin sahibinin nerede olduğumu öğrenmesi riskini almamı söyleyen bir işaret miydi? "Ordu, düşman bölgesine girmeyi bırak, hatları tutmakta bile zorlanıyor. Tabii bir avantaj elde edemezsek. İşte bu yüzden bu seçim süreci çok önemli. Diğerlerini alt etmek için tek şansımız bu."

Aya baktım. "Ya umutsuz bir şey yapmaya çalışırlarsa?"

"Buna şansları olmayacak," dedi Rian. "Onlar ne olduğunu anlamadan biz kazanacağız."

Onu sıkıştırmayı bıraktım, aklına takılan her şeyi özgürce anlatmasına izin verdim. Bir meydana doğru ilerlerken kasabanın çoğu çaresizlikten aceleyle inşa edilmiş gibi görünüyordu. Göğsüne bir kurt kafası kazınmış, zırh giymiş maskeli bir adamın etrafında çoktan bir kalabalık oluşmuştu. Tahta bir sandıktan konuşuyordu ve büyümesine fırsat verilirse etrafındaki her şeyi tüketebilecek bir tutkuyla. Rian ve ben onu daha iyi duyabilmek için ön tarafa doğru ilerledik.

"-ve bu bizim savaşı kazanmak için tek şansımız!" diye bağırdı. "Bunu garanti edebilir miyim? Hayır! Ama başka ne yapabiliriz ki? Şehrin üstünü terk ettik ve şimdi altında fareler gibi saklanıyoruz. Hepiniz güneşi özlemiyor musunuz? Yıldızları? Günde elimize geçen gökyüzü parçasıyla yetiniyor musunuz!" Adam tavandaki deliği işaret etti. "Tekrar çimlerin üzerinde yürümek istiyorum! Başka kim güneşin tenindeki hissini özlüyor?"

Birkaç mırıldanma oldu ama karşı çıkanlar tarafından bastırıldılar. Zırhlı adam, en yüksek sesli muhalifler tarafından çamur toplarına boğuldu. Çamurlar yumuşak gümbürtülerle üzerine sıçradı. Onları görmezden geldi ve konuşmaya devam etti. "Güveninize daha önce ihanet ettiğimi biliyorum, ama ben-"

"Hâlâ onların sembolünü taşıyorsun! Sen de onlardan birisin!" diye seslendi kalabalığın içinden yaşlı bir kadın. "Söyleyeceğin herhangi bir şeye neden güvenelim ki? Savaşacak olanların hepsi çoktan alındı! Geriye sadece yaşlılar, gençler, kırılmışlar, işe yaramazlar ya da korunanlar kaldı. Kazanamayacağımız bir savaş için bizi suçlamayın."

"O haklı!" dedi bir başkası. "Yüzünüzü bile göstermezken size neden güvenelim ki!"

Kalabalığın çoğu -Rian da dahil- protestocularla aynı fikirdeydi. Zırhlı adam kaskını çıkardığında birkaç kişi ona tükürdü ve sonra gitmek için döndü. Charles Domet'i görünce şok oldum. Ya da en azından Emelia'yla birlikte yeraltındaki resimde gördüğüm genç halini. Kalbimin küt küt atması gerekirdi ama Domet'in kim olduğunu ve neden ölmek istediğini nihayet çözmeye başlayıp başlamayacağımı merak ederken kendimi her zamankinden daha sakın hissediyordum.

"Bazılarınızın bildiği gibi... benim adım Wolvenguard'lı Xavier," dedi Domet. "Buradan on beş gün uzaklıktaki bir çiftçi köyünde doğdum. Ailem ben küçükken cerrahların basitçe ilgisizlik olarak tanımladıkları bir hastalıktan öldü. Beni küçük kız kardeşime bakmak zorunda bıraktılar. Biz de buraya geldik ve daha iyi bir hayat aradık. Yıllarca çok çalışmamız gerekti ama sonunda ikimiz de saraydaki seçme sınavlarını geçtik ve Wolven şövalyeleri arasına katıldık."

Bu gerçek miydi... yoksa Domet'in yalanlarından biri daha mıydı?

"O andan itibaren mütevazı kökenlerimi unuttum. Sarayda yaşadım, soylularla yemek yedim, şövalyelerle eğitim gördüm ve kendimi toprağı kazan, ekin eken ya da hayvanlara bakanlardan üstün gördüm." Domet kalabalığın birkaç üyesinin kendisine daha fazla çamur topu atmaya hazırlandığını gördü. "Ama yanılmışım. Ben özel biri değilim. Ben, zenginlikten gözü dönmüş ve gerçekten önemli olan şeyleri gözden kaçırmış bir adamım."

"Kız kardeşine ne oldu?" Seslendim, kelimeler sanki bir başkası tarafından söylenmiş gibi düşünmeden ortaya çıktı. Bu İdris'in üzerimdeki etkisi miydi?

Domet irkildi ve Rian sanki akıl hocasına hakaret etmişim gibi ani çıkışım için bana kıbar ama yaratıcı bir şekilde kaba şeyler söyledi. Rian'la ilk tanıştığımda arkadaş olduklarını iddia etmişti. Bu doğru muydu?

"Kız kardeşim öldü," dedi Domet. "Wolvenguard'da hizmet ettiği Wolven Kralları tarafından öldürüldü."

"Bekle," diye fısıldadı Rian kimseye belli etmeden. "Xavier'in kız kardeşi Wolvenguard'lı Leydi Javi miydi? Cesedini Rowerlar tarafından kuşatılmış halde buldular. Onun ölümü savaşın katalizörlerinden biriydi!"

Domet'e de sordum ve kalabalık cevap beklerken sessizliğe büründü.

"Evet," diye itiraf etti Domet. "Kız kardeşim Wolvenguardlı Leydi Javi'ydi. Ama ikinci soru biraz daha karmaşık... Onun ölümü üç kardeş arasındaki bölünmede bir etkendi ama kırılma noktası değildi."

"O zaman neydi?" diye sordu rastgele bir ses. "Bitirmemizi istediğiniz bu savaşı kim başlattı?"

"Öldürdüm," dedi kesin bir ifadeyle. "Üçüncü kardeşi öldürdüm ve-"

"Yalancı." Bu benim sesimdi, İdris'in değil. "En büyük pişmanlıklarından biri bu, değil mi? Onu öldürmen gerekirken yaşamasına izin vermen."

Etrafımdaki her şey dondu. Domet'in kafası mantığa, akla ve kemiklerin dayanıklılığına meydan okuyarak tam bir dönüş yaptı. Ve sonra hafıza kendini yeniden ortaya koyarken Domet'in ağzından tanıdık kelimeler döküldü.

"Evet," diye itiraf etti Domet. "Kız kardeşim Wolvenguardlı Leydi Javi'ydi. Ama ikinci soru biraz daha karmaşık... Onun ölümü üç kardeş arasındaki bölünmede bir etkendi ama kırılma noktası değildi."

"O zaman neydi?" diye sordu rastgele bir ses. "Bitirmemizi istediğiniz bu savaşı kim başlattı?"

"Öldürdüm," dedi kesin bir ifadeyle. "Üçüncü kardeşi öldürdüm ve-"

Anı devam etti ama ağzımdan farklı kelimeler çıktı. "Üçüncü kardeş yaşıyor. Neden yalan söyleyip onu öldürdüğünü söyledin?"

"Çünkü onu terk ettim, bu da öldürücü bir darbe olabilirdi," dedi Domet, sesi hafif ve Reeting. "Bize en yakın olanları terk ettiğimizde, bunun ölümünden başka bir şey olduğu düşünülebilir mi? Hem bizim hem de onlar için?"

Kulağa gerçekmiş gibi gelen bir ihmal gibiydi... Ve neden daha önce bahsettiği her şeyden daha kişisel geliyordu? Ne kaçıyordum? Kalabalık bana düşünmek için yeterli zaman vermedi, Domet önlerinde durdukça kana susamışlıkları artıyordu. Onu nefret ettikleri her şeyin bir sembolü, hayatlarının üzerindeki bir lanet olarak görüyorlardı ve hiçbir şey çoğunu onun davasına çekemiyordu. Sadece gençler onu dinliyor gibiydi ve o zaman bile bunun Domet'in haklı olduğunu düşündükleri için mi yoksa acıdıkları için mi olduğunu söylemek zordu.

"Eğer içinizden biri bunu sona erdirmeme yardım etmek istiyorsa" - Domet tavanda gece gökyüzünü gösteren kareyi işaret etti- "o zaman bu oyuktan çıkın ve yarın gece yukarıdaki şehirde bana katılın."

Kahkahalarımı bastırmak zorunda kaldım. Bunu nasıl daha önce fark edememiştim? Hollow'a, gölün ve ejderha hapishanesinin bulunduğu yeraltı bölgesine geri dönmüştüm. Orada gördüğüm tüm mimari buradakiyle aynıydı... ama bu bölgeye oyuk deniyorsa... üstümüzdeki şehrin adı neydi? Ve benim şehrim nasıl doğmuştu?

"Bedeli ne?" Rian kalabalığın arasından bağırdı.

"İnsanlığınız. Canavara dönüşeceksiniz ama savaş sona erecek." Kalabalık bir anda sessizliğe gömüldü; sözleri dramatik ama gerçek gibiydi. Gözlerinde en ufak bir sahtekârlık belirtisi yoktu. Domet, Inale'lerine ulaşan bir hikaye anlatıcısı gibi devam etti: "Suç ortağı olduğum şey için üzgünüm. Şansım varken onları durdurmadığım için. Ve dünyayı değiştirmenin tek yolu bu olduğu için üzgünüm."

Domet platformundan indi ve utanç içinde başını öne eğerek uzaklaştı. Kimse onu takip etmedi, ancak sessiz mırıltılar kalabalığın içinde bir hastalık gibi yayıldı. Ve sonra sadece kana susamışlığın hatırası kalana kadar dağılmaya başladılar. Domet'i takip etmek istedim ama İdris'in anısının sınırları beni yerimde tuttu.

Rian dikkatimi dağıtmak için beni yanımdan dürttü. "Canavarlaşmakla neyi kastettiğini sanıyorsun?"

İdris, "Dışarı çıkmanın tek bir yolu var." dedi.

"Sanırım bu gideceğimiz anlamına geliyor," diye yanıtladı Rian. "Gitmeliyiz-"

Etrafımdaki manzara paramparça oldu, Rian dumanın içinde kayboldu ve kendimi sonsuza kadar uzanan renksiz bir boşlukta buldum. Yerinde olmayan tek şey İdris ve boş bir çerçeveden başka bir şeyle desteklenmeyen siyah bir kapıydı. Nullify Dragon bana yumuşak bir gülümseme verdi, köpek dişleri görünmüyordu.

"Heyecan verici, değil mi?"

"Domet'in Üçüncü Kurt Kral ile ilişkisi nedir?" Kapıya doğru yürürken sordum.

"Bir insan güç kazanmadan önce sadece kendisidir. Ejderha olmadan önce hepimiz böyleydik. Dünyayı değiştirmek isteyen masum gençler. Şimdi sadece bıkkın yetişkinler kaldı." Gözlerini kaçırdı, perişan haldeydi. "Neleri feda etmeye hazır olduğumuzu bilmelisin."

Kapı açıldı ve beni içine çekti, etrafındaki hava bozuldu. Ve ben de üçüncünün adının İdris'in anılarında bir yerlerde olduğunu umarak geçmişe dalmaya devam ettim. Rian, İdris, Domet ve Wolven Kralları hakkında bundan sonra ne öğrenecektim?

BİR ET ALIŞVERİŞİ

"Özür dilerim."

Domet bir bıçağı adamın göğsüne, tam kalbinin üstüne sapladı. Vücudunun bazı kısımları değişmeye başlamış, yarısı mavi-beyaz pullarla kaplanmıştı. Kurbanın gözleri saf kırmızı kürelere dönüşmüştü, dişlerinin yarısı dökülüyordu ve tırnakları aniden öyle büyümüştü ki içe doğru kıvrılıp kendi bileğine değiyordu. Domet, kıvranan ve kan öksüren, umutsuzca hava almak için pençe atan adamı aşağı indirdi. Toprağa dokunduğunda insana benzer hiçbir şey kalmamıştı. Domet bıçağı çıkarıp bir özür daha mırıldandıktan sonra elini cesedin üzerinde gezdirirken etraflarını saran on beş seyirci sessizdi. Ceset birkaç kalp atışı içinde küle ve toprağa karışıp yok oldu.

Burada neler oluyordu? Charles Domet'in etrafını on beş kişi sarmışken, bir nehir her iki taraftaki arazinin ucundan akıp geçiyordu. Burada ölümlü müydü? Yoksa çoktan ölümsüz mü olmuştu?

"Herkesin bu sürece açık olmayacağı konusunda hepinizi uyarmıştım. Ama bunu görmek zorunda kaldığınız için hepinizden özür dilerim," dedi Domet sessizce. "Sırada kim denemek ister?"

Rian, Vance, Anna, Luis ve oyun alanında gördüğüm çocukların daha büyük versiyonları çemberi oluşturuyordu. Ama gözüme çarpan iki yabancı oldu. Birinin yüzü yoktu, yüz hatları o kadar düzgün ve temizdi ki erkek mi, kadın mı, yoksa ikisi de mi olduğunu anlayamadım. Bilerek mi unutulmuşlardı, yoksa kazara mı?

Diğeri tırnaklarının altında kir olan, dar gözlü ve son derece yavan bir yüze sahip ufak tefek bir adamdı. O kadar sade ve sıradandı ki iki kez üzerinden atladım. O da buradaki kurbanlardan biri miydi, yoksa yüzü önemiyle uyuşmuyor muydu? "Bu ritüelin işe yaradığını nereden biliyoruz?" Luis böğürdü. Anna onun yanında irkildi ama kendini çabuk toparladı. "Çünkü şu anda tek gördüğüm bir cellat aptallarla çevrili."

Domet bıçağı, zırhı ile altındaki giysilerin arasına sıkıştırdığı bir bezle silerek temizledi. Bunu metodik bir şekilde yaptı ve kan kalmadığından emin oldu. "Ellerimde daha fazla ölüm olmasını istediğimi mi sanıyorsun? Hayatım boyunca senin bin yılda öldürebileceğinden daha fazlasını öldürdüm."

Luis köpek dişlerini göstererek gülümsedi. "Bundan şüpheliyim."

"Şövalye Xavier abartmıyor," dedi yüz­süz olan, kollarını kavuşturarak. "Onun emrinde çalıştım ve Kılıç Mezarlığı'nda neler yapabileceğini gördüm. Yüzlerce kişi onun kılıcı sayesinde öldü."

"Bunların çoğunun kadın ve çocuk olduğunu tahmin ediyorum. Bu da öldürme sayısını artırmaya yardımcı oluyor. Madem bu kadar cesursun, neden sıradaki gönüllü sen olmuyorsun?" Luis sordu. Sıradan adam "Korkak" diye fısıldarken yüz­süz olan gözlerini ondan kaçırdı.

"Ben yaparım," dedi bir adam Domet'e yaklaşıırken. Korkunç derecede zayıftı, mor ve sarı çürüklerle kaplıydı, saçları inceydi ve dökülüyordu ve bileğinde uzun çizikler vardı. Tweeker'lar bu adamdan daha derli topluydu. "Ölürsem, ölürüm."

"Hayatının değerini düşürmemelisin." Domet diz çöktü, yanındaki sandığı açtı ve içine özenle yerleştirilmiş on üç kalbi gösterdi. Her kalp tipik çamurlu kırmızıdan farklı bir tondaydı. "Birini seç."

"Farklılar mı?"

"Her biri size farklı yetenekler kazandıracak," dedi Domet. "Hangisi size daha çok hitap ediyorsa onu seçin."

Zayıf adam, içinden bir ısırık alınmış olan beyazımsı gri bir kalbi eline aldı. "Bir başkasının ıskartasını da alabilirim." Domet'in öldürdüğü adamın olduğu yere baktı. "İşe yarayıp yaramadığını nasıl anlayacağım?"

Luis, "Kalbine bıçak saplanmayacak," dedi.

Zayıf adam Domet'e yan gözle baktı. "Eğer bu işe yararsa, benimkinden daha iyi bir yeteneğe sahip olmadığından emin ol."

Domet başını salladı. Sessizlik sağır edici bir hal aldığıında, zayıf adam elindeki kalpten bir ısırık aldı. Her ısırık bir zorlanmaydı, bir insanın kalbini yemesi gerektiğine dair duyarlılığına karşı bir savaştı. Ama adam yedikçe yedi, derisine bulaşan kandan kurtulmak için parmaklarını emene kadar hepsini boğazından aşağı itti. Geçirdi, 1. elini ağzının üzerinde tuttu ve bekledi. Boynundan bir buz kütlesi fişkırdı ve ardından tepeden tırnağa kaplanana kadar vücudunun geri kalanına yayıldı.

"Bir ölüm daha," dedi Luis. "Bunların hepsi bir-"

Zayıf adamın üzerindeki buz, ayaklarının dibinde bir su birikintisi oluşana kadar eridi. Elindeki buz topunu çocuksu bir neşeyle hayranlıkla çevirdi. Sonra ayağını yere vurdu ve yerden ince sivri bir buz mızrağı çıktı ve Luis'in çenesinin alt tarafını delmeden hemen önce durdu. Geleceğin Kalp Kıran'ı hiç irkilmedi, onun yerine ucunu kırdı ve parmak eklemlerinin üzerinden geçirdi.

"Bu da ne?" diye sordu zayıf adam. "Bu tür bir gücün tanrılara mahsus olduğunu sanıyordum."

"Tanrılar öldü ve ben onların güçlerini çaldım. Geriye sadece biz kaldık." Domet etrafındakilere baktı. "Wolven Krallarını yok etme görevimde geri kalanınız da bana katılacak mı? Bu size insanlığınıza mal olacak ama..." Genç adam sanki bin yıldır yaşıyormuş gibi davranarak arkasını döndü. "...ama söz veriyorum bu fedakârlığa değecek."

Luis öne çıktı, gövdeden parlak kırmızı bir kalp aldı ve ardından ziyafete başladı. Vücudu Rames'e dönüştü ama göz açıp kapayıncaya kadar söndü ve geriye sadece parmak ucundan dirseğine kadar kolları kaldı. "Bedenim nihayet zihnimle eşleşti. Bu harika bir şey." Parmaklarını Anna'ya doğru şaklattı. "Aşkım, gel ve bana katıl."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama... ama buna gerek kalmayacağını düşünmüştüm. Sadece sana eşlik ettiğimi söylemiştin. İstemiyorum-"

Luis ona gri bir kalp uzattı. "Bana katıl."

Kalp Kıran'ın karısı kendisine söyleneni tereddütle yaptı ve kalbi iki eline aldı. Kalbi tutmak bile öğürmesine neden oldu, kan parmaklarının arasından aşağıdaki toprağa damlıyordu. "Yapmak zorunda mıyım?"

"Evet." Luis kalbi ondan aldı. "Yardım edeceğim. İyice aç. Yavaşça çiğne ki et boğazına takılmasın."

Sonrasında olanları izleyemedim. Bu iğrenç bir güç gösterisiydi ve ben bunun bir parçası olmak istemedim. Özellikle de her birinin hikâyesinin nasıl sonlandığını bildiğim için. Ortalık ürkütücü bir sessizliğe bürünene kadar bekledim ve sonra Anna'dan kulakları patlatan bir çığlık geldi ve herkes başını tuttu. Luis, Anna yerde titrerken onunla ilgileniyor, onu ne kadar çok sevdiğini ve bunun onlar için en iyisi olduğunu tekrar tekrar hatırlatıyordu.

"Sırada kim var?" Domet sordu.

İkizler gönüllü oldu. Biri metalle kaplanırken, diğerrinin derisi kabuğa dönüşmüş gibi görünüyordu. Onların ardından bir kadın ve bir çift cinsiyetli kişi sırasıyla yıldırım ve su güçleri kazandı. İkisi de mutlu görünmüyordu ve Domet kibarca çemberi terk etmelerini söyleyene kadar birbirlerinin yeteneklerini istemek konusunda didiştiler. Vance, Mockingbird, Rian ve İdris'in yerine hizmet eden ben kalan kalplerden dördünü alacaktık. Geriye sıradan adam, yüz­süz adam ve ne zaman biri çemberden ayrıl­sa yere tüküren çocuk kalan iki kalbi alacaktı: ışık ve rüzgâr. Hangisi ejderhaların saflarına katılmayacaktı ve daha da önemlisi: Neden olmasın?

"Savaş durdurmanın başka bir yolu olmadığından emin miyiz?" diye sordu sıradan bir adam. "Neden insanlığımızı kaybetmek zorundayız?"

"Biraz omurgalı ol, Adrian," diye tersledi tüküren adam. "Hayatında bir kez olsun kolay olanı değil, gerekli olanı yap."

Bekle. *Adrian* mı dedi? *Benim Adrian*'ım gibi mi? Kurtarıcı Adrian mı? Hollow'un gelecekteki kralı? Ve eğer o Adrian'sa... bu yüz­süz adamın... olduğu anlamına mı geliyordu?

Eğer babam benim kahramanımsa, Birinci Kingman da olmak istediğim her şeydi. Ailemin temsil etmesi gereken şeylerin mükemmel bir temsiliydi. Tiranları devirmişler, bir hükümet sistemi kurmuşlardı.

Binlerce yıldır buradaydılar ve kimsenin taklit edemeyeceği bir miras bırakmışlardı. Onlara çok yakındım ve tek bir soru bile soramıyordum. Gözlerimin kenarlarında yaşlar oluşmasına neden oldu. Benimle gurur duymalarını, omuzlanamayacak kadar ağır görünen bir hayata değer ve amaç katmalarını istiyordum ama bu onay asla gelmeyecekti. Özellikle de burada.

"Mesele kolay olanı değil, doğru olanı yapmak Kureye." Birinci Kingman kalp kutusunu işaret etti. "Ve bu insancıl değil. Başka bir yolu olmalı."

"Var," dedi Domet kayıtsızca. Kalp yiyenlerin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama maliyeti daha da yüksek. Eğer bu savaşı bitirmek istiyorsanız, Kurt Krallarla savaşabilecek savaşçılara ihtiyacımız var. Birkaç seçkin kuvvet oluşturabilir ya da herkese büyü kullanma yeteneği verebiliriz."

Hem Adrian hem de Birinci Kingman aynı tepkiyi verdiler - rahatlamayla karışık bir sevinç ama önce Adrian konuştu. "O zaman bunu neden yapıyoruz? Neden herkese büyü kullanma yeteneği vermiyoruz?"

"Çünkü bunu yapmanın bedeli aşılamaz," dedi Domet. "Bir uzmanlığı manipüle etmek, yaratmak ve dönüştürmek bir bireye insanlığına mal olur. Ama herkese büyü vermek?" Çenesine bir parmak vurdu. "Ölümden sonraki hayata inanıyor musun?"

"Hangi varyasyonu?" diye sordu Birinci Kingman. "Herhangi biri."

"Çoğu kişi gibi ben de tanrıçanın beni kötü eylemlerimin ağırlığına göre yargılayacağına inanıyorum. Eğer iyiliğim kötülüğümden ağır basarsa, atalarımın diyarında sevdiklerimle yeniden bir araya geleceğim. Değilse... değilse, canavarlar diyarına ineceğim ve borcumu ödeyene kadar ebedi savaşta mücadele edeceğim. Ve sonra boşluğa girip huzuru bulacağım."

Atalarımın söylediği hiçbir şey bana mantıklı gelmiyordu. Artık çoğu insan cinsiyetsiz tek bir Tanrı'ya inanıyordu. Peki ya insanların yeterince iyi değillerse sonsuza dek savaştıkları bir canavarlar diyarı? Böyle bir şey bilmiyordum. İnançların bin yıl içinde değişmesi beklenmedik bir şey değildi ama iz bırakmadan yok olmaları? Bu beni şüphelendirdi. Özellikle de Dark'ın bana kilitsiz kapının öbür dünyaya giden bir yol olduğunu söylediği düşünüldüğünde.

"Dünyanın büyüye erişimini sağlamak için ölümden sonraki hayatınızdan vazgeçer miydiniz? Tanrıçayı tahttan indirir miydin?" Domet tereddüt etti. "Onu öldürür müydün?"

Yüzüm soldu. Oh, hayır. Tanık olmak üzere miydim...

"Evet," dedi atam. "Hiç tereddüt etmeden. Ne pahasına olursa olsun."

Ve böylece ailem ile Tanrı arasındaki savaş, ölümsüzlerle çevrili iki koca ayın altında başladı. Buna tanıklık etmek bir hediye değil, bir lanetti. Her zaman Birinci Kingman'ın en iyimiz olduğuna inanmıştım, ama şimdi kalbime şüphe girdi ve aklımdan yeni bir korkunç düşünce geçti... Sadece galip geldiğimiz için dünyanın kahramana dönüştürdüğü kötü adamlar olabilir miydik?

"Bu küfürdür!" Rian bağırdı. "Bu ne cüret?" Domet'e döndü. "Ya *sen*, az önce ne ima ettiğinin farkında mısın? Tanrıça'nın ölümlü standartlarına tabi tutulabileceğini mi? O bizim zehirli kaprislerimiz tarafından sürüklenemez."

Domet, "Bugüne kadar söylenmiş en büyük yalanlardan biri, bizden üstün olanların bizim gibi olamayacağıdır," dedi. "Ama bu doğru değil. Tanrılarımız sadece kendi mükemmellik arzularımızın yansımalarıdır. Onlar daha iyi değiller. Aksine, daha kötüdürler çünkü büyüyemezler."

"Hayır." Rian öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "Bu sapkınlığı daha fazla dinlemeyeceğim. Hepiniz gerekli olduğuna inandığınız şeyi yapın ama ben yapmayacağım-"

Bedenim kendi kendine hareket etti ve Rian'ın omzunu kavradı. "Dur. Bunu yapmak zorundayız. Yapamayan herkes için."

Rian birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı, kimlerin zorunlu ailesi olacağını ve kimlerin ona her zaman karşı çıkacağını görmek için çemberin etrafına bakarken düşünüyordu. Kolay bir karar olmadığı açıktı ama yine de kalp kutusuna doğru ilerleyip hastalıklı gri bir kalp çıkarırken bana fetheden bir kahramanı hatırlattı. Kalbi ısırdığında bu his kısa sürdü, kalın beyaz sıvı çenesinden ve dudaklarından aşağı damlıyordu. Bir hayvan gibi parçaladı, yutulacak kadar yumuşayana kadar kası yırttı ve parçaladı. Hiçbir şeyin ziyan olmadığından emin olarak son lokmayı yutarken vücudundan duman dalları yayıldı.

Atam ve geleceğin Hollow Kralı çembere sırtlarını döndüler ve sessiz bir şekilde uzaklaştılar. Domet arkalarından bağırdı, "Eğer başka bir yol izlemek istiyorsanız, üçüncü kardeşe gidin. O kardeşleriyle tek başına savaşıyor. Ona yardım etmeyi reddetsem de, belki benim yapmadığımı siz

yapabilirsiniz."

Tek kelime bile etmeden gittiler ve ben de çaresizce peşlerinden gitmek istedim ama İdris'in izinden gitmek zorundaydım. Parlak beyaz kalbin tadı lifli ve iğrençti ve sümüksü yosunlar gibi boğazımdan aşağı süzüldü. Son lokma da bittiğinde göğsümden bir sıcaklık patlaması yükseldi ve diğer tüm ejderhaların büyüsunü iptal etti. Karanlık beni bütünüyle yutarken gördüğüm son şey Domet'in yumuşak gülümsemesi oldu.

İdris yine anılar arasındaki hiçlikte gri bir kapının yanında beni bekliyordu.

"Atamla tanışabilir miyim?" Çaresiz yalvarışımı gizlemeye çalışarak sordum. "Onlarla bir yerde tanışmış olmalısın-"

"Savaşlar dışında hiç konuşmadık. Onlar kendi yollarına gitti, ben de kendi yoluma," dedi İdris. "Özür dilerim. Burada hiçbir cevap bulamayacaksın." Tereddüt etti. "Ama ne yaptıklarını göreceksin."

İstemediğim ama sormak zorunda olduğum soruyu sordum. "Celona'yı parçaladılar mı?" "Evet," diye yanıtladı. "Daha fazlasını sormak ister misin, yoksa gerçek çok mu-"

"O zamanlar yetkili olan tanrıyı, tanrıçayı ya da her neyse onu öldürdüler ve dünyaya büyü verdiler, değil mi? Belki Celona'yı paramparça eden buydu, belki de başka bir şeydi ama her şeyi değiştirdi. Tarihten silinmek onların cezası mıydı?"

İdris cevap vermedi.

"Cevap veremiyorsun, değil mi? Öyleyse bir konuda haklı olmalıyım."

İdris işaret parmaklarını ağzının kenarlarına dayadı ve sonra derisini yukarı doğru çekerek ağzının dikişle kapatılmış olduğunu gösterdi. Gerçeğin ortaya çıkmasını engelleyen her ne sınırlama varsa, insanları anılarında bile etkiliyordu. Ne kadar korkunç.

"Ve böylece aptal gerçeği aramaya devam eder."

Kapıdan geçip bir sonraki anıya adım attım ve daha ayaklarım diğer tarafa değmeden karnımdan bıçaklandım. Dizlerimin üzerine çöktüm, bıçağı tutmaya çalıştım ama meçhul asker onu sıkıca yerinde tutuyordu. Tek yapabildiğim mücadele etmektir. Yüzüm sıcak kuma çarpıp yanarken savaşın yankıları etrafımı sardı. Göz kapaklarım kapandı, acı beni terk etti ve öldüm.

NASIL ÖLÜNÜR

Ama ölümle ilgili bir şey var, bu konuda *iyiydim*.

O kadar çok kez neredeyse ölüyordum ki, tanıdık karanlık beni yuttuğunda, beni aşağı çekmeye çalıştığında, ona nasıl karşı koyacağımı biliyordum. Acıyla dolu bir nefes aldım ve savaş alanına geri döndüm; katilim başımda dikilmiş, bıçağı göğsümden çıkardığımda şok olmuştu. Kanım kumla karışarak ıslak topraklar oluşturdu. Askeri kendi kılıcına sapladım ve sonra onu yere yatırdım, hareketsiz kalana kadar bir ayağımla göğsünde tuttum. Ölümü uzun zaman önce yaşanmış bir anıdan başka bir şey değildi ama yine de sanki kendi ellerimle yapmışım gibi gerçek hissettiriyordu. Bir asker dalgası yanımdan hızla geçti ve karşıt güçlerle çarpıştı. Yanımda bir duman bulutu yere çarptı ve Rian kollarını kavuşturmuş insan formunda belirdi.

"O asker neredeyse seni alt edecekti," dedi Rian.

Göğsümdeki yara iyileşirken İdris'in sesi ağzımdan çıktı. "Beni hazırlıksız yakaladı. Başka bir şey değil."

Tekrar kontrol bendeydi, savaş alanına bakarken üzerimdeki kiri ve tozu temizliyordum. Burayı tanıımıyordum... ama bir gün tanıyacaktım: Bin Krater Çölü. Thebian İmparatorluğu ile Yeni İmparatorluk arasında yer alıyordu.

Dracon Şehri, Iliar sıradağlarının yanlış tarafındaydı. Eğer tarihe inanılacak olursa, Wolven Krallarının en kanlı savaşlarını yaptıkları yerdı. Her iki ay da hâlâ gökyüzündeydi, yani Celona henüz parçalanmamıştı. Bu savaş sırasında mı, yoksa başka bir savaş sırasında mı olacaktı?

"Domet savaşın kalbine giden yolu açmamızı istiyor," diye açıkladı Rian. "Kardeşler zaten orada, çocuklar gibi birbirlerini tokatlıyorlar." Rian ağzıyla bir emme sesi çıkardı. "Savaşı burada bitirmeyi planlıyor."

"Bunu son on beş savaştır söylüyor," dedim İdris'in sesiyle. "Ve her seferinde, ne zaman kardeşlere yaklaşırsak, dağılıyorlar. Domet onları birbirlerinden daha çok korkutuyor."

"Çünkü onlarla olan sorunu siyasetin, ahlakın ya da bu dünyanın iyiliğinin ötesine geçiyor. Bu adam kız kardeşinin ölümünden sonra onlarla savaşmak için dördüncü bir grup *kurdu*. Bu akıllı başında değil. Özellikle de katıldığı herkesin sağ kolu olacakken."

"Bazen başkalarının isteklerine ya da söylediklerine göre değil, kendi akıl sağlığımız için hareket ederiz," dedim, İdris'ten mi sızıyordum yoksa bunlar onun sözleri miydi emin olamadan. "Bu seçim aptalları akıllılardan ayırır."

"Bana aptal mı diyorsun İdris?" Domet arkamızda belirerek sordu. Yıkık şehrin altındaki oyukta giydiği zırhın aynısını giymişti. Ancak şimdi yarı saydam kırmızı solucanlar, duyarlı bir isilik gibi derisinden dışarı çıkıyor gibiydi. "Çünkü sana karşı çıkmayacağım ama toplum içinde diline dikkat etmelisin. Diğerleri benim kadar bilinçli olmayabilir."

Rian Domet'ten özür dilerken sessiz kalıp savaş alanını izledim. Görünüşe göre burada bile -ailem dediği kişilerle çevriliyken- İdris her zaman bir yabancıydı.

Savaş alanı, bildiğim dünyaya ait olamayacak kadar tuhaf görünen efsanevi bir hikâyeden fırlamış gibiydi. Taş, Reş ve kemikten oluşan iki dev, çölde hantalca ilerliyor ve Rying ejderhalarına saldırıyordu. Birinci titan, kıvrık boynuzları, kürk sanılabilecek kahverengimsi yeşil yosun parçaları ve sırtından çıkan devasa kemik parçalarıyla vahşi bir köpek gibi dört ayağı üzerinde yürüyordu. Şimdiye kadar gördüğüm tüm binalardan daha büyüktü ve uzaktaki Iliar sıradağlarını küçük gösteriyordu.

İkinci titan tamamen farklıydı. Parlak metal dişleri olan altı bacaklı devasa bir kemik örümcek, aşağıdaki zavallı askerlerin üzerine zehir damlatıyordu. Tek bir dokunuşuyla her yüzeyi yakıp kül ediyordu: kemik, metal ya da birinin yüzü. Akıllı askerler örümcekten kaçındı, ama diğerleri sanki yakınlık bir tür güvenlik sağlayacakmış gibi titanın topuklarına yapıştı.

Titanların hemen ötesinde, bir vahanın üzerinde tek başına bir fırtına kopuyordu. Kara bulutlar ve şiddetli yağmur duvarları bölgenin çok azını görünür kılıyordu. Ama Wolven Kralları'nın bunun altında savaştığına hiç şüphe yoktu. Ve yine de... hâlâ üç ordu, iki titan ve koca bir hayat uzaktaydı. Oraya ölmeden ulaşabilir miydim? Ve eğer yapabilirsem, Üçüncü Kurt Kral'ın adını onlardan birinden nasıl öğrenebilirdim? Kulak misafiri olacak kadar şanslı olmak, tam bir felaketle sonuçlanmayacak tek çözümdü.

"Diğerleri titanları meşgul edecek," dedi Domet kuru bir sesle. "Ejderha formunu kullanacak mısın İdris? Yoksa kendini hâlâ bunun üstünde mi görüyorsun?" "Hayatımı bu savaşı bitirmeye adadım," dedim. "Ve bunu kendi yöntemimle yapacağım. Eğer yüce idealler uğruna insanlığımızı kaybedersek, Wolven'lardan farkımız kalmaz.

Krallar."

"Sonuna kadar asil." Domet kollarını kavuşturdu. "Ama seni ejderha olmaya davet ettiğimde neye bulaştığımı biliyordum. Ailen Krallar Kralı'nın sözünü etmekten hoşlandığı dürüstlüğü parlak bir örneğiydi." Sözlerinin kulağa geldiği kadar anlayışlı olamayacak kadar ıdgety'di. "Ordunun içinden nasıl geçmeyi düşünüyorsun? En azından Fabrikasyon ve Dokuma yeteneklerini kullanacak mısın?"

"Evet," diye bağırdım. "Sürülerin arasından bir yol açışımı izleyin!"

Rian bana endişeyle baktı ama bir duman bulutuyla birlikte havalandı. Domet'i ne zaman daha fazla bilgi isteyip ne zaman istemeyeceğimi anlayacak kadar iyi tanıyordum ve -kimse şaşırmasın- iki asker üzerimize çullandığında onun hafıza versiyonunun kığında bir diken olmak üzereydim. İdris'in bedeni benimkinden daha güçlü ve hızlıydı, bu yüzden elleri kollardan ve kafaları gövdelerden kılıçla ayırmadan önce onların hamlelerinden sıyrılabilirdim.

Cesetleri kuma gömülürken Domet başını salladı ve "Hepiniz için ölümde barış olsun" diye mırıldandı. Ve sonra bana, "Devam et, İdris. Sen

Onlardan korkuyorsun, değil mi?"

Asla. Ve bir aptal gibi savaşa ve istemeden de olsa ölüme atıldım.

Savaş beni öldürmek için tasarlanmıştı. Tüm silahlar ya sihirli kristalden yapılmıştı ya da ince, yarı saydam bir katmanla kaplanmıştı. Domet'in yanından ayrıldıktan altı adım sonra, yüzüme saplanan yarım düzine okla ldrldm. İdris'in Spellborn yetenekleri beni kurtarmak için hiçbir şey yapmadı ve acı çığlık atmama neden oldu. Ama Roor'a düşmeden önce her şey durdu ve bir nefes aldım - ve sonra savaş sıfırlanmış gibiydi ve tekrar Domet'in yanındaydım.

"Devam et İdris. Onlardan korkmuyorsun, değil mi?" Domet alay etti.

Gözlerimi hızla kırıştırarak ölümsüz adama baktım ve bu anıda mı yoksa daha da kötüsü bende mi bir sorun olduğunu merak ettim. Görünüşe göre ikisi de doğruydı. Farklı bir yoldan gittim, daha önce beni öldüren oklardan kolayca kaçtım, sadece zırhlarında tek gözlü bir kurt mührü olan on beş mızrakyla karşılaştım. Bana saldıran ilk ikisini indirdim ama ncsnn mızrağını yanıma aldım. Dördüncüsü sırtıma ve beşincisi göğsüme saplandı. Beni açık bir Rame üzerinde domuz gibi şişlediler.

Ve en başa döndüm.

"Devam et İdris. Onlardan korkmuyorsun, değil mi?"

Ama ben daha ne olduğunu tam olarak anlayamadan İdris önümde belirdi. Etrafımızdaki her şey dururken dikkatle iyimser baktı. "zgnm, Michael. Ama yollarımız burada ayrılıyor."

"Burada neler oluyor?" diye sordum. "Ben ldm ve yine de-"

"Ve yine de yaşadın," diye yanıtladı İdris. "Bu benim Bin Krater l Savaşı'na dair hatıralarım. Kurt Kral Savaşı'nın en kanlı muharebesiydi. Gerçek ben, o vahaya ulaşmak ve Kurt Krallarla yüzleşmek için savaş alanını yırttım. Ne yazık ki sen aynısını yapamayacaksın."

"Neden olmasın? Sadece nasıl yapacağımı söyle... ama yapmayacaksın, değil mi? Beni bu anıya hapsedeceksin... bu sonsuz savaşa, değil mi?"

İdris başını salladı. "Bedenini ele geçirdim. Beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"şüpheli," diye karşı ıktım. "Bana yle geliyor ki bu savaş alanında ölmektense tek yapmam gereken o vahaya ulaşmak ve anının nasıl sona erdiğini görmek."

"Bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Buradaki herkes seni öldürmek istiyor. Bu savaş gerçekleştiğinde neredeyse yüzlerce kez ölüyordum. Ve ben bir Nullilcation Fabricating and Weaving ustasıydım. Bırakın benimkini, kendi yeteneklerinin bile tam olarak farkında değilsin." Yüzü asıldı. "Binlerce yaşam boyunca hiç şansın yok."

"İnatçılığım zekamdan daha fazla." Kumu tekmeledim. "O vahaya gideceğim, bu anıyı bitireceğim ve bedenimi geri alacağım."

"Sona ulaşmadan çok önce delireceksin." İdris eriyip gitmeye başladı. "Hoşça kal Michael. Elimden geldiğince arkadaşlarına ve ailene göz kulak olacağım. Böyle olmak zorunda olduğum için üzgünüm."

Güçlü bir rüzgâr geri kalanını uçurdu ve savaş yeniden başladı. "Devam et İdris. Onlardan korkmuyorsun, değil mi?"

İdris beni hafife almıştı. Ve ne yapmak zorunda *olursam* olayım. gerçeğe dönüş.

Ama önce, sırf zevk için Domet'in karnına kılıcımı sapladım. Ölümsüz, parmaklarını şıklatarak beni bin yıl yaşlandırdı ve ne olduğunu tam olarak anlayamadan onun yanına döndüm. Sesi beni çoktan rahatsız etmeye başlamıştı. Sanki dikenli dili kulağıma bastırılmış gibi hissediyordum.

"Devam et İdris. Onlardan korkmuyorsun, değil mi?"

Kendimi biraz daha iyi hissederek İdris'in hançerini belimden çıkardım ve sağ elimin arkasına üç rakamını kazıdım, boynumu kırdım ve sonra asker sürüsünün içine daldım. Hedefime ulaşmadan önce burada kaç kişinin ölümüne sebep olacaktım? Onlarca mı? Yüzlerce mi? Binlerce mi?

Yoksa delilik beni bundan çok önce mi ele geçirecekti?

BENİM İÇİN ÖL

Sonraki altı ölümüm bahsetmeye değmezdi. Kılıçlar, mızraklar, sivri zırh parçaları ve hatta gözlerimi deldiklerinde inanılmayacak kadar paslanmış hissi veren iki dikiş iğnesi gibi her şeyle bıçaklandım ve sonra çekilip çıkarıldım, kırmızı Tırmıklar yol boyunca kayboldu. Göz kırpmak gibiydi.

Ya da büyüyle öldüm. Yıldırım İmalatçıları onlara saldırmaya çalıştığımda beni yere serdi. Buz İmalatçıları silahlarının dipçikleriyle beni paramparça etmeden önce dondurdular. Bazı Toprak Dokumacıları beni toprağın içine çekti ve toprakta ezerek öldürdü. Acı bir süre sonra beni rahatsız etmeyi bıraktı. Döngü tekrar başladığında sesi hiç rahatsız etmedi.

"Devam et İdris. Onlardan korkmuyorsun, değil mi?"

Beş ölüm daha, her biri bir öncekinden daha korkunçtu ve hedefime hiç yaklaşamamıştım. Domet'in yanına her döndüğümde ve o korkunç cümleyi tekrar duyduğumda çılgınca gülmeye başladım. Ama her ölüm beni merkeze biraz daha yaklaşıtıyordu. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Bunu Fabrikatör yeteneklerimi geliştirmek için bir fırsat olarak kullandım.

Fabrikasyonlarımı nasıl kullanacağımı öğrenmeye hiç zamanım olmamıştı, yeteneklerimi gözlem yoluyla bir araya getirdim ve

anılar. Ama burada anılarımı kaybetmeden büyü kullanabilirdim. Eğitim için mükemmel bir fırsattı.

Bu sefer sadece bir vücut boyu kadar ilerleyebildim. Yıldırım İmalatçısı'nın saldırısını yakalamaya çalışırken bir Buz Dokumacısı bana üç mızrak sapladı. Kanım buzun üzerine damladı ve ağır gözlerim kapanırken anında dondu. Savaş benim ölümümün etrafında devam etti.

"Devam et İdris. Onlardan korkmuyorsun, değil mi?"

Elime bir sonraki sayıyı kazıdım ve savaşa yeniden başladım. Bir önceki döngüden bir adım daha ileri. Ta ki bir Metal İmalatçısı gökyüzünden üzerime düşüp kemiklerimi kırana ve belden aşağıyı felç edene kadar. Bir asker boynuma indirdiği kılıçla beni bu acıdan kurtardı. Sonraki on beş hayatımda teşekkür olarak onun hayatını kurtardım.

İlk yüz ölümden sonra zihnim savaş alanına akmaya başladı. Hollow'un binaları -parçalanmış ve yıkık dökük- sert bir fırtınadan sonra ortaya çıkarılmış gibi kumdan fişkırıyordu. Kingman Kalesi'ni Hollow Kalesi ve diğer tüm Yüksek Asil Kaleler izledi. Ve sonra kâbuslarımdaki yeşil-beyaz çizgili ev. O yerden, fırsat verilirse beni tüketecek bir vebadan kaçır gibi kaçtım. Nasıl ve neden olduğunu bilmeden... Arzularıma açılan kapının o binada olduğuna emindim. Ama onu görmeye hiç niyetim yoktu.

Bazı şeyler gizli kalmayı hak eder. Ya da güzel yalan böyle devam etti.

Yıldırım ve ş i m ş e ğ i mükemmel bir şekilde yönlendirmeyi öğrenmek yüz ölüm aldı. Buz bir yüz kırk ölüm daha aldı. Rüzgârı yönlendirip yönlendiremeyeceğimi anlamaya çalışırken yüz kırk ölüm harcadım. Yapamadım ama Fabrikatör ya da Dokumacı'nın kaprisleriyle itilmeyi ya da çekilmeyi hafifletebildim. Dört yüz kez öldüğümde, sevdiklerimin yüzlerini ve isimlerini hatırlamakta zorlanıyordum. Bu yüzden onları terk ettim. Tekrar karşılaşacaktık ve karşılaştığımızda onlardan af dileyecektim. Ama bu arada nefretimi bir güç kaynağına dönüştürdüm ve ne olursa olsun ilerlemeye devam ettim.

"İleri," dedim bir askerin kolunu kör bir kılıçla dirseğinden keserken.

"İleri," dedim bir Kan İmalatçısı etrafımda cesetler patlatırken, kanlı kemik şarapnelleri her yere saçılıyor.

"İleri," dedim bir Ateş İmalatçısını 1re'nin üzerine gönderirken.

"İleri," dedim Işık İmalatçıları beni kör ederken ve müttefikleri baltalarla üzerime çullanırken.

"İleri," dedim şimşeği yakaladığımda, düşmanlarımın bu manzara karşısında dehşete düşmelerini izlerken.

Rüzgâr Dokuyucular ve Fabrikatörler yukarıdan üzerime taş yağdırırken "İleri," dedim.

Metal Dokumacılar ilmiklerini boynuma geçirirken "İleri," diye boğuldum.

Hayatlarını Tanrı'ya adayanlardan daha kutsal olana kadar defalarca bıçaklanırken "İleri," diye yalvardım.

"İleri," diye fısıldadım gökyüzüne uzanırken, bir daha huzuru deneyimleyip deneyimleyemeyeceğimi merak ediyordum.

Cevap gelmedi ve ben de savaşa döndüm ve öldüm... ve öldüm... ve öldüm.

Binli yılların başındaki yüzlerce ölüm için, savaş alanında bir şişe şarapla deli gibi çıplak dolaştım. Beni gören pek çok kişi kaçtı ve ben de durup dövüşmeyi tercih edenleri öldürdüm. Bu süre zarfında Metal ve Ahşap İmalatçıları çıplak ellerimle nasıl yeneceğimi öğrendim. İşin püf noktası vücudumun küçük bir bölümünü etkisiz hale getirmektir, böylece sadece kendi Resh'leriyle savaşıyorlardı. Vücuduma kazıdığım rakamlar Resh'imde değil de zihnimde yara izi olarak kalana kadar akıl sağlığım yerine gelmedi. Ve o zaman bile, amacımı hatırlayana kadar yüz ölüm daha geçirdim.

Karanlık İmalatçıları ve Dokumacıları için yüzlerce kez öldüm ve onları durdurmaya başlangıçta olduğumdan daha fazla yaklaşmadım. Işık uzmanlığına sahip olanlar da aynıydı. Büyülerinin bükülme ve saklanma şekliyle ilgili bir şey, büyüü onlara geri yönlendirmeyi imkansız hale getiriyordu. Bu yüzden onlarla her karşılaştığımda bölgeyi etkisiz hale getirmeye ve büyüsüz bir şekilde savaşımaya kendimi bıraktım. Her biri, Paralı Asker akıl hocam her kimse onun için bir alıştırmaydı. Ve biriyle savaşıp öldüğüm her seferde, bu kayıp bir modelden ziyade bir Ruke olana kadar onlarla üç veya dört kez daha savaştım.

Savaşın merkezine geldiğimi bile fark etmemiştim - etrafımda yürüyen ve toynakları yere her vurduğunda küçük depremler yaratan Titan'lar - çünkü bir Kan İmalatçısı'nı alt etme sürecindeydim.

yarım tümen askeri mahvetti. Boğazını kendi sertleşmiş kanıyla kestim, sonra inanamayarak yağmur duvarının önünde durdum.

Pek çok kez ölmüştüm... ama sonunda amacıma ulaşmıştım. Domet bana arkamdan dikkatlice yaklaştı, muhtemelen o kadar askeri kesip biçmenin bende insanlıktan bir parça bırakıp bırakmadığını merak ediyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse... delirmiş miydim yoksa yaptıklarımla başa çıkabilmek için deli olduğumu mu düşünüyordum, bilmiyordum. Kaç kez ölmüştüm? Vücudumu kaplayan kan yüzünden elimin arkasındaki rakamı seçmekte zorlanıyordum.

"İyi iş çıkardın İdris," dedi Domet. Elini omzumda gezdirdi ama sonra salladı ve kılıcının kabzasına geri koydu. "Kendini toplamak için biraz zamana ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedim, ağzımda metal tadı vardı. "Hadi devam edelim."

Wolven Kralları'yla yüzleşmek için yağmur duvarını birlikte sessizce geçtik. Ama içeride beni bekleyen bir kalabalıktan ziyade... sadece bir kişi vardı. Etrafımızdaki tüm ışığı emen, kıvrılıp bükülerek insan haline gelmiş bir gölgeler topluluğu. Berrak bir su havuzunun kenarına yaslanmış, parmaklarını yüzeyde gezdirirken hafifçe dalgalanmalar yaratıyordu. İki tam ay, sanki onları çerçeveleyormuş gibi tam yukarıda asılı duruyordu.

Giriş sesimi duyunca ayağa kalktı ve bana döndü. Savaşın sesleri gitmiş, yerini suyun üzerinde asılı duran büyük yaprakların arasından esen hafif bir meltem almıştı. "Burada olmaman gerekiyordu."

"Yine de öyleyim." Kılıcımı havada savurdum ve titanların üzerinde koştuğu ter, kan ve kara safra damlacıklarını aşağıdaki kuma gönderdim. "Sen hangi Wolven Kralısın?"

"Hiçbiri." Bir adım daha yaklaştı. "Ve sen beni yanlış anladın. İdris'in burada olması gerekiyordu. *Sen* değilsin, Michael Kingman."

Neredeyse boğuluyordum. "Az önce ne dedin sen?"

"Mi-chael. Kral-adam," diye mırıldandı. "Ortanca çocuk-" Babamın adını rüzgar alıp götürdü. "Lyonardo Cityborn ve Kurtlar'dan Gwendolyn'in kardeşiyim. İlahi şans ya da modern aptallık... Sen sonuncumuzsun. Benim son soyum. Ve işte buradayız -ilk ve son- bir ejderhanın anılarının içinde buluşuyoruz."

"İlk Kingman," diye fısıldadım. Sonra daha yüksek sesle, "Ciddi misin? Ama benimle nasıl böyle konuşabiliyorsun? Anıların-"

"Kapa çeneni," diye terslediler. "Anıların katmanları ya da başka bir şey yok. Kurallar benim için farklı uygulanıyor. Şimdiye kadar var olan her versiyonum -o şerefsiz ölümsüz aptal tarafından çalınan birkaçı hariç- bilincim tarafından aynı anda görülebilir. Bunu, şeylerin doğal düzenini bozduğunuzda elde edeceğiniz faydalardan biri olarak düşünün." Parmağını kırık aya doğru uzattı. "Yoksa bundan bir Wolven King'in sorumlu olduğunu mu düşündünüz? Hayır, bendim. Celona'yı parçaladım ve Kurt Kralların dünyanın kontrolünü ele geçirmesini engelledim."

İlk Kingman Celona'yı paramparça etti. Bu ifşaat beni paramparça etmeliydi. Kişiliğimi ya da benlik duygumu kırmalıydı. En büyük korkumu - Kingman ailesinin gerçekten de tarihin kötü adamları olduğunu doğrulamıştı ama ağzımın yukarı doğru seğirdiğini ve yavaşça daha geniş bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim.

Pek çok kişinin uzun zamandır merak ettiği şeyi sordum. "Nasıl?"

Bembeyaz dişler gölgelerin arasından gülümsememe karşılık verdi. "Size göstermeme izin verin. Gerçek parçalanma burada gerçekleşmiyor... ama yine de sana nasıl yaptığımı göstereceğim." Sağ elini Celona'ya doğru uzattı, sanki onu avucunun içinde tutuyormuş gibi. "Bu gücü elde etmek için tanrıçadan çalmak zorunda kaldım. Doğru kombinasyonu elde etmek için biraz da deney yaptım." Celona benimkiyle aynı ritimde atan bir kalp gibi çarpıyordu. "Ondan sonra, sadece biraz güç ve yörüngesinde biraz manipülasyon gerekiyor." Gülümsemesi kayboldu. "Ve dünyayı değiştirme kararlılığı."

Celona yedi büyük parçaya bölünürken, bir toz ve taş bulutu ve içinde daha önce yaşamış olan her şey dışarı doğru patladı. Ay düşüşü bize doğru düştü ve gökyüzünü binlerce beyaz çizgiyle kapladı. Etrafımızdaki dünya sarsıldı ve görünmeyen bir basınç beni aşağıya doğru iterek bir dizimin üstüne düştüm. Yine de Birinci Kingman ayakta kaldı. Bilinmeyen boyutlarda gerçek bir titan.

Kalbim heyecanla çarpıyordu. Korkunun burada yeri yoktu. Hele de uzun zamandır Birinci Kingman'ın peşindeyken. Nihayet onların huzurunda olmak bir hediye gibiydi.

Birinci Kingman dikkatini bana çevirdi. "Buraya gelmekle iyi ettiniz. Ama bu halinle ilerleyemezsin. O savaş alanını geçmek için öfkeyle savaştın. Ve eğer tekrar karşılaşacaksak... o zaman bir koruyucuya ihtiyacım var. İntikamın

vücut bulmuş haline değil. Benim yolum buydu, ama torunumunki bu olmayacak."

"Neden olmasın?" Ayakta durmaya çalışarak sordum.

Aramızdaki küçük mesafeyi geçtiler ve sonra ellerini çenemin altına yerleştirip gözlerimin içine bakabilecekleri şekilde kaldırdılar. Elleri sert ve nasırlıydı, yüzleri gölge gibiydi. "Çünkü bir gün beni öldürmek zorunda kalacaksın. Ve eğer sen sonuncuysan... yaşamalısın. İkimizin de iyiliği için."

"Hayır!" Üzerime çöken güç, hayatım boyunca omuzlarımda taşıdığım ağırlığın yanında hiçbir şeydi. Atamın iradesine meydan okuyarak kendimi parmak uçlarımla yukarı ittim. "Kötü adam olmakla bir taneyim. Dünyayı yeniden başlatmak için kırmakla, ama artık beni dikte etmene izin vermeyi *reddediyorum*."

Güç gittikçe ağırlaşırken ayağa kalkmak için yalpaladım. Elimi soktum sanki yeni kırılmış ayın parçalarını tutuyormuş gibi. "Doğumumdan ölümüne kadar hayatımın her bölümünde söz sahibiydin. Gözlerini, umutlarını, pişmanlıklarını ve hatta vasiyetini miras aldım. Artık yok. Seni durdurmamı mı istiyorsun? Tamam. Ama benim şartlarımla."

Atamla yüz yüze, dimdik dururken göğsümde bir gurur kabarması oldu. "Celona'yı yeniden bir araya getireceğim. Belki bugün değil. Ya da yarın. Ya da on yıl veya yüzyıl içinde. Ama bir gün senin hatalarının 1 katını yapacağım. Ailemiz, mirasımız ya da diğer saçmalıklar üzerine değil, egom üzerine yemin ederim." Acıyla gülümsedim. "Senin mirasını devraldım. Ben gelmiş geçmiş en kötü Kingman'ım. Seni yok edeceğim, ailemizin sonunu getireceğim ve bizi kehribar gözlü lanetimizden kurtaracağım."

"Sen gerçekten benimsin," dedi. Gülümsemesi yumuşaktı, neredeyse onaylıyordu. "Şimdi seni en başa geri göndereceğim, bedeninin yolu hatırlaması ihtimaline karşı birkaç değişiklik. Vahaya tekrar ulaştığında, 1. İdris olacaksın. Bunun *sizin* zihniniz olduğunu unutmayın. Onun her yönünü kontrol ediyorsun. Onu yenmek için bunu kullan."

Yer beni bütünüyle yutmaya başladı ve direnmek ya da bedenimi etkisiz hale getirmek için ne kadar mücadele edersem edeyim, yere battım. "Üçüncü isim. Üçüncü Wolven Kralı'nın adına ihtiyacım var. Onu bana ver ve sen farkına bile varmadan ben de seni öldüreyim."

"Yapamam. Üzgünüm. Size tek bir şey bırakabilirim, o da görüşmemizin nasıl hissettirdiğini hatırlamanız. Umarım bu, ileriye dönük yolunuzu şekillendirmek için yeterli olur. Nefret geçicidir, ama sevgi sonsuzdur." Atam geri çekildi. Yüzünün etrafındaki gölgeler kaybolmaya başladı ve parlak kehribar gözleri ortaya çıktı,

ve İlk Kingman'ın bir kadın olduğunu gördüm. Bunu bilmek sadece bizim paylaştığımız bir sır gibiydi. "Tekrar görüşebilir miyiz, Michael?"

Ağzıma kum doldu. Tükürebildiğim tek şey yarım yamalak küfürler ve kısık seslerdi. Karanlığın içinde kaydım, üzerlerine boyanmış anılarımın baloncukları bedenimden çıkıp uzaklaşırken durmadan düştüm. Zihnimi Birinci Kingman'a odakladım. Küçük burnunun köprüsündeki yara izine. Kehribar gözlerinin altındaki derin torbalar. İnce dudakları ve kısa kirpikleri. Acı dolu gülümsemeleri. Onların...

Çılgınlığı hatırlama... Acıyı
hatırlama... Bir hayatın ölçüsünü
hatırla...

Ölümün amacını hatırlayın... korkulacak bir şey değildir. Onu
kucaklayın. Başlangıca dönün.

Savaş, ölümlerimden hiçbiri olmamış gibi devam etti. Domet benim yanımdaydı.

"Devam et İdris. Onlardan korkmuyorsun, değil mi?"

İdris'in hançerini belimden çıkardım, sağ elimin arkasına üç rakamını kazıdım, boynumu kırdım ve sonra asker sürüsünün içine daldım. Hedefime ulaşmadan önce burada kaç kişinin ölümüne sebep olacaktım? Onlarca mı? Yüzlerce mi? Binlerce mi?

Önemli değildi. Deliliğin canı cehenneme. Asla pes
etmeyecektim. Ailemi tekrar görecektim.

ONLAR İÇİN ÖL

Sonraki altı ölümüm bahsetmeye değmezdi. Kılıçlar, mızraklar, sivri zırh parçaları ve hatta gözlerimi deldiklerinde inanılmayacak kadar paslanmış hissettiren iki dikiş iğnesi gibi her şeyle bıçaklandım ve sonra çekilip çıkarıldım, kırmızı Tırmıklar yol boyunca kayboldu. Göz kırpmak gibiydi.

Ya da büyüyle öldüm. Yıldırım İmalatçıları onlara saldırmaya çalıştığımda beni yere serdi. Buz İmalatçıları silahlarının dipçikleriyle beni paramparça etmeden önce dondurdular. Bazı Toprak Dokumacıları beni toprağın içine çekti ve toprakta ezerek öldürdü. Acı bir süre sonra beni rahatsız etmeyi bıraktı. Döngü tekrar başladığında sesi hiç rahatsız etmedi.

"Devam et İdris. Onlardan korkmuyorsun, değil mi?"

Beş ölüm daha, her biri bir öncekinden daha korkunçtu ve ben hedefime hiç yaklaşamamıştım. Domet'in yanına her döndüğümde ve o korkunç cümleyi tekrar duyduğumda çılgınca gülmeye başladım. Ama her ölüm beni merkeze biraz daha yaklaştırıyordu. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Bunu Fabrikatör yeteneklerimi geliştirmek için bir fırsat olarak kullandım.

Fabrikasyonlarımı nasıl kullanacağımı öğrenmeye hiç zamanım olmamıştı, yeteneklerimi gözlem yoluyla bir araya getirdim ve

anılar. Ama burada anılarımı kaybetmeden büyü kullanabilirdim. Eğitim için mükemmel bir fırsattı.

Bu sefer sadece bir vücut boyu kadar ilerleyebildim. Yıldırım İmalatçısı'nın saldırısını yakalamaya çalışırken bir Buz Dokumacısı bana üç mızrak sapladı. Kanım buzun üzerine damladı ve ağır gözlerim kapanırken anında dondu. Savaş benim ölümümün etrafında devam etti.

"Devam et İdris. Onlardan korkmuyorsun, değil mi?"

Elime bir sonraki sayıyı kazıdım ve savaşa yeniden başladım. Bir önceki döngüden bir adım daha ileri. Ta ki bir Metal İmalatçısı gökyüzünden üzerime düşüp kemiklerimi kırana ve belden aşağıyı felç edene kadar. Bir asker boynuma indirdiği kılıçla beni bu acıdan kurtardı. Sonraki on beş hayatımda teşekkür olarak onun hayatını kurtardım.

İlk yüz ölümden sonra zihnim savaş alanına akmaya başladı. Hollow'un binaları -parçalanmış ve yıkık dökük- sert bir fırtınadan sonra ortaya çıkarılmış gibi kumdan fışkırıyordu. Kingman Kalesi'ni Hollow Kalesi ve diğer tüm Yüksek Asil Kaleler izledi. Ve sonra kâbuslarımdaki yeşil-beyaz çizgili ev. O yerden, fırsat verilirse beni tüketecek bir vebadan kaçır gibi kaçtım. Nasıl ve neden olduğunu bilmeden... Arzularıma açılan kapının o binada olduğuna emindim. Ama onu görmeye hiç niyetim yoktu.

Bazı şeyler gizli kalmayı hak eder. Ya da güzel yalan böyle devam etti.

Yıldırım ve ş i m ş e ğ i mükemmel bir şekilde yönlendirmeyi öğrenmek yüz ölüm aldı. Buz bir yüz kırk ölüm daha aldı. Rüzgârı yönlendirip yönlendiremeyeceğimi anlamaya çalışırken yüz kırk ölüm harcadım. Yapamadım ama Fabrikatör ya da Dokumacı'nın kaprisleriyle itilip çekilmeyi hafifletebildim. Dört yüz kez öldüğümde, sevdiklerimin yüzlerini ve isimlerini hatırlamakta güçlük çekiyordum. Bu yüzden, elimin arkasındaki sayının yanı sıra, her döngüye onların isimlerini kollarıma kazıyarak başladım ve savaşırken isimlerini bir dua gibi zikrettim. Onların sevgisi ve affediciliği benim için önemli olan tek ilahi müdahaleydi.

"Gwen," dedim bir askerin kolunu kör bir kılıçla dirseğinden keserken.

"Lyon," dedim bir Kan İmalatçısı dört bedeni kemik içinde patlatırken Şarapnel.

"Kai," dedim bir Ateş İmalatçısının kendilerini 1re'nin üzerine bırakmasına neden olurken.

"Trey," dedim Işık İmalatçıları beni kör ederken ve müttefikleri baltalarla üzerime çullanırken.

"Chloe," dedim şimşeği yakaladığımda, düşmanlarımın dehşet içindeki Ree'sini izlerken. "Naomi," dedim Rüzgâr Dokuyucular ve Fabrikatörler üzerime taş yağdırırken.

Yukarıda.

Metal Dokumacılar ilmiklerini boynuma geçirirken "Şafak," diye boğuldum.

"Anne," dedim oklar güneşi engelleyip üzerime yağarken.

"Serena," diye yalvardım, hayatlarını Tanrı'ya adayanlardan daha kutsal olana kadar tekrar tekrar bıçaklanırken.

"Serena," diye fısıldadım gökyüzüne uzanırken, bir daha aşkı ya da huzuru yaşayıp yaşayamayacağımı merak ediyordum.

Bir cevap asla gelmeyecekti ve ben de savaşa döndüm ve öldüm... ve öldüm... ve öldüm.

Binli yılların başındaki yüz ölüm boyunca savaş alanında dolaşarak Kurt Krallar hakkında herhangi bir ipucu aradım. Tüm askerler onları üç gruba ayıran armalar takıyordu: gözleri dikilmiş bir kurt başı, dişlerini gösteren bir kurt başı ve ağlayan bir kurt başı. Ama onlar hakkında öğrenebildiğim tek şey amblemleri idi. Bunun yerine, İdris hakkında bilgi edinmek için mümkün olduğunca çok yoldaşımı kurtarmaya çalıştım... ama bu faydasız bir işti. Ama bu kadar ölümden sonra... bir şekilde insanlığımıza tutunmaya çalışmam gerektiğini hissettim.

Bu süre zarfında, Metal ve Ahşap İmalatçılarını çıplak ellerimle nasıl yeneceğimi öğrendim. İşin püf noktası vücudumun küçük bir bölümünü etkisiz hale getirmektir, böylece sadece kendi Resh'leriyle savaşıyorlardı. Öldürme yeteneğim, vücuduma kazıdığım isimler zihnimde yara izi haline gelene kadar iyileşmedi ve o zaman bile hedefime doğru ilerlemem yüz ölüm daha aldı.

Karanlık İmalatçıları ve Dokumacıları için yüzlerce kez öldüm ve onları durdurmaya başlangıçta olduğumdan daha fazla yaklaşmadım. Işık uzmanlığına sahip olanlar da aynıydı. Büyülerinin bükülme ve saklanma şekliyle ilgili bir şey, büyüü onlara geri yönlendirmeyi imkansız hale getiriyordu. Bu yüzden onlarla her karşılaştığımda bölgeyi etkisiz hale getirmeye ve büyüsüz bir şekilde savaşmaya kendimi bıraktım. Her biri, Paralı Asker akıl hocam her kimse onun için bir alıştırma idi. Ve biriyle savaşıp öldüğüm her seferde, bu kayıp bir modelden ziyade bir Ruke olana kadar onlarla üç veya dört kez daha savaşım.

Savaşın ortasına geldiğimi bile fark etmemiştim -etrafımda yürüyen ve toynakları yere her vurduğunda küçük depremler yaratan Titan'lar- çünkü yarım tümen askeri mahveden bir Kan İmalatçısı'nı alt etme sürecindeydim. Kendi sertleşmiş kanıyla boğazını kestim, sonra da şaşkınlık içinde yağmur duvarının önünde durdum.

Pek çok kez ölmüştüm... ama sonunda amacıma ulaşmıştım. Domet bana arkamdan dikkatlice yaklaştı, muhtemelen o kadar askeri kesip biçmenin bende insanlıktan bir parça bırakıp bırakmadığını merak ediyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse... delirmiş miydim yoksa yaptıklarımla başa çıkabilmek için deli olduğumu mu düşünüyordum, bilmiyordum. Kaç kez ölmüştüm? Vücudumu kaplayan kan yüzünden elimin arkasındaki rakamı seçmekte zorlanıyordum.

"İyi iş çıkardın İdris," dedi Domet. Elini omzumda gezdirdi ama sonra salladı ve kılıcının kabzasına geri koydu. "Kendini toplamak için biraz zamana ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedim, ağızımda metal tadı vardı. "Eve gitmeye hazırım."

Wolven Krallarıyla sessizce yüzleşmek için yağmur duvarından birlikte geçtik. Ama vahaya girmek yerine... başka bir yere gittim. *Yanlışı bir yere.*

İdris beni glif oymalı kumtaşından yapılmış tuhaf bir odada bekliyordu. Vitray pencerelerden içeri çok renkli bir ışık süzülüyordu ve odanın tam ortasında uzun bir su leğeni vardı. İdris leğenin önünde durdu ve suyu dudaklarına götürmeden önce dikkatlice elleriyle topladı -bir kısmı parmaklarının arasından dökülüyordu-. Sanki her yudum son yudumuymuş gibi içti.

"Bunu gerçekten başardın," dedi İdris. "Neredeyse etkilendim. Tabii şimdi seni bambaşka bir anının içine atmam gerekecek. Asla kaçamayacağın bir anıya."

"Savaş alanında bana ne söylediğini hatırlıyor musun? Bin ömür geçse de seni yenemeyeceğimi?" Pantolonumdaki kanı sildim ve elimin arkasındaki numarayı gösterdim. Dokuz-dokuz-dokuz. Bu boşa harcamayacağım tek ölümdü, bu yüzden buna yol açan tüm ölümleri hatırladım. Tüm bu çabaların bir anlamı olmalıydı. Yoksa ölmek isteyen bir deliden başka bir şey değildim. "On binden sonra durumun hâlâ böyle olup olmadığını görmek ister misin?"

YIRMI BİN ÖLÜM

"Bana yalan söyledin," dedim İdris'e yaklaşıarak. Kapı rüzgârın etkisiyle kapanırken arkamdan çarptı. "Üçüncü Kurt Kral'ın adı anılarında yok. Ve inan bana, baktım."

"Öyle değil mi?" diye sordu, gerçekten şaşırmıştı. "Tuhaf. Öyle olacağından neredeyse emindim. Vahaya girdiğinizde ne oldu?"

"Buraya geldim."

"Ne? Bu... o gün orada olanları saklamak için ne kadar ileri gittiler?" "Ne isterlerse yapabilirler." Ona doğru bir adım attım. "Bana onun isim."

"Bilmiyorum. Orada olmalıydı. Ve eğer değilse... o zaman onların büyüü senin kavrayabileceğinin çok ötesine ulaşıyor demektir." Başını yana çevirdi ve fısıldadı, "İnsanların anılarını bile etkileyebiliyorlarsa... onlara nasıl ulaşılabilir ki?"

"Bu saçmalık," diye tersledim, yüzüm kızarmıştı. "Burada değilse nerede olabilir?"

Neden üçüncü kardeşin ismi diğerlerinden daha zor?"

İdris bana baktı. "Kocasını ceza olarak onun adını tarihten sildi."

"Kocasını mı?" Tekrar ettim. "Üçüncü Wolven Kralı evli miydi? Kiminle?"

"Çok açık değil mi? Sonsuz bir yalnızlık uçurumu yardım olmadan yaratılmaz."

Ve gördüğüm anılarına bakılırsa, kocasını bin yılını yas tutarak geçirmiş. Aşkı ona ihanet etti, o da aşkına ihanet etti ve inadına bu dünyanın temelini yeniden inşa etti." İdris parmaklarını şıklattı ve Charles Domet önümde cisimlendi. Ölümsüz adamın yüzü gülmüyordu ama zaten hiç gülmezdi. "Sevip kaybetmek mi yoksa hiç sevmemek mi daha iyidir? Eminim Domet bu konuda çok kararsızdır."

Rian'ın Domet hakkındaki sözleri kulaklarımda çınladı: *"Annesi babası öldü, kardeşi yok ve bırakın çocuk doğurmayı, birini öptüğünü bile görmedim. Bu tapınak onun her şeyi."*

Ve hemen ardından Domet'inki geldi:

"Bunlar ne için?" diye sormuştum. "Bir hanımefendi için mi?"

Sorum bir kıkırdamayla karşılandı. *"Bir bayan değil, bayan."*

"Oh, hayır," diye mırıldandım, başımı yukarı doğru eğerek. Birden kendimi çok ama çok hasta hissettim. "Patron Victoria onun kız kardeşiydi, değil mi? Kız kardeşinin mezarını yaktım."

"Tam adı Wolvenguard'lı Leydi Javi Victoria'ydı. Ve en son biri ona zarar verdiğinde, Domet intikam için dünyayı mahvetti. Onu hangi Wolven Kralı'nın öldürdüğünü bilmiyordu -hâlâ da bilmeyebilir- çünkü hiçbir sorumluluk almadı. Bu yüzden onlara eşit davrandı. İsimlerini sildi. Miraslarını. İmparatorluklarını. Hepsinin çok arzuladığı tahtı kendine aldı. Ve sonra onu sıradan bir adama verdi." İnledi. "Tek gerçek aşkı olan kocası bile onun gazabından kurtulamadı. Senin hâlâ hayatta olman ilahi bir müdahaleden başka bir şey değil."

Hasta olmak üzereydim. Yaptığım onca aptalca şeyden sonra... Domet intikam için benim için ne planlıyor olabilirdi? Artık onunla tüm bağlarımı koparmıştım, Hollow'da olup olmadığını bile bilmiyordum. Onu çok hafife almışım.

"Bunu hallettiğimize göre..." İdris leğendeki sudan bir yudum daha aldı, sıvı yavaş yavaş siyahlaşıyor, köpürüyor ve ekşiyordu. Ellerini tekrar suya daldırırsa derisinin eriyip yok olmasını beklerdim. "... Planın nedir, Michael?"

Kendimi çelikleştirdim. Vücudumu geri alana kadar Domet hakkında hiçbir şey yapamazdım. O zamana kadar başka hiçbir şeyin önemi yoktu. "Hayatımda hiçbir şey kolay olmadı ama burada başarısız olmayacağım."

"Oh, yapacaksın. Bana karşı hiç şansın olmadı."

İdris leğeni tekmeleyerek siyah içindekilerin Roor'un üzerine dökülmesine izin verdi. Eriyip gitti ve aşağıda dişlerle kaplı puslu bir girdap ortaya çıktı. Siyah sıvı, aramızda devasa bir krater oluşana kadar her şeyi yiyip bitirdi. İdris'in yüz hatları şekil değiştirmeye başladı, uzayıp bükülerek bir insanla ejderha arasında bir şeye dönüştü. Kuyruk sokumundan bir kuyruk ve ışıktaki parlayan gökkuşağı renginde iki zar kanat çıktı. Dişlerinin hepsi sivri uçluydu, koyu teni grimsi beyaz pullarla kaplıydı ve gözleri parlak bir kırmızıydı. İdris şimşek çağırır gibi elini kaldırdı ve vücudunun üzerinde her kalp atışında parlayıp sönen bir zırh oluştu. Yoktan, dövülmüş çelikten çok kristalleşmiş ışığa benzeyen bir uzun kılıç yarattı.

İdris bıçağı bana doğrulttu. "Beni yenemezsin, Michael."

"Yapamaz mıyım?" O sıcaklığı göğsümde topladım. "O savaş alanında çok şey öğrendim. Uzmanlıklar için iyi ve kötü eşleşmelerin ne olduğu gibi." Yakın bölgeyi nulliled ettim. "İki kişinin nullify uzmanlıklarıyla savaşması, kör bir bıçağı kendine saplamaya benzer."

İdris'in zırhı ve silahları eriyip gitti.

"Ama şöyle bir şey var. Biz *benim* zihnimdeyiz. Burada kral benim. Bana bu kadar çok şey öğrenmem için zaman vermemeliydin."

1'lerimi sıktım ve etrafımızdaki duvarlar ağaçlar gibi devrildi, yere çarptıklarında gürlediler. Dört gölgemsi 1 şekil belirdi, aşağıdaki girdabın üzerinde sanki sağlam bir zeminmiş gibi yürüyorlardı. Her biri en çok sevdiğim insanlardan biriydi. Gwen güneyde, Serena kuzeyde, Naomi doğuda ve Trey batıdaydı. Her birinin elinde İdris'e fırlattıkları zincirler vardı ve her birinin ucundaki kancalarla onu tuzağa düşürülmüş bir hayvan gibi yere yatırıyorlardı. Mücadele etti. Kendisini tutan zincirleri kesmek için kılıcını kullanmaya çalıştı ama kılıç zincirlerin arasından hava gibi geçti.

Aramızdaki boşluğun üzerinden kükreyerek geçtim ve kıpırdayan ejderha adamın önüne indim.

"Bu mümkün olmamalı!" Çırpınıyordu. "Kontrol bendeydi!"

"Haklısın, olmamalı. Benim akıllanmama izin verene kadar tüm güç sendeydi." Etrafındaki zincirler sıkılaştı ve acı içinde çığlık attı. "Biz insanlar, kişiliği oluşturan anıların bir araya gelmesinden başka bir şey değiliz, bu yüzden elbette onların dönüm anlarını anlamak birini kontrol etmeyi kolaylaştırır. Rian'ın zihninde sana olan da buydu, değil mi? Yeterli zaman verildiğinde benim gibi bir aptal bile parçaları bir araya getirebilir." Daha fazla anlamsız çırpınma. "Böyle olmak zorunda kaldığı için üzgünüm. Zihnimi ele geçirmeye çalışmamalıydın."

"Geri dönmek istiyor musun ki?" İdris dişlerini sıkarak sordu. "Henüz *kendi* kapını açmadın. Bu senin tek şansın olabilir-"

"Her iki durumda da yıkılmış bir adamım," diye araya girdim. "En azından bir yol ailemle birlikte olmamı sağlayacak."

İdris'in ejderha formu kayboldu ve geriye sadece ölümlü bir adam kaldı. "O zaman yapman gerekeni yap. Anılarımı zihninden temizle."

Önünde bağdaş kurup oturdum. "Hayır, teşekkürler."

"Ne?"

"Sana ihtiyacım var. Anılarını yediğimde de sana ihtiyacım vardı ve bu değişmedi. Yine de üçüncünün adını bilmemen çok yazık. Bunu gerçekten kullanabilirdim."

"Bana başka ne için ihtiyacın olabilir ki?" diye sordu kararsızca.

"Belli değil mi? Kimsenin haberi olmadan bedenimi doğruca bir Kurt Kral'a götüreceksin." Ona gülümsedim. "Ve sonra, Alphonse görüş alanıma girdiğinde, seni asla kabul etmeyeceğim sanrıların zincirleriyle bu odaya kilitleyeceğim ve seni sonsuza dek burada bırakacağım." Durakladım. "Ya da sana tekrar ihtiyacım olana kadar."

"Ben de Rian'ın bir canavar olduğunu sanıyordum." İdris başını salladı. "Ne kadar da safmışım."

"Naiflik zamanla 1 katına çıkabilir." Parmak eklemlerimi kırarken ayağa kalktım. "Şimdi, Alphonse nerede?"

INTERLUDE

KURDUN TUTSAĞI

Gwen her zaman herkesin bir maske taktığına inanmıştı. Lyon gibi bazıları, olmaları gerekene karşı çıktıklarını gizlemek için ailelerinin yanında takarlardı. Michael gibi bazıları ise gerçekte oldukları hatalı insandan başka bir şeymiş gibi görünmek için dünyanın önünde takarlardı. Gwen maskesini her gün takardı. Asla kaymasına izin vermezdi. Bu onun silahı, zırhı ve en büyük pişmanlığıydı. Sevdığı herkese yalan söylemişti, onları bildiklerinden korumak için.

Kırılğan olduğu tek anlar annesinin ya da kardeşlerinin yanındaydı. Maskesini asla çıkarmaz, aksine onların yanında taktığını unuturdu. Akıl sağlığının yerinde olduğu o birkaç an diğerlerini telafi ediyordu. Ama kardeşinin yüzüne bambaşka bir zihinle bakarken ve Vargo sokaklarından saraya doğru yürürlerken, onun gerçekten gitmiş olup olmadığını merak etti.

"Abyss Yürüyüş noktasının kilitless kapılardan birine yakın olması tam bir kargaşa," dedi Rian, kapüşonunu kaldırmış ve ellerini Ehamlı bir denizciden aldığı pelerinin ceplerine sokmuştu. "Bu her zaman böyle midir?"

Gwen başını salladı. "Sanırım öyle. Gezgin Kilisesi'nde ve Hollow Kalesi'nde, Kurtarıcı Kral Adrian'ın resminin arkasında birer tane var." İdris elini uzattı ve bir grup kabadayı klan muhafızının geçmesine izin vermek için durdular. "Ama kapılar dışında başka bağlantı noktaları da var. Sadece önceden ayarlanmaları gerekiyor."

"Peki nereye gidiyoruz?"

Gwen ne kadarını ele vereceğini merak ediyordu. Hem Rian hem de İdris onun bir Wolven Kralı için çalıştığını biliyordu ama hangisi olduğunu bilmiyorlardı. Aralarında büyük bir fark vardı.

Birinci, ikinci ve üçüncü canavar ölümsüzler arasında. O daha karar veremeden İdris, "Kurt Esir, efendisi nereye derse bizi oraya yönlendirecek. Peki küçük kuş, sen hangisi için çalışıyorsun?"

Doğrudan sorduğu için, "Birincisi" diye cevap verdi.

Rian küfretti ve İdris kıkırdadı. Sarayın kapısına varmışlardı. Muhafızları geçmek için konuşmak, yalan söylemek ya da entrikalar çevirmek yerine İdris kafalarını birbirine çarptı. Çığlık atamayacak kadar şaşırılmış bir halde yere yığıldılar ve sonra üçü de engellenmeden yollarına devam ettiler.

"Birincisi neden benimle konuşmak istiyor?" diye sordu Rian. "Hiçbir zaman göz göze gelmedik ama Bin Kraterler'de öncülerini yok ettikten sonra benimle konuşmaktansa lavları gargara yapmayı ve cam parçalarının üzerinde cıtırdamayı tercih eder diye düşündüm."

"Senden Scarlo adında biriyle ittifak kurmanı istiyor, ikincisiyle savaşmak için. Patronum yakında onlara bir saldırı planlıyor ve müttefik arıyor."

"Peki ya reddedersen?"

"Muhtemelen seni öldürecek," dedi Gwen tereddütle. "Bunu doğrudan söylemedi ama son zamanlarda sabrı ve nezaketi azaldı. İşe yaramayan herkes yok edilir. Eğer içini rahatlatacaksa, kalbin bir başkasında hayatta kalacak. Boşa gitmesine izin vermezdi."

Rian içini çekerek, "Sanırım bu, Paralı Asker tarafından yenmesinden daha iyidir," dedi. "Ama eğer bunu yapıyorsam... karşılığında bir şey istiyorum."

"Pazarlık yapamam-"

"Burada yakalanan ve mahkûm edilen Yozlaşmış Prens Wyvern'in serbest bırakılmasını istiyorum."

Gwen bir inilti çıkarırken ellerini yüzünde gezdirdi. "Cidden mi? Lanet olası Wyvern? Endişelenecek daha önemli şeyleriniz yok mu?"

"Wyvern'lerin kalbimde özel bir yeri var. Celona parçalandıktan sonra onların neslinin tükenmesine engel olamadım, bu yüzden elimden geldiğince onlara yardım etmek istiyorum." Rian yumuşak bir gülümsemeyle Gwen'e baktı. "Bunu benim için yap, ben de Scarlo'nun ittifakı kabul etmesini sağlayayım. İkna edilmesi gereken en kült kişi o olacak."

Gwen'in Rian'ın şartlarını kabul etmekten başka seçeneği yoktu. Başarısızlığın bedeli göz önüne alındığında, işverenini hayal kırıklığına uğratabilirdi. Bu yüzden kaderine boyun eğdi.

-Rüşvetçi Prens'le karşılaşmamayı umarak, "Nerede yapıldığını biliyor musun?" diye sordu.

"Kardeşiniz merkez bahçelerde olduğunu söyledi."

"Bu taraftan." İdris sola döndü. "Ne oldu? Bu saray ben buraya son geldiğimden beri pek değişmemiş. Ne yazık ki bazı şeyler olması gerekenden daha uzun süre dayanıyor: onarılmış ve güncellenmiş ama yine de eskisinin sadece bir kabuğu."

Üçü sarayda dolaşırken hizmetkârlar ve muhafızlarla aralarındaki mesafeyi dikkatli bir şekilde korudular. Ama tıpkı Hollow'da olduğu gibi, çoğu burada olmaları gerektiğini düşünüyordu. Bu, Gwen'in birçok kez faydalandığı uyumluluk yalanıydı. Tıpkı kardeşi gibi. Onlar bir varsayımdan yararlanma konusunda ustaydılar.

Wyvern'in tutulduğu bahçe, küçük yeşil meyve ağaçlarıyla eşleştirilmiş söğüt ağaçlarıyla çok güzeldi. Dışsız Wyvern'in içinde tutulduğu çelik kafesin etrafını saran parlak renkli Çardak halkaları, onu yerinde tutan zincirleri gizliyordu. Sanki bir hapishane olmasını telafi ediyormuş gibi güzel görünecek şekilde tasarlanmıştı.

İdris ağaçtaki yeşil meyvelerden birini koparıp ortadan ikiye böldü ve Gwen ile Rian kafese doğru ilerlerken Reşit pembe iç kısımlarını yemeye başladı. Onlar kafesi açmak için bir yol ararken, canavar olabildiğince yüksek sesle kükredi -ancak ölmekte olan bir inilti sayılabilecek kadar- ama sadece bir hırsız umutsuzluğa düşürecek kadar kilit buldu.

"Kilitleri yok edin," diye emretti Rian. İnleyen canavarı rahatlatmak için elini kafesin yarıklarından içeri soktu. "Yapabilseydim kendim yapardım."

"Basit bir eylem için ne kadar yüksek bir bedel," diye mırıldandı Gwen. Elini ağzına götürdü, küçük siyah bir boncuk çıkardı ve sanki bir anahtarmış gibi kafesin ana kilidine soktu. Kilit birkaç kalp atışı içinde hiçbir şeye dönüştü. Dışsız Wyvern, açık olmasına rağmen kafesten çıkmayı reddetti; ta ki Rian onu meyvelerle dışarı çekene kadar. İdris yardım etmek için hiçbir şey yapmadı, kendisi de meyveleri mideye indirmekle meşguldü.

"Sakin ol, sakin ol. Buraya sana zarar vermeye gelmedik," dedi Rian yumuşak bir sesle ve ellerini kaldırarak Toothless Wyvern'e bahçenin etrafında rehberlik etmeye çalıştı. Canavar birkaç adım attıktan sonra duraksadı ve etrafına bakındı. İdris ve Gwen'e, "Sanırım o kadar uzun süre kafeste kaldıktan sonra nasıl sıçrayacağını unuttu. Özgür olduğu anda sıçraması gerekirdi."

Gwen, "Yeterince uzun süre tutsak kaldığınızda tutsaklık rahatlatıcı olabilir," diye mırıldandı.

"Onu da yanımızda götürmemiz gerekecek."

"Ciddi misin?" Gwen tereddüt etti. "Kör bir Wyvern'e Vargo sarayında ve sonra da bir Abyss noktasında rehberlik etmemizi mi istiyorsun? Delirdin mi sen?"

"Ben bir ejderhayım, Gwendolyn," diye tersledi Rian. "Sence bu sarayda beni durdurabilecek biri var mı?" Parmağıyla İdris'i gösterdi. "Ve o canavar yanımızdayken durdurulamayız."

"İkiniz de hayal kırıklığına uğramak üzeresiniz," dedi İdris, yarısı yenmiş bir meyveyi yana fırlatarak. "Misafirimiz var."

Ve bu olabilecek en kötü şeydi. Adreann ve Emelia bahçeye yan yana, kolları yıldız gözlü aşıklar gibi birbirine kenetlenmiş halde girdiler. Gwen, Rian ve Michael'ı - İdris'in zihniyle - karşılarında gördüklerinde rahat gülümsemeleri yırtıcı bir hal aldı. Adreann Emelia'yı kendine çekti, kıkırdadı ve sonra, "Aşkım... az önce ne kadar sıkıldığını söylemiyor muydun? Sanırım mükemmel bir eğlence bulduk."

"Sanırım öyle, aşkım."

"Aşkım' mı?" Gwen sordu. "Siz ikiniz bu kadar güçlü bir şey hissedebiliyor musunuz?"

Yüzleri düştü ve maskaralığı bırakarak ayrıldılar. Adreann omzundaki toz ve kiri Emelia'nın başının olduğu yere sildi. Ama konuşan eski asi imparatordu. "Espri yok mu Michael? Kız kardeşinin dönüşü seni yumuşattı mı?"

İdris şaşırılmış görünüyor, önce Emelia'ya sonra da Gwen'e baktı. "Wolven esiri, bu ikisini tanıyor muyum?"

"Michael'ın var."

"Michael yapar' mı?" Adreann çekingen bir ses tonuyla tekrarladı. "Bu onun bir Unutulmuş olmadığını ima ediyor. Peki neden bizi tanımıyor? Yoksa... siz kimsiniz?"

"Benim adım İdris Ardel," dedi. "Michael kötü bir anlaşma yaptı ve ben de bu bedeni devraldım. İkinizle dövüşmek gibi bir niyetim yok ama mecbur kalırsam... kaybedeceksiniz ve bu yakın olmayacak. Nasıl devam etmek istediğinizi dikkatlice düşünün."

Adreann Emelia'yla konuşmak için İdris'ten uzaklaştı. "Onunla sen ilgilen. Michael'ın bir daha böyle küstahça bir şey söylediğini duyarsam, o olmasa bile,

kendimi tutamayacağım."

Emelia gözlerini devirdi ama bir adım öne çıktı. "Beni öldürmek sandığınızdan daha zor olabilir."

"Ölümsüz

mü?" Başını

salladı.

"Gerçek mi canavar

mı?" "Gerçek."

İdris ısıklık çaldı. "Aferin sana. Ama gerçek ölümsüzlüğün talihsiz yanı, seni öldürmek için *çok* fazla şey gerektiğinden" -dudaklarındaki çatlakları görebilmek için ona yaklaştı- "insanların ölümsüzleri zapt etmek için geliştirdikleri yaratıcı şeylerden bazılarını deneyimleme zevkine sahip olman. Suyun altında kapana kısıлып sürekli boğulmak sıradan bir şey ama klasik olmasının bir sebebi var."

Emelia asla geri adım atmazdı. Görünürdeki yenilgiler bile stratejik kararlardı. Ama korkaklığı yanlış anlamak zordu ve Emelia onu endişelendiren bir şey görmüş olmalıydı. İdris'ten uzaklaştı, Adreann'ın kolunu tuttu ve onu uzaklaştırdı.

Dev gibi bir adam sessizce gitmedi. "Ne yapıyorsunuz siz? Kraliyet ailesi ree yapmaz, biz de Kingman'a boyun eğmeyiz. Özellikle de benim malımı çalmaya çalışıyorlarsa!"

"Bu savaşı kazanamayız. Belki Regal Paralı Askerleri kazanabilir ama *biz* kazanamayız.

Her şeyi riske atmadan olmaz."

Adreann Inger'ını Gwen'e doğru itti. "Bana bunu yaptırma. Onurum ve gururum-"

Emelia iki eliyle adamın başının arkasını tuttu ve onu kendine doğru çekti. "Gururumuz. Bu işte birlikte olduğumuzu unutma. Evliliğimiz politik olabilir ama hedeflerimiz değil. İntikam mı istiyorsun, yoksa tahtı mı? İlerleme mi istiyorsun, yoksa sonsuza dek statükoyu mu istiyorsun? Çocukça şeylerle kör olmaya devam edersek büyük olamayız."

"İnsanlar benimle böyle konuşamaz," diye hırladı Adreann. "Ne babam, ne kız kardeşim, ne de Kingman'ım. Sana bu hakkı kim veriyor?"

Elini kaldırarak parmağındaki cam yüzüğü gösterdi. "Biz ortağız. Dünyayı birlikte değiştirelim. Burada ölemeyiz. Anlıyor musunuz?"

Elinin tersini kızın başının arkasına koydu, saç tutamlarıyla nazikçe oynadı ve onu kendine yakın tuttu. "Anlıyorum." Sonra gözlerini Gwen ve İdris'e dikti.

"Biz

Tekrar g r   mek üzere, Kingman."

Sonra kocaman gülümsemeler attilar ve ba ırabildikleri kadar yüksek sesle ba ırmaya ba ladılar, "Muhafızlar! Davetsiz misafirler! Yardım edin!"

Emelia ve Adreann -Hollow'un en güçlü, en cesur ve en kibirli iki insanı-topuklarının üzerinde dönüp bahçeden dışarı fırladıklarında Gwen hayretler içinde kaldı. Rian Dı sız Wyvern'e sanki bir atmış gibi binerken, birbirlerine emirler ya dıran askerlerden oluşan bir izdiham onlara doğru ko uyordu.

"Elimden geldiğince yolu a aca ım!" Wyvern koridora doğru sürünmeye başladığında Rian, "Elimden geldiğince yolu a aca ım," dedi. "Askerleri benden uzak tutun!"

Baltalı ve kalkanlı altı klan muhafızından oluşan bir grup yakla ıyordu. İdris esnedi ve ardından, "Wolven Esir, bize daha hızlı bir yol açabilir misin? Bu askerleri öldürmek anlamsız olur. Hayatınızın birkaç haftasını onların sonsuzlu una tercih etmezsiniz herhalde?"

Michael'ın a zından çıkan bu sözler durumu daha da k t le tirdi. A zının içine uzanıp siyah bir topu istiridyenin incisiymi  gibi koparmaktan ve duvara doğru fırlatmaktan başka çaresi yoktu. Gwen g   lerine uzun süredir sahip değildi, bu yüzden sınırlarını anlaması en iyi ihtimalle çok azdı, ama siyah topu doğru yöne yönlendirmek için elinden geleni yaptı... sadece bir şeye  arptı  anda bir kol yarıçapındaki her şeyi tüketmesi için.

Artık Gwen, İdris, Rian ve Dı sız Wyvern'i Abyss'in yürüme noktasından sadece iki duvar ayırıyordu.

"Ben muhafızların dikkatini da ıtırım," dedi İdris, cisimle mi  kılıcı omuzlarında muhafızlara doğru yürürken. "Michael bir d v  ten önce ne söylemiş olabilir?"

Gwen onun kafasını koparmak istedi ama bunun yerine küfürlerini yuttu. "Aptalca bir şey."

" ok hoş. Onun standartlarına uygun ya arsam bana haber ver." Kılıcı indirdi, iki eliyle kavradı ve berrak kılıç kraliyet moruna d n  rken gülümsedi. "Bunu geçersiz kıl."

İdris yatay bir vuruş yaptı, kılıcını dramatik bir şekilde uzattı ve tek bir vuru ta tüm muhafızlara çarptı. Hepsi tek bir yığın halinde yere yı ıldı. Vücutlarının alt yarısı tamamen hareketsizdi ama üst yarıları solucanlar gibi kıvrılıyordu.

"Ne yaptın sen?" Gwen, muhafızlarla İdris'in arasına bakarak nefes aldı.

"Bir sonraki duvarı al."

Ağzından bir top daha çıktı ve önlerinde bir duvar daha kayboldu. Her büyü kullanımında ne kadar zamanı feda ediyordu? Bunu patronuna söylemesi gerekecekti.

"Benim uzmanlık alanım etkisizleştirme - büyü etkisizleştirme değil," diye açıkladı İdris, daha fazla askerin onlara doğru koştuğunu görünce. "Odaklanırsak, hemen hemen her şeyi etkisiz hale getirebiliriz. Temas, kas grupları, görme, duyma, koku - gerçekten her şey. Ama çoğu insan sadece büyü varyasyonunu kullanıyor. Bu utanç verici ama büyü bilgisi güçtür ve hem müttefiklerim hem de düşmanlarım mümkün olduğunca az şey anlamayı tercih eder."

"Temas mı?" Rian Toothless Wyvern'ı hedeflerine yaklaştırırken Gwen sordu. "Teması etkisiz hale getirebiliyor musun? Bu teorik olarak büyüyü yakalayabileceğin anlamına mı geliyor?"

İdris başını salladı. "Bu bağlantıyı kurmana şaşırdım."

"Ben kumadım," diye fısıldadı. "Kardeşim bunu içgüdüsel olarak yaptı." "Cesaret seni harika bir Fabrikatör yapmaz."

"Hayır, yok." Boğazından bir siyah top daha çıktı ve tapınağın son duvarı da yok oldu. Yüzü olmayan heykel, sürekli yanan teneke kutu ve kilitsiz kapı görünürdeydi. "Ama bu onu siz ölümsüzler için sinir bozucu yapıyor. Bazı sırlarınızı kazara öğrendi."

İdris bir sonraki muhafız grubunu gönderdi ve yüzünde çatık bir ifadeyle tapınağa girdi. "Bu kadar konuşma yeter. Uçurum Yürüyüşü'ne başlayın."

Gwen cebinden bir bozuk para çıkardı, havaya fırlattı ve yere düşmeden kayboldu. Onun yerine gerçeklikte bir yırtık açıldı. Atan bir kalp gibi titreşiyordu. Diğer tarafta Eham'ın siyah kumlu sahilleri görünüyordu. Buralardan kaç kez geçmiş olursa olsun... Gwen'i her zaman rahatsız etmişti.

"İşvereninizin diğer tarafta da Wyvern'ümü transfer etmek için yeterli ağırlığı var mı?" Rian sordu. Wyvern'in üzerinden atladı ve ilerlemesini engellemek için elini burnunun üzerine koydu. "Abyss Walking diğer büyü formlarından daha titizdir."

Titizlik hafif kalırdı. Yollar yalnızca belirli yerlerle sınırlı olmakla kalmıyor, aynı zamanda diğer tüm büyü türlerinde olmayan iki maliyeti de vardı. Birincisi basitti: taşımak istediğiniz şey ya da kişiye eşdeğer bir kütlenin ters yönde gönderilmesi gerekiyordu. İşvereni buna eşdeğer ağırlık yeniden dağıtım teorisi adını vermişti. Diğer kuralı tahmin etmek çok daha zordu. Her bin yolculuktan biri başarısız olurdu -noktalar arasındaki ağırlık dağılımının doğru olduğunu varsayarsak- ve gönderilen kişi kesin bir ölüme mahkum olurdu. Diğer tarafta kayalık bir manzara görürse asla bir gözyaşına girmemesi konusunda uyarılmıştı.

"Patronum hazırlıklı olacak," diye yanıtladı Gwen. "Eham'a gidiyoruz ve sonra Yeniden Doğan Titan'a yolculuk edeceğiz. Bu zavallı tapınağı bir kum dağı kaplayacak."

"Kum en kötüsüdür," dedi Rian. "Ama ikinizle de diğer tarafta görüşeceğim. İşvereniniz vardığımda beni öldürecek mi?"

Gwen omuz silkti. "Senin tahminin de benimki kadar iyi."

"Çok hoş." Rian içini çekti ve ardından Dişsiz Wyvern'e yol gösteren portaldan geçti. Her ikisi de varoluştan sıyrıldı ve diğer tarafta görünmedi, ama bu anormal değildi. Her zaman bir gecikme olurdu. Ama sanki varışlarını onaylarcasına, siyah kum tavandan süzölmeye ve kenarları olmayan bir kum saati gibi yığılmaya başladı.

"Senin sıran," dedi Gwen İdris'e.

İdris başını hafifçe yana eğdi, kollarını yırtık yerde kavuşturdu. "Peki ya istemezsem?"

Gwen o anki düşüncelerini susturdu -ki bunların hepsi "Siktir git, kardeşimin cesedini alıp gitmene izin vermeyeceğim" in çeşitli versiyonlarıydı- ve daha sakın bir yanıt verdi.

"Siktir git, kardeşimin cesedini alıp gitmene izin vermeyeceğim," diye tersledi Gwen. "İstesen de istemesen de benimle geliyorsun."

Belki de daha sakın bir tepki vermeyi tercih etmemişti. Ama doğrudu.

İdris ona gülümsedi. "Peki, geleceğim. İşvereniniz en azından bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken beni eğlendirir."

"Sadece geç-"

"Michael? Gwen?"

Kahretsin.

Gwen kafasını çevirdi ve kapının önünde duran olabilecek en kötü üç kişiyi gördü: Naomi, Chloe ve Serena. Gwen'i şaşırtacak şekilde, bir şeylerin ters gittiğini ilk fark eden Naomi oldu. Serena'yı tahmin ederdi. Normalde Michael'ın tavırlarını bir kitap gibi okuyabilirdi. Ama şu anda... kafası karışmış görünüyordu.

Naomi bir elini Serena'nın önüne koydu ve ardından kılıcını çekti. "Bu Michael değil. Onda bir sorun var." Naomi ses tonunu sabit tuttu. "Ama bu Gwen. Bir Wolven Kralı tarafından kaçırıldığı için bu sürpriz oldu. Gwen, neler oluyor?"

Serena araya girdi. "Ne demek o Michael değil? Tıpkı ona benziyor!"

"Naomi haklı." Chloe mızrağını çekti, Serena'yı hafifçe engelledi ve sonra İdris'e doğrulttu. "Onda bir sorun var. Gözlerine bak, kehribar rengi değiller."

"Gwen'inkiler de öyle," diye ekledi Naomi. "Bu da neyin nesi-" Ve sonra kendini tuttu. "Konuş! Gözlerinin neden farklı olduğunu bilmiyorum ama bunun gerçekten sen olduğunu biliyorum, Gwen."

"Merhaba Naomi," dedi Gwen. "Siz üçünüz beni görmemiş gibi davranmalısınız." Parmağıyla İdris'i gösterdi. "Onu sağ salim geri getireceğim ve bu iğrenç şeyden kurtulacağım. Sadece bana zaman verin."

"Bence bir açıklamayı hak ediyoruz," dedi Chloe.

"İstiyorsun," diye itiraf etti Gwen. "Ama sana bir tane veremem."

"Yeter." Serena, Naomi ve Chloe'yi iterek geçti. Tavrı farklıydı. Daha agresif ve sabırsızdı. Taç onu çok mu değiştirmişti? Yoksa Adreann'ı dengelediği gibi Michael'ın da onu dengelemesine gerçekten ihtiyacı var mıydı? "Bir günün olabilir. Eğer o zamana kadar onu geri getirmezsensiz, gelip ikinizi de eve sürükleyeceğim. Kim ve nerede olursanız olun."

Gwen Rinched. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun, Serena?"

Yanılmaz Kraliçe tereddüt etti, dudaklarını büzdü ve ardından, "Hayır, ben bir Unutulmuşum. Michael hatırladığım tek kişi ve o zaman bile sadece ismini hatırlıyorum."

"Ne..." Gwen arkasından gitti. Özelliklerin bir önemi yoktu. Onun için değil. Hollow ve onun siyaseti ve savaşı, tam zamanlı çalışmaya başladığından beri onun ilgi alanının dışında kalmıştı.

zaman. Eğer yardım etmek istiyorsa, kardeşini geri getirmesi gerekiyordu. "Onu sana geri getireceğim. Söz veriyorum."

Serena tek bir parmak kaldırdı. "O zaman başla."

İdris selam verdi ve sonra gözyaşları arasında yürüdü. Gwen hemen arkasındaydı, bir şeyler daha söylemesi gerekip gerekmediğini merak ediyor ama ne söyleyeceğinden emin değildi. Kavurucu sıcaktaki siyah kumlu sahile yuvarlanmadan önce cildindeki ve vücudundaki çekilme normalden daha dayanılmaz hissettirdi. İdris kumların üzerinde oturmuş, gözleri kapalı ve elleri başının arkasında dinleniyordu. Ön kollarıyla kendini ayağa kaldırdı ve Rian'ın patronuyla çığlık çığlığa bir tartışmanın ortasında olduğunu gördü. Yırtık arkasından kapanmıştı.

"Wyvern'ım nerede?" Rian göğsüne bir engel saplamanın eşiğinde böğürdü. "Yırtığın içinden benimle birlikte geldi. Bizimle olmalıydı!"

"Muhtemelen kaybolmuştur," dedi işvereni kayıtsızca. "Abyss Walking her zaman istediğimiz kadar kesin değil. Ve eğer burada ya da Vargo'da değilse, o zaman ölmüş de olabilir. Hiçbirimizin ulaşamayacağı bir yere gitmiştir."

"Bu saçmalık! Gwen işbirliğim karşılığında Wyvern'imın buraya getirileceğine yemin etti. Eğer bu gerçekleşmezse, yeteneklerimi başka bir yere taşıyacağım."

Gwen'in işvereni Rian'ı görmezden gelerek İdris'e doğru yürüdü. Gölgesi rahatlayan adamı içine çekti. "İdris? İçerideki sen misin?"

"Evet," diye yanıtladı İdris. Gözleri hâlâ kapalıydı ve Kurt Kral'ı el sallayarak uzaklaştırdı. "Büyük bir oyuncuyu saf dışı bırakmanın karşılığını alsam iyi olur. O çocuk sonsuza dek kendi zihninin içinde kaybolacak."

"En içten teşekkürlerimi sunarım." Gwen'in patronu İdris'i yukarı çekmek için elini uzattı. "Oldukça iyi iş çıkardın İdris. Diğer benliğine haber göndereceğim. İkinizin ortalıkta dolaşması alışılmışın dışında olsa da, söz veriyorum

."

Cümlesini hiç tamamlamadı. İdris ayağa çekilmenin verdiği ivmeyi kullanarak omzunu Wolven King'e çarptı. Adam yere yuvarlandı ve kendini toparlayamadan -fiziksel ya da sihirsel olarak- İdris sağ ayağını adamın göğsüne dikti.

"Alphonse," dedi İdris. Rintlock tabancalarından birini çekti ve kralın kafasına doğrulttu. "Adın bu mu? Sen İlk Wolven Kralı'sın ve

Kız kardeşimi kaçıran pislik. Konuşmamız için bir fırsat bekliyordum. Benim için uzun bir zaman oldu. İdris beni doğrudan sana yönlendirdiğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin et." İdris, Kurt Kral'ın göğsüne daha sert bastırdı. "Bu kadar yaşlı biri için biraz fazla güveniyorsun. Ama bu bir. Sana herkese nasıl güvenilmeyeceğini öğreteceğim." Bir manyak gibi gülümsedi. "Bu benim uzmanlık alanım."

Rian, Gwen ve Alphonse'un kafası gözle görülür biçimde karışmıştı. Ta ki Gwen ejderhanın kırmızı gözlerinin yerini kehribar rengi gözlerin aldığını fark edene kadar. Ellerini ağzının üzerine koydu, nefesi kesildi ve sonra gözyaşlarının akmasını engellemek için güneşe baktı.

Michael geri dönmüştü ve bir Wolven Kralı ile karşı karşıyaydı.

KRALIN APTALI

Beni hayal edin-Michael Kingman, embesillerin kralı ve benden daha iyisini yapabileceğini düşünen aptalların baş belası-tarihteki en güçlü varlıklardan birine pusu kurmayı başardığımı. Olasılıksız mı? Kesinlikle. Ama kazandığım sürece, ihtimallerin bir önemi yoktu.

Zafer nadiren keyif aldığım bir uyuşturucuydu ama bugün bu hissin sürmesini istiyordum. Normalde böbürlenmek de bana göre değildi ama ayağım bir Wolven King'in göğsündeyken, Rintlock tabancam kafasına nişan almışken ve etrafımızdaki alan boşken bir istisna yaptım. Eğer bu bir çatışmaya dönüşecekse, bu çelik ve Resh ile olacaktı, başka bir şeyle değil.

"Ee, seni pörsümüş çük, kız kardeşimi neden kaçırdığını açıklamak ister misin?" diye sordum. Bir Rintlock tabancası daha çıkardım ve müdahale etmediğinden emin olmak için Rian'a doğrulttum. Ama duman ejderhası Rinch'in yanına bile yaklaşmadı. Döndüğümde biraz sevinç göstermesini beklediğim Gwen bile olduğu yerde donup kalmış gibiydi.

Belki de o sonsuz ölüm döngülerinde geçirdiğim zamanın ardından berbat görünüyordum.

Eham'ın koşturması ve gürültüsü arkamda yankılanıyordu. Göz ucuyla korsanların ve denizcilerin yakındaki gemileri boşalttıklarını görebiliyordum, çoğu korsanların geleneksel düz kırmızı paçavralarını taşıyordu, Machina'lı bir düzine kadarı hariç

Paralı Asker Şirketi'nin logosu. Bir Paralı Asker Şirketi'nin Eham'da ne işi vardı? Bir şey için mi hazırlanıyorlardı? Ve eğer öyleyse, Orbis Şirketi'nin neden bundan haberi yoktu? Genellikle büyük şirketler sözleşmelerine kimsenin müdahale etmediğinden emin olmak için birbirlerine haber gönderirlerdi. Özellikle de bu ölçekte bir şeyse.

Kurt Kral bileğimi kavradı. "Seni gördüğüm yerde öldürmeliydim. Bedenini geri almak için ne zamandır hazır bekliyorsun?"

"Tahmin ettiğinden daha uzun." Vücudumu hareketsiz tuttum, vücudumdan çıkan sıcaklık sahile vuran dalgalar gibiydi. Bunun bana pek çok anıya mal olacağına şüphe yoktu ama kız kardeşimi geri almak için her bedeli öderdim. "Eee?"

"Sırt üstü yatarken sana gerçekten bir şey söyleyeceğimi mi sanıyorsun?" "Gerçekten sana karşı herhangi bir avantajımdan vazgeçeceğimi mi düşünüyorsun?" Alay ettim. Kurt Kral sustu.

"Gwen! Bana neler olduğunu anlatabilir misin?"

"Özür dilerim, Michael." Gözlerini kaçırdı. "Eğer yanlış bir şey söylersem, annemi öldürür.

Bu riski göze alamam."

"Rian?"

"Hiç şansın yok," dedi duman ejderhası. "Aranızdaki güç farkının farkındayım ve hayatta kalmak istiyorum."

"Kalkmama izin vermelisin Michael," dedi Wolven King. "Nazıkçe konuşacağız-"

Onu kafasından vurdum, yüzümden beyaz dumanlar yükseliyordu. Elimden geldiğince onu uzaklaştırdım ve sonra yüz­süz adama baktım. Gözlerinin olması gereken yerde kırmızı bir delik vardı ama yara çabucak iyileşmişti. Onun gerçek bir ölümsüz olduğundan şüphelenmiştim, artık bundan emindim.

"Bu kadar yeter."

Kurt Kral beni tek eliyle kaldırıp bir top gibi havaya fırlattı ve sonra ustalıklı boğazımdan yakaladı. Rintlock tabancaları ses çıkarmadan kuma çarptı ve ben de hayatta kalabilmek için umutsuzca tekmeleyerek Ingerlerimi onun eli ile boğazım arasına sıkıştırmaya çalıştım. Avantajım buraya kadarmış.

"Neyse ki kız kardeşin senin hayatını sözleşmemize bağladı, bu yüzden seni öldüremem. Bunu hak etsen bile." Wolven King beni topal bir bebek gibi

taşıdı. "Ama bir daha böyle aptalca bir şey yapmaya kalkarsan, sana yapacağımı yaparım.

Zorundayım. Benim gururum öyle kolayca kırılabilecek ya da karşılık görmeden hakarete uğrayabilecek bir şey değil. Anlıyor musun?"

Ona saçma sapan şeyler mırıldandım.

"Anlıyor musun?" diye tekrarladı, bana yaklaşarak. Ben nefes almakta zorlanırken daha fazla sessizlik.

"Anlıyor musun, Michael Kingman? Bir küstahlık daha yaparsan, ben de-"

Boynunu ısırdım ve ardından Resh'i parçaladım, etrafımızdaki her yere kan sıçradı. Wolven King içgüdüsel olarak kanı durdurmaya çalışırken bedenim siyah kumlu sahile çarptı.

Daha sonra yaptığım şeyden gurur duymuyordum. Ama eğer bir ejderhanın kalbini yemek onların güçlerini aktarıyorsa, Kurt Kral'ın Reş'i de bir şeyler yapabilir miydi?

Resh'ini ve kanını yuttum, neredeyse tel tel et ve ılık acı kanla öğürüyordum. Dark'ın bunu birçok kez yapmış olması gerçeği dehşet vericiydi. Bir lokma daha insan Reş'i yemektense kralın diyetine dönmeyi tercih ederdim ama etkileri hemen ortaya çıktı. Damarlarımdan alev alev yanan bir ateş gibi sıcaklık aktı. Güçlerim hâlâ bedenimdeki sıcaklığa mı bağlıydı? Yoksa bu yeni güçler -bir kısmını kazandığımı varsayarsak- başka bir şey tarafından mı tetikleniyordu?

"Çok hoş," dedi Kurt Kral kuru bir sesle. Deri iplikleri birbirine bağlanıp tekrar örülürken elini boynundan çekti. "Her ne kadar azmini alkışlamak istesem de... benim sihrim parçalanmadı ve sen onu öyle kolayca çalamayacak ya da miras alamayacaksın."

Yani vücudumdaki ısı artışı kana susamışlıktı, yeni güçlere erişim değil. Harika. Şimdi bedenim de zihnimle birlikte bana oyun oynuyordu. Ama Wolven King değerli bir şeyi ağzından kaçırmıştı.

-potansiyel olarak- bildiğim tüm büyüler iç içe geçmiş bir sistemin parçalarıydı. Ve eğer durum buysa, bu tüm büyü kullanıcılarının yeteneklerine sahip olduğu anlamına mı geliyordu? Fabrikatörler, Dokumacılar, Uçurum Gezinleri, Büyü Doğuranlar, Doyumsuzlar, Simyacılar ve dışarıda başka ne varsa?

Bu kadar kararlı olmasına şaşmamalı. Böyle birini nasıl alt edebilirdim?

Kurt Kral belindeki bronz kuşağı çıkardı, okyanus esintisinde dalgalanmasına izin verdi ve sonra onu etrafındaki her şeyi yutan, ışık yiyen uzun ve ince bir kılıca dönüştürdü. Omuzlarındaki leopar postu

Sertleşerek çelik bir zırha dönüştü ve sadece kalbinin üzerindeki boşluk korumasız kaldı. Sanki rakiplerine bir hedef gösteriyormuş gibiydi. "Seni öldüremeyebilirim ama boynuna ve bileklerine pranga vurmak iyi olur. Belki seni kardeşimin hapishanesine gönderirim, böylece siz Cankurtaran'ın takipçileri birlikte sessizce çürürsünüz."

Birincilerimi kaldırdım. "Gel ve dene."

Kurt Kral boştaki avucunu yukarı doğru çevirdi. İnce beyaz bir ışık, iz bırakan ama asla patlamayan bir 1rework gibi havaya yükseldi. Gökyüzünde düzinelerce kırmızı kuyruklu Celona parçası belirmeden önce ne yaptığını sorgulayacak zamanım olmadı. Bir Hollow gözlemcisi ya da uzman gökyüzü gözlemcisi değildim ama ben bile hepsinin bize doğru geldiğini tahmin edebiliyordum.

İlki çok yakınımızdaki suya çarptı ve sahildeki dördümüzün üzerine sıçradı. Yakındaki şehirde çılgık atan yüzlerce insanın sesi çarpışmanın sesini bastırdı. Bu saldırılar için hiçbir uyarı yoktu ve dünya gökten düşen şeylere alışmış olsa da... hepimiz sadece biraz önceden haber vermeyi ummuştuk.

"Sen yenildin, Michael." Alphonse bana doğru yürüdü. Her adımı kuma batmayacak kadar yumuşaktı. "Ejderhalar, titanlar ve devler var ve bir de ben varım. Ben diğerleri gibi değilim. Bu savaşı kazanamazsın."

"Kazanmanın imkânsızlığı beni daha önce hiç durdurmamıştı."

Sıcaklığın bedenimi kaplamasına izin verdim, gerekirse onu dışarı atmaya ya da şarj etmeye hazırdım. Ama canavarın bana yaklaşmasını izlerken bedenimi dinledim. Bir şey değişmiş miydi? Tek başıma etkisiz bir Fabrikatör olduğumu öğrenmişim. Başka bir güçle benzer bir şey yapabilme şansım neydi? Diğer büyü kullanıcıları nasıl savaşıyordu?

Celona'dan iki parça daha yanımıza düşerek zemini salladı ve kumları havaya uçurdu. Neredeyse ayağımı kaybediyordum ama ayaklarımı tekrar yere bastım ve 1'lerimi yukarıda tuttum. Korku onun birçok silahından biriydi ve beni bir korkak olarak görmesine izin veremezdim.

Kurt Kral hamle yaptı -neredeyse yere çarpıyordu- bıçağını bana doğru savurdu. Kaçmak için eğildim ve sonra dirseğimi karnına sapladım. Bunu hissetmedi bile, kılıcının kabzasıyla sırtıma vurdu. Beni yere düşürdü.

ama göğsümü delemeyen önce yuvarlanarak yoldan çekildim. Kuma sapladı ve ben tekrar ayağa fırladım, düzensiz bir şekilde nefes aldım ve l'lerimi kaldırdım.

"Tüm yapabildiğin bu mu?" Alay ettim.

"Rakibinizi kışkırtmak her zaman en akıllıca plan değildir," dedi yumuşak bir sesle. "Bazıları öfkeye yenik düşer, ama diğerleri kararlılıklarını güçlendirir." Yavaşça tekrar yaklaştı. "Ben ikincisindenim. Küçük kardeşim senin olmayı arzulayabileceğinden çok daha büyük bir baş belasıydı."

"Zarack'ı mı kastediyorsun?"

Kurt Kral alay etti. "İki isim mi? Harika. Onları nasıl öğrendiğini bulup silmem gerekecek. Ama hayır. Zarack ortanca çocuk. Sen bana en küçük kardeşimi hatırlatıyorsun."

"Dur tahmin edeyim. Çenemiz ve derin kehribar gözlerimiz aynı mı?"

"Hayır."

"Aynı isim mi?" Gülümsedim. "Eğer öyleyse kötü şans. 'Michael' küçük bir pislik olduklarında bağırarak için çok ağız dolusu. Ya da ben öyle duydum."

Wolven King'in parmak eklemleri kılıcının kabzası etrafında bembeyazdı. "Sözümü geri alıyorum. Derimin altına girebilirsin. Ama bu bir. Lanetlendiğim bu ölümsüz hayatta üzerinde çalışabileceğim başka bir şey."

Celona'nın büyük bir parçası körfeze çarptı ve dev bir dalga oluşturdu. Sahile çarptığında hepimizi yutacaktı. Bu savaşı kazanmak için sadece birkaç dakikam vardı. Şansım yaver gitmezse daha da az.

"Michael!" Gwen nihayet araya girerek bağırdı. "Çok geç olmadan buradan çık! Dokuma'yı nasıl kullanacağını öğren! Idris bedeninin kontrolünü ele geçirdiğinde, bu becerinin temellerini attı. Sen de onu kullanabilmelisin! Zihniniz hatırlamasa bile bedeniniz hatırlar. Trey'in neler yapabileceğini bir düşün! Dokuma eğitimi aldı-" Rian eliyle ağzını kapattı ama Gwen onun karnına dirsek atarak kendini kurtardı. "-eğitim! Sadece bunu hiç fark etmedi! Güçlerin hakkında daha fazla bilgiye sahip olduğunda bizimle Yeniden Doğan Titan'da buluş! Şimdi kazanamazsın!"

"Seni bırakmayacağım!"

Kurt Kral tekrar saldırdı, profesyonel bir düellocu gibi savuruyor ve bıçaklıyordu. İlk darbesi yanağımı sıyırdı. İkincisi yan tarafımı kesti. Her iki yara da

Kan damlıyordu ve sonsuza dek kaçamayacaktım. Ve o dalga gelirken.

"Yırtıktan geç! Vargo'ya dönün! Serena'yı alın! Naomi'yi alın! Getirebildiğiniz herkesi getirin!" Gwen tekrar bağırdı. "Bu savaşı tek başımıza kazanamayız. Lütfen! Bir gün yine karşılaşacağız!"

"Gwen, ben-"

İki vuruş ve iki yara daha. Biri alnımda, diğeri ön kolumda. Dalga yukarı doğru kıvrılıyor, üzerimize düşmeye hazırlanıyordu.

"Git!" Rian onu zapt etmeye çalıştı ama Gwen kıpırdanarak onun elinden kurtuldu. "Geriye kalan tek Kingman sensin! Kazanmalarına izin verme!"

Sözleri beni etkiledi ve kız kardeşime baktım. Gözleri koyu kahverengiydi. Artık kehribar rengi değildi. Bu da ne?

Kurt Kral düşüncemi kesti, dikey olarak savurdu ve neredeyse elimi koparıyordu. Ben geriye doğru adım atarken, Kurt Kral 1. silahını sıktı ve arka planda zindana benzeyen çatlak taş duvarlarla başka bir yırtık yarattı. Gwen ve Rian hiçbir uyarıda bulunmadan içinden geçtiler, onlar gözden kaybolduktan sonra bir sandalye ve birkaç kitap dışarı fırladı ve sonra kapandı. Alphonse, zavallı bir çırağıyla uğraşan bir usta gibi gururlu ve şaşkın bir şekilde durdu. Kılıcını bana doğrulttu. "Bu işi bitirelim. Beni öldürüp kız kardeşinin borcunu ödeyebilir misin?"

Nefret bir uyuşturucuydu, gurur bir hastalıktı ve zafer benim için her zaman zor olmuştu. Başarısızlıktan başka hiçbir şeyin ustası değildim ve kazandıklarımı ne zaman sayacağımı ve kartlarımı ne zaman bırakacağımı biliyordum. Bu savaşa devam etmek sadece ölümümle sonuçlanacaktı, bu yüzden gerçekte gözyaşına daldım.

Kurt Kral ve ben başka bir gün savaşımızı bitireceğiz.

Etrafımı su kapladı. Bir takla ve gümbürtüyle Vargo'ya geri döndüğümde sırlısklandım ve kendimi donuk kuru taşlara sürttüm. Serena ve Naomi beni bekliyorlardı, farklı sorularla beni bombardımana tutmaya hazırdılar. Chloe gözlerime baktı. Kehribar rengi olduklarından emin miydi? Kendi zihnimdeyken neyi kaçırmıştım?

Ama daha da önemlisi, az önce ne olmuştu?

Gwen'in gözleri neden kahverengiydi?

INTERLUDE

EJDERHA BINICISI

Kyros Ryder bir tarikata katılmıştı. Her şey düşünöldüğünde, *iyi* bir tarikattı. Okumaya, bilgiyi yaymaya ve teolojiyi tartışmaya odaklanmış bir tarikattı ama yine de bir tarikattı. İlk başta, onların sadece kurguyu gerçeklikten ayırmakta zorlanan tutkulu okuyucular olduğunu düşünmüştü. Bir öyküyü paylaşmak ve övmek bir şeydi, ama Kai yeni bulduğu grubun en sevdiği öykülerden birini eleştirmeye çalıştığı anda, kendini öykünün *neden* harika olduğunu açıklamaya çalışan ve sembolizmin ustaca kullanımını anlamadığı için oldukça endişeli görünen bir düzine insanla bir dizi uzun ve oldukça sıkıcı toplantıda buldu.

Yeni arkadaşları sonunda hikayeyi okumak yerine duymanın hikayenin mükemmelliğini tam olarak yakalayamayacağı bahanesinde karar kıldılar. Kai hikayenin aptalca olduğunu düşünüyordu. Bütün gününü okuyarak geçiren bir bilginin bir şekilde demircilerden, askerlerden ve avcılardan daha güçlü olduğuna inanmamak zordu. Ve sihirli bir kılıcın ona bir şekilde yirmi adamın gücünü verdiğine? Saçmalık. Kitabın sonunda kahramanın ülkenin en güzel kızına ölümsüz aşkını itiraf ettirmesi ise durumu daha da kötüleştiriyordu. Yine de bu yazar, Eham'ın tanık olduğu en büyük oyun yazarı olan Zafo Silvery'nin reenarnasyonu olarak övölüyordu ve bu Kai'yi daha da öfkeliendiriyordu.

Bu da Kai'nin Birleşme Enstitüsü'ndeki ilk haftasını özetliyordu.

Joey daha iyi vakit geçirdi. İyi yemek yedi, düzinelerce akademisyen konuşmayı öğrenmesine yardımcı olmak için fırsat kolladı ve geçirmesi hava yerine Rames'i getirdiğinde ortak bir odadaki yaklaşık yirmi perdeye 1re kurdu. O hâlâ

Yeni keşfettiği 1re ejderha güçlerini nasıl kontrol edeceğini öğreniyordu ama en azından osuruğu artık Rammable değildi. Yine de Kai, Joey'nin nadir kitapların yanına yaklaşmamasına dikkat ediyordu... özellikle de aptalca güçlü bilgin hakkındaki kitap beklenmedik bir kaza geçirip geriye sadece külleri kaldıktan sonra.

Kai külleri süpürüp bir yığın haline getiriyordu ki inisiye arkadaşlarından biri -Caco, onunla birlikte gelen biberli parfüm kokusundan tahmin ettiği üzere- gök gürültüsüne rakip olmaya çalışırcasına kapıdan içeri daldı. "Kyros! Konsey seni hemen görmeli."

Kai burnunun tepesini ovuşturdu. "Lütfen bana yine o hikâyeyle ilgili olmadığını söyle."

Jaco hışırdadı, sonra da, "Özür dilerim! Başımı sallıyordum. Bazen unutuyorum." Öksürdü. "Beraberinde getirdiğin mektupla ilgili."

Kai birilerinin bu konuda kendisine ne zaman geri döneceğini merak ediyordu. Birleşme Enstitüsü'ne vardığında bu konuda bilgi istemişti ama kurallar, gelenekler ve resmi saçmalıklar bilimsel sorgulamaların önüne geçmişti. Bilgi ancak diğer tarafların yararına olacaksa özgürce veriliyor gibiydi. Büyü hakkında bilgi edinmek daha da zordu. Umarım bu toplantı bazı şeyleri değiştirir.

"Paltomu uzatabilir misin?" Kai, elini tutması için Joey'e uzanırken sordu. Ağabeyi bunu hemen yaptı ve onu nazıkçe Roor'a kadar götürdü. Joey her geçen gün daha da güçleniyor ve büyüyordu. Artık Joey, Kai'nin yanında taşıdığı ya da bir şey olur korkusuyla elinin altında tutmak zorunda olduğu bir çocuk değildi. "Beni nerede görmek istiyorlar?"

"Kütüphanenin kalbinde."

"Harika," diye mırıldandı Kai. "Bana orada rehberlik edebilir misin? Son günlerde yağın kar, basamakları tek başıma çıkamayacağım hale getirmiş olmalı."

Jaco çok mutlu oldu. O iyi bir adamdı. Öyle ki Kai onun *fazla* iyi olup olmadığını merak ediyordu. Aldatıcı bir şekilde değil. Daha çok gelecekte ondan yararlanmaya çalışabilecek birine benziyordu, özellikle de sırtını dayayabileceği bir ailesi olmadığı için. Goldani'deki yirmi kişilik bir ailenin üçüncü oğluydu ve Kader Seçimi onu "Kısır" ilan ettikten sonra kendisine ya şansını geri kazanmak için bir ölüm kalım oyununda hayatını riske atma ya da kendini başkentin yanındaki vadiye atıp 1. Dünya Savaşı'na katılma seçeneği sunulmuştu.

sonraki hayatında mutluluk. Sadece yabancı annesinin şefkati hayatını kurtardı. Ve böylece Jaco'nun kıyafetlerini giymiş ve mühür yüzüğünü takmış bir ceset vadinin dibinde bulunurken, gerçek ceset karla kaplı Iliar sıradağlarına sürgün *edildi*.

Neyse ki Jaco burayı Goldani'de olduğundan daha çok sevmiştir. Yemeklerle ilgili bir şey ona hiç iyi gelmemiştir. Gelenekleri ya da şans ve kumar takıntısını boş verin. Dürüstlük onun parlayan erdemlerinden biriydi ve belki de Kai'nin ona çekilmesinin nedeni de buydu. Hollow halkını uysal tutmak için manipülasyona ve yalanlara bel bağlamıştı, bu yüzden tüm bunları reddeden birini bulmak sıcak bir günde soğuk bir yüzmeden daha ferahlatıcıydı.

"Dikkatli ol," dedi Jaco, aniden Kai'nin kolunu tutarak. "O kırık basamağı tamir etmeliydim ama soğukta taş yontmak kült bir iş."

"Bu lne. Kendini azarlama," dedi Kai. "Ustaların günlerini içeride lres'in yanında geçirirken biz inisiyeleri arazinin bakımıyla baş başa bırakmaları iğrenç bir şey. İşi hepimiz eşit olarak paylaşmalıyız." Durakladı. "Bana ev işlerimde yardım ettiğiniz için size teşekkür etmeliyim. Efendilerin neden kör bir çocuğa süpürme görevi verdiğini hâlâ anlamış değilim."

Jaco kıkırdadı. "Önemli değil. Ben sana fiziksel olarak yardım ediyorum, sen de bana zihinsel olarak yardım ediyorsun. Mükemmel bir takas."

"Birbirimizi bulduğumuz için şanslıyız."

Yürüyüşlerinin geri kalanı neredeyse sessizlik içinde geçti, sadece Joey ya da Jaco'nun dağ evlerinin daha tehlikeli bölümlerinde çıkardığı tek tük homurtular ürkütücü sessizliği bozdu. Kai çoğu zaman Hollow'un bitmek bilmeyen gürültüsüne kıyasla sessizliği seviyordu. Bahçelerde bile sık sık insanların mal sattığını ya da çok yüksek sesle ve açık açık konuştuğunu duyuyordu. Ama Kai'nin sükûnet aşkı burada sürekli sınanıyordu. Buranın her bir parçası özden ziyade estetik bir amaç için tasarlanmış gibiydi. Yerleşkeyi oluşturan ısıtılmalı Roor'lara sahip on iki dairesel bina, mantıklı seçim onları örtmek için koridorlar oymak olsa bile, sürekli kar veya buzla kaplı taş patikalarla birbirine bağlanıyordu. Bu yerle ilgili tek akıllıca şey, kütüphanelerinin dağın içine doğru iniyor olması ve büyülü ya da doğal pek çok felaketten sağ çıkabilecek olmasıydı. Ve Kai ustaların tüm bilgilerini burada sakladıklarından şüpheleniyordu.

büyülü tatil hakkında. Eğer bu plan işe yaramazsa, cevapları kendi başına bulması gerekecekti.

İşe yaramadı. Ustalarla yaptığı toplantı hemen ne bildiğine dair bir sorgulamaya dönüştü ve hiçbiri, bir Kingman olan arkadaşının ona Başbüyücü'den -Birleşme Enstitüsü'nde oldukça nefret edilen- büyü'nün kökenleri hakkında gizli bilgiler içeren bir mektup verdiğine inanmadı. Geri adım atmazsa onu okuldan atmakla tehdit etmişler. Kai de yerel yargıca yeni gelenlerin hangi ülkeden gelirlerse gelsinler rutin olarak hafif casusluk yaptıklarını söylemekle tehdit etti. Kai'nin tarikat içinde günlerini boşa harcamayacak kadar iyi olduğunu düşündüğü nazik ustalardan biri bu durumu çözdü.

Her iki durumda da Kai, Birleşme Enstitüsü'nün sırlarını sakladığı sürece okuldan atılmayacaktı.

Acı tatlı bir zaferdi.

Ve Kai kendini Joey ile oynarken ve yeni yeteneklerini geliştirirken buldu - Joey bir ya da iki kez ejderhaya dönüşebilmişti, ama asla uzun sürmemişti -Odasında *yanlış* bir şeyler oldu. Yakındaki kitaplar ve sallanmayan tek sandalye havada tıslayan bir girdabın içine çekildi ve iki kişi yuvarlanarak Kai'nin yatağının kenarında durdu.

"Alo?" diye sordu dikkatlice.

Girdap bir tıslamayla kapandı. Kendilerini kurtarmak için mücadele ederken biri diğerinin ağzını kapattı.

"Davetsiz geldiğim için özür dilerim. Ortağım çok fazla içti." Adamın hafif bir aksanı vardı. Sesi tanıdıktı. Bir ejderhanın hırıltısı gibi ağır, her hecesi belirgin ve netti. "Yanlış odaya girmişsiniz. Buradan ayrılacağız.

."

"Yanlış yer, yanlış zaman. Tamamen anlıyorum." Kai 1. yumruklarını sıktı, göğsünde öfke kabarıyordu. "Neden burada olduğunu bilmiyorum ve doğrusunu söylemek gerekirse umurumda da değil." Kai kardeşini kendine doğru çekti ve sonra elini gözlerinin üzerine koyarak, Kai "Ama ne yazık ki ben bir sesi asla unutmam" diyene kadar gözlerini kapalı tutmasını söyledi.

"I-"

"Güle güle, Rian."

"Bekle, yapma-"

Ses Rian'ı dizlerinin üzerine çökmeye zorladı, durmak bilmeyen uğultu ejderhanın acısını hafifletmek için kulaklarının etrafındaki deriyi pençelemesine neden oldu. Kai ona doğru ilerledi, ona ses fırlatmaya devam etti ama diğerini vurmamaya dikkat etti. Birleşme Enstitüsü'nde silah, kılıç ya da balta yoktu, bu yüzden Kai'nin onun hayatına başka bir şekilde son vermesi gerekecekti. Jaco'dan bilemesini isteyeceği kör bir mektup açacağında karar kıldı ama bıçağın Rian'ın kulağından geçip beynini delerken çıkardığı ses Kai'yi beklemeyi seçtiği için memnun etti.

Kai onun cesedine tükürdü ve sonra şöyle dedi: "Huzur içinde yat, en iyi arkadaşım. Cesaretini her zaman hatırlayacağım."

"Kai, bu çok vahşiceydi! İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum." Bu Gwen Kingman'ın sesiydi. Kendi kendine küfürler mırıldanarak dik oturdu. "Cinayet bir yana, neredeyim ben?"

"Birleşme Enstitüsü." Kai bıçağı Rian'ın kulağından çekip aldı ve adamın cüppesine sildi.

Ayağa kalkarken inledi. "Geleneksel yollarla seyahat etmek için çok uzak. Ama bir *şeyler* yapmak zorundayım. Patronumun bu kadar kolay kazanmasına izin veremem." Tereddüt etti. "Ve Rian'ın cesedi hakkında bir şeyler yapmamız gerekecek. Kalbini ortalıkta bırakamayız."

"Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Açıklamak ister misin?"

"Ah, pardon. Evet, kesinlikle..." Arkasından gitti. Ellерinde ağır, küçük ve metalik bir şey vardı. "Kai, bir süreliğine buradan ayrılabilir misin? Senin yerine bakabilecek bir arkadaşın var mı? Michael'ın yardımımıza ihtiyacı olacak ve ben de yardım etmek için mükemmel bir yol düşündüm."

Hollow'un eski günlerinde bir inanç vardı. Eğer bir Kingman size gelirse, bu kıyametinizin başlangıcı olurdu. Onları takip ederseniz hayatınızın kısa kesileceğinin garantisiydi. Ama Kai sadık bir dosttu. Böyle bir isteğe sadece tek bir şekilde cevap verecekti.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

BÖLÜM 3:

PAZARLIK

MICHAEL KINGMAN'IN SON ÖLÜMÜNE 27 GÜN KALDI

"Ölüm beni gördü, ben de onları. Onlar benim ilk dostum, ilk ölümcül düşmanımdı. Birbirimize birçok kez sürtündük, ama sonunda karşılaştığımızda daha fazla zaman için yalvaracağım, yine de nasıl yaşayacağımı öğrenmek için bana fazlasıyla zaman verildiğini biliyorum."

-Deliana Dawnstar, Hollow tarihindeki en büyük tek tüylü Kuzgun

ÖLÜMÜN PIS KOKUSU

Serena yaralarımıla ilgilenmesi için ısrar ederken Chloe klan muhafızlarına onlara saldıranın ben olmadığımı açıkladı ve Naomi Orbis Bölüğü'nü topladı. Yaptığı çok hoş bir şeydi ve bana Unutulmuş olmadan önceki bağımızı hatırlattı. Ya da biri ona bir seri katilin başucu tavrı olmadan yaraları dezenfekte etmeyi ya da dikmeyi öğretseydi hatırlatırdı.

"Kıpırdamayı kes!" diye bağırdı ve beni sabitlemek için başımın arkasındaki saçları bir avuç tuttu. Diğer elinde ıslatılmış bir alkol bezi tutuyordu. "Çocuk gibi davranıyorsun. Kıpırdamadan dursan bu iş çoktan biterdi."

Bunu söylemek onun için kolaydı. İnsanlar genellikle tedavinin hastalıktan daha iyi olduğu konusunda hemfikirlerdi ama bu, tersinin doğru olduğu durumlardan biri olabilirdi. Saçlarımı daha sıkı kavradı ve sonra ıslatılmış bezle alnımı oyuncak çekiçli bir çocuk gibi sıvazladı.

"Dur! Dur! Dur!" Yalvardım. "Bu kadar yeter! Bir olacağım, söz veriyorum."

Serena bana kaşlarını çattı ama bezi yere bıraktı. Sadece temiz bir bez parçası alıp alnıma sardı. Uyguladığı diğer bandajlar gibi çok sıkıydı ve ıslak bir bez ararken dikkati dağıldığında gizlice yeniden sarmasaydım dolaşımımı kesebilirdi. Benim tek

hiçbir şeyin dikiş ihtiyacı duymamasıydı. Bunun ne kadar acı verici olabileceğini ancak hayal edebildim.

"İşte," dedi gülümseyerek. "Hepsi bitti. O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Teşekkürümü açıkça ifade edebildim ve karşılığında bana verdiği sıcak gülümsemeyi takdir ettim. "Bunu yapmak zorunda değildin. Kraliçeler normalde Kingman'larıyla ilgilenmezler."

"Biliyorum," dedi her şeyi toparlayarak. "Ama yapmak istedim. Bu da zayıflık olarak görülebilecek şeylerden biri mi?"

"Tacı taktığınızda duyguları açığa vuran her şey zayıflık olarak görülür."

"Neden?" Serena sordu. "Neden bir hükümdar sevgi dolu ve şefkatli olmak yerine soğuk ve hesapçı olmak zorunda? Halktan biri olsaydım, etrafındakileri önemseyen bir kraliçem olmasını isterdim, kendi sorunlarını başkalarına yükleyen değil."

"Ben de, ama... işler böyle yürümüyor."

"Eğer aynı fikirdeysen, neden bana tam tersini yaptırmaya çalışıyorsun?" Serena karşı çıktı.

"Sadece seni korumaya çalışıyorum," diye mırıldandım. "Kimden?"

Her şeyi.

Ama bunu ona söylemedim. Neyse ki Naomi o anda Orbis Şirketi'nin geri kalanıyla birlikte geri döndü. Kapıdan ilk giren Dark oldu ve beni görür görmez Naomi'yi iterek yoldan çekti. Gözleri kıpkırmızıydı ve her iki eli de sıkılıydı.

Dark içeri girerken, "Birkaç şeyi kaçırdığımı duydum," dedim. "Ne-"

Dark çeneme bir yumruk atarak beni kendi üzerime yuvarladı. Serena ayağa kalkmış küfürler savururken Alexis kolundan tutarak onu geri çekti. Kelimeleri seçemiyordum. Kulaklarıma su kaçmış gibiydi ve her şey bulanık ve donuktu.

Serena ve Dark birbirlerine bağırırken Titus beni ayağa kaldırdı. Kulaklarıma bir tokat attı ve kulaklarım patladı -boynuma bir acı çizgisi gönderdi- ama işitme duyum anında geri geldi.

"-Bir maçı kaybettiğin için o kadar utandığını düşün ki, bununla hiçbir ilgisi olmayan birine yumruk atıyorsun!" Serena'nın bir eli kalçasında, bir eli de Dark'ın yüzündeydi. "Her zaman bu kadar çocuksu muydun?"

Naomi odanın girişinden, "Siktir et beni," diye mırıldandı. "Dark'la hiç böyle konuşan oldu mu?"

Cassia, Dark karşılık veremediye araya girdi. "İkiniz de gerekli olduğunu düşündüğünüz şeyi yaptınız. Bu kadar yeter! Anlaşıldı mı?"

"Ama ben senin işverenin değil miyim?" Serena kollarını kavuşturarak konuştu.

"Ben ne dersem onu yapacaksın.

Tam tersi değil. Ve bunun yansımaları olacaktır."

"Hayır," dedi Dark. "Ben terbiye edebileceğin bir Kuzgun değilim. Ben bir Paralı Askerim, senin ulaşamayacağın bir yerdeyim. Eğer farklı düşünüyorsan, bunu umursayan biriyle konuş. Şimdi konumunu anladın mı, seni aptal Unutulmuş?"

"Müşteri kraldır'a ne oldu?" İleriye doğru bastırarak araya girdim.

Dark yüzünü yüzüme dayadı ve dişlerini gösterdi. "Dikkatli ol, Michael."

Geri adım atmadım. "Yoksa ne olur? Bana yine vuracak mısın? Tehditlerin artık beni korkutmuyor." Kulağına fısıldamak için yaklaştım. "Gururunu bir kenara bırak. Bu trajedinin sonunu yazmanın zamanı henüz gelmedi. Tabii, son geceye önceden söylenenden daha erken başlamak istemiyorsan."

Dark beni yakamdan tutup kaldırdı ve ben kahkahalarla güldüm. Bu dünyanın sunabileceği en kötü şeyleri zaten görmüştüm, zihnimde binlerce kez ölmüştüm. Bu hiçbir şeydi. Ona da söyledim.

Dark bundan hoşlanmadı - *gerçekten* hoşlanmadı - ve beni yere fırlattı. Ama öfkeyle saldırmak yerine yüksek sesle mırıldandı. "Neden birdenbire ölüm kokmaya başladın?"

Bakışlarını karşıladım, yavaşça yükseldim. "Gerçekten canavar olmanın tek bir yolu olduğunu mu düşünüyorsun? Sen başkalarını yiyerek ilerliyorsun. Ben zayıflıklarım güçlü yönlerim haline gelene kadar başarısız olarak ilerliyorum. Ve son zamanlarda yaşadıklarımın sonu, ölüm artık beni korkutmuyor. Sen neden korkasın ki?"

Dark sinmedi ama Serena'ya dönerek derin bir şekilde eğildi. "Özür dilerim, Hollow Kraliçesi. Michael'ın zihnini bir süreliğine kontrol altına alan adam tarafından dövüşte alt edildikten sonra öfkeyle saldırdım. Umarım günahımı

affedebilirsiniz. Ve eğer affetmezseniz"-başını hafifçe kaldırdı-"koruma görevimden çekileceğim."

Serena tavsiye için bana baktı, ben de başımı hafifçe salladım. Dark'a güvenmiyordum ama Serena'yı korumakla görevlendirildiğinde en azından bizim tarafımızda olduğunu biliyordum. Bu olmasaydı... rakip bir sözleşmeyi kabul ettiğini ve inadına onu kaçırdığını görebilirdim. Dark'ın yediği her kalple daha da insanlık dışı ve umursamaz oluyordu. Onu kontrol etmeye çalışırlarsa Orbis Şirketi'ne düşman olur muydu?

"Korumam olarak kalabilirsin," dedi Serena, sesi titreyerek. "Gücün eşsiz ve öfkem o kadar da şiddetli değil."

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Tekrar dik durdu. "Öfkemin bir daha kararlarımı gölgelemesine izin vermeyeceğim."

Şüpheliydim ama Dark'ın özür dilemesi -gerçek olsun ya da olmasın- o kadar nadir görülen bir şeydi ki aptalca bir şey söyleyerek bu anı mahvetmek istemedim. Hadi, ben. Olgunlaşıyorum falan.

"Şimdi," diye başladı Dark, ellerini dikkatle arkasında kavuşturarak. "Michael'a ne olduğunu duymamız gerekiyor." Bana ters ters baktı. "Ve tek bir detayı bile atlamayın."

Sanki. Hikâyeyi olabildiğince hızlı bir şekilde anlattım ve kimse beni durdurup açık eksiklikleri bile merak etmedi. Rian'ın anılarında ne aradığım ya da İdris'in anılarını neden tükettiğim gibi. Tek umursadıkları bir Wolven Kralı'nın kız kardeşimi ve Rian'ı ele geçirmiş olması ve Machina Şirketi'nin büyük bir şeye hazırlanıyor olmasıydı. Cassia'nın endişesini hafifletmek için Ingers'ındaki mücevherlerden birkaçını almasına neden oldu.

Cassia, "Machina Şirketi'nin Eham'da görüldüğünü merkeze bildireceğim," dedi. "Machina Şirketi'nin lideri Gregor Two Horns'a da ulaşacağım ama bir yanıt beklemiyorum. Eğer diğer Paralı Asker Şirketlerini uyarmadan bu kadar ileri gittilerse, bunu yapmak istemedikleri içindir."

"Regal Şirketi bu bilgiyi biliyor ve paylaşmaya istekli mi?" Titus sordu.

Alexis diliyle bir tıkırtı sesi çıkardı. "Şu anda Regal Şirketi'nden bir şey istememiz gerektiğinden emin değilim."

"Neden?"

Alexis cevap vermeyince Dark ona döndü, gölgeler etrafında hareket ediyordu. "Alexis, ne oldu?"

"Jay Prince öldü," dedim onu bağışlayarak.

Etrafımda bir inançsızlık korusu yankılandı. Sadece Alexis ve Cassia sessizdi. Ama Dark güldü. Yüksek sesle, gürültülü ve son derece itaatsiz. "Michael," dedi. "Bu mümkün değil. Regal Şirketi onu koruyor ve babamın da ona kişisel bir yatırımı var. Regal Şirketi onu bulduğu anda Vargo yerle bir edilmeden ölmesine imkân yok-"

"Angelo onu Regal Şirketi ile Birinci Wolven Kralı arasında bir savaş çıkmasını önlemek için öldürdü."

"Şu anda Eham'da yanında Machina Şirketi Paralı Askerlerinden oluşan bir Reet bulunan aynı Wolven Kralı mı?" Cassia sordu.

Başımı salladım. "Ben de bunun imkânsız olduğunu düşünüyordum. Angelo'nun kendisine oğlum diyen birini öldürebileceğini. Ama sanırım paralı asker şirketleri arasında bir savaş çıkmasını önlemeye çalışıyordu. Her ne planlıyorsa... bunu hesaba katmış olması mümkün değil."

"Bekle," dedi Serena aniden. "Eğer lancé'm öldüyse, bu benim özgür olduğum anlamına mı geliyor?"

Tahtı bırakıp gidebilir miyim? Lütfen söyle bana-"

"Jay Prince ölmedi," diye ısrar etti Dark. "Buna inanmayı reddediyorum. Tek bildiğimiz, Michael'ın bizi manipüle etmeye çalıştığı. Kanıt istiyorum."

"Kanıt mı? Dark, sen deli misin?" Ben sordum. "Jay Prince'in öldüğünü ima ettiğimiz anda bile şüpheli durumuna düşeriz! Onlar açıklayana kadar şüpheli bir şey yapamayız ve o zaman bile dikkatli olmalıyız."

"Bana kanıt getirin ve konuşalım. O zamana kadar... hepimiz biraz dinlenelim." Duyulabilir bir nefes aldı. "Hepimiz bir mola verebiliriz."

Orbis Şirketi bundan sonra ayrıldı. Jay Prince'in gerçekten öldüğüne dair kanıt aramak mı akıllıcaydı -öldü- yoksa Regal Şirketi misilleme yapmaya kalkarsa Serena için bir kaçış planı yapmak mı daha akıllıcaydı, bir planımız vardı. Onlar ayrılırken Chloe geri döndü ve Naomi'ye olanları anlattı. Durumu küçümsemesi, boş bir tuval üzerindeki boyadan daha netti.

Serena bana güvendiği için bu konuda ısrar ederek odasını korumamı istedi. Chloe aynı fikirde değildi, dış kapıyı kendisi korumayı seçti ama Kraliçe'nin korkularını hafifletmek için Naomi, ben ve Serena'nın birlikte içeride kalmasına izin verdi. Bu kadar uzun bir günün ardından uyumama ve Serena'nın yanında olmama izin veren şefkatli bir seçimdi.

Serena'nın lüks yatağının yanındaki Roor'da başımı yastığa dayayıp yorgunluktan bitap düşerken nedense kardeşimi, Kayleigh'i ve onların çocuğunu düşündüm. Bedenim yorgun ve ağrılıydı ama zihnim aktifti ve Ryder Keep'i hayal ediyordum.

Kayleigh, oymalı bir ejderha başlığı olan süslü sarı-siyah kuş tüyü yatakta yatmış uyuyordu. Gördüklerime hiç benzemiyordu -yağsız ve ısırgan olmaktan çok sevimli ve tüylü- ama herkes bunu ilk elden öğrenme talihsizliğine sahip değildi. Lyon onun yanında sallanan bir sandalyede yeni doğan oğlunu kucağında tutuyordu. Bebek, yüzü kabataslak çizilmiş bir leke gibi görünüyordu ve yine de son derece mükemmeldi. Dağınık sarı saçları ve parlak mavi gözleri vardı, Kingman ailesinin mirasından kaçtığı belliydi. Onun adına daha mutlu olamazdım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken kulaktan kulağa gülümsüyordum.

Kardeşim sinirli ve yarım yamalak gülümseyerek oğlunu nazikçe salladı. "Senin baban olmaktan çok korkuyorum," dedi usulca. "Ben babasız büyüdüm, o yüzden nasıl yapıldığını bilmiyorum. Sahip olduğum tek şey yeterince iyi bir iş çıkaracağımı ummak."

Bebek kıpırdamadan duruyordu, gözleri kapalıydı. "Umarım sağlıklı kalırsın. Umarım çok genç yaşta kayıp yaşamazsın. Umarım tüm ayak parmakların yerinde olur." Kıkırdadı ve sonra daha da ciddileşti. "Kesinlikle tüm ayak parmakların yerinde. Kontrol ettim bile." Sallanmaya devam etti. "Umarım bana kızgın olduğunda bile beni seviyorsundur. Umarım çok fazla zorlanmadan dünyadaki yerini bulursun... Ve umarım geçmişim için beni affedersin."

Bebek guruldadı ve Lyon devam etti. "Sende Kingman gözleri yok. Ve Kingman ailesine karşı kendini borçlu hissedeceğinden de şüpheliyim. Tüm bu baskıyı hiç istemedim ama yine de... Senin için bu seçimi yaptım çünkü kendim de bunun bir parçası olmaktan korkuyordum. Beni affedecek misin? Ailem affedecek mi? Bunu sadece zaman gösterecek."

"Yapman gerekeni yaptın Lyon," dedim. "Ve seni seviyorum. Sen benim kardeşimsin, her zaman."

Lyon sanki beni duyuyormuş gibi başını kaldırdı, gülümsedi ve sonra çocuğuyla ilgilenmeye geri döndü.

Derin bir uykuya daldığımda rüya daha da karardı ve ancak sabah Naomi tarafından uyandırıldığımda sona erdi. Uykumda neden ağladığımı sordu. Ama yüzümü yokladığımda, gözyaşlarımın kalıntıları savaş izlerine benziyordu,

rüyamda kimi gördüğümü ya da neden onları bir daha göreceğimden kuşku duyduğumu hatırlayamıyordum.

CAESURA

Başım ağrıyordu ve gün için bir planım yoktu. Naomi, gelgitin kumsallarda neleri açığa çıkardığını görmeyi önermişti ve ben de kabul etmiştim. Bir sonraki hamlemizi düşünürken yapabileceğim bir şeydi bu. Symon tüm bu gezinin zaman kaybı olduğunu düşünmesine, tekerleklerinin kumda ne kadar kötü hareket ettiğinden yakınmasına ve sürekli denizin kokusunu eleştirerek Hollow'un kokusunu ne kadar özlediğini belirtmesine rağmen kendisini de davet etmişti. Bu aptalcaydı çünkü Hollow her zaman 1sh bağırsağı ve kötü parfüm gibi kokardı. Bunu kim özlemiş ki?

Sandalyesini kum çizgisinden aşağı iterken Symon, "Bir kirpinin tüyleri gibi botlarıma saplanan bu küçük acı tanelerinden daha fazla nefret ettiğim çok az şey var," diye inledi. Naomi hafifçe arkamızdan geliyor, bulabildiği her parlak renkli deniz kabuğuna hayranlıkla bakmak için duruyordu. Şimdiye kadar koleksiyonu opal renkli bir spiral ve çamurlu kırmızı bir deniz tarağından oluşuyordu. "Daha pürüzsüz ve daha az damlayan bir plajın ne kadar harika olacağını hayal edebiliyor musunuz?"

"Drippy?" diye sordum. "Buranın nesi damlatıyor?"

"Ayaklarına bak!" Symon dedi ki. "Kumun içine nasıl battıklarına bak. Bu nasıl damlatmaz? Ayakların her zaman yere sağlam basmalı."

zamanlar."

"Peki ya atladığında?"

"Sakatlanmadan önce çok zıpladığımı düşündüren şey nedir?"

"Anlaşıldı." Onu itmeyi bıraktım, yüzünü denize dönmesi için çevirdim ve bir

kumda onun yanına oturdum. Sahildeki tüm deliklere baktım, nereye gittiklerini ve deniz suyuyla dolu olduklarında 1sh ve diğer su canlılarının evlerinden başka bir şey olup olmadıklarını merak ettim. "Sence bu yarıklarda gizli hazineler var mıdır?"

"Şüpheli," dedi Symon. "Muhtemelen sadece küçük obruklardır. İçlerine girmeye çalışırsanız muhtemelen su altında kalırsınız."

"Ah, bu talihsizlik. Kim bilir Vargo'ya girmek için ne zaman gizli bir yol kullanabilirdim."

"Vargo'ya giden gizli bir yol yok," dedi Symon. "Ay düşüşünün tsunami yaratması konusundaki sürekli endişeye rağmen, bu aslında bu şehrin en büyük avantajlarından biri. Şehre deniz yoluyla girmenin tek yolu, Vargo klanı tarafından içeriden kontrol edilen demir kapıdan geçiyor." Symon, Vargo'nun koyunu çevreleyen kara halkasını ve iki parçayı birbirine bağlayan demir kapıyı işaret etti. "Girmek için izin almanız gerekiyor ve bu haftalar sürebilir."

"Farkındayım," dedim bir avuç kumun parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verirken. "Alexis ve Cassia bir hafta boyunca Maiden's Rest'te mahsur kaldılar, deniz kıyısındaki bir işten dönüyorlardı."

Symon tereddüt etti. "Bana Rian'ı yakaladığınızı ilk söylediğinizde yalan söylediğinizi düşündüm. Ama ilginç olduğu için yalanı kabul ettim." Garip bir şekilde kıkırdadı. "Hangisi daha şaşırtıcı bilmiyorum -doğruyu söylemen mi, yoksa sonunda söylediğinde hiçbirimizin sana inanmaması mı?"

"Sadece gerekli olduğunda yalan söylerim."

"Biliyorum," dedi usulca. Gözlerini kapattı ve sabah ışığının onu ısıtmasına izin verdi. "Sana rahatsız edici bir soru sormam gerekiyor, Michael."

"Bunu düşünüyordum," diye cevap verdim, soruyu zaten biliyordum. "Sana bir ejderha kalbi vermek vücudunu iyileştirir ama... gerçekten bir ejderha olmak ister misin?"

"İstemenin bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Sadece güvensizliğimi telafi etmeye çalışıyorum," diye açıklıyor Symon. "Kıskançlığı

kontrol etmek zordur, çünkü her şey

iyi gidiyor, ama sakatlığımdan sonra -hayatta kalmama rağmen-... Bilmiyorum. Bir parçam eski hayatımı geri istiyor. Bir ejderhanın kalbini yemek bunun tek yolu olabilir."

"Ama aynı olmayacak. Bir ölümsüz olacaksın."

"Biliyorum," dedi. "Her zaman bir maliyeti vardır. Ama bu maliyet beni korkutmuyor. Kendimi bildim bileli sahip olduğum tek şey araştırma, kitaplar ve hikâyelerdi. Ailem beni yüzüstü bıraktığında, kurgusal karakterler beni rahatlattı. Acımasız gerçekliğimden bir anlığına kaçmama yardım ettiler. Ve sonsuza kadar yaşasam bile... Ölümsüz bir yaşamla ilgili her zaman bir şeyler bulabilirim. Birilerinin tüm bunları kaydetmek için etrafta olması gerekiyor, değil mi?" Parmaklarıyla saçlarını geriye doğru itti. "Her zaman şimdiye kadar anlatılmış en büyük hikâyeyi anlatmak istemişimdir. Belki de bunu yapmanın yolu budur. Ve belki de bunu gururuma yenilmeden yapabilirim. Bugünlerde daha iyi bir bakış açısına sahip gibiyim."

"Gerçekten mi?" Ben de karşı çıktım. "Çünkü son baktığımda hâlâ bir pisliktin." "Ve sen de hâlâ büyüklük hayalleri kuran mızmız bir erkek çocuğusun."

İkimiz de gülümsedik.

"Eğer zamanı gelirse ve elinizde bir ejderha kalbi varsa ve ben de yakınlardaysam... bunu düşünün. Tek istediğim bu."

Ona umut vermek istemedim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Sonsuza dek yaşamamanın bedelini kolayca anlayabilirdi ama Symon bir ejderhanın kalbini yerse Dark'ın hedefi haline gelirdi. Joey gibi. Arkadaşlarımdan biri için bunu gerçekten isteyebilir miydim? Belki Dark'ı durdurabilseydim farklı düşünürdüm ama şu anda... Ne yapacağımı bilmiyordum. Çok fazla karar ve çok az zaman.

"Siz ikiniz düğününüz için mevsim seçtiniz mi?" Naomi elinde birkaç deniz kabuğuyla yaklaşırken seslendi. "Çünkü isterseniz sizi biraz daha yalnız bırakabilirim."

"Duruma göre değişir," dedim soğukkanlılığımı biraz toparlayarak. "Chloe'ye ona aşık olduğunu söyledin mi?"

Symon yanımda homurdandı. "Oh, Naomi, bu çok sevimli! Siz ikiniz birbirinizin saçını örüp silahlarını mı temizliyorsunuz? Yoksa henüz o aşamaya gelmediniz mi?"

Yüzü düştü, gözleri kısıldı ve gülümsemesini gizlemek için dilini yanağının iç kısmına bastırdı. "İkinizden de nefret ediyorum. Bir dahaki

sefere ikinizin de ölmesine izin vereceğim."

Symon şaşırmıştı. "Özür dilerim. Kingman Keep'ten düştüğümde beni yakaladınız mı? Çünkü kırık omurgam aksini söylüyor."

"Şimdi kesinlikle yapmayacağım!" Bize birkaç kırık deniz kabuğu fırlattı ve biz de elimizden geldiğince onlardan kaçtık, güldük ve anlık bir soluklanmanın tadını çıkardık. Naomi yeterince acı çektiğimize karar verdiğinde yanıma oturdu, botlarını tekmeledi ve ayak parmaklarını kumda oynattı.

"Neden bu bir senfoninin dönüm noktası gibi geliyor?" diye sordu usulca, gözlerini denize dikerek.

Symon ayrıntıya girmeden, "Çünkü öyle," dedi.

Dizlerimi göğsüme doğru çektim. "Serena'yı titana götürmeye karar verdim. Dark ya da Orbis Şirketi'nin yardımını olsun ya da olmasın. Regal Şirketi'nin Jay'in ölümünü duyurmasını beklemek ya da bunu kanıtlamak için zaman harcamak sadece kaçınılmaz olanı geciktirecektir." Sözümü kesmeden devam etmeme izin verdiler. "Belki oradaki meyve anılarını geri getirir. Belki de geri getirmez. Belki Gwen'i kurtarmak ve Wolven King'i alt etmek için bir şansım daha olur. Belki de denerken ölürüm. Belki de bu süreçte üçüncü kardeşin adını öğrenirim. Belki de ölmem. Ama burada beklemek bize hiçbir şey kazandırmaz." Nefes verdim. "Hiçbiriniz beni bundan vazgeçiremezsiniz."

"Bir gemiye ihtiyacınız olacak," dedi Symon. "Geminiz var mı?" "Pek yok. Çalmayı düşünüyordum."

"Chloe sana bir tane bulabilir," diye araya girdi Naomi. "Muhtemelen seninle birlikte gelmesi şartıyla. Yapılacak küçük bir fedakârlık."

"O zaman bu konuyu onunla konuşurum," diye cevap verdim. "En azından ben harekete geçersen, Serena ve Gwen'in bir şansı olur."

Symon, "Bu farklı olacak, Michael," diye ısrar etti. "Haydutluk yaparsan, tüm dünyayı kendine düşman edersin. Regal, Orbis ve Machina Şirketi senin peşinde olacak. Bu gezegendeki hiçbir yer sana güvenli bir liman sağlamayacak. Yaşadığın sürece kraliçeyi kaçıran bir kaçak olarak kalacaksın. Ve uzun yaşamayacaksın."

"Serena ve Gwen'i kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım." Ayağa kalktım ve kumu fırçaladım. "Ben zaten Ejderha Katili ve Kral Katili'yim, neden bir de dünya yıkıcı olmayayım?"

Naomi elini ağzına götürerek, "Çok dramatik," dedi. "Her zaman." Önce onlara sonra da demir kapıya baktım. "Ben birinciye gidiyorum."

Serena ve Chloe. Bu konuyu onlarla konuş." Naomi'ye bakarak tereddüt ettim.

"Benimle denizde ölmeye hazır mısın?"

Naomi bana ters ters baktı, gülümsemesini gizlemek için elinden geleni yapıyor ama başaramıyordu. "Ya istemiyorsam? Ya bu intihara meyilli ateşten rüya yerine normal bir hayatım olmasını istiyorsam?"

"Yani en iyi iki arkadaşının seni geride bırakmasına izin mi vereceksin?"

İnledi. "Gerçekten hoşlandığım iki insanın şehit olmaya kararlı olduğuna inanamıyorum. Bir tür tuhaflığım mı var-"

"Tam burada oturuyorum," diye araya girdi Symon. "Yürüyemiyorum ama sağır değilim." "Siktir git, Symon! İyiyim. Ben de senden hoşlanıyorum. Ve Trey ve Serena ve Gwen ve hepiniz pisliksiniz." "Sanırım ben de ölümle oynamayı seviyorum." diye ekledi.

Naomi'nin yanımda olmasını hak etmiyordum, bunu ona da söyledim ve o da beni böğrümünden bıçakladı. "Tabii ki hak etmiyorsun."

Symon, "Titana kadar size katılmak istesem de... Sanırım Vargo'da kalmam gerekecek," dedi. "Denizde sadece yük olurum." Ürperdi. "Gemiden düşüp boğulma düşüncesi beni soğuk bir korkuya sürüklüyor."

"Özür dilerim, Symon."

"Özür dilemek sana yakışmıyor, Michael. Senden beklediğim büyüklük kuruntularına sahip kibirli çocuk olmaya devam et yoksa sıkılacağım." Elinden geldiğince doğruldu. "Döndüğünde bana hikâyeni anlatacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Mükemmel," dedim.

"Güzel." Symon henüz yüzünü bize dönmemişti. "Siz ikiniz gitmelisiniz. Chloe ve Serena ile buluşun ve bir sonraki hamlenizi planlayın." Durakladı. "Sanırım bir süre daha burada kalacağım. Lütfen mümkün olduğunda beni alması için birini gönderin."

Onunla daha fazla kalmak yarardan çok zarar getirirdi. Onu daha iyi hissettiremezdim. Bu yüzden Naomi'yle birlikte geri döndüm ve Vargo'nun sarayına doğru kumsalda ilerlemeye başladık.

"Ağlıyordu," dedi Naomi, dar bir merdiveni tırmanırken bizi duyamayacak kadar uzaklaştığımızda. "Gelmesine izin verecek bir çözüm bulmaya çalışalım mı?"

Başımı salladım. "Bizim sempatimiz onu daha da kötü hissettirir."

"Bundan emin misin?"

Ben değilim.

Saraya döndük ve doğruca Serena'nın odasına gittik, Chloe ile tartışıyorlardı. Her zamanki gibi. Değişen tek şey tartıştıkları konuydu. Bu kez Gwen hakkında gibi görünüyordu.

"Eğer Michael'ın kız kardeşi tehlikedeysen, neden burada bekliyoruz? Gidip onu almalıyız!" Serena yatağının önünde volta atarken böyle dedi. Chloe yakınlardaki masada oturuyordu. İkisinin de sırtı kapıya dönüktü ve içeri girdiğimizi duymadılar - tartışmaya dalmışlardı. Kapıyı usulca arkamızdan kapattım ve sözlerinin duyulmasını istemediğim için kilitledim.

"O kadar basit değil, Serena," dedi Chloe dişlerini sıkarak. "Gwen'in durumu karmaşık ve aptallar gibi acele etmeyi göze alamayız. Bırak Michael halletsin. Senin yönetmen gereken bir ülke var."

"Şunu taçlandır. Şunu taçlandır," diye alay etti bağlı olduğum kadın. "Ben sadece bir tacın kişileştirilmiş hali miyim, asla istediğimi yapamayacak mıyım?"

"Taç önceliklidir. Sen bir kraliçesin." Chloe ayağa kalktı. "İnsanlara karşı bir göreviniz var. Bunu ciddiye almaya başlayın."

"İnsanları unut-" ve sonra kendini tuttu, beni ve Naomi'nin kapıda durduğunu gördü. "Michael. Naomi. İkinizin girdiğini duymadım."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedim hafifçe eğilerek. Naomi Chloe'yi sakinleştirmeye çalıştı ama ancak gerçekten öfkeyle kaynayanların başarabileceği bir umursamazlıkla savuşturuldu. "Dün geceki konuşmaya devam etmek için geldim."

Serena oturdu. "Chloe ve ben de bunu tartışıyorduk. O aynı fikirde değil ama ben sana tüm sorunlarımıza bir çözüm önermek istiyorum. Seninle birlikte Yeniden Doğan Titan'a gideceğim ve kız kardeşini kurtarmana yardım edeceğim - böylece Orbis Şirketi'nin beni korumaya devam etmesine de izin vereceğim - ancak anılarımdan ihtiyacın olan her şeyi aldıktan sonra gitmeme izin vermen şartıyla."

Kelimeleri oluşturmakta zorlandım. Neyse ki Naomi bana toparlanmam için bir şans verdi. "Kaçmak o kadar basit değil."

"Öyle değil mi? Hollow'un tarihi ve siyaseti hakkında bir şeyler okuyordum," diye başladı. "Kraliyet ailesi her zaman tahttan feragat eder. Neden tahtı kardeşimin almasına izin vermeyelim? Bunu istediği çok açık."

Hâlâ dilim tutulmuştu. Her parçam Serena'nın çekilmesini istiyordu ama...

Gökten düşen bir Celona parçası gibi, kığım öngörülemeyen bir olay tarafından kurtarıldı.

Kapı açıldı ve Jay Prince arkasında Liam ve Ciara Noble ile içeri girdi. Naomi küfrederken Chloe ve Serena'nın ağzı martı gagası gibi açık kaldı. Ben de önümde intihar ettiğini gördüğüm adamı görünce neredeyse altıma sıçıyordum. Onu vurduktan sonra.

Jay daha önce olduğundan daha az toparlanmıştı: kısa siyah saçları kıvrılmaya başlamış, anormal derecede büyük kulaklarını gizliyordu. Yüzünü kaplayan kemik dövmesi her zamanki gibi çarpıcıydı. Tüm açıları ve kıvrımları ortaya çıkaran koyu siyah çizgiler, sanki yakın zamanda rötuşlanmış ya da yeniden dövülmüş gibiydi. Ama onun varlığı imkânsız olmalıydı. Ölmüştü. Nabzını kontrol etmiştim. Jay Prince, Angelo tarafından öldürülmüştü. Neler oluyordu?

"Michael," dedi Jay Prince elini omzuma koyarken. "Burada olacağına dair bir his vardı içimde. Uzun zaman oldu, değil mi?"

Ona bakarak, "Yüzyılın yetersiz ifadesi," diye mırıldandım. Bu bir dublör müydü? Bir numara mı? Nasıl oluyordu da şu anda karşımda duruyordu? "Neden buradasın?"

"Sevgilimi görmek için," dedi usulca. Omzumu sıktı ve sonra Serena'ya doğru ilerledi. Liam ve Ciara, Naomi ve beni kol mesafesinde tuttular. Jay, Serena'nın önünde saygıyla eğildi, elini öptü ve ardından, "Ziyaretimi bu kadar geciktirdiğim için beni affet aşkım. Görevim uyanık olduğum her anı tüketti. Sen iyi misin? Kurşun yaran iyileşti mi?"

"Çoğunlukla," diye yanıtladı Serena. "Çok hızlı yükseldiğimde biraz ağrı ve baş dönmesi oluyor."

"Ölmekten iyidir," dedi Jay buz gibi bir sesle. "Yokluğumu telafi etmem gerektiğini hissediyorum. Romantizmin ölmesine izin verdim. Hâlâ görev ve zevki dengelemeye çalışıyorum. Vargo'da bir randevuda bana eşlik eder misin?"

Serena hiçbirimize bakmadı. Chloe'nin zihnine yerleştirmeye çalıştığı itaatkâr kraliçenin kırıntılarına aldırmandan rıhtımda tek başına dolaşan o hevesli kızdı. "Ne yapardık?"

Jay parlak pembe diş etlerini gösterecek kadar geniş gülümsedi. "Bizi *canlı* hissettiren bir şey."

PARALI ASKERLERİN GÜCÜ

Buluşmaları sakın ve samimiydi, hatta romantikti. Serena ve Jay sabahı sahilde piknik yaparak, kızarmış hamur ya da çok meyveli reçelden daha tatlı Vargo lezzetlerini atıştırarak, su kenarında yürüyerek, gülerek ve sohbet ederek geçirdiler. Kraliçe'nin babasının gölgesinde bilinmezlikten, Heartbreaker Seri Katili'ni yendikten sonra Hollow sokaklarında yürüttüğü muzaffer hücumu kadar olan meteorik yükselişini taklit eden bir gösteriye katıldılar. Ben olayları farklı hatırlıyordum -biraz daha fazla kan ve daha az şiirsel düşünceler- ama topluluk benim anlattıklarımı almayı unutmuş olmalıydı. Onlar yemek yerken ve kalabalığı büyülerken, Ciara ve Chloe sadık muhafızlar gibi onların yanında kaldılar.

Noble Baba ve ben uzaktan izledik. Her zaman gözlerden uzak, ama sorun çıkarsa müdahale edebilecek kadar yakındık. Baba Noble'ın bizzat nöbet tutması çok nadir görülen bir şeydi. Ama en azından şüphe uyandırmadan konuşabiliyorduk. Bir tavernanın dışındaki masada, yaz ortası güneşi üzerimize vururken küçük fincanlarda scaro içiyorduk, tek hafif rahatlama körfezden gelen esintiyle geliyordu.

Papa Noble uzaktan hayranlıkla bakarak, "Birbirlerine çok yakışmışlar," dedi. Bardağı hafifçe çevirerek sıvının küçük haznesinin etrafında dönmesine izin verdi. "Soylu bir kraliçe ve dipten sürünerek gelen bir adam. Onlar için hangi türkülerin yaratılacağını merak ediyorum. Kahramanca mı? Tutkulu mu? Trajik mi? En çok sevdiğim kısım da bu... Masal yazılmadan önceki kararsızlık. Belirsizlikte çok fazla güzellik var."

Onlara baktım. Onun yanında nasıl parladığını. Vargo'nun vatandaşları ona nasıl da kendilerininmiş gibi davranıyordu. Parlaklığının ve çekiciliğinin engellenmediğinden ve Serena'ninkini artırdığından emin olmak için Selsh. Benim karanlığımın ışığı. Küçümsememin kabulü. Birbirimize tamamen zıttık. "Kıskançlık" ona karşı hissettiklerimi anlatmak için yeterince güçlü bir kelime değildi. Belki de bu yüzden öfkelenim, onu soğukkanlılıkla vurdum ve bu bir stratejiymiş gibi davrandım. Ve geri döndüğünde neden bu kadar kızgın olduğumu. Yaşıyordu. Rahatsız edilmeden. Onun ışığı özünde karanlığı saklayan bir ışıktı, bense etrafımdaki her şeyi yutan bir boşluk.

Uzun bir aradan sonra, "Her şeyde bir güzellik vardır," dedim.

"Sadece dikenlerden kaçınırsan." Kadehinden bir yudum aldı. "Ama bu senin yolun değil. Onlarla kaplanmışsın. Yaklaşacak kadar cesur olan herkese batıyor."

"Bu tür konuşmalardan nefret ediyorum. Duraklama ve çift anlamla dolu. Bu yüzden şairlerden nefret ediyorum. Yalan söylerler ve bunun sanatsal olduğunu iddia ederler. En azından benimkiler pratik." Noble Company'nin liderine baktım. "Asıl konuşmaya şimdi başlayabilir miyiz? Yoksa öpüşmelerini mi bekleyeceğiz?"

"Baskı yapmak için karşı tarafın en savunmasız olduğu anı beklemek daha iyidir."

"Eğer bir öpücüğün irademi kıracağını düşünüyorsanız, beni çok hafife alıyorsunuz demektir."

"Buradayız çünkü seni o kadar da küçük görmüyorum." Papa Noble koltuğunda doğruldu, bir bacağını diğerinin üzerine attı ve sonra parmaklarını birbirine geçirdi. "İstediğim bilgiyi aldınız mı?"

"Evet, ama hayal ettiğiniz kaynaktan değil." Serena ve Jay şimdi sokak müzisyenleri çalarken dans ediyorlardı. "Angelo, yoluna çıkmadıkları sürece Wolven Kralları'nın ne yaptığını umursamıyor."

"Çok şaşırtıcı değil. Peki ne istiyorlar?"

"Dünyaya hükmetmek, birbirlerini yok etmek ve kaybettiklerini geri almak için." Söyledim. "Biraz sıkıcı, değil mi? Yaşlı adamlar her zaman kaybettikleri güçlerini isterler."

"Aralarındaki fark, onların dünya yıkıcı olmaları. Sizi ve beni karınca gibi gösteren yürüyen felaketler," dedi babam nadir bir iç gözlem anında. Böyle bir şeyi son nefesine kadar inkar edeceğini düşünmüştüm. "Eğer gerçekten birbirleriyle savaşacaklarsa, şirketimin hazırlık yapması gerekecek."
."

"Zahmet etmeyin," diye araya girdim. "Onlarla kendim ilgileneceğim."

"Ne kadar çocukça bir küstahlık..." Babamın gözleri benimkilerle buluştu. "Sen gerçekten tuhaf birisin, Michael Kingman. Yalan söylemiyorsun. Her parçan bunu yapabileceğini düşünüyor. Hangi hayallere tutunuyorsun?"

"Çok güzeller," dedim. "Burada işimiz bitti mi? Sorularıma cevap vermeyeceğinize göre bu konuşmanın bir anlamı yok."

Babam sinsi bir tilki gibi gülümsedi. "Bana bir şey sormayı denemek istemediğine emin misin? Senin gibi meraklı bir çocuğun aklını kurcalayan bir şeyler olmalı. Belki de yaşam ve ölümle ilgili?"

"Ben iyiyim," dedim. "Ölüm ölümdür."

"Hepimiz eninde sonunda sarsılmaz avcıyla karşılaşırız," dedi babam, belli ki hayal kırıklığına uğramıştı. "Bir Kingman için... Liam'ın nerede olduğunu merak etmemene şaşırdım."

"Senin için çocuklarının kaydını tutmam mı gerekiyor?"

"Hayır. Ama en büyük stratejistler bile bir dikkat dağınıklığını fark etmelidir. Ne yazık ki sen tanıımıyorsun." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Serena'ya doğru baktım ama artık onu göremiyordum. Jay, Ciara ve Chloe de gitmişti. Babam içkilerimiz için masaya birkaç claxo koydu. "Örnek olunması gerektiğine karar verdik. Sizin için. Vargo için. Bize karşı çıkabilecek herkes için. Artık Kraliçe'yi görmene izin verilmeyecek. Artık onun huzurunda olamayacak kadar tehlikelisiniz."

"Ne yaptın sen?" Hırladım.

Babam ayağa kalktı. "Kraliçe'ye mi? Hiçbir şey. Jay Prens ile evlenene kadar sarayda kalacak ve inanılmaz derecede şımartılacak. Hayatımı daha da **zorlaştıranlara mı?** Onları fethettim."

Kekeleyerek bir yanıt veremiyordum, aklım ne yaptığını ve kimi incittiğini anlamaya çalışıyordu. Chloe neredeydi? Naomi? Symon?

"Mesajımı körfezde bulacaksın," dedi, arkasına bakarak. "Oh, ve Michael. Acele bir şey yapma. Kraliçe'yi yirmi yedi gün sonra düğününde tekrar göreceksin."

Rıhtıma doğru koştum, hâlâ şokta olan kalabalığın arasından geçerken yarı yarıya kendi ayaklarıma takıldım. Körfez çürüyen cesetlerle doluydu. Vargo hapishanesindeki tüm isyancılar katledilmişti. Çoğu hâlâ o gece giydikleri kıyafetler içindeydi. Yüzden fazla vardı. Belki *yüzlerce*. Suda o kadar çok kan vardı ki, yüzeyde ince bir tabaka oluşturmuştu. Ve bunu kimin yaptığının anlaşılmaması için... Liam ahşap bir mavnanın üzerinde durmuş, Regal Şirketi'nin bayrağını ileri geri sallıyordu. Cesetler kıyıya vururken, her hafif çekişte dalgalar tarafından taşınırken, amblemleri rüzgârda gururla dalgalanıyordu.

Bu bir savaş ilanı değildi. Ama bir hatırlatmaydı. Paralı Askerler sıradan kan davalarının ve küçük çekişmelerin üstündeydi. Misilleme korkusu olmadan istedikleri her şeyi yapabilirlerdi. Onlar, atalarımızın korktuğu her efsaneyi öldüren bir dünyanın yeni kabuslarıydı. Ama tüm o kibir ve gururlarına rağmen... benim de bir Paralı Asker olduğumu unuttular mı? Regal Şirketi hiçbir şey yapmayacağımı ve beni Serena'dan uzak tutabileceklerini mi düşünüyordu? Hükmetmek mi istiyorlardı? Dokunulmaz olduklarını haykırmak mı?

Güzel. Bırak beni fethetmeye çalışsınlar.

TICK TOCK

Kadırgada ay hazırlamakta olan Titus dışında herkes Cassia'nın *Freedioso*'daki kamarasında toplandı. Regal şirketi tarafından izlenemediğimiz tek yer orasıydı. Sıkışık bir yerdi ve herkes Cassia'yla birlikte bir sandalyeye ya da yatağa tünemişken ben Roor'un üzerinde oturuyordum. Gözlerim sürekli masasının yanındaki kehribar rengi sıvıyla dolu kristal kadehlere takılıyordu ama bunun uzun vadeli bir çözüm değil, sadece geçici bir 1 olduğunu biliyordum.

Sonumun Domet gibi olmasını istemedim.

"Regal şirketi Kraliçe'nin velayetini aldı. Ne hoş." Dark kaşlarını ovuşturdu. "Regal şirketi ile açık bir çatışma başlatmadan ona ulaşmanın bir yolu var mı?"

"şüpheli," dedi Chloe. "Jay kurnazlık yapmaya çalışmıyordu. Kız onun eşsiz bir güce ulaşma yolu... şüpheli niyetleri olduğundan şüpheleniyorduk ama bu kadar çabuk ortaya çıkmasını beklemiyordum. Ya da bu kadar doğrudan olmasını." Gözlerini kapattı. "Serena bir Unutulmuş olmadan önce, onu kontrol edebileceğinden emindi. Onun hakkında, ortaya çıkmasına izin vermektense kendisine boyun eğmeyi tercih edeceği bir şey biliyordu... Bunun ne olabileceğini bilen var mı?"

"O pisliğin bu şekilde hayata dönmüş olma ihtimali var mı?" diye sordum. "Çünkü onun öldüğünü gördüm. Angelo Shade tarafından boğularak öldürüldü."

"Öyle değil," dedi Dark. "Yeni Dracon Şehri, Jay Prince'e ölmediği söylentisi yüzünden Ölüm Tüccarı diyor. Gerçekten ölemediğini kanıtlamak sadece efsanesini artıracaktır."

"O bir ölümsüz mü?" Chloe sordu.

Dark başını salladı. "Hayır, o başka bir şey. Teorik olarak her öldüğünde vücudu biraz değişiyor. Neler olup bittiğini asla anlayamadım."

"Onu daha önce öldürdün mü?" Ben sordum.

"Evet," diye itiraf etti Dark. "Yaklaşık yarım düzine kez. Bu yüzden öldüğüne dair kanıt istiyorlar."

Naomi elinin tersini kaşdı. "Yani potansiyel bir ölümsüz olan Jay'in Hollow'u ele geçirmesini ve Angelo Shade'i durdurmasını engelleyebilecek tek kişi şu anda bir Unutulmuş. Arkasında bir not bırakmış ya da bilgiyi güvence altına almak için bir dövme yaptırmış olabilir mi?"

"Kurşunu çıkarırken biri yeni bir dövme görmüş olmalı," dedi Dark. "Ve Chloe'nin yüzüne bakılırsa... prensesin not bırakan bir tip olmadığını hissediyorum, değil mi?"

"Hayır," diye onayladı Chloe. "Bilgiyle işini şansa bırakmazdı."

Cassia kristal bardağı elinde döndürürken, "Tüm Fabrikatörlerin en önemli anılarını saklamak için bir yolu vardır," dedi. Kehribar rengi sıvının bir kısmı kenarlardan taşı. "Onunki neydi?"

"Karmaşık bir durum." Dark ve Cassia Chloe'ye devam etmesini işaret ettiler. "Serena'nın sadece iki dövmesi vardı. Birini çocukken aptalca yaptırmıştı, diğerini de Davey'nin anısına ayak bileğine. Eskiden günlük tutardı ama Prens Adreann gizlice odasına girip onları okumaya başlayınca bıraktı. Bunun yerine... onun fikri anılarını göz önünde saklamaktı." Chloe küfretti ve ellerini başının arkasına koydu. "Hepiniz anlamalısınız, Serena normal şeyler görmüyor ya da yapmıyordu. O ülkenin başıydı. On yıllar ve nesiller boyunca düşündü ve-"

"Sadede gel, Raven," diye tersledi Cassia.

"Müzik," diye tükürdü Chloe. "Serena anılarını şarkılarında saklıyordu. Sözler, melodiler ve hatta başlıklar bile onun için bir şey ifade ediyordu."

Ama şifreyi bilmiyorum."

"Kimse var mı?" Alexis usulca sordu.

Chloe beni işaret etti. "Serena bana -Michael Sonsuz Vals'e girmeden çok önce- eğer ona bir şey olursa, bunu çözebileceğini söyledi."

Her zaman olduğu gibi, odadaki tüm gözler benim üzerimdeydi.

Kekeleyerek, "Yani, kolay olmalı, değil mi? Tek yapmam gereken en son notalarına bakmak ve... kaç sayfa nota var Chloe?"

"Yolda olduğumuz bir ay boyunca yedi dergiyi baştan sona okudu."

Kahretsin, Serena. Neden bu kadar proli1c olmak zorundaydı?

"Michael'ın kaçınılmaz olarak her şeyi berbat edeceği zamanlar için bir yedek planımız var mı?" Cassia sordu.

"Diğer seçeneğimiz titanın üzerinde yetişen meyve," dedi Dark. "Ama Regal Şirketi'nin kontrolü altında olduğu için bu plan biraz daha karmaşık... Onu kaçırmış oluruz. Onlar da bize aynı şekilde karşılık verir: Bu odadaki herkesi öldürmeye çalışarak."

Cassia, "Imani bu kadar sert bir şey yapmamızı asla onaylamaz," dedi. "Bu utanç verici ama sözleşmemiz-"

"Ya Orbis Şirketi'nin sorumlu olduğunu bilmiyorlarsa?" Ben sordum.

Herkes bana baktı.

Ayağa kalktım. "Şu anda iki seçeneğimiz var: 1Şarkılarını deşifre ederek Jay'in elindeki kozu almak ya da titana gidip anılarını geri getirmeye çalışmak. İkisi de sahip olmadığımız zamanı alır. Orbis Şirketi Serena'nın kaçırılmasıyla bağlantılı olamayacağına göre... en iyi seçeneğimiz meyveyi alıp geri getirirken Jay'i oyalamak gibi görünüyor. Ama ya başka bir şey önerirsem?"

Alexis Dark'ı dürttü. "Gerçekten de dramatik bir Rair'i olmadığını mı düşünüyor?"

Onu görmezden geldim. "Haydutluk yapıp onu kaçıracağım. Bir tekne çalıp Vargo'dan ayrılacağız. Sonra hem Orbis hem de Regal Şirketi peşime düşecek. Ona aşık olduğum ve Jay'le evlenmesine izin veremeyeceğim iftirası atılabilir. Eğer yakalanırsam, şey..." Dark'a gülümsedim. "Beni yaratıcı bir şekilde öldür, tamam mı?"

"Bu çok özel. O bir deli," dedi Alexis.

"O her zaman deliydi," diye ekledi Naomi. "Bu düpedüz aptallık."

Cassia gülmekten iki büklüm olmuştu. "Acımasız deniz, bunu yapalım derim. Sırf Michael'ın kapıdan çıkmaya çalışırken boğulmasını izleyebilmek için."

"O zaman bana hayatta kalabilmem için bir tekneyi nasıl kullanacağımı öğret," diye yalvardım. "Vazgeçmeyi ya da Serena'nın hayatını bir kenara atmayı içermeyen başka bir fikri olan varsa, duymak isterim."

"Michael," dedi Dark, sesi düzdü. "Haydutluk yaparsan ne olacağını biliyor musun? Seni avlamak zorunda kalırsak?"

Dedim ama kendimi cahil göstermek için başımı salladım.

"İsminizi şirketimizin kayıtlarından silmek zorunda kalırız. Artık Orbis Şirketi'nin bir üyesi değil, şirketi olmayan bir Paralı Asker olursunuz. Dünya Yiyenler örnek teşkil etmeniz için başınıza ödül koyarlar. Ve eğer bunu yaparlarsa, ne bu kıtada ne de bir sonraki kıtada müttefikiniz olmaz. Dünya ile savaş halinde olursunuz."

"Ve?"

"Vargo'dan ayrılmaya çalışırken ölmediğinizi varsayarsak, tek şansınız Regal Şirketi'nin sizi affetmesi olacaktır. Bunu da ancak Jay onları zorlarsa yaparlar. Bunun için de Serena'nın bilgisi gerekiyor. Ve bunu elde etmek de başlı başına büyük bir şans gerektirecek." Dark güldü ve ben hariç herkesin geri tepmesine neden oldu. "Daha önce de mucizeler yaratmıştın, hakkını teslim etmeliyim ama Paralı Askerlerle hiç karşılaşmadın. Biz Tanrı'yla yan yana duruyoruz."

"Kingman ailesi Tanrı'ya hesap veriyor. Onlardan korkmuyorsam, senden neden korkayım?"

"Bunu neden yapıyorsun, Michael? Seni hatırlamıyor. Ve kaybettiklerini geri alsa bile... yine de Jay'le birlikte olacak. Bu yol ya kalp kırıklığına ya da ölüme götürür. O buna değer mi?"

"Bir keresinde bana ihtiyacı olduğunda yanında değildim. Bu sefer olacağım. Ben onun Kingman'ıyım." Elimi kalbimin üzerine koydum. "Ölüm bizi ayırana kadar."

"Ben de Kuzgunların gülünç olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı Alexis.

"Son bir kez soracağım." Dark gözlerimin içine bakmak için ayağa kalktı. "Emin misin? Eğer bunu yaparsan, senin düşmanın oluruz. Ve şirketi korumak için... seni öldüreceğiz."

İçimde hiç korku kalmamıştı. Tıpkı benim yaptığım gibi Serena'nın da hayatta kendi yolunu seçebilmesini sağlayacaktım. Çünkü eğer bunu yapamazsam, bir sahtekârdan başka kim olabilirdim ki? Bazı şeylerin yapılması gerekiyordu. Riski ne olursa olsun.

"Sadece titana ulaşmak için ne yapmam gerektiğini söyle."

"Öyle olsun." Yakındaki bir masadan bir harita aldı ve bana uzattı. "Bu en direkt rotayı gösteriyor. Eğer yapabilirsen... ben olsam yakından takip ederdim. Ve unutma, tam arkanda olacağız. Ve geri çekilmeyeceğiz."

Derin bir nefes aldım ve odaya baktım. Birden fazla Fabrikatör, Dokumacı ve Büyü Doğuran uzmanlığına sahip Kara Ölüm Dark peşimden geliyordu. *Freedioso*'nun kaptanı ve ünlü navigatör Cassia ile birlikte. Alexis, Iliar Dağları'nın bu tarafındaki en iyi nişancı. Titus, etraflarındaki koşullar ne olursa olsun askerlere ikinci bir yaşam patlaması veren aşçı. Ve Chloe. O asla-

Chloe aniden, "Ben de seninle geleceğim, Michael," dedi. "Serena'yı da terk etmeyeceğim."

"Chloe, senin-"

Naomi ellerini başının arkasında birleştirerek dramatik bir şekilde inledi. "İkimizi de öldürtmemeye çalış, olur mu?"

"Ama-"

"Ben olmadan geçidi geçemezsin," dedi Chloe. "Senin aksine, benim yön bulma eğitimim var. Ve Naomi'yle birlikte rüzgârı kontrol edebileceğiz. Dışarıda bu eşsiz bir avantaj olacak."

Cassia içkisinin geri kalanını da bitirdi. "Haksız değil. Denizde, denizcilerin dua ettiği tek tanrılar akıntı ve rüzgârlardır."

"Belki gerçekten bir şansınız olur," dedi Dark kapıyı açmaya giderken. Bizi odadan dışarı itti. "En iyisi siz üçünüz gidin. Planınız hakkında ne kadar az şey bilirsek o kadar iyi. Michael, anlaşılmamızı unutma." Gözleri şaraptan daha kırmızıydı. Kandan daha kırmızıydı. Felaketin habercisi gibi kırmızıydı. "Eğer yapabilirsen, bana ihtiyacım olanı getir, ben de senin tüm sorunlarını ortadan kaldırayım."

Chloe ve Naomi birbirlerine baktılar, gözle görülür bir şekilde kafaları karışmıştı. Odada oyalandım, Dark'a baktım, sonunda yumruklaşırsak onu yenip yenemeyeceğimi merak ettim. Sonra güvertede Chloe ve Naomi'ye katıldım, hâlâ merak ediyordum, kapı arkamdan çarptı ve kendimi özgür hissettim.

"Peki hangi tekneyi alacağız? Yoksa bir yere saklanıp Vargo'dan kurtulduktan sonra bir tekne mi almalıyız?" Naomi küpeşteye oturarak sordu. "Michael'la aynı odayı paylaşmak zorunda kalmayacağım bir yer istiyorum. Horluyor."

"Serena'nın kayıp olduğunu öğrendiklerinde her tekne ve araba incelenecek. Birini almamız gerekecek. Kapıyı açmak daha büyük bir sorun olacak." Chloe uçurumun yüzünde zar zor görülebilen bir binayı işaret etti. "Nöbetçi kulübesi tarafından kontrol ediliyor. Ve kaçma şansımızı kaçırmadan birini oraya nasıl çıkarıp geri getireceğimizi bilmiyorum. Ya da onları geride bırakmadan."

"Karaya ıkış zor olabilir," diye mırıldandı Naomi. "Ama rüzgârın çok güçlü olmadığını varsayarsak, muhtemelen tekneye atlayabilirim. Orada genellikle kaç muhafız bulunur?"

Chloe alt dudağını ısırıldı. "Yarım düzine. Belki daha fazla. Oraya gidene kadar bilmek zor." Durakladı. "Yardıma ihtiyacın olacak mı?"

Naomi başını salladı. "Şüpheliyim. Sadece onları geçip bir düğmeye basmam gerekiyor, değil mi? Bunu yapabilirim." Bir şey çatlayana kadar kollarını geriye doğru uzattı. "Bir süredir uçmadım. Acaba bulutlara dokunabilecek miyim?"

"Demek kapı bu. Peki ya tekne?"

"Nerede bulabileceğime dair bir fikrim var," dedi Chloe. "Ama deniz yolculuğu için gerekli her şeyin zamanında hazır olacağından şüpheliyim. Siyah bir tekne kedisi bulmak zor olacak, ama eğer kaptan bensem... kızıl ya da tekir bir kediye sahip olamam. Yıldızlarımla arpışırılar ve bu tür bir kötü şansla, muhtemelen Maiden's Rest'e ulaşmadan batarız."

Ona bakakalmıştı, nutkumuz tutulmuştu ama Chloe devam etti.

"Her ikinizin de ilk kez tekneye baskın tarafınızla adım attığınızdan emin olun. Bu çok önemli." Bir parmak kaldırdı. "Ve yola çıkmadan önce asla parmaklarınızı şıklatmayın ya da kimseye 'Döndüğümde görüşürüz' demeyin. Daha fazla kötü şans." Bizi bir aşağı bir yukarı süzdü. "İyi ki ikiniz de doğal sarışın değilsiniz yoksa yola çıkmadan önce sizi balina kanıyla yıkamak zorunda kalırdık." Kıkırdadı. "*Gerçekten* kokuyor. Ve neredeyse gelgit olduğu için, muhtemelen tüm gemiler yola çıkarken bir kıtlık olacaktır."

Chloe orada olduğumuzdan bile habersiz mırıldanmaya devam ederken Naomi'ye döndüm. "Biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Nasıl yapabilirdim ki? Kim birinin böyle olduğunu düşünür ki?
Batıl inançlı mı? Sanırım herkesin bir Raw karakteri var. Ama neden ısırtıcı olmasın ki?

ayak tırnakları ya da başka bir şey?"

Omuz silktim ve sonra araya girdim. "Bir de Serena var." Ben saraya doğru bakarken Chloe gerçekliğe geri döndü. "Hâlâ odasında mı tutuluyor?"

"Onu iç mabede taşıdılar. Soylu kardeşlerden biri onu koruyor. Ona ulaşmak için onları ortadan kaldırmamız gerekecek."

"Bunu ben hallederim," dedim. "Jay ve Angelo'ya beni zaten hafife aldıklarını göstermenin zamanı gelmişti."

Her iki sevgili arkadaşım da başlarını bana doğru eğdiler, sanki zihinsel olarak kimin beni çimdikleyeceğine ve beni sanrılı rüyamdan uyandıracağına karar veriyorlardı. Naomi'ydi. "Michael. Soylu kardeşlerden biri. Chloe'nin yardımına ihtiyacın olacak yoksa-"

"İki Paralı Asker Şirketi tarafından deniz boyunca takip edilmek üzereyiz. Tek bir Paralı Asker'i tek başıma alt edemezsem, bunların hiçbirinin başarılı olma şansı yok. İster inanın ister inanmayın, bunu yapmak zorundayım."

"Bir planın var mı?" Chloe sordu. "Çünkü büyüü etkisiz hale getirme yeteneğin işe yarıyor ama Fabrikatör'ü seçmiş olacakları garanti değil. Özellikle de senin onun için geleceğini öngörüyorlarsa. Silahlar dışında başka bir silahta iyi misin?"

"Sadece 1.'lerim," diye itiraf ettim. "Ama ben her zaman kavgacı ve dayak yemeyi seven bir aptal oldum. Onu geri getireceğim. Söz veriyorum."

EBEDIYEN SENİN

Ben Vargo sarayına saldırmaya hazırlanırken Naomi kapıları açmaya, Chloe de bir tekne bulmaya hazırlanıyordu. Nereden bulacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Serena'yı yakaladığım zaman limanda on üçüncü noktada bir şeyler bekliyor olacağını biliyordum. Ben hazır olduğumda hava kararmak üzereydi. Gece denize açılmak daha tehlikeli olsa da Regal ve Orbis Şirketleri'ni yavaşlatabilirdi. Çok fazla değişken vardı... ve kendimi Dawn ol'u gördüğüm o büyük katedralde bulabileceğim çok fazla yol vardı. Orada benim için de birileri olacak mıydı?

Sarayın kapısındaki muhafızlar ve burayı bir mezarlıktan çok bir arı kovanına benzeten telaşlı hizmetkârların çoğu gitmişti. Sadece parlak kırmızı boyayla yazılmış bir uyarı bırakılmıştı: *Kingman görüldüğü yerde öldürülecektir*. Kurnazlık buraya kadarmış.

Elimde tabancamla sarayın içinde yürüdüm, kendimi göstermeden önce her dönüşü dikkatle kontrol ettim. Gerçek bir insandan çok atalarımın hayallerini görmeyi bekliyordum. Herkesi temizlemeleri imkânsız görünüyordu ama temizlemişlerdi. Vargo bile Regal Bölüğü'nün dengi değildi. Ve sadece onları değil, Orbis Bölüğü'nü de düşman edinmek üzereydim.

Tereddüt edecek zaman yoktu, bu yüzden seçtiğim yolda ilerlemeye devam ettim. İç mabede ulaşmak, bir dizi merdiven ve platodan oluşan geniş bir kapalı bahçeden geçmek anlamına geliyordu. Hangi asil kardeş buradaysa beni orada bekliyor olacaktı. Elbette Liam Noble bekliyordu. Beni durdurmak için Odun Dokumacısı'nı bırakmışlardı. Bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu onlara göstermem gerekecekti.

"Gerçekten de gelmişsin," dedi Liam, ana alana çıkan tek merdivenin son basamağından. Serena büyük olasılıkla orada olacaktı. "Bunun için bahse girdik. Jay kazandı."

Mesafemi koruyarak hiçbir şey söylemedim. Onunla yakın dövüşe girmenin mi yoksa bir atış denemenin mi daha iyi olacağını bilmiyordum. Her iki durumda da sıcaklığı vücuduma yaydım, her şey sıfırlandı.

"Bilmem gerek... Buraya Orbis Şirketi'nin bir paralı askeri olarak mı yoksa haydut bir çırak olarak mı geldin?"

"Rogue," diye ilan ettim. "Serena'ya özgürlük şansı vermek için dünyayı yakarım. Dark benim için gelecek... ama onunla başa çıkacağım. Onun zayıflığını biliyorum."

"Bunu bekliyorduk." Liam kucağındaki tırpanı işaret etti. "Jay, Yeni Dracon Şehri'ne dönüşümüz için hazırlanırken daha fazla destek isteyip istemediğimi sordu... ama seninle başa çıkabilirim. Sen dövülmesi gereken bir Ry'sın."

Ellerimle ağız taklidi yaptım. Bu hoşuna gitmedi, bana dudak büktü. "Hepiniz Yeni Dracon Şehri'ne mi dönüyorsunuz? Kraliyet düğününün Vargo'da yapılacağını sanıyordum."

"Başlangıçta," dedi, hâlâ dişlerini göstererek. "Ama siz onu korumayı başaramayınca, meseleyi kendi elimize almaya karar verdik. Yeni Dracon Şehri daha güvenli olacak. Ve sonbaharda muhteşem olur. Dökülen yapraklar şehri öyle parlak ve harikulade bir yakut örtüyle kaplar ki, sanatta taklit edilemez."

"Ne yazık ki bunu göremeyecek."

"Sen öyle diyorsan." Liam ayağa kalktı, tırpan elindeydi. "Kendini haydut ilan ettiğine göre, seni hayatta tutmak gibi bir yükümlülüğüm yok. Burada öleceksin, Michael. Tabii gitmezsen." Boynunu kırdı. "Jay sana merhamet etmemi istedi. Serena'nın üzülmesini istemiyor."

Tabancayı kılıfına koydum.

"İşte cevabım. Ama neden bana karşı olan tek avantajını bir kenara

bırakıyorsun? Beni adil bir dövüşte yenebileceğini gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

"Şimdiye kadar insanların beni küçümsemeyi bırakacağını düşünürdünüz." 1'lerimi kaldırdım ve savunma pozisyonu aldım. "Ama merak etme, sen de diğerleri gibi öğreneceksin. Kullandığın stili biliyorum. Tek Vuruş, değil mi?"

Liam tırpanıyla bir duruş aldı.

"Seni kimin eğittiğini merak ediyorum," dedim volta atarak. "Usta Veeto olduğundan şüpheliyim. Belki de çırakları Joji'dir? Oldukça ileri görüşlüydüler - son derece paranoyak ama ileri görüşlü. Babam bana müritlerine nasıl zayıflık eğitimi verdiklerini anlatmıştı. Kendilerini fazla beğenip ustalarını alt etmeye kalkışarlarsa diye." Ona köpekçe bir gülümseme fırlattım. Hesaplı olmaktan ziyade deli olduğuma inanmasını sağladım. "Acaba senin de böyle zayıflıkların var mı?"

"Aklıma girmeye çalışacağın konusunda uyarılmıştım," dedi Liam. "Daha iyisini yapman gerekecek."

"Daha iyi." Kelimeyi birkaç kez tekrarladım. "İnsanlar bana *yıllardır* bunu söylüyor. Babam işlemediği bir suç yüzünden idam edildiğinden beri. Angelo Shade tarafından tuzığa düşürüldü."

"Dövüşecek miyiz yoksa gevezelik etmeye devam mı edeceksin?"

"Dürüst olmak gerekirse, konuşmayı tartışmaktan daha çok seviyorum." Esnedim ve Liam'ın kaşlarını tekrar çatmasına neden oldum. "Genelde kavgalar benim kanlar içinde kalmamla ya da zarar görmemle ya da-"

Liam bana doğru koşarak aramızdaki mesafeyi bir hışımla kapattı ve tırpanını geri çekti. Kafamı koparmadan hemen önce eğildim, üzerimdeki boşluğu ikiye bölerken boynumdan hava akıyordu. Kendine gelmeye çalışırken, hırıldayarak tırpanı bırakmasını umarak karnına bir yumruk attım. Bunun yerine homurdandı ve tırpanın arka ucunu kaldırarak çeneme vurdu ve beni kış üstü yere düşürdü. Liam acımasızdı, öldürmeye çalışıyordu ama ben yoldan yuvarlandım ve bıçak göğsüm yerine yere çarptı.

Ayaklarıma döndüğümde onu çıkardı. Ama tam o sırada ağaç dalları havada sürünerek bana doğru ilerlemeye başladı. Bir gözüm Liam'ın üzerindeyken kırabildiklerimi kırdım, uzaktan izliyordum, ön kolunda büyük bir kanama kesiği vardı. Weaver büyüüne güç veren acı. Bu henüz nasıl çözeceğimi bulamadığım bir sorundu. Ona her vurduğumda güçlenen birini nasıl yenebilirdim?

Ağaç dalları üzerime gelmeyi bıraktı ve nefes almak için iki büklüm olma isteğime direndim. Bunun yerine, yüzümde bir gülümsemeyle dimdik

durdum. "Bu kadar mı? I

bölgeyi etkisiz hale bile getirmedi."

Liam, "Acının çoğu gece çekilir," dedi. "Ama daha fazlası her zaman köşededir." "Sanırım asıl soru, savaşta çok zayıf ya da savunmasız hale gelmeden kendine ne kadar acı çektireceğin." Ayaklarımı düzelttim. "Siz Dokumacıların dengelemesi gereken şey bu mu? Uzun vadede endişelenmek yerine

Dönemsel olarak, her şey senin için kısa vadeli." "Öğreniyorsun," dedi.

Bu da bölgeyi etkisiz hale getirmemin benim için onun için olduğundan daha kötü olduğu anlamına geliyordu. Liam büyüsünü kullanmak için mücadele ederken kendini giderek daha fazla yaralıyordu, bu yüzden onu ortadan kaldırdığımda daha sağlıklı bir düşmanla karşılaşarak dezavantajlı duruma düşüyordum. Ama büyüsünü ve tırpanını elimde tutabildiğim sürece yavaş yavaş zayıflayacaktı. O zaman tek bir saldırıyla işini bitirebilirdim.

Bu sefer ona doğru koştum, çimlerin üzerinde kaydım ve göğsüne tekme attım. Son saniyede engellemeye çalışsa da isabet etti ve ceketini yırtarak açtım, düğmeleri koptu. Tırpanının ucu boğazıma geldi ve nefesimi kesti. Yerde debeleniyordum, nefesimi tekrar yakalamaya çalışıyordum. Kendime geldiğimde tırpanı üst baldırıma saplandı ve daha kötü bir şey olmadan topallayarak uzaklaştım.

Bulabildiğim en geniş açık çim alana daldığımda ağaç dalları sallanıyordu. Eğer Ağaç Dokuma'yı kullanacaksa... en azından geldiğini görürdüm. Liam beni takip etti, akşam karanlığı çöküp gökyüzünü karanlık kapladığında iki ağacın yanında durdu. Sadece Celona ve Tenere'den gelen ay ışığı sahnemizi aydınlatıyordu, etrafta Rame'den başka bir iz yoktu.

Liam tırpanını yerde gezdirirken, "Düşündüğümde daha iyi iş çıkardın," dedi. "Son bir sözün var mı?"

"Sanki benim hikayem bitecekmiş gibi-"

Altımdaki toprak patladı. Yakındaki ağaçların kökleri topraktan çıkan mızraklar gibi etrafımı sardı. Etrafıma toprak yığınları düşüp görüşümü engellerken, beni sarmaladılar, uzuvlarımı bağladılar. Bu kadar kibirli olmamalıyım. Zaferi tamamen garantilemeden olmazdı. Sevdiklerini korumak için savaş alanına hücum eden ve yüzünde bir gülümsemeyle on bin kez ölen fatihin ruh haline geri dönmeliydim. Kalbimdeki kibri öldürmeliydim ki mantık ortaya çıkabilsin.

Liam tırpanını bir oyuncak gibi sallayarak bana doğru yürürken ısıklık çaldı. "Ne diyordun sen?"

Ağzımın etrafında tıkaç gibi bir ağaç kökü vardı. Boğazımdaki karıncalanma hissini görmezden gelerek, ağaç parçalarını su gibi yutarak çiğnedim. Bu kadar etkileyici bir şey yapabilmesi, kendini kötü yaraladığı anlamına geliyordu. Ama topallayarak yürümüyordu, zaten incinmiş olan parmakları hâlâ atel içindeydi, elleri normal görünüyordu ve kanaması yoktu. Yaralanma nerede ve neydi?

"Dirençlisin. Sana bunu vereceğim." Paralı Asker önümde durdu ve tırpanının Sıçan ucuyla çenemi yukarı itti. "Biraz daha eğitimle harika bir paralı asker olabilirdin. Belki kendi şirketini bile kurabilirdin." Dilini şaklattı. "Bunu görmek isterdim."

Ona hakaretler yağdırmaya çalıştım ama bu sadece çılgılık olarak çıktı. "Gezgin'le ölümde buluşabilirsin, Kingman."

Liam tırpanını kaldırdı ve tek bir Ruid hareketiyle üzerime indirdi. Ama boynuma saplanmadan önce ağaç kökünü ısırdım ve öne doğru eğildim. Bunun yerine tırpan, bileklerimi ve ayaklarımı tutan kökleri tek bir vuruşla kopardı. Wood Rew, ama ben ilerlemeye devam ettim ve 1. darbemi kasıklarına sapladım. Yarası her neyse, bu da en az onun kadar acıtacaktı.

Hâlâ tırpanını tutarak iki büklüm oldu ve ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım: kavga etmek. On yıldır sokak faresiydim ve nasıl darbe alacağımı bildiğim kadar nasıl darbe vereceğimi de biliyordum. Liam'ın çenesine bir sağ kroşe indirdim, ayağımı yere bastım, döndüm ve momentumumu kullanarak aynı noktaya bir dirsek attım. Sonra, o düşmeden önce eğilip öne atıldım ve aparkatımın çenesinin alt kısmına denk geldiğinden emin oldum.

Paralı Asker bir g ü m b ü r t ü y l e yere çakıldı, çimler düşüşünü engellemişti. Tırpanı elinden yuvarlandı, dili ağzından dışarı çıktı ve gözleri kafasının içine yuvarlandı. Dövüş bitmişti. Ve ben kazanmıştım.

Liam'ın üzerinden geçtim ve kapıyı iterek açmadan önce içerideki kutsal odaya doğru yürüdüm. İçeride rüzgârın savurduğu perdeler dışında hiçbir hareket yoktu. Abartılı yatağın ortasında bir yığın battaniye vardı ve üzerinde o kadar çok yastık vardı ki sadece bir kişinin rahatça uzanabileceği kadar yer vardı.

"Serena," dedim topallayarak odaya girerken. "Özür dilerim, geciktim. İçeride misin?" Cevap vermedi.

"Ben Michael." Kesik bacağımı nasıl saracağımı düşünerek yatağın kenarına oturdum. "Seni buradan çıkarmaya geldim."

Bana sadece rüzgâr cevap verdi, ben de sırt üstü uzandım ve yatağın sağlayacağı anlık rahatlıkla gevşedim. Eğer Serena beni denize kadar takip ettiyse, bu uzun bir süre boyunca göreceğim son kişi olabilirdi. Ya da belki de hiç. Kıtaya dönüp dönemeyeceğimi kim bilebilirdi ki?

"İstemiyorsan benimle gelmek zorunda değilsin," dedim. "Jay Prince'le evlenmekten daha güvenli ya da daha güzel olacağına söz veremem... ama hayatın sana ait olacak. Ve bir... ah, kahretsin, bu kesik neden bu kadar acıtıyor? Özür dilerim. Nerede kalmıştım? Anılarını geri getirme şansımız var. Dürüst olmak gerekirse, işe yarar mı bilmiyorum. Ama siz isterseniz ben de yapmaya hazırım."

Serena üzerimde belirdi. Kolunu yırttı, uzun kumaş şeritlerine ayırdı ve sonra bacağımdaki kesğin etrafına sardı.

Doğrudum. Geçen seferki gibi acımamıştı. "Bunu yapmayı sana kim öğretti?" "Chloe," dedi bağlamayı bitirirken. "Sen benim yerimde olsaydın... ne yapardın? ne yapacaksın?"

"Buna senin adına cevap veremem. Verirsem, sadece benim arzularımı takip etmiş olursun. Ve bu seninle istediğim "ilişki" kelimesini yutarak *yutkundum* - "arkadaşlık" değil. Eğer bunu yapıyorsak, eşitler olarak yapmalıyız."

Yanımdaki yatağa oturdu. "Hafızamı geri kazanma ihtimalim nedir?"

"Düşük," dedim. "Dark bu konuda benden daha kararlı... ama daha önce bir Unutulmuş'u iyileştirmeye çalıştım ve başarısız oldum. Ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bir mucize gerekecek."

Ve Tanrı'nın bana ya da sevdiklerime merhamet edeceğinden şüpheliydim. Ailem bin yıl boyunca onlarla savaştıktan sonra.

Serena saçlarını bir parmak etrafında döndürdü. Unutulmuş olduğundan beri edindiği yeni ve tuhaf bir alışkanlıktı bu. Sol bileğini ovuşturduğu günler çoktan geride kalmıştı. "Yani, ya güvende ve mahkûm ya da özgür ve hayatımın geri kalanında omzumun üzerinden bakıyor olabilirim." Yüksek sesle nefes verdi. "Keyifli seçimler."

"Benimle gelerseniz, hayatımın birbiri ardına gelen keyifli seçimlerden ibaret olduğunu göreceksiniz."

"Eğer seninle gelirim, sana neden aşık olduğumu öğrenecek miyim?" "Hayır, bunu yaşayacaksın."

"Ne ego ama," dedi suçlayıcı bir ifadeyle. Ama ardından gelen gülümseme yumuşaktı. Geri çekilmesi için ona alan açan bir itme. "Sanki senin gibi bir adama aşık olabilirmişim gibi."

"Bunu sanki daha önce olmamış gibi söylüyorsun." Omuz silktim. "Bir kez, iki kez, üç kez, kaç kez olursa olsun... bana her zaman aşık olacaksın Serena. Bu o kadar dokunaklı bir gerçek ki, Tanrı bile bundan çekiniyor." Bileğimi kaldırdım. "Kader bizi birbirimize bağladı ve biz yine de birbirimizi seçtik."

"Sanki." Serena yatağının altına uzandı, zaten dolu olan çantasını kaptı ve omzuna attı. "Hadi devam edelim, olur mu?"

"Öylece mi?"

"Aynen böyle," diye tekrarladı. "Bana göre burada kalırsam, hayatımın geri kalanını beni sadece Hollow Kraliçesi olarak gören insanlarla birlikte böyle odalarda hapsedilerek geçireceğim. Seninle gidersem dünyayı görürüm ve istediğim kişi olabilirim. Bir kraliçe ya da bir denizci... bir aşık ya da bir yalnız. Olasılıklar sonsuz." Kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "Ve belki de sana gerçekten yeniden aşık olurum. Eğer şanslıysan."

Elini tuttuğumda... Unutulmuş olduğundan beri ilk kez aşık olduğum kadını gördüm. Bunu birlikte yapacaktık. Her zaman yapmamız gerektiği gibi.

Bırakın sonuçlar istedikleri gibi gelsin.

SEABOUND

Saraydan çıkarken Liam Noble'ı en yakın ağaca bağıladığımızdan emin olduk. Bu onu çok uzun süre oyalamazdı ama ufak bir gecikme, sırtımızda bir ordu ya da yarım düzine gemi olması arasındaki farkı belirleyebilirdi. Limana vardığımızda saraydan bir kargaşa geliyordu ama Chloe'nin bir teknesi vardı ve biz binerken ayrılmaya hazırlanıyordu.

Beklediğimden daha büyüktü. Bakır tabanlı geminin tek bir direği, kara kedi başlı bir burnu vardı ve topu yoktu. Ama gemide bir sürü zıpkın vardı. Eğer bir çatışmaya girersek, düşmanlarımızı gemiden indirmeye çalışmak yerine gemiye binmek zorunda kalabilirdik... Birdenbire körfezden çıkabileceğimiz konusunda şüphelerim oluştu - titana ulaşmak bir yana. Bu küçük gemi bizi gerçekten oraya kadar götürebilecek miydi?

Chloe güvertede bizi bekliyordu. Dördümüz -Naomi de katılınca- bu geminin sahip olduğu tek mürettebat olacaktık.

"Nasıl yardımcı olabiliriz?" Serena çantasını güverteye bırakırken sordu.

Chloe teknemizi iskeleye bağlayan halatları işaret etti. "Onları serbest bırak ve sonra çapayı kaldır. Michael, direkt bana yardım et." Yelkenlerin açılmasını sağlayan halatlardan birini çekti. "Sadece üçümüz varken bu iş biraz zor olacak."

"Bu tekneyi nasıl aldın?" Söylediklerini yaparken sordum.

"Bu benim mirasım. Daha yeni sahiplendim."

"Miras mı?" Chloe'yi direksiyona kadar takip ederek sordum. "Bu Efyra'nın mı?"

"Hayır."

"O zaman kimin?" Bastırdım. "Babanın mı?"

"Onun gibi bir şey." Chloe direksiyona geçti. "Şimdi zamanı değil, Michael."

"Sadece peşimizde iki Paralı Asker Şirketi ile birlikte bazı öfkeli sahiplerin olup olmayacağını bilmek istiyorum. Bir kez yola çıktığımızda bizi kimin öldürmeye çalışabileceğini bilmek güzel."

"Bu Erica'nın gemisi," diye tersledi Chloe. Serena özgür olduğumuzu haykırdı ve güverteye atladı. "Onu bana verdi çünkü ben istedim. Hayatımda *ondan* hiç bir şey istemedim ve o bana borçluydu."

"Erica sana neden borçlu?"

Chloe ellerini direksiyona vurdu. "Çünkü ben bir Kuzgun oldum! Çünkü kızını korumak için her şeyi göze aldım ve çünkü annemin aksine ben yıllarca sessiz kaldım. Şu anda bunu konuşacak vaktimiz yok. Naomi'ye işaret vermeliyim."

"Anlıyorum. Bana ne yapmam gerektiğini söyle, ben de yapayım," dedim. Ve sonra, çünkü ben bir ay tutkunu aptalım, "Sadece neden bu kadar garip davrandığını anlamıyorum-" diye ekledim.

Chloe yakama yapıştı ve hırladı, "Çünkü ben Kral Isaac'in piç kızıyım. Annemle bir ilişkisi vardı ve Erica, değerli ailesini rahatsız edecek hiçbir şey yapmamış olmama rağmen, doğduğumdan beri benden nefret ediyor. Bu konuda tek kelime daha edersen dilini keserim. Anladın mı?"

Sözsüzce başımı salladım. Lanet olsun, Gwen haklıydı. Efyra ve Isaac'in bir ilişkisi vardı ve Chloe de bunun sonucuydu. Bunu nasıl saklamışlardı? Onun varlığı veraseti çok daha karmaşık hale getirmişti. Hollow'da piç çocukların aile haklarından vazgeçtiğini söyleyen bir yasa yoktu. Hatta piçlerin meşru çocuklardan daha fazla miras aldığı durumlar bile olmuştu. Eğer o doğmuş olsaydı

Serena'dan önce Hollow'un gerçek Kraliçesiydi ve eğer daha gençse Adreann yerine Serena'nın halefiydi.

Şimşek Chloe'nin vücudunda çıtırdamaya başladı, bacakları ve kolları arasından göğsüne ve yüzüne sıçradı. Serena az önce öğrendiğim şeyden habersiz yanıma koşarken etrafındaki her şeyi aydınlattı.

"Sinyal ne?" Sesim bir çocuğunki gibi çatallaşarak sordum. "Bu."

Chloe birincisini açık bir avuca çarptı ve yukarıdan yıldırım yağdı. Cıvatalar yakındaki on beş gemiye çarptı ve onlar da Rames'e dönüştü. Etrafımızdaki patlamaların dumanı ve gücü yelkenlerimizi yakaladı ve bizi yüksek bir hızla rıhtımdan kapılara doğru itti. Kaos yayılırken Chloe dümene geçti. Onun gücüne hayran kalmıştım. Şimdi kiliseye geri dönmüş olsaydık, zaferle çıkacağımdan şüpheliydim.

Chloe dümene geçip yelken rüzgârı yakaladığında, kendimizi teknenin küpeştesine dayadık. Körfezde yüksek bir hızla ilerliyorduk, henüz açılmaya bile başlamamış metal bir kapıya doğru. Ve bunun ne kadar uzun sürdüğünü gördükten sonra, Naomi hemen o düğmeye basmazsa... ben boğulacaktım ve diğerleri de تنها bir odada uzun süre kalmanın tadını çıkaracaklardı. Hâlâ yüzmeyi öğrenmekte olan biri olarak, iki Paralı Asker Şirketine karşı savaş ilan edip sonra da denize açılacak kadar hayalperest olmalıydım.

"O kapı açılmak zorunda!" Serena yelkenlerin gürültüsü ve Vargo'dan gelen bağırışlar arasında bağırdı. "Biri mi açıyor?"

"Naomi yakaladı!" Chloe bizi kapıya doğru sürüklemeye devam etti.

"Başarısız olmayacak." Kapı bir santim bile açılmadı.

"Hadi, Naomi," diye mırıldandı Chloe. Ve sonra daha yüksek sesle, direksiyona vururken, "Hadi Naomi! Hadi!"

Serena elimi tuttu ve sıkıca kavradı, ben de ona sarıldım.

"Hadi!"

Diğer ikisi Naomi için tezahürat yaparken kapının açılma sesi beni irkiltti. İyi ki etrafta olup da duymamıştı. Bu onun zaten büyük olan egosunu daha da büyütebilirdi.

"Geçebilir miyiz?" Serena aradaki mesafenin ne kadar dar olduğunu görünce hâlâ elimi tutarak sordu.

"Yakın olacak, ama sanırım-"

Kapıya varmadan hemen önce bir dalgaya çarptık. Bizi yukarı doğru fırlattı ve birdenbire artık suyun üzerinde değil, tam içindeydik. Kapıdan geçtik ve hayatımda ikinci kez sahipsiz büyük dünyayı gördüm. Yıllarca hayalini kurduktan sonra, su hala beklentilerimi boşa çıkarıyordu. Hafif bir mavi tonuyla kristal berraklığındaydı. Çoğu ressamı kışkındıracak parlak renkli mercanların arasında, altımızda yüzen tek tonlu 1sh sürülerini ve sivri dişli korkunç 1nned yaratıklarını görebiliyordum. Aşağıda batık gemiler gördüm. Bazıları herhangi bir bıçak darbesi kadar temiz bir şekilde ikiye ayrılmışken, diğerleri parçalanmış ve onlarca yıl önce mercan tarafından ele geçirilmişti.

Her şey harikaydı. Ve eğer henüz suya tekrar girmemiş olsaydık -ve tekne çarpma anında parçalanabilirdi- Serena'ya sarıldığımda çocuk gibi çığlık atmak yerine huşu içinde olurdum. Rüzgâr saçlarını geriye savururken gülmesini engelleyemiyordu. Chloe bizi havada yönlendirmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

"Naomi nerede?" Chloe bağırdı. "Bizi ileriye doğru savuracak bir rüzgâra ihtiyacımız var yoksa-"

Bir şey yakaladım, Serena'yı bıraktım ve Chloe'yi geçip geminin kenarına doğru koştum. Vücudumun geri kalanını fırlatıp kolumu uzatırken bir elimi küpeşte tuttum. Naomi yanımdan bir Celona parçası gibi düştü ve son saniyede elimi yakaladı, parmak uçlarımız birbirini sıyırdı, onu yakalamanın gücü neredeyse korkuluğu kırıyordu. Onu yukarı fırlattım, sonra ben de onu takip ettim.

Gerektiğinde ben bile cesur olabiliyordum. "Naomi, ihtiyacımız var-"

Ellerini dizlerinin üzerine koyarak, "Hemen!" diye araya girdi. Elini havaya doğru itti ve güçlü bir rüzgâr ona eşlik etti. Yelkenler yeni bir hayat kazandı, dolgunlaştı ve sudan çıkan mercan ve gemi parçalarının üzerinden denizin daha güvenli kısımlarına doğru yükseldik. Hâlâ sert iniş yapıyorduk, geminin üzerine su sıırıyordu ama şimdilik Çılgınlık Resifi'nden kurtulmuştuk.

Naomi ağır ağır nefes alarak güverteye yığıldı. Yaralarını kontrol etmeye çalıştığımızda Serena ve beni uzaklaştırdı, bu yüzden Serena da onu örnek aldı ve

saçlarını at kuyruğu yapmak için oturdu. Chloe'nin yanına gittim, onun gözleri ufukta olduğu için benim gözlerim de Vargo'daydı.

"Takip mi ediliyoruz?" Chloe sessizce sordu.

"Henüz değil," dedim. "Ama Orbis Şirketi bunu yapmak zorunda kaldığı an... peşimize düşecekler."

"O zaman en fazla yarım gün ila bir gün." Chloe yana doğru tükürdü. "En iyi seçeneğimiz Maiden's Rest'i atlamak. Orada durup ikmal yapmamızı bekleyeceklerdir ama yapmazsak... Palmer Takımadaları'na sağ salim varabiliriz."

"Oraya varmak için yeterli malzememiz var mı?" Serena sordu.

"Hayır," dedi açık yüreklilikle. "Yiyecek için 1sh'ye ihtiyacımız olacak. Ve şiddetli bir yağmur yağmasını umacağız."

"Harika," dedi Naomi. "Bir 1re'den diğerine." Doğrulup oturdu. "Palmer Takımadaları'nda durmak güvenli mi? Onlara denizin tiranları denmiyor mu? Bir grup korsanın stok yenilemek için durmasından hoşlanacaklarını sanmıyorum."

"Biz korsan değiliz!" Dedim.

"Evet, öyle," diye açıkladı Chloe. "Regal Şirketi bir hafta dolmadan başımıza ödül koyacak. Yani, titana ulaşip Serena'nın hafızasını geri getirip getiremeyeceğimizi görene kadar tüm pratik amaçlar için kanun kaçağıyız. Gördüğümüz her geminin düşman olduğunu ve bizi gördükleri yerde batıracaklarını varsayalım. Her meşru liman girişimizi reddedecek, reddetmeyenler de kimliklerimizi gizli tutmak için bir servet talep edecektir."

"Erzak almak için duramayacaksak ne yapacağız?" Serena sordu. "Titan onlar olmadan ulaşamayacağımız kadar uzakta."

"İstemeyerek de olsa Dark'ın haritasını takip etmek zorundayız," dedi Chloe dişlerini sıkarak. "Gerçi o da takımadalardan geçmeyi hesaba katmıyor. Bazı nedenlerden dolayı. Daha hızlı olsa bile." Derin bir nefes aldı. "Onun yerine, haritası bizi uçuruma götürüyor."

"Uçurumdan geçemeyeceğimizi sanıyordum."

"Yapamayız," diye onayladı Chloe. "Ama obruğa yakalanmadan yanından geçebiliriz. Eğer yakınında bir liman bulabilirsek, kendimizi deneyimsiz denizciler olarak tanıtip oraya yaşayabiliriz. Uyuyan Şehirler'in bu tarafındaki tüm adalar Palmers tarafından yönetiliyor ama vergi amaçlı olmadığı sürece o kadar kuzeye gemi göndereceklerini sanmıyorum. Böylece

stoklarımızı yeniler, zorbaları atlatır ve yola devam ederiz."

Aylar gökyüzünde tepe noktasına ulaşırken Naomi ayağa kalkmış ve parmaklıklar boyunca uzanan fenerlerden bazılarını yakmaya başlamıştı. "İşlerin bu kadar sorunsuz gitme ihtimali nedir?"

"Gördüğüm kadarıyla... sıfır," dedi Serena.

Uzun bir yolculuk için yerleştik, sessiz ve her birimiz düşüncelerimizle baş başa. Ta ki alt güverteden, omzuna sevimli bir kara kedi tünemiş, sersemlemiş ve kafası karışmış bir adam çıkana kadar. Bu Sebastian Margaux'ydu, Kraliçe Katili olmaya teşebbüs etmişti. Şok içinde etrafıma bakındım ve hepimizin onu görünce afalladığını gördüm, Chloe dışında kimse hareket edemiyordu. Chloe onu çabucak etkisiz hale getirip kolunu arkadan bağladı. Yaralı adam ona karşı koymaya bile çalışmadı.

Sebastian kimin gemisinde saklandığını fark edince, "Ne kadar da şanslıyım," diye mırıldandı. "Nereye gittiğimizi söylemek isteyen var mı?"

DENİZİN TADI

Denizde olmak garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Bir gün içinde kolay bir rutine oturmuştuk. Tek büyük tartışma Sebastian'la ne yapacağımız ve herkesin nerede uyuyacağıydı. Chloe, Serena'nın kaptanın kamarasında tek başına uyumasını istemişti. Serena benimle ve Naomi'yle mürettebat kamarasında uyumak istemişti. Chloe bu fikri reddetti. Sonunda, görgü kurallarıyla ilgili bir sürü tartışmadan sonra, Chloe'nin kaptan kamarasında, Serena'nın ise bağlantılı harita odasında kalmasına karar verdiler. Naomi ve ben güvertenin altındaki hamaklara mahkûm edildik. Ama Kingman Keep'te aynı yatağı paylaştıktan sonra, ikimiz de bu konuda endişelenmemiştik.

Dawn'ın kardeşine duyduğum merhamet, on beşimizin küçük bir ahşap alana hapsedilmesiyle sınırlarını buldu. Bu yüzden mantıklı olanı savundum: Sebastian'ı hücreye kilitlemek, anahtarı geminin kenarından aşağı atmak ve deliliğin onu tüketmesini beklemek.

Sadece beni rahatsız etmekten zevk alan Naomi- bunun insanlık dışı ve canavarca olduğunu söyledi. Ne yazık ki Chloe ve ben de, Serena'nın Fabrication'larıyla bizi diz çökmeye zorlamasıyla sonuçlanan ilk bağırışmamızdan sonra onunla aynı fikirdeydik. Onu ayrı bir odaya koymaya karar verdik.

Diğerleri uyurken ona göz kulak olmak ve Chloe'nin gün boyunca ondan mümkün olduğunca çok bilgi almasını sağlamak.

Bu iki küçük tartışmayı hallettikten sonra, görevlerin çoğunu mümkün olduğunca eşit bir şekilde paylaştık. Chloe zamanının çoğunu geminin dümeninde geçiriyordu ve -Naomi'ye öğrettikten sonra- ikisi de zamanlarını dümen, seyir, uyku ve yemek arasında bölüştürüyorlardı. Elimizdeki sınırlı erzakı pişirmedim ya da lshing yapmadığım zamanlarda meditasyon yapmaya ve İdris'in anılarında yeni bir şeyler bulmayı umarak anılarımı daha fazla keşfetmeye çalışıyordum. Üç gün içinde en ufak bir ipucu bile edinemedim. Çözmek için yeterli zamanımın olmadığı bir başka sorun.

Serena günlerini okuyarak ve önceki bilgilerinin mümkün olduğunca çoğunu geri kazanmaya çalışarak geçirdi. Çoğu şeyi çabucak kavrasa da, sıradan eşyaların isimlerini ve işlevlerini sorduğunda hepimiz için hala sürpriz oluyordu. Örneğin bir hamak, bir kase, hatta bir kova ve sünger gibi. Son eşyaların kullanım amacından pek hoşlanmıyor, denizin bizim için temizlik yapacağından yakınıyordu. Chloe aynı fikirde değildi.

Ayrıca, benim hoşnutsuzluğuma ve Naomi'nin kıs kıs gülmesine rağmen Kingman ailesi hakkında daha fazla şey öğrenmek istedi. Ben de ona hikayeler anlattım. Çoğunlukla atalarım ve bin yıl boyunca Hollow ailesinin yanında kalmayı hak etmek için neler yaptıkları hakkında. Beni şaşırtacak şekilde, çocukluk favorilerini hâlâ sevmiyordu. Anne Kingman ya da Asil Kingman'ı idolleştirmek yerine, Gereksiz ve Çekip Giden Kingman'a ilgi duyuyordu.

Ne kadar farklı umutlar beslemeye çalışsam da, onun farklı olduğunu biliyordum... artık eskisi gibi biri değildi. Savaşırken bile Lucky'yi yanında taşırdı. Ama şimdi o bıçak anılarıyla birlikte Vargo'daki odasında bir yerlerde kaybolmuştu. Bu durum kalbimi kendi başıma anlayamayacağım şekilde acıtıyordu... bu yüzden Naomi çoğu gece duygularımı konuşmama, ne olduğumuzu ve ne olmam gerektiğini anlamama yardımcı oluyordu. Ve ne yapmam gerektiğini bilmek bile bunu kolaylaştırmadı.

On birinci gün yola çıkarken, birkaç saatliğine de olsa zihnimi boşaltmak için gemiden uzaklaşmayı çok istiyordum. Beni hatırlamayan sevdiğim birine bu kadar yakın olmak beni çileden çıkarıyordu. Özellikle de Naomi ya da Chloe'den bir şeyler okumadığı ya da öğrenmediği zamanlarda kayıp bir kedi yavrusu gibi beni takip ettiği için. O sabah da farklı değildi.

Serena sırt üstü uzanmış, güneşi engellemek için yüzüne kitap tutarken, "Ee," diye başladı. "Kimse Fabrikasyon'un nasıl çalıştığını bilmiyor mu? Sadece bir uzmanlığınız olduğunu, uzmanlığınız neyse onu yaratabileceğinizi ve bunun size anılara mal olduğunu mu? Çünkü bu çok aptalca. Kafana silah dayayıp ateş almamasını ummak gibi bir şey."

Dilimi tuttum ve bir şeylerin ısırmasını umarak 1shing hatlarını biraz hareket ettirdim. Naomi dümenden bizi dinliyor, Chloe'nin mahkûmumuzla konuşmak için yaptığı başarısız girişimlere gülüyordu. "Bilgi güçtür. Ondan ne kadar azına sahip olursak, dünyayı perde arkasından yönetenler için o kadar iyi olur. Sadece bu konuda dikkatli olmalıyız."

"Kimse her şeyi çözmeye çalışmadı mı?" Serena kitabını yere bıraktı. "Hollow'da hiç kimse Fabrikasyon'un nasıl işlediğini birazcık bile merak etmedi mi? Mesela birinin uzmanlığının nasıl belirlendiğini?"

"O kısmı biliyoruz," dedim. "Sayılır. Kan bağlarımız sayesinde. Belirli uzmanlıkları birleştirirseniz, başka uzmanlıklar yaratabilirsiniz. Görünüşe göre, bazı Yüksek Soylu evler istedikleri özel uzmanlığa sahip çocukları elde etmek için iyi çiftler arıyor."

"Ne gibi?"

Başbüyücünün Hollow'da bana anlattığı kombinasyonları sıraladım. Bu Serena'nın her şeyi sorgulamasına engel olmadı. "Ama bu hiç mantıklı değil! Eğer hepsi anne ve babamızın kanına dayanıyorsa, ailem nasıl üç farklı uzmanlığa sahip oldu?"

Durakladım. "Ben... Bilmiyorum."

Kendi ailemi düşündüğümde bunun bir anlamı yoktu. Ben nullification Fabrikatörüydim ve Gwen de Fabrikatör olmayan biriydi. Eğer sadece ebeveynlerimizin kanına dayanıyorsa... sahip olduğumuz uzmanlıkları nasıl elde ettik? İşin içinde şanstın fazlası var mıydı? Büyükanne ve büyükbabalarımızın kanının da etkisi var mıydı? Kayıp parça neredeydi?

"Fabrikasyonun nasıl işlediği bu dünyanın en büyük gizemlerinden biridir," dedi Naomi dümenden. "Yüksek Soylular her zaman nasıl işlediğini bildiklerini düşünmeyi sevmişlerdir, ancak özel uzmanlıklara sahip çocuklar elde etmek için yapılan tüm anlaşmalı evlilikler yarı yarıya saçmalıktı. Hollow'un bilinmeyen sırrı, Fabrikasyon ustaları ne derse onu yapmaktı."

mantıklı." Bana gülümsedi. "Eğer biri size Fabrikasyon'un nasıl çalıştığını bildiğini söylerse... yalancıdır."

Serena gürültülü bir hıh sesiyle sırt üstü düştü ve sonra elini gökyüzünden güneşi koparmaya çalışır gibi uzattı. "Anlamıyorum. Hiçbiri mantıklı gelmiyor." Aniden doğruldu. "Peki Hollow'un neden kanla ilgili böyle çarpık bir takıntısı var? Kan yemini kulağa iğrenç geliyor. Bunu yapmak zorunda mıyım?"

"Hayır," dedim çabucak. "Bunlar müttefikinize ya da potansiyel müttefikinize onlara zarar vermek istemediğinizi göstermek için kullanılan eski, modası geçmiş idealler. Ayrıca, kral ya da kraliçe bunları asla yapmaz. Ortakları yapar. Ve sanırım annen Erica, Hollow Kraliçesi olduğu dönemde iki kez yapmış olabilir mi? Bir kez Yeni Dracon Şehri'ndeki Tüccar Prenslerin en kıdemlisiyle ve bir kez de senin doğumundan biraz sonra, iç savaş olasılığı varken, bir toprak anlaşmazlığını çözmek için sinirli bir Yüksek Asil ile. Ve bu çok nadirdi. Normalde yemini Kraliyet ailesi yerine bir Kraliyet mensubu ederdi."

"Ne hoş," dedi Serena küçümseyerek. "Ezberlenecek ve uyulacak daha fazla kural." Gözlerini kapadı ve güneşin vücudunu ısıtmasına izin verdi. "Başka bir sorum daha var. Güvertenin altındaki kaçak yolcuya neler oluyor? Neden hepiniz onu benden uzak tutmaya bu kadar kararlısınız?"

"Seni öldürmeye çalıştı!" Dedim. "Ya da bunu yapmaya çalışan insanlarla birlikte çalıştı. Hollow isyanından geriye kalanların şu anki lideri olabilir."

"Yani?" diye karşı çıktı. "Hâlâ beni öldürmek istiyor mu?"

Naomi aşağıya seslendi: "Chloe 1. olacak," dedi. "Konuşmak istemeyen insanlardan bilgi almakta üstüne yoktur. Hem de onları incitmeden! İzlemesi büyümlü ama deneyimlemesi o kadar da değil."

Gözlerimi arkadaşşıma diktim ve ardından "İtiraf ettin mi?" diye sordum. Beni neredeyse küpeşteden aşağıya ve aşağıdaki suya gönderen keskin bir gemi dönüşüyle cevap verdi. Ha. Er ya da geç Chloe'ye itiraf etmesini sağlayacaktım. Tek gözlü Kuzgun'a olan hislerini sonsuza dek saklayamazdı.

Serena hiçbir şeyi kaçırmadı. "Beni öldürmek istemiyorsa, gitmesine izin verecek miyiz?"

"Bu Chloe'ye bağlı," dedim. "O buradaki en kıdemli Kuzgun ve senin koruyucun."

"Umarım öyledir," dedi Serena. "Hollow'dan hepinizden biraz daha az önyargılı biriyle konuşmak istiyorum."

"Herkes önyargılı," dedim rahatsız bir şekilde. "Ama ne olacağını göreceğiz. Dürüst olmak gerekirse, Chloe'nin iyi bir neden olmadan gitmesine izin vereceğini sanmıyorum. Risk çok büyük."

"Bu çok aptalca." Tekrar uzandı. "Birinin en kötü gününü ona karşı kullanmak çocukça. Sanki daha önce birbirimizi öldürmeye çalışmamışız gibi."

Naomi yüksek sesle homurdandı ve ben neredeyse boğuluyordum. Bu gemide beni daha önce öldürmeye çalışmamış tek bir kişi bile yoktu. Yine de onlardan birine aşkıttım, bir diğeri en yakın arkadaşım olmuştu ve üçüncüsü de değerli bir müttefikti. Belki de yaptığı şey yüzünden Sebastian'a karşı çok sert davranmıştım. Arkadaşlar arasında küçük bir cinayet teşebbüsünün ne önemi vardı ki?

"Bu konuyu Chloe ile konuşacağım," dedim ve güvertenin altına yöneldim. Naomi ve Serena konuyu hemen benim kaçınmaktan memnun olduğum bir konuya çevirdi: insanların nasıl Paralı Asker olduğu. Geminin içi biraz sıkıştı ama Sebastian'ı tuttuğumuz odaya yaklaştığımda Chloe ile onun konuştuklarını duyabiliyordum.

"-Tek yapman gereken Kraliçe Serena'ya sadakat yemini etmek, sonra gitmene izin vereceğiz. Bu bileziği taktığın sürece." İçine yeşil kristalin parıltıları gömülü olan bir taş bağlantı çıkardı. Yani Kalpkıran'ın Hollow'a saldırısı sırasında yapılan keşifleri araştıran sadece Alexis ve ben değildik. Hollow kristali başka şekillerde de silah olarak kullanmış mıydı? "Boş ver Sebastian. Dawn'ın ölümünden Serena sorumlu değildi."

"Artık öyle olup olmaması umurumda değil. Dawn öldü ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek," dedi Yüce Soylu, arkasındaki gövdeye zincirlenmiş halde. "Ama Yozlaşmış Prens gibi canavarların güç toplamasını sağlayan bir kraliçenin önünde diz çökmek istemiyorum. Artık o da bir Unutulmuş olduğuna göre, kenara çekilmeli. Bırakalım Hollow'u geleceğe başka biri götürsün."

"Kimi önerirsiniz? Çünkü son gördüğümde bunu yapabilecek tek bir asil vardı."

Sebastian dilini ağzının içinde yanaktan yanağa gezdirdi. "Belki de sistemi değiştirmeliyiz. Monarşiden kurtulmalıyız. Goldano ve Yeni Dracon Şehri için işe yaradı."

"Belki de yapmalıyız," dedim arkalarından yaklaşarak. "Ama tahta Adreann ya da Serena dışında birini geçirebilirsek, bu daha iyi olmaz mı?"

"Başka kimin hak iddiası var?" Sebastian tersledi.

Chloe ayağa fırladı ve beni başka bir odaya itti. Kapı kapandığında, beni gövdeye çarpmasını bekliyordum -tüm tehditler ve şiddet -Ama tek yaptığı karşımda durmak oldu, elleri titreyerek, "Michael. Her ne ima etmeye çalışıyorsan, yapma."

"Bu konuyu bir noktada konuşmak zorundayız."

"Hayır, yapmayacağız. Hem benim hem de Serena'nın iyiliği için. Tahtı istemediğimi bilecek kadar beni iyi tanıyorsun. Ama o da aynı şeyi düşünecek mi? Ben onun için bir yabancıyım. Bana güvenmesini istiyorum. Beni başka bir tehdit olarak görmesini değil."

"Anlıyorum ama taht senin doğuştan hakkın olabilir. Neden bundan kaçırıyorsun?" "Asla anlamayacaksın," dedi sessizce. "Asla anlamayacağımı hep biliyordum."

Belki de bu yüzden sana hep mesafeli durdum, ama eğer arkadaşımınsan-"

"Evet?"

"-o zaman bunun olmasına izin vereceksin. Lütfen. Babamdan hiçbir şey istemedim. On altı yaşına kadar kim olduğunu bile bilmiyordum. Onun tahtını istemiyorum. Sadece hizmet etmek istiyorum."

"O zaman Serena dışındaki insanlara hizmet edin. Bu işten sıyrılalım."

"Bencilce davranıyorsun," diye tersledi.

"Peki sen değil misin?" Ben de karşı çıktım. "Hepimiz kendimiziz. Ama bazen öyle olmayı göze alamayız." Nefes verdim. "Ve belki de bu senin fedakârlığındır."

"Sence ben hiç fedakârlık yapmadım mı?" Chloe dedi ki. "Bir Kuzgun olmak istediğimi mi sanıyorsun? Hiç aşık olmamak ya da evlenmemek mi? Bunun dışında hayatımla ilgili hiçbir şey benim kontrolümde değil. Ve ben de burada duracağım. Hoşuna gitse de gitmese de."

Zeki yanımda zorlamayı bırakmamı, bu sırrı huzur içinde yaşamasına izin vermeme söyledi ve ben de öyle yaptım... sayılır. Bazı çizgiler aşılmak içindir ve ne yazık ki bu da onlardan biri olmak zorunda kalabilirdi. Sadece çok değer verdiğim birine yardım etmek için bile olsa. "Kuzgunlar evlenemez. Ama bir aşk şansı için tahtı kabul eder miydin?"

Chloe'nin eli kapının pervazında tereddüt etmesi, cevabını sadece biz diğer aşık aptallar için bile olsa ele veriyordu. Ama acı bir gerçeği itiraf

etmek yerine, "Sebastian'la pazarlık yap. Şartlarımızı kabul etmesi için onu ikna et. Bıktım artık

Bütün günümü onunla konuşarak geçirdim. Güneşin tenimde nasıl bir his bıraktığını neredeyse unutmuşum."

Güverteye doğru yürüdü. Sebastian'la konuşmam için bana güvendiği için mutlu mu yoksa soruma cevap vermediği için kızgın mı hissetmem gerektiğinden emin değildim. Eğer Naomi'ye aşıkça, gün batımına kadar her şey bitmiş olabilirdi. Arkadaşlar için sır saklanması gereken zamanlar ve aşık iki insanın bunu birbirlerine itiraf etmeleri gereken zamanlar vardı. Ama Rip tarafında... eğer başka birine aşıkça... o zaman bu hayatımın en zor konuşmalarından biri olabilirdi.

Eninde sonunda cevabı ondan alacaktım. Şimdilik Sebastian'a odaklandım. Beni rıhtımın yanında heykellere dövdürdükten sonra, güçlüymüş gibi davranmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden farklı bir yaklaşım benimsedim - sahte dostluk.

"Dışarı çok sıcak," dedim içeri girerken. Rom fiçileri gergin halatlarla çatıdan sarkıtılmıştı. Yolculuk için ihtiyacımız olan tüm depolar arasında muhtemelen en az işe yarayanı buydu. Ama denizciler her zaman içkilerinin gemide iyi stoklandığından emin olurlardı. "Peki, fırsatın varken neden ayrılmadın? Neden rastgele bir gemide saklandınız?"

"Neden bir şey yapalım ki?" diye karşı çıktı. Chloe'nin yolculuğumuz için edindiği siyah pelerinli kedi Tek Göz, Sebastian'ı çok sevmiş, hapsedildiği süre boyunca onun kucağına kıvrılmıştı. "O an için doğru karar buymuş gibi geldi. Teslim olup bana söylediğin şeyi yapmak istemedim, bu yüzden başka bir seçenek seçtim."

"Ama neden?" Tekrar sordum. "Aptalca bir karardı."

"Bana kötü seçimler hakkında ders vermek istediğine emin *misin*?"

"Kesinlikle. İkiyüzlü olmamın bir sebebi var." Sırıttım ve bu hiç hoşuna gitmedi. Babamın yüzüğünü çevirerek maskaralığımı bıraktım. Sebastian'la konuşmak nedense genç halimle konuşmak gibiydi. "Ne yapmak istiyorsun? Beni öldürmek mi? Serena'yı mı? Rian'ı bulup Dawn'ın intikamını almak için onu öldürmek mi? Hamlen ne?"

Sebastian tereddüt etti ve sonra sordu, "Rian mı? Kız kardeşimi öldüren o mu?" "Evet," diye itiraf ettim. "Ve onu en son Eham'da gördüm."

"Hepiniz oraya mı gidiyorsunuz?" "Yolda oradan geçebiliriz."

Sebastian elini bileziğe doğru uzattı ve onu tutan zincire karşı elinden gelenin en iyisini yaptı. "Bileziği bana ver. Onu takacağım. Ama Rian benim.

onunla tekrar karşılaşmak. Anlaşıldı mı?"

"Mükemmel." Sebastian'ın zincirlerini çözdüm, bileğine sihirli nullification bileziğini taktım ve sonra kalkmasına yardım ettim. Tek Göz sağ bacağına sürtünürken hafifçe titredi ama dik durdu. Sebastian da en az benim kadar gururluydu. "İntikam güçlü bir uyuşturucu, değil mi?"

"Damarlarınızda akmaya başlayana kadar hayal edebileceğinizden daha güçlü."

"Bunun seni tüketmesine izin vermemeye çalış," diye mırıldandım, beni dinlemediğini biliyordum. Muhtemelen Rian'ı öldürmenin yollarını düşünüyordu. Tıpkı benim Kral Isaac ve Angelo'ya yaptığım gibi. "İnsanlığını korumak intikamdan daha önemlidir. Nefretinin nesnesini öldürmek sadece nefret döngüsünü devam ettirir. Ancak bunu kırdığınızda gerçekten büyüyebilirsiniz."

Sebastian beni duymadı, ben de kendimi tekrar etmedim ve her ikimiz de yanlıştık olsak bile doğru olanı yaptığımızı düşünmeye devam ettik. Güneşi tekrar gördüğümüzde hiçbir kadın birbiriyle konuşmuyordu ve havadaki gerilim ağır ve yapışkan bir hal almıştı, sanki yanlış bir kelime tüm geminin patlamasına neden olacaktı gibi.

"Sebastian artık bizimle," dedim Chloe'ye, geminin küpeştesine yaslanırken. "Rian'dan intikam almak istiyor."

"Peki ne zaman alacak?" diye sordu.

Omuz silktim ve gökyüzüne doğru baktım. "Sanırım 1. dışarı çıkacağız." Alnını korkuluklara dayadı. "Hiç kolaylaşmıyor."

"Hayır, asla kolaylaşmaz."

Ve nadiren dinlenip düşüncelere dalma fırsatı bulduğumuzdan, Naomi ufukta hemen dikkatimizi çekmesi gereken bir şey fark etti. "Uçurumun yakınındayız!" diye bağırdı.

"Demir atmaya hazırlanın!" Chloe emretti. Sırtımı sıvazladı ve gideceğimiz yere doğru baktı. "Bir kez daha imkânsızı başarıp başaramayacağını görme zamanı Michael."

ÇAPRAZ GÖZLÜ

Uçurum, Vargo'ya geldiğimde hakkında duyduğum ilk şeydi. Herkesin ayıkken hakkında konuşmaktan korktuğu, ama sarhoşken... hakkında teori üretebildikleri bir sır gibiydi. Yani, nasıl yapamazlardı ki? Denizde suyun içine aktığı ve sonu olmayan imkansız bir düden vardı. Celona'nın bir parçasının okyanusa çarpması sonucu mu oluşmuştu? Efsanevi bir devin yuvası mıydı? Ya da daha da kötü bir şey mi? Wolven Kralları'yla bir şekilde bağlantılı olduğundan hiç şüphem yoktu. Onların bu dünyadaki pek çok yarasından biri olamayacak kadar mükemmel bir yara iziydi.

Uçuruma yaklaşmak başlı başına bir başarıydı. Çok hızlı yaklaşan bir gemi akıntıya kapılıp sürüklenir ve mürettebatını da beraberinde götürürdü. Çok yavaş gitmek ise daha da tehlikeliydi. Uçurum, neredeyse yarı açık kapılar gibi taş duvarlarla çevriliydi ve uçurumda yok olan gemi sayısı kadar gemi bariyerlere çarpıyordu. Her ikisinin de ölümü garantiydi. Hiç kimse onu geçmeyi başaramamıştı.

Neyse ki Chloe yetenekli bir dümenciydi ve Naomi de rüzgâr kumandaları sayesinde yönümüzü ve hızımızı herkesten daha iyi kontrol edebiliyordu. Tekneyi bırakabileceğimiz küçük durgun su koyuna yaklaşırken hepimiz kararsızdık.

gemimizin sürüklenme riskine girmeden bir demir atmak. Ama gemi güvende olduğunda, işin zor kısmı başlıyordu: Uçurumu geçmek için bir yol bulmak. Görünüşe göre bu bana bağlıydı.

Baskı yok.

Botlarımı tekmeledim, gömleğimi başımın üzerine çektim ve sonra tahtada yürüdüm. Ayak parmaklarım tahtanın kenarına tutunurken, görüşüm uçurumun üzerinde uzanan sisle çevrili tek bir kara parçasına odaklandı. Bulduğum yerler arasında bana en tuhaf ve büyümlü geleni burasıydı. Bu nasıl oluşmuştu? Ve nasıl böyle kalmıştı? Deniz suyunun eninde sonunda burayı doldurması gerekmez miydi?

"Ben de seninle geliyorum," dedi Serena, soyunmaya başlayarak. Chloe hemen müdahale etti, gömleğini alnını geçmeden geri çekti. "Ah, hadi ama. Onu oraya yalnız göndermemeliyiz! Ve benim gitmem mantıklı! Tekneye bir şey olması ihtimaline karşı sen ve Naomi'nin burada olmanız gerekiyor."

"Orada ne olduğunu bilmiyoruz," dedi Chloe. "Michael bunun üstesinden gelecektir. Daha önce de daha kötüleriyle karşılaştı ve üstesinden geldi."

"İntihara meyilli bir hamamböceği gibiyim," diye itiraf ettim. "Tüm çabalarım rağmen dünya henüz benden kurtulmanın bir yolunu bulamadı." İfadesi sert bir yüz buruşturmaya dönüşmeyince, "Ciddiyim. Bir olacağım. Sadece etrafı kolaçan edip geri döneceğim. Söz veriyorum."

Küçük bir çocuk gibiydi, kollarını kavuşturup benden uzağa bakarken suratını asıyordu. "Tamam. Ama ben gittiğini fark etmeden dön."

"Nasıl emrederseniz, Majesteleri." Derinden eğildim. "Sebastian, bana katılmak ister misin?"

Bana el salladı. "Rian içeride olmadığı sürece olmaz."

"Şüpheli." Uçuruma doğru döndüm. "Burada hiçbir şey yok."

Tahtadan atlamadan önce burnumu tuttum, arkamda bırakırken yaylı tahta yukarı ve aşağı zıpladı. Körfeze daldığımda su hızla yanımdan aktı, keskin soğğun şoku ancak hareket etmeyi bırakıp yukarı doğru yüzmeye başladıktan sonra tenime ulaştı. Yüzeye çıktım, ilk nefesin tadını çıkardım ve sonra ayağa kalkıp kıyıya kadar yürüyebilmem için birkaç kez tekme attım. Burada kum yoktu, yol boyunca sadece keskin kayalar vardı.

Gemiye el sallayarak iyi olduğumu söyledim ve sonra uçuruma doğru ilerlemeye başladım. Ayak parmaklarım üzerinde uzanan kara parçasına dokunduğu anda kara uğultulu rüzgâr ilerleyişimi karşıladı. Vücudumu hemen susturdum, kollarımı yüzüme kapatıp ilerlemeye çalıştım ama rüzgâr beni geriye doğru savurdu ve bir top gibi suya geri yuvarlanmama neden oldu.

Sığ suda, karaya ayak basmış 1sh Ropping gibi oturmak utanę vericiydi ama az önce karşıya geçmeye çalışırken ne kadar bunaldığımla kıyaslanamazdı. Kara rüzgârı daha önce Dark'ın anılarında hissetmiştim. Ama gerçekte neden buradaydı? Birinin anılarında yaşarken deneyimlediğim dünya ile burası arasında bir bağlantı var mıydı?

Cevaplarım yoktu. Ama aptalca bir ısrarcılığım ve düşünmeden bir şeylere atılmak gibi esrarengiz bir yeteneğim vardı. Ben de aynen öyle yaptım. Sonunda işe yaramadığını fark etmeden önce kara rüzgâra tekrar tekrar yüklendim -birçok kez geri savruldu-. Bölgeyi etkisiz hale getirmek işe yaramadı. Kara rüzgâra yumruk atmaya ya da sürünmeye çalışmak da işe yaramadı. Ve sonunda kara rüzgâr saçmalıklarımın bıkıtı ve yoğunlaşmaya başladı, uçurumun girişinde siyah bir kapiya benzeyene kadar dönmeye başladı.

Naomi Fabrications'ı sayesinde yumuşak bir sesle yanıma indi. Beni ayağa kaldırdı ve sığ sudan çıkardı. "Hiçbir şey işe yaramıyor, ha?"

"Kesinlikle hiçbir şey." Başımı kaşıdım, hâlâ kara rüzgâra bakıyordum. "Bu hiç mantıklı değil. Büyü, onu kontrol eden biri olmadan kendi kendine mi çalışıyor? Ve eğer öyleyse, nasıl?"

Naomi omuz silkti ve sonra kara rüzgâra kendisi saldırdı. O da geri savruldu ama kendini havada yırtıp benden daha zarif bir şekilde yere inmeyi başardı. "Lanet olsun," diye küfretti. "Dilim kurusun. Burada dolandırıcılık yaptığımızı sanmıyorum. Açıkça yanlış bir şey yapmıyoruz."

Bölgeyi araştırdık ve su, küçük sivri kayalar ve ilerlememizi engelleyen kara rüzgârdan başka bir şey bulamadık. Naomi gemiye dönmeye hazırlanırken ben son bir umutsuz hamle denedim: Uçuruma doğru bağırdım.

"Merhaba!" Sonsuz karanlığa doğru çığlık attım. Tüm şelalelerin gürültüsü neredeyse beni boğuyordu. "Karşıya geçmek istiyorum. Benim için yolu açabilir misiniz?"

Hiçbir şey.

"Seni rahatsız etmeyeceğiz!" Ben de ekledim. "Sadece Yeniden Doğan Titan'a ulaşmamız gerekiyor." Yine bir şey yok.

"Lütfen! Karşılığında size verebileceğim hiçbir şey yok, ama iyi bir şey yaptıktan sonra hissettiğiniz o sıcacık duygu hoşunuza gitmez mi? Bu harika olacak!"

"Hadi Mikel," dedi ısırlmış dilinin ucuyla. "Kafanı geri çek."

Söyleyebileceğim hiçbir şeyin yanıt vermeyeceğini isteksizce kabul ettim -bir şeyin ya da birinin beni dinlediğini varsayarak- ve Naomi'yle birlikte gemiye döndüm. Yukarı tırmandık ve kendimizi kenara çektik. Ne Chloe ne de Serena mutlu görünüyordu ama Sebastian kıkır kıkır gülüyordu. Tek Göz bile normalden daha kendini beğenmiş görünüyordu.

En azından birileri eğleniyordu.

"Bu tam bir zaman kaybıydı," diye mırıldandı Chloe, çoktan yola çıkmaya hazırlanıyordu.

"Denemeye değirdi," dedi Serena yumuşak bir sesle. "Eğer işe yarasaydı yolculuğumuz günler sürerdi. Sanırım dışarıdaki her gizemi çözemeyiz."

"Sanırım değil," dedim son bir kez daha uçuşuma bakarak.

Tantana yapmadan ayrıldık. Uçuşumun geçilmez olmasının bir sebebi vardı. Ancak güneş battığında ve uçuşum çok uzaklarda kaldığında, Celona'nın bir parçası gökyüzünde maviye boyandı ve keskin bir dönüş yaparak ufkun hemen ötesinde denize düştü.

Celona'nın parçalarında ikamet eden ses, eriyen kar taneleri gibi yukarıdan düştü ve kaybolmadan önce kulaklarımıza zar zor ulaştı. "Bunu denememeliydiniz. Ölümlerinizin yasını kendi çocuklarıymışsınız gibi tutacağım. Güle güle, Naomi Dexter. Elveda, Chloe Mason. Güle güle, Serena Hollow. Güle güle, Sebastian Margaux. Güle güle, Michael Kingman. Hepinizi hatırlayacağım."

Celona'nın düşen parçasından gelen dalga hızla yaklaştı, ayları kapattı ve bizi sürekli bir kasvete sürükledi. O kadar yüksekti ki bulutları sıyrıp geçti ve yavaşça bize doğru dönerken ince kalıntıları aşağıya sürükledi. Bir gemi katili üzerimize geliyordu ve ondan kaçmak, üstesinden gelmek ya da gemimizin yok edilmesine hazırlanmak ve bundan sonra gelecek olanla yüzleşmek için karar vermek için sadece birkaç dakikamız vardı.

FELAKET

Felaket, sekiz harfli bir kelimeydi. Ve her bir harf, gemi katili dalganın bizi batırmak için gelişini izlerken hissettiklerimizi mükemmel bir şekilde tanımlıyordu.

D inançsızlık içindi.

"Ne oluyor lan!" Naomi avazı çıktığı kadar bağırdı, gözlerini yaklaşan dalgaya dikmişti. "Neler oluyor? Hepiniz duydunuz mu? Neler oluyor?"

Ben beceriksizlikten yanaydım. Çoğunlukla benimkiydi, çünkü ağzım açık durmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Neyse ki Chloe zihinsel olarak böyle bir şeye hazırlıklı olmalıydı ve çoktan harekete geçmiş, müzakereye ya da soruya yer bırakmayan bir tonda emirler yağıdırıyordu.

"Naomi, indirebildiğin kadar yelken indir! Serena, şu uzun halatı al ve sana gösterdiğim 'denizci gururu' düğümüyle beline bağla. Sonra aynısını bana yap! Sebastian ve Michael geminin kalbini hazırlayın! Hemen! Bundan zor kaçacağız!"

S iğneleme içindi. Ki bu şaşırtıcı bir şekilde yoktu.

"*A*" hareket demekti. Chloe'nin emriyle hepimiz harekete geçtik. Naomi bir elinde hançerle kendini havaya fırlattı.

bez parçasını elinden geldiğince bağladı. Serena yakındaki ipi beline bağlamış, düğümü iki üç kez kontrol ettikten sonra aynı şeyi dümende bizi düz ve dar bir yolda tutmaya çalışan Chloe'ye de yapmıştı. Eğer bize yandan çarparsa işimizin biteceğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. En azından kafa üstü bir şansımız vardı.

Bu arada Sebastian ve ben geminin kalbini kullanıma hazır hale getirip çatlak ve delik olup olmadığını kontrol ettik. Gold Coast'taki tüm gemiler için standart bir donanımdı: gemiye on dakika boyunca suyu dışarıda tutabilecek kadar sıkı bir şekilde kapatılmak üzere tasarlanmış bir kare ponza. Ondan sonra bir kitap gibi açılır ve bir Roatation cihazı olarak kullanılabilirdi. Dört yetişkin adamı rahatça taşıyabilirdi. Rahatsız edici bir şekilde, yedi kişiye yetebilirdi.

Denizciler, kaptanları mümkün olduğunca çok sayıda mürettebatı kurtarmayı reddettiğinde, son saniyede geminin kalbini sabote eden, kilitleri ve menteşeleri sıkıştıran mürettebatların hikâyelerini anlattılar. Üstlerinin mürettebatı kendi istekleriyle terk ettikten sonra bir taş kutunun içinde yavaş yavaş boğulma düşüncesi birçok mürettebat için göz ardı edilemeyecek kadar cazipti ve bu da gemiyi öldüren dalgalarla karşı karşıya kalan gemilerin hayatta kalma oranının neden neredeyse sıfır olduğunu açıklıyordu.

Ama biz müttefiktik ve hepimize yetecek kadar yer vardı. Belki bundan kurtulabilirdik. Şansımız yaver gider de dalga gemimize çarptığında kimse ani bir akıl hastalığına yakalanmazsa ve hepimiz kendimizi daracık bir taş küpün içine kilitlersek, bu hayatlarımızı garanti altına almak için çok az şey yapardı. En fazla ölümümüzü geciktirirdi.

S sessizlik içindi ve dalga gittikçe yaklaşırken hepimiz görevlerimizi yerine getirdik. Çok geçmeden deniz suyu damlaları üzerime sıçramaya başladı. Zamanımız tükeniyordu.

"Naomi!" Chloe bağırdı. "Dalga vurmadan hemen önce kendini olabildiğince yükseğe fırlat! İnişini geciktirmek için yelkenleri kullan."

Naomi bir kucak dolusu kumaşla güverteye çıkarken, "Birini yanıma alabilirim," dedi. "Hepinizin o kutunun içine sıkışmasına gerek yok. Eğer-"

"Naomi," dedi Chloe yumuşak bir sesle ama bir çığlık gücüyle. "Hepimizin yaşayabilmesi için senin de yaşaman gerek. Eğer o kutu kendiliğinden açılmazsa, bizi dışarı çıkarman gerekecek. Anlaşıldı mı?"

Başını salladı, muhtemelen söylemek istediği yüzlerce ya da binlerce şey vardı aklında. Bu durum onu Chloe'ye duygularını itiraf etmeye zorlayacak mıydı? Ne yazık ki hayır. Arkasını döndü, kumaşı beline bağladı ve sonra bir avuç dolusu eline aldı.

T zamanlama içindir. Umutsuzca istediğimizde hepimizde eksik olan bir şey.

Tüm bu kaosun içinde ve üzerimize çökmek üzere olan dalganın gölgesinde Naomi gökyüzüne sıçradı - keskin bir ıslık sesi yukarıya doğru yolunu işaret ediyordu - ve tamamen gözden kayboldu. Chloe ve Serena birlikte parmaklıkların üzerinden atladılar ve Sebastian, Tek Göz ve beni kutunun içine ittiler. Metal kapıyı kapattık, zinciri çektik ve tam dalgalar üzerimize çöküp bizi rüzgârdaki bir tüy gibi savururken suya düştük. Çılgınlıklarımız çılgınlık içinde kayboldu.

E, boşluk içindir. Zihnin boşluğu. Kalbin boşluğu. Yuvarlanırken beden boşluğu. Serena'yı tuttum, başını yanlara çarpmasın diye göğsüme bastırdım... ve sonra çatlaklardan içeri su sızmaya başladı. Sebastian delikleri kapatmaya çalışırken Chloe'ye bileziğini çekmesi için bağırıyordu ve ben kollarımdaki kıza konsantre olmuşum.

R pişmanlık içindir. Söylenmemiş sözler için pişmanlık. Yapılmamış eylemler için pişmanlık. Ve vermediğimiz daha iyi kararlar için pişmanlık.

Sıcaklığım ikimizi de kapladı ve gözlerimi kapatıp yaşayabileceğimizi umdum. Sonra başımın arkası arkamdaki pomzaya çarptı ve karanlık beni kollarına aldı.

INTERLUDE

BÜYÜK KARDEŞ

Trey, Asma Bahçeleri'ni doğu yakasındaki oluklardan taşacak kadar tahıl alkolüyle yaktı. Zalimleri, yangını durdurmak için 1relghting Fabricator'ları ile çok geç geldiler. Bunun yerine, komşu bölgelerden izlediler ve yangının yayılmasını önlemek için ellerinden geleni yaptılar. Başarılı oldular ama tüm şehir onun soylulara karşı savaş ilanını gördü. 1re bir gün ve gece boyunca yandı ve ertesi sabah güneş, Milis Mahallesi'nin yıkımı sırasında her şeyden daha yoğun olan siyah dumanın arasından puslu bir şekilde parladı.

Büyük Birader için aranıyor posterleri hızla ortaya çıktı. Yüzünün kaba bir çizimi yerine üzerinde bir soru işareti vardı. Onun ödülü Kara Ölüm'ünkinden daha yüksekti. İmparator'unkinden daha yüksekti. Michael Kingman'inkinden bile yüksekti. Ve Trey bir kral bile öldürmemişti.

Trey bunun Michael'ı rahatsız edeceğini biliyordu.

Michael'ın annesi onu sözde gizli sığınağında küller soğumadan bulmuş, tiranları devirme hayallerini mahvetmek için bir kabus gibi gelmişti. Trey, Michael da orada olmadığı için rahatlamıştı. Nedeni ne olursa olsun, asla tam olarak kopamadığı tek kişi oydu. Gerçi savaşının tam olarak tamamlanması için onu da ortadan kaldırması gerekiyordu.

"Treyvon Wiccard," diye bağırdı kapı aralığından. Trey'in adamlarından biri onun içeri girmesini engelledi ama ikisi de istese onu ezip geçebileceğini biliyordu. Onun uysal günleri uzun zaman önce sona ermişti. "Konuşmamız gerek."

Trey, ısırıldığında kopmak yerine ezilen kızarmış hamuru yemeye devam ederken ona el salladı. Juliet masasının üzerinde yükseliyordu ve midesi çalkalanıyordu. Onun varlığı ona rahmetli annesini hatırlatmıştı. Yine de öfkeleri aynı değildi. Annesininki kaotikken, Juliet'inki dürüsttü.

"Bunu oku." Trey ona düzgünce katlanmış bir mektup uzattı. "Neden?" diye sordu ve onun okuyabileceğinden daha hızlı okudu.

"Michael denize açılmadan önce gönderdi. Gerçi bir süredir ondan haber alamıyorum."

Juliet kaşlarını ovuşturdu ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "İnanılır gibi değil. Nasıl oluyor da Michael'ın isyan etmek gibi doğal bir içgüdüğü var?"

"Biraz komik, değil mi?"

"'Komik' benim seçeceğim kelime değil." Masada ona katıldı. "Ama buraya seninle konuşmaya geldim. Ne kadar ileri gideceksin?"

"Artık krallar yok. Artık kraliçeler yok. Artık asalet yok." Onun gözlerinin içine baktı. "Artık Kingman yok."

"Bunu yok ederseniz arkanızda hangi sistemi bırakacağınızı biliyor musunuz?"

"Umurumda değil," diye itiraf etti. "Hükümdarlık bana göre değil. Ben sadece adaletsizliği sona erdirmeye çalışıyorum.

Benim yapamadığımı başkaları yapacaktır."

"Yani tiranların değişimi mi?"

Kadının sözleri Trey'in omurgasında bir karıncalanmaya yol açtı. "Hayır."

"Ah, özür dilerim," diye alay etti. "Ben de öyle düşünmüştüm. İyi adamlar her zaman değişim yaratmak ister ve genellikle hükmetmenin yok etmekten daha zor olduğunu keşfederler. Eğer Hollow'u bulduğundan daha iyi bir yer olarak bırakma konusunda ciddiysen, o zaman yönetmek için omurgaya ya da başkaları başarısız olduğunda başarılı olabilecek bir kurum yaratmak için bilgiye sahip olmalısın."

"Yönetmek istemiyorum," diye mırıldandı. "Nefret ettiğim şeye dönüşmeyeceğim."

"İşte muamma burada yatıyor. İnançlarınızdan ödün vermeden nasıl aynı adam olarak kalabilirsiniz?"

Trey tereddüt etti. "Neden bana bu konuda ders veriyorsun?" "Çünkü sana inanıyorum."

Trey annesinin kulağına fısıldadıklarını unutamadığında, bu sözler bir

lanetti: Değersiz olduğunu. Hem onu hem de Jamal'ı öldürdüğünü.

Sevgiye ya da övgüye layık olmadığını. Kurtarılamayacak kadar kırılmış olduğunu.

Juliet şöyle devam etti: "En büyük oğlum görev yerine sevgiyi seçti. Ortanca çocuğum kendi yolunu buldu ve en küçüğüm kayıp. Ben de başka birine, size oynamaya karar verdim." Öne doğru eğildi. "Hollow'un her zaman bir Kingman'a ihtiyacı vardır."

"Ben bir Kingman değilim. Ben bir hiçim."

Ona dudak büktü. "Kingman ailesi sona eriyor. Lyon'un çocuğu bir Ryder olarak doğdu. Michael ve onun soyundan gelenler ismi taşıyacaklar ama pozisyonu değil. Ve Gwen'in çocuk istediğinden bile emin değilim. Bu yüzden bir alternatif bulmanın önemli olduğunu düşünüyorum."

"Anlamıyorum."

"Nefret ettiğiniz bir şeye dönüşeceğinizden endişe ettiğiniz için mi yönetmek istemiyorsunuz?"

Trey başını salladı.

"Ya yanınızda asla taviz vermeyeceğinize söz veren biri olsaydı?"

"Yani Kingman ailesini yerinde tutmamı mı istiyorsunuz?"

"Hayır. Kingman ailesi fikrini alıp daha iyi bir hale getirmeni istiyorum."

"Bunu... bunu bir organizasyon haline getirmemi mi istiyorsun? Daha ziyade bir çağrı

bir görev mi?"

"Şimdi anlıyorsun." Gülümsemesi daha da genişledi. "Gel, Trey. Sana göstermem gereken bir şey var."

Trey ve Juliet Kingman Kalesi'ne geri döndü. Bir örümcek ağı kalesi olduğu günler çoktan geçmişti ve şimdi tüm alan parlıyordu. Restorasyonu büyük bir emekle yapılmıştı, büyük salon düzinelerce mumla aydınlatılmıştı ve ortadaki masa bir düzine kişi için hazırlanmıştı. Diğer küçük masalar da yakınlardaydı. Omuz omuza otursalar burası birkaç yüz kişiyi rahatlıkla doyurabilirdi. Ocak ısıllı ısıllı yanıyordu, yanında bütün kış yetecek kadar odun yığını vardı ve her an yakılmaya hazırды.

Trey parmaklarını masanın başında duran sandalyenin cilalı taşlarında gezdirdi ve ailesiyle birlikte yemek yemenin nasıl bir şey olduğunu hatırladı.

Bunu bir daha yapma şansı olup olmayacağını merak ediyordu.

Juliet'in yakındaki bir merdivenden aniden inişi onu hayal aleminden çıkardı. Sol omzuna küçük bir çanta asmıştı, seyahat için giyinmişti, omzuna bir hançer ve belindeki kemerde bir kılıç vardı.

"Ben gidiyorum. Savaşan Devletler'de iyi mücadeleye devam edeceğim sanırım," dedi. "Bu şehirde olmak hayatımın ne olduğunu acı bir şekilde hatırlattı..." Gözleri ocağın üzerinde asılı duran Kingman ailesinin tablosuna takıldı. Tablo hırpalanmış ve yırtılmıştı, David Kingman'ın yüzü de yırtılmıştı... ama Kingman ailesinden geriye kalan tek yarı eksiksiz resim buydu. "... ve artık bu pişmanlıkla yaşayamam. Bir şeyler yapmalıyım. Kingman'dan başka bir şey olmalıyım."

"Ne?" Trey kekeledi. "Peki ya çocukların-"

Bağırmadı ya da sözünü kesmedi, sadece üzgün bir şekilde gülümsedi. "Hiçbiri buraya geri dönmeyecek. Hepsi başka yollar seçti ya da seçmeye zorlandı. Bana ihtiyaç duyarlarsa ya da beni isterlerse, yine beni bulurlar. Hepsine mektup gönderdim. Ama burayı bir yetimhane, Kingman adını devam ettirecek bir kurum ya da yok edilecek başka bir sembol olarak istiyorsanız, ne yaparsanız yapın." Üzerinde düzinelerce pirinç, altın ve bakır anahtar bulunan bir anahtarlığı ona fırlattı. "Bu senin, Trey."

"Bu kadarı çok fazla," dedi çılgınca. "Bunu istemiyorum. Gölgelemin dışında çalışıyorum. Ben hiç kimseyim. Ben-"

Juliet ona sarıldı ve Trey sanki ikiye bölünecekmiş gibi kasıldı, ama Juliet ona karşılık verene kadar kollarında yavaşça yumuşadı. Güzel bir histi.

"Sen iyi bir adamsın, Trey. Hayatta eline boktan bir el geçti ama ben sana inanıyorum. Ve bana ihtiyacın olursa yanında olacağım." Ayrıldılar. "İyi ol, tamam mı?"

"Teşekkür ederim," dedi.

Juliet gitmeden önce onun saçlarını okşadı ve sonra tek başına ve isimsiz bir şekilde Hollow şehrinde kayboldu. Kingman mirasındaki rolü sona ermişti ve şimdi bu miras Trey'in omuzlarındaydı. Onu yok edecek miydi? Yeniden mi keşfedecekti? Yoksa solup gitmesine ve ölmesine izin mi verecekti?

Bir cevap bulmak için zaman yoktu. Gwendolyn'in önünde, diğer tarafında karlı bir manzara olan gerçekte bir gözyaşı belirdi

Kingman ve Kyros Ryder duman ejderhasının bedenini içinden geçirdi. Joey Ryder gözleri kapalı, şeker kaplı bir buz saçağını yalayarak onları takip etti. Yakındaki bir masa, bir şeyi başka bir şeyle değiştirir gibi yırtıktan geri döndü.

Trey'in önünde sessiz bir şekilde durdular.

"Onu kim öldürdü?" Kimse konuşmayınca Trey sordu.

Kyros gururla elini kaldırdı. "En iyi arkadaşımın intikamını aldım."

"Aferin sana." Bir duraklama. "Gwen, az önce anneni kaçırdın." Annesinin az önce ayrıldığı yönü işaret etti. "Hollow'dan ayrılıyor. Onu getirmemi ister misin?"

Gwen başını salladı ve Rian'ın cesedini yakındaki bir masanın altına tekmeledi. Kalp henüz çıkarılmamıştı. "Onunla etkileşime geçemem, yoksa işverenim beni cezalandırır. Bu zaten yeterince büyük bir isyan eylemi. Düşmanının müttefiklerinden birini topladığımı öğrenirse beni öldürür."

Trey anahtarlığı yakındaki masanın üzerine fırlattı. "Siz üçünüz neden buradasınız?"

Bir şey mi oldu?"

"Michael'ın yakında yardımımıza ihtiyacı olacak," dedi Kyros. "Ve biz de ona ihtiyacı olan desteği vereceğiz."

"Meşgulüm." Trey başının arkasını kaşıdı. "Burada insanlar bana güveniyor. Onları haber vermeden öylece bırakamam."

"Bu 1ne," dedi Gwen. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Rian'ın cesedinden kurtulmam, bir müttefik için bir durak daha yapmam ve sonra da kalbiyle ne yapacağımıza karar vermem gerekiyor."

"Bu zorbalık gibi geliyor."

"Öyle mi?" Gwen tatlı bir şekilde karşılık verdi. "O zaman iyi. Çünkü öyle."

"Senin Michael'dan daha korkunç olduğunu hep biliyordum." Dramatik bir şekilde iç çekti. "Önemli değil, gerçekten. Bu bana karar vermeyi ertelemem için zaman kazandıracak." Trey tekrar anahtarlığa baktı. "Yok et, değiştir ya da yok ol. Hangisi olacak?" Sonra diğerlerine dönerek, "Pekâlâ. Bu sefer kimi döveceğiz?"

YENİ BİR DANS

Göğsüme sürekli vuran bir yumruk, içimde ne kadar su varsa hepsini dışarı çıkarırken dudakları sıcak bir şekilde dudaklarıma yapıştı. Gözlerim açılmayacak kadar ağır, kollarım hareket edemeyecek kadar Rimsy ve kalbim ancak bir Reeting fısıltısı gibi hissediyordu.

"Yaşa," diye yalvardı. Dudaklarını tekrar benimkilere bastırdı ve derin bir nefes verdi. "Yaşa. Lütfen yaşı. Yaşa."

Ona çok yorgun olduğumu söylemek istedim. Benden çok fazla şey beklediğini. Ama ne zaman konuşmaya çalışsam, ağız dolusu kusan tuzlu sudan başka bir şey çıkmıyordu. Göz kapaklarımı araladı ve beni ona bakmaya zorladı. Arkasındaki ay Serena'nın başını haleliyor ve sıcak gülümsemesi bana kendimi yukarı itme gücü veriyordu.

Derme çatma bir gemiye dönüştürülmüş bir pomza tabakasının üzerinde yüzüyorduk. Naomi'nin birlikte yükseldiği yelkenler gemiye güç sağlamak için yeniden kullanılmıştı. Kuzgunlar sırt üstü yatmış, hâlâ nefes almaya çalışıyorlardı, Sebastian ise dizlerini göğsüne çekmiş kıvrılmıştı. Yüzü pençe izleriyle kaplıydı, Tek Göz'ün bıraktığı kanlı yaralar vardı. Hepimiz sırlıslık olmuştuk.

Serena bana sıkıca sarıldı. Sonra sarılmayı bıraktı ve ıslak saçlarından üzerime su damlarken beni kol uzunluğunda tuttu. Her zaman böyle miydi?

güzel miydi? Yoksa deniz suyu beni delirtmiş miydi? "Neredeyse ölüyordun."

"Neredeyse' burada anahtar kelime," diye mırıldandı Naomi. "Onun boğulduğunu, bıçaklandığını, kesildiğini ve asıldığını gördüm ve hamamböceği her zaman yeniden ayağa kalkıyor. Tanıdığım herkesten daha şanslı."

"Özür dilerim," dedim Naomi'yi görmezden gelerek. Sebastian bana bakarken ve diğerleri toparlanmaya başlarken kızarıklığımı gizlemeye çalışıyordum. "Öyle bir şey yapmaya çalışmıyordum."

"Umurumda değil. Bir daha yanımdan ayrılmaya izin yok, anladın mı?"

Kalp atışlarım boğazımda düğümlendi. "Bazı şeyler benim kontrolüm dışında. Bilmiyorum-"

"Lojistiği önemsiyor gibi mi görünüyorum?" Serena benden uzaklaştı, bir eliyle yüzünü kapatırken bir dizini göğsüne dayadı, kaşlarının arasından belli belirsiz bir çatıklık görünüyordu. "Bana yabancı olmalısın ama bana sarıldığında nasıl hissettiğimi biliyorum. Bu yüzden, bundan sonra... benimle kalacaksın. Yeterince açık olabildim mi?"

"Serena," diye fısıldadım.

"Sana emretmek zorunda mıyım?" Ayağa kalktı ve ufka baktı. Gemimizin son kalıntıları da dalgaların altında kayboluyordu. "Unutulmuş olmanın birkaç faydasından biri de bu. İstedığimi yapabiliyorum. Sonuçları ne olursa olsun. Sadece bu seferlik... belki sen de benim örneğimi izlemelisin."

Ben istedim. Kaçabilirdik. Özgür olabilir, Hollow politikasından ve bunca yıldır başımıza bela olan lanetten kaçabilirdik.

"Peki." Kalkmama yardım etmesi için elimi uzattım. "Son nefesime kadar senin yanında olacağıma söz veriyorum."

Serena gülümseyerek beni yerden çekti. "Gördün mü? O kadar zor muydu?" Keşke bilseydi. "Sanırım değil."

"Siz ikiniz işinizi bitirdiniz mi?" Sebastian beklenmedik bir şekilde seğirdiğinde yüzünü buruşturarak sordu. "Çünkü hâlâ denizin ortasında sıkışıp kalmış durumdayız ve bu aptal ponza teknesi dışında ne yiyecek, ne su, ne de başka bir şey var."

"Bir günlük Roat mesafesinde bir ada var," dedi Chloe. Dark'ın su dolu haritasını çıkardı ve yolumuzu bulmak için yıldızlara doğru tuttu. "Diğer Uyuyan Kentler gibi bir isimle işaretlenmemiş, o yüzden bu adaya ulaşabileceğimizden emin değilim."

ama başka bir seçeneğimiz yok. Bir sonraki en yakın ada en iyi ihtimalle birkaç gün uzaklıkta."

"Gezgin'den ne büyük bir hediye," diye mırıldandı Sebastian, hâlâ yaralarını sarıyordu. Fırsatını bulursam bu gemiyi onun dokuyup dokumadığını soracaktım. Tek olası açıklama bu gibi görünüyordu.

Büyüden her zaman çok korkmuşumdur. Yeteneklerimle isteyerek deney yapamayacak kadar gergindim ama bazen... her şeyden bunalmadığım zamanlarda... büyü hakkında daha fazla şey öğrenme düşüncesi eğlenceli geliyordu. Bedeli yüksek olsa bile. Kim sihir öğrenmek istemez ki?

"Olanlar hakkında konuşacak mıyız?" Naomi sordu. "Celona parçası üzerimizden geçtikten sonra bir ses duyduk. Neydi o ses?"

"Bir Wolven Kralı," dedim. Herkesin gözleri bana odaklanmıştı. "Gwen'in patronuyla savaştığımda Celona'nın parçalarını bana yöneltebildi. Sanırım uçurumu geçmeye çalıştığımızda bir tanesi bize ay düşüşünü hedef aldı. Ama o 1. kral değildi. Onun sesini tanıyabilirim."

"Demek ikinci ya da üçüncüydü," diye karar verdi Chloe. "Ama neden bize saldırdılar? Sanki şunu yapmaya çalışıyor gibiydiler-"

"Bizi cezalandırın," dedi Sebastian. "Sanki kutsal toprakları ihlal ediyormuşuz gibi."

"Onlardan biri orada hapsedilmiş olmalı," dedim. "Bu, başka bir kralın neden birinin oraya girmesini engellemeye çalıştığını açıklar."

Serena çekingen bir tavırla, "Bu fazla kanıtı olmayan büyük bir mantık sıçraması, Michael," dedi. "Bu ifadeyi destekleyebilecek herhangi bir şey gördük mü? Onunla karşılaştığınızda İlk Kurt Kral ne dedi? Planları hakkında herhangi bir işaret verdi mi?"

Başımı salladım. "Sadece Titan'a doğru gittiklerini söylediler."

Sebastian yuvarlandı ve konuşmayı bitirdiğini belli etti.

Kara kedi de ona katıldı ve boynuna uzandı.

"Bu arada ne yapmalıyız?" Naomi yelkenlere küçük bir rüzgâr üflerken Serena sordu ve denizcilerin kullandığı aynı kırmızı yıldızla yönümüzü bulup doğruya doğru hızla yol aldık.

"Bu," dedi Chloe, ısınmak için Naomi'nin yanına kıvrılırken. "Sürdüğü sürece gece gökyüzünün tadını çıkar. Soğuk olabilir ama birlikteyiz ve sabah güneş bizi diri diri yakacak. Oh, ve kimse parmaklarını suya sokmasın. Orada

Etrafımızda köpekbalıklarının çekecek kadar Sebastian'ın kanı var ve isteyeceğimiz son şey uzuvlarımızın kaybolması."

Sebastian öksürdü.

"*Daha fazla* kayıp uzuv," diye ekledi.

Herkes tartışamayacak kadar yorgundu. Chloe ve Naomi birlikte kıvrılmış, ikisi de hafifçe horluyorlardı. Sırada Serena vardı, başını omzuma koymuş uyuyordu. Acı ve rahatsızlığın var olmadığı bir dünyada onlara katılmaya çalıştım... ama uyku beni asla bulamadı. Sanki gerçeklik bu acının her anını yaşamamı istiyordu. Bu yüzden başka şeylere odaklanmak zorunda kaldım. Kendimi ve büyülü yeteneklerimi geliştirmeye devam etmek gibi.

"Sebastian," diye fısıldadım. "Uyanık mısın?" "Hayır," diye karşılık verdi.

"Dokumacılık hakkında ne biliyorsan bana öğret."

Yüce Soylu gözlerini kocaman açarak yuvarlandı. "Oh, vals nasıl da değişti. Ben diğerleri kadar kolay bir öğretmen olmayacağım. Biz asillerin hayatta kalmak için nasıl savaştığımızı bilmeniz gerekecek." Sırıttı. "Seni merhamet için yalvartacağım."

YENİ BÜYÜ, YENİ MICHAEL

Kızlar çok yorgundu, bu yüzden Sebastian'la Dokuma eğitimine başladığımızda ne çılgılığını duydular ne de bir parça süngerini yan tarafıma sapladığında teknenin sallandığını hissettiler. Bu sadece bir Resh yarasıydı ve en fazla birkaç gün içinde iyileşirdi. Ama beni suya ittiğinde, bunun beni köpekbalıklarına yem etmek için hazırlanmış bir oyun olup olmadığını merak etmeye başladım.

"Bu gereksiz görünüyor," dedim suya basarak. "Chloe sudaki kanın köpekbalıklarını çekeceğini söylememiş miydi?"

"Mesele de bu zaten," dedi Sebastian. "Vücudunuz hayatta kalmak için mücadele ederken zihniniz ölümden korkmak zorunda. Fabrications ile vücudunuzdaki anormallikleri araştırıyorsunuz. Dokuma ile vücudunuzu etrafındaki dünyayı kendi iradesine göre bükmeye zorluyoruz. Bu da bat ya da yüz durumları anlamına geliyor."

Vücudum acı verici bir şekilde uyuşmuştu ve bir an bile hareket etmeyi bıraksam titriyordum. Başımı suyun üzerinde tutmak için attığım her kulaçta üzerimden koyu renkli su damlaları damlıyordu.

"Fabrikasyon sürecine başlayın," diye emretti Sebastian. "Normalde bunu yapmamız gerekmezdi ama uzmanlık alanınız nadir ve doğada manipüle edebileceğiniz bir şey bulacağınızdan şüpheliyim."

Sıcaklığı göğsümde toplarken bir dizi küfür mırıldandım ve bir şey baldırıma sürünüp beni tekneye doğru hamle yapmaya zorlayınca hemen kaybettim. Sebastian ayaklarıma tekme atıp beni suya geri iterken bağırdım.

"Bu kadar korkak olma!" diye tısladı. "Muhtemelen sadece bir yılan balığıydı. Eğer bir köpekbalığı olsaydı, şimdiye kadar suyun altında ve delik deşik olmuştun."

Sebastian suyun içinde olmayan bir adam için cesurdu. Özellikle de etrafımda bir şeyin hareket ettiğini *hissettiğimden* beri. Büyük bir şey. Sabırlı bir şey. Gerçek bir yırtıcı. Ve kısa bir süre önce suda yüzebilecek kadar kendine güvenen biri olarak... Bunun sümüksü bir yılan balığı ya da saldırmak için fırsat kollayan sıradan bir kırmızı balık olmadığından emindim. Umarım deniz dibi çok aşağıda değildir, çünkü yakında onu görebileceğime dair içimde bir his vardı.

Göğsümdeki sıcaklığı geri kazandıktan sonra, "Onu geri aldım. Şimdi ne olacak?"

"Önce acıya odaklanın. İçten dışa doğru bilin. Her bir çentik ve kesik ve vücudunuzun buna nasıl tepki verdiği."

Yan tarafımdaki kesiğe odaklandım. Göğsümün hemen altında, yan tarafımı boydan boya geçen yatay bir kesikti. Pürüzlü, kıvrımlı ve sığdı. Başım zonkluyordu, tırnaklarımin altındaki deri çiğ ve ağrıyordu ve ayak parmaklarımin arasındaki boşluklar terlemiş ve kabarmıştı.

"Anladın mı? Güzel. Şimdi bu acıyı kafanda zırh ya da kılıç gibi somut bir şeye dönüştür," diye başladı Sebastian. "Vücudunuzu kapladığını ya da elinizde tutulduğunu hayal edin. Sonra bu acıyı kullanarak onu var et. Onu gerçek yap. Bunu metali şekillendiren 1re gibi düşün."

Bu kadar kolay olamazdı... değil mi? Etrafımdaki suyu kaynatacak kadar sıcak hissedene kadar sıcaklığı ellerime gönderdim ve sonra bu sıcaklığın avucumdan uzanmasına izin verdim, yavaşça porselen bir tabak gibi geniş bir Sıçan diskinde dönüştü. Garip bir şekilde, sanki suyun içinde değilmişim gibi parmaklarımdaki kırıksıklıklar kayboldu ve artık hiçbir şey ıslak gelmiyordu. Sadece ılıktı. Sıcaklığı ayaklarımin tabanına kadar taşımaya ve altlarında dairesel plakalar oluşturmaya çalıştım... ve

suyun üstünde iki görünmez platformun üzerinde duruyordum. Soğuk rüzgâr tüylerim diken diken olurken kan ve su aşağıdaki denize damlıyordu.

"Neler oluyor?" Ayaklarımı hafifçe hareket ettirerek mırıldandım. Plakalar ayaklarıma takılmıştı ve nereye gidersem gideyim beni takip ediyorlardı. "Bunu nasıl yapabilirim? Dokuma bu mu?"

Sebastian başını salladı. "Dokuma, uzmanlığınızı manipüle etmenizi sağlar.

Yeterince pratik yaparak ve yeterince acı çekerek her şeyi yaratabilir ve kontrol edebilirsiniz." "Acı ile yetenek arasında bir oran var mı?"

"Çok fazla acının ötesinde hiçbir şey çok fazla güce eşit değildir. Sıkışmış bir İngre taş bir heykeli bir süreliğine hareket ettirmemi sağlar, ama kırık bir İngre bir gün boyunca bir heykeli kontrol etmemi sağlar. Ayrıca uyuyakalırsan tüm Dokuma yeteneklerin iptal olur."

"Nefis," diye mırıldandım. Boş avucumu uzattım, acıya odaklandım ve içinde bir hançer hayal ettim. "Hadi, hançer. Ortaya çık ve-"

İki dokunaç ayak bileklerimi kavradı, beni aşağıya ve yüzümün üzerine çekti ve sonra beni aşağıya sürükledi. Şok, tüm nefesimi bir baloncuk seliyle dışarı attı. Görüş alanımın kenarlarındaki gri ve mor bir bulanıklık dışında beni aşağı sürükleyen şeyi seçemiyordum. Ama ondan uzaklaştığım sürece ne olduğu önemli değildi. Her şey soğuk ve kıymık kıymıktı ama göğsümdeki sıcaklığa odaklandım ve onu tekrar elime taşıdım. Elimde sert bir şey hissedene kadar kavisli bir hançeri tutmaya odaklandım ve dokunaçları kestim, bunun bu lanet olası şeyin ayak bileklerimle olan bağlantısını kesmeye yeteceğini umuyordum.

Şaşkınlık ve dehşet içinde hançer dokunaçları koparmadan geçti. Ama mavimsi mor dokunaçlar sanki içlerindeki kan akışı durmuş gibi gri ve cansız bir hal aldı. Üzerimdeki tutuşu gevşedi ve özgür olduğumu fark etmeden okyanusun derinliklerine doğru ilerlemeye devam ederken yukarı doğru fırladım.

Boğazım acıyla yanarken kurbağa tekmeleriyle güvenli bir yere çıktım. Yüzeye çıktığımda aldığım nefes geçmişte olduğu kadar iyi hissettirmiyordu. Belki de boğulmaya çok alıştığım için vücudum artık rahatlamıyordu. Symon derme çatma teknenin kenarına eğilmiş, kaşlarını kaldırmıştı.

"Geri gelmeyeceğini düşünmüştüm," dedi usulca. "Seni öldürmek gerçekten zor, değil mi?"

Kendimi yukarı çektim ve tekneye bindim. Diğerlerinden hiçbiri uyanmamıştı ve hâlâ huzur içinde horluyorlardı. Eğer bu kadar uyuyabildilerse, doğal bir felaket dışında herhangi bir şeyin onları uyandıracağından şüpheliydim. "Onlara ne söyledin?"

Sebastian omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Dizlerimi göğsüme çektim ve soğuşun bir kısmını hafifletmek için kendime sıkıca sarıldım. "Benden gerçekten de ölümüne gülecek kadar nefret mi ediyorsun? Dawn için uzun süre iyi bir arkadaş olmadığımı biliyorum ama... o beni affetti, peki sen neden affedemiyorsun? Yoksa Serena'yla olan ilişkim yüzünden mi benden nefret ediyorsun?"

Sebastian karşılık olarak güldü. "Senden nefret mi ediyorum? Sen ya da Kraliçen umurumda bile değil Michael. Bunu aldığımdan beri benim için bir araç oldun." Regal Şirketi'nin damgasını boynuna vurdu. "Özgürlüğümü, dünyanın adımı bilmesini ve asla başka bir adama boyun eğmemeyi istiyorum. Daha azı beni mutlu edemez."

"Özgürlük, bastıramadığımız ilkel bir dürtü gibi bizi çağırıyor," diye düşündüm. "Sahip olmadığımızda onu arzulamak yanlış değil ama... yalnızsan özgürlüğün hiçbir anlamı yok. Canavar olmak istiyorsan olabilirsin Sebastian. Ama bu sessiz anları daha az acı verici yapmaz... kafadaki şüpheli sesleri de sakinleştirmez. Özgürlük sana huzur getirmez, tıpkı gücün sana sevgi getirmeyeceği gibi."

"Her neyse." Sebastian bana arkasını döndü. "İyi geceler, Michael. Sabahı birlikte görelim."

Çocukluğu bana aylar önceki halimi hatırlattı. Sahip olduğu tek şey yönü olmayan bir hedef ve henüz bırakmadığı bir nefretti. Eğer yoluna devam etmezse, bu onu tüketecekti. Ama diğer yoldaşlarım gibi uyumak yerine gözlerini kapattım ve biraz daha zaman kazanmak için zihnindeki hiç bitmeyen koridorlara ulaşmaya çalıştım. Bir sonraki hamlemi düşünmek ve değerlendirmek için. Kadere meydan okumanın bir yolunu bulmak için. Ama şafak çok geçmeden söktü ve martılar dikkatimi dağıtarak beni ölmeye, öldürmeye ya da Tenere'nin paramparça oluşunu izlemeye zorlanacağım kader gününe bir adım daha yaklaştırdı.

Bu gerçekleştiğinde... Angelo ve Dark'ın kıyamet aşkını kucaklamayı seçecek miydim? Ve dünya benim yüzümden yıkılır mıydı?

PARÇALANMIŞ GERÇEKLER

Adaya yaklaştıkça garip özellikleri yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Sahildeki kum simsiyahtı ve yerleşime dair her iz yabani otlar, çardaklar ve tropik bitkilerle kaplıydı. Bir zamanlar özenle yapılmış bir rıhtım çürümüş, geriye orada olduğunu gösteren sadece birkaç tahta kalmıştı ve kumsal kırık tahtalar, paslanmış güller ve deniz tarafından sahiplenilmeden önce manevi değeri olduğuna şüphe olmayan biblolarla kaplıydı. Dalgalar yükselmeye başladığında Serena elimi tuttu ve dalgaları kıyıya doğru sürdük.

Naomi, Sebastian -kediye tutan- ve Chloe sahile yüzmüşlerdi ve soyunmadan ellerinden geldiğince kurulanmaya çalışıyorlardı. Boyunlarında, kollarında ve ayaklarında kum izleri vardı. Kum ıslak bir kâğıt gibi üzerlerine yapışmıştı ve biz onların yanına doğru ilerlerken, sahilde bir eğlence anından fazlasını geçirme fikri bile canımı sıkmaya başlamıştı. Tüm bu lanet kum, vücudumun on yıldır güneş görmemiş yarıklarına doğru yol alıyordu.

"Nerede yıkandığımıza dair bir fikri olan var mı?" Serena sordu. Akıllıca bir şey yapmış ve ayakkabılarını çıkarmıştı. "Uyuyan Şehirler'de bir yerde olmanın dışında."

Chloe göz bandını tekrar takmadan önce gözündeki kum tanelerini temizledi. "Adı sanı duyulmamış bir köy. En iyisi iç kesimlere doğru gitmek. Eğer birini bulacaksak... orada olacaktır."

"Buraya neden Uyuyan Şehirler deniyor ki?" diye sordum. "Sanırım Ehamian tarih derslerimin çoğunda uyudum."

"Bunu çocukken öğrenmiş olamazsın," dedi Chloe, sahile doğru ilerlerken. "Uyuyan Şehirler adını alalı... yirmi yıldan biraz fazla oldu. İlk bilgilerin çoğu spekülâtifti ve takip eden on yıl içinde yanlış oldukları kanıtlandı. Ve kendine saygısı olan hiçbir Arşivci söylentileri öğretmez."

Symon'un aynı fikirde olup olmadığını merak ederek kıkırdadım. "Daha önce ne olarak biliniyordu?"

"Torda, Yetimler Şehri."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve Sebastian ile Naomi şaşkınlıktan neredeyse geriye düşüyorlardı. Ama ilk konuşan Sebastian oldu. "Torda mı? Burası Torda olarak mı biliniyordu? Emin misin?"

Chloe yavaşça başını salladı. "Olumlu."

Ellerimi başımın arkasına koyup tırnaklarımı kafa derime geçirdim. "Ben... Ben... Burada ne oldu? Bilmem gerek."

"Neden?" Naomi sordu. "Burayı bu kadar özel yapan ne?"

"Sanırım arkadaşım Omari burada doğdu. Soyadı Torda. Bir keresinde bana yaşaması gereken kendi mirası olduğunu söylemişti ama... ama ne olduğunu hiç sormadım. Ona yardım etmeliydim." O kadar çok çılgılık atmak istedim ki boğazım ağrıdı. "Lütfen. Bana neler olduğunu anlat."

"Kendin görürsen daha iyi olur," dedi Chloe.

Adanın içlerine doğru ilerledik ve bir plajın canavarlığından uzaklaştık, biz yürüdükçe diğerleri kuruyordu. Bir zamanlar iç kısımlara giden patikalar uzun, dalgalı yeşil bitkiler ve bambularla kaplanmıştı. Yüksek ağaçlar bizi gölgeliyor ve Chloe, Sebastian'ın geminin keskin kenarlarından birinden yaptığı el yapımı bir palayla yolumuzu tıkayan Rora ne varsa kesip biçiyordu. Hava ıslaktı, garip kuş sesleri duyuyorduk ve hepimiz o kadar çok terliyorduk ki sanki hâlâ suyun içindeydik.

Chloe özellikle iğrenç bir bitkiyi kestikten sonra Torda'yı gördük. Ya da ondan geriye kalanları. Her bina garip bir turuncu renkle kaplıydı.

Yosunlar, çamurlu bir nehir ortasından akıyordu ve IreRies tembelce geri dönüyordu. Her yerde iskelet kalıntıları vardı, bazıları diğerlerinden daha fazla çürümüş ve parçalanmıştı. Ölü bedenlerin pis kokusu çoktan kaybolmuş, yerini çürümüş tropik meyvelerden gelen bir tatlılığa bırakmıştı. Burası çoktan unutulmuş bir mezarlıktı.

"Böyle bir şey nasıl olur?" Atılmış bir oyuncağa bakarak mırıldandım. Bir oyuncak bebektir, saçları özenle örülmüştü... Belli ki bir zamanlar ona iyi bakılmıştı ama yüzü tanınmayacak kadar yanmıştı. Yakınında küçük kemikler gördüm ve bu ima midemi bulandırdı.

Chloe, Naomi ve Sebastian kemikleri dikkatle ana yoldan çıkarıp düzgün yığınlar haline getirirken, "Hollow hükümetine yakındaki bir yanardağ patlamasından çıkan gazın tüm adayı zehirlediği söylendi," dedi. Serena sıcaklık arayan ıslak bir kedi gibi yanıma yapışmıştı. "Kimse buna inanmadı ama Barut Savaşı yeni bitmişti ve Kral ile Kraliçe'nin bunu daha fazla araştırarak ne enerjileri ne de yetenekleri vardı."

"Hükümdarların amacının insanları korumak olduğunu sanırdım," dedi Serena dişlerini sıkarak. "Bunun olmasına nasıl izin verebildiler? Bunun cevapsız kalmasına nasıl izin verebilirler?"

"Çünkü Torda'nın bağılıkları tuhaftı. Eham'daki adaların çoğu gibi bağımsız bir koloniydiler ama Altın Sahili'ne her zaman diğerlerinden daha yakın olmuşlardı. Eğer Hollow müdahale etmeye çalışsaydı, hem Eham hem de Palmers karşılık verirdi. Ve Hollow'un Barut Savaşı'ndan sonra yaralarını sarmaktan başka bir şey yapacak kaynağı yoktu." Bir tereddüt. "Hayatta kaldığımız için şanslıydık." "Bu saçmalık!" Serena çığlık attı. "Herkes statükoyu sevdiği için mi bu yıkımın cezasız kalmasına izin verdi? Bu yozlaşmanın daniskası."

Kimse yanıt vermeyince devam etti: "Gerçek neden biliniyor mu? Yoksa sırlar, onu yok edenler dışında herkes için kayıp mı?"

"Eğer herhangi bir iz varsa... buradadır."

Serena 1. yumruklarını sıktı ve üzerinde paslanmış bir tabela olan bir binaya hışım ile girdi: *Tüm insanlar için bir sığınak*. Takip etmeyi düşündüm ama Naomi ve Chloe'nin yanında kaldım. İkisi de bir evi ikiye bölen devrilmiş bir ağaç gövdesinin üzerine oturmuşlardı. Sebastian elindeki sopayla çeşitli topal Rora'ları dürtüyor ve hiçbirimize aldırmiyordu.

"Sakinleşecektir," dedi Naomi, benim ve Chloe'nin yüzlerini görünce. "Çok şey yaşadı. Bundan önce, nasıl bir kraliçe olmak istediğini bulmak için bir ömrü vardı. Şu anda ne kadar zamanı var? Bir hafta mı? İki hafta mı? Gördüğü her adaletsizlik ona dünyanın sonu gibi geliyor."

"Ama olmamalı mı?" Ben sordum. "Hepimiz Hollow'da korkunç şeyler olduğunu gördük. Şüpheli isyancıların her gün zalim bir özel askeri güç tarafından asıldığını gördük. İsyancıların kaos yaratmak için sokaklarda sivilleri kestiğini gördük. İnsanların kalplerinin söküldüğünü gördük. Ama yine de normalmiş gibi devam ediyoruz. Belki de Hollow'un yorgun düşmemiş bir kraliçeye ihtiyacı vardır."

"Yorgun bir kalp onu hayatta tutacaktır. Her şeyi kişisel algılamak ona sadece acı verir. Şefkatli ama pratik bir kraliçeye ihtiyacımız var."

"Bilmiyorum." Ormanda bir dalı tekmeledim. "Her sorunu çözemeyebiliriz ama belki bunu çözebiliriz. Ayrıca, cevaplara ihtiyacım var. Omari bu yükü tek başına taşımayı hak etmiyor."

Chloe ve Naomi kemikleri toplamaya başladılar ve onları saygıyla bir kenara dizdiler. Rastgele bir binaya girdim, hiçbir şey beklemiyordum ama ne olduğuna dair bir ipucu bulmayı umuyordum. İşe yarar bir şey bulamadan yıkımı araştırdım. İlk hikayeyi çürütmek kolaydı. Bunun gaz olması için çok fazla gereksiz şiddet ve yıkım vardı. Roors'un üzerine atılmış eski giysiler yırtık pırtık ve küflüydü, mutfak eşyaları paslanmış, parçalanmış ya da kurumuş kanla kaplanmıştı ve aile tabloları ikiye bölünmüştü. Burada her ne olduysa kişiseldi.

Daha fazla arayamadığımda, terk edilmiş kasabada hâlâ ayakta duran en büyük binaya doğru ilerledim. Hollow'da büyümenin bana öğrettiği bir şey varsa, o da en büyük binanın genellikle en önemli insanları ya da şeyleri barındırdığıydı. İnsanlık incelikli olmayı hiç öğrenememişti. Torda'nın da Uyuyan Şehir olmadan önce farklı olduğundan şüpheliydim.

İçeri girdiğimde bu binanın bir zamanlar şehrin merkezi olduğu açıkça anlaşılıyordu. Düzinelerce yatakla dolu odalar, Hollow Kalesi'ninkine rakip olabilecek bir mutfak ve daha önce bulunduğum tüm odalardan daha büyük bir yemek salonu vardı. Koridorlar bir zamanlar resimlerle kaplıydı ama sadece çerçeveleri kalmıştı. Yüzlerce küçük kemik vardı, o kadar çoklardı ki ne zaman ayaklarımın altında bir şeylerin kırıldığını duysam Roor'a bakmayı bırakmak zorunda kalıyordum.

Serena elinde deri ciltli ağır bir kitapla beni bulduğunda hâlâ araştırıyordum. "Michael, sanırım bir şey buldum."

Kitabı hâlâ kullanılabilir durumda olan masalardan birine bıraktı ve ben de rastgele bir sayfasını yırtıp açtım. Yırtılmamış her sayfada aynı cümle pürüzlü, kalın harflerle her şeyin üzerine karalanmış ve altındaki her şeyi gizliyordu: *Seni sileceğim. Seni sileceğim. Seni sileceğim.*

"Şey," dedim kaşlarımı ovuşturarak. "Bu, bunun bir kaza olmadığını gösteriyor."

"Ama bize kesinlikle hiçbir bilgi vermiyor." Serena birincisini masaya vurdu. "Bütün bir şehir nasıl bu şekilde silinebilir?"

"Israrcı olmalılar." Aklımdan tedirgin edici bir düşünce geçti ve onu reddettim. Angelo Altın Sahili'ndendi ama Torda'yı yok etmek için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki? Onun nefreti Yüksek Asillere yönelikti. "Burada ne olduğunu anlamamıza yardımcı olabilecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Her şey çok fazla tahrip edilmiş." Kitabı kapattım. "Arkadaşım Omari muhtemelen istediğimiz cevaplara sahiptir. Ama o Hollow'da."

"Hollow'a nasıl geldi? Sana hiç anlattı mı?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım. "Ona hiç sormadım... ve o zamanlar bunun en iyisi olduğunu düşünmüştüm. Bana yaklaşan herkes... beni terk etti. Ben de onu ailemden biri olarak görüp uzak tuttum." Gülmekten kendimi alamadım. "Biraz zavallıyım, değil mi-"

Serena, bedenim kollarında gevşeyene kadar bana sarıldı. "Eğer onu ailem diyecek kadar iyi tanıyorsan, o zaman onun hakkında bir şeyler biliyorsun demektir. Sen bu kelimeyi hafife alacak türden bir insan değilsin. O yüzden düşün. Unuttuğun bir şey var mı?"

Zihnim bomboştu, saçlarımı nazikçe döndüren parmaklarıyla meşguldüm, bu yüzden tüm kelimelerim sansürsüz çıktı. "O eski bir İskelet'ti. Özgürlüğünü satın aldı ve üvey kardeşiyle birlikte Hollow'a geldi."

"Kaç yaşında?"

"Belki bizden bir ya da iki yaş büyüktür."

"Yani Torda yok edildiğinde anne karnında olacak kadar büyük müydü?"

"Evet," dedim tereddüt etmeden. "Bu da demek oluyor ki annesi burada her ne olduysa hayatta kalmış. Ve *bunu* yapabilecek insanların nasıl isteyerek

yarım bırakır."

"En büyük stratejist bile hata yapabilir... Omari yaşasaydı yapmış olurlardı." Parmaklarını saçlarımda gezdirmeyi bıraktı ve onun yerine sırtımı okşadı. "Bunu farklı bir açıdan düşünelim. Hollow hakkında söylediğin her şey bana on yıl önce bile insanların ne kadar düştüğünü görebildiğini düşündürüyor. Omari buralıysa ve özgürlüğünü satın aldıysa neden oraya gitsin ki?"

"Ben... Ben bilmiyorum. Neden Hollow'a gitsin ki?" "Belki de-"

"Michael! Serena! Buraya gel!"

Olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı koştuk ve Chloe, Sebastian ve Naomi'nin ağaç tepelerinin arasından gökyüzüne baktıklarını gördük. Hepsi hayretler içindeydi ve Chloe sessizce yukarıyı işaret etti. Bir güneş tutulması yaşanıyordu, koyu mavi bir denizde mükemmel bir siyah noktanın etrafında turuncu bir halka ve Nadir vardı.

"Bunun olacağını biliyorduk," dedim. "Yani erken başladı. Gözcüler tarihi yanlış almış olmalı..."

Güneş tutulması ve etrafındaki karanlık gökyüzü, biri açmaya çalıştıktan sonra yayılıp genişleyen örümcekli bir çatlak gibi küçük bir kırığın içindeydi. Sınırın ötesinde, gökyüzü gündüzleri her zaman olduğu gibiydi. Parlak mavi, üzerinde tembel tembel gezinen kalın uzun bulutlar ve her şeyi aydınlatan güneş ışığı. Ancak ne zaman bir şey gökyüzündeki yarığa yaklaşırsa -kuş, bulut, hatta ışık- içine çekiliyor, göz açıp kapayıncaya kadar varoluştan siliniyordu.

"Gökyüzünde bir çatlak var," diye mırıldandı Serena. "Gökyüzü neden kırık?"

"Dünyamız çatlayıp parçalanmak için o kadar çaresiz görünüyor ki, ona verdiğimiz zarar yüzünden bizden kurtulmaya o kadar hevesli ki," diye fısıldadı Naomi. "Bu Wolven King'in savaşlarından birinden kalma bir yara olmalı," diye ekledi, emin değildi ama mantıklı olabilecek herhangi bir sebep için çaresizdi. "Buna başka ne sebep olmuş olabilir?"

"Tek bir adam yapabilirdi," diye cevap verdim. "Angelo Shade."

"Ama bu ne?" Chloe sordu. "Celona gibi bir başka paramparça mı?"

"Bu bir anı," dedim, başım çarpıyordu ve kelimeler düşünmeden ağzımdan çıkıyordu. Sanki başka birininmiş gibi. "Bu yara izi oluştuğunda gökyüzünün nasıl görüldüğüne dair." Kulaklarımı ve boğazımı dolduran kıymık gibi bir acı hissettim.

Mide, içinde ne varsa kusmak üzereydi. Bende bir sorun vardı. Normalden daha fazla. "Bu bize ölümlü olduğumuzu hatırlatıyor. Bizden daha uzun yaşayacak bir dünyanın geçici ziyaretçilerinden başka bir şey değiliz."

Biri omzumu tuttu. "Aşkı, iyi misin?"

Serena'yla yüzleşmek için döndüm. Ona yalnız olduğumu söylemek için. Acının sadece geçici olduğunu. Ama beni karşılayan onun çilli yüzü, kumral saçları ve yeşil gözleri değil, siyah saçlı ve kahverengi gözlü bir kadındı. Katherine Naverre, Angelo'nun ölen karısı. Onu Dark'ın çocukluk anılarında gördüğüm zamanki kadar gençti. Chloe ve Naomi de gitmiş, yerlerine Papa Noble'in daha genç bir versiyonu gelmişti.

"Michael, Michael, Michael," dedi biri. Düzenli, temiz ve Scales üniformasıyla her zaman şık... Angelo Shade kulaktan kulağa gülümsedi. "Demek sonunda Hollow'da sana verdiğim anıyı tetikledin. Seninle gurur duyuyorum."

"Daha fazla küçümseyici olabilir misin?" Alay ettim.

"Elbette, ama bunu çabuk yapalım. Zihnini misafirperver bir yer değil." Angelo ciddileşti ve gökyüzündeki çatlağı işaret etti. "Bunu ben yaptım. Bu, kilitsiz kapılardan birini açmak için erken bir girişimdi." Kıkırdadı. "Şimdiye kadar bunu bildiğini varsayıyorum, yoksa olman gerekenden çok daha geride kalırsın."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü," dedi eski üvey babam, "tuzaklar kurulmalı yoksa asla kendini tuzağa düşüremezsin." Ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Kilitsiz kapılar sadece güneş tutulması sırasında açılabilir."

Tereddüt ettim. "Peki ya açamazsan... Tenere'yi parçalayıp öyle mi açacaksın?"

Angelo başını salladı. "Anlıyor musun? Ölümün kaçınılmaz. Dalında renk değiştiren bir yaprak, düşmeyi ve ezilmeyi bekliyor."

"Koşabilirim," dedim. "Eğer beni bulamazsan-"

"Sadece 1. Serena'ya ihtiyacım var," diye araya girdi Angelo. "Çünkü sen aşk için bir aptalsın. Bir şehitsin. Onun hayatını kurtarmak için öleceksin. Tıpkı benim Katherine için, Dark'ın da Zehra için öleceği gibi." Bana yumuşakça gülümsedi. Doğrudan bakamayacağım kadar şefkatle. "Her şey bitti, Michael. Son çoktan yazıldı. Kumral saçlı genç bir kıza aşık olduğundan beri. Keşke yapmasaydın, belki de bu hikaye

farklı olurdu." Angelo ve diğlerleri gözden kaybolmaya başladılar. "Hoşça kal Michael. Tekrar karşılaştığımızda... Hangimizin kahraman, hangimizin kötü adam, hangimizin de soğukta kalan aptal olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Gözlerimi kapattım, başımı yukarı doğru eğdim ve nefeslerimi saydım. Her nefes verişim burada olduğumun bir ifadesiydi. Yaşadığımın. Hatırlanmayı hak ettiğimi. Ama Angelo haklıydı. Mucizevi bir şey olmadığı sürece... aşk benim ölümüm olacaktı.

PRIDEFUL

Güneş batıyor, ormanı turuncu bir ışıkla aydınlatıyordu, Chloe ve Naomi küçük bir ateşi alev alev yanan bir cehenneme çeviriyorlardı. Hepimiz botlarımızı çıkarmış ve kurumaları için 1re'nin yanına koymuştuk. Çubuklara geçirilmiş balıklar açık ateşte kızarıyordu. Naomi'nin yanına oturdum. Angelo'yla yaptığım konuşma beni bitkin düşürmüştü... ve herkesin bu konudaki sorgulamaları beni yara bere içinde bırakmıştı. Onlara ölümümün garanti olduğunu nasıl söyleyebilirdim? Sevdiğim kadına beni öldüreceğini nasıl söyleyebilirdim? Gerçeği saklamaktan başka ne yapabilirdim? Beni sadece güneş tutulmasıyla ilgili bilgi kurtardı ve o bile kanla satın alınmış ve ödenmiş gibi hissettirdi.

"Sence burada gerçekten ne olduğunu hiç öğrenebilecek miyiz?" Naomi 1re'ye bakarak sordu. Serena ve Chloe yanımda gergin bir şekilde enselerini ovuşturarak konuşuyorlardı. "Bu kadar insan nasıl öldü? Ve ne için?"

Bölünmüş bir 1sh aldım ve 1re'nin üzerinde tutarak yavaşça çevirdim. 1re o kadar sıcaktı ki 1sh hızla kızardı ve pişti. "İskelet Sahili köle tacirleri olabilir."

"Sence bu kadar uzağa gelirler mi?"

"Omari eski bir İskelet'ti." 1sh'ımı kontrol ettim ve biraz daha pişmesi gerektiğine karar verdim. "Eğer burada doğduysa, bir şekilde buraya gelmiş olmalı."

Naomi dumanı tüten 1sh'ını parmaklarıyla soymaya başladı. "Bazı günler ailelerimiz için üzülüyorum." Ete üfleme için durakladı. "Bu boktan dünyada bir çocuğu korumaya çalışmayı hayal edebiliyor musunuz? Çoğu gün kendimi zar zor ayık tutabiliyorum."

"Bilmiyorum," dedim. "Blackberry'lerden kolayca temizleniyor gibiydin."

"Sadece bugünlerde Hollow'daki kahramanlardan daha nadir oldukları için." Ağzına biraz et attı ve çiğnerken şöyle dedi, "Neyse ki benim için... İçmeyi daha çok seviyorum ve Böğürtlen almayı bıraktığımda zar zor sönükleştim. Etrafta ejderha kanı tüketen deliler varken Doğu Yakası'nın nasıl bir yer olduğunu ancak hayal edebilirim."

Trey'i düşünerek, neredeyse kararmış olan kırmızı 1sh'ımı 1re'den aldım. Tweeker nüfusunu kontrol ederek Gökkuşağı Bölgesi'ne biraz normallik getirebilmişti. Ama onları sakinleştirecek Böğürtlenler olmadan... Doğu Yakası muhtemelen kaosa dönecekti. Ama ona güveniyordum. İmkansız başarabilecek ve şehre gerçek bir değişim getirebilecek biri varsa, o da oydu.

"Belki annem bir sonraki mektubunda bana bilgi verir. Hollow'da biz olmadan neler olup bittiğini merak ediyorum."

"Eski sevgilimin Serena'nın şehir dışında olmasıyla birlikte herkesi korkuttuğundan hiç şüphem yok."

"Ona gerçekten eski sevgilim diyebilir misin? Bu seni karnından vuran biri için fazla kibar bir ifade."

"Ona başka ne diyebilirdim ki? O böyleydi ve ben üzerime düşeni yaptım." Birden tiksiniş gibi görünerek 1sh'ı indirdi. "Hepsi artık istemediğim bir taç için."

"Hepimiz bir zamanlar genç ve aptaldık. En azından siz hatalarınızdan ders çıkardınız."

Naomi bana ters ters baktı ve ben de yüzümü 1sh ile sıvazladım, belli aralıklarla kemikler tükürdüm. "Ne zamandan beri o aşamayı geçtin? Artık tam bir hıyar olmayabilirsin ama sana henüz bilge demekte tereddüt ediyorum."

Gülümsedim ve omzumla şakacı bir şekilde onu dürttüm. O da bana çarptı ve neredeyse beni oturduğum kütükten düşürüyordu. Yemeğimizi

bitirdik.

Sessizce oturup, başka bir yerde büyümüş olsaydım her şeyin farklı olup olmayacağını merak ettim. Ya da farklı bir tonda berbat olup olmayacağımı.

Nereye gidersem gideyim, yetişkin gibi davranan çocukların hikayesi hep aynıydı. En fazla birkaç yıl gülüp endişelenmeden yaşayabilirlerdi ama sonra dünya onları büyümeye ya da ölmeye zorlardı. Tüm bunlar sona erdiğinde -Angelo öldüğünde, Serena güvende, Hollow huzur içinde- çocukların tekrar çocuk olabilmelerini umuyordum. Bu basit bir şeydi ama çocukluğum benden çalınmıştı ve başkalarının da aynı şeyi yaşamasını istemiyordum. Umarım, çocuklarım... hayır, çocuk doğurmazdım. Benim için gelen sarsılmaz avcı varken olmaz. Bu düşünceyle sessizce gözyaşlarımı sildim.

"Kraliçe şöyle, kraliçe böyle! Bana o çok değer verdiğin tacı takmak için bir araç gibi değil de bir insan gibi davranmaya ne dersin?" Serena Chloe'ye bağırarak etrafımızdaki tüm konuşmaları susturdu. Chloe devrilmiş bir kütüğün üzerine oturmuş, dümdüz önüne bakarken o ayağa kalkmış, ellerini sıkıca kenetlemiş ve alnındaki damarlar şişmişti.

"Hollow vatandaşlarına karşı bir görevin var," dedi Chloe duygusuzca. "Sana kötü bir el dağıtıldığı için üzgünüm, ama ben sana önemli şeyleri anlatmaya çalışırken öfke nöbeti geçirmenin hiçbir mazereti olamaz."

"Seninle her konuşmamız bir ders niteliğinde. Manzarayı, duyguları ya da müziği asla tartışmıyoruz... sadece sorumlulukları, güç yapılarını ve benden önce hangi ölü pisliklerin geldiğine şükretmem gerektiğini! Ben bir insanım! Bir taç değil!"

Chloe onun gözlerinin içine bakmak için ayağa kalktı. "Sen Kraliçe Serena Hollow'sun ve hoşuna gitse de gitmese de... taç *sensin*. Yaptığın her hareket dünya sahnesinde bir bildiridir. Önemsemediğin her insan bir savaş başlatma riski taşıyor. Bu hayatı ne kadar çabuk kabullenirsen, anıların geri gelmezse nasıl olacağını da o kadar çabuk kabullenebilirsin."

Serena dişlerini sıkarak, "Bana anılarım geri gelmezse bir seçeneğim olacağını söylemiştin," dedi. "Tahttan çekip gitmek istesem... bana izin verir miydin?"

"Hayır," dedi Chloe tereddüt etmeden. "Sensiz Hollow düşecek ve ben bunun olmasına izin veremem... yoksa bin yıldır ülkemiz için yapılan her fedakârlık boşa gidecek. Bir şımarık kendini beğenmiş kadın-"

Serena onun yanağına bir tokat attı. Chloe kızaran ize hafifçe dokunurken şaşkın şaşkın baktı.

"Siktir et ülkeni," dedi Serena yavaşça, net bir şekilde. "Beni iyi bir kraliçe yapma telaşın ve endişen içinde... Hollow'a evim demem için bana ne zaman bir sebep verdin? Neden hiç görmediğim ya da gitmediğim bir yer için hayatımı feda edeyim ki?"

"Sen Hollow'da büyüdün," diye fısıldadı Chloe. "Ben... ben... ben sadece-"

"Hollow'da büyümüş olabilirim ama denizde yeniden doğdum." Serena etrafımızdaki her şeyi işaret etti. "Ama bir şey için size teşekkür etmeliyim... Hollow'a bir daha ayak basmaktansa burada ölmeyi tercih ederim."

"Serena," dedim, "belki-"

Beni tersledi, bakışlarında merhamet ya da sempati yoktu, öfkeyle yanıyordu. "Dokunma bana."

"Ben... Ben özür dilerim."

"Ben yürüyüşe çıkıyorum. Hiçbiriniz beni takip etmeyin." Derin bir nefes aldı ve arkasını döndü. "Düşünmem gerek."

"Dışarısı tehlikeli olabilir," dedim o uzaklaşırken.

Yapraklar yere döküldü ve meyveler etrafımızdaki toprağa çarptı, görünmez bir güç her şeyi aşağıya doğru bastırıyordu. Serena üzerimizde Güç İmalatlarını kullanıyordu. Bizi dizlerimizin üzerine çöktürmeye yetmiyordu, sadece heybetli varlığının farkında olmamızı sağlıyordu.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Hollow'un Unutulmuş Kraliçesi karanlığın içinde dolaştı, çok yüksek ve güçlü bir şekilde inşa edilmiş olan 1re yavaş yavaş gücünü kaybederken kayboldu. Dördümüz onun geri dönüp dönmeyeceğini merak ederek karanlığa bakakalmıştık. "Siz ikiniz bunu gerçekten berbat ettiniz, ha?" Naomi söyledi.

Chloe ve ben ayrı ayrı öfkeleniyorduk - ben hiçbir şeye tekme atmazken onun vücudunda şimşekler çakmaya başlamıştı. Sessizliği bozan bendim, öfkeliydim ve söylemem gereken son şeyi söyledim. "Belki de kraliçe olmak zorunda değildir."

"Michael," diye homurdandı Chloe. "Bu düşünceyi aklından bile geçirme."

"Neden olmasın?" Ona döndüm. "Serena Unutulmuş olmadan önce yeterince acı çekti. Belki de bu onun huzura kavuşması için bir fırsattır. Nihayet kendi yolunu bulması için."

"Ve Adreann'ın tahta geçmesine izin mi verelim?" Naomi sordu. "Delirdin mi

sen?"

Chloe'ye ters ters baktım. "Hayır, başka biri kraliçe olabilir." "Sen ne-"

"Naomi. Sebastian," diye araya girdi Chloe. "Bizi yalnız bırak." Naomi gitmeyince de, "Lütfen," diye ekledi.

Naomi bunu tereddütle yaptı ve somurtarak uzaklaştı. Sebastian kolunu Naomi'nin omzuna doladı ve gülererek, kimsenin birbirini bırakmaması gerektiğini fısıldayarak oradan ayrıldı. Kulak misafiri olmadıklarında Chloe, "Gerçekten bu yola tekrar girmek istiyor musun?" diye sordu.

"Evet. Neden tahtı sen alamıyorsun? Sen saygılı ve bilgesin ve en önemlisi bir Unutulmuş değilsin. Al o zaman. Hepimiz seni destekleyeceğiz."

Chloe Roor'dan başboş bir dal aldı ve sonra onu ikiye böldü. "Bu *kadar* kolaymış gibi anlattığın için teşekkürler. Benden ne istediğinin farkında mısın? Ben babalarına sadece 'Özür dilerim', 'Affedersiniz' ve 'Teşekkür ederim' diyen değersiz bir piçim. Kraliçe olmak için 1t değilim."

"Aramızdan herhangi birinin beceriksizlikten başka bir şey yapabileceğini düşünüyor musun?" Ben sordum. "Bana bak. Naomi'ye bakın. Serena'nın Unutulmuş olmadan önceki haline bak. Bizim için hiçbir şey kolay olmadı ama elimizden gelenin en iyisini yaptık çünkü hepimizin yapabileceği tek şey bu."

"Benden Hollow Kraliçesi olmamı istiyorsunuz," dedi Chloe. "Birinin yapabileceği en iyi şey, babamın bir ülkeyi yönetmenin suçluluğu ve stresiyle bir gün daha yaşamaktansa çenesinin altına bir silah dayayıp tetiği çekmesine neden oldu." Bir dal daha, bir çıtırtı daha. "Serena'yı kurtarmak için beni feda edecek kadar çaresiz misin?"

"Serena'yı korumak için dünyayı yakabilirim," diye itiraf ettim. "Ama seni taş tahta kurban etmeye çalışmıyorum. Senden bunu düşünmeni istiyorum çünkü ülkemiz çökmüş durumda ve..." Yere tekme attım ve küfrettim. "... ve Kingman ve Hollow ailelerinin işleri daha iyi hale getireceğini hiç sanmıyorum."

Chloe bana baktı. "Ne dedin sen?"

"Bence Kingman ve Hollow ailelerinin dünya sahnesinden çekilme zamanı geldi. Daha iyisi için. Belki geçmişte bize ihtiyaç vardı ama artık yok. Başkalarının öne çıkma zamanı geldi. Artık iyilik yapmaya çalışan sadece biz olamayız."

"Gezgin merhamet etsin," diye mırıldandı Chloe. Elindeki sopa parçasını sanki onunla bir ateş yakmaya çalışıyormuş gibi ovuşturdu. "Az önce ne dediğinin farkında mısın?"

"Farkındayım."

"Ne değişti? O kadar insan arasından senin bu sözleri söyleyeceğini hiç düşünmemiştim."

Ona İdris'in anılarından öğrendiklerimi kısa bir şekilde anlattım. Beni dikkatle dinledi ve sonunda tek bir soru sordu: "Madem kendi mirasından vazgeçmeye hazırsın, neden bana hiç istemediğim bir mirası dayatıyorsun?"

Ve böylece... konuşmamız sona erdi. Haklı bir nedenim yoktu ve denemeye devam etmem çok yanlıştı. Kendi yolunu seçebilirdi. Her ne ise.

Bütün gece bonfire'de Serena'nın dönmesini bekledik. Sebastian önce uyumaya gitti, haftalar önce öldürmeye çalıştığı biriyle ilgilenerek ikiyüzlü görünmek istemiyordu. Naomi biraz benimle oturdu, sonra benimle sadece bir kez konuşan Chloe'yi teselli etmeye gitti -Serena'yı görüp görmediğimi sordu- ve sonra uzandı. Hepimiz onun hıçkırarak uyuduğunu duyduk.

Serena'yı aramak için dışarı çıkmayı düşünürken bir dal kırıldı ve ayağa fırladım. "Serena?"

Yanıt yok. Sadece hafif bir horlama ve uykularında kahramanca savaşan diğerlerinin dönüp durması.

"Serena," dedim sakince. "Konuşmak ister misin?"

Ama bu Serena değil, Sirash'tı. Yüzündeki deri, Hollow Eğitmeni'nden aldığı yanıklardan dolayı renksizleşmişti, altın rengi yeşil gözleri belirgindi ve elinde metal bir fener tutuyordu. Ama ay ışığının olduğu bir cebe adım attığında, elindeki İskelet dövmelerinin gittiğini, yerine kemikli bir elin geldiğini gördüm. Tüm Resh eriyip gitmişti. İskelet ile insan arasında bir melezdi. Sadece eli miydi? Yoksa vücudunun daha büyük bir kısmı kemiğe mi dönüşmüştü?

"Sirash? Sen ne..." Önce metal çerçeveli fenere, sonra da boynundaki gümüş kolyeye baktım. Alaycı Kuş'un anıları aklıma geldi. "Sen-"

"Öyleyim," diye araya girdi Sirash. "Daha spesifik olmak gerekirse Gazap. Kale eğitmeni, bu unvana sahip olan bir önceki Yol Katili'ydi." Bir tabancaya uzanır gibi ellerini yan tarafına götürdü. "Nasıl olduğunu bilirsiniz, fethettiğiniz şeyi elinizde tutarsınız."

"Buraya nasıl geldin?"

Omuz silkti. "Fark etmez. Sadece buradayım."

"Benim için mi geldin?"

Sirash başını salladı. "Bazı eski tartışmaları çözmenin zamanı geldi. Benimle gel." "Ya gelmezsem?"

Yılanlar bana doğru kayıyor gibiydi ama gözlerimi ovuşturup doğru gördüğümünden emin olmak için hızla kırıştırdığımda... onların ağaç kökleri olduğunu fark ettim. Regal Bölüğü'nün dört asil kardeşinden biri ve bir Ağaç Dokuyucusu olan Liam karanlıktan çıkıp ay ışığında Sirash'ın yanında durdu, hançerini böğrüne dayamıştı. Ağaçlar onun etrafında hareket ediyordu.

Liam monoton bir ses tonuyla, "Eğer kılını bile kıpırdatır ya da geri çekilmeye kalkışırsan, bu hançeri kendime saplarım ve sen beni etkisiz hale getiremeden Dokumacılığımı kullanarak yakındaki tüm ağaçları deviririm," dedi. "Eğer arkadaşlarının yaşamasını istiyorsan, bizimle geleceksin."

"Onlardan güvenli bir mesafeye geldiğimizde seni dövmeme ne engel olacak?" Ellerim hâlâ yanlarımdayken sordum. Başparmağım tabancamın kılıfına sürtünüyordu. Sadece bir mermim vardı. Şansım varken bunu onun üzerinde kullanmalıydım.

Liam boştaki elini metal bir şangırtıyla kasıklarına vurdu. "Hazırlıklı geldim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi. "Seni bir daha hafife almayacağım. Babam bundan emin oldu."

Naomi, Sebastian ve Chloe'ye bakarak tereddüt ettim. Şafağa saatler vardı, birinin beni araması uzun sürebilirdi. Onunla gidersem tek başıma kalabilirdim. Ama zaten yirmi gün içinde öleceksem... neden hâlâ nefes alabiliyorken bir iki risk almayayım?

"Hadi konuşalım."

ÇİĞNENMİŞ YOLLARDA

Açıklığın dışına çıktığımızda karanlık bizi boğdu. Ayaklarım takılmadan düz bir çizgide yürümekte zorlanıyordum, yerdeki çöplerin çokluğu bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Liam beni ileriye doğru yönlendirirken bir elini omzumda sıkıca tuttu ve kesilmemiş tırnaklarını Resh'ime batırdı. Geri dönüş yolunu asla bulamayacaktım. Her nereye gidiyorsak... Diğerlerinin sabah izimizi bulmasını ummak zorundaydım.

"Peki, buradaki plan nedir?" Alçak bir dalın altına eğilirken söyledim. "Şu anda muhtemelen Regal ve Orbis Şirketi'nin en büyük yürüyen laneti olduğumu biliyorum ama Serena iyileşene kadar beni öldüreceğinizden şüpheliyim."

"Bu varsayımda haklısınız."

"Bana işkence mi yapacaksın?" diye sordum. "Çünkü Kuzgunlar bu konuda oldukça iyidiler ve ben o zaman kırılmadım. Serena hakkında benden bir şey öğrenebilmen için ayak tırnaklarımı, dişlerimi ya da dilimi tehdit etmekten çok daha kötüsünü yapman gerekir."

"Farkındayız," dedi Sirash. "Ben de bu yüzden buradayım. Seni kırmak için."

Liam'ın elinden kurtulup Sirash'la yüzleştim. "Bunu neden yapıyorsun Sirash? Beni vurmanı ya da bıçaklamanı anlayabilirim ama sevdiklerime zarar vermeni değil. İntikamını bana odakla. Başka kimseye değil."

"Talepte bulunmaya hakkınız yok." Sirash ince bir bıçağı kınından çıkardı ve ucu boğazımın yumuşak kısmına paralel olacak şekilde çenemi kaldırmak için kullandı. "Beni bu canavara sen dönüştürdün. O gece beni seninle kaleye gitmeye zorlamasaydın tüm bu nefretten uzaklaşabilirdim. Wrath'ı öldürmez ve onun konumunu miras almazdım. O yüzden çeneni kapa ve sonuçlarına katlan."

"Pisliğin teki olabilirim ama en azından bunu kabul ediyorum. Büyü artık Sirash. Sorunların için başkalarını suçlamayı bırak. Kimse seni kale eğitmeninin boğazına bıçak saplamaya zorlamadı."

Sirash beni yakındaki bir ağaca çarptı. Karşılık verme zahmetine bile girmedim, onun yerine gözlerinin içine baktım. "Kapa çeneni."

"Neden?" Bakışlarını tutarak sordum. "Haklı olduğumdan mı korkuyorsun?" "Ben-"

Liam bizi ayırdı, yere yatırdı ve elleriyle ağzımızı kapattı. İkimiz de kendimizi kurtarmak için mücadele ettik ama Liam kafasını bir şeye doğru itti ve deforme olmuş yaratıkların bize doğru yaklaşmasına bakakaldık. Paralı Asker değillerdi ve onları görmek bile arkadaşlarımı uyarmak için çığlık atmak istememe neden oldu.

Giysileri çok az, bol ve yıpranmıştı; bu da ana bağlarının etrafındaki tüm kaba, sızan dikişleri ortaya çıkarıyordu. Kuşa benzeyen burunları siğillerle kaplıydı, saçları seyrelmiş ve düzensizdi ve hiçbirinin teni tek bir tonda değildi. Bazıları Gold Coast'ta ya da Eham'da bir ömür geçirmiş bir adamın kollarına ve Savaşan Devletler'den bir kış adamının açık renklerine sahipti. Sanki hayatları boyunca topladıkları vücut parçalarının bir karışımıydılar ve ormanda gece avlanmakta ustalaşmış yaratıklar gibi sinsice ilerliyorlardı. Biz nefesimizi tutarken sinsice yanımızdan geçtiler ve ancak tamamen gözden ve kulaktan uzaklaştıklarında Liam bizi yukarı çekti.

"Onlar İskelet Kıyısı köle tacirleriydi," diye fısıldadı Sirash hiç söz almadan. "Onları hiçbir şeyle karıştırmazdım."

"Arkadaşlarımı uyarmalıyız," dedim. "Onlara doğru gidiyorlardı." "Biz bebek bakıcısı değiliz," diye karşı çıktı Liam. "Eğer kahraman olmak istiyorsan

Bunu bizimle gelmeye karar vermeden önce düşünmeliydin."

"Onları bırakıp gitmeyeceğim!" Sirash'a döndüm. "Öylece çekip gidebilir misin? Yaptığın şeyin cezasını başkalarının çekmesini gerçekten istiyor musun?"

hayatları?"

Sıraş sustu, kemikli elini çevirerek tüm açılara hayranlıkla baktı. "İskelet olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Haklısın, bilmiyorum." Ayağa kalktım. "Elinin neden Resh yerine kemikten yapıldığını bilmiyorum, İskelet olmanın eski köleler olarak tanımlanmanın ve kemik dövmelelerinin ötesinde ne anlama geldiğini de bilmiyorum. Ama ayrıntılar önemsiz... Durdurabilseydim başkalarının acı dolu bir hayata girmesine izin vermezdim."

Dallar sanki beni asmaya hazırlanıyormuş gibi boynuma doğru büküldü. "İyi ki ne istediğinin bir önemi yok," dedi Liam, ama Sirash artık gözlerime bakmıyordu. "Bir anlaşma yaptın Michael. Canavar adamlardan istediğin kadar korkabilirsin ama kaçmaya çalışırsan... Bu adadaki her şeyi yok ederim."

Derin bir nefes aldım, babamın yüzüğüyle oynadım ve "O zaman yeni bir anlaşma yapalım" dedim.

"Yeni bir anlaşma mı?"

"Bende istediğin bir şey var. Arkadaşlarımı kurtarmama yardım et ve o şey her neyse senin olsun."

Liam kıkırdadı. "Sen berbat bir pazarlıkçısın, Michael. Genelde biri teklifte bulunmadan önce şartları belirler. Ya ben senin hayatını istiyorsam? Bana verir miydin?"

"Eğer istiyorsan" -ona doğru bir adım attım- "gel ve al. Ben buradayım. Seni zaten bir kez yendim, rövanş için bu kadar çaresiz misin?"

Liam geri adım atmadı. Paralı askerden bunu beklemiyordum. Hepimiz gururlu ve inatçı insanlardık. Ama bunun bir kavgaya dönüşmesine izin vermek yerine, genişçe gülümsedi. "Peki, Michael. Gidip arkadaşlarını koruyalım. Karşılığında sen de gönüllü olarak bizimle gelecek ve bana yardım edeceksin... yakınlarda bir şey ele geçireceğiz."

"'Bir şey elde etmek' mi?"

"Evet. Göreceksin. Sürprizi mahvetmek istemem. Şimdi gidip kahramancılık oynayalım."

Köle tacirlerinin peşine düştük. Karanlıkta ormanda ilerlemek zordu ama canavar adamlara olabildiğince çabuk yetiştik ve onları sönmekte olan kamp ateşinin ışığının hemen dışında oyalanırken yakaladık. Ağaç tepelerini işaret ediyor, birbirlerine bilmediğim bir dilde fısıldaşıyorlardı. Bunun Skelial dili olduğunu düşündüm.

"Bunu nasıl halletmeliyiz?" Ben sordum. "İskelet Sahili'nde büyü var mı? Büyü kullanıcıları olabilirler mi?"

Ne Sirash ne de Liam soruma cevap verdi. Büyük dünya hakkındaki cehaletimin devam etmesi, tüm düşmanlarımın bende sevdiği bir şey gibi görünüyordu.

Bunun yerine Sirash, "Hızlı ve acımasızca girin. Boyunları kırılmadan, kalpleri sökülmeden ve kafaları ezilmeden öldüklerini sanmayın. Daha önce boyun kırdıklarını ve sonra hiçbir şey olmamış gibi devam ettiklerini gördüm."

"Tweekers kadar acıya dayanıklılar mı?"

Liam başını salladı. "Acı hissettiklerinden neredeyse eminiz ama bunu umursamıyorlar. Tweeker'lar hissetmez. Tamamen farklı iki şey."

"Anlaşıldı. Peki, kim ister-"

Sirash yaptı. Eski dostum bir ağaca tırmandı, yapraklı çılgınlığın içinde kayboldu ve sonra İskelet Kıyısı kölelerinin üzerinde belirdi. Üzerlerine düştü, yere iner inmez hançerini birinin kafasına sapladı, diğerine eşek tekmesi attı ve sonra kemik elini üçüncünün suratına sapladı. Liam küfretti, kırık bir ağacın üzerinden atladı ve kavgaya katıldı. Elinin arkasını kan akıtacak kadar sert bir şekilde kaşdı. Acı, yakındaki bir ağaç kökünü devasa bir şekilde büyümesi için manipüle etmesine izin verdi, Sirash'ın sürpriz saldırısından kurtulmaya çalışırken canavar adamlara çelme taktı ve dolandı.

Kafasına hançer saplanmış olan kişi hançeri kayıtsızca çekip çıkardı ve Sirash'a doğru sallamaya başladı; Sirash eğilip saldırganın darbelerinin etrafından dolandı ve sonunda kolunu arkaya doğru bükerek hançerini geri aldı ve canavar adamı iyi kullanılmış bir okçuluk hedefiyle karıştırılana kadar defalarca bıçakladı. Hedefi yere yığıldı ve ağzından kan gelirken saçma sapan bir şeyler mırıldandı.

En hızlı ayağa kalkan canavar adamı yakalamak için sıçradım. Liam üçüncü canavar adama binlerce dal saplarken ikimiz de sırtımızı yere vererek güreştik. O da arkadaşı gibi delik deşik olarak havada can verdi. Geriye kalan sayıca üstün olduğunu fark etti ve yüzüme Reş'ten çok metal hissi veren bir 1. yumruk attı ve kaçmaya çalıştı ama bir yere varamadan köklere takıldı. Sirash üzerine atladı ve onu elleriyle boğarak öldürdü. Ve sonra, hareket etmeyi bıraktığında, yerde kaldığından emin olmak için hançerini kafasına, kalbine, gözlerine ve kasıklarına sapladı.

Liam ayağa kalkmama yardım ederken nefes nefese kalmıştım. Sirash da benden hemen sonra ayağa kalktı, o da sığ nefes alıyordu ama gözlerini ayaklarının dibindeki cesede odaklamıştı.

"Şey," dedi Liam kanlı ellerini pantolonuna silerken, "bu düşündüğümünden daha kolay oldu."

"Şansımız yaver gitti," dedi Sirash. "Bunların hepsi acemi askerlerdi. Daha yüksek rütbelileri yenmemiz mümkün olmazdı."

"İskelet Sahili köle tacirlerinin rütbeleri var mı?" Ben sordum.

Sirash bana ters ters baktı. "Evet. Umursayacağından değil. Bir kere bile bana kendimle ilgili bir şey sorma zahmetine girmedin."

"Hollow'da bir pislik olduğum için özür diledim." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Pişman olduğum şeyler için daha ne kadar eleştirileceğim? Özür dileyip yoluma devam etmekten başka ne yapabilirim? Aklınızda hep kendini beğenmiş bir pislik olarak mı kalacağım?"

"Gibi-"

"Hey," diye araya girdi Liam. Karanlığın içinde meşaleler yanıyordu. "İnsanlar araştırmaya geliyor. Biz de gitmeliyiz. Tabii Michael olay çıkarmak istemiyorsa."

Ellerimi kaldırdım. "Kendi isteğimle geliyorum. Burada yapabileceğim her şeyi yaptım." Ormanda hızımızı artırarak ilerledik, Liam ya kaçmayacağıma güveniyordu ya da umursayacak zamanı yoktu. Güneş doğmaya başlamıştı. Uykusundan uyanmıştı ve Liam'ın o uyanmadan önce gitmek istediği açıktı.

Dikenli bir çalının arasından geçip hâlâ sıcak olan kumun üzerine tökezledim, kaydım ve yüzüstü yere düştüm. Kumu tükürdüm ve yukarı baktım. Bir sahildeydik, önümde kıyıya demirlemiş bir gemi vardı. Regal Şirketi'nin Vargo limanında gördüğüm devasa gemisi değil, iki direkli küçük bir firkateydi.

"Babam kaçmama izin verdikten sonra büyük oyuncakları sana emanet etmedi mi?" Liam beni ayağa kaldırdı ve başımı saç diplerimden geriye doğru çekerken, kız kardeşi Ciara arkasından bir ağ sürükleyerek yanımıza geldi. Sanırım onun önünde güç gösterisi yapması gerekiyordu. Gururunun daha fazla incinmesini istemezdi. "Sanırım kız kardeşini de getirmeni istedi. Artık sana tek başına güvenmiyor mu?"

"Hayır," dedi Ciara. "Öyle değil. Ama neyse ki sen onun için bir baş belasısn, dünyayı yıkacak bir tehdit değilsin."

"Henüz."

"Hiç," dedi Liam beni tekmelerken. Yüzüme çarpan kum, vuruşunun verdiği acıdan daha kötüydü ve beni sabit tutmak için ellerimi arkamdan tuttu. "Ciara, bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

"İşte böyle." Ağrı tam yüzümün önüne gelecek şekilde öne doğru çekti. Keskin ve belirgin sülfür kokusu beni hemen etkisi altına aldı. Sonra Liam'dan uzaklaşmaya çalışırken, sürprizlerinin ne olduğunu gördüm.

Bombalar. Bomba getirmişlerdi. Ve gülümsemelerine bakılırsa, dünyanın en tehlikeli yemi olmak üzereydim. Bombaları yapışkan, berrak bir sıvıyla derime yapıştırdıkları yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çıplak derim kalmadığında, pazularıma, ayak bileklerime, boynuma ve göğsüme daha fazlasını bağladılar. İşleri bittiğinde kumun üzerinde kıpırdamadan yatıyordum, onları patlatmaktan korktuğum için kıpırdıyamadım.

Ciara ayağa kalkmama yardım etti ve ben de ilk kez karşı koymadan yardımını kabul ettim.

"Göğsümde bunlarla ormana gireceğimi düşünüyorsanız, o zaman başka-

"

"Plan bu değil," diye araya girerek tabancamı elimden aldı. "Çok daha doğrudan bir şey yapacağız."

Ciara ormana döndü ve bağırdı, "Serena! Michael burada. O bizim rehinemiz ve üzerine yeterince barut bağlanmış durumda, eğer patlatırsak hiçbir iz bırakmayacak. Bize teslim olmak için şafağa kadar vaktiniz var yoksa bu sabah gördüğünüz en parlak şey güneşin doğuşu olmayacak!"

Bu bir şakaydı, değil mi? Bunu nasıl duyması gerekiyordu? Adanın herhangi bir yerinde olabilirdi. Ben de öyle dedim ama Ciara silahı gelişigüzel bana doğrulttu ve "Bizi duydu. Bunu garanti ederim."

Aylar gökyüzünde alçalıyor, her geçen kalp atışında ufka daha da yaklaşıyordu. Yakında gökyüzü aydınlanmaya başlayacak ve hayatım sona erecekti. Liam ve Ciara mavileşmemişti. Karanlık bana paralı askerler hakkında bu kadar çok şey öğretmişti.

-Ama saldırdıklarında, misilleme yapardım. En azından... belki onları da yanımda götürebilirdim. Tabii bilinmeyen yerlere tek başıma gitmemi sağlayacak bir yedek planları olmadığını varsayarsak. Belki de Sirash bu yüzden getirilmişti. Onları ortadan kaldırabilirdim ama Sirash'ı da öldürebilir miydim?

Hayır, yapamazdım. Kendimi başka türlü ikna etmeye çalışmanın da bir anlamı yoktu.

Biz Serena'yı beklerken Liam kumda derin bir çizgi oluşturarak ileri geri volta attı. Ormana her bakışında artan bir şiddetle tırnaklarını yiyordu. Patlamak üzere olan bir adam gibi görünüyordu ama nedenini bilmiyordum.

1. Çıkmak zorundaydım.

"Heyecanlanıyor musun Liam?" Alnımdaki teri silecek kadar cesur olup olmadığını tartışırken sordum. "Benim için endişeleniyor musun? Senin için bu kadar önemli olduğumu bilmiyordum."

"Kapa çeneni," diye tersledi. "Sorun sen değilsin."

Sorun burası." "Daha önce Torda'ya gittin mi?"

İsmi söylemek onu hazırlıksız yakaladı. Tırnağını çok fazla ısırdı, derisinin bir kısmını da beraberinde götürdü ve kanamasına neden oldu. Elini sallayarak uzaklaştırdı ve birkaç damlanın kuma düşmesine izin verdi. Ciara Sirash'la konuşuyordu ve bizi duysaydı konuşmayı keserdi. Pozisyonlar ters olsaydı ben de durdururdum.

"Yağmalandığında burada mıydın?" Ben sordum. "Burada ne olduğunu biliyor musun?"

"Ben değildim," dedi hemen. "Ama babam öyleydi. Biz Regal Şirketi olmadan önce. O zamanlar-" Durdu, başka bir şey söylememek için kendini tuttu.

"Ne zaman Liam?" Bastırdım. "Başka bir şey olarak bilindiğin zamanlar mı? Başka biriyle çalıştığın zamanlarda mı?" İçinde bulunduğum duruma rağmen kendime olan güvenim arttı. "Torda'yı kim yok etti?"

Liam dişlerini emdi. "Azrail."

Bu ismi daha önce de duymuştum. Waylayer'ların liderinin unvanıydı. "Azrail'in kim olduğunu biliyor musun? Ve eğer burayı Regal Şirketi yok etmediyse, onların yok ettiğini nereden biliyorsun?"

"Azrail'in kim olduğunu kimse bilmiyor. Babam bile. O da Azrail'i bizzat gördü," diye yakındı Liam. "Babam ve ekibi katliam sırasında kaçan herkesi yakalamak için tutulmuştu ama... kimse yakalayamadı-" Yine sözünü kesti, gözleri aniden Sirash'a takıldı. "Bunun bir önemi yok. Çok fazla şey söyledim."

"Neden ölmekte olan bir adamdan gerçeği saklıyorsun?"

Ciara arkamdan yaklaştı ve "Çünkü sinir bozucu derecede ısrarcısın. Ve eğer kaçmayı başarırsan, babamın bize daha fazla kızmasını istemeyiz." Kardeşinin yanında durdu. "Liam, umarım çok fazla aile sırrı vermemiştir."

"Ben yapmadım. Aptal değilim. Sadece bu yerde biraz tedirginim. Senin de farkında olduğun gibi."

"Bildiğim kadarıyla," diye belirtti. "Fazla zamanımız kalmadı, Michael. Belki de Kraliçe'nin ne kadar önemsedığını hafife almışsındır..." Yaprakların hışırtısı dikkatini çekti. "Belki de değildir."

Chloe çalılarının arasından yanaklarında daha küçük çamur izleriyle çıktı. Silahsız ve yalınayaktı ama olması gerekenden daha sakindi. Kumların arasından bize doğru ilerlerken, Sonsuz Vals'ten önce Patron Victoria Tapınağı'nda ilk kez karşılaştığım kadını hatırladım. O zamanlar uysal görünüyordu. Artık öyle değildi. Bu paralı askerlerin önünde fetihçi bir kahraman gibi duruyordu.

"Bırakın onu," diye emretti, ulaşamayacağı bir yerde durarak.

Ciara, "Serena o gemiye bindiği anda gideceğiz," diye cevap verdi. "Onu Vargo'ya geri götürmek için emir aldık. Bu bir kaçırma da olabilir, gönüllü de. Bu size bağlı."

"Ya onu size vermeyi reddedersek?"

Ciara tabancamı bana doğrulttu. "O ölür."

"Onu öldürürsen Serena'nın seninle geleceğini mi sanıyorsun?" Chloe kollarını kavuşturdu, sol bacağının üzerine daha fazla eğildi. "Çünkü bu hayalperestlik."

"Bunun isteyerek olmayacağının farkındayız," dedi Ciara iç çekerek. "Ama Serena'yı ele geçirene kadar sizi bu adada tutabiliriz. Ve dürüst olmak gerekirse, bizimle savaşan bir Unutulmuş olma ihtimaliniz bizi başarılı bir şekilde kovma ihtimalinizden daha yüksek. Biz paralı askeriz. Nasıl savaşılacağını biliriz."

Chloe ayak parmaklarını kuma gömdü ve parmak eklemlerini kırdı. "Şey... sen böyle *söyleyince*... sanırım seçeneklerimiz sınırlı." Paralı Askerlere baktı. "Ama biz saf değiliz. Michael'ın zarar görmeden serbest bırakılacağını garanti etmediğiniz sürece Serena teslim olmayacaktır."

"Ne kadar uzun süre oyalarsanız, şansı o kadar azalır-"

"Serena Yeniden Doğan Titan'a teslim olacak. Eğer onu ele geçirdiğinizde ikinizin de Michael'ı öldürmeyeceğinizi garanti edebilirsek."

Liam ve Ciara birbirlerine baktılar, gözle görülür bir şekilde eğlenmiş ve sinirlenmişlerdi ama yine de gülümsüyorlardı. "Yani..." Ciara tereddüt etti. "... bu beklediğimizden daha makul. Ortaya çıkmazsan onu öldüreceğimizin farkında mısın?"

"Farkındayız."

Ciara tabancasını kılıfına sokarak, "O zaman öyle olsun," dedi. "İki gün sonra Yeniden Doğan Titan'da buluşacağız."

Chloe başıyla onayladı. "Michael'ı tekrar gördüğümüzde ayak parmaklarını ve tek parmaklarını sayacağız."

"Onu incitmeyi hayal bile edemezdin." Liam beni ensemden tutup Chloe'den uzaklaştırarak küçük bir tekneye doğru götürdü. Sürüklenirken Chloe'nin bana Serena'yı bulduğuna ve ölmek üzere olmadığımı dair bir işaret vermesini umdum ama boş bir bakışla karşılaştım. Serena'nın iyi olduğunu ummak zorundaydım.

Ciara ve Sirash da bize katıldıktan sonra, sahilde bizi bekleyen tekneye doğru ilerledik. İntihara meyilli bir karıncanın kendini koruma içgüdüsüne sahip son derece meraklı bir insan olarak sormadan edemedim: "Neden onlarla Yeniden Doğan Titan'da tekrar buluşmayı kabul ettiniz? Takası neden geciktirdiniz?"

Ciara, tenimi yakan ve çürümüş 1sh'den daha kötü kokan kahverengimsi bir sıvı kullanarak vücuduma yapıştırdığı bombaların bazılarını çıkarmaya başladı. Ama cevap veren Liam oldu, "Hatırlamıyor musun Michael? Bana bir iyilik borçlusun ve bundan faydalanmayı planlıyoruz."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Ciara üzerimden bir bomba çekti, bacaklarımdaki deriyi ve saçları yırttı. Yüzümün hemen altında tutarak durakladı. "Bizim için birini öldüreceksin."

YALAN SÖYLE

Beni güvertenin altında, tavanından su damlayan daracık bir odaya koydular. Beni zincirle, iple ya da başka bir şeyle bağlamak yerine medeni olanı yaptılar ve kapı çerçevesine bir bomba bağladılar. Bırakın benim kurcalamamı, geminin bordasına çarpan çok sert bir dalgada bile patlayacağı kesindi. Hayatımı riske atmadan odaya girip çıkabilecek tek kişiler Liam, Ciara ve Sirash'tı - gemiye bindiğimizde mürettebata acı bir şekilde açıkladıkları bir şeydi bu. Çünkü hepsi Regal Şirketi üyesi olsalar bile... her paralı askerin bir bedeli vardı. Tek yapmam gereken onu ödemekti ve kaçışım garanti olacaktı.

Bu da Liam, Ciara ve Sirash'ın benimle ilgilenmekle sorumlu olduğu anlamına geliyordu. Ve beni çok şaşırttılar. Liam beni oraya attıktan kısa bir süre sonra bana su ve bayat ekmek getirdi, ardından Ciara öğle yemeği için kurutulmuş 1sh ve elma dilimleri getirdi. Sirash arada bir kapıyı açıp bana baktı ve gitti. Karanlık çöktüğünde, odamın küflü tahtaları gıcırdamaya başladığında ve midem guruldamaya başladığında, Liam ya da Ciara'nın tekrar ziyaret etmesini bekliyordum. Liam'ın gelmesini umuyordum. Ciara herhangi bir bilgi vermeyecek kadar hesapçı ve soğuktu ama Liam -Beni hafife almaması gerektiğini kanıtladıktan sonra bile

dil. Torda'da neler olduğunu öğrenme şansımı kaybettiğime göre, bunu ondan ya da Sirash'tan öğrenmem gerekiyordu.

Ama en çılgın hayallerimde bile Sirash'ın sarhoş bir şekilde sendeleyerek gelmesini beklemiyordum. Bir elinde yarı sarhoş bir rom şişesi, düzgün dişlerinin arasında bir bıçak ve boştaki elini şaklatıp ayaklarını vurarak sürdürdüğü bir ritim vardı. Sanırım kimse ona gemideyken parmaklarını şıklatmanın uğursuzluk getireceğini söylememişti. Etkisiz hale getirildikten sonra kapıya yaslandı ve sanki her derde deva mucizevi bir ilaçmış ve kendisi de vebalı bir kurbanmış gibi romu yudumladı.

"Yemek yok mu?" Küçük odanın diğer tarafından sordum.

Ceplerini karıştırırken, "Hayır, burada senin için bir şey var," dedi. Bana tuğladan daha sert görünen uzun bir ekmek parçası fırlattı. Ama kenarını ısırdığımda, tadının talaştan ziyade zeytin ve tuz gibi olduğunu fark ettim. "Oldukça iyi, değil mi?"

"Hollow'da yediklerimizin çoğundan daha iyi," diye kabul ettim. "Paralı Asker olmadan önce bile yedikleri yemeklere hep hayret etmişimdir. Sıradan ya da soylu yemeklerinden farklıydı. Daha lezzetli, daha erişilebilir, daha-"

"Gerçek," diye araya girdi Sirash. "Her zaman daha gerçekti. Bazıları bunun sebebinin dünyayı dolaşıp diğer kültürlerden en iyi teknikleri ve tarifleri alıp kendi kültürleriyle harmanlamaları olduğunu söylüyor... ama ben her zaman bunun kim olduklarından kaynaklandığını düşünmüşümdür. Paralı askerler hiçbir şeyden korkmazlar -en azından iyi olanlar korkmaz- bu yüzden de hataya yer vermeyecek kadar dürüsttüler. Bu yaptıkları her şeyde kendini gösterir. Yemeklerinde bile." Kıs kıs güldü ve ekledi, "İskelet Kıyısı'nda yaşlı adamlar bir Paralı Askerin hayatının en iyi yatağı olacağına dair şaka yaparlardı. Sanırım sadece gözleri korkmuştu ve bu gücü kendileri için istiyorlardı."

"Hiç paralı asker olmak istedin mi?" Çiğnerken sordum.

"Arjay'i bulup Hollow'a gelmeden önce öyleydim. Hatta bir noktada başvurdum bile." Bir yudum aldı. "Dahei's Rejects adında küçük bir şirketti. Beni on iki farklı nedenden dolayı geri çevirdiler. Şartlarının daha düşük olduğunu umarak daha büyük iki şirkete başvurdum. Onlar da beni reddetti. O zaman anladım ki, bir tane olmak ne kadar zor. Kıtadaki her hükümetten dokunulmazlıkları varken, sanırım öyle olmak zorunda."

Bunu nasıl soracağımı bilmiyordum, bu yüzden agresif ve cesur

davrandım ve işe yarayacağını umdum. Sirash ve ben geçmişte birbirimize karşı açık sözlü olmuştuk.

"Neden buradasın Sirash? Neden bir Yol Katili oldun? Jean ve Arjay'i neden Hollow'da bıraktın? Sana neler oluyor?"

"Onu seviyor musun?" Sirash karşı çıktı. "Hollow Kraliçesi mi?"

Yalan söylemenin bana bir faydası olmayacaktı, bu yüzden gerçeği söyledim. "Çocukluğumuzdan beri birbirimize bağlıyız," diye başladım. "Ne olursa olsun birbirimizin Raw'larını desteklemek ve korumak üzere yetiştirildik. İster asil politika, ister büyülu seri katiller, korsan maceraları, veba ya da savaş olsun. Nasıl hissettiğimi açıklamak zor ama... Ona bağlıyım. Sanki kaderimizde birlikte olmak varmış gibi. Bunun asla aşka dönüşmemesi gerekiyordu, ama dürüst olmak gerekirse, ben ay çarpmış bir aptalım..." Bir nefes aldım. "Aşık olmamam gereken tek kişiye aşık oldum."

Sıraş şişesinin ağzını çatlamış alt dudağına dayadı. "Bu tür bir aşk tehlikelidir. Ne kadar ileri gidebilirsin?"

Tereddüt ettim ama sonra dedim ki, "Bilmiyorum. Ama sanırım birlikte çıkacağız, değil mi?"

"Sanırım." Şişesinden bir yudum aldı. "Hangi soruya cevap vermemi istiyorsun? Böyle yapıyorsun, değil mi? Soru için soru."

Tek şansın var o zaman. İyi değerlendirmek lazım. "Eline ne oldu?"

Sirash küçük bir kıkırdama çıkardı. "Heh. Hemen atlıyorum. İskeletler hakkında ne biliyorsun, Michael?"

"Pek değil," diye itiraf ettim. "Hepinizde o kemik dövmelelerinden var ve hepiniz eski kölelersiniz ya da sözleşmeli hizmetkârlarsınız ya da başkalarına sahip olmayı meşrulaştırmak için buna soylu saçmalıklar diyorlar."

"Çoğu insan bunu bilir." Sirash şişesini kucakladı. "Ama durum bundan daha karmaşık. Biz İskeletler dünyanın her yerinden geliyoruz. Bu sadece köle tacirleri tarafından yakalandığınız gün ne kadar şanssız olduğunuza bağlı. Ama bir kez güneşe gönderildiniz mi, 13 yıl köle olarak yaşarsınız. Yaptıkları ilk şey dövme için vücudunuzdan bir parça seçmenizi istemektir."

Sıraş elini tamamen döndürerek sarımsı kemiği gösterdi. "Çocuklara daha az acı veren bir şey seçmelerini tavsiye ediyorlar, ancak bazı aptallar cesur olmaya çalışıyor ve yüze, kaburgalara veya kafaya saldırıyor. Nadiren de olsa bazıları sandalyede ölüyor. Mürekkep ustalarımız bunun sık sık olmasına izin vermeyecek kadar ustadır. Aslında köle tacirlerinden daha yüksek bir mevkideler. Uzun bir süre bunun sebebinin zanaatta ustalaşmanın ya da anlamının zor olması olduğunu düşünmüştüm.

Bir dereceye kadar doğru ama bunun nedeni her dövmenin kendisinden önce gelen binlercesiyle aynı olması. Hiçbir değişiklik yok. Bu tür bir beceri esrarengiz, sizce de öyle değil mi?"

"Neden hepsi aynı olmak zorunda?"

"Çünkü bizi sonsuza dek kıyıya bağlıyorlar." Sıraş şişesini boşalttı ve sonra parlayan dudaklarını sildi. "Bize varışımızdan ve işaretlenmemizden itibaren on üç yıl hizmet edeceğimizi söylediler. Bir gün bile fazla değil. Ondan sonra gitmemize izin veriyorlar. Buna ödünç alma süresi diyorlar ama hepsi yalan."

"Anlamıyorum."

"Nasıl yaparsın? Bu *senin* sorunun değil, değil mi? Sadece benim." Dişlerini sıktı. "On üç yılımı doldurdum ve ayrıldım. Doğuştan orada olan şanslılardan biriydim. Köle tacirleri beni kendilerininmişim gibi sahiplendi. Beni alan adam, annemin kan kaybından ölmeden önce gördüğü son şeyin çılgılık atmam ve götürülmem olduğunu söyledi." Nefes verdi. "Serbest bırakıldığımın ertesi günü onu öldürdüm. Bir kadının üstündeyken sırtından bir kurşunla vurdum. Bugün hâlâ onun için üzülüyorum. Onun ölü ağırlığının üzerine çökmesini hak etmemişti."

"Sirash... Ben-"

Bir çenesini dudaklarına götürdü. "Henüz değil, Michael. Neredeyse bitirdim." Damlaların diline düşmesine izin verdi. "Yalan olan sadece on üç yıl olduğu. Ondan sonra gitmemize izin verdikleri doğru ama... bu sadece başlangıç. Kafanın içindeki sesler başladığında ve gerçek patronun seninle konuşmaya başladığında. İlk başta belli belirsizdir ama gittikçe daha yüksek sesle konuşmaya başlar."

"Gerçek işveren mi?"

Sıraş gözlerinin içine baktı ve saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi başını iki yana çevirdi. "Sesler bana onun adını bildiğini söylüyor, bu yüzden yüksek sesle söyleyerek yeminimi bozmayacağım." Hafifçe geri çekildi, nefes aldı ve sonra dedi ki, "Zarack, İkinci Kurt Kral. Uçurumda kapana kısılmış olan. Bizler onun İskelet ordusuyuz, sonsuza dek ona hizmet etmek zorundayız. Ölüm bile bizi özgür bırakamaz, çünkü öldüğümüzde uçurumu geçer ve onun yanında yerimizi alırız. Dünyayı yeniden kuracağı günü bekliyoruz."

Sesli bir şekilde yutkundum.

"Yalan söylüyorsun." "Hayır."

Söylemiyorum."

Başım dönüyordu. Eğer Sirash doğruyu söylüyorsa, işler hayal ettiğimden çok daha kötüydü. Alphonse ve Gwen, Zarack'ı yok etmek için büyük bir ordu hazırlarken, Zarack da bin yıldır kendi ordusunda yüz binlerce İskelet biriktiriyordu. Onların savaşı her şeyi yok edebilir ya da en azından dünyayı bir kez daha yaralayabilirdi. Sevdiklerimden ikisi, iki farklı Wolven Kralına hizmet etmek için sözleşmişlerdi ve... ikisini de kurtarmak için açık bir yol yoktu.

"Dövmelerimizin kemiğe dönüşmesi bize onun bir şeye hazırlandığını gösteriyor," diye açıkladı Sirash. "Hepimizin mümkün olan en kısa sürede ona dönmesi bekleniyor. İşte buradayım... efendime hizmet etmeye hazırım."

"Düşünemiyor musun? Neden hiç görmediğin birini dinliyorsun? Sen bundan daha güçlüsün!"

"Hayır," dedi Sirash yumuşak bir sesle. "Yapmayacağım. Eğer emirlerine karşı gelmeye çalışırsam beni delirtir. Ya da daha kötüsü... zihnimi ele geçirir ve ona asla itaatsizlik etmemem gerektiğini hatırlatmak için Jean ya da Arjay'i öldürür. Bu riski göze alamam."

Oluşmaya başlayan gözyaşlarımı kırıştırdım. "Belki zihnindeki büyüü etkisiz hale getirebilirim. Yapmak zorunda değilsin-"

Sirash'ın sesi değişti. Daha derin ve daha ilkel bir ses çıktı. Ve gözleri renk değiştirdi, altınla taranmış bir yeşilden saf parlak altına. Tıpkı Domet'inki gibi. "Evet, öyle, genç Kingman. Onu kurtaramazsın. Kardeşim Alphonse'u yok etmeme yardım etmezsen kurtaramazsın. Ve sonra onu serbest bırakacağım. *Hepsini özgür* bırakacağım."

Tüylerim diken diken oldu ama nedense bu korku değildi. *Heyecandı*. Bu ölümsüz krallar kendilerini bana gösterdikçe... bir şeyleri doğru yaptığımı daha iyi anlıyordum.

"Zarack," dedim gülümseyerek. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Eminim beni duymuşsundur. Az önce kardeşini aptalca tokatladım ve karşılaştığımızda suratına yumruğu indiren de ben olacağım. Beni uçurumu geçmekten sen mi alıkoydun, yoksa o başka bir kardeş miydi?"

"En küçük kardeşim izinsiz girdiğin için seni öldürmeye çalıştı," diye itiraf etti Zarack. "Ama bizimle yüz yüze görüşmeni engelleyen bendim. Bunun için çok erken, genç Kingman."

"Neden? Benden korktun mu?"

Kurt Kral hırladı. "Hayır. Karşılaştığımızda, benden umutsuzca bir şeye ihtiyacın olacak. Ama korkma genç Kingman... Bu düşündüğünden daha erken olabilir."

Ona doğru hamle yaptım. "Dua et de öyle olmasın. Çünkü sen ve kardeşlerin için geliyorum. Beni duyuyor musun? Bu dünyadaki zamanınız doldu."

Ama Zarack gitmişti. Sirash geri döndü, sanki uykuya dalmış gibi duvara yaslanmıştı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı, vücudundaki acı verici bir sancı onu başını tutmaya zorluyordu. Daha fazlasını öğrenmek istiyordum ama kapı açıldı ve Liam Noble içeri girdi.

"Sana yavaşlamayı söylemiştim. Bu şey çok güçlü." Liam, karşılık olarak inleyen Sirash'a tekme attı. "Her neyse. Benimle geliyorsun, Michael. Sözünü yerine getirme zamanı."

Liam beni odadan dışarı sürükledi. Sessizce ve itirazlarıma aldırmadan beni geminin içinden geçirdi ve çok daha büyük bir odaya fırlattı. Bir masaya çarpmadan önce Roor'da sekerek ilerledim. Ciara masada oturuyordu ve Liam kapıyı arkamızdan kapatıp rahatsız edilmeyeceğimizden emin olmak için sürgülerken bana baktı.

"Neredeyse varış noktamıza geldik," dedi Liam... kararsızca. Öfkeli adam neredeyse kendisinin bir gölgesi gibiydi.

"Bunu yapmak istediğine emin misin Liam?" Ciara koltuğunda arkasına yaslanıp iki bacağını yere doğru eğerken sordu. "Babam mutlu olmayacak."

"Babamın bilmesine gerek yok. Ayrıca, bu işi kendisi hallederse, Kral Yazıtlarını okuyabilen birini bulup benim için yapmasını sağlamak zorunda kalmam."

Ciara parmaklarını saçlarında gezdirdi, sessizdi.

"Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?" Roor'dan sordum.

İki asil kardeş bana baktı ve sonra hep bir ağızdan, "Sanırım mecbur kalacağız," dedi.

Liam başımda dikiliyordu, elleri cebindeydi. Gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu. "Benim için annemi öldüreceksin. Babamın onu bıraktığı kafeste."

DOPPELGÄNGER

Varış noktamıza ulaştığımızda gece yarısıydı. Aylar yolculuğumuzu aydınlatıyor ve fener gibi havada asılı duruyordu. Su, geminin güvertesinden bir fincandaki boya suyunun taranmasına benziyordu ve Liam işaret etmeseydi varış noktamızı kaçırabilirdim. Suyun içine gizlenmiş kalıntılar ve taşı kemiklerden bir kafes ya da sarmaşıklardan bir yumak gibi çevreleyen bembeyaz mercanlar vardı... ve mercanların arasında sürekli beyaz bir parıltı veren Ay'ın Gözyaşları Kürekleri vardı.

O ana kadar sadece Hollow'da yetiştiklerini sanıyordum. Onları burada görmek aklımı olasılıklarla doldurdu. Kürekçiler sandığımdan daha mı önemliydi? Başka nerede yetişiyorlardı? Ve bu ne anlama geliyordu? Her zaman olduğu gibi, cevapları daha sonra aramam gerekecekti. Şu anda önemli olan bir sonraki adımda hayatta kalmaktı.

Ciara mürettebatına demir atmalarını emrederken Liam belime bir ip bağladı ve ben de tahta boyunca yürüdüm. Kolay bir yüzme olacaktı ya da öyle söylediler.

-Harabelere. Umarım haklıydılar.

"Oraya girdikten sonra ne arayacağım?" diye sordum.

"Annem harabelerin en derin yerinde olacak," dedi Liam. "Sadece Kral Senaryosunu bilirsen açılacak bir kapının ardında. Bu yüzden sana ihtiyacım var. Muhtemelen tuzaklarla karşılaşacaksın ama çok tehlikeli bir şey yok."

"Bunu yapmamı istediğine emin misin? Ya annen kurtarılabilirse?"

Liam başını salladı. "Olamaz. Babam onu oraya kapattı çünkü ona bir şey bulaşmıştı... Bilmiyorum. Ondan korkmasına neden olan bir şey. Bana onun artık karısı olmadığını ve onu ölü kabul etmem gerektiğini söyledi. Ona fırsat veririm beni öldüreceğini söyledi." Durakladı. "Bu olay Torda yok edildikten hemen sonra oldu. On bir yaşındaydım ve öğrenmem gereken en zor dersti."

"Liam... Ben..." dedim, sözümü keserek. Ne söyleyebilirdim ki? Konu değiştirmek yapılabilecek tek hamleydi. "Burası neresi? Eğer içinde Kral Yazıtları varsa, bu Wolven Kralları ile ilgili olduğu anlamına gelir. Başka bir gizli mezar mı?"

"Hayır. Başka bir şey olduğundan şüpheleniyoruz."

"Bu çok açıklayıcı." Tahtanın ucuna doğru yürüdüm, ayak parmaklarım kenara tutunuyordu. Esinti çıplak göğsüme çarpıyordu ve suyun çok soğuk olmamasını umuyordum. "Eğer bunu yapıyorsam, ne yaparsan yap bilmeyi hak ediyorum."

"Buranın bir cephanelik olduğunu düşünüyoruz," dedi bana kılıflı bir hançer fırlatırken. "Ama dürüst olmak gerekirse, keşfetmeye başladığın anda bizden daha fazlasını bileceksin. Bizim açamadığımız kapıları açabilirsin."

"Aşağıda ne yaptığım konusunda sana yalan söylememi engelleyen nedir?" Ben sordum.

"Çünkü cevapları en az bizim kadar bilmek istiyorsunuz," diye tersledi Liam. "Bize yalan söyleyebilirsiniz ama o zaman da tam olarak anlamadığınız bilgilerle baş başa kalırsınız. Siz ve Dark Angelo'yla savaş halindesiniz... ve son olaylara bakılırsa, siz de Dark'la savaş halinde olabilirsiniz. Her yanlış adım onların zaferidir. Yani, istersen yalan söyle. Ama savaşı kazanmak için savaşı feda etmeye değer mi?"

"Güzel." Bacaklarımı salladım. "Öldüğüne dair kanıt olarak bir şey getirmemi ister misin?"

Liam başını salladı. "Üzerinde adımın yazılı olduğu gümüş bir kolye takıyordu. Onu geri getir... ben de sana teşekkür olarak Angelo hakkında bilmek istediğin her şeyi anlatayım."

Ciara neredeyse düşüyordu. "Liam, yapamazsın! Babam-"

"Babam burada değil," dedi Liam. "Sonsuza dek sadık kalmamı

isteseydi, genç bir çocuğu annesini unutmaya zorlamazdı. Bir yıl bekledim.

Hayatım boyunca ona ne olduğunu öğrenmeye çalıştım ve şimdi öğreneceğim." "Bu benimle geleceğin anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Hayır," dedi Liam yumuşak bir sesle. "Onu sevgi dolu annemden başka bir şey olarak hatırlamak istemiyorum. Aşağıda her ne varsa o değil... ama en azından bu şekilde dinlenebilir."

"Peki ya sen Ciara? Yüzmek ister misin?"

Diğer soylu kardeş bana alaycı bir şekilde baktı.

"Ne yazık. Biraz daha bağ kurmak çok güzel olurdu."

"Git Michael," diye fısıldadı Liam. "Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme."

"Annenin adı ne?" diye sordum.

"Laymi."

Hançeri dişlerimin arasına aldım ve ayaklarımla suya daldım.

Kabarcıklar patladı ve yanımdan yüzeye fırladı. İp beni yukarı çekti ama kurbağa tekmemin oraya daha hızlı ulaşmama yardımcı olduğunu düşünmek istedim. Sudan çıktığımda yüzüm soğuktu ve saçlarım bal yapışmış gibi alnıma yapışmıştı. Yakındaki parlak beyaz mercan yapısına doğru yüzdüm. Eğer Ay'ın Gözyaşları bana rehberlik etmeseydi, onu sudan fark etmem mümkün olmazdı. Sağlam bir şeye ulaştığımda yukarı tırmandım ve belimdeki ipi çözerek bir zamanların görkemli taş sütununun üzerine attım.

Buranın büyük bir kısmı dualarla ve bin yıllık su erozyonundan sonra pes etmeyecek kadar inatçı olan eski taşlarla bir arada tutulmuştu. Taş ipek kadar pürüzsüzdü, beyaz mercanlar ise parmaklarımı üzerlerinde gezdirdiğimde gül dikenleri gibi hissettiriyordu. Roor'un ortasında metal bir kapak vardı ve onu büyük bir güçlkle yukarı çektim, ipi sapına bağlayacak kadar açmak ve aşağıda hapsedilmediğimden emin olmak için kaslarımı zorladım. Emniyete aldıktan sonra bir nefes aldım ve karanlığa atladım.

Ayak bileklerime su sıçrayarak yere düştüm. Duvarlar, Hollow'daki Kraliyet Mahzeni'nin gizli odalarını kaplayan aynı garip parlayan yeşil kristallerden yapılmıştı. Koridorlarda dikkatlice ilerledim, garip harf dizileri aradım ama çatlaklarda kendine bir yuva bulmuş balçıktan başka bir şey bulamadım. İlerledikçe yolum daha da daraldı.

Omuzlarım duvarlara sürtünmeden zorlukla yryebildiğim için daha geniş bir alana girene kadar ellerim ve dizlerim üzerinde sürünmek zorunda kaldım.

Kraliyet Mezarı'ndaki gizli koridordaki duvara benzer şekilde, sembollerle kaplı başka bir duvar yoluma ıktı. Geçen sefer yaptığım gibi onları iterek zaman kaybetmek yerine, elimi duvara dayadım ve nullilcation'ımı üzerine yaydım. Paralanmayınca küfrettim ve kollarımı kavuşturdum. Aynı numara iki kez işe yaramazdı. Sonra onu incelemeye başladım. Bir öncekinin neredeyse mkemmek bir kopyasıydı, aynı görüntü ve desene sahipti, ancak çok belirgin bir fark vardı. *HWLJQXEW* harfleri tekrar eden bir şekilde etrafına yazılmıştı. Her ne yazıyorsa, bunun ileriye giden bir yolun kilidini açmanın anahtarı olduğunu tahmin etmek kolaydı.

GVHRQXJE'ye çevrilebilecek sadece bir kelime biliyordum - "Alphonse"- ve bununla zebildiğim kadarını zmem gerekecekti. Bıağımı kullanarak bildiklerimi çizdim ve ifade duvarın her yerinde tekrarlandı. şifre kırmak aşına olduğum bir şey değildi -hırsızlık tarzım her zaman daha çok vur-kaç şeklindeydi- ama Angelo yapabiliyorsa ben de yapabilirdim. Aynı adam tarafından iki kez alt edilmeyecektim.

Harflerin çoğuna sahiptim, bu yüzden *HWLJQXEW*'i *P**SONE** olarak evirebildim. Ve ikinci ve son harfin aynı olmasıyla... kelime gözüme çarptı. Çünkü onu çok *iyi* biliyordum: TUTSAK. Eğer haklıysam, burası bir cephanelik değil, bir hapishaneydi. Ve burası ejderhaların ve titanların var olduğu bir dünya olduğuna göre, duvarı aarsam neleri dışarı ıkarabileceğimi kim bilebilirdi? Sırada bir devle karşılaşabilir miydim?

Ama ötesinde ne varsa beni geçemezdi. Ayaklarımın dibine düşecek başka bir efsaneydi sadece.

Sol alt köşede bir mahkuma en yakın görüntüyü buldum - bir kuş kafesi -Ve ona doğru bastırdı. Duvar neredeyse anında eğildi ve gümbürdeyerek yoldan çekildi.

Karşılaştığım her yeni yer, dünyanın ne kadar büyülü olduğu konusunda beni daha da cahil hissettirdi... hayal edebileceğimden çok daha fazla. Bu yüzden, denizin altında, son on yılda inşa edilen birçok binadan daha güzel görünen aynalı bir odada durmak beni suskun bıraktı. Tertemizdi, aynalı yüzeylerin hiçbirinde kir, toz ya da pas lekesi yoktu. Liam'ın annesi hiçbir yerde yoktu.

görülebiliyordu ve beni sadece göz kırpmayan yansımam karşılıyordu. Sanki dışarı fırlayıp beni yakalayacaklarmış gibi adım atmaya çekiniyordum.

Ve sonra benim yansımam camdan dışarı çıktı ve odada bana katıldı. Birçok yönden benim mükemmel bir kopyamdı; dağınık kahverengi saçları, Kingman'ın kehribar rengi gözleri, güçlü çenesi, uzun boyu ama kule gibi olmaması ve Hollow sokaklarında hayatta kalmak için dövülmüş kasları vardı. Tek farkı taç markasının olmamasıydı... o da benden çok daha mutlu görünüyordu.

"Merhaba Michael," dedi derin bir sesle. "Sonunda seninle tanışmak harika."

Kendimi çimdikledim ve öylece kaldığında yüksek sesle inledim. Kâbuslar asla kolay kolay geçmezdi. Ve bu da farklı olmayacaktı. "Sen Laymi misin?"

"Laymi mi?" diye tekrarladım. "Onun bazı anılarına sahibim ama hayır. Ben o değilim." Aynanın içine uzandı ve küçük bir biblo kutusu çıkardı. Botunun topuğuyla bana doğru kaydırды. "Burada ölen insanların kalıntıları bu kutunun içinde. Ne istiyorsan al. Açgözlü değilim."

Kutuyu karıştırdım ve yırtık pırtık giysilerin arasına gizlenmiş kararmaya yüz tutmuş gümüş bir kolye buldum. Her şey kemik tozu ve demir gibi kokuyordu. Ama en azından buraya aramaya geldiğim şeyi bulmuştum. Madalyonu cebime attım. "Nesin sen o zaman?"

"Bunun bir önemi var mı?" dedi tepkime.

Omuz silktim. "Sanırım hayır. İleri geri saçmalıklar yapmak zorunda kalacak mıyız yoksa bu her neyse doğrudan konuya girebilir miyiz? Burada kapana falan mı kısıldın?"

"Bir dereceye kadar," dedi. "Ben gerçekten burada değilim. Sadece bir parçayım." Bana köpek dişi bir gülümseme verdi, etrafını bir hale gibi saran bir karanlık. "Beni bir zamanlar olanın hatırası olarak düşün."

"Peki sen neydin?"

"Kesin bir şey söylemek zor. Ben yaşlıyım. Çok yaşlıyım. Ya da gerçek olan parçam yaşlı. Benim ne olduğum... karmaşık." Canavar bana sırtını döndü ve parmaklarını pürüzsüz camın üzerinde gezdirdi. Parmaklarının geçtiği her yerde örümcek ağına benzer çatlaklar oluştu. "Bütün bu şey bir karşı önlemdi. Ama artık ihtiyaç kalmadığına ve mühür söküldüğüne göre... bu maskeli balo sona eriyor. Sanırım benim varlığım da öyle. Ne yazık."

"Size yardım etmemi istiyorsanız daha açık olmalısınız, yoksa giderim. Beni buraya gönderenlere rapor verecek kadar şey gördüm."

"Öyle mi?" diye alay etti. Canavar benden önce değişti. Kehribar gözleri soluk yeşile döndü, saçları uzadı ve kızıştı, yüz hatları daha kadınsı bir hal aldı. Serena. Uzaklaşmadığım tek kişi. Sol bileğindeki eksik dövme dışında onunla aynı. "Burada kalmak istemediğine emin misin?"

Cevabı zaten biliyordu. "Ne istiyorsun?"

"Nüfuz."

"InRueence," diye tekrarladım, topuklarımın üzerinde sallanarak. "İlginç bir arzu. Yine de bana hiçbir şey söylemiyor. Ama kendimce bazı çıkarımlar yapabilirim: Buraya geleceğimi tahmin edemezdin, bu yüzden durumdan faydalanıyorsun. Ama... ama benim hakkımda onu bilecek kadar şey biliyorsun... ya da en azından tahmin ediyorsun. Peki bunu nasıl yapıyorsun?"

"Bu bir hediye," dedi. "Ben sizin deyiminizle... hafıza uzmanıyım. Başkalarının göremediklerini görebiliyorum. Ve bu gücü dünyayı değiştirmek için kullanıyorum. Ben hava durumu gibiyim. Suçsuz ama öngörülemez. Bu dünyayı ben yıkmadım. Bu onur başkasına ait. Ben sadece bir koleksiyoncuym."

Nonna'yı ve Dark hakkında gördüklerimi hatırlayarak tereddüt ettim. "Bana daha önce yaşanmış olayların anılarını gösterebilir misin?"

Köpek gülümsemesi Serena'nın yüzünde çok yabancı durmuyordu. "Kesinlikle. Ama uyarayım, sadece ilk tadım bedava ve benim uzmanlığım ucuza gelmiyor. Ne görmek istiyorsunuz?"

Pek çok seçenek vardı ama sadece bir tanesi zihnimi bir parazit gibi kemiriyordu. "Bana Prens Davey Hollow ölmeden önceki geceyi göster. Onunlaydım ve ne olduğunu bilmem gerek."

Aynalar dışa doğru parçalandı, duvarlar kör edici ışık havuzlarına dönüşürken sanki bir yıldız denizinde yürüyormuşuz gibi etrafımızda cam parçaları uçtu. Önümdeki canavar bir kez daha şekil değiştirdi. Görmeyi beklediğim son kişiye dönüştü-Angelo Shade. O gece orada mıydı?

Daha soru sormadan altımdaki zemin çöktü ve Angelo'nun anılarına daldım.

GÖZLERİNİN ARKASINDA

O olmadığını bilmeme rağmen, karşımda gülümseyen bir Angelo'nun durması kanımı kaynattı. Yine de bu alıştığım adam değildi. Daha gençti, saçları daha koyuydu ve daha önce hiç görmediğim kadar mücevher takmıştı. Bu adam Katherine'i kaybetmeden önceki haliydi, ya da belki de onu bulmadan önceki. Küstah genç adam, bir gün olacağı dikkatli dahi değil. Ama alıştığım versiyonu her yönden daha zekiye, bu versiyonu neden buradaydı?

"Şekil seçimimi beğendin mi?" diye sordu.

"O gece orada mıydı?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Belli ki. Ve sorumu görmezden gelmen hoşuma gitmiyor." Canavar parmaklarını şıklattı ve etrafımızdaki manzara değişmeye başladı. "Bunu bir daha yapma."

Şehrim etrafımda belirdi. Şato, uzun bir kıştan sonra Çardaklar gibi yerden yükseliyordu. Taş ve metalden oluşan şekil değiştiren bir kuleydi, Yıldız Odası'nda olduğumuz belli olana kadar etrafımızda netleşen bir oda... babamın Angelo'nun işlediği bir cinayet için suçu üstlendiği yer. Ama o suikasttan önceki gece neden buradaydık?

Boyalı duvarlar netleştğinde, Angelo ve Vance Shade mecazi sisin içinden çıkarken biz kapının yanında duruyorduk. Kral dairesinin gizli girişinin yanında durmuş, Celona'nın yersiz sekizinci parçasını inceliyorlardı. Angelo, on bir yıl önce onunla tanıştığım günkü gibi görünüyordu. Vance'i son gördüğümde de öyleydi... ölümsüz olmanın avantajlarından biri. Yaş sadece bir rakamdı.

Konuşmanın ortasındaydılar.

"Fena bir ölüm bölgesi değil," dedi Vance. "En iyi seçenek tavanda kısmi bir ejderha formunda beklemem ve saklanmak için Fabrikasyonlarımı kullanmam olacak. Çocuğu senin tabancanla vuracağım ve içeri giren ilk kişinin eline bırakacağım."

Angelo masanın başındaydı ve parmaklarıyla tahtanın damarlarını çiziyordu. "Bu işe yarar." Durakladı. "Her kimse onu nasıl çerçeveleyeceğimi bulacağım. Zor olmasa gerek. Bu kral zayıf bir adam ve oğlu öldüğünde kederine yenik düşecek. Kingman'ı baş belası olacak ama ülkeyi istikrarlı tutmakla o kadar meşgul olacak ki planımın geldiğini göremeyecek."

"O aileyi hafife alıyorsun, Angelo," diye uyardı Vance. "Eğer onları yok etmek bu kadar kolay olsaydı, birileri çoktan yapardı. İdeolojilerini yozlaştırma girişimlerinin çoğu boşa çıkmıştır."

"Evet, o daha önceydi," dedi umursamazca. "Benim gibi biriyle hiç karşılaşmadılar. Yoksa ne yarattığını unuttun mu, sevgili tatlı Baba? Ben Tanrı'yı öldürecek bir canavarım."

Vance eğlenmiş görünüyordu, dilini iri köpek dişlerinin üzerinde gezdiriyordu. "Yapmadım. Yine de sana yaptığım onca yardımdan sonra neden hâlâ ölümsüzlerle mücadelede bana katılmayı reddedip böcekleri öldürmeye odaklandığını anlamıyorum."

"Oğlumu yakında alacaksın," dedi Angelo, paltosunu sıkıca üzerine çekerek. "Onu Tanrı Kasabın yap, ben de bu Yüksek Asillerin başlattığı işi bitireyim. Senin işine geliyor, değil mi? Bu kaos sadece daha fazlasını ortaya çıkaracak."

"En azından umudumuz bu," dedi Vance. "Yine de. Ne kadar yazık. Tüm potansiyelin boşa gitti."

Angelo kalenin geri kalanına açılan kapıyı açtı, benim ve canavarın arasından sisten yapılmışız gibi geçip gitti. "Evet, evet. Beni bağışla. Bu son isteğimi de yerine getir, sonra git ve Davis'i al, umarım seni bir daha görmek zorunda kalmam."

"Anlaşmamız uygulanacak. Ama bunu yapmaya bu kadar istekli olmana şaşırdım," diye alay etti Vance. "Hayatın boyunca kaçtığın canavara Katherine'in oğlunu vereceksin. O bu konuda ne düşünür?"

Angelo omuz silkti. "Hiçbir zaman çocuk istemedim. Onun amacı, ben yapamazsam annesiyle birlikte olmaktı, böylece annesi yalnız kalmayacaktı. Annesi gidince... o tek kullanımlık oldu."

Angelo kapıyı arkasından kapattı ve karanlık ejderhayı hedefinin gelişini beklemesi için Yıldız Odası'nda bıraktı. Angelo koridorlarda neredeyse amaçsızca yürürken onu takip ettik. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu ama ne kadar yaklaşırsam yaklaşıyım kelimeleri çıkaramıyordum. Şato muhafızlarından hiçbiri ona dikkat etmedi, omzundaki Pul amblemi onları soru sormaktan caydırmaya yetmişti. Eğer bir tanesi bile sormuş olsaydı, prensi, babamı, Hollow ve Kingman ailelerini kurtarabilirlerdi.

"Her ne kadar bilgilendirici olsa da çoğunu zaten biliyordum," dedim. "Bunu bana göstermenin özel bir nedeni var mı?"

Canavar omuz silkti. "Ben her şeyi bilen biri değilim. Size sadece elimdekileri gösterebilirim. O geceye dair hatırladığım tek şey bu. Benden bilgi istedi ve almak için bunu vermeye hazırdı."

Yürümeyi bıraktım. "Senden ne istedi?"

Angelo'yu takip etmeye devam etti ve beni de aynısını yapmaya ya da ikisini de gözden kaybetme riskini almaya zorladı. "Unutulmuş şeyler hakkında bilgi," dedi tekrar yetiştüğimde. "Wolven Kralları. İsimleri, kaderleri ve diğerleri."

"Wolven Krallarının isimlerini biliyor musun?" diye sordum.

Başını salladı. "Eğer yapmasaydım korkunç bir koleksiyoncu olurdu. Sen de onları arzuluyor musun?"

Evet cevabımı yutmak zorunda kaldım, onun yerine en nefret ettiğim adama odaklandım. Sadece bu canavarın başlamadan önce söylediklerini hatırladığım için -sadece ilk tadım bedavaydı. Ve belli ki her bedel anılarla ödenecekti.

"Onları bu gece mi öğrendi?" Ben sordum.

Canavar başını salladı. "Hayır. Ama en az onun kadar iyi bir şey keşfetti."

İki çocuk köşeden fırlayıp Angelo Shade'e çarpınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Üçü de yere yığıldı ve kehribar gözlü çocuk yetiştikine nereye gittiğine dikkat etmesini söylerken... Angelo'nun donuk gri gözlerinin onun üzerine düştüğünü ve küçümsemesinin hızla hayranlığa dönüştüğünü gördüm.

Angelo beni Davey ölmeden önceki gece keşfetti. Ölüm fermanını imzalayacağı Kingman'ın oğlunu, Hollow'a ve vatandaşlarına karşı kullanmaya çalışacağı Kingman'ı. Ve o gece yaşanan diğer her şey gibi, neler olduğunu hatırlayamıyordum. Hatırlayabilseydim ne kadar acı önlenebilirdi?

Genç halim ayağa kalkmasına yardım ederken Davey, "Özür dilerim efendim," dedi. "Etrafımıza dikkat etmiyormuşuz."

Angelo kimsenin önünde diz çökmedi, bu yüzden kışının üzerinde kaldı ve küstahlığını şokun arkasına sakladı. "Tüm hata benim Majesteleri. Lütfen en içten taziyelerimi kabul edin. Saygısızlık etmek istemem ama... siz ikiniz bu kadar geç saatte ne yapıyorsunuz? Saat gece yarısını geçti."

Genç halimin beti benzi attı ve dili tutuldu. O zamanlar, asil ve kahraman atalarım ile ilgili hikayelerle büyüdüğüm için dürüstlüğü tek cevap olarak görüyordum. Gençliğimdeki ben neye dönüştüğümü görse utanırdı. Kahraman kılığına girmiş, ailesini ve sevgisini yaptıklarını haklı çıkarmak için kullanan bir cani.

Davey beni ağızından kaçırmak üzere olduğum zavallı bahaneden kurtardı. "Kuzgunların Kaptanı tarafından düzenlenen bir eğitim tatbikatına katılıyoruz. Babam her zaman hazırlıklı olmamı istiyor, bu yüzden gecenin bir yarısı uyandırıldık ve bize bir görev verildi."

Angelo buna inanmadı ama bizi de suçlamadı. "O halde biraz yardımcı olabilir miyim? En azından bunu yapabilirim ve iyi Krallar ve Kingman ne zaman yardım isteyeceklerini bildikleri için buna karşı herhangi bir kural olduğunu sanmıyorum."

Davey duraksadı, ağzı hafifçe açık kalmıştı. "Çok nazıksınız, ama şatoda saklı çok tuhaf bir şey arıyoruz ve şüpheliyim-"

"Neden bana sormuyorsun? Sır değilse tabii?"

Genç halim araya girdi. "Bir anahtar arıyoruz."

Davey kafama vurdu ve sessizce -ya da çocukların olabileceği kadar sessiz bir şekilde- çenemi kapatmamı söyledi. Kral olacak bir çocuğa hiç yakışmıyordu. Özellikle de Angelo Shade gibi bir canavarın huzurunda.

"Anahtar mı?" diye sordu. "Ne tür bir anahtar arıyorsun?"

"Kilidi olmayan bir kapı için bir anahtar."

Genç halimi boğmak istedim. Bu kadar aptalca güvenmek, hem de Angelo'ya? Her zaman onun mükemmel küçük piyonu muydum? Beni ve kardeşlerimi evlat edinmesinin nedeni bu toplantı mıydı? Onun hakkında çok şey öğrenmiştim ama benimle ilgili planını öğrenmemiştim. Dark son oyunu hakkında doğruyu mu söylüyordu? Bu yüzden mi beni bu kadar uzun süre hayatta tuttu ama cellat tezgahında ölmeme izin vermeye hazırdı?

"Anahtara ihtiyaç duyan her kapının bir kilidi vardır. Bu bir bilmece mi?"

"Öyle sanıyoruz," diye hemen yalan söyledi Davey. Yıllar sonra bile ensesini kaşındığını biliyordum. "Ama efendim, bence bu bilmeceyi kendi başımıza çözmeliyiz. Yardım istemekte utanılacak bir şey yok ama bir yetişkinin bizim için hazırlanmış bir bilmeceyi kolayca çözebileceğini düşünüyorum."

Angelo tatlı tatlı gülümsedi. "Ne kadar olgusun. Kolay yolu seçmek cazip gelebilir. İkinize de bol şans diliyorum."

Davey genç halimi yakaladı ve Angelo'dan uzaklaştırarak loş koridorlarda kayboldu. Yüzündeki gülümseme yavaşça solup nötr bir bakışa dönüştü. Angelo ellerini ceplerine soktu, derin bir nefes aldı ve sonra yürümeye devam etti. Ben ve canavar sessizce onu takip ettik. Ama benim onun görüş alanından çıkmış olmam gecesinin bittiği anlamına gelmiyordu.

Angelo kalenin ana fuayesine doğru ilerledi ve bir zamanlar Kral Kurtarıcı Adrian'ın nefis bir tablosunun önünde durdu. Yüzünün etrafındaki detayların çoğu zaman içinde kaybolmuş ve kötü şöhretli bazı restoratörler onu tarihi metinler yerine Kral Montagne'ın suretine göre modellemişlerdi. Yine de arka plan hâlâ ustalıkla işlenmişti. Renkler parlak, çizgiler belirgin ve cesurdu ve bu kadar uzun süre hayatta kalmış olması, ana merdivende onurlu bir yer verilmesinin birçok nedeninden biriydi.

Etrafta kimse yoktu -ne merdivenlerin altında koşuşturan bir fare ne de köşede ölü bir Ry vardı- belki de Angelo'nun Adrian'la konuşmasının nedeni buydu.

"Çok akıllıydın, Adrian." Angelo tablonun önünde bir ileri bir geri volta atıyordu. "Çok zeki bir taktikçiydin. Wolven Kralları'nın her izini sakladın.

bin yıldan fazla bir süre dünyadan sakladınız. Ve tabii ki bazı sırlar dışarı sızdı... ne de olsa bin yıldı... ama büyük olanı, saklamak için elinizden geleni yaptığınız, kendi torununuz tarafından keşfedildi. Biraz ironik, değil mi? Kanla çözüldü."

Angelo elini saçlarının arasında gezdirdi ve bozulmamış düzenini bozdu. Tabloyu yana çekti ve arkasındaki duvarda sivri bir tünel ortaya çıktı. Bu benim çocukluk kaleme giden yoldu, bir Kingman olmakla başa çıkamadığım zaman kaçış rotamdı. Angelo tünelden aşağı sürünerek inerken kalbim sıkıştı. Canavar ve ben de duvarların arasından yürüyerek onu takip ettik.

Atalarımın geride bıraktığı bir sırrı ortaya çıkarmayı umarak kaleyi keşfettiğim bir gün tesadüfen bulmuştum. Tüm iyi şeyler göz önünde saklanırdı ama yine de bu resmin arkasına baktığımda çıplak bir duvar olmadığını görünce şaşırmıştım. Burayı sadece Kingman ve Hollow çocukları biliyordu; hepimiz bu sırrı saklayacağımıza yemin etmiştik ve bir şekilde Adreann ve Serena'nın da her zaman böyle yemin ettiklerini biliyordum. Çocuklukta verilen sözler kutsal şeylerdir.

Angelo'nun onu nasıl bulduğunu asla bilemeyeceğim.

Tünel, kilitsiz bir kapısı olan karanlık bir odaya açılıyordu. Etrafı Ay'ın Gözyaşları ile çevriliydi, kalın dalları yıldız şeklinde meyveler taşıyordu. Bu meyvelerden çok azı, hatta hiç biri, insan eli değmeden yere düşmüştü ve Roor'da ne kadar uzun süre kalırlarsa kalsınlar hiçbiri çürümemişti. Düşen bir meyveyi altı aydan fazla bir süre boyunca kontrol etmişim.

Angelo homurdanarak tünelden çıktı ve ön kollarıyla kendini yukarı itti. Giysilerini fırçaladı ve sonra kapıya yaklaştı, sanki saygı göstermezse kapı açılıp onu yutacakmış gibi. Dışarı çıktı ve asmadan bir Ay Gözyaşı kopardı, ardından yapraklarını parmaklarının arasına sürdü.

"Katherine," diye fısıldadı. "Seni yakında göreceğim. Çünkü bir çocuk burayı bulup gizemlerini çözebiliyorsa, ben de çözebilirim. Adrian anahtarı benden sonsuza dek saklayamaz."

Ve sonra etrafımızdaki her şey kayboldu, sadece karanlık kalana kadar rüzgârın savurduğu duman gibi uçup gitti. Canavar, mallarını satın almam için beni ikna etmeye çalışan bir sokak tüccarı gibi ellerini birbirine sürterek görüş alanıma girdi. "Büyüleyici, değil mi? Seni başka bir şeyle baştan çıkarabilir miyim?"

Hayır demek için kendime güvenemediğimden hiçbir şey söylemedim. Bu... şey tüm sorularıma birkaç anım pahasına cevap verebilirdi. Ama... Elimi kalbimin üzerine koydum ve Dawn ile Jamal'ın etrafımda dolaşarak bana nereden geldiğimi ve hâlâ ne yapmam gerektiğini hatırlattıklarını hissettim.

"Emin misin?" diye ısrar etti. "Görmek isteyeceğinizi düşündüğüm pek çok şey var. Birinci Kingman gibi."

Şok içinde geri adım attım. "Ne? İlk Kingman'ın kim olduğunu biliyor musun?" "Kesinlikle," diye şarkı söyledi. "Ne de olsa, onları Kral'dan çalan bendim.

dünya."

"Ne yap-"

Canavar parmaklarını şıklattı ve önümde sisli bir görüntü belirdi.

Benden birazcık da olsa kısaydı ama dimdik ve gururlu duruyordu ve bana babamı hatırlatıyordu. Kalbimi delip geçen kehribar rengi gözleri dışında her özelliği gizliydi. Onlarla sadece birkaç kalp atışıyla çok şey öğrenebilirdim. Hayatım boyunca özlemimi çektiğim onaylanmayı nihayet elde edebilirdim. Hepimizin takip ettiği standardı onlar belirlemişti... Eğer onlar benimle gurur duyuyorsa, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Canavar beni çevreledi. "Sana Birinci Kingman'ın sahip olduğum tüm anılarını vereceğim. Sınırsız bilgi. Değersiz bir anı karşılığında. Farkına bile varmayacağın bir şey. Güzel şeyler biriktirmeyi severim ve bu anı da öyle-"

"İlgilenmiyorum," diye soluk soluğa kalmış gibi nefes verdim. "Benden ne istediğini bilmiyorum, ama buna sahip olmanı istemiyorum."

Çenesini sanki çözülmüş gibi oynattı. "Emin misin? Düşün, Michael. Bu, düşünmeden reddedemeyeceğin bir fırsat."

"Sanırım öyle," dedim, kendime güvenim artarak. "Gördüğüm her şey, sadece çaldığın anılardaki insanların şekline girebileceğini gösteriyor. Yani kim olduğumu biliyorsun... ve hatta belki de ne yaptığımı. Fiyatının düşük olacağından şüpheliyim." Nefes verdim. "Bu bir tuzak, değil mi? Benden istediğin bir şey var."

"Zekice," dedi.

"Kimin anılarına sahipsin ki benim ve Serena'nın formlarını alabiliyorsun?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu. "Beklediğin kişi olmayacak." "Asla öyle olmaz."

Canavar boynunun arkasını ovuşturdu, yüz hatları yavaşça tekrar şekil değiştirdi. Saçları uzadı ve parlaklaştı, zifiri siyahtan pembe kumrala dönüştü ve ben yemin ettim. Serena tekrar karşımda belirdi, yüzüne korkunç bir gülümseme yayılmıştı.

"Serena mı? Ama üzerindeki dövmeyle biliyor..." Birincimin altıyla uyluğuma vurdum. "Çoğu zaman bunu gizli tutuyor. Orada olduğunu biliyor olması senin kopyanda görüneceği anlamına gelmez. Ve kepek-" Kalçama bir darbe daha. "İçimde hep en iyisini gördü. Damga beni bir hain yaptı ve o beni asla öyle görmedi. Babasını öldürdüğümü düşündüğünde bile."

"Hangi anıyı istediğini bilmek ister misin? Yoksa benim ondan aldığımı mı?"

Ben de soruyla cevap verdim. "Seni nasıl ve nerede buldu? Dünyada bunun gibi kaç yer var?"

Omuz silkme. "Bunun gerçekten bir önemi var mı?" Gözlerimin kısıldığını görünce ekledi: "Hollow kalesinde hâlâ keşfedilmemiş pek çok sır var diyelim. Ve şimdi, onun sayesinde, bir tane daha azaldı."

Serena aptal değildi. Eğer bu şeyle tanıştıysa, o zaman ona bedavaya bir şey göstermiş ve sonra da onu bir anısından vazgeçmeye zorlamak için pratik değeri olan bir şeyle ayartmıştı. Ama ne...? Hâlâ bir gizem vardı.

"Ona Wolven Kralları hakkında bilgi vermişsin."

Canavar bir aşağı bir yukarı zıpladı, düzensiz bir şekilde el çırpı. "Çok zekice!"

"Yani bana aynı sahneyi göstermeni istersem, onun ne yaptığını öğrenebilirim. Ve sonra titana gidip meyveyi almak zorunda kalmayız." Durakladım. "Kadere meydan okuyabilir ve kendi yolumuzu seçebiliriz."

Bana dişlerini gösterdi, parlak ve beyaz. "Ona ne gösterdiğimi görmek ister misin? Sadece tek bir anıya mal olacak. Karşılığında ne istediğimi bile söyleyeceğim. Tıpkı Serena'ya söylediğim gibi."

"Ona ne kadar mal oldu?" Ben sordum.

Canavarın parmaklarının üzerinde küçük kırmızı bir top oluştu. Topu kendi etrafında döndürerek bir parmaktan diğerine geçirdi. "Kraliçe olarak görevini yerine getirmek yerine seninle birlikte olmak istediğini fark ettiği anın hatırası. Kendini beğenmişti. O tek anının çok fazla zarar veremeyeceğini düşündü. Böylece

seni hala seviyordu... ve seviyordu. Ama artık bu konuda harekete geçecek cesareti yoktu. Görev galip geldi."

Konuşsam bile ne dediğimi duymuyordum. Tek duyabildiğim kulaklarımda yankılanan kalp atışlarımdı. Balkonda aşkıma itiraf ettiğim o anı hâlâ yaşıyor olsaydı, benimle kaçır mıydı? Şimdi özgür olur muyduk ve soyadlarımızın geleceğimizi belirlemediği bir yerde birlikte olur muyduk?

"Komik, değil mi?" Kırmızı ışık topunu biraz daha hızlı döndürdü. "Hayat önemsiz seçimlerden oluşur. Ama doğru olanı çıkarırsan insan tanıyamayacağı bir şeye dönüşebilir. Peki Michael, senden tek bir anını alırsam, sonrasında aynı kişi olacağına dair kumar oynamak ister misin?"

Cevap vermedim. Düşüncelerimi zar zor toparlayabiliyordum.

"Belki de gördüğü anı umurunda değildir," diye alay etti canavar. "Belki de vazgeçtiği anıyı önemsiyorsundur. Aşkın görevden daha önemli olduğuna karar verdiği anı görmek ister misin?"

Başımı salladım. Bu anının bir sır olarak kalması gerekiyordu, sadece benim de aynı yoldan gitmemi engellemek için.

"Ne utanç verici. Peki, uğruna kendi anısını takas ettiği anı?" "Bunun için benden ne alırdın?"

"Serena Hollow'a aşık olduğun anı istiyorum," dedi her heceyi vurgulayarak.

İsteğini işleme koyamadım. "Ne zaman olduğunu bilmediğim için bunu yapmak biraz zor-"

Canavar parmaklarını şıklattı ve etrafımızdaki karanlık değişti. Şimdi Kral'ın Bahçesi'ndeydik, yazın ortasındaydık, güneş gökyüzünde yükseklerdeydi, iki çocuğun kahkahaları etraflarındaki her şeyi bastırmasına rağmen ağustos böcekleri birbirlerine cıvıldıyordu. Ben ve Serena'nın genç halleri, yaprakları havaya uçuşan kır çiçeği tarlasında koşturuyorduk. Birbirimizi şakacı bir şekilde ittik ve kovaladık. Her şey çok masumdu. Çocukluğumuzun mutlu anlarını hatırladıkça yüzümde kolay bir gülümseme oluştu.

Serena oyun mücadelemizi kazandı ve kollarını belime dolayarak beni yere düşürdü. Serena elleriyle göğsümü bastırırken gülerek yere indim. "Ben kazandım!"

"Asla," diye itiraz etti genç benliğim, kurtulmak için çabalayarak. "Hile yaptın."

"Her yönden üstün olmak hile yapmak değildir. Çok çalışmaktır."

"Gerçekten mi?" Genç halim onu böğründen bıçakladı. Ben üzerine atılıp onu yere mıhlayınca irkildi ve dengesini kaybetti. Serena'nın yüzü etrafımızdaki yapraklardan daha kırmızıydı. "Üstün olmakla ilgili söylediğin neydi?"

"Bırak beni," dedi, birden ciddileşerek. "Kazandığımı kabul edene kadar olmaz."

Serena, pek de iyi olmayan sonuçlarla beni defalarca yanımdan bıçakladı. Onu olduğu yerde tuttum. "Kabul et, Serena. Yapabileceğin hiçbir şey beni-"

Bir öpücük çaldı ve böbürlenmemi kesti. Dondum kaldım, hiçbir parçam ne yaptığını, bunun ne anlama geldiğini, hatta neden bu kadar hoşuma gittiğini anlamadı. Çocukken annemle babamı öpüşürken görmüştüm. O ana kadar bunun çekiciliğini hiç görmemiştim. Ve bunu tekrar yapmak istiyordum. Serena ile.

Ta ki ben yuvarlanırken beni itene kadar. Sırt üstü uzandım, o gülümseyerek üzerimde dururken şaşkınlık içindeydim. "Yapabileceğin bir şey yok derken ne demek istiyordun?"

Genç halim doğrulup oturdu. "Bu kesinlikle hile yapmaktı!"

"Aşkta her şey mübahtır, Michael." Ve kızarak ve kocaman gülümseyerek hızla uzaklaştı.

O zamanlar onu aceleci yapan şeyin yaz sıcağı olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi... Sahne durdu ve canavar genç benliklerimizin arasında durdu. adımlarının ortasında asılı kaldılar. "Ne kadar sevimli."

"O anın bu an olduğunu nereden biliyorsun?" Küstahça sordum. "Nasıl hissettiğim konusunda seni uzman yapan ne?"

"Çünkü benim işim bu, Michael Kingman. Bin yılı aşkın bir süredir, Wolven Kralları devrildiğinden beri, hapishanelerimden birine giren herkesi izledim, bekledim ve onlardan bir şeyler öğrendim. Topladığım herkesin hayatını tekrar tekrar izledim, zayıflık anlarını, cesaretlerini ve sevgilerini tespit ettim. Ben bir gözlemciyim. *Mükemmel* bir gözlemci. Hayatta olmamın tek sebebi bu."

"Sen ölümsüzsün," dedim şaşırmadan.

Canavar omuz silkti. "Bu çok açık olmalı."

"Yani Domet'i tanıyor musun?"

"Domet?"

"The Lifeweaver."

"Cankurtaran'la tanıştın mı?" Canavar Serena'nın yüzünü kullanarak bana hırladı. Bu bir hataydı ve kalp atışlarımı eskiden olduğu gibi gürültülü bir karmaşa yerine sabit bir ritme döndürdü. Etrafımızdaki huzurlu manzara yavaşça bozuldu, Rames her şeyin önüne geçti. "Bana her şeyi anlat."

Tereddüt ettim. "Onu anılarımda kendi başına göremiyor musun? Bu sahneyi böyle bulmadın mı?"

"Cankurtaran olağan kurallardan muaftır," diye tısladı. Serena'nın dili daha uzun, daha yılsı bir hal aldı. "Küçüklüğü ve öfkesiyle insanlığı lanetlediğinden ve tüm bunları yarattığından beri öyle." Etrafımızdaki Rames daha da yükseldi, daha da parlaklaştı. "Ve kullanmak için ne kadar çirkin bir isim. Domet. Yine de o canavara çok yakışıyor."

Ve böylece bir avantaj elde ettim.

"O zaman belki daha iyi bir bilgi alışverişi konusunda anlaşabiliriz."

"Asla," diye hırladı. "Eğer Cankurtaran'ın kim olduğunu biliyorsan, o zaman pençelerini sana geçirmiş demektir. Hayal edebileceğinden çok daha tehlikelisin. O yaşayan silahlar yaratıyor. Daha kötü olan tek şey Wolven Krallarının vasiyetlerinden birini miras almak olurdu." Durdu, tereddütü aniden insana benzedi. "Senin için planladığı şeyi durdurmalıyım."

Ve böylece avantajım yok oldu. Lanet olsun, Domet. Kimdi bu adam, gerçekten?

Rames'in aniden gerçek olabileceğinden endişelenerek bedenimi susturdum. "Onun için sen kimsin?"

"Anlamıyor musun?" dedi bir hışımla. "*Ben* Hayat Kurtaran'ım. Wolven King Savaşı'nda yaptıklarıyla hesaplaşmak için yanlış bir girişimde bulunarak zihnini parçalara ayırdı ve çoğunu bu hapishanelere kilitledi." Hırladı. "Keşfettiği gibi içki, parçalanmış bir adama huzur getirecek kadar etkili değildi."

"Sana inanmıyorum," dedim şaşkınlıkla. "Bu hiç mantıklı değil. Bu nasıl mümkün olabilir? Bu sadece-"

"Eğer hala bilgi istiyorsanız, fiyat değişti" diyordu. "İsminizi istiyorum."

"Benim adım mı?"

"Evet. Kingman adın. Cankurtaran'ın senin için planladığı şeyi durdurabilecek tek şey bu. Çünkü tekrar aktif hale gelirse... dünya etrafımızda paramparça olur."

"Bu kadar mı?" diye sordum. "Bir süredir 'Michael Kingman' adını kullanmıyorum. Sıkıntı olurdu ama ben-"

"Hayır. Dünyanın seninle ilgili hafızasını alacağım. Anlaşma tamamlandığında, vedalaşmak için bir günün olacak ve sonra Michael Kingman tarihten silinecek. Ailen seni hatırlamayacak. Arkadaşların seninle tanıştıklarını hatırlamayacak. Sevgili tatlı Serena bile bağlılığının nesnesini unutacak."

Başımı öne eğdim. "Bunu yapabilecek güce nasıl sahip olabiliyorsun?"

"Ben dünyanın yedide birinden daha fazlasıyım. Bilmeniz gereken tek şey benim ciddi olduğum. Bunu daha önce yaptım ve yine yapacağım." Dişlerini gıcırdattı. "Sen tehlikelisin ve dünyanın bir daha Cankurtaran tarafından manipüle edilmesine izin vermeyeceğim."

"Sana inanmıyorum," dedim. "Bekle, Birinci Kingman. Onlar hakkındaki her şey tarihten silindi. Cinsiyetlerini, isimlerini, nasıl öldüklerini ya da nereden geldiklerini bilmiyoruz. Onlar hakkında bildiğimiz tek şey, Kurtarıcı Kral Adrian'a yaptıkları söylenenler. O Domet miydi? Domet İlk Kingman'ı dünyadan sildi mi?"

Canavar bana dik dik baktı. "Birinci Kingman yaptıkları anlaşmayı anladı."

"Yalancı."

Parmaklarını bir kez daha şıklattı ve etrafımızdaki Rames dumana dönüştü. Duman uzaklaşırken, etrafımızda başka bir sahne belirdi. Bir masanın üzerinde tek bir mumun yandığı karanlık bir odadaydık. Kral Adrian, taç giymeden çok önce, masanın bir ucunda, tamamen hareketli karanlıktan oluşan bir kişinin karşısında oturuyordu

-Tıpkı Dark'ın korumak için kendi anılarını manipüle ettiği adam gibi. Kral Adrian delik deşik olmuş kirli giysiler giyiyordu, yağlı kumral saçları arkaya taranmıştı ve sağ yanağında büyük bir yanık izi vardı. Asla tamamen iyileşmeyeceğini bildiğim kadar kötüydü. Gerçi kraliyet portrelerinin hiçbirinde bu yara görünmüyordu.

"Eğer bunu yaparsak," diye başladı Kral Adrian sessizce, "bir isyan başlatmış olacağız. Kral'a karşı savaş ilan etmiş oluruz-" Kulaklarım patladı ve ismi kaçırđım. "Bunun önemli olduğunu biliyorum ama ya başka bir yolu varsa? Her şeyi riske atacağız."

Karanlığın bedeni hiçbir şey söylemedi ama Adrian yine de başıyla onayladı.

"Biliyorum. Biliyorum. Ama gerçekten o kadar özverili olabilir miyiz? Ben tanrıcanın bir takipçisiyim, kahraman değil."

Karanlık uzandı ve Adrian'ın ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Ben mi devralacağım? Yetki bende değil. Efendilerimi düzeltmek için yeterli özgüvene sahip değildim. Bir ülkeyi yönetebileceğimi size düşündüren nedir? Ben bir lider değilim, ben sadece zavallı bir zavallıyım..." Adrian kelimelerinde boğuldu ve gözlerini ovuşturdu. "Bunu yapamam. Sen ne düşünürsen düşün."

Karanlık, Adrian'ın geri çekilmesine neden olan bir şey söyledi ve sonra derinden kızarak yere baktı.

"Belki ben yapabilirim... Hayır, belki *biz* yapabiliriz." Adrian elini uzattı. "Bana söz ver. Eğer bunu yaparsak, bu işte beraberiz. Şu andan itibaren zamanın sonuna kadar. Kral ve Kral'ın adamı."

Karanlık Adrian'ın elini sıktı ve kral olacak adam genişçe gülümsedi.

"Ne?" dedi gülerek. "Kulağa hoş gelmiyor mu? Güzel. Sonsuza dek birlikte. Bir Kral ve onun Kingman'ı." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Dünya değişmeli ve biz de bunu yapmak zorunda kalan zavallı aptallarız. Umarım torunlarımız bizimle gurur duyar."

Serena'nın bedenindeki canavar masanın üzerine oturmuş, bacakları masanın üzerinde sallanıyordu. "İşte bir ulusu yok eden söz. Eğer bu ikisi ne olacağını bilselerdi... Acaba bunu yaparlar mıydı? Hayaller hakkında konuşmak güzeldir, ama kanlı olma eğilimindedirler. On binlerce insan öldü" -canavar elini Adrian'ın üzerinde gezdirdi- "bu adamı kral yapmak için."

"Birinci Kingman neden tarihten silindi?"

"Sanki Cankurtaran'ın silahına bir şey söyleyecekmişim gibi. Fiyatımı biliyorsun." Sesim hiç titremedi. "Sanki bu kadar az şey için hayatımdan vazgeçecekmişim gibi."

"O zaman konuşacak bir şeyimiz kalmadı." Canavar masanın üzerinden atladı. "Bir noktada beni tekrar arayacaksın. Bana ihtiyacın olacak ve benim

bilgi. Ve sorunuz ne olursa olsun, fiyatım değişmeyecek."

Serena'yı kurtarmaya -özgürlüğünü kazanmaya- çok yaklaşmıştım ve şimdi titanın yeniden doğuşundaki meyve olmadan bu imkânsızdı. Tabii işe yararsa. Keşke başka bir seçenek olsaydı ama bu canavarın istediğinden vazgeçemezdim. Ben Michael Kingman'dım ve hayatımın geri kalanında Orbis Şirketi'nin paralı askeri olsam bile ailem her zaman daha önemli olacaktı.

"Nefesini tutma."

Canavar sustu ve aynalarla dolu odaya geri döndük. Bulunduğumuz yere kıyasla o kadar aydınlıktı ki kör olmuştum. Canavar içinden çıktığı aynanın önünde volta atıyordu. "İhtiyacın olanı öğrenmek için bir müttefik gönderebileceğini düşünme. Serena'nın gördüklerini seninle tanışan hiç kimseye anlatmayacağım."

"Biraz dramatik, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Gerekli." Ve canavar aynanın içinden geri kayboldu.

Gittiğini anladığımda dirseğimi cama vurdum. İçerideki diğer aynalarla birlikte binlerce parçaya bölündü ve sağanak bir yağmur gibi üzerime yağdı. Konumunu çok net bir şekilde belli etmişti ve yapmak istediğim son şey dışarıda bekleyen Paralı Askerlerin sırayla ona sorular sormasına izin vermektir. Serena'nın anılarını alarak ve Angelo ile bilgi alışverişi yaparak bana ve aileme yeterince zarar vermişti. Burayı olduğu gibi bırakırsam yine böyle bir şey olabilirdi.

Domet'in zihninin bir parçası olamaz, değil mi? Hayır, yalan söylüyor olmalı. Ama eğer değilse...

...ne olursa olsun, yapacak işlerim vardı. Dışarıdaki paralı askerlere burada kırık aynalardan başka bir şey olmadığını söylemek gibi. Birkaç kırık cam topladım, üzerinde Kral'ın konuşmasının yazılı olduğu aynalardan birinin bir parçasını yonttum ve yüzeye geri döndüm. Gerçek dünyaya çıktığımda gökyüzü aydınlanmaya başlamış, dünya mavimsi bir griye dönüşmüştü. Regal Şirketi'nin gemisi hâlâ yakınlarda demirliydi ve yaşam halatı hâlâ kapağa bağlıydı. Onu çözdüm ve gemiye doğru yol aldım.

Liam ve Ciara beni bekliyorlardı. Ciara sanki onlarla dövüşmem için bana meydan okurcasına bıçağı hemen elimden aldı. Liam elindeki bıçakla çapraz silahlanmış bir şekilde duruyordu.

Kaşlarını kaldırmış, onlara ne bulduğunu söylememi bekliyorlardı. Sirash yakınlardaydı, sanki hayatı buna bağılıymış gibi su içiyordu. Ve o kadar romdan sonra belki de öyleydi.

"Siz ikiniz ne umuyordunuz bilmiyorum ama ben pek bir şey bulamadım," diye başladım ceplerimden kırık cam parçalarını ve aynanın çerçeve parçasını çıkararak. "Aşağıda gördüğüm tek şey, çerçevelerinin her yerinde Kral yazısı olan kırık aynalarla dolu bir odaydı. Çoktan yağmalanmış gibi görünüyordu ama alabildiğim her şeyi geri getirdim."

Liam'ın annesinin kolyesini ona geri verdim. Kolyeyi nazıkçe aldı, başparmağını yaladı ve sonra üzerindeki kararmayı silmeye çalıştı. Aynanın parçasını Ciara'ya verdim. Dudaklarında ince bir çizgi belirdi ve geminin kenarına doğru yürüyüp onu içine attı. "Çöpten başka bir şey değil. Umarım o kolye buna değmiştir Liam."

"Öyleydi," diye mırıldandı. Onu cebine soktu ve sonra, "Üzerinde işaretler olan duvar zaten açık mıydı?" dedi.

Başımı salladım. "Mühürlerden biri anahtarmış gibi görünüyordu ama emin değilim-" "Yalan söylediği çok açık," diye araya girdi Ciara.

"Farkındayım." Liam başını kaldırıp bana baktı. "Michael, bir an için dürüst olmama izin ver. Orada her ne gördüysen ya da yaptıysan benim için *o kadar* da önemli değil. Ama sana bazı sorular soracağım ve anlaşmamız gereği doğru cevaplar bekleyeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Mükemmel," diye mırıldandım.

"Angelo Wolven Krallarının tüm isimlerini biliyor mu?"

"Hayır, sanırım hâlâ üçüncüyü bilmiyor."

"Aşağıdaki her neyse onun sayesinde ilk iki ismi aldı mı?" "Bir şey aldı ama bunun bir isim olduğunu sanmıyorum."

"Bunun bir bedeli var mı?"

"Evet."

"Peki şimdi isimleri biliyor musun?"

Başımı salladım. "Fiyatı benim için çok yüksekti."

"Fiyat anılarından biri miydi?"

"Evet."

Liam saçını düzeltti ve sonra yüzünü ekşitti. "Bu dünya her ne saklamaya çalışıyorsa, şimdiye kadar harika bir iş çıkarmışlar. Şansımıza, bu cephaneliklerden birinin daha nerede olduğunu biliyoruz." Nefes verdi. "Son soru: Duvarı hangi mühür açtı?"

Ona söyledim ve o da başını salladı. "Harika. Sıra sende: Angelo Shade hakkında ne bilmek istiyorsun?"

ÜÇ ÖLÜM

Liam ve ben bir yıpratma savaşı içindeydik, kendi yontulmuş seramik fincanlarımızdan içerken birbirimize ağzına kadar scaro dolu fincanlar uzatıyorduk. Ciara, Liam'ın bana Angelo hakkında bilgi vermeyi kabul etmesini kesinlikle çılgınca bulmuş ve katılmayı reddetmişti... ama Sirash'ın odanın bir köşesinde notlar aldığından emin olmuştu. Onu bize katılmaya davet ettik ama görünüşe göre midesi bırakın tadı, kokuyu bile kaldıramadı. Sallanan tekne de durumuna yardımcı olmadı. Ama iyi tarafından bakarsak, adanın merkezinde bir yanardağın bulunduğu ve kırık heykellerin kayalık sahillere vurduğu bir girintiye demirlemiştik. Burası çobanların, korsanların ve tüccarların Eham yakınlarına geçmeden önce dinlenmek için kullandıkları ortak bir yerdi. Ve açıkçası, yerleşim yeri olmayan her adada bir tür yanardağ bulunurdu. Hepsi de uykuda değildi.

Şansımı biliyordum, bu aktif olacaktı.

Liam bir şey söylemeden önce üçüncü fincanımdaydım. "Pekâlâ," diye başladı ağzını silerek. "Nereden başlamalıyız?"

"Torda," diye homurdandım. "Torda'ya ne oldu?" Sirash şiddetle geri çekildi.

"Kilitsiz kapılardan biri Torda'da, sarmaşıklar ve yosunlar arasında saklı," dedi Liam. "Angelo bunu istedi, gözleri yıldızlarda olan bir hiçken. Gemisinin adı *Lady Katherine* olarak değiştirilmeden önce..." Liam tekrar içti. "... Regal Şirketi'ni adadaki herkesi yok etmesi için kiraladı. Sadece iki kişi kaçabildi. Hamile bir kadın ve genç bir çocuk."

"Annem," diye fısıldadı Sıraş.

Liam başını salladı. "Ve Jay Prince. Angelo kendi adını koymasına izin verdi... O daha çocuktuk. Prens kraldan daha yüksek bir rütbe olduğunu sanıyordu."

"Neden yaşamalarına izin verildi?"

"Kim bilir." Liam koltuğunda arkasına yaslandı. "Angelo Jay'i kendi oğlu gibi yetiştirdi. 'Koğuş' daha iyi bir terim olabilir, çünkü Angelo'nun Jay'i yöneteceği bir piyondan daha fazlası olarak görüp görmediğini bilmiyorum. Çünkü Angelo gibi bir adam bile her şeyi tek başına yapamayacağını anlamıştı." Bir duraklama. "Ama sonunda Katherine'le tanıştı, onunla evlendi ve kendi oğlu oldu. Bunun ayrıntılarına ihtiyacınız var mı, yoksa kısa versiyonu y e t e r l i olacak mı?"

Üçüncü fincandan sonra, scaro'nun tadı iç gıcıklayıcı şaraptan çok, iyi kullanılmış arka sokak banyo suyuna benziyordu. Ama eğer doğru hatırlıyorsam, yediden sonra *güzel bir* şeye dönüşüyordu. Akıl sağlığım ve midem bozulmadan o kadar uzağa gidebilirim tabii.

"Sanırım nasıl gittiğini hatırlıyorum," dedim fincanımda kalanı geri devirerek. "Oğlan kızla tanıştı, oğlan kıza aşık oldu, oğlan kızla evlendi. Bir çocukları oldu, kız öldü ve oğlan onu geri getirmeye kafayı takmış bir manyak oldu. Kulağa doğru geliyor mu?"

Liam diliyle bir gıdak sesi çıkardı. "Aşağı yukarı." "Jay Prince'e ne oldu peki? Nasıl hayatta?"

Liam aniden durdu. "Demek onu öldüren *sendin*. Ne hoş." Fincanını bitene kadar doldurdu. "Angelo hakkında konuşmak için anlaşmıştık. Jay hakkında değil."

"Ya ne olduğunu tahmin edersem?"

Liam biraz daha scaro yudumlar, "Buyurun," dedi.

"Bedeni öldü ama anıları ölmedi. Tanıştığım Jay Prince öldü ama zihni bir şekilde başka bir bedene aktarıldı."

"Cesur bir iddia. Ama gerçekten böyle bir şeyin insanların haberi olmadan yapılabileceğini düşünüyor musun? Bu neredeyse ölümsüz olmanın başka bir yolu gibi."

"Öğrendiğim bir şey varsa, o da mümkün olduğunu düşündüğüm şeylerin bu dünyada yapılabileceklerin sadece bir kısmı olduğudur." Fincanına biraz daha doldurdum. "Yani haklı mıyım?"

"Evet," dedi Liam. "Bu karşılaştığım yedinci Jay Prensi. Karanlık onu dört kez öldürdü, bir Tüccar Prens tarafından zehirlendi ve bir diğer ölümü de enfeksiyondan oldu. Sizinki yedincisiydi. Bu bir onurdur."

Vargo'dayken Dark, Jay'i dört yerine yarım düzine kez öldürdüğünü iddia etmişti. Peki kim yalan söylüyordu? Kötü niyetle mi yoksa cahillikle mi? Kime daha çok güvenmeliydim: karşımdaki sarhoş adama mı yoksa benden daha fazla sır saklayan paralı asker akıl hocama mı? Cevap çok açıktı.

"Nasıl yapılıyor?" Ben sordum.

"Patchworker'lar insanların anılarını çıkarma yeteneğine sahiptir. Angelo muhtemelen Jay'inkine benzeyen bir ceset buldu, üvey oğlunun anılarını çıkardı ve sonra onları cansız kabuğa koydu. Yeni Dracon Şehri'nde sahip olduğu ceset kasasına hızlı erişim olmadan muhtemelen oldukça di bir tarikattı." Liam Sirash'a gülümsedi. "Ama senin bu konu hakkında konuşman gerekmiyor mu suikastçı? Ne de olsa bunu yapan Patchworker sensin."

Dilim ağzımda ağırlaştı ama Sirash ben daha saçma sapan bir şeyler kekeleymeden konuştu. "Tüm İskeletler Yama İşçisidir," diye başladı. "Dövmelerimiz sayesinde. Ama o bizimle konuşmaya başlayana kadar hiçbirimiz nasıl çalıştığını anlamıyoruz. Bunu ilk kez o zaman yaptım. Angelo beni Yol Katili olarak işe aldı ve... olan oldu."

Dişlerimi sıktım. "O da bir Yol Katili, değil mi?"

Liam ve Sirash birlikte başlarını salladılar. "Bu sadece eğitilmiş bir tahmin miydi?" Liam etkilenmişti. "Belki de şüphelendiğimden daha fazlasını biliyordur. Ne harika." Kapı çalındı ve Sirash ayağa kalktı. "Bu konuşmamızın sonu olabilir, Michael. Arkadaşların nihayet yetişti."

Hangi arkadaşlar?

Orbis Şirketi kapıdan içeri girdiğinde zar zor ayağa kalkabilmişim. Alexis omuz silkerek ilk gelen oldu, onu kıkırdayan Cassia izledi. Titus

Bana özür dileyen bir bakış attı ve sonunda Dark elleri ceplerinde, karanlık etrafını sarmış bir şekilde içeri girdi. Gölgesi uzayıp benimkini tuttu ve hiçbir şey yapmasa da ayaklarım Roor'a çivilenmiş gibi hissettim. Paralı asker akıl hocam gözlerimin içine baktı.

"Benimle gel Michael. Başka kimse takip etmesin," diye emretti.

Hollow'daki halime bir dönüş gibi, Dark ve ben tekneden birlikte ayrıldık, ahşap korkulukların üzerinden atlayarak, yıkanmış yarı kırık heykeller için bir mezarlık haline gelen ayak bileği derinliğindeki su havuzlarından birine girdik. En yüksek noktaya sessizce tırmandık, tepeye ulaşana kadar kaydık ve battık. Lavlar altımızdaki bir çukurda sessizce fokurduyordu ve korkunç insansı titanın puslu hatları uzakta yükseliyordu. O kadar uzakta bile, neredeyse gökyüzündeki ayları ve tüm yıldızları kapatıyordu.

"Düşündüğümden daha uzağa gitmişsin. Bahse girerim seni Palmer Takımadaları'nda yakalayacağız. Yetimler Şehri'ne gitmene ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin. Orada herhangi bir gizli sır keşfettin mi?"

"Pek sayılmaz. Ejderha avın nasıl geçti?"

"İki kişiyi daha öldürdüm. Buraya gelirken bana ve Orbis Bölüğü'ne saldırdılar," diye açıkladı Dark. Şimşek kollarını yukarı aşağı zıplattı. "Hiç şansım yoktu. Şimdi olduğum gibi değil."

"Hangileri?"

"Water ve Nullify."

Nefesim kesildi. Bu bir yalandı. Aptalca, anlamsız, aşırı özgüvenli bir yalan. Ve şimdi gerçeği biliyordum. Sonunda hepsini. "Burada ne işimiz var Dark?"

"Sonu bekliyorum. Geliyor." Nefesini verdi ve her şey beyaz fısıltılara dönüştü. Etrafımızdaki soğuktan değil, onun buz yaratma yeteneğinden. "Titana ulaştığımızda, kalan ejderhalarla, bir Kurt Kralla ve kim bilir daha nelerle savaşıyor olacağız. İhtimaller bize karşı."

"Ve yine de devam ediyoruz."

"Ve yine de devam ediyoruz," diye yineledi. "Henüz bir isim bulamadın mı?" Başımı salladım.

"Yazık," dedi Rippantly. "Sen Skelly'den üçüncü ismi alırken ben de tüm ejderhaları öldürmek için elimden geleni yapacağım. Soykırım yapmak hedeflerimize ulaşmak için en iyi yol olmayabilir ama en azından senin ya da Serena'nın ölümüyle sonuçlanmayacak-"

"Sana teşekkür etmek istiyorum Dark," diye araya girdim. "Sen olmak istediğim adam değilsin. Öldürüyorsun, sakat bırakıyorsun, etrafındakileri yiyip bitiriyorsun... ama sen beni idolleştirdiğim idealiste karşı yetiştiren gerçekçisin. Bazı açılardan hep ihtiyacım olan ağabeysin. Sen olmasaydın yaptıklarımın yarısını bile başaramazdım."

"Duygusallık sana yakışmıyor."

"Söylenmedik söz bırakmamak en iyisi." Yutkundum. "Dark... yaşadığımız onca şeyden sonra, Vargo'da o şapelde bana yalan söylediğini fark etmeyeceğimi mi sandın gerçekten?"

Dalgalar sabit bir ritimle aşağıdaki kayalara çarpıyordu.

"Atla. Görmezden gel. Manipüle et," diye devam ettim. "Sen de benim gibi yalan söylüyorsun. Mesele söylenmeyen sözlerle ilgili, söylenen yanlış sözlerle değil. Taktik değiştirdiğinde -gerçekleri çarpıttığında ve yutulması daha kolay anlatılar oluşturduğunda- hemen anladım. Tek eksiğim sana bunu söyleyecek kanıttı." Boynumdaki damga zonkluyordu. "Anlattığın ejderha yönteminin zamanında gerçekleştiremeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Dark dilini şaklattı ve bu ses ölmekte olan bir adamın rüyası gibi bizden uzakta yankılandı. "Yetimler Şehri'nde güneş tutulmasını öğrendim. Kilitsiz kapıları açmak için gereken bir başka unsur. Bu yüzden Serena'nın düğününde öleceğimden bu kadar emindin. Ben de bunu durdurmak için aptalca bir şey yapacağımı düşünmüştüm," diye açıkladım. "Kimse nerede olduğunu bilmediği için Nullify'yi öldürmüş olamayacağın gerçeğiyle birleşince... Zehra'yı diriltme şansını kaybetme riskini göze alamazsın. Bir sonraki güneş tutulmasına daha birkaç yıl var. Beni kontrol etmek için o kilisede hayatımı kurtardın. Tıpkı Kingman ayaklanmasından sonra Angelo'nun yaptığı gibi. Ama sen benim bir oyuncaktan daha fazlası olmamı istemedin.

Çırak Paralı Asker: Kaçmamı riske atamazdın." "Null'un

nerede olduğunu bilmediğimi nereden çıkardın?"

"Kral'ın arşivlerine girmek için izin istediğinizde başka hangi bilgileri arıyor olabilirdiniz? Paralı askerlerin herhangi bir Kraldan daha fazla bilgiye erişimi vardır. Tabii kayıp bir Evoker hakkında değilse. Babamın idamından beri kimsenin bulamadığı biri."

İnledi. "İyi hafıza."

"Beni en iyiler eğitti." Gözlerimi ona diktim. "Birbirimize karşı dürüst olma zamanı geldi."

Dark ceplerinden birinden soluk pembe bir beze sarılmış pastel renkli kare şekerler çıkardı. Bir tanesini bana uzattı ve tereddüt etmeden ısırđım. Dark zehir kullanacak türden bir insan değildi, bu yüzden yumuşacık tart Ravor'u sanki sonuncusuymuş gibi zevkle yedim. Ve açıkçası, öyle de olabilirdi. Artık gerçeği bildiğime göre, Dark neden beni başboş bıraksındı ki?

"Eğer Skelly'de o isim yoksa, bu rüyaya biraz daha devam edersiniz," dedi Dark. "Ama eğer varsa... bize kapıyı açmak için hanginizin öleceğine karar vermeniz gerekecek."

"Biz mi?" Kıkırdadım. "Yani Angelo ile çalışıyorsun. Ya da en azından kapı açılana kadar ona yardım ediyorsun. Ondan sonra sadece Zahra ya da Katherine'i mi geri getirebileceksin?"

Dark sessizdi, şekerini çiğniyordu. Deniz meltemi tenimize vuruyor, güneşin sıcaklığını serinletiyordu.

"Başka yolu yok, değil mi? Ya Serena ya da ben ölmek zorunda kalacağız?"

"Ya ikinizden biri ya da Tenere paramparça olacak," diye mırıldandı. "Bu mutlu sonların bol olduğu bir hikâye değil. Zehra ya da Katherine'in geri dönmesi için birinin ölmesi gerekiyor." Bana döndü. "Ve ikimiz de bunun kim olacağını biliyoruz, değil mi?"

"Kahraman, kötü adam ve soğukta bırakılmış aptal. Hangi rolün bana ait olduğunu bilmek ne harika." Kaderimizi değiştirebilecek herhangi bir şey için zihnimi karıştırdım ve geriye kalan tek soruyu sordum. "Ya reddedersem? Ya sonuna kadar savaşırsam?"

"Solucanlar bile oltaya takıldıklarında zorlanırlar." Dark etrafımızı işaret etti ve ürkütücü sessizliğin ve sahile vuran dalgaların yavaş, sabit sesinin konuşmayı yönetmesine izin verdi. "Yalnızsınız. Hiçbir şey yok-"

Regal Şirketi'nin gemisine aniden bir düzine şimşek çaktı ve hemen arkasında gök gürledi. Paralı askerler onları söndürmek için boşuna çabalarken güvertede yangınlar çıktı ve körfezdeki heykeller seğirmeye, hareket etmeye ve ardından gemiye tırmanıp saldırmaya başladı. Görünüşe göre yalnız değilmişim. Arkadaşlarım sonunda beni yakalamıştı.

"Ne-"

Dark'a çarptım, tabancasını kılıfından çıkardım ve ona doğrulttum.

Dark ayağa kalkarken dökülen şekerleri görünce küfrederek başını hafifçe yana eğdi. "Arkamızda paralı askerlerle dolu bir gemi olduğunu biliyorsun, değil mi? Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

"Sanırım biliyorum."

"Senden daha iyi adamlar denedi ve başarısız oldu," dedi Dark Ratly. "Silahı bana ver, ben de olanları unutayım. Ölümünü kolaylaştıracayım. Buradaki gerçek düşmanın kim olduğunu unutma Michael. Babanı ben öldürmedim ve ailenin mirasını ben yok etmedim. Gerçekten onun kazanmasını istiyor musun?"

Bedenim çoktan sıfırlanmıştı. "Bu kazanmakla ilgili değil. Bir noktayı kanıtlamak. Eğer seni takip etmeye devam edersem... olmak istediğim adamı yok edeceksin. Bu kişisel değil... Bu aynada kendime bakabilmekle ilgili."

"Zaten aynaya bakıyorsun." Dark açık elini bana doğru uzatarak tekrar düşünmemi istedi. "Bunu daha da zorlaştırma. Sen ne kadar ırpırırsan, Serena da o kadar ırpınacaktır."

Tereddüt ettim ve sonra silahı çevirip önce Dark'a uzattım. "Doğru olanı yapıyorsun," dedi gülümseyerek ve silahı aldı. "Ben Serena'yı koru. Seninle birlikte ölmek zorunda değil. Sacri lce-"

Silahı almak için hamle yapan Dark'ın bileğini boştaki elimle kavradım, onu kendime çektim ve sonra da çıplak vücudumla ona kafa attım. Etrafında dönerken burnundan kan fişkırdı ve ardından kışını tekmeleyerek volkanın içine attım. Neredeyse anında siyah bir duman yükseldi ve sanki bir canavarın midesine girmişim gibi derin bir hırıltı etrafımda yankılandı. Ölüm onu bu kadar kolay ele geçiremezdi ama yine de bir umut vardı. Lav onu yavaşlatabilirdi. Arkamdaki kayaları tekmeleyerek dağdan aşağıya doğru olabildiğince hızlı koştum. Onu tek başıma yenebileceğimi düşünecek kadar aptal değildim ama bir duruş sergilemem gerekiyordu. Olmamı istediği mükemmel küçük kurban olmayacaktım. Acı sona kadar savaşıacaktım.

"Michael," diye gürlledi yanardağdan fırlayan korkunç lğure. Sesinde korkunç bir sakinlik vardı. Bir cerrahın dinginliği, bir doğal afetin dikkatsizliğiyle birleşmişti. Sırtından iki çift varis rengine zarımsı kanat çıkıyordu. "Ölümlü olduğunu unutma. Unutma ki

öleceksin. Ölümünü hatırla. İstedğin kadar mücadele et. Zamanı geldiğinde tekrar bir araya geleceğiz."

Belki de. Ama umut kalmayıncaya kadar ne Dark ne de babası bana sahip çıkacaktı. İkisine de meydan okuyacaktım, sonuna kadar aşk için bir aptal olacaktım.

AYAKTA KALAN SON ADAM

Sarmallar yerden bana doğru hamle yaptı ama onları nulliled ellerimle savuşturdum ve karanlığı dökülen mürekkep gibi yere sıçrattım. Tepenin dibindeki havuzlara ulaştığımda yanardağdan kalın siyah bir sis fişkırıyor ve temas ettiği tüm Rora'ları yok ediyordu. Cassia'nın gemisine doğru şimşek izlerini takip ederek suyun içinden sıçradım. Chloe her ne yapıyorsa

-Etrafıma şimşekler yağarken tek güvenli yer orasıydı. Geminin yan tarafına tırmanırken Dark'ın çığlıkları yankılanmaya başladı, ayaklarım düğümlü halatlara dolanıyordu. Eğer bu volkan patlayacaksa, patlaması çok uzun sürmeyecekti.

Kenara çıktığımda mavi kuşaklı bir denizci sürüsü beni bekliyordu. Etrafımda yarım bir daire oluşturmuşlardı; ellerinde çivili sopalar, kumaş şeritleri ve alkol şişelerinden yapılmış bombalar vardı. Keskin bir nefesle güverteye vurdum, kendimi toparlamak için ellerimi dizlerimin üzerine koydum.

"Michael." Alexis bir silahını çekmiş ve bana doğrultmuş halde bana doğru gelirken ayağa fırladım. Cassia ve Titus da onun yanındaydı. Arkadaşlarım ortalıkta görünmüyordu ama Regal Şirketi'ne yönelik saldırı durmaksızın devam ediyordu. "Her şey bitti. Teslim olursanız zarar görmezsiniz."

"Seçimini yaptın mı Alexis?" Ben sordum. "Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?"

Hiçbir şey söylemedi ama Titus elini onun omzuna koydu ve "Kraliçe nerede Michael? Bize nerede olduğunu söylersen zarar görmezsin. Beklediğimizden daha ileriye gittin ama maceran sona erdi. Yapacak bir işimiz var."

"Biliyorum," dedim kuru bir sesle. "Müşteri kraldır, değil mi?"

Cassia, "Bizimle sessizce gelersen Regal Şirketi'nden hayatını bağışlamasını isteyeceğiz," dedi. "Kraliçe için ölmenin bir anlamı yok. Sen bir Paralı Askersin ve bizim için değerlisin." Kıs kıs güldü. "Ya da bana öyle söylendi."

Az önce Dark'a ne yaptığımı düşünerek kıkırdadım. "Hayır, artık öyle olduğumu sanmıyorum. En azından Dark'a karşı. Seçimimi yaptım ve bundan memnunum ama Orbis Şirketi'ndeki yerimi kesinlikle kaybettim."

Alexis'in çenesi gerildi. "Ne yaptın Michael?"

"Dark'ı buldum." Sakin kaldılar. "Ve onu volkanın içine attım."

Üçünün de gözleri fal taşı gibi açıldı. Dark'ın ne olduğunu ya da amaçlarının ne olduğunu bilmeseler bile... hepsi ondan korkacak ve az önce yaptığım şeyin bir özür ve kucaklamayla çözülemeyeceğini anlayacak kadar zekiydi. Dünyamızdaki en korkunç insanlardan birine karşı savaş ilan etmiştim.

"Dark bir canavar," dedim. "Ve ona karşı koymadan devam etmesine izin vermeyi reddediyorum." "Babasına mı katılıyorsun?" Alexis duygusuzca sordu.

Başımı salladım. "Hayır, ben üçüncü seçeneği seçiyorum. Hem Dark'ın hem de Angelo'nun arzularına ulaşmasını engelleyeceğim. İkisi de bu dünyaya yıkım getirecek ve ben kötünün iyisine razı olmayı reddediyorum."

"Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?" Cassia alay etti. "Başka hiçbir şirket seni kabul etmez. Ordunuz yok. Toprağın yok. Sen sadece ismen bir Kingman'sın. Ve en güçlü müttefikin olan Hollow Kraliçesi senin kim olduğunu ya da eskiden paylaştığınız bağı hatırlayamıyor. Sen haydut bir paralı asker çırağından başka nesen ki?"

"Ben sadece inatçı bir embesilim, büyük bir kahraman değilim," dedim göğsümde kabaran gururla. "Ama Hollow'da bana Kral Katili ve Ejderha Katili diyorlar. Hollow isyanını sona erdirdim ve Heartbreaker Seri Katili'ni durdurdum. Ölümsüzlerle yemek yedim, felaketleri alt ettim ve kaderi alt

ettim. İnsanlar

babam öldüğünden beri beni küçümsedi. Bu yüzden, Paralı Kral olacağımı söylediğimde beni dikkatle dinleyin. Bu bir dilek değil, bu bir ifade."

"Paralı Kral'ın ne olduğunu biliyor musun?" Cassia sessizce konuştu. "Öyle kolayca olunabilecek bir şey değil. Öncelikle, kendi Şirketini kurman gerekir ve... ve bunun bir önemi yok! Sen bir çıraktan başka bir şey değilsin!"

"Bana oyunuzu verin ve ben de bir daha oy kullanmayayım," dedim.

Cassia'nın yüzündeki kan çekildi. "Nesin sen... Bunu nereden biliyorsun?"

Şakağıma vurdum. "Son görüşmemizden bu yana biraz bilgi edindim. Sınavdaki soruları bana tekrar sormak ister misin?"

"Herkes zaten sorulmuş soruların cevaplarını bulabilir."

"O zaman bana yenilerini sor ya da değerimi kanıtlamam için bana başka bir sınav ver," diye meydan okudum. "Yoksa başarılı olup artık bir çırak olamayacağımdan mı korkuyorsun?"

Cassia mide bulandırıcı bir çıtırtıyla tırnağını ısırды. Yanardağdan kor ve küller artan bir hızla düşmeye başlamıştı. Patlama çok uzun sürmeyecekti. Gölgelele de daha aktif hale geliyordu. Sanki birinin gelişı için heyecanlanmış gibiydiler.

"Onu gerçekten durdurabilir misin?" Alexis bağırdı. "Dark'ın kız kardeşimin adına yaptığışı şeyi durdurabilir misin?"

"Evet, yapabilirim. Söz veriyorum."

Alexis bir an tereddüt etti ve sonra dönüp silahlarını Titus ve Cassia'ya doğrulttu. İkisi de ona küfretti ama ellerini havaya kaldırdılar. Cassia ekibine de geri çekilmelerini emretti. O mesafeden ıskalayamayacak kadar iyi silah kullanıyordu.

-Ve biri vurulmadan silahı ondan alamayacak kadar hızlı.

"Alexis! Ne yapıyorsun sen? Delirdin mi sen? O bir hiç!"

Alexis onlardan uzaklaşırken, "Elimde kalan tek umut o," dedi. "Michael, benimle gel. Bir planın var mı?"

Titus ve Cassia'nın yanından koşarak geçip onun yanına gittim. "Kesinlikle."

"Hepiniz birbirinizi bağlayın ve aşağı inin," dedi Alexis, elleri sabitti.

"Beni kimseyi vurmak zorunda bırakma Cassia."

Cassia kaşlarını çattı ama Titus sinirli olsa da gururlu bir baba gibi görünüyordu. İkisi de Alexis'e cevap vermedi ama yavaşça herkese onun dediklerini yapmalarını emretti. Güvertede sadece Cassia'nın levazım subayı kaldı ve Cassia'ya ellerini direğe bağlaması talimatını verdi, Paralı Asker de bunu yaptı. Levazım subayı gemiyi bizim elimize bırakmıyordu. Açıkta esir olarak kalmak anlamına gelse bile. Aptal olmadığım için düğümleri kendim iki kez kontrol ettim. Yeterince sıkıydılar.

"Şimdi ne olacak?" Alexis sessizce sordu. Regal Şirketi hâlâ yıldırım ve taş heykellerle uğraşıyordu. "Arkadaşların nerede?"

Serena cevap verircesine yan taraftan fırladı, yüzünde bir gülümseme vardı ve yardımımı istemek için elini uzattı. Ona yardım ettim. Sonra Naomi ve Chloe hemen etrafta koşuşturmaya, düğümler atmaya ve yelkenleri açmaya başladılar, Sebastian ise gözleri kapalı bir şekilde geminin dümenine doğru ilerledi. Tek Göz, yargılayıcı tüylü bir papağan gibi omzunda kambur duruyordu. Naomi yelkenlere ve halatlara doğru fırladı. Ben daha soru soramadan Serena sırtımı çatlatacak kadar sıkı sarıldı bana.

"Senin için endişelendim," dedi usulca.

"Ben de senin için endişeleniyordum," diyerek sarılmayı kestim. "Ama gerçekten gitmemiz gerekiyor. Dark peşimden geliyor."

Naomi ellerinde halat makaralarıyla yanıma indi. Saçları bir bandanayla gizlenmişti ve yelken için giyinmişti. "Ne yaptın sen? Ve Alexis neden şimdi bizim müttefikimiz?"

Alexis geminin yan tarafına yığıldı, yaptıklarının sonuçları nihayet onu yakalamıştı. Deli bir kadın gibi kendi kendine kıkırdıyordu.

"Dark'tan kurtulduk," dedim. "Ona yardım etmeye devam edemezdim. Bu yüzden nerede durduğumu açıkça belirttim."

Naomi birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Delirdin mi sen? Bunu neden yaptın ki? Karanlık... Karanlık. Onunla tartışmaktansa parmaklarımı keserim daha iyi. O lanet olası bir *deli*."

Alexis, "Yılın yetersiz ifadesi," diye mırıldandı.

"Ne dediyse o!" dedi Naomi. "Neden birdenbire vicdanın sızlamaya başladı?"

"Bilmiyorum," dedim başımı sallayarak. Serena beni rahatlatmak için elini omzuma koydu ama tek yaptığı yaptığımdan pişmanlık duymamı sağlamak oldu. Artık onun köpeği gibi davranmadığım için hepimizi tehlikeye atmıştım -büyük, dünyanın sonunu getirecek bir tehlikeye-. Belki de ölümüm neredeyse garantiyken mücadele etmeye devam etmek aptalcaydı... ama dizlerimin üzerinde ölmektense ayaklarımın üzerinde ölmek daha iyi değil miydi?

"Affedersiniz, Majesteleri!" Sebastian üst güverteden aşağı seslendi. "Ama gerçekten gitmemiz gerekiyor!" Regal Şirketi'nin gemisinde yavaş yavaş sönmekte olan 1res'i işaret etti. "Çapayı kaldırın!"

Naomi her şeyi bıraktı ve altımızdaki bulanık suda kaybolan metal zincire doğru kaydı. Zinciri çeke çeke sudan çıkarmaya başladı ve bunu tek başına yapabilecek kadar güçlü olmasına rağmen, Serena ve ben de daha hızlı ilerlemesi için ona katıldık.

Sebastian tekrar çığlık atana kadar yarısına kadar gelmiştik. "Chloe! Hepimiz bağlandık mı?"

"Evet!"

"Naomi! Bize bir fırtına çarptı! Buradan çıkmalıyız!"

Yanardağ patladı. Duman, lav ve kayalar açıklıktan dışarı ve havaya fırladı. Gökyüzü yoğun siyah dumanla kaplandı ve etrafımızdaki alan sanki güneş bir daha hiç doğmayacakmış gibi karardı. Kulaklarım çınılıyordu ve demiri yukarı çekmek için mücadele ederken sendeleyerek öne doğru atıldım. Çapayı yerine kilitlediğimiz anda çığlık atıp diğerlerine haber vermeye çalıştım ama yanardağın uğultusu ve etrafımızdaki suya çarpan kayaların sesinden kendimi bile duyamıyordum.

Naomi'nin patlaması yelkenlere çarptı ve ben geri dönüp sırtımı pruva direğine çiviledim. Serena ve Alexis hiçbir yere gitmeyecek kadar şanslıydılar, gemi mide bulandırıcı bir güçle ileri doğru itilirken ikisi de küpeşteye sıkıca tutunmuşlardı. Naomi yelkenlere rüzgâr yaratabilmek için kendini ana direğe bağlamış, görünmez bir gücü iter gibi ellerini ileri geri hareket ettiriyordu. Sanki bir kasırganın ortasındaydık ve bir an için hiçbir şey duyamadığım için şükrettim.

Sonra kulaklarım patladı ve kendi çığlıklarım da dahil olmak üzere etrafımdaki çığlıkları duydum. En azından bu boğazımın neden acımış olduğunu açıklıyordu. Adadan hızla uzaklaşırken son bir kez bakmak için arkamı döndüm. Lavlar çoktan

Çoğunu kapladı, dokunduğu her şeyi yaktı ve sardı. Bu taraftan Regal Şirketi'nin gemisinin yanardağ patlamadan önce kaçıp kaçmadığını görmek imkânsızdı. Tabii kaçan biri olduysa.

Gökyüzünden artık kül yağmayacak kadar uzaklaştığımızda Naomi durdu ve dizlerinin üzerine çöktü, terden sıırsıklam olmuştu. Chloe onun yanındaydı, onu su içmeye zorluyor ve Naomi'nin hâlâ Naomi olduğundan emin olmak için temel soruları soruyordu.

"Adın ne senin?" Chloe sordu. "Naomi

Dexter."

"Ailen kim?"

"Bryan Dexter ve Evie Browne. İkisi de öldü."

"Kim olduklarını biliyor musun?" Chloe, biz onlara doğru ilerlerken üçümüzü işaret ederek sordu.

Naomi dramatik bir şekilde inledi. "Unutulmuş Kraliçe Serena, Paralı Asker Alexis the Trueshot ve şu aptala gerçekten isim vermek zorunda mıyım?"

Hepimiz kıkırdadık. Naomi 1ne gibi görünüyordu. Ya da en azından unutulmuş biri değildi. Serena'ya olanlardan sonra hepimiz gergindik. Chloe bir soru daha sordu. "Ben kimim?"

"Hayatımdaki en önemli insan," dedi Naomi, Chloe'nin başının arkasından tutup onu öpmek için aşağı çekti. Chloe'nin ilk şaşkınlığına rağmen öpücüğe on katıyla karşılık verdi. Arkadaşlarım sonunda birbirlerini buldukları için mutlu bir şekilde genişçe gülümsedim.

Ayrıldılar, birbirlerine o kadar yakın durdular ki aynı nefesi paylaştılar.

"*Bilmiyordum*. Düşündüm ki... *düşündüm ki*..." diye nefes aldı Chloe. "Ne kadar zamandır?"

Naomi onu tekrar öpmeden önce, "Uzun zaman oldu," dedi. "Harekete geçmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Yolda kayboldum. Bir tacın senden daha önemli olduğunu düşündüm."

"Ben 1ne, ben-"

"Aşağıdaki aşk eğlencesini böldüğüm için üzgünüm ama bir sorunumuz var!" Sebastian direksiyonu hızla sağa doğru çevirmeye başlarken çığlık attı.

"Bir takipçimiz var!"

Dördümüz de geminin yanına gittik ve arkamıza baktık. Sebastian haklıydı. Regal Şirketi'nin gemisi tarafından takip ediliyorduk. Geminin ejderha başlı 1gurehead'i kül ve isle kaplıydı ama her zamanki gibi göze çarpıyordu. Regal Şirketi Serena için geliyordu ve Dark da benim için geliyordu.

Temiz bir kaçış için çok fazla.

BÖLÜM 4:

DEPRESYON

MICHAEL KINGMAN'IN SON ÖLÜMÜNE 15 GÜN KALDI

"Doğduğumdan beri beni takip eden avcıdan korkuyorum. Onları ailemin yüzündeki kırışıklıklarda, arkadaşlarımla kırıldığı kemiklerde ve sevgilimin yaşlanırkenki gözlerinde görüyorum. Onlardan kaçmaya çalıştım ama nereye gidersem gideyim bana kaderimi hatırlatıyorlar. Bir ömür boyu saklandıktan sonra, onlarla kendi şartlarımla tanışmaya karar verdim."

-Mercenary Bottles of Machina Company, 23 yaşında, intihar etmeden on beş gün önce

BİR KEZ DAHA HISSEDEREK

Regal Şirketi'nin gemisinin bizi sabit bir mesafeden takip edişini izlerken ölüm kaçınılmaz görünüyordu. Bu bir bakıma rahatlatıcıydı. Son birkaç haftayı sürekli omuzlarımızı kollayarak ve asla derin bir uyku çekmeden geçirmiştik. Artık tek kelime etmeden, bunun son olduğunu bilerek sonla birlikte yüzleşebilirdik. Bu işten yara almadan kurtulamayacaktık.

İlk harekete geçen Naomi oldu. "Rüzgârı artırırsam, belki-" "Hayır." Chloe onun elini tuttu. "Bir Unutulmuş olabilirsin. Kaybettin Yeterince anı bizi buraya kadar getirdi. Başka bir plan yaparız." "Ne gibi?" Naomi tersledi. "Geri dönemeyiz."

"Emin misin?" Alexis kollarını kavuşturarak konuştu. Sonra da levazım subayına, "Bu geminin silah kapasitesi nedir?" diye sordu.

Levazım subayı topların, zıpkınların ve barut fiçilerinin sayısını saydı ve hatta güvertenin altında bir düzine heykel olduğunu söyleyerek övündü. Ama yakınlarda suda başka kimse yoktu ve Alexis'in yüzüne bakılırsa, bırakın Dark'ı, Regal Şirketi'ni bile durdurmaya yetmeyecekti. Sayıca bire on üstündük. Ve bu Paralı Askerlere karşı olmak için yanlış taraftı. Onlardan biri en az on kişiye eşitti.

"O halde ne yapabiliriz?" Naomi sordu. "Savaşmadan ölmeyeceğim."

"Ya gemiyi büyülerimle batırmaya çalışırsam?" Serena bunu önerdi. "Eğer yeterince kullanırsam, belki-"

"Böyle bir şey olmayacak," dedim sesimde sahip olduğumu bilmediğim bir Inality ile. Serena ağzını açtı ama gözlerimi görünce sözlerini yuttu. Bir gemiyi batıracak kadar güçlü Fabrikasyonlar kullanmak ondan çok fazla anı çalacaktı ve açıkçası... ne olacağını bilmiyordum. Yeni bir Unutulmuş olur ve son zamanlarda kazandığı anıları kaybeder miydi? Bu benim için kabul edilebilir bir şey değildi. Başka bir çözüm bulmalıydık.

"Regal Bölüğü bizi yakalayana kadar durmayacaktır," diye mırıldandı Alexis. "Başarısız olurlarsa Şirketlerine hakaret etmiş olurlar ve soylu kardeşler buna izin vermektense kılıçlarının üzerine düşmeyi tercih ederler. Asil Baba başarısızlığı ya da merhameti sevmez. Sadece zaferi sever."

"Ve Dark'ın umursadığı tek şey Zehra." Ellerimi başımın arkasına koydum. "O gemideki hiç kimse herhangi bir nedenle durmuyor."

"Görevleri tamamlandığında Dark duracak mı?" Serena sessizce sordu. Alexis omuz silkti. "Bunu söylemek zor. Ciara ya da Liam Dark'ı durmaya zorlayabilir, ama bu biraz karışık. Dark'ın diğerleri üzerinde bir etkisi var." Bileğini kaşıdı. "Bizler paralı askeriz. Güçlü olana saygı duyarız. Dark'ın saplantısı bulaşıcı ve gücü benzersiz. Dark'ın ne yapıp ne yapamayacağını söylemek zor."

Chloe istemediğim soruyu sordu, belki de merhametinden. Ya da acıyarak. "Michael ellerinde olsaydı Regal Şirketi durur muydu?"

"Hiç şüphesiz." Alexis gözlerimin içine bakamadı. "Eninde sonunda devam edecekler. Ama Michael onları uzun süre erteleyebilir. Saatler... günler... haftalar...?"

Derin bir nefes aldım. "Sanırım bu bize bir seçenek sunuyor."

"Olmuyor," dedi Serena telaşla. "Kendinden vazgeçmiyorsun." "Dark beni yakaladığında duracak ve hepiniz Yeniden Doğuş'a devam edebilirsiniz. Titan. Eğer onları yeterince oyalayabilirsem, meyveyi alabilir ve hafızanı geri kazanabilirsin. Ya da Üçüncü Kurt Kral'ın adını öğrenirsin ve özgürlüğümüz için takas yapabiliriz." Ona baktım ve belli belirsiz gülümsedim. "Bensiz devam etmen mantıklı olan tek şey."

"Hayır, hayır, hayır!" diye öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi tekrarlardı. "Başka bir yolu olmalı. Değil mi millet?" Etrafına bakındı ama kimse onunla göz göze gelmedi. "Bunu yapmasına izin vermeyeceksiniz... değil mi?"

Kimse sesini çıkarmayınca ya da farklı davranmayınca yüzündeki kan çekildi.

Teslim olmak mantıklı olan tek şeydi ve bunu hepimiz biliyorduk.

"Beni bir daha terk etmeyeceğine yemin etmiştin," diye tısladı, gözleri dolmuştu. "*Yemin etmiştin.*"

"Serena, özür dilerim. Ben..." Gözlerimi kapattım ve kendimi sabitlemeye çalıştım. "Paralı askerler acımasızdır. Asla durmayacaklar. Bu tek şey..." Paralı askerlerin bir şeyi gözlerine kestirdiklerinde durmadıklarını hatırlayarak peşlerinden gittim.

"Alexis... Titus, Cassia ve ekibin geri kalanını serbest bırak. Titus'a bir şeyler yemek istediğimi söyle." Dalgınca başımı salladım. "Bu olmadan önce hepimiz yemek yemeliyiz."

"Pes mi ediyorsun?" diye sordu.

"Hayır ama aileler birlikte yemek yer ve oraya varmadan önce yapmamız gereken de bu."

Kaderden, Regal Şirketi'nden ya da Dark'tan kaçamayabileceğimizi söyleyerek istifa etmem diğerlerinin kafasını karıştırdı. Ama yapmak istediğim şeyi kabul ettiler. Cassia, Titus, levazım subayı ve mürettebat bağlarından kurtuldu ve Titus hepimiz için uygun bir yemek hazırlarken... Cassia ve ben bir anlaşma yaptık. Yaklaşan savaşta onun gemisini kullanacaktık ama mürettebatının hiçbirisi dövüşmeyecekti. Regal Şirketi bizi bombalarsa ne olacağını sorduğumda, tek yaptığı omuz silmek ve Dark'ın böyle acımasız yöntemlere başvuracağından şüphelendiğini söylemek oldu. Bu da muhtemelen şansımızın gerçekten yok olduğu anlamına geliyordu.

Hemen ardından yemek yedik. Titus bir 1sh ve yeşillik ziyafeti hazırladı: deniz yosunu ile terbiye edilmiş istiridye, salamura zeytinli yağlı mavi 1n, kızarmış Ratbread, pembe ve sarı tropik meyvelerle süslenmiş ızgara biberler, limonla ıslatılmış salyangozlar, koyu likör, beyaz şarap ve portakal suyuna iyice bulanmış bir 1sh çiğnenebilir bir şeyden çok bir içki gibi hissettirdi. İçtik ve güldük, alacakaranlıkta ve parıldayan yıldız ışığında uzun uzun hikayeler anlattık. Doom'un havayı aydınlatmak için harika bir yolu vardı. Ölüm günümüzden korkmamıza gerek yoktu: o gün gelmişti. Ama son anları kucaklayabilirdik.

Herkes uyuyabildiği kadar uyudu ve uzaktaki titanın yavaş ve emin adımlarla gökyüzünü kapatmasını izledi, ta ki görebildiğimiz tek şey o olana kadar. Titan insansı bir yapıya sahipti ama denizin ortasındaki bir dağın kişileştirilmiş haline benziyordu. Üzerinde platolar ve hatta ağaçlar vardı, çeşitli yerlerinden kıymık gibi sivri kemikler çıkıyordu. Yosunlarla kaplıydı ve yüzlerce yıl su altında kaldıktan sonra dizlerinin bazı kısımlarında mercan resifleri büyümüştü. Titanın taştan Resh'inin içine örülmüş paslanmış zırh ve eldivenlerin belli belirsiz izleri vardı, zırhının diğer atılmış parçaları ise metal salları gibi yakındaki suda sallanıyordu. Elinde devasa bir tırpan vardı. Katliam için bir alet. Savaş alanlarını süpüren ve düşman ordularını kolaylıkla yok eden bir alet. Güzel olduğu kadar korkutucuydu da.

Sabah yaklaşırken güvertede sadece Serena ve ben vardık. Gece boyunca konuşmuştuk.

"Unutulmuş olmak nasıl bir şey?" Dirseklerimi korkuluklara dayayıp uzaklara bakarak sordum. Etrafımızdaki her şey rahatlamıştı. Hoş bir esinti. Dolu bir mide. Sonuna kadar beni takip eden dostlar. Hak ettiğimden çok daha fazlasıydı. "Bu... garip mi?"

"Bunun nasıl bir kült olduğunu ifade etmek benim için çok zor. Önceki hayatımla ilgili *hiçbir şey* hatırlamıyorum. Adın ve senin huzurunda olmanın verdiği his dışında. Seni gördüğümde kalbim dans etti. Burnum kokunu tanıdı, fırtına sonrası bir şehir gibi. Ozanlar bize gerçek aşkın ebedi olduğunu, asla kaybolmayacağını söylerler ama..." Saçlarını parmaklarının arasında döndürdü ve kalbim onun yerine sol bileğini ovuşturduğunu görmemek için acıdı. "Ne olduğumuzu anlayabilecek miyim bilmiyorum. Ya da paylaştığımız özel anları hatırlayabilecek miyim bilmiyorum. Ama istediğim tek kişi sensin."

"Serena... Ben-"

"Eğer Kraliçe olacaksam... Kingman'ıma ihtiyacım var. Ama taçlar ya da miraslar umurumda değil. Sadece mutlu olmak istiyorum." Sonra ekledi, "Beni mutlu ediyorsun. Sevdiğin kızın aynısı olmasam da... bana tekrar aşık olacak mısın?"

"Ben hep senin oldum."

"Güzel." Kızardı. "O zaman yeni anılar biriktirelim, olur mu?"

Öpüştük. Yumuşakça, sıcaklığı belirlemek için suları test eden denizciler gibi. Ve ayrıldığımızda, "Bir tane daha" diye fısıldadı.

Bir sonraki daha tutkuluydu. Daha tanıdık. Özenle serpiştirilmiş sertlik. "Bir tane daha," diye talep etti.

Her yeni öpücük daha fazla şevk getirdi. Her öpücükten sonra daha fazlasını istedi. Asla yeterince sahip olamayan şımarık bir çocuk gibi. Tek bir hayatta asla doyurulamayacak bir açlık. Solup gitmelerine fırsat vermeden her anın tadını çıkardık. Her "Bir tane daha" dediğinde onu öperek gönüllü bir yoldaş oldum.

Açgözlüydük. Dikkatsizdik. Ama bir anlığına, ışığın henüz gökyüzünü aydınlatmadığı şafak öncesi sessizlikte, önemli olan tek şey bizdik. Birbirimize sarıldıkça korkularımız hafifledi, artık titana ulaştığımızda ne olacağını merak etmiyorduk. Çünkü belki de, sadece bu seferlik, bir Kingman ve Hollow'un mutlu bir sonu olabilirdi.

PARALI ASKER VE TITAN

Gemimiz Yeniden Doğan Titan'ın sol ayağına çarptı. Cassia ve mürettebatı gemide kalırken geri kalanımız gemiden atladık. Regal Bölüğü, Dark ve Sirash'ın gemisi de aynı ayağa çarptı. Altımızdaki zemin sallanırken dik durmaya çalışırken üzerimize kaya parçaları yağdı. Sebastian serçe parmağını kırılma noktasını geçecek kadar geriye büktü ve yakındaki taş heykeller gürleyerek canlanıp bizimle gelen Paralı Asker dalgası arasında bir duvar oluştururken acı içinde çığlık attı. Doğanın güçleri taş ve çelikten oluşan bir kreşendo halinde çarpışıyordu.

Soylu kardeşler, Chloe'nin şimşekleri ve Naomi'nin şiddetli rüzgâr patlamaları tarafından durdurulmadan önce, erken ışıқта parlayan silahlarıyla heykellerin üzerinden atladılar. Naomi ve Chloe, Sebastian'ın çizgisini geçen herkesi geri çekerken titanın alnına doğru devam etmemiz için bizi teşvik ettiler. Savaşın kendisi sadece anlık bir dikkat dağınıklığıydı. Kazanmak hedefimiz değildi. Hayatta kalmaktı. Muhtemelen Dark ve Regal Şirketi'nin bizi yok etmesini engelleyebilirdik... eğer Serena

Unutulmuş olmadan önce sahip olduğu kozu hatırlıyordu ve eğer hatırlamıyorsa... mutlu sonlar abartılıyordu, değil mi?

Titanın ayağının etrafında dönerken hiçbir şey söylemedik, pürüzsüz, kaygan yüzeyde serbest tırmanış gerektirmeyen yukarı doğru bir yol aradık. Titanın tabanında sürünerek geçebileceğimiz küçük bir açıklık vardı. Titanın bacağıının içi oyuktu ve kemik parçaları bir örümcek ağı gibi yukarıya doğru çaprazlama uzanıyordu. Etrafımızdaki her şey öğütölmüş mısır gibi kokuyordu ve kenarlarda yukarıya doğru daire çizen basamaklar vardı. Takip edilip edilmediğimizi görmek için arkamıza bakmadan son sürat ilerledik. Ayak seslerimiz etrafımızda yankılanıyordu.

Sırtının alt kısmına yakın bir yerde, bir kemiğin hilal gibi dışarı ve geriye doğru kıvrıldığı yerde ortaya çıktık. Tüm alan, güneş gökyüzünde o kadar yüksekleyen bile pırıl pırıl parlayan Ay'ın Gözyaşları'ndan oluşan bir alanla kaplıydı. Bölgedeki diğer Rora'lardan hiçbirini tanıyamadım. Parlak renkli ve tuhaf şekilli meyveler, dikenli kaktüsler, güneşte kurumuş 1sh kemikleri ve ağacı zırh gibi kaplayan kalın sarmaşıkların garip bir karışımıydı. Sanki bir zamanlar tropikal bir ada kurumuş gibiydi.

Serena etrafına bakındı. "Nasıl devam edeceğiz?"

İzlenecek belirgin bir yol yoktu. Merdiven ya da ip de yoktu. "Sanırım titanın içine geri dönmemiz gerekiyor. Eğer omurgaya ulaşabilirsek, onu takip ederek yukarı çıkabiliriz."

Serena başıyla onayladı ve titana başka bir giriş aramaya başladık. Tüm yosunlar herhangi bir açıklığı ya da çatlağı görmeyi zorlaştırıyor, Serena'yı kolları ve elleriyle kazıyabildiği her şeyi kazımaya zorluyordu. Yosunların derisini kırmızı ve yeşil renklere boyaması uzun sürmemiştir. Daha yavaş da olsa ben de aynısını yaptım ve asıl yolun nerede olduğunu bulmaya çalıştım. Bilinmeyene meydan okuyan fatihler değildik. Aksine gizli yollarda yürüyen takipçilerdik. Ve hiçbir yol tamamen gizli değildi.

Durdum ve tekrar etrafa bakındım. Alnıma giden bir yol vardı, sadece-
Ve işte oradaydı.

Çok masum görünüyordu: Bir ağaç titanın sırtına yaslanmış ve güneşe doğru büyümüştü. Ama üzerini yosun kaplamamıştı ve sarmaşıklar boncuktan bir perde gibi önüne düşmüş, rüzgârda hafifçe sallanıyordu. Serena'nın omzuna dokundum,

işaret etti ve biz de ona doğru ilerledik. Sarmaşıkları kenara ittik ve içi boş gövdeden geçerek bir kez daha titanın içine girdik. Güneş ışığı gövdesindeki ve sırtındaki iğne deliklerinden içeri süzülüyordu.

Açık iç mekâna çıktığımızda bizi yüksek omurga karşıladı. Tepesini göremiyordum, puslu bir karanlık bizi yukarıda ve aşağıda bekliyordu. Etrafını tıpkı ayakları gibi spiral bir merdiven sarıyordu. Ama bu daha az güvenliydi, alttaki sert taş yerine tahta kalaslar vardı. Kemik sivri uçlar omurgadan rastgele çıkıyordu. Bunlar en iyi tutamaklar değildi ama hiç yoktan iyiydi. Ve serbest tırmanıştan çok daha iyiydi.

Her adımı yavaşça ve dikkatlice atarken, bir elim omurgada, ilk ben ilerledim. Kalaslar ağırlığım altında titrerken onları omurgaya bağlayan ipler gerildi. Serena onu takip etti, bir eli omzumda, diğeri omurgadaydı. Ve böylece devam ettik... başka bir seçeneği düşünemeyecek kadar aptal ya da gururluyduk.

"Sence buradan düşersek ölür müyüz?" Serena sordu.

Bir yanım aşağıya bakıp kendim görmek istemedi ama "Neredeyse kesinlikle" dedim.

Serena nefesinin altında birkaç küfür mırıldandı. "Yükseklik korkum olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

"Bunu söylemek için berbat bir zaman."

"Değil mi?" Garip bir şekilde güldü. "Eski ben yükseklikten korkar mıydı?" "Hayır," dedim. "Eski sen hiçbir şeyden korkmazdı."

"Ben buna inanmıyorum. Herkes bir şeylerden korkar." "Sen değil," diye iddia ettim.

"Sizin bilmemeniz bir şey olmadığı anlamına gelmez." "Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız."

"Sanırım öyle." Omzumu daha sıkı sıkarak tereddüt etti. "Meyveyi yersem ve tüm anılarım geri gelirse bu ben hâlâ burada olacak mı sence?"

"Neden olmasın ki?" Durakladım, kalaslardan biri ağırlığım altında diğerlerinden daha fazla eğildi. Dayanınca devam ettim. "Sanki ölüyormuşsun gibi değil."

"Yani bir bakıma öyleyim," dedi. "Eski ben hakkında duyduğum her şey çok farklı. O bir kraliçeydi, ilkel, düzgün ve asil, ben ise sadece

Kafasını kuma gömmüş bir gezgin özentisi. Eğer o geri dönerse, ben de yok olurum... Ve bu da ölüme çok benziyor."

"Eğer durum böyle olsaydı, Unutulmuş olmak da ölüm demek olurdu."

"Öyle değil mi?" diye karşı çıktı. "Bir kişiliğin ölümü bana ölüm gibi geliyor. Birinin kalbinin atmaya devam etmesi onun hayatta olduğu anlamına gelmez."

Cevap vermedim. Eğer Serena meyveyi yerse ve meyve anılarını geri getirirse, aşık olduğum kadının bu versiyonunu öldürecek miydi?

"Onu özleyiyor musun?" Serena sessizce sordu. "Eski beni mi?" "Bu biraz karışık."

"Eğer yaparsan bir. Onu çok uzun zamandır tanıyorsun. I-"

"Senin her halini seviyorum. Her zaman aklımdan geçeni söyleyen, çabuk öfkelenen özgür ruhunu ve birlikte büyüdüğüm düşünceli, sessiz ve biraz da çıkarıcı Kraliçe'yi. İkisi de sensin. Sen her zaman Serena olacaksın, hayatımın aşkı."

Onun da aynı şekilde hissetmesini umduğumu söylemedim. Biz kırılmış insanlardık. Herhangi bir günde hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları maskeleri takanlar. Bazı günler manipüle eder ve yalan söyledik. Diğer günlerde ise günü kurtarmak ve ejderhaları öldürmekle ilgili çocukluk fantezilerini yeniden yarattık. Hepsi gerçektir. Hepsi gerekliydi. Diğerleri olmasaydı hiçbir parçamız bu kadar ileri gidemezdi. Tam olarak olmamız gereken kişiydik. Dünyanın bizi rahatlatması için değil, birbirimiz için.

Gözlerini kaçırdı, yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Çok dramatik." "Seninle ilgili mi?" Gülümsedim. "Her zaman."

Omurgadan çıkıp gün ışığına doğru yürüdük. Rüzgâr uzun süren bir kâbus gibi etrafımda uğulduyordu. Serena hemen arkamdaydı, kayıp bir çocuk gibi gömleğimin arkasına tutunuyordu. Boynumdan tepeye kadar kayalık bir yol vardı.

"Neredeyse geldik."

"Neredeyse-"

Liam Noble önümüze düştüğünde yerden dallar fırladı. Kendi kendine açtığı yaralarla kaplıydı, elindeki hançer aşağıdaki çimlere damlıyordu. Nefesi kesilmişti ve bir elini kaburgalarının üzerinde tutuyordu. Belki de taş heykellerden biri iyi bir darbe almıştı. "Rövanş zamanı Michael."

Elimi Serena'nın önüne koyarak, ben Liam'la ilgilenirken ağaca doğru

devam etmesini söyledim. Ama o kaldı, beni yalnız bırakmak istemiyordu. "Bana karşı zaten bir kez kaybettin. Şimdi gerçekten bir şansın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kim bilir," diye itiraf etti Liam. "Ama bu yüzden takviye kuvvet getirdim."

Titanın tepesinden inen kayalar, Sirash elinde ikiz hançerlerle belirlediğinde patikadan aşağıya pıt pıt sesler çıkarıyordu. Birinin ucunu bana doğrulttu. "İşte buradayız Michael... daha fazla zaman çalmaya çalışan iki hırsız... yıldızların altında yeniden bir araya geldik."

"Seni kaçıran adam bu mu?" Serena başını Sirash'a doğru iterek sordu.

Başımı salladım ve Sirash'a "Bunu yapmak zorunda olduğumuza emin misin?" diye sordum.

"Tekrar konuşursak sadece aynı eski yollardan tekrar geçmiş oluruz." Boğazının arkasında bir şey vardı. Konuşmak istediği kelimeler. Onları zapt etmek için her şeyi yapıyordu. "Bir işi tamamlamak için buradayım. Başına konmuş bir ödül var ve onu almaya geldim. En azından seni bir arkadaşın öldürecek. Bu her şeyi daha iyi yapmaz mı?"

"Pek sayılmaz."

"Sanki ikinizden biri ona yaklaşıyor da," diye homurdandı Serena. Etrafımızdaki her şey sallanmaya başladı -titan da dahil. Yine de, dik durabildiğimden emin olmak için kendimi nullilederken... Sirash ve Liam hiç sarsılmadı. İkisinin de dizleri baskı altında bükülmedi. "Michael, lütfen bana bölgeyi etkisiz hale getirdiğini söyle."

"Buraya gelmeden önce birileri cesetlerini yok etmiş olmalı."

Liam hançeri boğazına dayayıp çenesinden köprücük kemiğine kadar ince kırmızı bir çizgi çizerken Serena küfrederek etrafımızdaki baskıyı azalttı. Kökler patikadan yukarı doğru çıkmaya başladı, patlayan damarlar gibi topraktan fışkırdılar. Bize doğru fırladılar, ben göğsümdeki sıcaklığı dışarı atıp bölgeyi etkisiz hale getirerek bizi özgür bırakmadan önce bizi ip gibi bağladılar. Sirash gözlerimizi hedef alan hançerlerle üzerimize atlarken kökler bir vazodaki kesilmiş Çardaklar gibi solup gittiler. Serena'yı iterek yere düşürdüm ve onun saldırısından ben de nasibimi aldım, sırtım çukurdan omurgaya kadar kesildi. Kesiğin sığılığı beni kurtaran tek şeydi, çünkü ter lekeli gömleğim beni korumak için çok az işe yarıyordu.

Asla bir genç kız gibi davranmayan Serena, Sirash'ı yere sermeden önce kollarından yakaladı. İnlerken hançerleri elinden düştü, sonra da çimlerin üzerinde kaymaya başladı. Onu sıkıştırmaya çalıştı ama hayatı boyunca hırsızlık ve kaçma

onu uzun süre tutamayacak kadar kayganlaştırdı ve kolayca yuvarlanıp güvenli bir yere gidebildi.

Serena ayağa kalkmama yardım ederken, "Hadi Sirash," diye mırıldandım. "Hadi konuşalım."

"Konuşmak yok," diye tükürdü. "Seninle bir daha asla konuşmayacağım. Tek yaptığın yalan söylemek, manipüle etmek, kandırmak ve beni-" Sirash nefesini içine çekti, elleri boğuluyormuş gibi boğazına gitti. Gözleri altın rengine döndü. Sonra elleri boğazından uzaklaştı ve kazık gibi yere saplandı. Onları çıkardığında, kemikten elinin üzerinde gümüş çizgiler vardı. "Michael Kingman. Bazı nedenlerden dolayı bu alet yapması gerekeni yapamıyor ya da yapmayacak. Bu yüzden ben kendim yapacağım."

Sirash'ın tüm tavırları farklıydı. Gergin yerine sakin. Çekingen yerine gururlu. Her hareket amaçlıydı. Önemli bir şeydi. Zarack, İkinci Wolven Kralı, Sirash'ın bedenini ele geçirmişti. Ev sahibinin kontrolünü ele geçiren bir parazit.

"Suikastçi!" Liam bağırdı. "Tüm bu büyüklenmeyi bırak ve Mich-"

"Seninle konuştum mu?" Zarack Ratly'ye sordu. Liam donakaldı. Paralı askerler

konuşmaya alışkındır. Özellikle de kötü şöhretli bir şirkette böylesine yüksek bir pozisyonda olan biri. "Bana bir şey yapmamı emretmeye ne hakkınız var?"

Liam daha dik durdu. "Ben Liam Noble, Regal Paralı Asker Şirketi'nin dört komutanından biriyim ve-"

"Paralı askerlerden nefret ederim. Savaşta önce ve özellikle de savaş sırasında onlara hiç güvenmedim. Size dünyayı vaat ediyorlar ve sadece bir şehir teslim ediyorlar. Void Şirketi tam bir hayal kırıklığıydı." Zarack, Sirash'ın azı dişlerinden birini kopardı ve sonra bozuk para gibi Liam'a fırlattı. Paralı askerinin omzuna isabet etti ve bir gemiye yapışan midye gibi elbisesine yapıştı. "Artık hizmetinize gerek yok. Kingman ve Hollow'la kendim ilgileneceğim."

Diş, kemik ve duman parçalarına dönüşerek patladı ve Liam'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden onu titandan uzaklaştırdı. Kulaklarım çınılıyordu ama ne bir sıçrama ne de bir çığlık duydum. Sadece umutla ya da bir canın daha yitirilmesinden duyulan çaresizlikle doldurulamayacak bir yokluk.

"Şimdi..." Zarack, Sirash'ın ceketini düzeltti. "Nerede kalmıştık? Ah, evet, siz

ikiniz kardeşimin planlarını tersine çevirecek ve hayatlarınızı haklı çıkaracaksınız. Bugün bir Wolven Kralı öldüreceksiniz."

SUİKASTÇI VE TİTAN

Genç ve aptal -daha doğrusu *daha aptal*- olduğumuz *zamanlarda*, Sirash ve ben Hollow'da çanlar durduktan ve ay düşüşü ya üstümüzden geçtikten ya da bir yere çarptıktan sonra yıldızları sayardık. Şehrin sakin olduğu tek zamandı. Herkes duasını ederken, kendini toparlarken ve ölümle bir kez daha burun buruna gelmemek için ne gerekiyorsa yaparken koşuşturmaca dururdu. Her yıldızın bir madeni para olduğunu, yeterince yükseğe tırmanabilirsek kendimiz için alabileceğimizi düşünürdük.

Dark'la çalıştıktan sonra her şey değişti. Sirash, Scales tarafından esir alındıktan sonra. Kardeşine olanlar hakkında ona yalan söyledikten sonra. Tek dostlarımdan birini yüzüstü bıraktıktan sonra. Benim hatalarım onun düşüş trendini başlattı. Bu yol onu gazabın bir kişiliğine dönüştürdü. Kendisi için zar zor yaşayan bir varlık. Ondan nasıl faydalandığımı için her zaman pişmanlık duydum... Zarack onun bedenini ele geçirdiğinde, tek amacım kurtuluştu.

Sirash bedenini geri alacaktı. Bedeli ne olursa olsun. Ama bu gücümle kazanabileceğim bir savaş değildi. Neden konuştuğumu gösterecektim.

Sirash ateş ederken.

Zarack patikanın önünde volta atarken, "Kardeşimin kız kardeşini esir aldığını biliyorum," dedi. Eğer ona saldırmaya çalışırsak, kolayca yakalanırdık. "İşte buradayım, sana intikam teklif ediyorum. Sana en çok neye pişman olduğunu, onu hayata bağlayan şeyin ne olduğunu söyleyeceğim ve o zaman sen de-"

"Sirash!" Sözüünü kestim. "İçeride misin?"

Zarack'ın yüzü düştü. "Size hitap ediyorum. Sana bir şans veriyorum-"

"Kapa çeneni," diye tersledim. "Seninle konuşmuyorum. Sirash! Orada olduğunu biliyorum. Gerçekten birinin bedenini ele geçirmesine izin mi vereceksin? Sen bundan daha güçlüsün. O pisliği aklından çıkar! Kontrol sende. O değil!"

Zarack bana hırıliyordu. Tamamen ilkel, hiç asil değil. "Nasıl. Cüret. Sen. Görmezden.

Ben."

"Bu ne cüret?" Şaşırmış gibi yaptım. "Nasıl cüret *edersin*? Konuşmamızı böldün. Bunun ne kadar kaba bir davranış olduğunu bilmiyor musun?" Ona tepeden baktım. "Ne kadar kaba. Ne tür bir kral temel nezaket kurallarına sahip olmaz?"

Zarack sığ nefes alıyordu, 1. parmakları sıkıca kenetlenmişti. Her nefes alışında rüzgâr etrafımızda uğulduyor, her nefes verişinde gök gürlüyor ve aşağıdaki suya şimşekler çakıyordu. Doğanın kurallarını kendi isteğine göre tersine çevirebilen gerçek bir doğal yürüyen felaket.

"Ona çok fazla benziyorsun," diye hırladı Zarack. "Anlaşma tamam." "Senin şartlarını hiç dinlemediğim için anlaşma hiç yapılmadı." "Seni öldüreceğim."

"Sıraya gir lan." Etrafıma göz gezdirdim. "Şanslıysanız belki onuncu falan olursunuz. Siz ölümsüzler hep sert davranmayı seversiniz ama hiçbiriniz benimle başa çıkamazsınız. Sizin gücünüz, benimse zehirli dilim var. Herkesi ve her şeyi kızdırmakta ustayım."

Zarack cevap vermedi. Etrafımızda daha fazla şimşek çaktı, Serena ve benim durduğumuz yere doğru yaklaşıyordu.

"Bir keresinde on yıllık sessizlik yemini olan bir rahibin bana bağırarak için yeminini bozmasını sağladım. Bir şövalyeye sırf beni korumaktan kurtulmak için bir köpek yavrusunu tekmeletmişim. İnsanları duygusallaştırmakta çok iyiyimdir. Ve ne kadar kızgın olurlarsa, o kadar özensiz olurlar. Ve bunun

neden bu kadar faydalı bir beceri olduğunu biliyor musunuz?"

Zarack irkildi ve şimdi şiddetle titreyen sol kolunu tuttu. "Benim etrafımda odaklanmak zor, değil mi? Evet. Sirash'ın ihtiyacı olan tek şey bir açıklık. İhtiyacı olan tek şey buydu. Her dolandırıcılık, her hırsızlık, her yankesicilik. Ben bir açık yakaladığımda bundan nasıl yararlanacağını hep bilirdi. Bu yüzden çok iyi bir ikiliydik." Kurt Kral'a tükürdüm. "Sirash, beni duyuyor musun? Kazandıklarımızı paylaşma vakti geldi!"

Zarack dizlerinin üzerine çöktü ve çığlık attı. Üzerimizdeki bulutlar sanki biri onları çekiçle kırmış gibi yarıldı ve çatladı. Zarack'ın feryatlarının yankısı söndüğünde, ağır ağır nefes alarak yukarı doğru baktı. Gözleri yine altın rengine çalan yeşildi. Sirash geri dönmüştü.

"Kaç kez tecrübe etmeme rağmen," diye nefes aldı Sirash, "beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Herkesi çok kolay kızdırıyorsun." Kıkırdadı. "Türünün tek örneğisin, Michael."

Arkadaşımın yanına koştum ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Yalpaladı ve sonra hafifçe bana yaslandı. "Bunca yıldan sonra seni hâlâ etkileyebildiğimi görmek güzel."

"Gecemizi yeniden planlamamız gerekecek," diye mırıldandı. "Artık senin ödülünü toplamak istemiyorum." Başını ağaca doğru itti. "Ama hâlâ yapman gereken bir şey var, değil mi?"

Başımı salladım.

Sirash tekrar yere çöktü. "O zaman git yap." "Bir olacak mısın?"

"Her zaman öyleyim." Sirash dişlerini emdi. "Zarack hâlâ içeride. Bana bağıyor. Şu anda onu biraz susturabilirim. Kontrolün ne kadar bende olacağından emin değilim ama elimden geleni yapacağım."

"Tek isteyebileceğim bu."

"Sanırım öyle." Sirash bana el salladı. "Acele et."

Onu omzundan sıktım, sonra Serena'ya gittim, elini tuttum ve titanın tepesine giden patikadan yukarı çıkmaya başladım.

Hırsızların geçmişe bakmakla ilgili bir batıl inancı vardır. Hayatınızı geçmişe düşünerek geçirirseniz, asla ileriye doğru bir yol çizecek güvene sahip olamazsınız. Sirash bu kurala uymakta her zaman iyiydi. Bense bu konuda hep kötüydim. Bu yüzden benimle sürekli dalga geçerdi.

Sirash'ın 1ne olduğından emin olmak için arkama baktığımda onu görmedim. Hareket ettiğini duymadım. Ondan hiçbir iz yoktu. Titanın kenarından ufalanan bir parça dışında, sanki yakın zamanda bir şey düşmüş gibi.

KRAL VE TITAN

El ele titanın tepesine ulaştık. Burada kayalar, otlar ve titanın alnının ortasındaki ağaçtan başka bir şey yoktu. Kökleri kalın ve yayılgandı ve simsiyah yaprakları güneş ışığının geçmesine izin vermiyordu. Dallardan sarkan kalp şeklindeki dört meyve koza gibi sallanıyordu. Wolven Kralı Alphonse ağacın gövdesine yaslanmış, ellerinin arasında sürekli değişen bir ışık topunu nazikçe savuruyordu. Skelly'nin kalpsiz bedeni ayaklarının dibindeydi ve binlerce pürüzlü kemik parçasına ayrılmıştı.

"Kardeşimin titanlarından hep nefret etmişimdir." Yaşlı bir adam gibi inleyerek ayağa kalktı. "Ejderhalar gibi onurları ya da görev duyguları yok ya da devler gibi özgürlük için güçlü bir dürtüleri yok." Dramatik bir şekilde iç çekti. "Sadece en güçlü, en gururlu, en her neyse o olmak istiyorlar. Kardeşimin şansına, savaşlar yeni zirvelere giden yolları açıyor ve böylece titanlar her zaman daha fazlası için istekli olarak onu takip ediyor."

"Skelly'yi evcilleştiremedin mi?"

"Yapamam. Yapamazdım. Olmamalı," diye mırıldandı Alphonse. "Hangisi olduğu gerçekten önemli mi?"

Kollarımı salladım. Bir gece daha. Kendi yolumuzu çizmek için bir adım daha. "Sanırım olmaz."

"Ciddi misin?" diye sordu, eğlenerek. "Tekrar düello yapmak isteyeceğini düşünmemiştim." Kuşağını bir kurdele gibi havaya savurdu ve içine ışığı çeken bir uzun kılıca dönüştü. Leopar postu sertleşti. "En küçük kardeşimin adı artık burada değil. Ona dair her izi yok ettim. Anlamsız bir savaşa girmek istediğine emin misin? Kazanma şansın yok."

"Kaybetmek egom için iyi. Asla kayıtsız kalmamamı sağlıyor." 1'lerimi kaldırdım. "Belki de arkadaşlarımdan birinin ölümüne sürüklenmesinden korktuğum içindir, ama şu anda gerçekten geri adım atacak havada değilim. Zaten meyveyi almamıza izin vereceğinizden de şüpheliyim."

"Haklısın." Alphonse kılıcını ağaca sapladı, kökleri ve yaşamı içten dışa doğru yavaşça çürüttü. Küllü ve rakımsı bir hal aldı, hafif bir esinti her şeyin solup gitmesine yetti de arttı bile. Enfeksiyon yavaş ve metodikti ama dallardaki meyveleri yok etmeden önce fazla zamanımız yoktu. "En küçük kardeşimin adı oradan çıkamaz."

"O zaman sanırım hepsi bu kadar."

Alphonse başıyla onayladı. "Burada fethedileceksiniz."

Sırıttım. "Sanki. Ölmeme daha on dört gün var." "Sen ne-"

Wolven King'in üzerine atıldım, ölümsüzü ağacın gövdesine sabitledim ve orta kısmına darbeler indirdim. Alphonse dizime öyle bir darbeye karşılık verdi ki havada öyle büyük bir çatırtı koptu ki sanki gökyüzü paramparça olmuş gibi hissettim. Nefesim bedenimi terk etti ve ciğerlerim acıyana kadar sıkıştı. Yüzüme bir tekme daha geldi ve bir buğday çuvalı gibi yere yığıldım. Sonra ayağa kalktım, ağzımdaki kanı sildim ve kulaktan kulağa gülümsedim.

"Tüm yapabildiğin bu mu?" Ben kışkırttım.

"Kapa çeneni." Alphonse bana tekrar yumruk attı. Ve tekrar. Ve tekrar. Öfkesi onu tüketti. Duygularını bastırdı. Görüşünü daralttı. Bir eli beni sabit tutmak için boynumdayken, saldırısına devam etti. Demek onun gibi bir ölümsüz bile bu kadar sıradan olabiliyordu. "Sen ayaklarımın altındaki bir karıncasın."

Bana vururken gülümsememi engelleyemedim.

"Salak." Durakladı. "Ne?"

"Aptal," diye tekrarladım. "Bir dolandırıcılığın nasıl işlediğini anlamıyor musun? Gözlerini asla kraliçeden ayırma."

Alphonse kafasını çevirdi.

Serena elinde kalp şeklindeki meyvelerden biriyle ağacın önünde duruyordu. Krala göz kırptı ve sonra büyük bir ısırık aldı. Ağzının kenarlarından akan meyve suyu yapraklar kadar siyahtı. Gözleri irileşti ve vücudu gevşedi; kralın yanından o kadar hızlı geçmişim ki onu düşmeden yakaladım ve yavaşça yere indirdim. Vücudu kontrolsüzce titriyordu.

"Serena! Konuş benimle!" Boş gözlerle bana bakıyor, şiddetle titriyordu. Başını yere çarpmasını engellemek için tüm gücümü harcadım. "Hadi, uyan."

Serena kasılmayı bıraktı ve gözleri kapandı. Kulağımı ağzına dayadım ve nefesini tenimde hissettim. Kalp atışları da sabitti. O meyve bedenine ya da zihnine ne yapmış olursa olsun, iyileşmişti. Uyandığında hangi Serena'nın bana döneceğini öğrenecektim.

Alphonse tepemizde dikiliyordu, 1. parmakları kenetlenmiş ve yüzüstü kafası büyük bir kırıklılık gibi birbirine çarpmıştı. "Bana en küçük kardeşimi hatırlatıyorsun. Bu beni dikkatsiz yaptı."

"O zaman pek de kardeş sevgisi yok," dedim acı dolu nefesler arasında. Bir ölümsüzü alt etmenin keyfi azalmaya başlamıştı, acı bedenimde yankılanıyordu. "Bir tur daha atmaya hazır mısınız?"

"Evet." Kılıcı ağaçtan çekip çıkardı. "Ama bu çok daha-" Alphonse durakladı, doğal olmayan bir dereceye kadar uzayan gölgeme baktı.

Serena'yı kollarımda tutarken etrafımızdaki her şey karardı. Karanlıktan bir şimşek gölgemden dışarı fırladı ve sonra açıkça insani ve tanıdık bir şeye dönüştü: Karanlık. Bir volkanın içine düştüğüne dair hiçbir belirti göstermiyordu. Kıyafetlerinin yanmış olması, vücudunun kan sıçramasıyla kaplı olması, sırtından bir çift siyah kanadın çıkması ve yanan kırmızı gözleri dışında tamamen aynıydı. Hollow'daki yozlaşmada olduğu gibi, yüzünün etrafındaki deriyi zonklayan kırmızı damarlarla enfekte eden gözler. Grinin tüm izleri silinip gitmişti. Ve böylece canavar nihayet tamamen şekillendi.

Dark tabancasını kralın kafasına paralel tuttu. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Michael harika bir dikkat dağıtıcı."

Ve Dark tüm silindiri kralın içine boşalttı. Boynunun iki üstünden ve dört altından. Kral geriye doğru topallayarak giderken dili tutulmuştu ve Dark bir adım ileri atarak Wolven King'i titanın üzerinden tekmeledi. Ölümsüz sözsüzce aşağıya düştü ve Liam ve Sirash'ta olduğu gibi, bir sıçrama sesi bile duymadım.

Dark tabancasının ucundaki dumanı üfledi, silindiri çıkardı ve yeniden doldurmaya başladı. "Demek buraya kadar gelebildin."

"Yaptım. Ne zamandır benim gölgemdesin?"

"Yanardağ patlamadan önce ayrıldığımızdan beri," dedi Dark. "Bu kadar uzun süre senin gölgede yaşamaktan pek hoşlandığımı söyleyemem... ama en azından bana bir Wolven Kralı öldürme şansı verdi."

Ona bir aşağı bir yukarı baktım. "Güzel kanatlar. Vücudunun bazı kısımlarını bir ejderhaninkine dönüştürmekten hoşlanmadığını sanıyordum."

"Sona geldik," diye hırladı. "Artık geri çekilmenin bir anlamı olmadığını düşündüm."

"Sevindim," dedim tabancamı çekerek. "Benimle her şeyinle karşılaştığına göre seni korkutuyor olmalıyım."

"Oh, bu her şey değil." Silindiri tekrar yerine oturttu. "Bazı sırlara sahip olmak en iyisi, değil mi?"

Vücudumu uyuşturdum, rahatlatıcı bir sıcaklık ağrıyan kaslarımı hafifletti. Bunu belki de son kez hissediyordum, bu yüzden sıcaklığın ve nasıl bir Fabrikatör olduğumu anlamadan önceki günlerin hatırasının tadını çıkardım. Bu kadar genç ve naif olmak... Nihayet gurur duyabileceğim bir adam haline gelmiş miydim? Belki de sonunda önemli olan tek şey buydu.

"Hazır mısın, Michael?"

"Hiç olamayacağım kadar." Nefes verdim ve genişçe gülümsedim. "Hadi, Karanlık! Bana Kara Ölüm'ü göster!"

"Güzel." Elleri bir orkestrayı yönetir gibi yavaşça yukarı kalktı. Siyah yapraklı ağacın oluşturduğu gölgeler bana doğru uzadı. "Şimdi senden af dilemeni istemem. Sen hiçbir zaman benim oyuncağım olmadın."

Karanlık.

Her şeyi kapsıyordu. Her şeyi tüketiyordu. Her yerdeydi ve duyularım bir Reeting düşüncesi gibi yok olmuştu. Serena'yı gözden kaybettim. Sağduyudan vazgeçtim

-Karanlık hâlâ önümdeydi, silahı ve baltasıyla silahlanmıştı. Hâlâ iyi olduğunu bilmek için ona doğru uzandım. Tökezledim ve çimlere tırmanarak karnımın üzerine düştüm. Birkaç dakika içinde karnımda beni yere bastıran bir çizme ve ardından omzuma dayanan bir silah namlusu vardı.

Dark'ın sesi karanlığı deldi. "Hiç şansın yoktu."

Bir patlama oldu, vücudumda bir ısı dalgası oluştu ve ardından büyük bir acı hissettim. Ama gözlerim görmediği için ne olduğunu bilmiyordum. Sadece her şey artmış gibi görünüyordu ve boynumdaki nabız sanki biri davul çalıyormuş gibi hissediyordu. Bana ne yapmıştı?

"Yeter!"

Dark'ın bedeni yere çarparken etrafımızdaki karanlık bir anda dağıldı, görünmez bir güç üzerimize bastırıyordu. Omzumu tutuyordum ve ayakta durabiliyordum ama titanın etrafımızda nasıl gürlediğini ben bile fark ettim. Parçaları aşağıya, okyanusa düştü.

Serena dizlerinin üzerine çökmüş, bir eliyle yanağını tutarken diğer eliyle yanağına bastırıyordu. Hırıltısı tüylerimi diken diken etti ve ayağa kalktığında bunun Kraliçe Serena olduğunu anladım. Dikkatle bana doğru yürüdü, gülümsedi ve sonra elini dikenli saçlarımın üzerinde gezdirdi.

"Biraz bronzlaşmışsın," dedi usulca. "Güzel görünüyor." Sonra gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde parmaklarımın arasından akan kanı gördü. "Dark seni vurdu. Michael, iyi misin?"

Düşmek üzere olduğunu hissetmediğim kolumla ona sıkıca sarıldım ve gözyaşlarımı tuttum. "Gerçekten döndün mü?"

Tereddüt etti ve sonra sarılmama karşılık verdi.

"Öyleyim." "Neden burada olduğumuzu hatırlıyor musun?"

Serena geri çekildi. "Ben biliyorum. Yeniden Doğan Titan'a anılarımı geri getirmek için geldik. Beni getirdin, çünkü hayatımın ne olacağı konusunda bir seçeneğim olmasını istedin ve çok minnettarım Michael."

Ses tonu tuhaftı, mutluluktan çok pişmanlık vardı. "Serena, bana söylemediğin şey ne? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, tabii ki hayır. Söyledim, Michael. Sana yalan söyledim."

"Ben... Ben... Ben... Ne hakkında yalan söyledin?"

"Jay Prince üzerinde hiçbir zaman baskı kuramadım. Bu bir numaraydı... İkincinin de kandiği bir numara." Birkaç tutam saçını kulağının arkasına attı. "Üzgünüm, Michael. Bütün bunları benim için yaptın ama kaçınılmaz olanı durduramam. Hollow Kraliçesi olmalıyım."

"Hayır," diye fısıldadım. "Yapabileceğimiz başka bir şey olmalı-"

Serena beni öptü ve itirazlarımı susturdu. Tadı acıydı ve beceriksizce hissettiriyordu - bir sinek kuşunun ağacı gagalaması gibi. Ancak benden uzaklaştığında ağladığını fark ettim. "Olması gereken bu, Michael. Kendin söyledin, biz Kingman ve Hollow'uz. Birlikte olamayız. Aksini düşünmekle aptallık ettik."

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı. Kaçabiliriz. Hollow ve Kingman'ın hiçbir anlam ifade etmediği bir yere gidebiliriz. Yapabiliriz..." Başını salladığında sözlerim kayboldu ve bunun uğruna savaştığımız sonsuza dek mutlu son olmadığını anladım. Bu, kaçınmayı umduğumuz trajediydi.

"Seni çok seviyorum Michael," diye fısıldadı başımı göğsüne yaslariken. "Ama bizim hikâyemiz böyle bitiyor. Sevdiklerimizi kurtarmak için yapmamız gerekeni yapmamızla."

"Özür dilerim," dedim hıçkırıklar arasında. "Seni koruyamadım."

"Bu 1ne," dedi. "Çünkü *seni* hâlâ koruyabilirim." Serena başını Dark'a doğru çevirdi. Omuzlarımdaki görünmez ağırlık kayboldu. "Paralı asker, hadi bir anlaşma yapalım."

"Çabuk konuş," diye homurdandı.

"Michael'ın ve gemideki herkesin hayatını bağışlarsan seninle gelirim. *Freedioso*. Regal Şirketi onları da bağışlayacaktır."

"Bunu kabul edemeyeceğimi biliyorsun," diye açıkladı Dark. "Michael'ın ölmesi gerekiyor
-"

"Onun yerine ben
öleceğim." "Serena,
yapma-"

Beni dizlerimin üzerine çöktürmek için Fabrikasyonlarını kullandı ve bedenimi etkisiz hale getirmek için ne kadar çabalasam da hiçbir şey olmadı. Dark beni yeşil kristalli bir mermiyle vurmuş olmalı. Bedenimdeyken işe yaramazdım. Açık kutumu kazdım

Parmaklarımla yarayı deşiyor, omzuma saplanan kurşunu bulmak için kasları ayırıyordum. Acı aklımı başımdan alıyordu ama çaresizlik içinde kendimi zorladım.

"Yeni bir anlaşma önermek istiyorum. Size üçüncü ismi de vereceğim. Bunu hep biliyordum. Sadece şimdiye kadar hiç fark etmemiştim."

Dark dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken ona göz kırptı. Etrafındaki gölgeler bir böcek sürüsü gibi uğulduyordu. "Kapıyı açmak için hâlâ bir Kingman'a ihtiyacımız var. Onsuz üçüncü isim işe yaramaz-"

"Sadece Kingman'ın elinden ölmem gerekiyor, değil mi?" Serena bana doğru işaret etti. "Ve -yanılıyorsam söyle bana- ama tüm İskeletler Patchworker değil mi? Ve Patchworker'lar vücut parçalarını yeniden takıp anılarını çıkaramazlar mı?" Acıyla gülümsedi. "Kolunu alın ve gereksinimleri karşılamak için başka bir kola takın. Michael'ın yaşamasına izin ver. Tahttan feragat edeceğim. Ne gerekiyorsa yaparım."

"Belki de ilişkinizdeki gerçek aptalın kim olduğunu yanlış anlamışımdır," diye mırıldandı Dark. "Ama onun yerine ölmek istiyorsan... şartlarını kabul edeceğim."

"Zehra'nın hatırası üzerine anlaşmaya sadık kalacağına yemin et." Dark ona dişlerini gösterdi ama "Yemin ederim" dedi.

"O zaman öyle olsun." Ve bana: "Ağlama, Michael. Sana fazla bir şey veremem ama bu özgürlüğü verebilirim. Bunu hafife alma."

"Lütfen bunu yapma," diye yalvardım. "Başka bir yol bulabiliriz."

"Hayır, yapamayız. Ama seninle olan anılarım bir ömür boyu bana yetecek. Sadece bu seferlik, kader kazandı." Beni yanağımdan öptü. "Oyun dışı kaldık. Başından beri ihtiyacımız olan her şeye sahiptik. Sadece bunu anlayamadık. Üzgünüm, Michael."

Ben omzumdaki kurşunu ararken Serena siyah yapraklı ağaca doğru yürüdü ve onu hayal kırıklığına uğratmanın göğsümde yarattığı suçluluk duygusuyla savaştı.

Dark yüzünde mide bulandırıcı bir ifadeyle bana yaklaştı, baltası sağ elinde dönüyordu. "Sol ya da sağ, sol ya da sağ. Onu hangisine bırakayım, Serena?"

"Sol elini ona bırak," diye cevap verdi sessizce. "Bu onun baskın eli."

"Bana uyar."

Kasaplar çok beceriklidir. Bu yüzden Dark'ın baltasının iki sert ve temiz

darbesi ve tendon, kas ve kemiğimi geri kalanından ayırmak için bir bükölme gerekti.

Vücudum. Acıyı kurşunu daha derinden çıkarmak için kullanmaya çalıştım ama bilincimi zar zor koruyabildim.

Dark kesik kolumu bağırsakları deşilmiş bir tavşan gibi üzerime astı ve kanın kolumdan aşağıya, aşağıdaki çimlere damlayışını izlememe izin verdi. Kolumu Serena'ya fırlattı, o da beceriksizce yakaladı ve Dark pantolonundaki baltayı temizleyerek yanıma çömeldi. Bir zamanlar kolumun olduğu yerde açıkta kalan Resh parçasını Fabrikasyonlarıyla dondurdu ve muhtemelen hayatımı kurtardı. Serbestçe salınmasına izin verilseydi dakikalar içinde kan kaybından ölebilirdim.

Ama daha bitirmemişti. Dark sağ elini bir ejderhanın eline dönüştürdü ve birbirimizin gözlerine bakana kadar pençelerinden biriyle çenemi nazikçe kaldırdı. "Kingman'ın gözleri kehribar rengindedir. Bu yüzden, kolun yeterli olmaması ihtimaline karşı" -genişçe gülümsedi- "bunlardan birini de alacağım."

Sol gözümle gördüğüm son şey, Dark'ın pençelerinin onun üstünde ve altında olduğuydu.

Sonra bir çimdik, acı, kan, pus ve karanlık oldu.

DİNLENME YERLERİ

Gözlerimi açtığımda -ya da artık gözlerimi- etrafımdaki ışıltılı beyaz katedrali görünce neden burada olduğumu merak ettim. Yaşamdan sonra gelen şeye mi gönderiliyordum? Fiziksel olarak dövülmüş, zihinsel olarak kırılmış ve çok kan kaybetmişim. Belki de kaderimdeki ölümden erken ayrılarak kaçmışım.

Ama ahşap sıraların arasındaki orta sırada yürürken, Rian'ı en önde oturmuş, kollarını arkalığa uzatmış halde buldum. Üzerinde Rame desenli siyah cüppesi yoktu, daha ziyade sade bir pantolon ve Roral desenli süslü bir bordo gömlek vardı. Vücudundan, sönmekte olan bir mum gibi dumanlar yükseliyordu. Önümüzdeki demir metal kapıya, en büyük eserini hayranlıkla seyreden bir ressam gibi bakarken gözleri sertti. Yanında boş bir tabak vardı. Beni beklerken bir şeyler yemiş olmalıydı.

"Uzun *zamandır* seni bekliyordum Michael," dedi Rian soğuk bir sesle. "Burası tam bir kâbus. Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Sen öldün mü?" Bir kahkahayı bastırarak sordum. "Kim yaptı bunu?"

"Yüce Asil Kyros. Alphonse bizi yanlışlıkla Birleşme Enstitüsü'nde ona gönderdi. Omzumdaki o kurşunla hiç şansım yoktu."

Ellerimi ceplerime sokarken gülümsedim. "Bana sahte sempati göstermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Sadece konuşmak için buradayım." Bir duraklama. "Burası bana ilk söylendiğinde bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum." Başını arkaya yasladı ve yüksek sesle nefes verdi. "Ne kadar aptal çocuklarız. Burası var olmamalıydı."

Koridorda durdum. "Burası zihnimde değil mi? Neden gerçekmiş gibi davranıyorsun?"

"Çünkü bu gerçek. Burası yaşam ve ölüm arasındaki kavşak, bazen ölmeden önce bağlantı kurduğunuz birini beklemenin mümkün olduğu yer." Bana bir embesilmişim gibi baktı. "Bunu bilmiyor muydun? Çok cahilsin."

"Ölüme gitmeden önce *beni* görmek zorunda olan bir adam için oldukça neşeli görünüyorsun." Bakışına karşılık verdim. "Ne kadar üzücü. Ölümsüz bir hayat ve sahip olduğun tek şey ben miyim?"

"Kendini bu kadar büyük görme," diye karşı çıktı Rian. "Sanki herkes insanları öldürebilirmiş gibi. Sadece ölümle bağlantısı olanlar gönderebilir."

Ölümle bir bağlantı mı? Bu ne anlama geliyor?

Rian ayağa kalkarak, "Çocukluk travman yakında kendini gösterecek," dedi. Demir kapı sürünerek açılmaya başladı, birinin içeri süzulebileceği kadar genişti. "Sana her şey hakkında daha fazla şey anlatabilirim -Wolven Kralları, burası, ölümsüz savaş- ama anlatacağımı sanmıyorum."

"Kai'nin seni öldürmesi biraz acı mı hissettiriyor?"

Beni parçaladı. "Eğer bir şey isteyeceksem, lütfen Dark'ın kalbimi yemesine izin verme - tabii henüz yemediğini varsayarsak. Anılarıma erişmesini istemiyorum."

"Anıların mı?"

Rian başını salladı. "Kalplerimiz yeteneklerimizin yanı sıra kişiliğimizden de izler taşıyor. Yeni ev sahibinin zihnini değiştirecek kadar değil ama... Dark'ın kendim dâhil herkesten sakladığım bilgilere sahip olduğunu düşünmek beni incitiyor." Gözlerini ovuşturdu. "Şu krallara lanet olsun. Onlarla ilgili her şey yanlış bilgi. Acaba her şeyin nasıl sona ereceğini bilseydim onlara katılır mıydım?"

"Pişman mısın?" diye sordum. "Tüm güzel anları daha mı az tatlı kılıyor?"

"Hayır, hayatım her sessiz ana ve her acı dolu nefese değerdı," diye cevap verdi sessizce. "Zaman yeniden akıyor. Ve ben istediğim her şeyi asla başaramadım. Ama çok... üzücü bir şekilde sona ermiş olsa da... burada olduğum anlar için mutluyum. Gökyüzüne attığım her çığlık, batan kuma attığım her adım ve kimsenin anlamadığı her gülümseme. Emeğimin meyvelerini görememiş olmam pişman olduğum anlamına gelmiyor. Mirasım tüm dünyada dalgalanacak. Bu sadece kalbimin bir başkasına güç aktarması olsa bile."

"Ne kadar asilsiniz," diye mırıldandım.

Esnedikten sonra kapıya doğru yürüdü ve bana bir çenesini salladı. "İşte bunu hiç anlamadın, Michael. Hayatını çarçur etmek ya da benimsemek senin elinde, ama mirasın dünyaya ait. O yüzden böyle aptalca şeyler için endişelenme. Hayatın sürerken tadını çıkar."

"Ya mirasım, hayatım ya da aşkım arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam?" O eşiğı geçmeden hemen önce bağırdım. "Hangisi daha önemli?"

Rian durdu ama arkasına bakmadı. "Çok açık değil mi? Ölümü yenebilecek tek şey sevgidir. Ve bazen... eğer şanslıysanız... aşk bir mirasa dönüşebilir."

Duman ejderhası kapıdan içeri adım attı ve ışığın içinde kayboldu. Dawn gibi huzurlu görünmüyordu ama... memnun görünüyordu. Kör edici bir ışık kapıdan yayıldı ve etrafımdaki her şeyi kapladı ve -umarım- beni hayata geri gönderdi.

Beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama umarım Serena'yı da içeriyordur. Belki onu hâlâ kurtarabilirdim. Belki hâlâ mutlu olabilirdik. Belki aşk beni her zaman kölesi olduğum mirastan kurtarabilirdi.

ÖZGÜRCE VERİLEN BİR HEDİYE

Gerçeklik yüzüme bir sıcak hava nefesi ve alnımdan aşağı inen bir acı çatlağıyla tokat gibi çarptı. Sağ gözüm yavaşça görmeye başladı ve güneşli bir odanın ortasında kuş tüyü bir yatakta uyandım. Bir balkon kapısı açık bırakılmıştı ve esinti ince perdeleri tembelce dalgalandırıyor. Her şey temiz ve sıcaktı, ahşap çerçeve ve Roor imrenilecek derecede cilalanmıştı. Sakinleştirmek umuduyla sol elimi kalbimin üzerinde tutarken kalbim hızla atıyordu. Yalnız ve kontrolsüzdüm, bu yüzden kurtarıldığımı mı yoksa hapsedildiğimi mi söylemek zordu.

Ayaklarımı yatağın üzerinde sallamaya çalıştım, ancak bunu yaptığım anda vücudumda acı dalgalandı ve yataktan düşmemek için her şeyimi harcadım. Tek yapabildiğim dişlerimi sıkmak ve kapalı olan 1. kolumu yatak başlığına çarpmaktı. Tekrar nefes alabildiğimde, yaralarımı gözlemlemek için battaniyeyi kaldırdım. Göğsümü koyu mor ve mavi çürükler kaplamıştı. Sanki bir boya partisinde üzerimde tişört olmadan koşmuş gibiydim. Sağ dirseğimin altındaki her şey gitmişti ama dirseğimin ucu dikişler ve lekeli gazlı bezle Dark'ın derme çatma buz tedavisinden daha iyi bir şekilde onarılmıştı. Sol gözümün yuvasında da bir göz bandı vardı ve boşluğunun zonklayan acısını hissedebiliyordum.

Ama ne kadar acı çekiyor olursam olayım, hayattaydım. Hala Serena'yı kurtarabilirdim. Hala bunun olmasını engelleyebilirdim. Tabii yakın zamanda tekrar yürüyebileceğimi varsayarsak. Odamın dışında bir gürültü koptu, ben de yavaşça hareket ederek etrafta kendimi desteklemek için kullanabileceğim bir şey aradım ve yatağa yaslanmış, el oyması bir baston buldum. Kendimi onunla destekledim ve topallayarak kapıya doğru yürüdüm, tüm gücümü kullanarak kapıyı itip açtım, öne doğru yuvarlandım ve aşağı düşmeden önce kendimi parmaklıklarda yakaladım.

Tüm gözler üzerime çevrilince aşağıdaki bardaki tüm gürültü kesildi. Titus, Cassia ve Alexis, basmakalıp korsanlara benzeyen neşeli müşterilerin arasına karışmıştı - Rashy mücevherleri, renkli bandanaları, ter lekeli bol kıyafetleri ve tahta uzantıları. Kirli bardaklarından yudumlarken kısık sesle konuşuyorlardı.

Titus kadehini bana doğru kaldırdı. "Aptal yaşıyor!"

Etrafı sarsacak kadar yüksek sesle tezahürat yaptılar. Cassia bile yüzünde hafif bir gülümsemeyle okuduğu kitaptan başını kaldırdı. Alexis barın arkasındaydı, kadehler bitene kadar dolduruyordu. İki çok çok güzel kadın ve kaya gibi yapılı bir adam merdivenlerden koşarak çıktılar ve itirazlarıma rağmen beni merdivenlerden aşağı taşıdılar. Beni odanın ortasındaki bir masaya oturtular ve çok geçmeden Alexis ve Titus da bana katıldı. İkisi de önüme altınımsı bir sıvıdan küçük şişeler koydular ve ben onları içene kadar bir şey söylememe izin vermediler. Scaro'ydu ve boğazımdan aşağı süzülürken boğazımı binlerce güneşin ışığıyla yakıyordu.

"Neler oluyor?" Göğsümü yumruklarken söyledim. "Ben nasıl hâlâ hayattayım? Yaralarım beni öldürmediyse, hepinizin öldürmesi gerekirdi."

"Sen bir paralı askersin, seni gerçekten terk edeceğimizi mi düşündün?" Alexis sordu.

Buna dürüstçe cevap vermemi istemezlerdi. "Ne zamandır dışarıdayım?"

"Neredeyse bir hafta oldu," dedi Titus. "Dürüst olmak gerekirse, hepimiz öldüğünü düşündük. Seni yeni doğmuş bir bebek gibi mucize suyumla beslemek zorunda kaldık. Ölmüş olmalısın-" Midem ikisinin de duyabileceği kadar yüksek sesle guruldadı. "Buraya bir tabak ve bir sürahi su getirebilir miyim?" diye seslendi. "Aptal herif açlıktan ölüyor!"

Barmen kız mangalda pişmiş et, kuru fasulye ve pembemsi bir meyvenin kalın dilimlerinden oluşan bir tabak koyduktan sonra hiçbir şey önemli görünmüyordu.

Şeftali. Yarısı bitene kadar bir şey söyleyecek iradem yoktu, bir kaşıkla ağzıma attım. "Beni neden öldürmedin?"

"Bu intihar görevine çıkman için sana izin verdiğimizizi unuttun mu?" Titus şaka yaptı. "Yapman gerekeni yaptın. Hiçbirimiz bunu sana karşı kullanmıyoruz."

"Dark hariç."

"Dark hariç," diye mırıldandı Alexis. "Dark farklı bir hikâye. Ama ona ihanet ettiğim için beni öldürmek istemiyorsa, diğerleri de seni öldürmesine izin vermez."

"Çok rahatlatıcı." Bu kadar çabuk yediğim için pişmanlık duyarak meyve dilimlerinden birini kemirdim. "Angst ve Gloomy nerede peki?"

"Serena ile. Hâlâ onu korumakla görevliyiz, biliyorsun değil mi? Muhtemelen şu anda Vargo'ya yaklaşmışlardır." Titus çürük koltuğunda arkasına yaslandı. "Geri kalanımız burada kaldı. Seninle birlikte."

"Gardiyan olarak mı,
arkadaş olarak mı?"

"İkisi de."

Ilık sudan büyük bir yudum aldım. "Sonra ne olacak?"

Titus, "Orbis Bölüğü'nün geri kalanıyla yeniden bir araya geldiğimizde Dark muhtemelen seni itaatsizlikle suçlayacaktır," dedi. "Alexis'i ya da beni Rip'e ikna edebilseydi, zincire vurulmuş olacaktın ama yapamadı, işte buradasın. Şimdilik özgürsün."

"Oyları alacak mı?"

"Şüpheli. Hepimiz o yollardan geçtik. Herkesin bir hikâyesi var ve sonunda -sonucu ne olursa olsun- hepimiz Orbis Şirketi'ne geri döndük." Bana gülümsedi. "En azından sen bunu aşk için yaptın. Çoğumuz bundan daha bencildik."

Parmaklarımı masaya vurdum. "Naomi, Chloe ve taştan aptal nerede?"

"Chloe Serena ile birlikte. Seni bize emanet etmenin ve onu sonuna kadar korumanın en iyisi olacağına karar verdi. Naomi burada ama bir işi var. Yarın dönecek." Alexis kaşlarını ovuşturdu. "Sebastian korsan konseyiyle toplantı yapıyor, onların saflarında yer edinmeye çalışıyor. Onun hakkında ne dersiniz deyin, ama onu titana götürdükten ve bir heykel ordusu talep etmesine izin verdikten sonra... güçlü ve saygın biri haline geldi."

"Sormak istediğin diğer soruyu sormalısın." "O zaman bana cevabı söyle."

Titus üç parmak kaldırdı ve üç atış daha yapılmasını bekledik. Kütüğümle uzandım, durakladım ve sonra sağlam elimle aldım. Bardakları tokuşturduk ve birlikte içtik. İlk ikisi kadar yakıcıydı.

"Serena bu hafta içinde Jay ile evlenecek," dedi Alexis. "O Hollow'un Kralı olacak. Ve artık Dark'ın üç ismi de var... Fırsatını bulduğunda kapılardan birini açacak. Muhtemelen düğünlerinde."

"Başarısız oldum," diye nefes aldım sanki son nefesimmiş gibi.

"Yaptın," diye kabul etti Titus. "Ama olasılıklar sana karşı yığılmıştı."

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor? Benim kaderi belirleyen adam olmam gerekiyor."

Titus bir kahkaha attı ve Alexis kendi kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürdü.

"Biz Paralı Askerleriz," dedi Titus. "Hepimiz kadere meydan okur ve her gün imkânsızı başarırız. Eğer öyle olmasaydı, bize katılmak için seçilmezdin. Ama hepimiz bazen başarısız oluruz. Ve bu da sizin için farklı değil." Tereddüt etti. "Bu seferki diğerlerinden daha çok acıtacak."

"Onu hâlâ kurtarabilirim," diye ilan ettim. "Belki oraya zamanında varabilirim ve-" "Yeter, Michael." Titus titreyen elimi kendi eliyle kapattı. "Bu

Vargo'ya bir haftadan fazla yolunuz var ve siz oraya vardığınızda o çoktan ölmüş olacak. Üzgünüm... ama artık bitti. Gitmesine izin vermelisin."

"Ya yapamazsam?" Uysalca sordum.

"Mesele de bu... gerçekten bir seçeneğiniz yok."

İtiraz etmedim, isyan etmedim ya da öfke nöbeti geçirmedi. Sakat bir bacak, bir buçuk kol, tek göz ve çürüklerle kaplı vücudumla nereye gidebilirdim ki? Aptaldım ama seçeneklerimin sınırlı olduğunu anlayan biriydim. Ve şu anda bu tam ve mutlak bir kayıptı. Hayatım kurtulmuş olsa bile, bu konuda hiçbir şey doğru gelmiyordu. Bu yüzden sandalyeme oturdum ve dünyanın etrafında dönmesini izledim. Titus ve Alexis bir süre benimle kaldılar ve yüzümü gülümsetecek hikâyeler anlatmaya çalıştılar. Titus'un nadir malzemeler için yaptığı efsanevi arayışları dinlemek ne kadar eğlenceli olsa da... hepsi çok boş geliyordu.

Arada sırada yanıma gelen korsanlar, Dark tarafından bir hayvan gibi doğandıktan sonra nasıl yaşadığını öğrenmek istiyorlardı. Çoğu kısaltılmış versiyondan çok heyecanlanmadı ve ben denediğimde daha da az etkilendiler,

ve genellikle uzun bir açıklama yapmakta başarısız oldum. Sonunda biri sorduğunda, bunun bir kadın yüzünden olduğunu mırıldandım, bir içki aldım ve uzaklara baktım. Hepsi anlayışla başını salladı ve her ne yapıyorlarsa ona geri döndüler. Dramatik olmanın zaman zaman avantajları oluyordu.

Hava karardığında ve barın çoğu gece için çekildiğinde, Cassia nihayet bana doğru ilerledi. Mucizevi bir şekilde elinde bir kitap ya da eski bir harita yoktu. "Sana bir içki getirirdim ama iyileştikten sonra bu kadar çok içersen bayılabilirsin gibi bir his var içimde."

"Bayılmama yetecek kadar içmediğimi kim söyleyebilir?" Bir süredir yudumladığım bulanık sıvıyı döndürürken sordum.

Bana nazikçe gülümsedi ve sanki bir engerek yılanı saldırmadan önce otların arasında bekliyormuş gibi hissettim.

"Buraya benimle alay etmeye mi geldin?"

"Hayır," dedi. "Sempatilerimi sunmak için buradayım."

"Büyük Cassia'nın hiç sempati duyduğunu bilmiyordum."

Omuz silkti ve içti. "Arada sırada mucizeler olur. Ve öngörülebilir bir gelecek için buralarda olacağın için, kendini kötü hissettiğinde yanında olmamak anlamsız görünüyor."

"Daha uzun süre buralarda olacağımı sana düşündüren nedir? Dark'ın beni itaatsizlikle suçlayacağını duydum."

"Bu önerge başarısız olacak. Saçma sapan konuşmaktan hoşlanıyor musun, yoksa gerçekten bu kadar güvensiz misin?"

Dilimi yanağıma bastırdım. "Sadece söylediğini duymak istedim."

"Pislik." Ve sonra ekledi, "Belki de Dark'tan bir şeyler öğrenmişsindir. her şeyden sonra."

"Umarım değildir. O bir canavar."

"Yüzyılın iddiası. Sadece bir tane olduğunu iddia etmeyi seviyor ama ben onun tek başına birden fazla Palmer savaş gemisini batırdığını gördüm." Durakladı. "En zayıf olduğu zamanlarda."

"Onu durdurmayı hiç düşündün mü?" Ben sordum. "Hepimiz onun bir canavar olduğunu biliyorsak, neden devam etmesine izin verelim? Onu bitirebiliriz!"

"Dark benim ailem. Sahip olduğumuz tek şey Orbis Şirketi ve çektiğimiz serseriler." Cassia elindeki şarap şişesini masaya bıraktı. "Ve aile

diğerleriyle aynı standartlara sahip olmak zor. Paralı asker olmak Dark'ın yaptığı en akıllıca şeydi. Aksi takdirde şimdiye kadar diğer şirketler tarafından avlanmış olurdu diye düşünüyorum."

"Paralı askerler diğer paralı askerlerle sözleşme yapmayacak mı?"

Cassia başını salladı. "Her şirket kendi personeline bakmakla ve onları uygun gördükleri standartlara tabi tutmakla yükümlüdür."

"Yani zamanı geldiğinde onu durdurmak bizim elimizde."

"Eğer zamanı gelirse," diye düzeltti. "Ve hayır, bir Yol Avcısı ya da başka aptalca bir şey kiralamayı önermeyin."

"Neden olmasın? Bizi sadece bir kez Hollow'da avladılar." "Dedikodular bana ikinizin özel bir listede olduğunuzu söylüyor."

"Özel bir... Bekle, ikimiz mi dedin? Ben ve Dark mı?"

"Belli ki," dedi. "Alaycı Kuş'un ölümünden sorumlu başka biri var mıydı?" Saçma sapan bir şeyler mırıldandım ve sonra "Bu özel liste nedir?" diye sordum. "Bilmesen daha iyi."

Etrafımızdaki her şeyi ve sonra da vücudumdaki morlukları işaret ettim. "Beni ilgilendiren şeyleri bilmeyi hak etmediğim kısmını mı kaçırdım?"

"Azrail'in listesinde," dedi Cassia gözlerini devirerek.

"Adlarını duymuştum," dedim. "Waylayer'ların başı mı?"

Cassia başını salladı. "Bu, seninle sözleşme yapabilecek tek kişilerin onlar olduğu anlamına geliyor. Bu bir yandan sadece bir Yol Katili için endişelenmeniz gerektiği anlamına geliyor. Öte yandan, eğer bir Yol Katili peşinize düşerse... bu Azrail'dir. Kötünün de kötüsü."

"Harika." Saçlarımı yolmak istedim. "Listeden çıkmanın bir yolu var mı? Ya da belki de 'bir daha beni öldürmeye kalkma' listesine alınmak için?"

"Ne yazık ki, muaf olmanın tek yolu bir Yol Katmanı olmak. Onların en büyük şartını yerine getirdin. İsterseniz onlara katılmayı deneyebilirsiniz. Hem Paralı Asker hem de Yol Katili olamazsın diye bir kural yok."

"İhtiyaçlarını karşıladım mı?"

"Öldürdün. Bir Yol Katili öldürdün. Ve genellikle aralarındaki boşluğu kendilerinden birini öldürecek kadar güçlü biriyle doldururlar. Bu üzerinde anlaştığımız bir şey."

"Fethettiğin şey sende kalsın."

"Ben... Ben bir Yol Katili öldürmedim ama. Karanlık öldürdü."

"Sen yardım ettin. Ayrıca Dark'a bir daha davet göndermezler." Yüz ifadem bir sonraki sorumu belli etmeye yetmiş olmalı ki Cassia devam etti: "Büyükbabası Savaş'tı. Ve bunun nasıl sona erdiğini zaten bildiğini varsayıyorum."

"Beni Alaycı Kuş'u öldürmekle suçluyorlarsa, davetiyem nerede?"

"Yanlışı elçiye vermiş olmalılar."

"Utanç verici." Şarap şişesine uzandım ve Cassia onu elimden kaptı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" dedi ve sonra kalanı mideye indirdi. "Michael, misilleme olarak aptalca bir şey mi yapacaksın?"

"Dark'a karşı mı, Jay Prince'e karşı mı, Angelo'ya karşı mı?" Tereddüt etti ve sonra "Herhangi birine" dedi.

Koltuğumda geriye yaslandım. "Dark'a hiçbir şey yapamam ve bunu ikimiz de biliyoruz. Eğer yaparsam, Orbis Şirketi'ndeki pozisyonumu tehlikeye atmış olurum. Ve bunu yaptığım an, yürüyen ölü bir adam olurum. Bu yüzden yardım ya da izin alana kadar zamanımı bekleyeceğim."

"Çok olgunca bir davranış. Ya Jay?"

"Ne yapabilirim ki?" diye sordum. "Angelo'nun planının başarıya ulaşmasını engelleyemeyecek kadar uzaktayım. Bana verilen zamanın kıymetini bilmemekten başka ne yapabilirim?"

"Konuşmak istersen bana haber ver. Sen ailedensin ve biz kendi ailemize göz kulak oluruz." "Dark Serena'yla birlikteyken beni denetlemekle görevlendirildin, değil mi? Sen?"

Masadan kalkarken gülümsedi. "Suçluyum."

"Cassia, son bir soru. Eğer bir şey yapmak istersem, yapabileceğim bir şey var mı?"

"Orbis Şirketi'ni Dark, Angelo ve Jay'e savaş ilan etmeye ikna et." Cassia giderken omzumu okşadı. "İyi geceler Michael. Biraz uyumaya çalış."

Daha önce yarıda kestiğim parti yavaş yavaş sona eriyordu ve geç saatlere kadar uyuduğum için çok yorgun değildim. Barın dışındaki plaja gitmeye karar verdim.

Kum, yıldızsız bir gece kadar karanlıktı ve ayak parmaklarımla arasında rüyamdaki yer kadar soğuk hissettiriyordu. Suyun üzerine sis çökmüştü ve ilk kez kristal berraklığındaki suyun altında neyin yüzdüğünü göremiyordum. Uzun yıllar boyunca Eham sahillerinde oturmayı hayal etmişim, bir Kingman olarak yükümlülüklerimden nihayet kurtulmuştum... Ve şimdi özgürlüğüme kavuşmuştum, tek yapmak istediğim eve dönmektir.

Bir avuç kum aldım ve sonra parmaklarımla arasından düşmesine izin verdim. "Sanki bu kadar kolay pes edecekmişim gibi. Artık saklanmak yok. Gerçek canavarın kim olduğunu bulalım, Dark." Başparmağımı koyu mor bir çürüğün üzerine bastırdım ve acının bana odaklanmamı sağlamasına izin verdim. "Onu nasıl yutacağım?"

KRALLARIN BAHSİ

Sebastian sabah ilk iş üzerime atlayıp "Aptal yaşıyor!" diye bağıarak beni uyandırdı.

Dirsekleri yan tarafıma, dizleri göğsüme saplandı ve üzerime inişinin acısı neredeyse kusmama neden oluyordu. Dünkü hatalarımı Roor'un her tarafına boşaltmadan önce onu üzerimden itmek için her şeyimi harcadım. Sebastian hava ve su için hırıltılı nefes almamı umursamadı, yakındaki bir sandalyeye ters otururken bir okul çocuğu gibi kıkırdadı. Tüm parmakları derme çatma atellerle sarılmıştı ve kaybettiği elinin yerine kancalı bir protez takılmıştı. Ama her şeyden daha tuhafı, Tek Göz için deri bir taşıyıcı yapmış ya da bulmuştu. Kara kedi bana miyavladı, kafasını Sebastian'ın omzunun üzerinden uzattı.

"Nihayet titanın tepesine vardığımızda ve seni orada yatarken gördüğümüzde... öldüğünü düşündük. Çok fazla kan vardı. Naomi'nin yapabildiği hiçbir şey seni uyandıramadı. Seni tokatladı ve o kadar çok küfretti ki -bir sürü yeni deyim öğrendim- intihara meyilli hamamböceğinin sonunda bir kurşun yediğini düşündüm. Ama bu bana, korsan konseyine başvurmam konusunda yüzleşmem için gereken itici gücü verdi. Hayallerimi gerçekleştiremeden ölmek istemedim."

Başımı yastıkta tutarak doğrulmaya zahmet etmedim. "Ve?"

"Heykeller Denizi denen bir yerde taştan bir ordu çağırabilmek sizi oldukça zorlu kılıyor. Artık en iyi otuz kişiden biriyim," dedi dişlek bir sırıtışla. "Tam olarak yirmi yedi. Ve bu mürettebat, gemi ya da herhangi bir ganimet olmadan! Zamanla ne kadar yükseleceğimi bir düşünün."

"Tebrikler, Sebastian. Senin adına sevindim. Artık intikam peşinde değilsin?" "İntikam güzel olurdu ama onu geri getirmezdin. Bu Yas tutarken ilerlemem için gereken enerjiyi bana verdi." Ses tonu ciddileşti. "Serena'ya yaptığım şeyden sonra beni kurtarmamalıydın ama iyi ki kurtardın. Bu hayat, Hollow'daki hayattan daha çok bana aitmiş gibi geliyor." Elini sıkmam için bana doğru uzattı. "Gördüğüm kadarıyla, hayat boyu müttefikiz."

Nihayet ayağa kalktım ve elini sıktım. "Hayat boyu müttefikiz."

"Dünyanın en kötü şöhretli korsanlarından birini müttefikiniz olarak kazandığınız için pek mutlu görünmüyorsunuz."

Dizlerimi göğsüme çekmek ya da yüzümü yastığa gömüp çığlık atmak istedim. Ama zayıflık göstermek yerine, "Kaybettim. Şu anda herhangi bir şeyden nasıl mutlu olabilirim?"

"Duyduğuma göre, bunu senin için yapmış. Onun davranışları çoğu insanın asla bilemeyeceği bir sevgiyi gösteriyor."

"Onun için kendini feda etmesi gereken kişi bendim. Tam tersi değil."

"Ah, demek kendinizsiniz. Sevdiğin kişi için fedakârlık yapmak kolaydır, ama bu fedakârlığa maruz kalmak çok daha zordur. Onun yaptıklarını haklı çıkaracak bir hayat yaşamak zorundasınız ve bu da omuzlarınızda büyük bir baskı oluşturuyor."

Bacaklarımı yatağın kenarına koydum ve oradaki kaslara masaj yapmaya başladım. "Kendimi bildim bileli omuzlarımda bir yük taşıyorum. Bu yeni bir şey değil."

"Sevdiğin birinden geldiğinde öyledir."

Cevap vermedim.

"Gördüğüm kadarıyla," dedi Sebastian, "iki seçeneğin var. Birincisi, pişmanlık duymadan bir hayat yaşamak, olduğun adamdan ziyade onun olduğunu düşündüğü adam olmak."

"Peki ya diğer seçenek?"

"Sonuçları ne olursa olsun ikinizin birlikte olması için dünyayı yeniden şekillendiriyorsunuz."

Bacaklarıma masaj yapmayı bıraktım. "O ve Jay evlendikten sonra herhangi bir hamle yaparsam, Hollow'a ve muhtemelen Regal Şirketi'ne savaş ilan etmiş olurum. Orbis Şirketi'nin bile yanımda duracağından şüpheliyim." Nefes verdim. "Şimdiye kadar edindiğim her dost düşmanım olur."

Sebastian sandalyenin üzerine eğildi ve saçımı okşadı. "Sana söylemiştim. Hayat boyu müttefik.

Senin savaşın benim savaşım, benimki de senin savaşın. Yani yalnız olsan bile ben yanıdayım." "Çok güven verici," dedim Rippantly, bir gülümsemeyi bastırarak. Sebastian delirmişti,

Ama dürüst biriymi ve bunu bulmak zordu. "Yine de bu, şehrim savaş ilan etme konusunda yardımcı olmuyor."

"Onlar evlenmeden önce Vargo'ya ulaşabilseydik, onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapar mıydın?"

"Elbette," dedim tereddüt etmeden. "Ama yapamayız. Bir haftadan fazla zamanımız var ve düğünleri de bir hafta içinde olacak."

"Uçurumu yarıp geçsek oraya zamanında varırız."

Sessizlik. Yüzündeki kocaman gülümsemeyi görmek için başımı kaldırdım. "Delirdin mi sen? Bunu en son denediğimizde, serseri bir dalga neredeyse bizi öldürüyordu. Üstelik bu dalganın dibinde fırsatını bulsa gözümü oyacak olan Wolven King yokken."

"İmkansız ihtimaller, evet, ama bahse girerim ki geçmenin bir yolunu bulabilirsin." "Ya da denerken ölürsün."

"Ya da denerken ölürsün," diye tekrarladı. "Serena için buna değer mi?"

"Onunla birlikte olmak için dünyayı yeniden şekillendirirdim," diye cevap verdim ve her parçam

o.

"Peki, onu kurtarmak için şansını denemek istiyor musun?"

Sebastian cevabı zaten biliyordu ama belirsizlik olmasın diye söyledim, "Evet."

"O zaman işe koyulalım!" Sebastian ayağa kalktı. "Yolculuk için bir gemi bulacağım -çalabilirim, satın alabilirim, fark etmez, gerçekten. Uçuruma ulaşmamız sadece bir gün sürer ve uçurumdan geçtikten sonra Vargo'ya ulaşmamız da on beş gün. Bu da bize hazırlanmak için birkaç gün, sana da

Orbis Şirketi'nden izin almak ya da bunu yapmak için her neye ihtiyacın varsa onu almak için zaman verir."

"Doğru," diye mırıldandım. Zaman çizelgesi daralacaktı, eğer onu aşmak yerine... Kendimi aşıyordum. Her şeyin bir ilki vardır. "Ben hâlâ bir paralı asker çırağıyım. Gözetimsiz bir yere gitmeme izin vermezler. Serena'yı kurtarmak için Regal Şirketi'ne savaş açmama izin vereceklerinden de şüpheliyim."

"O halde nereden başlamanız gerektiğini biliyorsunuz."

"Sebastian," dedim elini kapı tokmağına koyarken. "Bana yardım ederek ne kazanacaksın?"

"Adil bir soru," dedi. "Korsan olmaktan memnun olacağımı düşünürsünüz ama değilim. Zirveye ulaşmak için birkaç mucizevi şey daha yapmam gerekiyor ve uçurumu geçmek yapılacak bir sonraki şey gibi görünüyor. Ben böyle basit fikirliyim."

"En azından dürüstsün."

Sarhoş bir deli gibi barın merdivenlerinden aşağıya atlamadan önce kıkırdayarak, "Buna içilir," dedi.

Bir süre yatağımın kenarında oturdum ve bana verilen hayata sırtımı dönerek doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ettim. Uçurumu geçmeye çalışmak bile yeterince tehlikeliydi. Bir Wolven King'in beni beklediğinden emin olduğumda daha da tehlikeliydi. Başarılı olsam bile Vargo'yu istila etmem, bir düğünü bölmem ve ardından bir bölük paralı asker beni durdurmaya çalışırken Serena'yı oradan çıkarmam gerekecekti. Bu bir intihar göreviydi... ama yine de göğsümde yanan umut ateşiyle kendimi dün uzun bir yaşam düşüncesiyle hissettiğimden daha canlı hissediyordum. Aptal mıydım? Elbette. Ama aşık bir aptaldım ve o kadar kolay pes etmezdim.

İlk adım tam bir Paralı Asker olmaktı ve bu konuda bana sadece Cassia yardımcı olabilirdi.

Paralı asker arkadaşlarımdan hiçbiri alt kattaki barda değildi -bu da muhtemelen Sebastian'ın bana nasıl ulaştığını açıklıyordu- ama barmen bana nereye gittiklerini söyleyecek kadar yardımcı oldu. Bugün bir tür toplantı vardı ve çıraqları dışında herkes güvertedeydi -ya da belki "yaralı kuş" daha uygundu. Tek yapmam gereken korsan kalabalığının ve oynuyor gibi göründükleri ilginç oyunların arasında kaybolmamaktı.

İçeri girmeden önce kapıyı çalacaktım ama çalarsam beni içeri almayacaklarına karar verdim, bu yüzden gülümseyerek içeri daldım ve "Vay canına. Oha. Whoa. Whoa. Nasıl olur da kimse davet etmez-"

Kurt Kral Alphonse masanın bir ucundaydı. Orbis Bölüğü'nün lideri Tai ve ikinci komutanı Imani ise diğer taraftaydı. Orbis Bölüğü'nün her bir üyesi odadaydı ve liderleri ile Kurt Kral arasındaki savunma mesafesini koruyorlardı.

Alphonse'a kuduz bir hayvan gibi saldırdım ama Naomi beni sağ elimin ortasından yakaladı ve yakamdan tutarak duvara yapıştırdı. Ben kendimi kurtarmaya çalışırken Imani, Titus ve Alexis de beni duvara yapıştırmaya yardım ettiler. "Alphonse! Seni bir daha görürsem kalbini yiyip bitireceğime yemin ettim!"

Kurt Kral yavaşça ayağa kalktı. "Paralı Asker Tai, bu çocuğun benim yanımda öfke nöbeti geçirmeyeceğini söylediğini sanıyordum."

"Nerede olduğumuzu bilmemesi gerekiyordu." Tai kaşlarını ovuşturdu. "Cassia, bana onun zar zor yürüyebildiğini söylemiştin."

"Öyleydi. Dün. Odasından zar zor çıkabildi," dedi Cassia. Hayatında ilk kez bir toplantı sırasında kitap okumuyordu. "Bu çocuk başımın en büyük belası."

"Özür dilerim," diye homurdandım. Neredeyse pazumu duvara çarpacaktım ama İmani onu geri indirdi. Dört kişinin beni zapt etmesi çok can sıkıcıydı. "Beni öldürmek oldukça zordur. Üçüncü raunda hazır mısın Alphonse?"

Alphonse suratsız başını bana doğru salladı ve koltuğuna geri döndü. "Görüşmelere devam edelim mi, yoksa önce Kingman 1 ile mi ilgilenmeniz gerekiyor?"

"Imani," diye seslendi Tai. "Konuşmaya devam edersek hareket edecek mi?"

"Hiç şansın yok," diye cevap verdi, üzerime daha sert bastırarak. "Kingman güvende."

"Hem de nasıl." Çırpındım ama beni daha da sıkı tuttular. "Kalbini yiyip bitireceğim, Alphonse. Ve sonra-"

Naomi eliyle ağzımı kapattı ve kulağıma fısıldadı, "Kapa çeneni, Michael. Bunu duymak için tek şansın bu olabilir. Bana güven, tamam mı? Ben senin yanındayım."

Naomi'nin eline doğru derin bir nefes verdim ama hafifçe gevşedim. Naomi benim arkadaşımdı. Ona güveniyordum. Ayrıca, bir yere gidebilecek durumda değildim. İzlemek ve dinlemekten başka bir şey yapamayacak kadar kısıtlanmışım.

"Nerede kalmıştık?" Tai sordu.

"Yeniden Doğan Titan'da yaşananlar -Regal Bölüğü'nün bir heykel ordusu tarafından geciktirilmesi- küçük kardeşimin uçurumdaki savunmasını yeniden değerlendirmeme neden oldu. Onu yok etmenin başarılı olacağından emin olmak için daha fazla müttefike ihtiyacım var. Bu da beni isteksizce Kara Ölüm'den yardım istemeye itiyor."

"Ne? Neden?" Alexis dehşet içinde fısıldadı. "Astımın söylediği şey," diye yanıtladı Tai.

"Kara Ölüm'ün üzü ondan önce geliyor ve her geçen gün daha da güçleniyor. Bence kardeşlerimi durdurumama yardımcı olacak dönüm noktası o olabilir."

"Eğer onu bu kadar çok istiyorsan, işe al. Ucuz değil ama-"

Wolven Kralı ellerini önünde düzgünce kavuşturdu ve Orbis Bölüğü'nün liderini susturdu. Odadaki basınç giderek artıyor, sanki her hareket yoğun bir sis tarafından kısıtlanıyormuş gibi görünüyordu. "Başkalarını kiralayan bir adam gibi mi görünüyorum? Kendi düşünceleri ya da hayalleri olan şeylere ihtiyacım yok. Emirlerime asla itaatsizlik etmeyen mükemmel askerlere ihtiyacım var."

"O zaman başka birini bulmanızı tavsiye ederim," diye araya girdi Cassia. "Dark kimseyi dinlemez."

"Dark'ın kendisine bağlanmasını istiyor. Tıpkı genç Kingman gibi," dedi Tai. Oda sessizliğe gömüldü.

"Dark aileden biri," dedi Imani sessizce. "Zaman zaman bizi kızdırsa bile." "O zaman sanırım bu mesele çözüldü, değil mi?" Tai ayağa kalktı.

"Özür dilerim.

anlaşamadık ama Orbis Şirketi bir ailedir ve biz-"

Alphonse bana döndü ve Tai'nin sözünü keserek, "Michael, Dark ve Angelo'nun birkaç gün içinde Tenere'yi paramparça edebileceğini biliyorlar mı?" dedi.

Ani sessizlik sağır ediciydi.

Konuştum ama Naomi'nin eli ağzımı kapattı. Şaşırtıcı bir şekilde Tai, Naomi'nin konuşmama izin vermesi gerektiğini söyledi. Bunu değerlendirek iyi olur.

"Doğruyu söylüyor. Serena ve ben birbirimizi öldürmezsek Dark, Angelo Shade'in Tenere'i parçalamasına yardım edecek. Şu anda gözümü ve elimi kullanarak sahte bir Kingman yaratmaya çalışıyorlar ama işler boka sararsa onun yerine Tenere'yi paramparça edecekler." Beni bıraktıklarında bir nefes

aldım. "Dark ve Angelo sevdiklerini geri getirmek için kilitsiz kapıyı açmaya çalışıyorlar. Eğer yakında bir şeyler yapmazsak, başka bir Celona ile karşı karşıya kalabiliriz." Gözlerim Kurt Kral'a takıldı ve ağzımın kenarlarına bir gülümseme yerleşti. "Bunu istediğinden şüpheliyim.

Bu yüzden Orbis Şirketi'nin Dark'ı sana bağlamasını sağlamaya çalışıyorsun." Orbis Şirketi'ne doğru döndüm. "Fikrimi soracak olursanız, ölümsüzlerin kaprislerine boyun eğmektense, Angelo'yu öldürmem için beni Vargo'ya gönderin, Dark'ı durdurun ve kimse kaderimizi belirlemeden dünyayı kurtaran büyük kahramanlar olalım."

"Alexis," dedi Tai yavaşça, "Michael'ı destekleyebilir misin?" Azilyalı paralı asker başını salladı.

Tai, "Embesili serbest bırakın," diye emretti. Diğerleri yere düşmeme izin verdi. "Michael, Dark'ı açıkça hafife aldığım için bana karşı dürüst ol. Onu yenebilir misin?"

"Evet. Gerçi bunu yapabilecek tek kişi benim."

"Bu çocuğun küstahlığı," diye söylendi Alphonse. "Sana onu askerlerimden biri olarak istediğimi *söyledim* ve sen onu durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

Dik durdum. "Hepiniz Dark'a sanki yok edilemeyecek bir canavarmış gibi davrandınız ve itiraf etmeliyim ki ondan korktuğum zamanlar oldu. Ama onunla savaştım. Güçsüz ve büyüsüz olduğum zamanlarda bile. Ona karşı şansı olan biri varsa o da benim."

Alphonse, "Çocuklar her zaman çok kararlı görünürler ama baskı altında yıkılırlar," diye karşı çıktı. "Bu embesilin bir şey yapabileceğinden şüpheliyim. Sadece Hollow Kraliçesi'ni alıp kaçacak. O hiçbir şeye layık değil! O yapamaz
-"

"O zaman gücümü kanıtlayacağım." Elimle duvarların ötesini işaret ettim. "Machina Şirketi Eham'da, değil mi? Beni bir teste tabi tutun. Onlardan yüz tanesine karşı ben. Eğer kazanırsam, Orbis Bölüğü Vargo'ya baskın yapmama, Serena'yı kurtarmama, Dark'ı yakalamama ve Angelo'yu öldürmeme yardım edecek." Gözlerim Wolven King'e takıldı. "Ve sen de utanç içinde kaçtığın hapisaneye geri dönebilirsin."

"Başaramayacaksın."

Gözlerimiz eşit olacak şekilde çömeldim. "Beni izle."

"Eğer ilahi bir müdahaleyle başarılı olursanız, benim yardımım olmadan onları durduramazsınız. Vargo çok uzakta ve-"

"Uçurumu geçeceğim," dedim. "Bu bana oraya zamanında varmam için büyük bir şans verir, değil mi?"

Alphonse ellerini masaya vurarak, "Bu imkânsız," diye bağırdı.

"Yapamazsın-"

"Her şeyi yapabilirim! Şimdi arkanıza yaslanın ve gösteriyi izleyin." Tai'ye baktım. "Anlaştık mı?"

"Kesinlikle," dedi. "Siz Machina Şirketi'ni yenip uçurumu geçin, biz de Vargo'ya saldırmanıza yardım edelim." Parmak eklemlerini kırdı. "Genelde Regal Şirketi'yle çatışmaya girmemeye çalışıyorum ama arada sırada eski usul bir kavgaya ihtiyacım oluyor. Aksi takdirde içgüdülerim zayıflayacak."

Imani'ye döndü. "Çırağımız için ziyafeti hazırlar mısın? Yarın şafak vakti bunun için mükemmel bir zaman gibi görünüyor ve eminim Gregor da çırağımızı durdurmak için bazı üyelerini hazırlayacaktır. Kendini hazırla, Michael. Buna ihtiyacın olacak." Orbis Şirketi'nin çoğu kıkırdayarak ve inanmayarak ayrıldı, sadece Naomi kaldı,

Alexis ve Alphonse kalmıştı.

Kurt Kral omzundaki postu tembelce düzeltti. "Komutanınız bir hata yaptı. Bir çocuğa bu kadar güvenmek ne kadar utanç verici. Bırakın yüz tanesini, Machina Bölüğü'nün tek bir paralı askerini bile yenemezsiniz."

Omuz silktilim. "Bilmiyorum. Bin kraterlik savaş alanını kolayca geçtim. Sen ve kardeşlerinin bulunduğu vaha çok güzeldi."

Kurt Kral aniden durdu. "Ne dedin sen?" "Ne dedin?"

Kıkırdadım. "Duymakta zorlanıyor musun Alphonse?"

"Machina Şirketi'ne sizden kalan her izi yok etmesini emredeceğim, böylece geriye anılarınızdan başka bir şey kalmayacak."

Dramatik bir şekilde eğildim. "Ve bu ne kadar harika bir miras olacak."

Kurt Kral başka bir şey söylemeden ayrıldı, muhtemelen üstünlüğü ele geçirmeme izin vermenin utancından kendini kurtarmak için. Göğsüme saplanmış birkaç kurşunla bir yerlerde yere yığılmamla sonuçlanma ihtimali yüksek olsa bile. Ama bu noktada ölüm benim için kaçınılmaz bir sonuçtan başka neydi ki?

Naomi gülümseyerek, "Her zamanki gibi dramatik, Michael," dedi. "Peki, bundan nasıl kurtulacaksın?"

"Yapamam. En azından yardım almadan," diye mırıldandım. "Üçüncü kardeşi test sırasında bana ay düşüşüyle saldırması için kışkırtarak kazanacağım. Daha önce uçurumu geçmeye çalıştığımızda bir şey onu bize saldırtmıştı, bahse girerim bunu tekrar yapmasını sağlayabilirim."

Naomi kafama vurdu. "Ya adayı yok ederse? Ya sana saldırmasını sağlayamazsan ve yüzlerce paralı askerle tek başına savaşmak zorunda kalırsan? Konuşmadan önce hiç düşünmez misin? Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Öncelikle üçüncü kardeşin adını öğrenmem gerekiyor. Ne İdris'in aklında ne de Yeniden Doğan Titan'da vardı, yani deneyecek tek bir yer kaldı." Başımın yan tarafına vurdum. "Davey ölmeden önceki gece, sanırım bunu çözdük. Sanırım onun adını bulduk, Celona'yı kimin parçaladığını ve bin yıldır bizden saklamaya çalıştıkları diğer her şeyi öğrendik."

"Ama İdris'i zihninin derinliklerine zincirledin ve meditasyon işe yaramıyor. Onu tekrar nasıl bulmayı umuyorsun? Geçen sefer Kral Isaac öldükten sonra neredeyse aklını kaybediyordun." Yüzü asıldı. "Delirmeye falan mı çalışacaksın?"

Başımı salladım. "Bir Patchworker'a ihtiyacım var." Sirash ve Regal Company'den öğrendiklerimi anlattım - anılarla birlikte vücut parçalarını da manipüle edebiliyorlardı. Naomi bariz bir soru sordu:

"İkincisi nerede?"

"Wolven King ihtiyacımız olan şeyi yapabilecek yeteneklere sahip ama..." Kaşlarımı ovuşturdum. "Bize yardım edeceğinden şüpheliyim. Bildiğim tek kişi Sirash."

"Regal Şirketi ile çalışıyor. "O Eham'da," dedim. "Ve benim için gelecek. Geleceğini biliyorum." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Pencereden dışarı, soluk mavi gökyüzüne baktım. "Çünkü o benim arkadaşım."

ANLARLA DOLU BİR HAYAT

İskelet arkadaşım bizi 15 kafalı güveç yerken ve korsanların son derece yumuşak sebzelerle şans oyunları oynamasını izlerken buldu. Bildiğimiz kadarıyla çürümüş de olabilirlerdi, çünkü yahninin tuzlu tadı ve ekşi kokusu diğer her şeyi bastırıyordu. Sirash yüksek sesle bize doğru yaklaştı, giysilerinden hâlâ ıslak kum damlaları damlıyordu ve çıplak teni yosun iplikleriyle sarılmıştı. Sanki buraya gelmek için denizin dibinden yürümüş gibi görünüyordu. Yanımda yere çöktü ve çorbamın kalanını ona uzattım, sessizce yedi. Naomi de kendi çorbasının kalanını Sirash'ın kâsesine boşalttı.

Sirash hiçbir şey kalmayana kadar konuşmadı. "Tadı bok gibi." Kemikli eliyle boş kâseyi yere bıraktı. "Ama Hollow'da yediklerimizin çoğundan daha iyi. Siz ikiniz buralarda çok fazla kırmızı 15 olmadığını fark ettiniz mi?"

"Sanırım red 15 sadece nehirlerde yaşıyor." Naomi güneşin tadını çıkarmak için arkasına yaslandı. "Babam görebileceğin en çıtır kırmızı balığı yapabilir. Biraz tuz ve limon ekler ve..." Parmaklarını öptü. "İlahi."

"Ben tütsülenmiş severim," diye karşı çıktı Sirash. "Bütün gün deniz yosununa sarılı olarak asılı kalıyor ve kolayca parçalanıyor." Gözlerini korsanlara dikti. Onların oyunu

şans, ani kol çekmeler ve birçok kol kesme tehdidiyle daha şiddetli bir hal almıştı. "Acaba bir daha böyle bir şansım olacak mı?"

Ona herhangi bir güvence vermedim, çünkü yalan söylemek istemedim. Ona yanlış umut vermek istemedim. Ama... bu hayat hiç bu kadar iyi olmuş muydu? Turistlerden çalmak? Akıl hastanesinin ödemelerini yapmak için mücadele etmek? Altın günlerimizin daha iyi olması gerekmez miydi? O anılara sınımsıkı sarılmıştım ama yine de... Onlara geri dönmek ister miydim bilmiyorum. En iyi günlerim ne zaman başlayacaktı? Ölüp gittiğimde mi?

"Artık yetişkin olduğumuzu mu düşünüyorsun?" diye sordum. "Yoksa çocuk gibi mi davranıyoruz?"

Naomi omuz silkti ama Sirash yavaş ve dikkatli konuştu. "Büyümeyle ilgili en kötü şey nedir biliyor musun?"

"Hayır, ne?"

"Hiçbir şeyin sizi gelecekte koruyamayacağını fark etmek. Yıllarınızı harcayarak mükemmelleştirdiğiniz becerilerinizin işe yaramayacağını ve bütün gece konuşarak geçirdiğiniz arkadaşlarınızın göz açıp kapayıncaya kadar hayatınızdan çıkabileceğini. Hayat bir hikaye değildir. Hayatınızın başından ortasına kadar hiçbir öngörü yoktur... sadece sonu vardır."

"Sanırım bizi bekleyen tek şey yıkıcı bir kader."

"En azından dünyanın bir bölümünü birlikte gördük. Bu güzeldi." Burnundan nefes aldı. "Hâlâ buralarda olduğumu nasıl anladın?"

Hollow'da bana söylediği eski sözleri tekrarlayarak, "Aramızdaki her şey geriye dönük olacak," dedim. "O zamanlar Waylayer'lar ve Wolven King ile neler olduğunu biliyordun, değil mi? Bu yüzden benden uzaklaştın. Bu merhametten kaynaklanıyordu, nefretten değil. Sana beni öldürme emri verileceğini mi düşündün?"

"Artık bir önemi yok, değil mi? En azından o kısmı bitti."

"Hayır, bitmedi. Bir iyiliğe ihtiyacım var, Sirash."

Sirash inledi. "Son karşılaşmamızda birbirimizi öldürmeye çalıştık... ve sen şimdiden bir iyilik mi istiyorsun? Arkadaşlığımız benden bir şeyler koparmak için bir fırsattan başka bir şey değil mi?"

"Beni öldürmeye çalışan bir adam için suçluluk duygusunu oldukça yoğun yaşıyorsun. Gördüğüm kadarıyla ödeştik. Birbirimize hem korkunç şeyler yaptık hem de nazik davrandık."

olanları. Bu bizim yeni başlangıcımız." Kayıp kolumla başımın arkasını kaşımaya çalıştım. "Beni yanlış anlama. Anında bir iyilik istemek pek akıllıca bir şey olmasa gerek. Ama... nasıl olduğumu bilirsin."

"Seviyorum," dedi usulca. "Kesinlikle istiyorum." Yan yattı. "Neye ihtiyacın var Michael? Waylayer'larla bağlantılar mı? Onlardan bilgi mi? Ne yapabilirsin?"

"Patchwork yeteneklerinle anılarımı manipüle etmeni istiyorum."

Tereddüt. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Anılarımı araştırmak için yeterince uzun süre baygın kalmam gerekiyor. Ve ben de..." Başparmağımla babamın yüzüğünü büküm. "... ve ayrıca bazı anılarımı silmeni istiyorum. Diğerlerinin tanık olması için onları şişelere koyabilir misin?"

Naomi sarsıldı. "Ne oldu? Neden?"

Bir sonraki cümleyi nasıl ifade edeceğimi düşündüm, böylece pes ediyormuşum ya da çok ileriye planlıyormuşum gibi görünmeyecekti. Ama... sanırım benim gibi bir aptal her zaman mirasıma takıntılı olmuştur. Asla alt edemeyeceğim bir kadere boyun eğmek zorunda kaldığımda... geride onlar için bir şeyler bırakmak istiyordum.

"Bu bir acil durum planı," dedim.

"Bunu yapabilirim. Zaman alacak ama ben bunun üzerinde çalışırken sen de anılarını vakit geçireceksin. Yine de çabuk ol. Seni ne zaman çıkaracağıma dair bir uyarı almayacaksın." Sirash sırt üstü yuvarlandı ve sonra nefes verdi. "Hangi anıların silinmesini istediğini biliyor musun?"

On kişi için on yedi anı. Yakınımda tuttuklarım için bir veda hediyesi.

Annem, kilisede hayatımı kurtardıktan sonra yaptığımız ilk konuşmayı alacaktı. Görev, kader ve aşk hakkında konuştuğumuz zaman. Sessiz bir andı. Gerçekten kayda değer bir şey olamayacak kadar hassas ama yine de benim için özeldi.

Gwen, Başbüyücü odasında birlikte kitap okuduğumuz, birbirimizin arkadaşlığının sessizliğinin ve rahatlığının tadını çıkardığımız anları hatırlayacaktı.

Trey benim, onun ve Jamal'ın sıcak bir yaz gününde Hollow Nehri kıyısında birlikte kırmızı balık yediğimiz günü hatırlayacaktı.

Naomi, Vargo'ya giderken bir arabanın içinde yüksek sesle gülerken ve kötü şarkılar söyleyerek geçirdiğimiz günü hatırlayacaktı. Yan tarafıma bir yumruk attı.

Sirash'a söyledim ama yanlış bir şey yaptığımı savunmaya devam etmedim. Ya da ona yanlış bir anı verdiğimi.

Sirash onun kaybolduğunu öğrendiğinde neler hissettiğimi hatırlayacaktı. Bu beni affetmesini sağlamayacaktı ama gerçeği bilmesini istiyordum. Umursuyormuş gibi davranmadı ama sonrasında da bir süre gözlerimin içine bakmadı. Kalbinde bir çatışma vardı ve bunun için onu suçlamıyordum. İlişkimiz karmaşıktı.

Kai, Kingman Keep isyanında beni kurtardıktan sonra ona ne kadar minnettar olduğumu hatırlayacaktı. Bedeli büyük olsa da... Kararı için ona her gün teşekkür ettim.

Chloe, Kingman mirasının ne anlama geldiğini öğrendiğimi hatırlayacaktı. Tahtı korumaya yemin ederek sonsuza dek Kraliyet'in yanında kalmanın ne demek olduğunu. Kendisinin bir Kingman'ı olmadığı için... Bir Kingman'a sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmenin hoşuna gideceğini umuyordum.

Hikayemi anlattığımda ve onunla gerçekleri değiş tokuş ettiğimde Symon ona yalan söylediğimi hatırlayacaktı. Her yalanı. Onu kandırdığım için çok öfkelenenecekti ve tek üzüntüm gerçeği öğrendiğinde vereceği tepkiyi göremeyecek olmamdı.

Dark birden fazla alırdı. En güzel yedi anımdan oluşan bir koleksiyon. Kim olduğumu ve nasıl biri olduğumu gösteren şeyler. İdris Rian'ın zihnini etkilemeyi başarmıştı, peki Dark'inkini etkileyemeyeceğimi kim söyledi? Benden asla kaçamayacağından emin olmak için. Beni unutmasına asla izin vermemek için. Onu öldüremezdim ama bana ve aileme karşı geldiğine pişman edebilirdim.

Ve Serena, şey... bazı anılar vardır ki, o hikayeler dünyanın kalbine yazılana kadar arkadaşlarla tekrar tekrar yaşanması gerekir. Ve bazı anılar da vardır ki, ilgili kişiler dışında kimseyle paylaşılamayacak kadar tatlı ve hassastır. Sirash ve Naomi'ye anlatmak yeterince zor olmuştu. Ama o anı... o rahatlık... dünyada önemli olan tek iki kişi olduğumuz gecedeki o nazik dokunuşlar ve yumuşak fısıltılar... Bunu ondan başka kimseyle paylaşmak istemiyorum.

Bunu bana bırak.

Naomi çıkarılmasını istediğim tüm anıları yazmayı bitirdiğinde, "Ve bir iyiliğe daha ihtiyacım var," dedim. "İskeletini bana vermeni istiyorum.

Böylece uçurumu geçebilirim. Wolven Kralı o olmadan içeri girmeme izin vermez."

Naomi'nin çenesi açık kaldı ve Sirash'ın yüzü de pek farklı değildi. "Sen... sen deli misin, Michael? Eğer sana elimi veririm, kafanda onun sesi olacak. İ aretlenmi  bir İskelet olacaksın. Sen-"

"Uçurumu geçmenin başka bir yolu var mı?" Sözümü kestim. "Senin eline ihtiya ım var. Ayrıca, bu seni kaderinden kurtaracak, değil mi? Lanetini  stlenmeme izin ver. Hâlâ yapabiliyorken biraz iyilik yapayım."

Sıra  dişlerini sıktı. "Bunu yapmanı ben istemedim. Bu senin yükün değil." Omuz silktim. "Hayır, değil. Ama neden bir süreliğine ta ımama izin vermiyorsun?" "Ben... teşekkür ederim, Michael. Belki de seni çok çabuk yargıladım."

"Yapmadın," diye itiraf ettim. "Ben bir pisli im. Ama kahramanlar bir noktada nasıl kahraman olunaca ını öğrenmek zorunda, değil mi?"

"Sanırım  yle."  ks rd . "Burada yapalım mı?" Sıra  ellerini girdap gibi dönen bir karanlıkla kaplamaya ba ladı. Bunu görmek kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Korkudan mı yoksa beklentiden mi, bilemiyordum. "İstersen başka bir yere gidebiliriz."

"Karanlık bir sokakta olmaktansa burada olmak daha iyi." Geriye doğru e ildim. "Hazır mısınız?"

Sirash karanlık elini kalbimin ritmini kontrol etmek için sıkarak gibi g  s me daldırırken diğer eli alnıma bastırdı. Dünya eriyip gitti -Naomi ben uyurken bana göz kulak olacağına söz verdi- ve son kez gerçeği aramaya koyuldum.

GÜZEL YALANLAR

Bazı günler zihnimin boğazına yumruk atmak istedim çünkü hiçbir anlamı yoktu. Ya da belki de Sirash'ın etkisiydi bu kadar garip yapan. Büyünün nasıl çalıştığına dair doğru düzgün talimatlar yoktu. Başbüyücü'nün verdiği bilgiler bile muğlaktı ve Domet'in Sonsuz Vals sırasında bana öğrettiklerinin tam tersiydi. Doğa mı yoksa yetiştirilme mi? İnsanların uzmanlıklarını kazanmalarından hangisi sorumluydu?

Bu kez beni bekleyen bir ışık düzlemi, karanlık bir deniz ya da mükemmel bir katedral yoktu. Bunun yerine, her yöne ve yöne giden merdivenler ve kapılarla dolu bir labirentti. Bazıları baş aşağı, bazıları açılı, bazıları ise optik bir yanılsamaydı ve onlara yaklaştıkça küçülüyorlardı. Her şey pürüzsüz nehir taşından yapılmış gibiydi.

Elimi ağzıma götürdüm ve sonra "Echo!" dedim.

"Yankı!" diye tekrarladı sesim, gittikçe uzaklaşıp bir hiç olana kadar.

Bu asla eğlenceli olmazdı. Ama artık ciddileşme zamanıydı. Arzu kapıma nasıl ulaşacağımı bulmalıyım. Arkasında ne olduğunu öğrenecektim.

Davey ölmeden önceki gece ve üçüncünün adının ne olduğu. O olmadan, Angelo ve Dark'ın savaşında sadece bir piyondum.

Peki, nereden başlamalı? En yakın kapıdan tabii ki.

Karanlığa açıldı. Bir sonraki gibi. Ulaşmak için duvara tırmanmak zorunda kaldığım gibi. Kapı kolu olmayan baş aşağı duran kapı da öyle. Yaklaşık bir düzine kapıyı açtıktan sonra, beni meşgul etmek için ayrıntılı bir illüzyonla dikkatimin dağıtıldığını fark ettim. En azından birkaç tuzak olmaması beni oldukça rahatsız etti. Böylece soru şu oldu: Nasıl kaçtım ve sakladığı şeyi nasıl buldum?

"Beni ve ormanı unutuyorsun," dedi baş aşağı duran bir çocuk yukarıdan. Bir merdivenin kenarında oturuyordu, bacakları serbestçe sallanıyordu. Şakağında bir doğum lekesi vardı, dağınık kumral saçları ve uzamamış boyu vardı. Sadece kraliyet ailesinin Kingman bağlama törenlerinde giydiği kıyafetleri giymişti: bembeyaz bir pantolon, parmak uçları kesilmiş süslü altın eldivenler, değerli taşlardan düğmeleri olan askeri tarzda mavi ve altın bir ceket ve yüzünü örten siyah dantel bir duvak. "Bu sefer adımı söyleyebilir misin? Yoksa yine halüsinasyon gören çocuk muyum?"

"Davey," diye mırıldandım. "Neden buradasın? Aklıma mı girdin?"

"Belli ki." Davey zıpladı, havada dönerek yavaşça yere indi.

"Her şey karmakarışık, çünkü birisi etrafı karıştırıyor. Normalde daha temiz olurdu."

"Çok hoş. Belki ben-" Gözlerim büyüdü. "Bekle. İdris, Rian'ın anılarında varmış gibi davranıyorsun. Sen çok zekisin. Çok anlayışlısın. Davey anılarını zihnimde mi bıraktı?"

"Hayır. Ben senin kapının arkasına aitim. Ben senin temel arzularının bir parçasıyım," diye açıkladı Davey. Parmaklarını şıklattı ve labirentin köşesindeki bir kapı parlak kırmızı renkte yandı. "Bu kapı ona açılıyor. Kendinden sakladığın diğer anılarla birlikte. Hazır mısın, Michael? Sonunda kendi hayatının gerçeğini arayacak mısın?"

Etrafımdaki merdivenlere ve kapılara göz gezdirdim. "Zihnim neden farklı görünüyor? Beyaz uçak nerede? Ve neden Dawn yerine sen benim rehberimsin?"

Davey, "O zamanlar zihnini kırıkta," dedi. "*Daha çok* kırılmıştı. Dawn, diğer her şeyi ortaya çıkarmak için kullanabileceğimiz bir çatlak bırakan çekiçti. Ama onun bu hikâyedeki rolü sona erdi. Şimdi son gizemi çözmeniz gerekiyor - ben ölmeyen önceki gece öğrendiklerimizi."

"Nasıl? Anılarım artık bozulmadı, bu yüzden onları unutmuş olmalıyım. Bu anılar geri getirilemez."

"Hafıza kaybınızdan Fabrikasyon kullanımının sorumlu olduğunu size düşündüren nedir?"

"Travma da aynı derecede etkilidir."

Ağzımı açtım, tereddüt ettim ve sonra şöyle dedim: "Yani o gece her ne olduysa, zihnim bunu unutmamı istiyor. Bu, o kapıdan geçersen geçmiş travmalarıyla yüzleşmek zorunda kalacağım anlamına mı geliyor? O gece mi olacak?"

"Kingman Keep
ayaklanmaları." Hay sikeyim.

"Siktir," dedim yüksek sesle.

"Düşüncelerini duyabildiğimi biliyorsun, değil mi?" Davey alay etti.

"Kapa çeneni." Ona el salladım ve sonra anılarıma açılan kapıya baktım. "O günü kâbuslarımda yeniden yaşıyorum. Neden bu şekilde yapmak bana farklı bir sonuç versin ki?"

"Travmanın ne olduğunu biliyor musun, Michael?" Ben cevap vermeyince Davey devam etti: "Geçmiş hataların kalıcı anılarıdır. Tedavisi olmayan hastalıklar. Rüyalarınız, siz paramparça olana ya da olanlarla başa çıkmak için yeni kişilik özellikleri geliştirene kadar sizi bu anıları yeniden yaşamaya zorlar. İlerlemek için geçmişinizi fethetmeniz gerekir."

"Peki ya yapmazsam?"

"O zaman sonsuza dek kırılmış olacaksın. Serena'yı unutmadın. Anılarının artık bozulmadığını bildiğine göre, ya hiçbir ölümlünün açamayacağı bir kapıyı aramaya gittiğimiz geceyi sihirli bir şekilde unuttun ya *da* zihnini seni dayanılmaz acılardan kurtarmak için o anıları sakladı." Davey kapıyı işaret etti. "Hangisi olduğunu bulmanın tek bir yolu var."

"Hiçbir ölümlünün açamayacağı bir kapı," diye mırıldandım. "Dark'ın bana bahsettiği o kapılardan birini aramaya gittik. Açtık mı? Eğer açtıysak, o zaman Wolven Kralları'nın isimlerini almışız demektir. Ama Hollow'un üzerinde gökyüzünde bir çatlak yok."

Torda'da vardı..." Durdum, zihnim çok hızlı çalışıyordu. "Travmamın içinden geçen bir yol. Ne kadar hoş."

"Hayatınızın en kötü günleriyle tekrar tekrar yüzleşmek kolay olmayacak..." Çocuk prens arkasından gitti. "Eğer yapamazsan seni yargılamayacağım. Ama bu senin tek şansın."

Kendi anılarıma açılan kapı diğerlerinden daha büyük görünüyordu. Bu tuhaf, büyüleyici yerde odaklanabildiğim tek şey oydu. Sanki şimdi onu gördüğüme göre, beni çekici bir ninni gibi çağırıyordu.

Doğru yol buydu. Gitmek istediğim son yer olsa bile. Lanet okudum, kararlılığımı pekiştirdim ve sonra avazım çıktığı kadar bağırdım.

Davey gülümseyerek, "Travmalarınıza," dedi.

"Gidip beni kendimin en büyük düşmanı yapan şeyin ne olduğunu görelim."

Birlikte içeri girdik ve ötesindeki kör edici ışığın bizi yutmasına izin verdik. Pus dağıldığında, Kingman Kalesi'nin kaderindeki çöküşün hemen öncesindeydik. Görkemi şaşırtıcıydı, huşu içinde ona bakarken uykuda olan anılar beni olduğum yerde dondurdu. Kingman Keep bir zamanlar Hollow'un üzerine çöken daimi kasvetin içinde bir deniz feneriydi. Bakımlı Ay'ın Gözyaşları kalenin yarısını kaplıyordu, şimdiki ezici bitki örtüsü yerine. Kalenin tepesindeki gözlemevi bozulmamış ve çalışır durumdayken, ana bölüme yapışan üç kule filizlenen mantarlar gibiydi. Bölgedeki tüm evler tertemizdi, içleri sıcak ışıklar ve hafif kahkahalarla aydınlanıyordu. Yine de, hizmetkârların girişine doğru yürürken, ana kapının dışında derme çatma silahlarla bekleyen öfkeli isyancı kalabalığını gördüm: eski kılıçlar, yıpranmış baltalar, dirgenler ve gülümsemelerini normalden daha karanlık ve derin gösteren meşaleler. Kalabalıktaki herkes yakında beni ve kardeşimi öldürmeye çalışacaktı.

Büyük salona girdiğimizde Davey sessizdi. İçeride sadece dört kişi vardı: ben, Gwen, benden birkaç yaş büyük bir çocuk ve Lothar Bryson, Emelia'nın bizi terk edip babamıza ettiği yemini bozacak olan babası. Her zamanki gibi görünüyordu: açık sarı saçları, soluk teni, savaş ve acıyla şekillenmiş bir vücudu vardı. Gwen, bir gün büyüüp olacağı yetişkinin minyatür bir versiyonuydu. Deri zırhı, zincir zırhı, metal miğferi, sırtında kalkanı ve belinde kısa kılıcıyla bir kahraman gibi giyinen çocuğun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Lothar dışında silahlı olan tek kişi oydu.

Küçük benliğim, annemizin kırmızı atkısına sarılmış ağlayan Gwen'i teselli ediyordu.

"Ne yapmalıyız? Bize gerçekten saldırmayacaklar, değil mi?" diye sordu sahte kahraman Lothar, ikisi de ana girişe bakarken. İçeriden kalabalığın bağırışları ve yumruk sesleri duyuluyordu. Çocuk, ezici güçler karşısında tereddüt etmemek için elinden geleni yapıyordu. Ama benim gördüğüm tek şey korkmuş bir çocuğun rol yapmasıydı.

Lothar çocuğu görmezden geldi, kızı için bağırmaya odaklanmıştı. "Lothar! Lütfen! Bana ne yapacağımı söyle!"

Suluk sarışın adam sanki bir Fabrikatör tarafından dondurulmuş gibi durdu. Çocuğa bakabilmek için boynunu çevirdi ve tavrında bir şeyler değışti. Tiksinti mi? Kızgınlık mı? Söylemesi zordu ama ne söylemek üzere olduğunu bildiğimize göre, onun bir yalancı olduğunu anlamalıydık.

Lothar çocuğun önünde diz çöktü, ellerini omuzlarına koydu ve "Burada kal. Kimsenin içeri girememesi için diğerkapıları güçlendireceğim. Bu arada sen de güvende olacaksın."

"Emin misin?" diye sordu silahlı çocuk, ana kapıya bakarak. "Başka bir yere gidip bekleyebiliriz-"

"Hayır," diye araya girdi Lothar. "Burası senin evin. Kimsenin seni dışarı çıkmaya zorlamasına izin verme.

Siz Kingman'sınız, korkak değıl."

Bu sözler varlığıma indirilmiş bir darbe gibiydi ve beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Kutsal bir yemin... bir çağrı... hayatıma ve varlığıma anlam katan ve beni neredeyse yozlaştıran zehirli ideoloji gibi etrafta gösterdiğim bu sözler... kendi kızını kurtarmak için ölmemizi isteyen bir adam tarafından söylenmişti. Rehberliğe o kadar muhtaçtım ki... Gurur duyabileceğim bir adam olabilecek miydim?

Lothar koşarken çocuk da sözlere inanarak başını salladı. O gece onu bir daha görmedik. Ve bir sonraki görüşümde, Yozlaşmış Prens Kraliyet Bahçeleri'nde boğazını kesmişti.

"Lothar nereye gitti?" diye sordu genç halim. "Yardım mı alıyor?"

Çocuk başını salladı. "Başka kimsenin içeri giremeyeceğinden emin olmak için kapıları güçlendiriyor. Bize burada kalıp beklememizi söyledi. Biz Kingman'ız, korkak değıl! Ve evimizi terk etmeyeceğiz."

Genç halimin zihninde dişliler hareket ediyordu ve ona sarılmak istedim. Ona atalarımız gibi yaşamak zorunda olmadığını söylemek için. Başka bir şey olabilirdik. Gurur duyduğumuz bir şey. Sahte olmaya çalışmak yerine. Ama zarar çoktan verilmişti. Zil çalmıştı. Ve bu gece, Kral Katili Michael'ı yaratan birçok gecenin ilki olacaktı. Başarısızlık korkusundan ağlayamayan çocuk. Bir gün ailesine kavuşacaktı ama uzun ve acı dolu bir süre için değil.

Düşüncelerim isyancılar tarafından bölündü. Ana kapı bilinmeyen bir güç tarafından açılmıştı -Lothar'ın kızını kurtarmaya çalıştığını artık biliyordum- ve isyancılar akıllarında intikam duygusuyla kaleye doluşmuştu. Bunu saklamaya bile çalışmadılar, iki adam kılıçlarıyla çocuğa saldırdı, o da başka bir şey söyleyemedi:

"Kaçın!"

Kalabalık çocuğun üzerine yığıldı. Genç halim Gwen'i ayağa kaldırdı ve güvenli bir yere doğru koşmaya başladılar. Çocuğun olduğu yerde kan serbestçe akıyordu, kan mızrakları çocuğun etrafındaki herkesi, çekirdeğini gösteren çiçek açan bir Rower gibi deldi. Mutfak kapısını Gwen ve benim arkamdan çarpıp tahta kilidi indirdiğimde çığlıklar tüm kalede yankılandı.

Gwen gözyaşları içinde çocuk için çığlık atıyordu.

"Birazdan gelir," dedi genç halim, Gwen'i kapıdan uzaklaştırıp hizmetçilerin girişine doğru götürürken, yaklaşan telaşlı ayak seslerini duyuyordu. Tereddüt etti, sonra Gwen'i kilerin içine doğru itti. "Burada kal. Şarap fiçilerinin arkasına saklan. Ben onların dikkatini dağıtıp senin için geri geleceğim."

Gwen "Hayır" ve "Gitme" diye kekelemeye çalıştı ama yaklaşan isyancılar onu saklanmaya zorlamadan önce hıçkırıklarının arasından hepsi anlamsız bir şekilde çıktı. Genç halim kapıyı arkasından kilitledi, yakındaki dolaplarda herhangi bir silah aradı -bir kepeçede karar kıldı- ve onu sanki Hollow'daki en iyi kılıçmış gibi dört isyancıya doğru salladı.

"Hey!" diye bağırdı genç halim. "Defol git buradan!"

Normalde gurur, yetişkinlerin çocuklara karşı geri adım atmasını engeller, ancak tek gördükleri bir fırsattı ve genç halime yüksek bir meblağ arayan bağımlılar gibi yaklaştılar. O anda damarlarımda kan değil de altın dolaştığını düşünselerdi hiç şaşırmazdım.

Birlikte saldırdılar ve gerçekten hiç şansım yoktu. İlk saldırı beni göğsümden kesti. İkincisi boynumdan göğsüme doğru açılı bir şekilde saplandı. Ve üçüncüsü-

-Acı başımı parçaladı ve beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı.

"Başka tarafa bakma, Michael!" Davey yanımda bağırdı. "Bunu görmelisin!" İsyancıların geri kalanı genç halimi bıçaklarken gözlerimi açmaya çalıştım.

Ama... ama bu mantıklı gelmiyordu. Hafızam yanılmış olmalıydı. Kingman

Keep ayaklanmasındaki yaralarım ağırıdı... ama bunlar herhangi bir şeyin ötesindeydi.

ölümlüler hayatta kalabilir..

Daha fazla acı sahneyi kararttı.

"Gerçekle yüzleş, Michael! Bunu bir düşün! Kingman Keep ayaklanmalarından nasıl kurtuldun?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, bayılmanın eşiğindeydim. "Bu anı doğru olamaz."

"Peki!" Davey öfkeyle konuştu. "Belki başka bir anınızda bunu itiraf edersiniz."

Kingman Keep etrafımda eriyip giderken, onun yerine kolezyumun altındaki tüneller ortaya çıktı. Milis Mahallesi'ndeki isyancı saldırısından kalan kararmış ve yanmış cesetler küflü, nemli koridorlarda etrafımı sarmıştı. Ancak düzinelerce ceset arasında bir tanesi göze çarpıyordu. Orta parmağında siyah ve çelik bir halka olan bir ceset. Ceset başka türlü ayırt edilemezdi -tüm özellikleri yanmıştı- ve

-Acıdan çılgılık atıyordum. "Bir tane daha mı? Çünkü bende çok var!"

Başka bir anı başladı. Bir ceset ağırlıksız bir şekilde akıntıya doğru sürüklenirken Hollow Nehri'nde suyun altındaydık. Bir şeyin kurtarılabilmesi için çok uzun süre hareketsiz kalmıştı. Kurtarılamayacak kadar uzun süre suyla doluydu. Yine de, bir kadın cesedin üzerine atarken, onların yaşayacağına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Biri boğulduğu halde nasıl yaşayabilirdi? Eğer onlar-

-Daha fazla acı ve bir topun içine kıvrıldım, durması için yalvardım.

"Onlarca kez, Michael," dedi Davey, önümde volta atarken. "Sen bir yalancısın, ama en büyük yalanımı biliyor musun? Çünkü ben biliyorum."

Anlar etrafımızı sarmıştı. Çocuklar tarafından kan gölünün içinde bulunan soğuk bir beden. Gezgin Kilisesi'nin çatısından düşen, bir an için simsiyah yanmış ama yere düşmeden önce iyileşmiş bir ceset.

"Dur," diye yalvardım. "Lütfen."

"Başka tarafa bakmaya devam edemezsin. Gerçekle yüzleş. Ne olduğunu kabul et!"

"Yapamam. Aklımda bir sorun var. Bunların hiçbiri böyle olmadı."

Ayağa kalkmaya çalışırken etrafımdaki her şey kayboldu, başım çarpıyordu, az önce ne olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Önümde uçsuz bucaksız bir beyazlık ve yeşil-beyaz çizgili bir ev uzanıyordu. Sıçanlardan yapılmıştı ve tahtalarla kaplıydı, hiç görülmeyen ama her gün önünden geçilen bir yerdi. Çocukluğumdan kalma, unutmak için çok uğraştığım bir ev. En büyük utançlarımdan birine tanıklık etmişti, Symon'un öğrendiği bu utanç beni bir kez daha bu yerle yüzleşmeye zorlamıştı. Zincirlerle kaplı kırmızı-gri tek bir kapı dışında içerisi bomboştu. Arzularımın kapısı. Üzerinde üç zincir vardı, üç X şeklinde.

"Ama öyle! Peki olayların neden bu şekilde geliştiğini biliyor musun Michael? Başkaları yaşayamazken sen neden yaşadın? Her şey o geceye dayanıyor." Arzularıma açılan kırmızı kapı sanki bir şey dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi sallanmaya başladı. "Hatırlayamadığın o gece. Ben ölmeden önceki gece. Senin bir-"

"Tamam!" Çığlık attım, sıcaklık bedenimden kontrolsüzce fışkırıyordu. Ama onu kucaklamak yerine boğdum, derimi tırmaladım ve üzerinde uzun kırmızı çizgiler bıraktım. "Haklısın. Her şey o geceye geri dönüyor. Hatırlayamadığım o geceye. Sen ölmeden önceki o geceye. *Ölümsüz olduğum gece.*"

Kapının zincirleri eridi ve sonra açıldı. Beni içine çekti ve ben de basamaklardan seken bir top gibi yuvarlanarak trajik hikâyemin başladığı yere geldim: ilk ölüm geceme. Ama önce... önce ikinci ölümümde ne olduğunu itiraf etmem gerekiyordu. Ve bazı açılardan bu ilkinden daha önemliydi.

BEN VE SEN

Hey.

Benim, Michael Kingman. Bu trajik hikayenin anlatıcısı.

Seninle doğrudan konuşabilmek çok güzel. Hikâyenin temposunu bozduğumu biliyorum ama... Bence bir sonraki sahneyi bu şekilde birlikte görmemiz daha iyi olacak. Beni büyük, rahat, siyah bir sandalyede karşında otururken hayal et. Kirli yüzümü görebiliyor musun? Kehribar gözümü ve Dark'ın diğer gözümü benden çaldığı boş yuvayı görebiliyor musun? Kaba sesimi duyabiliyor musun? Dönüştüğüm tek kollu aptalı görebiliyor musun? Nihayet gerçek beni görebiliyor musun? Öyle umuyorum. Çünkü seni görüyorum. Her zaman gördüm. Ne de olsa, tüm bunlar senin içindi.

Şu ana kadar aramızda bir duvar vardı ve bunun için üzgünüm. Seni asla uzak tutmak istemedim ama... benim gibi kendinden nefret ettiğinde... başa çıkmak için yöntemler geliştiriyorsun. Herkesin senden nefret etmesi için kendini belli şekillerde yansıtmayı öğreniyorsun. Sanki bu kendim hakkında hissettiklerimi haklı çıkaracakmış gibi. Kötü haber verdiğim için üzgünüm - eğer siz de aynısını yapmayı düşündüyseniz - ama... işe yaramıyor. Kendinizden nefret ettiğinizde, bu acıyı hafifletmek için kendinizi sevmeyi öğrenmekten başka yapabileceğiniz bir şey yoktur. Ben bunu hiç öğrenemedim ve belki de bu yüzden her şey bu şekilde sona erecek.

Şüphesiz bu anı bekliyordunuz. Nihayet hakkımdaki *her şeyi* öğreneceğin anı.

Böyle olduğu için üzgünüm. Sana yalan söylemek istemedim ama söyledim. Dürüst olmak gerekirse, ben de kendime çok yalan söyledim. Bazı şeyler hatırlanmaya değmezdi. Ve birçok ölümümün üzerinden atlayabileceğimiz bir şey olabileceğini düşündüm. Görmezden gelebileceğimiz bir şey. Başkaları binlerce kez ölürken ben nedense ölemiyordum. Bu andan önce zaten şüphelenmiş olsaydın şaşırmazdım. Büyüm sayesinde bir patlamadan, boğulmadan ya da birden fazla bıçaklanmadan kurtulabileceğimi gerçekten düşünmediniz, değil mi?

Oyalanıyorum. Oyaladığımı biliyorum. Ama... lanet olsun... defteri burada kapatabilir misin? Nefret ettiğin kötü adam ya da anlamadığın kahraman olmama izin ver... görmek üzere olduğun yalnız çocuktan başka bir şey. Sanırım hala buradaysan bu hikayeyi sonuna kadar izleyeceksin. Yani, buraya kadar gelmemen için elimden gelen her şeyi yaptım. Dünyanın adımı hatırlamasını ne kadar istesem de *gerçek* beni asla göremeyeceksin. Ama ısrarın karşılığını verdi. Tebrik ederim. Sanırım ortak bir noktamız var.

Bu Davey ölmeden önceki geceyle ilgili değil. Bu yeşil-beyaz çizgili evle ilgili. Davey'nin ölümünden önceki gece hikayemin en can alıcı noktası - her şeyi açıklayacak parlak bir amblem - ama aynı zamanda... bunu neden yazdığımı açıklamayacak. O evde başıma gelenler her şeyi açıklayacak. Bu kelimeleri yazmaya başlayana, Symon'un anlattıklarının içine girene kadar bunun bir gözlemcisi olacağımı hiç düşünmemiştim ama... ama olan oldu.

Sanırım artık ertelemenin bir anlamı yok, değil mi? Size ölümsüz olduğumu ne zaman keşfettiğimi anlatayım. Yeşil-beyaz çizgili evde kendimi öldürmeyi planladığımda on üç yaşındaydım.

Şehir benden ve babamın yaptıklarından nefret ettiği için kendimden nefret ettim. Hayatımın yaşamaya değer olmadığını düşünüyordum. Asla bir işe yaramayacağımı. Eğer öleceksem, bunu kendi şartlarımla yapmalıydım. Sadece acıya son vermek istedim. Huzur içinde olmak istiyordum. Gözlerden uzak güzel bir yer seçmem haftalarımı aldı. Asla bulunamayacağımı bildiğim bir yer. Özellikle de kardeşim ya da Angelo tarafından. İki hafta daha düğümlerimi çalıştım ve bir hafta daha düşerken boynumun kırılacağından emin olmak için hangi tabureye ihtiyacım olacağını düşündüm.

Aylarca hazırlık yaptıktan sonra, esintinin hoş olduğu rastgele güneşli bir günde yapmaya karar verdim. Bir festival vardı ama hangisi olduğunu bir türlü çıkaramadım. Her zamanki gibi ailemle vedalaştım ve gerekeni yapmaya gittim. Ancak oraya hiç varamadım. Büyük Taş Meydan'da, Doğu Yakası'ndan genç bir çocuk ile alçak bir soylu arasındaki tartışmayı izlerken yolumdan sapmışım. Asilzade onlar hakkında nefret ettiğim her şeyi örnekliyordu - gururlu, özür dilemeyen ve çabuk öfkelenen - çocuk ise uysal, sakindi ve sadece bir olaya neden olmadan ayrılmak istiyordu. Hatta ayakkabılarını çizdiği için tazminat olarak soyluya ücreti ne olursa olsun ödemeyi bile teklif etti. Ama soylu daha fazlasını istedi.

Bu yüzden istediğini elde etmesine yardımcı olmaları için yakındaki Avukatları aradı. Uygun bir tazminat istedi. Kan istedi... bir çift yırtık ayakkabı için. Kendimi bir kahraman olarak görmüyorum - sadece o gün zaten ölmeyi planlayan bir aptalım - ama bildiğim tek şekilde müdahale ettim. Dramatik bir pislik olduğum için soylunun çenesine bir yumruk attım ve tüm Savunucular şaşkınlıkla bana bakarken onu yere yuvarladım.

Sonra kaçtım. Soylu da peşimden geldi, kafamı koparmak için bağıırıyordu. Savunucular da ellerinden geldiğince beni takip ettiler ama Düşük Asil ve ben Doğu Yakası'na giden köprüyü geçene kadar onları kaybettim. Sağlıklı düşünemiyordum, bu yüzden bedenim o gün ziyaret etmeyi planladığım eve doğru koştu. Soylu da beni takip etti. Oraya vardığımızda... soylu bana bir silah çekti ve nişan alarak yaşamak istiyorsam af dilemem gerektiğini haykırdı. Ben bir hiçtim ve kimse ölümümün yasını tutmayacaktı.

Ve o gün ölmeyi ne kadar çok istediğimi düşününce... Onunla tartışmadım. Gülümsedim ve ıskalamamasını söyledim. O da ıskalamadı. Kurşun göğsüme isabet etti ve hatırladığım son şey, ben yaramı sarmaya çalışırken, ölümün neden bu kadar acı verdiğini merak ederken, elinde dumanı tüten bir silahla bana doğru yürüdüğü oldu.

Sonra bir nefes aldım ve gözlerimi açarak Low Noble'ın ceplerimi kontrol etmesini sağladım. Yaram artık çok fazla kanamıyordu. Aniden sağlığıma kavuşmamla gafil avlanan soylu geriye doğru sendeledi, dikkatle yerleştirdiğim taburenin üzerine tökezledi ve kafatasını dağınık Roor'a çarptı. Ben daha ayağa kalkamadan ölmüştü. Ve işte oradaydım, ölmeyi başaramamış bir çocuk,

Önümde bir Alçak Asil'in cesediyle. Sadece benim için değil, ailem için de bir ölüm cezası.

Daha sonra yaptığım şeyden gurur duymuyorum... ama ilmi çoktan kurulmuştu ve başka ne seçeneğim vardı ki? Soylunun ceplerini boşalttım, silahını aldım ve sonra soyluyu ölmeyi planladığım yere astım.

Adaletin Hollow'da kör olduğunu anlamalısınız. Algı her şeydir. Eğer sahne doğru çizilirse... her yalan gerçeğe dönüşebilir. Ben de elimden geldiğince sahneyi hazırladım ve ailem için yazdığım notu onunkine bırakıp ortalıktan kayboldum.

İki hafta sonra kimliğini öğrendim. Ailesi onun her zaman sorunlu biri olduğunu ve intihar etmemiş olmasını dilediklerini ama sonsuza kadar hatırlanacağını söyledi. Bir hafta sonra adını unuttum. Şehrin çoğu gibi. Kimliğine dair hiçbir iz kalmadı.

Bazı yalanlar tatlıdır ama acıya dönüşür. Bazıları da her zaman acıdır ama dürüstlük maskesi takar. Bu an ikisi de değildi. Bu sadece acıydı. Ve ben de onu unuttum. İstenmeyen bir misafir gibi zihnimin arkasına gönderdim. Ölümümle sonuçlanan diğer tüm anlarda yaptığım gibi, gerçeği çarpıtarak inanabileceğim bir şeye dönüştürdüm.

Kaç kez yaralanma davası açtım ve sonra onlardan bahsetmeyi uygun bir şekilde unuttum? Tüm bunlar başladığından beri hayata dönmek için kaç derin nefes aldım?

Umarım saymışsındır.

Ve şimdi gerçeği biliyorsun. Umarım... tüm bunlar sona erdiğinde... yalanlarım için beni affedersiniz. Gerçeği bu şekilde çarpıtmak istemezdim ama bazı şeyler kaçınılmazdır. Bazı şeyler kader tarafından belirlenir ve sadece bir mucize ile kırılabilir. Ve ne yazık ki benim için Tanrı benim adıma müdahale etmemeyi seçti.

Şimdi bu çarpık, kanlı hikayenin başlangıcını birlikte görelim.

ÇİRKİN GERÇEKLER

Olacaklara karşı kendimi hazırlarken anılarım güneşe doğru filizlenen çardaklar gibi şekillendi. Binalar tek tip, bozulmamış ve süslüydü. Hollow'un Yukarı Mahallesi'nde olduğumu hemen anladım. Özellikle de Domet'in kırık saat kuleli, kırmızı tuğlalı tuhaf evi ortaya çıktığında. Fatih'in Çeşmesi yerden çıkan son şeydi, her yöne çılgınca su fişkirtiyor ve etrafı hafif bir sisle örtüyordu.

En son sekiz yaşındaki halim ortaya çıktı. Serena ve Davey Hollow'un genç meslektaşları tarafından taşınıyordu. *Kafasından -bizim kafamızdan-* bolca kan akıyordu ve gözleri donuklaşmıştı. Ölüm onun için hızla yaklaşıyordu ve en iyi cerrah bile yaşayacağını garanti edemezdi. Belki de beni bu yüzden Cankurtaran Domet'e götürüyorlardı. İdris'in anıları dışında onun güçlerini hiç görmemiştim ama bildiğim kadarıyla bir insanın yaşam süresini belli bir dereceye kadar manipüle edebiliyordu. Ama Serena ve Davey bunu nereden biliyorlardı? Ve ben neden bu kadar yaralıyım?

Serena boştaki koluyla Domet'in kapısına vurdu. "Yüce Soylu Domet! Yüce Soylu Domet! İçeride olduğunu biliyorum! Ben Prenses Serena Hollow! Yardıma ihtiyacım var!"

Sessizlik.

Davey de kendi vuruşuyla katıldı. "Lütfen, Yüce Soylu Domet! Ne yapabileceğini biliyoruz! Michael Kingman'ın hayatını kurtarmana ihtiyacımız var! Onun tek umudu sensin!"

Sabah kuşları şafak korosunu söylemeye başlarken benim hayatım da sonsuz bir uykuya doğru yol alıyordu.

"Cankurtaran!" Serena bağırdı. "Adını *biliyoruz*. Buraya gel!"

Kapı açıldı ve bir silah sesi gibi yakındaki duvara çarptı. Domet, üzerinde uyluklarının ortasını ancak geçen bir bornozla, darmadağın bir halde orada duruyordu. Sağ elinde bir şişe şarap vardı ve girişten fuayeye kadar uzanan yol boş şişelerle doluydu. Ölümsüz adamın gözleri çökük ve mesafeliydi ama yine de üçümüzü görünce... gözleri Rinty'ye ve korkuya dönüştü.

"Ne yaptın sen?" diye hırladı. "Bir Kingman Rirts ölümle ve iki Hollow atalarının saklamak için öldürecekleri bir ismi mi biliyor? Neden buradasınız? Ne oldu?"

"Fark eder mi?" Serena karşı çıktı. "Onun hayatını kurtarın!"

Kurtarabileceğini biliyoruz." "Kim olduğumu size kim söyledi?"

"Yüzü olmayan bir adam," diye yanıtladı Davey. "Gwendolyn Kingman bilgi almak için onunla bir anlaşma yaptı. Şimdi, lütfen. Kurtarın onu."

Domet dramatik bir inilti çıkardı, topuklarının üzerinde döndü ve çocukları içeri buyur etti. Serena ve Davey Hollow beni içeri, fuayedeki divanın üzerine taşıırken şişeleri kenara fırlattı. Kanım onu hemen karanlığa boyadı. Diğerleri yanıma otururken Serena yaramı bastırmak için elinden geleni yaptı ama çabası mantıklı değil çaresizdi. Ben ölü bir adamdım.

"Kingman'a ne oldu?" Domet şişesinden bir yudum alırken sordu. Mutfığa gitti, bir tabak dolusu kuru meyve ve kuruyemişle döndü ve onları gelişigüzel bir şekilde masanın üzerine fırlattı. Çoğu Roor'un üzerine kaydı. "Ağaçtan falan mı düştü?"

"Açmaması gereken bir kapıyı açtı," diye fısıldadı Davey, 1. parmaklarını sabit bir ritimle sıkarken. "Sonuçlarının bu kadar ağır olacağını düşünmemiştim. Kitaplar bunun yapılabileceğini *söylüyordu*. Ben sadece... Ben sadece..."

"Bedelini fark etmediniz mi? Çok geç olana kadar kimse fark etmez." Domet elinin tersini ağzına dayayarak Serena'yı uzaklaştırdı. "Hâlâ hayattayım. İyi bir başlangıç. Ama uzun sürmeyecek. Çok ileri gitti. Yaşam süresini uzatabilirim ama bu çok az işe yarar. O artık ölümsüz."

"Ölümsüz mü?" Serena sorguladı. "Neymiş o?"

"Bu onun doğal düzeni bozduğu ve *gerçekten* gitmemesi gereken bir yere gittiği anlamına geliyor. Başındaki yara ne kadar kanlı görünse de ölümcül değil. Kutsal toprakları ihlal ettiği için ölümü ilahi bir müdahaledir." Domet göz kapaklarını açtı ve kehribar rengi gözlerini ortaya çıkardı. "Gözleri hâlâ yerinde. Bu iyi bir şey. Belki canavarlar diyarında atalarıyla dövüşebilir. Bu hayattaki zamanı sona erdi."

"Hayır," dedi Serena, ayağa kalkarak. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

"Yok. O ölüme mahkum ve hiçbir şey..." Domet aniden durdu ve gözleri Serena'ya kaydı. "Onun hayatını kurtarmak için ne kadar ileri giderdin? Onun hayatını kendi hayatıyla birleştirir miydin? Atalarının geçmişte yaptığı gibi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kingman ve Hollow ailelerinin neden birbirlerine bağlı değil de birbirlerine bağlı olduklarının söylendiğini biliyor musun?" Domet başladı. "Çünkü 'bağlı' iki yönlü simbiyotik bir ilişkiyi ima eder. 'Bağlı' ise birinin diğerine hizmet ettiğini ima eder. Wolven King Savaşı'nda Kral Adrian, Birinci Kingman'i savaş bitene kadar *öldürülemez* mükemmel askeri olarak hizmet etmesi için hayatına bağladı. Açıkçası kazandılar ama sonra işler değişti. İlişki parazite dönüştü ve Kral Adrian çok çabuk bir hata yaptığını fark etti. Yanlış kişiyi seçmiş ve ölümsüz bir iğrençlik yaratmıştı. Daha büyük bir şey olma şansı için onu yiyip bitiren biri. Ve böylece tüm ataları Kral Adrian'ın yaptığı hatayı onarmak için yemin etti. Nesiller boyu aktarılan bu aptalca hizmet ideolojisi, hepinize öğretildiği gibi görevden değil, suçluluk duygusundan kaynaklanıyor."

"Gezgin merhamet etsin," diye mırıldandı Davey. "Hepsi yalan. Bize öğretilen her şey yalanmış. Bu nasıl olabilir?"

"Kötüler doğmaz, yaratılır. Bunu unutmayın. Hiç şüphe yok ki Kraliyet ailesi olarak geçirdiğiniz süre içinde, o anda doğru olduğunuzu düşündüğünüz kötü kararlar vereceksiniz. Her kararın bir sonucu vardır," diye açıkladı Domet. "Yani, sevgili, tatlı prenses..."

Kingman'ınızı ölemeyen bir canavara dönüşme riskini göze alarak hayatınıza bağlayacak mısınız?"

Serena konuşmadan Davey araya girdi. "Eğer bir canavara dönüşürse, onu nasıl öldüreceğiz?"

Domet genç halime bir el silah doğrulttu. "Yapamazsın." Sonra Serena'ya döndü. "Ama *o bunu* yapabilecek. Kalbi onunkiyle senkronize atacak ve eğer isterse... bağlantı kesilebilir. Eğer onu kendisi öldürürse. Ama ondan önce ölürse... Michael gerçek bir ölümsüz olacak. Potansiyel olarak asla ölemeyecek biri. Teorik olarak. Sadece bir kişi diğerine bağlandı ve o da farklı bir yol izledi."

"Yapacağım," dedi Serena tereddüt etmeden. "Onun hayatını benimkine bağla." Bana baktı ve yumuşak bir şekilde gülümsedi. "O benim Kingman'ım. Kaderi unut. Ne olursa olsun kötü adam olmayacak. Ben ona inanıyorum. Her zaman da inanacağım."

"Ya sen, küçük prens?" Domet sordu. "Ona bu kadar inanıyor musun?"

"Onun yerine hayatını bana bağlayabilir misin?" Davey sordu. "Michael benim değil.

Kingman. Onun hakkında ondan daha soğukkanlı olacağım. Ayrıca, onun zarar görmesi benim hatamdı. Bırakın bu yükü ben taşıyayım."

"Davey," diye sızlandı Serena. "Ben halledebilirim. Yapabilirim-"

"Kendiniz karar verin." Domet karşıma oturdu. "Yazı tura at, umurumda değil."

Davey cebinden bir bozuk para çıkardı, başparmağının üzerine koydu ve sonra, "Tura benim. Tura senin."

Serena şartları kabul etti ve Davey parayı yırttı, para dönmeye başladı ve havada durmadan önce yavaşça düştü. Sahne tamamen durdu ve zihnimde defalarca gördüğüm Davey hiçliğin içinden çıktı. Elleri ceplerindeydi ve yüzü ciddiydi. Çocuksu cazibesi ilk kez sert ve olgun görünüyordu.

"Baş mı taç mı Michael? Asla ölemeyen bir ölümsüz müsün yoksa sadece sevdiğin kişi tarafından öldürülebilene biri mi?"

"Bu an neden arzularımın kapısının arkasındaydı?" Karşı çıktım. "Burada her şeyden çok arzuladığım şey nedir?"

"Belli değil mi?" dedi. "Ölmek istiyorsun. Şehit olmak istiyorsun. Senin sorunun hiçbir zaman atalarının mirasına uygun yaşamak olmadı. Senin derdin yaşamaktı. Ve

İşte yine buradasınız... yaşamaktan çok korkuyorsunuz ama kendinizi feda etmeye ve hayatın acısını başkalarına yüklemeye açsınız."

"Yani?" Havladım. "Öyleyse ne olmuş? Kendimi hiç rahat hissetmedim. Ya da rahatlamış. Ya da sevilmedim, aptal soyadımın yarattığı beklentileri karşılamaya çalıştığım zamanlar hariç. Bu yüzden bunu takıntı haline getirdim. Onaylandığımı hissetmemin tek yolu buydu. Hayatta bir yol bulduğum ve onu takip ettiğim için bir canavar mıyım? Yoksa asla benim olamayacak bir şeyi ele geçirmek için kaderi karşısına alan efsanevi bir adam mı olmalıyım?"

Davey önümde volta atıyordu. "Peki bu ne olabilir, Michael? Asla senin olamayacak olan ne?"

"Huzur," diye fısıldadım, bir ömür boyu süren pişmanlıklar ve yalanlar zihnimde dönüp duruyordu. Olmaya çalıştığım adam, sonunda olduğum adama yenik düşüyordu. "Tek istediğim buydu. Neden herkesin hatırlanmak istediğini hiç anlamadım ama doğru kelimeleri söyledim çünkü bana öğretilen buydu. Bir Kingman ol. Bir kahraman ol. Dünyanın hatırladığı biri ol. Serena, ailem ve arkadaşarımla sakın bir evde bir ömür boyu yaşamak için her şeyi feda edebilirim."

"Ve şimdi ölümü o huzur olarak görüyorsun, değil mi? Hayatta elde edemesen de... ölümde elde etmeyi umuyorsun."

"Evet," dedim gururla. "Bu çok mu yanlış? Kim hayatının geri kalanında 1 saat boyunca dövüşmek ister ki?"

Davey parmaklarını şıklattı ve sahne kaldığı yerden devam etti. Madeni para yere çarptı ve ben yere baktım, ölümün beni alıp almayacağını ya da sonsuza kadar ölümsüz bir canavar olup olmayacağını merak ediyordum. Taç sembolü parlak ışıktaki parıldayan altın kadar netti. Hayatım Serena'nınkine bağlıydı. Her şeye rağmen ölebilirdim.

"O benim hayatım," dedi Serena gururla. "Yapman gerekeni yap, Domet. Onun hayatını bağla-"

Domet elini kulağının arkasından bir madeni para koparır gibi Serena'nın başına götürdü ve Serena onun kollarına düştü, başının tepesinden ince dokunmuş karanlık teller çıkarken gözleri kamaştı. Domet parmaklarını arp çalar gibi tellerin üzerinde gezdirdi ve devam etmeden önce her birini nazıkçe inceledi.

Domet, çocuk prens öfkesini haykıramadan, "Önlem alıyorum," dedi. "Hayatlarını birbirine bağlamak yeterince tehlikeli, ama bir Kraliyet

Çocuğunun Krallarının lmsz olduğunu bilmesini istemiyorsam kusura bakmayın. Bunun olası sonuçlarından hoşlanmıyorum."

"Ama benim bilmemi istiyorsun, öyle mi?" Davey karşı çıktı.

"Elbette," dedi Domet, o karanlık iplerle oynamaya devam ederek. "Ama sadece yarın öleceğin için. Suikaste uğrayacaksın. Muhtemelen acısız ama bunu garanti edemem."

Davey'nin dudakları birbirine yapışmış, nefesi çılgınca ve sık bir hal almıştı. Birinci parmakları yumrulaşmış, eklemleri bembeyaz olmuştu. "Ne?" diye mırıldanmanın ne kadar acı verdiğini biliyordum.

"Yarın suikasta uğrayacaksın," dedi Domet. "Senin tarafından mı?"

Ölümsüz adam başını salladı. "Bunu kimin yapacağından emin değilim. Sadece gerçekleşeceğini biliyorum. Ölümsüzler fısıldaşıyor ve Hollow'da toplanıyor. Bu genellikle yıkımın habercisidir." Duraksadı, karanlık iplerden birini diğerlerinden ayırdı ve işaret parmağının etrafında yavaşça kıvırdı. "Uyarmaya çalıştım-" Kulaklarım patladı. "-Kingman'ı ama bunun yeterli olup olmayacağını bilmiyorum."

"Ciddisin," dedi Davey, kendi sözleriyle kafası karışmış bir halde. "Bundan kaçınabilir miyim?"

Ya kaçarsam? Ya da saklanırsam? Ya da-"

"Anı olacak. Ne zaman olacağını muhtemelen bilemeyeceksiniz. Hayat bir anda sona erecek. Ve bunu durdurmak için yapabileceğin bir şey olsaydı sana söyler miydin sanıyorsun?" Karanlık ipin Serena'yla olan bağlantısını kesti ve sonra onu ağzına götürerek bir erişte gibi höpürdetti. "Sana söylediğim için üzgün müsün? Bunun bir sürpriz olmasını ister miydin?"

"I-" Ve genç prensin içinde bir şeyler değişti. Asalet eriyip gitmiş, geriye sadece korku ve dinmek bilmeyen bir yaşama arzusu kalmıştı. Bu, sadece sarsılmaz avcı varlığını belli ettiğinde ortaya çıkan ilkel bir şeydi. "Michael'ınki gibi benim hayatımı da uzatabilir misin? Ya da daha sonra beni ölümden geri getirebilir misin?"

"Birini ölümden geri getirmenin bedeli çok büyük." Domet, Serena'nın cesedini yere bırakırken genç halim divanda bilinçli ama ölmek üzere yatıyordu. "Ölümsüzlüğü başarmak daha kolay, ama ölümsüz bir Kraliyet varisi yaratmak kulağa-"

"Tahttan çekileceğim. Ya da kaçırım. Yaşamak için ne gerekiyorsa yaparım."

"Başka bir canavar yaratmış olurum. Ben... ama belki de bu yüzden ölemiyorum. Her zaman pişmanlıklarımı yeniden yaşıyorum." Domet, Serena ve benim aramda bir bakış attı. "Onlar

kader tarafından bağlanmışlardır ve her zaman birbirlerini seçeceklerdir-görev ya da aşk. Hangisi olduğu fark etmez. Ölümsüz katillerim asla benim istediğim gibi olmayacaklar, başka bir fırsat olduğu sürece değil. Ama" - gözleri tekrar Davey'e kaydı

"Yeterince zamanım olsa neye şekil verebileceğimi merak ediyorum. Yaşamak için ne gerekiyorsa yapar mısın?"

Ölüm asla nazik değildi ama asla acımasız da değildi. Bir kinle ya da parçalanmış bir ailenin intiharını neşeyle izleme arzusuyla avlanmadı. Bazı acıları hafifletir ve diğerlerini yarattı. Ölüm de kaçınılmazdı. Çocukların diğerlerinden daha çabuk öğrendiği bir dersti. Bazı düşüşler atlatılamayacak kadar yüksektir. Bazı darbelerin çok büyük ve kesiklerin tamamen iyileşemeyecek kadar derin olduğunu. Ölüm bizim ilk arkadaşımız, ilk öğretmenimiz ve çoğumuz için en büyük korkumuzdu. Ölümden sonraki güzel bir hayata gidip sevdiklerimizle yeniden bir araya gelmektense, sonsuza kadar küçük bir hiçlik kutusuna konulabileceğimiz korkusu. Davey ölümden korkuyordu ya da belki de öğrenmek, sevmek ve savaşmak için daha fazla zaman istiyordu ve "Yaşamak istiyorum" demesi için gereken tek şey buydu.

Domet bir elini onun omzuna koydu. "O zaman seni hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama her şeyin olduğu gibi bunun da bir bedeli olacak. Krallığını bir kenara bırakıp benim askerim olacak mısın? Ailenizden önce gelen krallara karşı savaşmaya razı olur musunuz?"

"Yaşamak istiyorum," diye tekrarladı sessizce.

"O zaman suikastçıyı, Kingman'ı ve kralı alt edecek bir hikâye yazalım." Domet bana ve Serena'ya doğru döndü, üzerimizde yükseliyordu. "Bu ikisi benim en büyük silahım olacak. Tuzaklarım. Sırrımızı Gwendolyn'den ve artık hangi krala hizmet ediyorsa ondan uzak tutacaklar. Özellikle de büyüdükçe gelişimlerine ilgi gösterirsem." Kırmızı Çardaklar filizlendi, büyüdü, çiçek açtı ve sonra yaprakları battaniye gibi üzerimize düşene kadar bedenlerimizin üzerinde öldü. Domet bu yaprakları bükerek uzun ve güçlü bir ip haline getirdi ve sonra büyülü ipi bir arp teli gibi koparılabilecek kadar sıkı olana kadar kalplerimizin etrafına sardı. Bunu yaptığında bir nota içi boş ve boş bir şekilde söylendi. "Kingman ve Hollow kader tarafından birbirine bağlandı. Ölümleri ve yaşamları artık sonsuza dek iç içe geçmiştir."

Hafıza yıkılmaya başladı, duvarlar ve mobilyalar rüzgârda savrulan küller gibi dağıldı. Domet Davey'nin önünde yürüdü, kulaktan kulağa gülümseyerek

ona elini uzatırken kulağına. "Yaşamak için savaşmaya hazır mısın?" Davey başını kaldırıp ölümsüze baktı. "Ben hazırım."

Bedenim her yöne doğru çekilirken, zorla anıdan fırlatıldım ve yukarı doğru döndüm. Zihnim bir gümbürtüyle gerçek bedenime geri döndü ve yüksek sesle nefes alırken sarsılarak doğruldum. Elimi kalbimin üzerine koyup hızlı kalp atışlarımı kontrol etmeye ve sakinleştirmeye çalışırken Sirash ve Naomi geriye doğru kaçıştılar. Sanki kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum... şey, sanırım artık bunun bir önemi yoktu. Ben Serena'ya bağlı, ölümsüz bir ölümsüzdüm. Ölüm beni ele geçiremezdi. O istemediği sürece.

"Michael?" Naomi temkinli bir şekilde sordu. "Ondan sonra mı? Üçüncü kardeşin adını biliyor muyuz?"

"Ne oldu?" Sirash hızla ekledi. Yanında anılarımla dolu dokuz kavanoz ve Dark'a saplamak için yedi anıyla dolu bir şırınga vardı.

"Üçüncünün adı orada yoktu," dedim. Sağ elimi kaldırdım, Sirash'ın elimi kemikli versiyonuyla değiştirdiğini gördüm. Ne zaman aniden hareket ettirsem eklemeleri çatlar gibi inliyordu. "Ama belki de daha önemli bir şey vardı." Güneş ışığını tenimde hissederek gözlerimi yavaşça kapattım ve sonra çimlerin üzerine çöktüm. "Ben bir ölümsüzüm."

Bana göz kırptılar. Ama konuşan Naomi oldu. "Bana senin değersiz hayatını sebepsiz yere kurtardığımı mı söylüyorsun? Ölmene izin verebilirdim ve sen yine de yaşayacak mıydın?"

Başımı salladım. "Ama bu en kötü şey değil. Bence Davey Hollow ölümü kandırdı. Çocuk prens hâlâ bir yerlerde yaşıyor ve Domet'in kontrolü altında olabilir."

BÖCEK ŞÖLENİ

Kafa karışıklığı için zaman yoktu. Geceyi anılarımda üçüncü kardeşin adını arayarak geçirmiştım -bunun yerine ölümsüzlüğümü keşfetmişim- ki bu da bana ne olduğumu açıklamadan nasıl kazanacağımı bulmak için fazla zaman bırakmamıştı. Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım ve gece yarısı çözmeye karar verdim. Ne de olsa birden fazla paralı asker şirketini davama katılmaya ikna etmek ne kadar zor olabilirdi ki? En azından artık kaybettiğim elimin yerine geçecek bir şeyim vardı.

Yeşil boyalı iplerle birbirine bağlanmış gıcırdayan ahşap tahtaların üzerinde yürüdüm. Testimin yapılacağı kıyıya yaklaştıkça çok sayıda tabela beni geri dönmem konusunda uyarıyordu. Bazıları adanın etrafında dolaşan düzinelerce geminin top ateşi tehdidinden bahsederken, diğerleri ölümcül böceklerin derinize konup öldürmek için sokmaması için suyu içmemenizi, meyveleri yememenizi ya da çoğu ağacın kabuğuna dokunmamanızı tavsiye ediyordu. Birinin derisinin kabarıp patlaması, diş etlerinin çürümesi ve duyularının kaybolması için tek bir tanesi yeterliydi. Burada ölüm kol geziyordu.

Adanın merkezinde -toprağın 1re ile kavrulduğu ve geriye sadece külün kaldığı yerde- üzerinde seramik bir kavanoz bulunan, etrafı temizlenmiş kemiklerle çevrili taş bir sunak vardı. Solucanlar, örümcekler, hamamböcekleri ve bacaklarından çok gözleri olan böcekler kavanozun

içinde sürünüyor ve yanlardan yukarı doğru kayarak düşüyorlardı.

kapağı itebildim. Etrafımda başka hiçbir şey canlı görünmüyordu ama -ben geldiğimde kıyıda kaç gemi olduğunu düşünürsek- misafirlerim buralarda bir yerdeydi.

Denizden, Ses İmalatları tarafından güçlendirilmiş bir ses geldi. "Orbis Şirketi'nden Çırac Michael! Top sesini duyduğunuzda inisiyasyonunuz başlayacak! Gün batımına kadar hayatta kalırsan Orbis Şirketi'nin tam üyesi olarak tanınacaksın."

Ellerim kalçalarımıdaydı. Kazanmaktan daha fazlasını yapmalıyım. Benimle sonuna kadar savaşıacak bir orduya ihtiyacım vardı, bu da Orbis Bölüğü'nün irademe boyun eğmesini sağlamam *gerektiği* anlamına geliyordu. Yüz paralı askeri yenmek işin kolay kısmıydı. *Doğru* yüz paralı askeri yenmem gerekiyordu. Ve ihtiyacım olanların hiçbiri bu adaya gelmeyecekti. Onlara gitmem gerekecekti.

Toplar adanın toprağını tuzluyor, toprağı havaya uçuruyor, ağaçları, kum tepelerini ve bir insandan daha uzun olan her şeyi yok ediyordu. Kıpırdamadım, patlamaların arkasından gelen çığlıkları dinledim. Uzaktan başladılar, sonra dalların kırılması ve yaprakların çıtırdaması seslerini bastırana kadar gittikçe yaklaştılar. Rintlock tabancamı çektim ve ortaya çıkan ilk kişiyi bacağından vurdum. İki tanesi daha bana ulaşmak için onu ezerken bir gümbürtü ve çığlıkla yere düştü. Birinin elinde 1re'den yapılmış bir mızrak, diğerinin elinde ise kısa bir kılıç ve bir Rintlock vardı.

Paralı Asker ateş etti ve ıskaladı, sunaktaki seramik kavanozu kan ve böcek sisi içinde paramparça etti. Diğer 1re mızrağını bana fırlattı. Onu havadan aldım, büyüyü istediğim gibi büktüm ve sonra geri fırlatarak Paralı Askerleri ve çevrelerini tutuşturdum. Onlar 1re'yi söndürmeye çalışırken ben ileri atıldım ve birinin yüzüne bir dirsek, diğerine de bir ayak indirdim.

Üçü gitti.

Diğer paralı askerlerin yanından geçerek sahile ve ormana doğru koştum. Her biri savunmasız yakalanmıştı ve karşılık vermeye fırsat bulamadan onları etkisiz hale getirebildim, etkisiz hale getirdim ya da hassas yerlerinden vurdum. Bu şekilde savaşmak onurlu bir davranış değildi ama sonuç veriyordu ve ayaklarım kuma ulaştığında sadece seksen yedi tane kalmıştı. Aradığım gemiyi (Freedios) bulabilmek için adanın etrafını iki kez dolaşmak zorunda kaldım.

Kumu manipüle ediyor ve neredeyse binlerce saf acı zerresi tarafından yutuluyordum. Ama etrafımdakileri etkisiz hale getirdikten ve onu boğazından yumrukladıktan sonra gemiye baktım. Oraya gitmem gerekiyordu. Neyse ki Nullification Fabrications'ım pek çok şey yapabiliyordu.

Çömeldim, topuklarıma vurarak orada sıcaklık topladım ve ayaklarımın altında diskler oluşturmaya odaklandım. Hazır olduklarında, suyun üzerinden gemiye doğru koştum ve arkamdan gelen suyu tekmeledim. Belki ne yaptığımı görünce şaşırmışlardı ya da sonunun iyi olmayacağını biliyorlardı ama ben yaklaşırken üzerime top ateşi açtılar. Kolayca kaçtım, suyun üzerinde kayarak ilerledim. Yaklaştığımda kendimi geminin yan tarafına fırlattım, halatlara tırmandım ve beni seven kalabalığın önünde eğildim. Machina Şirketi'nin, Orbis Şirketi'nin, Wolven Kralı'nın, arkadaşlarımla ve en iyi on korsanın liderlerinin hepsi bana deliymişim gibi bakıyordu. Yakındaki üç gemi Machina Şirketi'nin paralı askerleriyle doluydu ve onlar da bu manzarayı seyretmek için parmaklıklara dayanmışlardı.

"Herkes merhaba! Bu sabah konuşma fırsatımız olmadı ve bu çok utanç verici." Güverteye sıçradım ve hemen bana doğrultulmuş düzinelerce silahla karşılaştım. Aşırı hevesli bir mızrağın ucunu ittikten sonra devam ettim, "Düşündükten sonra, tüm bu davanın biraz farklı ilerleyeceğine karar verdim."

"Delirdin mi sen?" Tai hırladı. "Gelenekleri çiğniyorsun. O adaya geri dön ve-"

Onu susturdum. "Burada konuşuyorum. Lütfen dinleyin. Bu itaatsizliğe değecek." Titus, Tai'nin kafama bir hançer saplamasını engelledi. "Kuralları değiştirmeye karar verdim. Hepiniz beni bir Paralı Asker olarak kabul edeceksiniz."

"Yoksa?" diye tersledi Machina Şirketi'nin lideri. Dudağını ikiye bölen bir yara izi, geniş gözleri ve kalın kaşları olan kısa boylu, kaslı bir Goldani'ydi. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Hiçbir birliğe komuta etmeyen bir adama -hem de bir çırağa- bizimle böyle konuşma hakkını kim veriyor?"

"Beni dinleyeceksiniz çünkü ben Paralı Asker Kralı olacak adamım. Tüm şirketleri bayrağım altında birleştireceğim, dünyayı beni ve gücümü kabul etmeye zorlayacağım ve sonra dünyayı kıracağım, böylece onu daha iyi bir şekilde yeniden inşa edebileceğim.

daha önce." Hepsinin yüz ifademi gördüğünden emin olmak için bir daire çizdim. "Anlaşıldı mı? Yoksa tekrar etmeli miyim?"

Cassia alnını ovuşturdu, hafif bir gülümsemeyi gizlemeye çalışırken kaba şeyler mırıldandı. Naomi-hiç hak etmediğim kadar sevecen ve arkadaş canlısıydı- beni dinlediklerinden emin olmak için etrafındaki herkesi tokatlıyordu. Machina ve Orbis Şirketlerinin liderlerinin çoğu bana kaşlarını çatmış, muhtemelen bu küstahlığın nereden geldiğini merak ediyorlardı. Sadece Wolven Kralı etkilenmiş görünmüyordu. Onun önünde durdum.

"Adını biliyorum," dedim. "Senin hakkında her şeyi bilmiyorum ve henüz kız kardeşimi zincirlerinden kurtaracak durumda değilim ama bir gün olacağım. Ve o gün geldiğinde, seni affetmen için yalvartacağım."

"Küstah."

"İmbecilik." Elimi gökyüzüne doğru kaldırdım. "Kanıtlamamı ister misin? Çünkü en küçük kardeşinin adını biliyorum. Ve biliyorum ki bu ismi telaffuz edersem beni yok etmek için Celona'dan bir parçayı üzerime fırlatacak. Hepimizi yok edecek." Etrafıma bakındım. "Beni tam bir Kırmızı Paralı Asker olarak kabul edersen bunu yapmayacağım. Bu ziyafet sona erdi ve ben kazandım."

"Bunu bilmiyorsun," dedi Wolven King. "Eham'da kimse bilmiyor ve sen de bunu Yeniden Doğan Titan'da öğrenmedin. Sen blunğ'sun."

"Bunu gerçekten test etmek istiyor musun?" "Evet," diye tısladı.

Ne embesil ama.

Ama o haklıydı. Eham'daki hiç kimsede yoktu ve ben bunu Yeniden Doğan Titan'da ya da gençlik anılarımda tartışmamıştım ama... Serena'yla yaptığım konuşmayı, boynumdaki damga gibi zihnime kazınana kadar kafamda defalarca tekrarlamıştım. Ve bir satır bana mantıklı gelmiyordu. Neden beni *kurtarmak* için hayatını feda ederken, *"Oyundan düştük. Başından beri ihtiyacımız olan her şeye sahiptik. Sadece bunu anlayamadık. Özür dilerim, Michael."*

Çünkü cevap buydu. Ben özel değildim. Serena beni unutmuştu. Ama Ike bana bir anıyı unutmamak için elinden geleni yaptığını söylemişti. Diğerlerinden daha önemli olduğunu düşündüğü bir anıyı: Üçüncü Wolven Kralı'nın adını. Ve

hiç farkında olmadan... ailem bana gelmiş geçmiş en kötü insanlardan birinin adını vermişti.

"Mikel," diye bağırdım gökyüzüne doğru. "Dinlediğini biliyorum! Benim adım Michael Kingman. Kardeşlerinin adını biliyorum, seninkini de biliyorum! Ve eğer beni durdurmazsan bu dünyayı yıkacağım. Kardeşini uçurumdan kurtaracağım ve-"

Celona'nın mavi kuyruklu Raming parçası bana doğru hızla ilerlerken hava sanki ikiye bölünmüş gibi patladı. Sırasıyla binaları yok edebilen ya da şehirleri yerle bir edebilen kırmızı ya da beyaz kuyruklu parçaların aksine... mavi kuyruklu ay düşmesine dünya yıkıcı denirdi. Eğer bu isabet ederse, görünürdeki her şey yok olacaktı. Denizde bir zamanlar Eham'ın olduğu yerde bir delik açılacaktı.

Machina ve Orbis Şirketlerinin liderlerine "Beni tam yetkili bir paralı asker olarak kabul edin, ben de bunu durdurayım," dedim. "Başka kimse size yardım edemez." Parmağımla Wolven King'i gösterdim. "Özellikle de o."

Tai ellerini başının arkasında birleştirerek, "O bir deli," diye fısıldadı. Etrafımızdaki tüm Paralı Askerler şimdi korkmuştu. "Hepimizin sonunu getirdin. Celona'nın bir parçasını durduramazsın."

"Tıpkı nereye düşeceklerini kontrol edemediğin gibi mi?" Ben de karşı çıktım. Tai'nin birden dili tutuldu. "Beni kabul et ve hepimiz bu işten zarar görmeden çıkalım. Gururun için bana dünyayı dar etme."

Tai hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışarak dişlerini sıktı. "Peki. Kes şunu ve tam bir Paralı Asker olmak için benim oyumu al."

"Çok hoş." Orbis Şirketi'nin diğer üyeleriyle yüzleştim. "Peki ya siz?"

Bir koro sesi **d u y u l d u** .

"Karanlık'ı durdurumama yardım edecek misin?" Bir koro daha.

"Harika." Machina Şirketi'nin liderinin omzunu okşadım. "Bu işe karışmak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Ama merak etmeyin. Bu karmaşadan birlikte kurtulacağız."

Geminin kenarından atladım ve zıplayan suyun üzerine indim, ayaklarımın altındaki nullilcation diskleri beni havada tutuyordu. Etrafımdaki dört geminin ortasına doğru yürüdüm, nefesimi düzene soktum ve bana doğru fırlayan mavi kuyruklu ay düşüşüne baktım. Sirash her zaman şaka yapardı, çünkü ay düşüşünü

Cidden, bir gün doğrudan bir tanesi tarafından vurulacaktım. Ama şu anda bunu umuyordum.

Şimşeği yakalayabiliyordum, peki ay düşüşünü de yakalayabilme ihtimalim neydi?

Başarısız olursam tamamen yok olma riskini alacak kadar mı? Kesinlikle.

Ay düşüşü gemilerin yanından hızla geçerek yelkenlerinin çoğunu anında suya indirdi ve beni boşa kalan ellerimden vurdu. Çarpışma kontrol altına alınmıştı, ancak çarpmanın gücü ve hızı, üzerinde sallanmakta olduğum diskleri paramparça etti ve beni denizin dibine doğru savurdu. Ay düşmesi parçası ve ben okyanusu yırtarak yolumuza çıkan her şeyi ezip geçtik ve sonunda kulaklarım defalarca patladıktan sonra okyanusun dibine vurdum. Vücudum ölümsüz olduğunu hatırlayıp kendimi iyileştirmeye başlamadan önce kollarım kırılmış, garip açılarla dışarı fırlamış ve garip şekillere dönüşmüştü. Burada karanlıktan ve baloncuklar çıkaran küçük su altı volkanlarından başka bir şey yoktu. Saplarından ışıklar sarkan balıklar benden kaçarken Celona'nın parçası etrafı alev alev yanan mavi kırmızı bir fener gibi aydınlatıyordu.

Tanıdık bir ses kayanın içinden yükseldi. "Merhaba, Michael Kingman. Seninle tanışmak bir onur. Eğer hayatta kalırsan, bin yılı aşkın bir süredir doğrudan konuştuğum ilk kişi olacaksın. Bir gün, umarım yüz yüze görüşürüz. Saygılarımla, Mikel Wolvenguard, üçüncü Wolven Kralı."

Gülmeye çalıştım ama ağızımdan sadece baloncuklar çıktı. Celona'nın o parçasını okyanusun dibinde bıraktım ve yüzeye doğru geri yüzdüm. Yukarı çıkarken basınçtaki değişiklikler nedeniyle birkaç kez öldüm, ancak ikinci seferden sonra bu sadece hafif bir rahatsızlıktı. Her ölümle birlikte ölümsüzlüğüme daha da alışıyordum, artık bunu nihayet kabullenmiştim.

İlk ve son nefesimmiş gibi derin bir nefes alarak su hattını geçtiğimde, etrafımdaki tüm gemilerde sessizlik vardı. Sonra yavaş ve istikrarlı bir şekilde insanlar bir şeyler söylemeye başladı.

"Worldbreaker..."

"Worldbreaker..."

"Worldbreaker..."

"Worldbreaker!"

"Worldbreaker!"

"Worldbreaker!"

Herkesin katılmasıyla ilahiler kısa sürede sağır edici bir hal aldı. Suyun üzerinde durabilmek ve onların övgülerinin tadını çıkarabilmek için disklerimi tekrar ayağı kaldırdım. Bir sürü mücadele ve acıdan sonra ve dünyada nereye ait olduğumu bilmeden... Nihayet evimi bulmuştum. Kral Katili, Ejderha Katili, ölümsüz, embesil, Kingman, kardeş, sevgili, dost ve düşman gibi pek çok isimle anıldım. Ama kazandığım tüm isimler arasında en iyi hissettiren Dünya Kıran'dı. Sanki benimmiş gibi. Paralı Asker Kralı olma hayalime henüz ulaşamamıştım ama şu anda... bu iyi bir başlangıç gibi geliyordu. Nihayetinde ulaşabileceğim bir yer olabilirdi. Başkasının planında bir piyon olmaktansa istediğim sonu yazabilirdim.

Ben Michael Worldbreaker.

Sizinle tanıştığım
memnun oldum.

INTERLUDE

HİKAYELERİN KRALI

Symon sabah güneşinin altında Vargo'da yaptığı gezintiyi yarılamıştı.

-Kütüphanelere erişimi üzerinde hoşlandığından daha fazla etkisi olan doktorlar ve hekimler tarafından görevlendirilmişti ki, saraya giden en hızlı yolu kapatan klan üyelerinden oluşan bir kalabalık tarafından yolu kesildi. Çoğunun elinde Çardak yapraklarıyla dolu sepetler vardı ve durmadan sohbet ediyorlardı. Tekerlekli sandalyesini Fare burunlu ve iri gözlü, normal sesi bir başkasının bağıırışı olabilecek bir adamın yanına çekti.

"-Kraliçe Serena geri dönüyor! O kral katili paralı asker piçinin icabına baktılar ve onu bir daha asla göremeyeceğiz!" dedi adam hızla. "O şehrimiz için bir lekeydi. Kingman ismi için ne büyük bir utanç."

"Gerçekten," diye onayladı bir kadın. "Eğer Gwendolyn Kingman'ın soyadını da terk ettiği söylentileri doğruysa... Kingman ailesi artık yok!"

"Sabırsızlanıyorum. Onların zamanı *nihayet* sona erecek." Sesi neşeli geliyordu. "Bakın!

Baksanıza! Şimdi geliyorlar!"

Symon kendini kolçaklarına doğru ittiğinde görebiliyordu. Düzinelerce Regal Şirketi Paralı Askeri, Jay Prince ve Serena Hollow geldiğinde buruşuk pembe lekelere dönüşen yaprakları ayaklarına fırlatan kalabalığa öncülük etti. Görüldüğü kadar romantik olmasa da el ele yürüdüler. Serena'nın eli Serena'nın elinin içinde kıvrılmıştı. Symon, Michael ve Serena arasındaki ilişkinin gerçek yüzünü biliyordu... Bunun Hollow Kraliçesi'nin tercihi değil, bir gösteriş olduğunu anlaması kolaydı. Chloe başı eğik ve kısa mızrağını çekmiş bir halde Kraliçe'nin arkasında yürüyordu, yüz ifadesinin kenarlarında umutsuzluk saklıydı. Her yaprağı ezdi

bütün kalacak kadar şanslıydı. Ve belki de sadece Symon'un hayal gücüydü... ama gölgesi yerini daha çok Kara Ölüm'e benzeyen bir gölgeye bırakmıştı. Onu takip mi ediyordu? Her zaman orada ama gözden uzakta mı?

Geçit töreni sona erip kalabalık azalınca Symon kendini saraya doğru yuvarlamaya başladı... ancak kukuletalı bir adam tekerleklerine bir ayak koyarak onu durdurdu. Çakmaklı tabancaları, yan tarafına bağlanmış kılıflarında hafifçe sallanıyordu. Bağırsak, kötü parfüm ve sülfür kokuyordu. İçi boş doğmuş ya da yakın zamanda oradan gelmiş.

"Kaydedici," dedi adam. "Bana katıl. Konuşmamız gereken ortak arkadaşlarımız var."

Adam onu bir ara sokağa doğru itmeye başladığında Symon, "Nasil isterseniz," dedi. "Sadece bir sakatı soymanın ebedi boşluğa tek yönlü bir bilet olduğunu bilin."

Kukuletalı adam kıkırdadı. "Korkma. Bu haber hoşuna gidecek."

Oluklardan kumtaşı sokaklara su damlayan kirli bir ara sokağa girdiler. Kırık tahta kutular, üzerlerine kokmuş bağırsaklar yapışmış atılmış 1sh ağları ve paslanmış bakır sidik kapları bir binanın kenarına gelişigüzel atılmıştı. Kukuletalı adam kendini gösterdi. Bu, Hollow'u daha iyi bir yer haline getirmek isteyen Büyük Birader Treyvon Wiccard'dı. Dört kişi daha ara sokakta onları bekliyordu: Kyros ve Joey Ryder, Lyonardo Kingman ve en şaşırtıcı olanı da Gwendolyn Kingman. Elinde büyük, garip şekilli ve kanlı bir beze sarılmış bir şey tutuyordu.

Symon ıslık çalarak, "Görölmeye değer korkunç bir manzara," dedi. "Eğer hepiniz buradaysanız ve Serena da Jay'le birlikteyse... bu şehir yerle bir olmak üzere, öyle değil mi?"

Gwendolyn başını salladı. "İnale geliyor. Ben katılamayacağım ama hepiniz katılacaksınız."

"Çok hoş," dedi Symon. "Kenarda olacağım b i r başka şey daha. Tabii..."

Gwendolyn ona sarılı paketi fırlattı ve Kaydedici boğazındaki yumruyu görmezden gelmek için elinden geleni yaparak paketi dikkatle açtı. Beklenti ve bunun düşündüğü şey olmayabileceği korkusu. Ama hazine ortaya çıktığında... gülümsedi ve sadece dişleri vardı.

"Bunu kabul etmek zorunda değilsiniz," dedi Gwen dikkatle. "Ama biz düşündük ki-"

Symon ejderhanın kalbini ısırdı, tel tel et su gibi kolayca boğazından aşağı süzülene kadar parça parça kopardı. Sanki son yemeğiymiş gibi yedi ve bir bakıma... öyleydi de. Bundan sonra asla ölümlülüğe geri dönemeyecekti. Et midesine ulaştığında ve güç aktarımı tamamlandığında bir ömür boyu hikâyeler anlatacak ve tarihi kaydedecekti. Ama asla tereddüt etmedi, asla duraksamadı ve asla başka bir seçenek düşünmedi.

Bir lokma Reş ya da bir damla kan bile ziyan edilmedi.

Kalp hızlı ve güçlü bir şekilde çalıştı, vücuduna bir sıcaklık yayıldı ve acıyı hafifletti. Kayıtçı, Trey ve Lyon'un yardımıyla ayağa kalktı ve üzerinden siyah dumanlar sızmaya başladı. Kemikleri eskisinden daha güçlü hissediyordu ve bir Wolven Kralı tarafından pencereden atılmadan önce olduğu gibi yeniden hareket edebiliyordu.

"Ah, evet," dedi Symon, tırnakları keskinleşmeye ve uzamaya başlarken ellerine bakarak. Sesi derinleşti, görüşü keskinleşti ve kulakları rıhtımda bağırان denizcilerin ve annelerine haşlanmış yengeç yerine çan çiçeği meyvesi istedikleri için mızızlanan çocukların seslerini alabiliyordu. Önceki duman ejderhalarının sesleri zihnini uyarılar ve ipuçlarıyla dolduruyor, ona güçlerinin nasıl çalıştığını, yeni keşfettiği ölümsüzlüğünden nasıl yararlanacağını ve en önemlisi en çılgın hayallerine nasıl ulaşacağını anlatıyordu. "Bu eğlenceli olacak. Michael'ın gelmesi için sabırsızlanıyorum." Etrafındaki herkese baktı. Hepsi gülümsüyordu. "Hadi dünyayı değiştirelim, olur mu?"

BÖLÜM 5:

KABUL

MICHAEL KINGMAN'IN SON ÖLÜMÜNE 5 GÜN KALDI

"Ölümle alay etmek için ölümsüzlüğün peşine düşmemek gerekir;
bunun yerine -sarsılmaz avcıya gerçekten inat olsun diye- geride
asla sahiplenemeyecekleri bir şey bırakmak en iyisidir."

-Bilinmiyor

ÖLÜMSÜZ BİR VAROLUŞ

Hayatımda üç şey hiç değişmedi. Birincisi, Hollow'un ya da soyluların sarayının yakınında olmamama rağmen, en iyi ihtimalle zamanlaması kötü, en kötü ihtimalle de ihmalkâr görünen bir başka gürültülü partideydim. Worldbreaker unvanını kazandıktan sonra, Orbis ve Regal Company'deki tüm paralı askerler -yaraladıklarım da dahil olmak üzere- çıraklıktan yükselmek için yaptığım çılgınca planı kutladılar. Bazıları kötü şöhretli ve bazen de hak etmediğim ünümün hakkını verdiğimi söylerken, diğerleri de kendi şirketimi kurarsam bana katılacaklarını söylediler.

İkinci değişmez ise arkadaşlarımdı. Yalnız kaldığımızda Naomi ve Sebastian beni *çok* uzun bir süre azarladılar, ta ki bir daha dünyanın bir bölümünü yok etmekle tehdit edersem o bölgede olmak istemediklerini anlayana kadar. Başka hiç kimse aptallığım yüzünden bana haklı olarak bağırmadığı için... bu beni iyi hissettirdi. Kim olursam olayım ya da ne yaparsam yapayım, her zaman saçmalıklarımı yüzüme vuracak sevdiklerim olacaktı. Bu çok güzel bir teselliydi.

Parti başladığında Sirash gitmişti. Baskın olmayan eliyle yazdığı bir nottan başka bir şey yoktu, göz bandı benimkiyle aynı olan neşeli bir korsanla birlikte -ki bizi ömür boyu kardeş yaptığını iddia ediyordu- ve Dark için yazılmış anılarla dolu bir şırınga bırakmıştı. Notta şöyle yazıyordu: *Teşekkür ederim, Michael. Sana teslim edeceğim.*

anılarını anlatacağım. Umarım bir gün tekrar karşılaşırız. Gerçekten görüşüp görüşmeyeceğimizi merak ederek cebime koydum.

Son değişmez daha incelikliydi. Parti devam ederken ben hariç tüm katılımcılar derin bir uykuya daldı. Naomi, Chloe'den bu kadar uzun süre ayrı kaldığı için söylenip dururken bana doğru yığıldı, Sebastian da horlayarak oturduğumuz kütükten geriye doğru düştü.

Wolven Kralı Alphonse, elinde parlak kırmızı anı topraklarıyla dolu kemik bir kadehle kalabalığın arasında dolaşırken adadaki herkesten daha fazlasını koparıyordu. Sanki etrafındaki havayı 1reRies doldurmuş gibi görünüyordu.

Alphonse önümde durdu. "Gel," dedi dramatize etmeden. "Sen anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdin, şimdi ben de getireceğim. Arkadaşların için endişelenme. Yarın sabah küçük bir baş ağrısından daha kötü bir şeyle uyanmayacaklar... artık kardeşimin adının kötüye kullanılmasını önlemek için hafızalarını sildim."

"Gerçekten başkalarının bunu deneyeceğini mi düşünüyorsun? Bu intihar olur."

"Zeki olan yapmaz ama kurnaz olan yapar. Düşman bölgesine yalnız bir asker gönderip bölgeyi onunla birlikte yok etmek mi? Birçok komutan için değerli bir fedakârlık gibi görünecektir."

"Haklısın." Naomi'nin başını omzuma aldım ve onu yere yatırdım. "Peki kız kardeşim nerede?"

Wolven Kralı kadehinden yudumladı, anıları şarap gibi içti ve beni takip etmem için işaret etti. Etrafımızdaki her şey uyurken Eham kasabasında yürüdük. Her şey derin bir uykuya dalmıştı: gökkuşağı kuşları, sıçanlar, köpekler ve kediler. Bazıları evlerinde ya da banklarda uyuyacak kadar şanslıyken, bazıları çeşme kenarları gibi garip yerlerde ya da yüzleri yedikleri her neyse onun içine düşmüş halde uyuyakalmıştı.

"Kimsenin uykusunda ölmediğinden emin olmalıyız. Birisi yemek pişiriyor olabilir ve-"

"İcabına bakıldı." Parmaklarını şıklattı. Kendisinin cam gibi berrak olan birden fazla kopyası vücudundan çıktı ve kasabanın dört bir yanına dağılarak ihtiyacı olanlara yardım etti. "Bu tür işleri bin yıldır yapıyorum, Michael. Burada

Bir planım olmayan hiçbir şey için. Burada olduğuma dair hiçbir iz bırakmayacağım... ardımda hiçbir yıkım bırakmayacağım."

"Nedense bundan şüpheliyim."

"Yıkımdan kaçınmak istediğimden şüphe mi ediyorsun?"

Başımı salladım. "Her şeyi gördüğünü. İnsanlık evrim geçiriyor ve bir gün seni, kardeşlerini ve diğer tüm ölümsüzleri durduracağız."

Küçümser bir ses çıkardı. "Sanki onların arasında olmayacaktımsın gibi konuşuyorsun." Cevap vermeyince kıkırdadı ve ardından, "Ah. Demek öyle. Romantik mi yoksa ailevi mi?"

"Romantik."

"Umarım buna değer," dedi sessizce. "Kardeşlerimle beni ilk kez ne ayırdı biliyor musun?"

Kumtaşı sokaklarda, parıldayan yıldız ışıklarını ve sönmekte olan fenerlerin yaydığı turuncu ışığı hayranlıkla seyrederek dolaştık. Yaklaşan herkese bir karşılama ve uyarı görevi gören Ehamian deniz fenerine doğru giden yoldaydık. Geçerken bir satıcıdan bir ıhlamur kopardım ve ölümlü damak tadımın hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için ısırdım. Tadı acı verecek kadar ekşiydi, kendimi bir süreliğine daha insan gibi hissettim.

Alphonse'un bakışları görmezden gelinemeyecek kadar yoğunlaştıktan sonra sorusunu cevapladım. "Wolvenguard'dan Leydi Javi Victoria. Siz Wolven Krallarından biri tarafından öldürülen Cankurtaran'ın kız kardeşiydi. Kederi, kocasıyla -üçüncü kardeş- arasının açılmasına ve savaşın başlamasına neden oldu."

"Evet. Onun ölümü bir hataydı. Ama keder korkunç bir şeydir. Zamandan başka tedavisi olmayan bir hastalık. Yine de çoğu kişi öfke ya da intikamın bunu iyileştireceğini düşünür." Bedeni yanımdaydı ama zihni başka bir yerdeydi. Onu buraya getiren sonsuz hayatın içinde kaybolmuştu. "Hangimizin sorumlu olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Ama ikinci ya da üçüncü olduğundan şüpheleniyorum. Sizin hapisханeniz ikincinin yanında bir hiçti ve üçüncünün daha da zor olduğu düşünülürse..." Ölümsüz adam deRated gibi görünüyordu. "Sen miydin?"

"Hayır." Paramparça olmuş aya baktı. "Ama eğer sorun değilse... Bu konuda konuşmamayı tercih ederim. Bu benim tarihimdeki en büyük leke. Yaşasaydı kaç kişinin hayatı kurtulabilirdi biliyor musun?"

"Yüz binlerce."

"Milyonlarca," diye düzeltti. "Savaşta yüz binlerce kişi öldü ama Celona parçalanıp büyü-" Alphonse deniz fenerine yaklaştığımızda durdu. Yol bakımlı ve düzenli olmaktan çıkmış, kaba ve vahşi bir hal almıştı. Kimsenin fenere sinsice yaklaşmamasını sağlamak için yol boyunca dikenli çalılar sıralanmıştı. Kör bir cerrahtan daha fazla kesiği engelleyebilirlerdi. "Henüz anlayamadınız mı? Dünyadan sakladığımız büyülü sırları?"

Gece gökyüzüne, Celona'ya ve Tenere'ye baktım. Unutulmuş benliğim bana yukarıya bakmayı bırakmamı söylemişti. Bir parçam bunun önümdekine odaklanabilmem için olduğunu düşünmüştü. Hayal gücüne karşı gerçeklik. Olmam gereken adama karşı olduğum adam. Ama bu bir yalandı. Gerçekte, kendimi uzun zaman önce unutmuş olmam gereken ve her uyduğumda unutmaya mahkum olduğum bir şeyden korumakla ilgiliydi. Tüm parçalar bir kez daha bir araya geldi.

Fabrikasyon, Dokuma, Büyü Doğuran, Doyumsuz, Simyacı, Yama İşçisi ve Abyss Walker.

Gökyüzündeki yedi Celona parçası için yedi sihirli sistem. Mükemmel bir 1t. Celona parçalandığında büyü de parçalanmıştı ve sadece Wolven Kralları ve muhtemelen Domet'in hâlâ her şeye erişimi vardı. Ama Alphonse'un sorduğu şey bu değildi. Fabrikasyon'u çözüp çözmediğimi ve nasıl çalıştığını bilmek istiyordu. Başbüyücü, her şeyin kan bağına bağlı olduğunu, bir çocuğun uzmanlık alanının kalıplara ve ebeveynlerinin ne olduğuna göre belirlenebileceğini ve büyüünün geliyor gibi göründüğünü savundu. Her yeni nesilde daha fazla uzmanlık ortaya çıkıyordu. Ancak küçük bir sorun vardı: bu teori Serena'nın ya da benim ailem için işe yaramıyordu. Hepimiz farklı Fabrikatörlerdik. Peki bir kan bağı bunu nasıl belirleyebilirdi?

Bu da beni Domet'in teorisiyle baş başa bıraktı: büyü değişmemiştir. Her şey nasıl kullanıldığına bağlıydı. Tüm uzmanlıklar her zaman vardı ama bazen bilgi kayboluyordu. Ama nereye gitmişlerdi? Neden insanlarda görünmeyi bırakmışlardı?

Sadece birinin doğru olabileceği düşünülen iki karşıt büyü felsefesi.

Ama ikisi de haklıydı.

Fabrikasyon tamamen kanla ilgiliydi. Her insanın kanı farklı bir uzmanlık taşır ve bir başkasıyla karıştırıldığında farklı bir

uzmanlaşma. Varsayım, bunun doğuştan belirlendiği yönündeydi ama bu mantıklı değildi. Ben, kardeşlerim ve kraliyet kardeşleri bu teorinin yanlış olduğunu kanıtladık. Çünkü bu, birisi bir başkasının kanını yuttuğunda ya da takas *ettiğinde* gerçekleşiyordu. Kan yeminleri, kan bağları ve kan rehineleri insanların yeni uzmanlıklar kazanmasına ya da uzmanlık takası yapmasına olanak tanıyordu. Geçmişte kan yemini etmiş olan annem bir Fabrikatördü. Muhtemelen hayatı boyunca farkında olmadan büyüsünü kullanarak bir Unutulmuş haline gelmiş biriydi. Benim nullilcation uzmanlığım gibi görsel bir ipucu olmayan bir şey olmalı. Bildiğim kadarıyla nullilcation onun da uzmanlık alanı olabilirdi.

Ama bu doğruysa, yani o bir Unutulmuş'sa ve kan içmek yeni uzmanlıklar yaratabiliyorsa, o zaman bir Unutulmuş'u nasıl tedavi edeceğimi bulmuştum. Büyü bir hediye değil, bir ilaçtı. Birisi onu her kullandığında daha da fazlasını alıp götüren bir ilaç. Unutulmuş olmak aşırı dozda büyüye benziyordu: Nullilcation Fabrications ile arındırılması ve ardından Light Fabrications ile iyileştirilmesi gereken bir durumdu.

Bunu daha önce fark etmiş olsaydım, Dawn asla bir Unutulmuş olmazdı. Hayatının her günü yürümesine yardımcı olması için Çelik İmalatlarını kullanmaya devam edebilirdi. Keşke. Sesimin sabit kalacağından emin olduğumda Wolven King'e hipotezimi tekrarladım.

Alphonse yavaş ve sabit bir alkışla karşılık verdi. "Tebrikler. Başardın-"

Wolven King'e bir yumruk attım ve onu yere serdim.

Kendimi savunmam gerekirse, öfkemi dışa vurmak için mükemmel bir zaman gibi görünüyordu. Kız kardeşimi hapsedmişti. Bunu sessizce geçiştireceğimi mi sanıyordu? O kendine gelirken, bir ayağımı göğsüne koydum ve sertçe bastırdım. Ve sonra -çünkü ben dramatik bir piçim-Inger'ımı yüzüne dayadım ve dedim ki, "Dünyaya büyü salıp bu kadar çok insana zarar verdiğin halde adaletin 1gücü gibi davranmana izin vereceğimi sanıyorsan, sen delisin. Serena'yı geri aldığında ve Angelo ile Dark'ı durdurduğumda, sırada sen varsın. Bunu sakın unutma."

Ayağımı göğsünden çektim. Kurt Kral ayağa kalktı, ağzındaki kanı sildi ve sonra avucunun yanıyla başımı vücudumdan ayırdı. Kafam yere yuvarlandı ve ayaklarımın dibine düştü. Ama her zamanki gibi her şeyi hareket ettirebiliyordum. Tek fark daha alçak bir bakış açısına sahip olmamdı.

Ölümsüz olmanın avantajlarından biri. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Lanet kafamı Wolven King'e fırlattım, yüz­süz alına bir Rying headbutt'ı çaktım ve onu yere geri gönderdim.

"Ah, özür dilerim," diye bağırdım başım göğsünün üstünde kıpırdarken. "Öleceğimi falan mı sandın?"

Alphonse başımı iterken, "Saçmalık," diye mırıldandı. "Nasıl ölümsüz oldun? Gerçek bir ölümsüz olsaydın bilirdim.

-Yenilerinin ne zaman yaratıldığını *biliyorum* ve sanırım sen bir canavar olabilirsin... ama kafanı ezip kalbini yesem bile öleceğinden şüpheliyim."

"Ben bir ölümsüzüm."

Kurt Kral'ın başı ellerinin arasındaydı. "Cankurtaran yine saldırıyor. Sanki ilk ölümsüz Kingman'ı öldürmek zaten imkânsız değilmiş gibi. Şimdi uğraşmamız gereken bir tane daha var." Tereddüt etti. "Sonuna kadar gitmeye hazır olmadığın bir savaşa katılma, Michael."

Başımı kaldırdım, ait olduğu yere geri koydum ve sanki tüm kas, kemik ve deri kendisiyle yeniden bağlantı kurmuş gibi hissettim. "Sözlerimi, dünyaya verdiğim sözler gibi tenime yazılmış kabul edin. Tereddüt etmeyeceğim ve kız kardeşimi borcundan kurtaracağım."

"Gördüğüm zaman
inanacağım." "Korkma.
İnanacaksın."

"Siz Kingman geçmişte de bana yalan söylediniz. Bunun da farklı olacağından şüpheliyim." Yan tarafına kan tükürdü. "O deniz fenerinde. İstedığın kadar konuş ama işin bittiğinde onu bir daha göremeyeceksin. Hikâyemiz daha yeni başlıyor ve planlarımı bozmana izin vermeyeceğim."

Ona tek tek selam verdim ve deniz fenerine doğru yürüdüm. Konuşmamız sona ermişti. O dünyayı perde arkasından kontrol etmeye çalışan bir ölümsüzdü, bense bir dünya yıkıcısıydım. Asla aynı fikirde olmayacaktık. Bunu saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

Gwen deniz fenerinin önünde, kollarını açmış, yüzünde bir gülümsemeyle beni bekliyordu. "Merhaba Michael. Beni özledin mi?"

Ona doğru koştum ve sıkıca sarıldım. "Seni çok özledim."

Gözyaşları yüzümden akmaya başladı, sıcak ve acı vericiydi ve kendimi hiç o anki kadar insan hissetmemiştim. Evde olmayı arzuluyordum. Sevdiklerimle birlikte olmayı.

Ve birkaç gün içinde ölüme doğru yürüyor olmamak için.

GÜNDOĞUMUNU KOVALAMAK

Gwen ve ben gece boyunca konuştuk, yıldızlar çekilmeye başlayıp Alphonse Gwen'i götürmek için geri dönene kadar huzurun ve birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkardık. Ona sıkıca sarıldım, bu sevgi ve öfke dolu anı asla unutmayacağımdan emin oldum. Onu eve getirmenin bir yolunu bulacaktım. Gözyaşlarını tutmak için elinden geleni yaparken o da bana güçlü bir sarılmayla karşılık verdi. Ayrıldığımızda, "Birbirimizi tekrar göreceğiz" dedim.

"Yapacağız," dedi boyalı bir gülümsemeye. Wolven King, Yeni Dracon Şehri'ne bir gözyaşı açtı - başkentin ünlü dişli ve çan esintili mimarisi ve renk düzeni kusursuzdu - ve içinden geçti. Gwen bana son bir kez baktı ve "Sakın ölmeye kalkma, tamam mı?" dedi.

Gerçekten gülümsedim. "Gerçekten seni böyle bırakıp gideceğimi mi sanıyorsun?" "Bırakmayacağını biliyorum."

Sonra Gwen yırtıktan içeri adımını attı ve yırtığın kapanışını izledim, paslı metal parçaları etrafıma yağmur gibi yağarken, bir zamanlar kız kardeşimin olduğu yerde birbirimizi tekrar göreceğimizi umarak oyalandım. Geri dönmeyeceği belli olduktan sonra, bu dünyanın güzelliğine hayran kalarak sahilden güneşin doğuşunu izledim. Naomi sürünerek yanıma oturdu. Başını omzuma yasladı.

"Gwen'i gördün mü?"

Başımı salladım. "Alphonse ile birlikte gitti. Yine de bana elinden geldiğince bilgi ve yardım verdi."

"Angelo ve Dark'ı durdurmak için yeterli mi?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Muhtemelen yaptığım her şeyi biliyorlar." "O zaman pes mi ediyoruz?"

Dirençli elimle bir avuç kum aldım ve sıkıca tuttum. Ama o zaman bile, bazıları çatlaklardan kaçtı. "Sanırım onları durdurmak için bir planım var. Karmaşık ama bize bir şans verebilir."

"Kulağa hoş geliyor. Ölüm garanti mi?"

"Sadece benim için," dedim gülümseyerek.

Naomi beni yanımdan bıçakladı. "Pislik. Plan nedir?"

Uçurumu işaret ettim. "Önce Vargo'ya gitmeliyiz. Düğünü durduracaksak oraya deniz yoluyla ulaşmak çok uzak, bu yüzden Abyss Walking'i kullanacağız. İkinci Wolven Kralı bu konuda bize yardımcı olacaktır."

"Fiyatı ucuz olmayacak."

"Asla öyle değildir." Nefes verdim. "Sonra işin kolay kısmı geliyor: Vargo'yu işgal edeceğiz, paralı askerlerden oluşan bir orduyla savaşacağız, Serena'yı kurtaracağız ve Angelo ile Dark'ı durduracağız."

"Hala nasıl olduğunu duymayı bekliyorum."

"Angelo ve Dark combined benim hakkımda her şeyi biliyor. Bulabileceğim her şeye karşı hazırlıklı olacaklar... bu yüzden... onları daha az tahmin edilebilir biriyle dövüştüreceğim." Gülümsedim. "Muhtemelen unuttukları biriyle."

"Serena," diye nefes aldı

Naomi. "Kesinlikle."

Naomi başını benden yana çevirdi. "Planında daha fazlası var, değil mi?" "Evet." Tereddüt ettim. "Sana güvenmediğimden değil. Çünkü-"

"Çünkü seni öldürmelerine izin vereceksin. Kazandıklarını düşünmelerini ve rehavete kapılmalarını sağla. Tıpkı Kral Isaac'e olduğu gibi. Angelo'nun savunmasız olduğu tek zaman buydu."

"Daha fazla bağırış bekliyordum."

Bana ters ters baktı. "Kendimi tutuyorum çünkü planının ikinci kısmı Serena'nın kapıdan geçmesini, Angelo ve Dark'ı yenmesini ve seni geri getirmek için ne yapacaklarsa yapmalarını sağlamak olmalı, değil mi?"

"Gerçekçi olmak gerekirse," dedim kuma bir kare çizerek, "ölüme meydan okumanın gerçeklikten öbür dünyaya gitmek anlamına geldiğini biliyoruz" - bunu temsil etmek için bir üçgen çizdim

-"ve geri. Angelo'nun amacı yaşam ve ölüm arasındaki kiliseye ulaşmaktır" -bir daire bunu temsil eder- "böylece Katherine'i hayata geri çalabilir."

Boğazımı temizledim. "Planım öbür dünyadan kiliseye gitmek. Yani, ölüme meydan okuyamama ihtimaline karşı... Gecikeceğim ve belki Serena'nın Angelo ve Dark'ı durdurmasına yardım edeceğim."

"Delilik," dedi Naomi. "Ya ölür ve geri gelirsün, ölür ve gerçekten ölürsün ya da ölür ve Serena'nın seni hayata döndürmesine yardım etmek için kiliseye izinsiz girmeye çalışırsın."

"Hemen hemen."

"Sana ne kadar aptal olduğunu söylemiş miydim? Neden her kararın seni şehit olmaya götürüyor? Beynin kalıcı olarak mı bozuldu?"

"Başka bir çözümünüz var mı? Dark'ı adil bir şekilde yenebileceğimize inancım yok. Tüm Regal Şirketi, Papa Noble, Jay Prince, Adreann ve Emelia bir yana."

Güneşin ilk ışıkları ufukta belirip yıldızlar kaybolurken Naomi bana daha da yaklaştı. "Ya işe yaramazsa? Ya Serena seni geri getiremezse?"

"O zaman zamanın geldiğinde seni öbür dünyada karşılayacağım." "Böyle olmak zorunda değil."

"Biliyorum. Ama öyle."

"Seninle tanıştığım için mutluyum, Michael. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Kolumu ona doladım. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Beni neredeyse vurduğuna inanabiliyor musun?"

"Sanki hâlâ her gün bunu istemiyormuşum gibi konuşuyorsun." "Şey... bazı şeyler aynı kaldığında daha iyidir."

Birlikte sessizlik içinde oturduk, her şeyi içimize çektik. Ama sonunda, tenim ısınmaya başladığında, "Yakında gitmemiz gerekiyor mu?" diye sordu.

"Hayır, istediğimiz kadar kalabiliriz. Son bir gün barış." "Güzel."

Daha yakına kıvrıldı. "Hiç bitmeyen bir geceye."

"Ve hiç gelmeyen bir sabah."

UMUTSUZLUĞUN ÇILGINLIĞI

Dört gün içinde Fabrikasyon'un nasıl işlediğini öğrenmek için insanlığımı bir kenara bıraktım.

Ölüm ve ben yakında yeniden bir araya gelecektik, bu yüzden yazdığım her kelimenin son kelimem olabileceğini bilerek çalıştım. Naomi beni daha mantıklı yapmaya çalıştı. Vargo'ya döndüğümüzde öleceğimden daha az emin olmamı sağlamaya çalıştı. Ama Hollow'da büyümüş bir adam olarak, bir yalan duyduğumda anlıyordum. En azından onunki bir amaç uğrunaydı. O böyle nazık biriydi.

Bu ölümsüz bedenim - artık onu kabul etmiş ve benimsemiştim -İmkansızı başarmamı sağladı. Yemek yemek ve su içmek başıma bela oldu, bu yüzden gerekmedikçe kan akıtmaya, deney yapmaya ve büyü çalışmaya odaklandım. Uyumaktan da vazgeçtim ama sadece anılarımı kaybetmemek için. Ölümsüzlerin oyununu oynayacak vaktim yoktu, bu yüzden değiştirdim. Uyumazsam anılarımı kaybedemezdim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ölümsüzlüğün bile sınırlamaları vardı, özellikle de ne kadar çabuk iyileşebileceğim konusunda. Çok fazla kan kaybetmek, eritilmiş şeker çubukları veya kahverengi tereyağı sosuna batırılmış bir şey gibi mide bulandırıcı tatlı bir şey yiyene kadar başımın ağrmasına ve hafif mide bulantısına neden oldu. Kayıp gözüm ve kolum

uzuvların yeniden büyümeyeceğini, ancak ayrılan iki uç bir araya getirilirse kendilerini yeniden bağlayacaklarını söyledi. Sol serçe parmağım hipotezimi doğrulayan asil bir savaşçı olmuştu.

Belirli Fabrikasyonları yaratmak için kanı karıştırmak öfke ve sevgi içinde bir egzersizdi. Orbis ve Machina Şirketleri sayesinde tüm temel uzmanlıklara erişimim vardı. Dark ve Angelo'yu durdurabilecek bir güç bulana kadar kan karıştırarak birkaç gün içinde yaklaşık yüz yeni Fabrikatör yarattım. Favorilerimden bazıları şunlardı:

Ateş ve 1re ışığı yarattı.

Ateş ve duman zehir yarattı.

Karanlık ve Fabrikatör olmayan birinin kanı sıfırlanmayı yarattı. Aydınlık ve karanlık ya aydınlığı ya da karanlığı yarattı.

Buz ve 1re suyu yarattı.

Rüzgâr ve şimşek yarattı.

O dört gün boyunca keşfettiğim yüzlerce başka olasılık vardı. Angelo ve Dark'ı yenmek için en sonunda seçtiğim kombinasyon karanlık ve yokluk kombinasyonuydu. Bu kombinasyona sahip sadece üç şişe vardı - ilk testimi alan şanslı paralı asker bir anda kendini Machina Şirketi'ndeki diğer paralı askerlerin grup kaptanı olarak buldu - ve Naomi ve ben birer tane tuttuk. Çünkü ben öldükten sonra... bu şişelerden birinin Serena'ya teslim edilmesi gerekiyordu. Aksi takdirde planımın hiçbir şansı yoktu.

Diğer büyü türleriyle yapabildiğim kadarını yaptım. Ama temelde Başbüyücü doğruyu söylüyordu. Her şey onu nasıl kullandıkları etrafında dönüyordu. Fabrikatörler uzmanlıklarını yaratırlardı. Dokumacılar uzmanlıklarını manipüle ederdi. Spellborn'lar Fabrikatörlerin ve Dokumacıların güçlerinin yanı sıra kendi uzmanlıklarına dönüşme yeteneğine de sahipti. Abyss Walkers maddeleri hareket ettirebilir. Doyumsuzlar maddeleri yok edebilir. Yama İşçileri maddeleri değiştirir veya çıkarır. Simyacılar ise maddeleri başka bir şeyin içine dahil edebiliyordu.

Yedi farklı büyü türü, ayın yedi ana parçasıyla eşleşiyor. Kendime yazdığım bir önceki mektupta aya bakmayı bırakmamı söylemiştim. Bir gece yıldızlara bakarak ne öğrenmiş olabileceğime dair üç tahmin. İlk başta nasıl öğrendiğimi ya da neden unuttuğumu hâlâ anlamamıştım-

Belki de neden ölümün kapısında olduğumu ve iyileşmek için Domet'in evine getirildiğimi açıklayan kayıp anılarda - ama bu ayrıntıların artık önemi yoktu. Tüm gerçekleri öğrenecek zamanım kalmamıştı. Diğerleri bensiz devam etmek zorunda kalacaktı.

Naomi'ye uçuruma giden yolculukta uyuyacağımı söyledim ama onun yerine yazdım. Elimden geldiğince hızlı ve çok yazdım. Büyü hakkındaki bu cehalet çağını da beraberimde götürüyordum. Bir daha asla Doğu Yakası'nda bir sihir okulu olmadığı için sınırlarını anıları pahasına test etmek zorunda kalan bir çocuk olmayacaktı. Bu bilgi herkes için erişilebilir olacaktı. Ve belki de bu yaptığım tüm kötülüklerin kefaretinin ödemesi yetecekti.

Cassia demir attığında ve Naomi beni aramaya geldiğinde zamanım dolmuştu.

Sözleri tatlı ve dikkatliydi.

"Buradayız," dedi. "Uçurumu geçip bizi Vargo'ya götürüp götüremeyeceğini görmenin zamanı geldi."

ABYSSWALKER

Sebastian ve Orbis Şirketi başarılı olmamı ya da sonsuza dek yok olmamı beklerken, uçurumun üzerinde asılı duran ince kara şeridinde yürüdüm. Geçen sefer beni geri iten kara rüzgâr bugün hafif bir esintiden başka bir şey değildi. Ama diğer tarafa doğru ilerledikçe sis o kadar yoğunlaşıyordu ki, iskelet elimi kullanarak onu duman gibi yüzümden uzaklaştırmak zorunda kalıyordum. Ve bir kez içine daldığımda *Freedioso*'yu gözden kaybettim. Her nereye gidiyorsam... oraya yalnız gidiyordum.

Yolum yavaşça kıvrılmaya ve kenarlardan bir spiral gibi uçuruma doğru inmeye başladı. Şelalelerden yanlara doğru su fışkırıyor, patika kayalıktan büyümüş otlara dönüşüyor, otlar ve otlar uyluklarıma kadar geliyordu. Ayaklarım ağrıyana, vücudum ter içinde kalana ve güneş ışığı beni çoktan terk edene kadar yürüdüm, yürüdüm. Sadece Hollow'da gördüklerime benzeyen garip yeşil kristaller yolumu aydınlatıyor ve beni devasa bir demir kapıya yönlendiriyordu.

İçeri sızmam için yeterince büyük bir açıklık oluşana kadar tüm gücümle ittim. Ve içeri girdiğimde, sanki bilinmeyen bir güç tarafından çekiliyormuşum gibi kapandı. Siyah duvarlar damarlara benzeyen parlak kırmızı ağlarla kaplıydı, Roor ise üzerine altın glifler kazınmış lekesiz bir beyazdı.

Tavandan buz sarkıtları gibi sarkan kırık demir zincirler, onlara dokunmasam bile ne zaman ileri doğru bir adım atsam tıkırdıyordu.

"Hoş geldin Omari Torda," diye gürledi derinden gelen bir ses. "Bu salonları şerefleştirmeni uzun zamandır bekliyordum. Umarım burada olmaktan keyif alırsın." Güldü. "Çünkü kapana kısıldık."

Kendimi çelikleştirmek için derin bir nefes aldım ve sonra devam ettim.

Koridor, binlerce koltuğu olan bir amfitiyatroya açılıyordu. Her biri, bir dokunuşa parçalanacak kadar kırılğan görünen obsidyen bir iskelet tarafından işgal edilmişti. Roor camdı ve etrafımızın suyla çevrili olduğunu gösteriyordu. Üç korkunç deniz yarattığı altımızda daireler çizerek yüzüyordu. Adalardan daha büyük, daha önce gördüğüm her şeyden daha fazla dişi, dokunacı ve gözü olan şeyler. Devler. Ölümsüz canavarların son grubu. Müttefik olarak mı yoksa gardiyan olarak mı buradaydılar?

Ana merdivenlerden aşağı, en alttaki heybetli tahta doğru yürüdüm. Altındaki toprakta bir çatlak açılsa hareket etmeyecek kadar zincirlerle kaplıydı. Ama bu mantıklıydı. Hapishanelerin güvenli olması gerekirdi. Bu da bir Wolven Kralı için inşa edilmişti.

Tahtta oturan adam zamanın kendisinden daha yaşlıydı. Giysileri yırtık pırtıktı, cildi buruşuk ve güneş lekeliydi, kasları erimişti ve uzun gri sakalı onu örme bir atkı gibi sarıyordu. Yine de gözleri parlak ve altın sarısıydı ve sesi gök gürültüsü kadar heybetliydi. Konuştuğunda bütün oda sarsılırdı.

"Sen Omari Torda değilsin," diye başladı adam. "Sen kimsin?"

Dik durdum. "Sesimi tanımadın mı? Ben Michael Kingman."

"Bir Kral'ın adamı mı?" Adam kaşlarını çatı. "Senin ataların tahtımı çaldı ve beni buraya kapatmaya yardım etti. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Sen bir Wolven Kralısın,"

dedim. "Evet. Hangisi olduğunu biliyor musun?"

Zarack'tı ama egosunun daha fazla büyümesine izin vermemek daha iyi görünüyordu, bu yüzden başımı salladım, cahil gibi davrandım. Omari aracılığıyla yaptığımız konuşmalardan beni hatırlamadığı belliydi. Fiziksel kısıtlamalarının yanı sıra hafıza sorunları da mı vardı? Belki de Domet'in kız kardeşini öldüren oydu. Hapishanesi Alphonse'unkinden daha kötü görünüyordu.

"İsimlerimiz tarihten silindi mi?"

"Bu topraklarda bıraktığınız izler dışında hükümdarlığınızla ilgili hiçbir şey kalmadı." Gözlerinin içine baktım. "Ve onlar bile zamanla iyileşecek."

"Şüpheli," dedi. "Ama sizi aydınlatmama izin verin. Ben Zarack, bu dünyanın ikinci kardeşi ve gerçek kralıyım. Bana pek çok şey denildi -savaş tanrısı, kan ve demir kralı, tuz imparatoru, büyük olan, -"

"Umurunda gibi mi görünüyorsunuz?" Sözünü kestim. "Bunların hepsi olabilirsin, ama şimdi zincirlenmiş ve esaret altında tutuluyorsun. Dayak yedin ve söyleyeceğin hiçbir şey seni tam bir ezikten başka bir şey olarak görmemi sağlamayacak."

Zarack kahkahalarla uludu ve etrafımızdaki tüm obsidyen iskeletler ürkütücü bir orkestra gibi ona katıldı. İskelet ordusu koltuklarının üzerinde ayağa kalkıp dans etti ve bana müstehcen hareketler yaptı. Sadece Wolven King durduğunda durdular. Tekrar oturduklarında, çoğunun elinde silah olduğunu ve her an savaşmaya hazır olduklarını fark ettim.

"Bana şunu hatırlatıyorsun-" Sözleri dudaklarının hareketinden başka bir şey değildi. "Ah, ne kadar kabayım. İsimlerini duyamıyorsun. Ne utanç verici."

"Kimden bahsediyorsun?" Düşünmeden sordum. "Sana o gözleri veren kişiden."

"İlk Kingman mı?"

"Onlara böyle mi diyorsun?" Zarack kıkırdadı. "Ne kadar büyüleyici. Bu dünyada isimleri ya da kimlikleri kalmasa bile... mirasları yaşamaya devam ediyor. Ama sanırım bizimki de öyle? Söyle bakalım. Tahtımı çalan gaspçı köylünün hikâyelerini anlatır mısın?"

"Adrian mı?" Zarack'ın yüzü bu isim karşısında düştü. "Evet, öyle. Biz ona kurtarıcı diyoruz. Eğer o olmasaydı, sizden kalan her iz yok olacaktı. Sen tarihimizde sadece bir dipnotsun."

"Şimdilik." İnce parmaklarını acayip uzun tırnaklarıyla tahtın üzerine vurdu. "Ama tarihin tekerrürden ibaret bir yolu vardır. Ve eğer siz buradaysanız, benim tutsaklık sürem de sona eriyor demektir."

"Seni serbest bırakacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Ama eğer buradaysan, muhtemelen onu kurtarmak için Omari'yle yer değiştirmişsindir." Onu bağlayan zincirlerden birini salladı. "Çünkü

içinde bulunduğum durumdan dolayı, alışık olduğumdan daha sinsi yöntemler denemek zorunda kaldım. Yine de özgürlüğüme hazırlanmak için bir ordu kurdum. Eğer istersen seni özgür bırakırım... ama fiyatım ucuz olmayacak." İki 1nger kaldırdı. "Ya da kardeşlerim geri döndü ve onlarla savaşmak için yardımınıza ihtiyacın var."

"Bu kadar yaşlı birinin bu kadar kibirli olduğunu görmek şaşırtıcı. Bin yıl sonra biraz alçakgönüllülük öğreneceğini düşünürsün. Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir sebep yok."

Zarack kendini beğenmiş bir kedi gibi bana baktı. "O zaman neden buradasın?" "Beni ve gemimi Abyss Walking üzerinden Vargo'ya göndermeni istiyorum." "Hepsi bu mu?"

"İşte bu kadar."

"Ne kadar sıkıcı," dedi Zarack. "Gerçek bir kraliyet ailesinin huzurundasın ve tek istediğin karşıya geçmek mi? Dünyayı fethetmenize yardım edebilirim."

"Dünyayı istemiyorum," dedim. "O zaman ne istiyorsun?"

Serena'yı kurtarmak için. Ama gerçeği söylemek yerine, "İntikam" dedim. Dışarıda borçlu olduğum bir adam var ve bunu kanla ödemeyi planlıyorum."

Zarack zincirleriyle birlikte olabildiğince öne eğildi. "İntikam ve kan benim enstrümanlarımdır. Beni serbest bırakırsanız düşmanlarınızı küle çevirebilirim."

"Hiç şansın yok."

Zarack, "İyi ki bu konuda başka bir seçeneğiniz yok," dedi. Tahtındaki zincirler şingırdadı. "Burayı terk eden insanların neden hiç hesabı yok biliyor musunuz? Çünkü buradan ayrılmanın bir bedeli var. Herkesin ödemesi gereken bir bedel, ama neyse ki... seçebileceğiniz iki bedel var. Biri beni serbest bırakmak."

"Hâlâ olmuyor."

"-ve diğeri de dünyadan silinecek." Tüylerim diken diken oldu. "Ne?"

Zarack solundaki büyük bir çatlağı işaret etti. "Çıkış orası. Ama burası lanetli. Kardeşlerim benden hiçbir iz kalmaması gerektiğine kararlıydı ve insanların eninde sonunda bana rastlayacaklarını biliyorlardı, bu yüzden çözümleri buydu. Benimle karşılaşan herkes dünyadan silinir. Anneleri, babaları, erkek ve kız kardeşleri ve sevgilileri onları unutacak. İsimleri sanki

hiç doğmamışlar gibi tarih kitaplarından silinecek."

"Ah," dedim.

"Ah' mı? Tüm söyleyeceğin bu mu? Sanırım bu bir şok olmalı. Ama dediğim gibi, bir seçeneğin var. Beni serbest bırak. Zincirlerimi kırıp beni özgür bırakırsan silinmezsin. Sana karşı çıkanların hepsinin-"

Bir şeyler

mırıldandım. "Ne

dedin sen?"

"Mirasımı unut," diye daha yüksek sesle tekrarladım.

"Ne? Sen Kral'ın adamısın! Koruman gereken bir mirasın var! Atalarını hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?"

"Atalarımı sikeyim! Onlar öldü ve ben yaşıyorum! Benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değil." Başımı kaldırdım ve nihayet dünyadaki yerimden memnun olduğumu hissettim. "Adımı alın ve ailemdaki yerimi elimden alın. Beni hiç kimse yapın ve dünyada evim olmadan dolaşmaya zorlayın. Ben daha önemli bir şey buldum." Kurt Kral'a gülümsedim. "Güzel bir kadına aşığım. Aptallığımı yüzüme vuracak, beni terk etmeyecek gerçek dostlarım var. Ejderhaları öldürdüm, şehirleri yıktım ve sevgilimin anılarını geri getirmek için Yeniden Doğan Titan'a tırmandım. Ben Michael Kingman'ım, ama aynı zamanda Michael Orbis'im. Soyadım beni tanımlamıyor ve dünyadaki yerimi kaybetme korkusuyla seni özgür bırakmayacağım. Çünkü sevdiklerim içinde olduğu sürece... Onların yanında her zaman bir yerim olacak."

"Ne kadar dokunaklı," dedi Zarack. "Ama bu fırsat için çok uzun süre bekledim." Parmaklarını şıklattı. "Eğer bunu isteyerek yapmayacaksan, o zaman seni zorlarım."

İskelet ordusu bana doğru koşup silahlarını sallarken sıcaklığımın bedenimi kaplamasına izin verdim. Zincirlerinin sihirli bir şekilde bağlı olması ihtimaline karşı tüm odayı etkisiz hale getirmek çok riskliydi. Ama yolculuğumuz sırasında bulduğum dikenli sırtlı deniz kestanelerini hatırladım ve zihnimde nullification sıcaklığımla bir tane kopyaladım. Sonra sırtımdaki dikenleri dışa doğru uzatarak yanıma yaklaşan her iskelete sapladım. Ordusu, taşa çarpan kemiklerin senfonisi içinde önünde parçalandı. Sonra sadece ben ve bu Kurt Kral kaldık.

"Dünya seni hatırlamayacak," diye lanetledi Kurt Kral. "Unutulacaksın. Gitmek istediğin yolun bu olduğuna emin misin?"

Ellerimi ceplerime soktum ve ordusundan geriye kalanların üzerinden geçerek duvardaki çatlağa doğru yürüdüm. "Michael Kingman'ın iyi bir hayatı vardı ama herkes eninde sonunda ölür."

"Öyle olsun." Kurt Kral elini kaldırdı ve avucunda yoğunlaştırılmış bir kırmızı ışık topu oluşmaya başladı. Mükemmel bir yuvarlak haline geldiğinde Zarack onu göğsüne dayadı. "Dünya uyurken siz tarihten teker teker silineceksiniz. Uyandığında, senden hiçbir iz kalmayacak. Adın rüzgârda kül olacak ve sevdiklerin sana baktığında görecekleri tek şey bir yabancı olacak. Birisi olma şansın vardı, ama şimdi *hiçbir şey* olacaksın."

"Anlamıyor musun?" diye sordum. "Ben her zaman hiç kimseydim, ama sadece bu

Bir kez olsun, olmak istediğim adam olabilirim. Ve olmak istediğim adam da sevgilisinin yanında."

"O da seni unutacak."

"Yapacağını biliyorum. Ama biz birbirimize bağlıyız. İster bir gün, ister bir yıl, isterse bir yüzyıl sürsün, birbirimize geri dönmenin bir yolunu bulacağız. Yeni bir isim, yeni bir yüz ya da yeni bir kişiliğe sahip olsam bile, o her zaman hayatımın aşkı olacak." Daha sessiz, "Umarım onun olma şansına sahip olurum" diye ekledim.

"Güle güle, Michael Kingman. Hatırlanmayacaksın."

Ve hayatımda ilk kez, bu sözler bir lanetten ziyade bir lütuf gibi geldi.

Işık etrafımda parıldadı, bedenimi alev almış gibi ısıttı ve sonra kendimi *Freedioso'nun* güvertesinde buldum. Yeniden Doğan Titan artık ufukta görünmüyordu ve ben biliyordum-

"Michael!" Cassia çığlık atarak beni yakındaki korkuluklara çarptı. Herkes çılgına dönmüştü ve rüzgâr sanki bir tayfunun ortasındaymışız gibi uğulduyordu. "Ne yaptın sen?"

Boynumu bükerek geminin yan tarafına baktım. Her şeyi gökyüzünden gördüğümü fark ettiğimde midemde bir sancı hissettim. Vargo'ya doğru alçalıyorduk. Wolven King bizi körfeze değil de şehrin üzerine bırakmış olmalıydı.

Bazen gerçekten daha spesifik olmam gerekiyordu.

MICHAEL KINGMAN'IN SON ÖLÜM GÜNÜ

Vargo'nun üzerinde gökyüzünden düştük, geminin dibindeki tahtalar çatırdıyor ve etrafımızda yukarı doğru yükseliyordu. Yelkenler ve direkler kırıldı ve Celona'nın parçaları gibi şehrin bir yerine düştü. Güvertenin altındaki mürettebat ellerinde silahlar, scaro ve bir iki kahkaha ile yukarı koştu. Gemimiz düşüşten kurtulamazdı ama şanslıysak kurtulabilirdik. Cassia beni boğmaya çalışıyordu. Beni *gerçekten* öldürebilecek gibi değildi ama bunu ona söylemek muhtemelen onu daha da kızdıracaktı.

"Seni aşağılık pislik!" Cassia çığlık attı, elleri boynumdaydı. Titus ve Alexis onu çekmeye çalışıyorlardı. Naomi sırtında bir akıl hastanesinin ömür boyu misafiri gibi kıkırdıyordu. Kalp Kırın'dan ve Yeniden Doğan Titan'a yaptığımız yolculuktan sonra artık hiçbir şeyin onu korkuttuğundan şüpheliydim. "Ne yaptığının farkında mısın? Gemimi mahvettin ve hepimizi öldürdün!"

Boğazımda bu kadar baskı varken konuşmak mümkün değildi ve bana merhamet göstereceğini umuyordum. Wolven King'in bizi bırakacağını bilmiyordum.

Vargo'nun üstünde, ama muhtemelen ona ihanet etmeden önce şartlar hakkında daha net olmalıydım. Bir dahaki sefere yaşayıp öğrenmekten başka yapacak bir şey yok.

"Cassia! Dur!" Alexis yalvardı. Cassia'ya sarılmış, onu ayağa kaldırmaya çalışıyordu. "Bu düşüşten nasıl kurtulacağımızı bulmalıyız! Sonra canını yakarız!"

"Önce dava açtı," dedi. "O benim gemimi öldürdü! Ve bedelini kanla ödeyecek."

Tai üst güverteden aşağı indi, ölümümüze düşmekte olduğumuz gerçeğinden habersizdi. "Cassia, bırak onu. Alexis haklı. Bu düşüşten kurtulduktan sonra ona zarar ver. İstersen onu kısmen boğmana bile yardım ederim."

"Tamam!" Beni itti ve Titus, Alexis ve ben birlikte güverteye düştük. "Bundan nasıl kurtulacağız?"

Otto bakışlarını hızla yaklaşan zeminden ayırarak, "Ben hallederim," dedi. "Alt güvertelerdeki her şeyin yok edileceğini varsaymak güvenli olur. Herkes silahlarını ve değerli eşyalarını aldı mı?"

Cassia'nın tayfası gibi etrafımdaki tüm paralı askerler de başlarını salladı. Bazılarının elinde çeşitli tarz ve koşullarda silahlar vardı; paslanmış uzun kılıçlar, değerli taşlarla dolu baltalar, kırık mızraklar ve adını bile tam olarak bilmediğim daha egzotik silahlar. Nonna'nın bir ucunda ağırlık olan bir orak ve zinciri vardı, Jade ise kaplan pençesine benzeyen bıçakları olan metal eldivenler takıyordu. Titus son zamanlarda kullandığı et satırı ve her şeyi kesmek için kullanılabilecek büyüklükte bir bıçak dışında silahsızdı. Gael'in göğsünde barut şişelerinden oluşan bir kuşak, Tai'nin bir elinde palası, diğerinde çift namlulu Rintlock tabancası, Imani'nin kırık mızrakları, Alexis'in tabancaları ve Cassia'nın üzerinde bir kuyumcunun ağzını sulandıracak kadar çok patlayıcı mücevher vardı. Naomi bir ara tekmeden çaldığı kılıcı savaş çığlığı atmak üzere olan bir Thebian gibi havaya kaldırırken, Sebastian Vargo'daki tüm taş heykellere emirlerini yerine getirmelerini emretmek için kalan Inger'larından hangisini kıracağını tartışıyordu.

Otto güvertenin ortasına doğru ilerledi, ellerini nefes alma taklidi yapar gibi kullandı ve sonra çok yumuşak bir sesle, "Kimse sözümü kesemez. Sen hariç Naomi. Eğer beni düzeltmen gerekiyorsa, bunu kendi takdirine göre yap. Yalnızca rüzgâra binenlerimiz Rying ve splatting arasındaki farkı

anlayacaktır."

Naomi kılıcını indirdi, daha önce hiç konuşmadığı bir paralı askerin kendisine bu kadar güvenmesi karşısında biraz şaşırmıştı ama yine de başıyla onayladı.

Otto nefesini verdi ve ardından geminin altında bir kasırga yarattı. Ani bir sarsıntı oldu, çoğumuz dengemizi kaybettik ve bulabildiğimiz en yakın şeye tutunduk - halatlar, ahşap korkuluklar, sağlam görünen ne varsa - ve Otto ellerini denizi kontrol etmeye çalışan bir dövüş sanatçısı gibi havada hareket ettirirken tutunduk. Yere yaklaştıkça kasırga yavaşça küçüldü, hızımızı azalttı ve bizi kasabanın içine doğru çekti. İki binanın üzerine düşüp onları temellerinden başka bir şeye dönüştürmeden hemen önce. Hepimiz yönümüzü bulmaya çalışırken, etrafımızdan çığlıklar yükseliyor, insanlar sanki biz gelmeden önce Vargo'yu harap eden diğer tüm ay parçaları ya da ejderhalardan daha kötüymüşüz gibi yıkımdan kaçıyorlardı. Geminin ana güvertesinin altındaki hiçbir şey sağlam kalmamıştı.

Biz toparlanırken Regal Bölüğü dört bir yanımızı sardı. Biz belki bir elli kişiydik -Mercenaries ve Cassia'nın mürettebatı dahil- Regal Bölüğü ise binin üzerindeydi. Daha fazla değilse bile. Sadece Sebastian'ın taş heykelleri olasılıkları eşitleyebilirdi.

Noble Baba iniş noktamıza en yakın çatıdan çıktı, böylece bize bakabildi. Mor gözleri sabah güneşinin ışığında parlıyordu. Soylu kardeşlerinden hiçbiri yanında değildi, yüz­süz ve alakasız paralı askerler onu sıralıyordu. Ama çocuklarının itibarını taşımasalar bile, hepsi bilinçli hale getirilmiş kâbuslardı.

"Tai!" Papa Noble böğürdü. "Bu şekilde karşılaşmak ne büyük talihsizlik."

Orbis Şirketi'nin lideri rakibinin bakışlarına karşılık verdi. "Gerçekten mi? Beni bilirsiniz. Her zaman iyi bir dövüşü severim. Bugünlerde beni eğlendiren tek şey bu."

"Dış denize seyahat etmekten ve ailenizi bulmaktan vaz mı geçtiniz?"

"Hayır, yapmadım. Yine de bir gün yapacağım. Ama önce bitirmemiz gereken bir gece var gibi görünüyor." Tai mürettebattan birine skarolarından bir yudum almasına izin vermesini işaret etti. İsteyerek verdiler ama tek bir yudum değil, uzun süre devam eden bir yudumdu bu. Geçirdi ve sonra boş şişeyi bir kenara fırlattı. "Eğer istemiyorsanız bunu yapmak zorunda değiliz. Barışçıl bir şekilde çekip gittiğim için kendimi kötü hissetmeyeceğim. Şirketlerimiz savaşa girmenin iş için kötü olacağını biliyor."

"Bunun barışçıl bir şekilde sona ermesinin tek yolu geri adım atmanız ve çekip gitmenizdir," dedi Papa. "İçinizden biri saraya doğru tek bir adım atarsa, bu sokaklar kıpkırmızı olur."

"Eğer savaşırsak Dünyadüşmanlar bize çok kızacak."

"Şirketler arası barış kavramları idealist." Babam Nonna'ya doğru baktı. "Tarihçi, en büyük on beş paralı asker şirketinden ikisi en son ne zaman birbiriyle savaştı?"

Gözlerini hiç kırpmayan yaşlı kadın sanki eski bir parşömenden okuyormuşçasına cevapları sıraladı. "Regal Bölüğü ve Bin Bıçak, parçalandıktan sonra 71G yılında Zehirli Göl Savaşı'nda savaştı. Regal Bölüğü galip geldi, ancak kasabın faturası kırk üç bine ulaştı. Bunların otuz bini sivildi. Bin Bıçak'tan hiçbirisi hayatta kalamadı ve göldeki iki kasaba bir daha asla toparlanamadı. Noble Baba'nın büyük büyük büyükannesi o sırada Regal Bölüğü'nün lideriydi. Kendisi Çürük Dilli olarak hatırlanırdı."

Papa Noble çatının kenarında volta atıyordu. "Görünüşe göre tarih benim tarafımda, Tai. Bunu yapmak istediğine emin misin? Eğer yaparsan başka bir felaket öngörüyorum."

Tai parmak eklemlerini kırdı.

"Seninle bir anlaşma yapalım, Tai. Kingman'ı bana ver ve çekip gidelim. Tarih bugünü hatırlamayacak ve şirketinizle, zayıflığınızla, utancınızla ya da tamamen yok oluşunuzla ilişkilendirmeyecek."

"Oh, çok yaklaştın," diye alay etti Tai. Kılıcını Papa Noble'a doğrulttu. "O küçük pislik bizim. Kısa bir süre önce haklara sahip tam bir Paralı Asker seçildi ve isterse adımızı alma fırsatına sahip oldu. Seçimleri hoşumuza gitse de gitmese de o artık ailemizden biri."

"Çok az tanıdığın biri için ölür müsün?"

"Hayır, ama onun için öldürürüm."

"Ne kadar utanç verici." Papa Noble elini kaldırdı, etrafında gök gürlerken avucuna şimşek çaktı. Elllerinde çatırdayan iki elli bir savaş baltasına dönüştü. Papa Noble bir Yıldırım Dokuyucusu olmalıydı. "Savaş o zaman."

"Savaş bu," diye tekrarladı Tai. "Hazırlık olarak şehri boşaltmaya başladınız mı?"

Papa Noble başını salladı. "Bu mahallenin çoğu terk edildi ve paralı askerlerim şehrin geri kalanının boşaltılmasına yardım ediyor. Saraya giden yol boş ama mümkünse rıhtımdan uzak dursak iyi olur. Bazı mürettebat limanda kaldı."

"Bir Paralı Askerin ne kadar yıkıcı olabileceğini bilmiyorlar mı?" Ve sonra Tai yumuşak bir sesle ekledi, "Michael, Naomi ve Alexis. Bu iş başladığında üçünüzün de gitmesi gerekiyor. Papa Noble ve Regal Şirketi'ni kendi başımıza halledeceğiz. Ama Ciara ve Liam'a dikkat edin. İkisi de burada ve gizlice geçerse bizi yakalamak için bir yerlerde bekliyorlardır."

"Kaçmamızı mı istiyorsun?" Ben sordum.

"Evet," dedi Tai. "Dark'la başa çıkmak için seninle birlikte daha fazla Orbis Bölüğü gönderemediğim için üzgünüm ama bu kadarını püskürtmek için her şeyimizi vermemiz gerekecek. Ne kadar dayanabileceğimizi bilmiyorum ama korkmayın, hiçbirimiz burada ölmeyeceğiz. Kolayca yenilmeyecek kadar inatçıyız."

"Tai... Ben..."

"Bana duygusal davranma Kingman. Biz bir aileyiz ve Orbis Şirketi aileye önem verir." Tai boynunu kırdı, tüm Orbis Şirketi üyelerine baktı, silahlarını kaldırdı ve sonra bağırdı, "Orbis Şirketi! Neyiniz varmış gösterin onlara!"

Titus benim ve Naomi'nin kafalarını anında aşağı iterek ikimizin de hayatını kurtarıken yüzlerce ok yanımızdan geçip güverteyi delik deşik etti. Otto düzinelerce mini-siklon oluşturarak okçuların yukarı doğru itildikleri sıraları yok etti. Jade ve Haru paralı asker kalabalığının içine atladılar; rakiplerimiz tarafından kuşatılana kadar önlerine çıkan herkesi mayınladılar, bıçakladılar, kestiler ve doğradılar. Gael, Regal Bölüğü'ne barut şişeleri fırlattı, çoğu hedefe temas ettiğinde patladı ve etrafı keskin beyaz duman ve kâbuslarımda birçok kez deneyimlediğim bir koku kapladı. Tai ve Imani, Papa Noble ile çarpıştı. Çarpışmalarının gücü duman ve kül püskürterek, sanki o bölgede bu üçünden başka hiçbir şey hayatta kalamazmış gibi, küçük bir yarıçap içinde bulunan herkesi kendilerinden uzaklaştırdı.

Tai ve Imani mükemmel bir senkronizasyon içinde dövuştüler, sürekli eğildiler ve kanlı danslarında birbirlerinin yerlerini değiştirirken vurdular. Ancak Papa Noble ikisini de uzakta tuttu ve hatta geri itti. Etraflarında şimşekler çakıyor, kimsenin müdahale etmediğinden emin oluyorlardı. Titus, Naomi ve beni Alexis'e doğru itti, o da dört paralı asker Titus'a saldırırken bizi savaş alanından uzaklaştırdı. İri adam peşimizden gelebilecek herkesi püskürtmeye çalışırken bize kaçmamız için bağırdı.

Tartışacak zamanımız yoktu, bu yüzden üçümüz savaş alanından olabildiğince hızlı uzaklaştık. Sebastian yakındaki iki heykelle bize kalabalığın arasından dar bir yol açarken, Alexis de yüzünü demir ve dumanla dolduracak kadar yaklaşan herkesi seçti. Şehrin sokakları, iki paralı asker bölüğü arasındaki savaşa doğru ağır ağır ilerleyen taş heykellerden başka bir şey kalmayana kadar koşmayı bırakmadık.

Ya da biz öyle sanıyorduk. Ta ki Ciara Noble kollarını kavuşturmuş bir şekilde gölgelerin arasından çıkana kadar. Yabani bir kediye bile sakın gösterdi.

"Babam onları atlatacağını söylemişti," dedi, parmak eklemlerini duraksamadan ya da artık patlamayacaklarını umursamadan kırarak. "Neden kışımızdaki en büyük, en uzun ve en keskin diken olmakta bu kadar ustasın?"

"Bu beceri on yıldan uzun bir süre boyunca el yapımı olarak geliştirildi," dedim nefesimi toplamaya çalışarak. "Eğer şimdi kötü olduğumu düşünüyorsan, beni bir de Sonsuz Vals sırasında görmeliydin." Kalp atışlarımı yavaşlatacağını umarak derin bir nefes almak için durakladım. "Sadece kışta bir diken değildim, *tüm* kış bendim. Bir eşiği bile uslu gösterirdim."

İfadesi sertleşti. "Senden nefret ediyorum, Michael Kingman." Onu çekti pençeler. "Peki, benimle kendin mi dövüşeceksin?" Ciara kıs kıs güldü. "Sana söz veriyorum
."

Alexis onu sol bacağından, kalçasıyla diz kapağı arasından vurdu. Ciara çoğu denizcinin yüzünü kızartacak bir küfür savurduktan sonra kanamasını durdurmaya çalıştı. Alexis kuşağından iki yeni tabanca çıkardı ve sonra, "Yanlış paralı askere dikkat ettin," dedi.

Ciara gömleğinin kollarını aldı, şeritler halinde yırttı ve sonra yarasının etrafına sardı. Bitirdiğinde daha da çılgın görünüyordu. "Benim hatam, küçük gül. Ama bu yaranın benim sonum olacağını düşünüyorsan... fena halde yanılıyorsun."

"Git," diye emretti Alexis, ikisi de adım atarken Ciara'ya nişan alarak. "Dark'ı durdur Michael. Ne yapman gerekiyorsa yap ama... yapabiliyorsan onu kurtarmaya çalış. Yanlış yola girdiğini görmesini sağla. Zahra onun bir canavara dönüşmesini istemezdi."

"Elimden geleni yapacağım Alexis." Tereddüt ettim. "Hayatta kal, tamam mı?"

Alexis ve Ciara'dan ayrı bir ara sokağa girdik. Saraya doğru koşarken silah ve metalin metalle çarpışması duvarlarda yankılandı.

Ana düzlükte görüş alanımıza girene ve ilk engelimiz görünene kadar ikimiz de bir şey söylemedik: Liam Noble. Tekmelenmiş bir taş heykelin üzerinde otururken arkasında Weaver'ın yaptığı budaklı tahtadan bir çit vardı. Gömleksizdi, sırtında kırbaçtan kalma taze kesikler vardı. Ciara gibi o da tam bir ruhsal çöküşün eşiğinde görünüyordu.

"Buraya geleceğini biliyordum," diye kıkırdadı. "Onlara saraya gideceğini söyledim. Sadece babam bana inandı. Ama o her zaman o kadar temkinlidir ki, seni titanda durduramamam düşünce sürecimi onaylamaktan çok bir kınamaydı." Liam ayağa kalktı, elinde uzun bir tırpan vardı. Güldüğü sırada onu manik bir şekilde salladı. Deliliği rol değildi. Onu akli başında tutan her neyse çoktan gitmişti. Ne olmuştu ki? "Bu sefer beni öldürmek zorunda kalacaksın, Michael. Babamı bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım!"

Çaresizlik kokuyordu. Öfke yerine içimde sadece acıma duygusu vardı. "Liam. Beni daha önce durduramadın. Bu sefer farklı olacağını düşündüren ne?"

"Çünkü bu sefer... başarısızlık ile ölüm arasında hiçbir fark yok." Liam daha geniş gülümsedi ve tırpanını bıraktı. Kollarını gökyüzüne kaldırdı. "Baba. Şimdi benimle gurur duyuyor musun?"

Yakındaki ağacın dalları Liam'ın vücuduna saplandı ve yakındaki kökler sokağı yararak geçerken onu havaya kaldırdı. Koyu renkli ağaç Liam'ın bedenini sarmaladı ve onu gökyüzüne doğru ilerleyen ve güneşi engelleyen insan yapımı bir ağaca dönüştürdü. Tenere her geçen kalp atışında onu gölgede bırakmaya daha da yaklaşıyordu. Gölün kenarlarından ahşap bir kubbe yükseldi ve sarayı kapladı.

"Bu da ne..." Ne gördüğümden hâlâ emin olamadığım için arkasından gittim. Liam tüm sarayı ahşap bir kubbeye örtmüştü. Bir kapı açmamız mümkün değildi. Liam hayatta olduğu sürece, verdiğimiz hasarı 1 katına çıkarabilirdi. Tabii hâlâ hayatta olduğunu varsayarsak. Olamaz... değil mi?

"Michael." Naomi koluma dokundu. "Bunu geçersiz kılabilir misin?" "Sanmıyorum."

"Ne yapmamız gerekiyor?"

Ellerimi başımın arkasına koydum ve Liam'ın ardından baktım. Eğer hâlâ hayattaysa, ağacın tepesine yakın bir yerdeydi. Ve, ah, adamım, bu uzun bir tırmanış olacaktı.

Angelo ve Dark'ı durduracaksam bunu yapacak zamanım yoktu. "Naomi!

Michael!"

İkimiz de kafalarımızı sesin geldiği yöne çevirdik. Chloe bize doğru koşuyordu, zırhı şingirdiyordu. Mızrağının ucu kanla kaplıydı. Yüzü ve boynu da öyle. Normal görünen tek şey kıvrıcık siyah saçlarıydı. Naomi kız arkadaşına doğru koştu ve sanki bu ilk ve son öpüşmeleri olabilirmiş gibi onu öptü.

Ayrıldıklarında Chloe usulca gülümsedi ve sonra, "Bir haftadır ayrıyız," dedi.

"Bir hafta çok uzun." Naomi bir öpücük daha çaldı, sonra Chloe'nin elini tuttu. "Neden Serena'yla birlikte sarayda değilsin?"

Chloe, "Geldiğin haberi Papa Noble'a ulaştığında beni dışarı attılar," diye açıkladı. "Kalmak için elimden geldiğince mücadele ettim ama..."

"Diğer Kuzgunlar Serena'nın yanında mı?" Ben sordum.

Chloe başıyla onayladı. "Adreann ve Emelia ile birlikte. Karin durumdan duyduğu hoşnutsuzluğu saklamıyor ama bunu benden daha az açıkça gösteriyor. Onu elinden geldiğince koruyacaktır."

"Ne kadar vaktimiz var?" Liam'ın ağacının önünde bir ileri bir geri volta attım. "Ağaca tırmanmak, Liam'ı öldürmek, tahta bariyerini yok etmek ve sonra Serena'yı kurtarmak için zamanımız var mı? Yoksa daha sert bir şey mi denemeliyiz?"

"Emin değilim."

"Karar vermemiz gerekiyor," dedi Naomi. Paralı askerlerin çatışma sesleri giderek yaklaşıyordu. "Çok fazla insanla savaşmayı göze alamayız. Saray hâlâ muhafızlar, paralı askerler ve Angelo ile Dark'ın üzerimize atacağı başka şeylerle doluyken olmaz."

"Neyse ki takviye kuvvetlerimiz var."

Naomi ve ben şaşkınlıkla ona baktık. "Orbis Şirketi ve Sebastian Regal Şirketi ile bağlantılı. Bize yardım edemeyecekler-"

Kulakları tırmalayan bir çığlık üstümüzde çınladı ve bir karaltı hızla geçti. Damarlı kanatları olan parlak kırmızı bir ejderha ağacın üzerine 1re üflerken ağaç tutuştu. Ağaç çabucak tutuştu ve parlak bir şekilde yandı; odun, suyun buhara dönüşmesinden daha hızlı bir şekilde küle dönüştü. Liam ağacı parçalanırken hiç çığlık atmadı ama Ağaç Dokumacısı tökezleyerek dışarı çıktı.

Gövdesi yok olmadan önce tepeden tırnağa alevler içindeydi. Bu kez gülümsemiyordu, teni neredeyse simsiyah yanmıştı.

Vücudumu sildim ve paralı askere doğru adım attım. Kollarıma düştü ve ben de onu yere indirdim. Dost ya da düşman, hiç kimse yalnız ve nefret dolu bir şekilde ölmeyi hak etmiyordu. Ona verebileceğim tek şey şefkatti ve bunun yeterli olacağını umuyordum.

Yanan adamın eli yüzüme dokundu ama sıcaklık tenime ulaşmadı. "Bunun içinde bile... İşe yaramazdım. Ne sefil bir hayat." Liam kan ve külden oluşan garip bir karışım öksürdü. "Eğer onları yenersen, öbür dünyada seni alkışlayacağım. Ama..." Başımın arkasından tuttu ve beni kendine yaklaştırdı. "... bana bir savaşçının ölümünü mü vereceksin?"

Başımı salladım, Naomi'ye bıçağını bana vermesini işaret ettim ve bıçağı Liam'ın göğsüne sapladım. Öksürükleri ıslak ve ağırdı ve ağzındaki onca kana rağmen kıkırdıyor gibiydi. "Fatih'in vasiyetini unutma. Sen etrafta olsan da olmasan da ölümümün yankıları olacak..."

Sonra Liam Noble gevşedi ve 1re vücudundan geriye kalanları tüketti. Onu taşın üzerine bıraktım ve ejderhanın ahşap kubbeyi yakıp kül etmesini izledim. Yavaşça küle dönüşürken ejderha önümüze indi ve dört kişi üzerine atladı. Üçünü hemen tanıdım.

"Gwen biraz yardıma ihtiyacın olabileceğini söyledi," dedi Kai biz kucaklaşırken. O fark etmeden sihirli analiz belgelerimi ceplerine yerleştirdim. Çünkü eğer cepleri sessizce karıştırabiliyorsam, içine stuI de koyabilirdim. "Kendine yardım edemeyeceğini söyledi ama biz edebiliriz. Joey de peşine takıldı." Ejderha kükrerken ayrıldık. "Hâlâ güçlerini nasıl kullanacağını öğreniyor ama ihtiyacı olan bir dostu geri çevirecek değildik. Ne de olsa biz bir aileyiz."

Trey, "Gerçekte bir gözyaşı önünüzde açıldığında bir daveti geri çevirmenin zor olması yardımcı oluyor," diye ekledi. Arkadaşıma sıkıca sarıldım. "Ayrıca, Emelia içeride, değil mi? Bitmemiş bazı işlerimiz var."

"Ne yazık ki hedefim burada değil," dedi Symon, Rian'da olduğu gibi vücudundan dumanlar yükseliyordu. Yardım almadan yürüyordu. Demek Rian'ın kalbi oraya gitmişti. "Bu yeni yetenekleri test etmekle yetinmek zorundayım." Gözleri bir an için kızardı. "Ve senin hikâyen. Sana hâlâ bir sorum var. Anlaşmamızı unutmadın, değil mi Michael?"

"Asla," dedim gülümseyerek.

Dördüncü adam tam önüne gelene kadar hiçbir şey söylemedi, böylesine heybetli bir insan için fazla çekingen görünüyordu. Siyah saçları dağınıktı, göbeği iyi giyimli soylu kıyafetlerinden hafifçe dışarı çıkıyordu, gözleri puslu bir kahverengiydi, dövmeli isimler görünen tüm Reş'ini kaplıyordu ve sağ elinde tırtıklı bir uzun kılıç tutuyordu. "Gwen istediği için geldim."

"Kim... kimsin sen?" Boğazıma düğümlenen yanlış bir şeyle sordum.

Dövmeli adam gözlerini standart bir kırpıştan daha uzun bir süre kapadı ve sonra gülümseyerek açtı. "Hollow'da Kral Isaac'ın kaprislerine göre soyluları infaz ettiğim için soyluların köpeği olarak bilinirim."

"Özür dilerim," dedim. "Adınızı daha önce hiç duymadım. Siz Blackwell misiniz?"

Gwen'in arkadaşı mı? Bu yüzden mi buradasın? İyiliğe karşı iyilik mi?"

"Bu doğru. Benim adım Blackwell. Ama buraya bir iyiliğin karşılığını ödemeye gelmedim. Bir yanlış düzeltmek için buradayım," diye açıkladı. "Bir zamanlar bir kardeşim vardı ve her konuda tartışırdık - hava durumu, yemeklerimiz, ahlak anlayışımız ve politika. Onu severdim ama onunla nasıl konuşacağımı hiç bilemedim. Dünyayı nasıl gördüğüne nasıl sempati duyacağımı." Blackwell sesli bir şekilde yutkundu. "Gwen bana senden çok bahsetti ve sen bana onu hatırlatıyorsun. Bunu tövbe etmek için bir şans olarak gör."

Adamın sözleri bana hiç mantıklı gelmedi. Kardeşiyle ilgili bir yanlış düzeltmek için yanlış yönlendirilmiş bir girişimle Paralı Askerlere, Angelo Shade'e ve Dark'a mı saldıracaktı? Aptalcaydı ama onunla tartışmayacaktım. Gwen ona güveniyordu ve önemli olan tek şey de buydu.

"Ne kadar çok o kadar iyi" dedim. "Dövüşebilir misin? Fabrikatör müsün?" Blackwell boynunu büktü. "Ben bir Kan İmalatçısıyım. Kendimi koruyabilirim."

Ahşap kubbenin son parçası da küle dönerken gülümsedim. Girişte mızraklarını çekmiş bir klan muhafızı sürüsü bizi bekliyordu. Erica'nın emriyle mi yoksa başka birinin emriyle mi bize karşı savaşacaklardı? Adreann Vargo'nun kontrolünü ele mi geçirmişti? Hollow da onun elinde miydi? Hiçbirinin önemi yoktu. Yolumuza çıkan herkesi yok edecektik.

"Pekâlâ millet," dedim silahlarımı çekerken. Diğerleri de kendi silahlarıyla aynısını yaptı. "Hadi sarayı geri alalım!"

BİR YIL VERİLDİ

Kai ve Joey gökyüzünden sarayın yarısını ateşe verdi ve zihnimde canlandırıdığım Serena'yı kurtarmak için yapılan tüm iklimsel hücumu gerçekten mahvetti. Blackwell, Ree'ye katılmamayı seçen cesur başıboşları kristalize kan zincirleriyle bağlayarak halletti. Naomi 1re'yi Fabrikasyonlarıyla kontrol altına alarak kontrolden çıkmamasını sağlarken, Symon dumanı kendi içinde toplayarak zırh haline getirdi. Hedeflerimizin fark edilmeden kaçamayacağından emin olurken Ree'yi seçebilecek olanların işini kolaylaştırmak istedik.

Ne olduğunu anlamadan, kilitsiz kapının tapınağına ulaşmıştık. Dışarıda bizi bekleyen kimse yoktu ama içeridekilerin açık açık konuştuklarını duyabiliyorduk. İçeri girdikten sonra geri dönüş olmayacaktı. Hikayem burada sona erdi. Etrafımdakilere onları ne kadar önemsemişimi söyleme arzum çok güçlüydü ama nedense kelimeler dağınık çıkıyordu. Yine de hepsi ne söylemeye çalıştığını anladı, başlarını sallayıp gülümseyerek karşılık verdiler.

Elimi kapı koluna koydum, derin bir nefes aldım ve sonra kapıyı iterek açtım.

Serena kilitsiz kapının önünde bir sandalyede oturuyordu, ağzı tıkalı ve baygındı. Üzerinde dantelli mavi bir gelinlik vardı.

ışılıklı beyaz ayakkabılar. Eldivenleri -Hollow'da gelenek olduğu üzere- dirseklerini geçiyordu ve altın rengi bir duvak başını süslüyor ve saçlarındaki kumral rengi ortaya çıkarıyordu.

Angelo onun arkasında durmuş, ellerini sandalyesinin arkasına dayamıştı. Dark ve Jay Prince yüzü olmayan heykelin önünde, Adreann ve Emelia ise sürekli yanan teneke kutunun yanındaydı. Erica Vargo en öndeki sıraya tek başına oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, sihirli nullification bilezikleri takmıştı. Kraliyet düğünü için Vargo'ya gelen tüm Yüksek Asiller zincirlenmiş ve bağlanmış olarak sıralardaydı. Böylesine kibirli bir grup insan için, soyluların bana gösterdiği tek şey aslında ne kadar zayıf olduklarıydı.

Tavan kesilmişti ve gökyüzünü mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Tenere tarafından yavaş yavaş gölgede bırakılan parlak güneş, şehri solmakta olan turuncu bir parıltıyla örtüyordu. O anın gelmesi çok uzun sürmeyecekti. Regal Şirketi'nden düzinelerce paralı asker girer girmez bizi tapınağın içine tıktı. Artık kaçış yoktu.

"Hepiniz hoş geldiniz," dedi Angelo, Serena'nın etrafında dolaşarak. Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Görüyorum ki beklenmedik misafirlerimiz var. Blackwell! Senin bakman gereken bir çocuğun yok mu?"

"Aile aileye bakar," diye ilan etti soyluların köpeği, kılıcını kaldırarak.

"Ne yazık," diye söylendi Angelo. "Geri döneceğini biliyordum, Michael.

Sen

şehitliği kaderiniz olarak görün." Ellerini Serena'nın sandalyesinin arkasına koydu. "Yani kendini kadere mi teslim ettin?" Angelo gülümsemeye devam etti. "Hayatını onunkiyle takas etmek için mi buradasın? Yoksa savaşıyor muyuz? Eğer yaparsak, Tenere'i parçalamak zorunda kalacağım."

"Ölüm kaçınılmazdır. Görmezden gelemeyeceğimiz bir gerçek." Ceketimi çıkardım ve sıralardan birinin üzerine attım. Sonra kollarımı dirseklerime kadar sıvadım ve rahat nefes alabildiğimden emin olmak için üst düğmelerimi açtım. Kemikli parmaklarım gerçek parmaklarımla aynı el becerisine sahip değildi ama yine de hallettim. "Gerçeğin peşinde koşan bir aptaldan başka ne oldum ki ben? Ölümümün yaklaştığını görebildiğim ve olabildiğince uzun süre hayatın tadını çıkarabildiğim için minnettarım."

"Ne kadar olgusun." Ses tonunda bir açlık vardı. Alkışlanma arzusu. Hayran olunmak. Yıllardır gerçek benliğini saklamaktan doğan bir güvensizlik. "Neden senin ya da arkadaşların için endişelenmediğimi biliyor musun? Neden

Birkaç sırrını açıklaman hiç umurumda olmadı mı? Ya da o anıyı sana neden bıraktığımı?"

Başımı salladım. Sahte cehalet benim en büyük silahımdı. Onu kayıtsızlığa sürüklemek için mükemmel bir araçtı.

"Çünkü kazanacağım garanti." Angelo iki pençesini Yüksek Asillerin ve arkadaşlarımla üzerine savurdu. Görünmez bir güç üzerlerine bastırınca hepsi dizlerinin üzerine çöktü. Herkes toparlanırken ellerini ceplerine sokarak onları hızla serbest bıraktı. "Onun güçlerini çaldım. Ve eğer burada ölmekten başka bir şey yapmaya çalışırsanız... Kaçacağım ve Serena'nın Fabrikasyonlarını kullanarak Tenere'yi parçalayıp kapıyı açacağım." Angelo bir adım daha yaklaştı, o anın tadını çıkarıyordu. "Celona bin yıl önce bu kapıları açmaya zorlamak için umutsuz bir girişimde paramparça edildi. Bir ayın yok edilmesi, ölümlüleri dışarıda tutmak için başlangıçta alınan önlemleri atlatarak gücü içeriyordu. Yani, eğer ölmezsen, her şeyi yok edeceğim: binlerce Tenere parçası bu dünyanın üzerine yağacak ve onu sonsuza dek yaralayacak. O zaman sevgilimle birlikte yıkıntıların arasında duracağım ve nihayet huzura kavuşacağım."

"Bu yüzden aşkımıza kıyamet dedin," diye mırıldandım. "Çünkü ikimizden biri yapılması gerekeni yapmazsa... dünyanın sonunu getirecektiniz."

Bana verdiği tek cevap gülümsemek oldu. "Yapman gerekeni yapacak mısın, Michael? Barış için ölecek misin? Katherine'i geri aldığımda, çekip gideceğim. Zahra ile Dark gibi. Bu çok mu yanlış?"

Şehit olarak ölmemek için çok fazla.

"Ya onlar?" Trey bağırdı. "Adreann ve Emelia'nın bundan çıkarı ne?"

"Ben kralım," dedi Adreann hınzır bir sırıtışla. Mücevher yüklü bir altın vardı

Kumral saçlarında saklı bir taç. "Sevgili tatlı kız kardeşim sonunda akıllıca olanı yaptı ve tahttan çekildi. O bir Unutulmuş. Ve Unutulmuşlar hüküm süremez. Harika, değil mi?"

"Kral olmaya layık değilsin," diye alay ettim.

"Ama şimdi öyleyim." Adreann boynunu kırdı ve çıkan ses küçük tapınakta yankılandı. "Ve yeni konumumla birlikte sevgili eşim ölümsüzlere karşı savaşını sürdürebilecek. Yeni bir nesil onların zincirlerinden kurtulabilsin diye onları yok etmeye çalışıyoruz. Serena bunu asla yapamazdı, o yüzden

değiştirilmesi gerekiyordu. Hollow radikal bir değişim olmadan hayatta kalamaz. Ve hain baban sağ olsun, onun yerini alabilecek tek kişi benim."

Chloe'nin bakışlarının başımın arkasına yaptığı baskı ağır bir tokat gibi geldi. Adreann'ın tahta geçmesini engelleyebilirdim. Yasalara göre Chloe yasal varisti ama... onu gerçekten de hiç istemediği bir kraliyet hayatına mahkum edebilir miydim? Özlemine çektiği aşka sahipti ama Kuzgunlar olsun olmasın, Adreann başa geçerse ikisi de Hollow'da kalır mıydı? Yoksa Efyra'nın yaptığı gibi Kuzgun geleneğini değiştirmeye çalışıp bir aile mi olacaklardı? Bir insanın ancak zorluklarla yüzleşerek ve bunların üstesinden gelerek büyüyebileceğine dair bir inanç vardı. Ama ben her zaman kim olduklarına inanan ve seçtikleri yolda kalanlara hayranlık duymuşumdur. Chloe tahtı istemiyorsa, başka bir şekilde yapardık.

Belki suçluluk duygusu, belki gurur, belki de on yıldır kafasını kurcalayan başka bir şey yüzünden Erica ayağa kalktı ve canavar oğluyla yüzleşti. "Adreann," diye başladı. "Yeter artık. Eğer kızgınsan, hıncını benden çıkar. Hollow'dan değil. Senin bu hale gelmenin suçlusu benim."

"Neye dönüştüm?" diye sordu biraz şaşırılmış bir halde. "Bu ne olabilir ki anne? Ben senin için oğlundan başka bir şey miyim?"

Erica ona doğru ilerleyerek, "Bu şekilde büyümen senin hatan değildi," dedi. "Benim suçumdu. Sana göstermem gerektiği kadar sevgi göstermedim. Kendimi kaybetmişim ve dünyaya öfkeliydim. Ama bu şekilde kalmak zorunda değilsin. Değişebilirsin. Nasıl gevşeyeceğini öğrenebilirsin-"

Adreann bir eliyle annesinin ağzını kapatırken diğer eliyle de saçlarından bir tutam yakaladı. "Değişmek mi? Anne... olduğum kişiyi sevmediğimi nereden çıkardın? Ben güneşin altındaki en güçlü ve en etkili adamım! Nesillerdir bize eziyet eden ölümsüzlerden kurtuldukça Hollow benim yönetimim altında büyüyecek. Ve ne yazık ki sizin için... ben büyümüş olsam da... hala korkmakta haklı olduğunuz canavarım."

Yozlaşmış Prens annesinin boynunu topaç çevirir gibi çevirdi. Roor'a herkesin nefesini kesen bir gümbürtüyle çarptı. Chloe, atılmış bir kuklanınki gibi üst üste katlanmış uzuvları görünce ögürdü. Serena uyanmadı, muhtemelen Gecenin Sonu'nun etkisindeydi.

"Angelo," diye mırıldandım, Adreann'ın ayaklarının dibinde yatan klan liderinin bükülmüş bedenine bakarak. "Bunun sona ermesine hazırım. Başka kimsenin ölmesine gerek yok."

"Memnuniyetle." Tenere güneşin önünde hareket ederken, basınç benim dışımda odadaki herkesi dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Karanlık çökmüştü ve güneş tutulması zamanı gelmişti. "Bu şerefe nail olacak mısın? İsimleri söyle, kilidi göster ve sonra anahtarı çalıştır."

"Alphonse!" Kükredim. "Zarack! Mikel!"

Tozlu bronz bir kilit, sanki başından beri oradaymış gibi parıldayarak kapının üzerinde kendini gösterdi.

Angelo'nun yüzü gülüyordu, Dark'ın ise sınırları bozulmuştu. İkisi de çok yol kat etmişti ve istediklerini tekrar elde etmeye çok yaklaşmışlardı. Herkes dövüşebilmeleri için bölgeyi etkisiz hale getirmem için bana bağıırıyordu ama ben onların yalvarışlarını duymazdan geldim ve Trey'in önünde diz çöktüm.

"Işığına ihtiyacım var."

"Piç kurusu," diye homurdandı. "Ne yapıyorsun sen? Böyle pes etme."

"Lütfen, Trey. Güven bana."

Trey homurdandı ve elini uzatabildiği kadar uzattı. Elinde bir ışık topu oluştu ve 1 santimetre büyüklüğüne ulaştığında ondan aldım. Sonra babamın yüzüğünü orta parmağımdan çıkarıp onunkine geçirdim. Mükemmel bir yüzüktü.

"Sıra sende," diye fısıldadım özür dileyen bir gülümsemeyle.

Gözleri irileşti ve eli içgüdüsel olarak cılız şeyin ağırlığı altında ezildi. Cevap verme şansı yoktu. Geri almamı talep etmek için. Bu tür bir sorumluluk için en iyi adam olmadığını iddia etmek için. Yine de... hiçbirimiz değildik. Hepimiz daha konuşmadan bize yalan söyleyen ve bizi sadece üç ritmi olan bir dansa ortak eden bir şehir tarafından kırılmıştık: rehavet, gelenek ve hantal beklentiler. Ama o Hollow için *doğru* adamdı. Ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Trey her zaman olmayı hayal ettiğim kahraman olabilirdi.

Serena'yı zincirlerinden kurtarışımı herkes izledi. Işık topunu başının yan tarafına bastırdım ve sonra onu sallayarak uyandırdım. Gözleri sanki hoş bir rüyanın ortasındaymış gibi irkilerek açıldı.

"Michael?" diye sordu, hâlâ yarı uykuluydu. "Burada ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun?"

-" Onu bir öpücükle kestim ve sonra sıcaklığımın vücudunu etkisiz hale getirmesine izin verdim. Geçen seferkinin aksine, Unutulmuş tersine çevirmenin etkileri hemen ortaya çıktı. Başımın arkasını kavradı ve beni daha sert öptü.

"Pislik herif," diye fısıldadı canına tak ettiğinde. "Emrimi görmezden geldin. Neden?"

"Çünkü ben bunu yapmak için yetiştirildim," diye yumuşak bir şekilde cevap verdim. "Ben her zaman bencil oldum. Ben yapabilecekken senin yapmana izin vereceğimi mi sandın?"

"Kes şunu," diye emretti, gözyaşları dökülmeye başlamıştı. "Bu şekilde bitmesine izin vermeyeceğim.

Bir alternatif bulabiliriz."

"Şşşt," diye fısıldadım, önünde diz çökerek. Saçlarının bazı tellerini kulaklarının arkasına ittim ve gözyaşlarını sildim. "Ağlama. Ölmekten korkmuyorum. Ne kadar üzücü olsa da, hayatım boyunca bu an için hazırlandım. Kahramanca fedakârlıklar benim iyi olduğum tek şey."

"Bu şekilde olmamalıydı. Bulabilirdik-"

"Hayır," diye araya girdim. "Başından beri dezavantajlıydık. Ve Angelo haklıydı... başka alternatifimiz yoktu. Değiştirebileceğimiz tek şey maliyetti. Belki daha akıllı olsaydık ya da birbirimizle savaşmayı saplantı haline getirmeseydik, bunu önleyebilirdik. Ama yapmadık. Ve böylece kartlar açılmış oldu."

"Bana bir planın olduğunu söyle," diye yalvardı. "Bana bunun son olmadığını söyle. Lütfen." "Planım senin yaşaman. Bu benim sonum ama senin sonun değil."

Hıçkırıklarının şiddeti artmıştı ama ben onu kendime yakın tuttum. Kısmen onu, kısmen de kendimi rahatlatmak için. Kalbini rahatlatmak için doğru sözleri söylemiştim ama bunu yapmak zorunda kalma korkusu bedenimi titretmeye devam ediyordu. Aşk için bir aptaldım ama son bir ölümle yüzleşmek beni her şeyden daha çok korkutuyordu. Ve bu benim sonum olacaktı... Onun her şeyi bilmesini istiyordum.

"Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Asla evlenemeyeceğiz, çocuk sahibi olamayacağız ya da birlikte yaşlanamayacağız ama birlikte geçirdiğimiz bu kısa zaman, ayrı geçireceğimiz bir ömürden daha iyi. Seni sevdiğimi ve her zaman seveceğimi bil... ve senden bir iyilik isteyeceğim."

Cevabı saçmaydı ama devam ettim.

"Sen benim hayatımın aşkıydın, ama lütfen senin aşkın olmama izin verme." "Kes şunu," dedi bana daha sıkı sarılarak. "Lütfen bunu yapma."

Ona bir süre daha sarıldım.

uzun bir süre, üzerimizdeki birçok gözü görmezden gelerek.

"Bana başka bir planın olduğunu söyle," diye fısıldadı Serena. "Seni öldürürsem bunun son olmayacağını söyle. Bana ölümsüz olarak döneceğini söyle. Ölüme meydan okuyacağına söz ver."

Kendi gözyaşlarını sözlerini iniltiye dönüştürdü. "Evet desem bile bana inanır mısın?"

O da benim gibi daha çok ağladı ve ikimiz de onurlu görünmüyorduk... ama bu noktada kimin umurundaydı ki? Saygınlık öbür dünyada işe yaramazdı.

"Gitme vaktim geldi Serena," dedim ayağa kalkarak. Bana sarmaşıklar gibi yapıştı ve elimden geldiğince kendimi kurtardım, tabancayı titreyen ellerine koydum, ona tekrar sarıldım ve birkaç adım geri gittim. "Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"O zaman beni zorlama."

"Başka yolu yok. Kazanamayız ama diğer herkesi kurtarabilirim."

"Yaşamayı hak etmiyor musun?" diye bağırdı, öfkesi üzüntüsünün önüne geçmişti. "Neden sen şehit olmak zorundasın? Neden ben, Gwen ya da Adreann olamıyoruz? Neden hep sen oluyorsun?"

"Çünkü hepinizi seviyorum," dedim. "Bir adam, elinden gelen her şeyi yaptığını bilerek, gülümseyerek başkaları için hayatını feda eder. Ve benim yaptığım şeyle yaşamak sizin için kolay olmayacak. Ama... neyse ki yaşamak zorunda kalmayacaksınız. Beni hatırlamayacaksınız."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yaptın Michael?"

"Dünyanın benimle ilgili anılarını takas ettim." Kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Angelo bile hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Demek ki onun gibi bir dahi bile her şeyi öngörememişti. Sadece bu bile kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. "Çok ağır bir bedeldi ama ödemeseydim burada olamazdım."

"Ölmek yetmiyor, bir de anılarımı mı alacaksın?" Tabancayı bana doğru salladı. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Özür dilerim."

Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi ama söyleyebileceğim tek şey buydu.

"Siktir git," diye tükürdü. "Seni unutmayı reddediyorum. Yemin ederim. Ve eğer ölürsen ve geri dönmezsen, seni bulacağım. Öbür dünyaya gideceğim ve seni geri getireceğim. Rower'lardan oluşan bir tarlada evleneceğiz, kumral saçlı ve kehribar gözlü güzel çocuklarımız olacak ve birlikte yaşlanacağız. Anlıyor musun, Michael? Bunun son olmasına izin vermeyeceğim. Ne yapmak zorunda olursam olayım."

Takdirle gülümsedim. "Anlıyorum."

Serena gözyaşlarını elbisesine silerken tabancayı bana doğru kaldırdı. "Son bir sözün var mı?"

Angelo'ya bir silah doğrulttum. "Ölümlü olduğunu unutma." Sonra Dark'a. "Öleceğini unutma." Sonra ikisine de. "Ölümünü hatırla. Bu sözleri sana bir uyarı ya da lanet olarak değil, tekrar karşılaşacağımız için söylüyorum. Sarsılmaz avcıdan sonsuza dek kaçamazsın. Bu konuda hepimiz eşitiz."

Kollarını kavuşturarak sessiz kaldılar. Umursamaz, şaşırmamış, hevesli. Ziyafet çekebilmek için avlarının çökmesini bekleyen kurtlar gibiydiler. Sözlerimin onlar için hiçbir anlamı yoktu. Ölen bir aptalın safsatası. Yine de... Gözlerimi kapattım, başımı arkaya yatırdım ve derin bir nefes aldım. Bu son anlarda telaşlı ya da korkmuş görünmek istemiyordum. Memnun olduğumu düşünmelerini istedim. Rahat. Huzur içinde. Hepsi yalan olsa bile. Şu anda nasıl hissettiğimi biliyor muydu? Hepsinin bir rol olduğunu? Bundan sonra olacaklar için dehşete düştüğümü?

Gerçekten ölmek nasıl bir şeydi? Sırada ne vardı? Acır mıydı?

"Seni seviyorum, Serena Hollow." Derin bir nefes daha. "Ne harika bir hayattı bu."

Hepimiz gençken varoluşun merkezi olduğumuza dair yanlış bir inanca sahibiz. Biz gittiğimizde her şey sona erecek. Ama gerçekte hayat biz olmadan da devam eder. Bazıları yas tutar. Bazıları sevinir. Bazıları ne olduğumuzu ve kim olabileceğimizi hatırlar. Ama ölümün yarattığı tek şey tekil bir yokluktur. Sanki yalnız bir sokak feneri sönmüş de, yakınlardaki diğerlerinin ışığı bölgeyi aydınlatmaya devam ediyormuş gibi. Ve bir bakıma, ailemin ve arkadaşlarımdan bensiz devam edeceğini bilmek rahatlatıcıydı.

Böyle bitmesini beklemiyordum ama sonlar nadiren hikâyelerdeki kadar mükemmel olur.

"Seni seviyorum, Michael Kingman," dedi. Kız gitmişti ve geriye sadece itaatkâr kraliçe kalmıştı. Umarım ben gittiğimde kendini yeniden aşka açabilirdi.

Ama ne dilersek dileyelim... bu hikâyenin sadece bir sonu vardı. Bunun bir trajedi olduğunu hep biliyordum. Benim gibi insanların mutlu sonları olmazdı. Ya da hak etmiyorlardı. Serena'nın son sözleri gerginliğimi azalttı. Ölümü karşılama vakti gelmişti. Omuzlarımdaki baskı nihayet kalktı.

Ah, yani bu gerçekten-

KAZANILAN BİR AN

Michael Kingman'ın bedeni yere düşerken Serena hiçbir şey duymadı, kalbinin üzerinde kırmızı bir Kule çiçek açmıştı. Yüzünü kaplayan beyaz duman kokusuzdu ve tabancayı bırakıp onun yanına koşarken her şey daha donuk görünüyordu. Onun soğumuş bedenini kucakladı, yüzünü göğsüne bastırdı ve geri dönmesi için yalvardı. Ölümüne meydan okuması için. Ama... hiçbir şey olmadı. Michael Kingman yüzünde bir gülümsemeyle öldü. Ve onun hayatının ölçüsünün bu olduğunu düşündü: pişmanlık duymadan gitmişti.

Michael'ın göğsünden parlak kırmızı bir ışık topu çıktı, birkaç kalp atışı boyunca üzerinde asılı kaldıktan sonra kilitsiz kapıya doğru vızıldadı ve bronz kilide çarptı. Kapı sürünerek açıldı ve neredeyse bir şarkıcının performans için ısınması gibi yumuşak bir uğultu küçük tapınağı doldurdu. Kapı tamamen açıldığında, donuk kırmızı bir sis diğer tarafı gizledi.

Yozlaşmış Prens bunu görünce kahkahalarla uludu. Michael'ın cesedine doğru ilerledi ve yan tarafına bir tekme attı. Ceset zar zor hareket etti. Serena onu uzaklaştırmaya çalıştı ama kardeşi geri adım atmadı. Gözleri vahşiydi. Kontrol edilemezdi. Sınırsızca beslenen nefretle doluydu.

"Ben kazandım!" diye haykırdı. Michael'ın yanına bir tekme daha. "Sana ölümünü göreceğimi söylemiştim, Kingman! Kimse beni iki kez yenemez! Uzak durmalıydın." Canavar kıkırdamaya devam etti, her geçen kalp atışında daha da manikleşiyordu. "Uzak dursaydın yaşardın. Sadece biri-" Şaşkınlık onu sanki önünde çizilen sahneyi nihayet görüyormuş gibi sakinleştirdi. "Bekle. Eğer hem Dark hem de Angelo birini geri getiriyorsa... Michael..." Aniden dönerken yüzünde dehşet ifadesi belirdi. "Oh, kahretsin!"

Jay Prince, Rintlock tabancasıyla Adreann'ın kafasının yarısını ancak bir parmak mesafesinden havaya uçurdu. Beyni, kafatası ve kanı yakındaki duvara sıçradı. Devin bedeni büyük bir gürültüyle yere çarptı ve bir yastığa tutunarak uyuyakalmış gibi yan yattı. Gözlerinden biri Serena'ya kilitlenmişti, diğeri ise kafasının içinde spiral çizerek ilerleyen küçük bir metal parçasında sonsuza dek kaybolmuştu.

Serena küçük kardeşinin hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol etmek için uzandı. Belki de kurşunun onu öldürmesini engelleyecek bir şey yapmıştı. Ama başını çevirdiğinde, sırtında bir baş dolusu kızıl saçın kaygan, yapışkan bir karmaşaya dönüştüğü kocaman bir delik bulduğunda kaderini inkâr edemedi. Koridorda kaybolan bir yankıdan daha hızlı bir şekilde Kingman, Hollow ve Vargo klanı lideri öldürülmüştü. Ve Serena'nın ailesiyle çevrili bir masada oturma hayali de onlarla birlikte ölmüştü. Yalnızdı. Tamamen, tamamen, acı verici bir şekilde yalnızdı.

"Tanrım, bunu yapmak için haftalardır bekliyordum," dedi Jay, silahının ucundaki dumanı üfleyerek. "Hangi dünyada tahta geçecekti ki? Diğerlerinden daha kötüydü!"

"Gurur korkunç bir hastalıktır," dedi Emelia. "En bilge insanları bile kör eder. Ama onu öldüren aşk konusundaki deneyimsizliği idi. Neyin gerçek neyin gerçek olmadığını göremedi." Hâlâ sıralarda oturan Yüksek Asillere döndü ve hepsine reverans yaptı. "Korkmayın, Yüce Asilzadelerim. Hoş bir kraliçe olacağım. Hollow'u dönüştürecekim krallığı çok *seveceksiniz*."

Adreann'ın göğsünden bir başka kırmızı top yükselirken, Yüksek Asiller kendilerini serbest bırakırken, top da kapıya çarpmadan önce yukarı doğru yükseldi.

Angelo ve Dark sonunda gardlarını indirerek birbirlerine sarıldılar.

"Angelo. Dark," diye mırıldandı Serena, sol elini Adreann'ın saçlarında gezdirirken hâlâ Michael'ın bedenini tutuyordu. Onların gözleriyle karşılaştı. "İkinizi de öldüreceğim. Anlaşıldı mı?"

Baba ve oğul birbirlerinden ayrıldılar, yüz ifadeleri giderek daha soğuk bir hal alıyordu. "Dene bakalım, Serena." Angelo, Emelia ve Jay'i işaret etti. "Ama sanırım biz yapmamız gerekeni yaparken bu ikisi seni meşgul edecektir. Dark?"

Paralı Asker, "Onları eve getirelim," dedi.

"Ondan da kurtulmalıyız," dedi Angelo başını Serena'ya doğru sallayarak. "Kimsenin bizi takip edemeyeceğinden emin olalım."

Dark başını salladı. "Jay, bu onuru sen al, olur mu?"

Jay Rintlock tabancasını yeniden doldururken dramatik bir şekilde iç çekti. "Üçüncü kim olacak?"

"Kızım," diye fısıldadı Angelo. "Belki de her şeye rağmen ailemiz için bir umut vardır."

"Ne harika bir rüya." Jay silahın namlusunu Serena'nın alnına bastırdı. Silah hâlâ sıcaktı ve Michael'ın kanının bir kısmı Serena'nın yüzünden aşağı, burnunun üzerinden süzülüp dudağının üzerinde durdu. "Son bir sözünüz var mı Kraliçem?"

Üst dudağını yalayarak Michael'ın kanını yuttu. Etkisi neredeyse anlıktı, çekirdeğinde sıcaklık kabarıyordu. Ona odaklandı, parlak, sıcak ve *güçlü* olana kadar Rame'i havalandırdı.

"Hangisi daha güçlü?" Serena gerinmeden sordu. "Keder mi, aşk mı, görev mi?" "Kimin umurunda?" Jay öyle dedi. "Ben de senin daha-"

Serena vücudundaki sıcaklığı dışarı atarken ulaşabildiği en yüksek perdeden bir nota çıkardı. Herkesin omuzlarındaki baskı kalktı.

Lyon ve Chloe aynı anda Serena'ya doğru geri döndüler; birinin arkasında kristalleşmiş kan izleri, diğesinde ise cıvıl cıvıl şimşekler vardı. Lyon'un savaş çılgılığı elle tutulur bir şey değildi ama korkak Kingman omzunu Jay Prince'e çarptı ve İskeleti yakındaki duvara çarptı. İskelet mide bulandırıcı bir çatırtıyla duvara çarptı ama kan izleri alnından aşağı süzülüp saçlarını parlak ve kaygan hale getirirken tekrar ayağa fırladı.

Chloe'nin saldırısı daha az kesindi, Emelia'nın üzerine yukarıdan binlerce yoğunlaştırılmış vuruş gibi yıldırımlar yağıyordu. Emelia onları eliyle savuşturdu.

Çıplak elleriyle, vücudu Chloe'nin vurabileceğinden daha hızlı iyileşiyordu. Saldırı sona erdiğinde, ölümsüz muzaffer bir şekilde ayağa kalktı.

Trey, Kai ve Joey geri dönerek Işık, Ses ve Ateş İmalatlarıyla Paralı Asker sürüsünü durdurmaya başladılar. Paralı Askerler bir karınca ordusu gibiydi, bazıları bariyeri aşmaya çalışmak için canlarını sevinçle feda ediyordu. Arkadakiler cesetlerin üzerine tırmanıyor, durmaksızın saldırıyorlardı.

Symon iki cephede birden savaştı. Yeni keşfettiği Büyü güçleriyle, etrafında Yüksek Soyluları serbest bırakmaya başlayan duman yapıları yaratırken, ana gövdesi, yaklaşan herhangi bir düşmana vuran sertleştirilmiş dumandan dev bir 1 yarattı.

Ay yavaş yavaş gözden kayboluyor, güneş yeniden ortaya çıkıyor ve kilitsiz kapılardan girme vakti yaklaşıyordu. Kargaşanın ortasında Dark ve Angelo kilitsiz kapıdan çıktılar. Kapı arkalarından çarparak kapandı. Kilit bile kalmamıştı.

Naomi Serena'nın yanına kaydı ve onu yukarı çekmeye çalıştı. "Serena! Ayağa kalkmalısın!"

Kraliçe olduğu yerde kaldı, gözyaşları kuruyordu. Hareket edemeyecek kadar yorgundu. Geri çekilemeyecek kadar öfkeliydi. Kapıdan ve arkasındaki kırmızı sisten başka bir şey göremeyecek kadar kördü. İntikamını alacaktı ve bu *görkemli* olacaktı. Michael'ın bedenini dikkatlice yere yatırdı, kardeşinin gözlerini kapattı, annesine bir özür mırıldandı ve sonra ayağa kalktı. Elbisesi onarılamayacak kadar lekelenmiş, eldivenlerini ve göğsünü kan kaplamıştı. Kraliçe olarak geçirdiği günler sona ermişti. Geriye sadece keder kalmıştı.

"Peşlerinden gidiyorum." Tabancayı aldı, haznesini çevirdi ve iki mermi saydı. Bu yeterli olacaktı. Tek yapması gereken Dark ve Angelo'nun kapıdan çıkmasını beklemektir. "Beni durdurmaya çalışmayın."

"Bir şey yapmadan önce bir dakika bekleyin!" dedi mavi gözlü kadın. "Bilmen gerek-"

"O ölüme meydan okumadı," dedi Serena. "Geri gelemez. Eğer..." Serena cümleyi bitirmesine izin vermedi. Eğer istediğini yaparsa... Dark ve Angelo kadar kötü mü olacaktı? Umurunda mıydı? Ailesindeki herkes ölmüştü. Onlardan birini geri aldığı için kimse onu suçlayabilir miydi?

Naomi, Symon'ın zapt etmeye çalıştığı paralı asker sürüsüne bakarak, "Hayır, etmedi," diye onayladı. Yüksek Asillerin çoğu, izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar çaresiz bir halde sıralarında kalmıştı. "Ama Michael bunu yapamayacağını biliyordu. Bu yüzden alternatif bir plan yaptık."

"O öldü! Her ne planladıysa artık-"

Naomi başının iki yanını tuttu, "Kapa çeneni. Michael onları diğer tarafta bekliyor! Onları burada yenemeyeceğimizi biliyordu, bu yüzden onları yenmenin tek yolunun onlara istediklerini vermek ve kazandıklarını düşündükleri anda saldırmak olduğunu fark etti. Seni o kapıdan geçirmeliyiz!"

"Nasıl? Onu açmanın hiçbir yolu yok! Birini öldürmem gerek-" Serena durdu, gözleri Jay Prince'e takıldı. Michael'ın kolu ve kehribar rengi gözlerinden biri hâlâ ondaydı. Eğer bu bir Hollow'u öldürmek için Kingman rolünü yerine getirmeye yetiyorsa, onu öldürürse Kingman yapmaya yetmeyeceğini kim söyleyebilirdi? "Kafasını duvara çarpacağım."

"Şimdi anladın. Fırsatını bulduğunda Dark'ı bununla bıçakla." Serena'ya Ruttering kırmızı toplarıyla dolu bir şırınga ve bir şişe kan uzattı. İçinde sadece bir yudum vardı. Bir yüksük dolduracak kadar. "Kan senin için. Her kombinasyonu deneyemedik ama Michael'ın sıfırlanmasıyla birlikte en iyi şansa sahip olmak için ihtiyacın olan bu olmalı."

Serena mantarını açtı ve kanı geri devirdi. Likörlü bir bozuk para gibi boğazından aşağı süzüldü ve boğazının kenarlarına takıldı. Zorla yuttu, sıcaklık çekirdeğine ulaşana kadar bekledi.

"Bu ne büyüsü?" diye sordu.

"Kan."

Serena vücudundaki kana, fayanslardaki çatlakların arasındaki kana, duvarlardaki ve tavandaki kana odaklanırken diliyle bir tıkırtı sesi çıkardı. Kanın etrafında döndüğünü, zırlara, sivri ve dikenli silahlara dönüştüğünü hayal etti. Ve böylece kan itaat etti, kendini ona istediği gibi bağladı.

"Büyüdüğüm şehirde sevdiklerimi kaybettim. Soyluları yatıştırmak için mutluluğumu feda ettim ve sessizlik içinde intihar edenlerin hayatlarını iyileştirmek için anlaşmalar yaptım," dedi ve sıralara dizilmiş Yüksek Soylulara döndü. Elini bir kadeh tutar gibi kaldırdı ve ağızlarından kan fışkırmasını izledi

Omzundan parmak uçlarına kadar kan zincirleriyle sarılana kadar kolunun etrafını sardı. Güvenli bir şekilde çıkarabildiği kadarını çıkardı. "Hakkım olanı alıyorum. Daha fazla olmadığına şükret."

Yüksek Asillerden biri onun ve ölen ailesi hakkında bir şeyler haykırdı. Onlar olmadan daha iyi olduklarını söyledi. Hollow Kraliyet Ailesi sona ermişti. Michael Kingman'ın Gezgin Kilisesi'nin merdivenlerinde ölmesi gerektiğini söyledi. Eğer kötü bir insan olsaydı, onların boğazını keser ve sonra da kaybettikleri her damlayı onlardan alırdı... ama yapmadı. Artık onları umursamıyordu. Liderlik etmesi için başka bir kraliçe seçmişlerdi. Hollow'daki zamanı sona ermişti.

"Jay," diye mırıldandı, kan damlacıklarını sanki bir topaçmış gibi döndürüyordu. Lyon ve Jay bir çıkmaza girmiş, kanlı kılıç katlanmış çeliğe karşı çarpışıyordu. Jay gülüyor ve öfkenin vücut bulmuş hali olan Korkak Kingman'a kehribar gözlerini göstermenin keyfini çıkarıyordu. Serena elini yana doğru savurdu ve bir kan dalgası her ikisini de yakındaki duvarlara çarptı. Kan iplikleri ve zincirleri onları duvara kilitledi. "Bunu acıtacağım."

Jay pozisyonuna rağmen gülmeye devam etti. "Sence ben-"

"Sessizlik." Serena avucunun içini adamın üst dişlerine dayadı, diğer eliyle alt çenesini kavradı ve bir çatırtı duyana kadar dişlerini birbirinden ayırdı. "Michael'dan çaldığın her şeyi geri alacağım." İşaret parmağını Michael'ın kehribar rengi gözünün etrafında, sonra da dirseğinin etrafındaki yara izleri boyunca gezdirdi. "Ve sonra boğazından aşağı uzanıp kalbini çıkaracağım."

Serena sözünü tuttu, derme çatma ameliyatını titiz ve dikkatli bir şekilde gerçekleştirdi, ta ki ameliyat bitene ve Jay Prince'in kalbi elinde olana kadar. Sonra onu botunun topuğunun altında ezdi, kan bağlarını bıraktı ve vücudunun düşmüş bir kukla gibi yere yığılmasını izledi. Sırtından bir başka kırmızı top yükseldi, yukarı doğru fırladı ve sonra kilitsiz kapıya çarptı. Kapı bir kez daha açıldı.

Arkasında çığlıklar duydu ama bunların hepsi anlamsızdı. Serena kilitsiz kapıya doğru yürüdü, bir yandan ninni mırıldanırken bir yandan da Naomi'nin ona verdiği şırınganın ucuna dokunuyordu. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan Serena kalp atışlarını düzene sokmak için bir nefes aldı ve kapıdan içeri adımını attı. Sanki vücudu çekiliyormuş gibi hissediyordu.

İçten dışa doğru parçalandı, kasları yırtıldı ve ekmek hamuru gibi tekrar bir araya gelmeden önce çatladı. Yüzünün bir kısmı güneşe doğru giderken diğer kısmı yere düştü. Acı içinde çığlık attı ama asla rahatlama hissetmedi ya da kendi sesini duymadı. Her şey bittiğinde dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü bastırıldığı serin fayansı pençeleyerek nefes almaya çalıştı.

Bir kilisedeydi ve her ne kadar yozlaşmış ve kirli olsa da çok güzeldi. Beyaz fayans ve taş duvarlarda, tıpkı Hollow'da Yozlaşma'nın insanlara geçirdiği gibi kırmızı damarlar titreyordu. Ahşap sıralar yontulmuş ve pürüzlüydü, Roor ne zaman bir adım atsa siyah likör saçan ince bir toz tabakasıyla kaplanmış gibiydi, sonsuz bir çan yaklaşan kıyametin bir işareti gibi etrafında çalıyordu ve mekân Serena'nın görünürlük hakkında bildiğini sandığı her şeyi yok eden karanlık bir ışıkla pırıl pırıl parlıyordu. Karanlık nasıl bir ışık kaynağı olabilirdi?

Kilisenin sonundaki kapılar büyük ve yasaklayıcıydı. Mavi, siyah ve kırmızı renkli demirden bir dev diğerlerinin üzerinde yükseliyordu. Angelo ve Dark orta koridordan kapılara ve en ön sıradaki taş heykellere doğru yürüdüler. Zaten konuşmanın ortasındaydılar.

"Buranın daha farklı görünmesini beklerdim," dedi Dark. "Daha temiz."

Angelo, "Boş bir zeminde haddimizi aşıyoruz," diye açıkladı. "Biz canavarlar ayrıcalıklı muamele görmeyiz. Sadece yabancılar için olanı." Durdu ve kiremitteki kırmızı damarlara tekme attı. "Ama Yozlaşma'nın Goldani yapımı değil de Tanrı'nın bir laneti olduğunu görmek ne büyük sürpriz. Aksi takdirde bu yerde olmazdı."

"Gereksiz ayrıntılar," diye tısladı Dark. "Onları nasıl geri getireceğiz?"

Kırmızı bir ışık topu -Michael'ın içinden çıkanın aynısı- Angelo'nun etrafında bir 1reRy gibi dönüyordu. Onu havadan aldı ve avucunun içinde sıkı, içinden topak topak kan gibi siyah bir zehir sızıyordu. Serena'nın göğsüne sanki kendi kalbiymiş gibi bir acı saplandı. Elinde olmadan inledi ve yerde kıvranarak dikkatleri üzerine çekti. Angelo onu görünce gülümserken, Dark hoş olmayan bir şeyler mırıldandı.

Angelo, "Görünüşe göre Kraliçe de aşk konusunda aptalın teki," diye alay etti. "Kim tahmin edebilirdi ki?"

Dark gözlerini devirdi, ellerini ceplerine soktu ve Kraliçe'ye doğru yürüdü. Serena'yı ayağa kaldırdı ve içinde taş heykellerin bulunduğu sıraya doğru sürükledi. Serena heykellerin yanına düştü ve Dark baltasını çekip Serena'nın boynunun yan tarafına bastırdı. Ama Serena ölümden korkmuyordu. Naomi'nin ona verdiği şırıngayı Dark'ın omzuna sapladı ve içindekinin Dark'ın içine girdiğinden emin oldu.

"Siktir," diye bağırdı Dark, şırıngayı omzundan çekip çıkarırken. "Az önce bana anılarla dolu bir şırınga mı sapladı?"

"Sanırım öyle," dedi Angelo, gözleri hâlâ heykellerdeydi. "Bu Michael'ın son planı olmalı, ama sizin için geride ne bıraktıysa... hedeflerimize ulaşmamızı engellemeyecek."

"Hayır, olmayacak." Paralı Asker dikkatini önlerindeki demir kapıya çevirdi. "Birinci Zehra. Katherine hiçbir yere gitmiyor."

Angelo boştaki elini Serena'nın yanındaki iki taş heykelin üzerinde gezdirerek, "Hayır," diye fısıldadı. "O değil. Kıpırdama, Serena." Angelo iki Ingeri havada kaydırıp ve omuzlarına aşırı bir baskı uygulayarak ona kendi güçlerinin tadına baktırdı.

Tek yapabildiği Dark ve Angelo'nun demir kapıya yaklaşmasını izlemektir. Dark'ın etrafındaki gölgeler binlerce Ries gibi gürlüyordu. Sırtından iki gölgemsi kol fırladı, demir kapının iç tarafını kavradı ve sonra çekip ayırdı. Diğer taraftan siyah ışık fışkırdı.

"Geliyorum Zehra," diye bağırdı Dark. "Yakında-"

Kapı sanki menteşeleri düşmüş gibi patlayarak açıldı. Bir şey yüksek bir hızla kapıdan içeri girdi. Dark'ın yüzüne çarptı ve onu yakındaki sıraya doğru sıçrattı.

"Hadi ama çocuklar, beni öldürmenin bu kadar kolay olacağını düşünmediniz, değil mi?" Serena kalbinin karnına düştüğünü hissetti. Bu olamazdı...

Ama öyleydi.

Michael Kingman demir kapının önünde duruyordu, tıpkı ölümünden hemen önce olduğu gibi. Bir kurşun göğsünü parçalayıp kalbini yok etmeden ve onu yağ ve kas parçalarına ayırmadan önce. Yüzündeki gülümseme, cesedinin üzerine kalıcı olarak kazınmış olanla aynıydı.

"Sadece bu seferlik. Sadece bir anlığına"-Michael 1. elini göğsüne vurdu-
"Kahraman ben olacağım."

ÖTESİNDE NE YATYOR

Ölüm bir okyanustu.

Silahın ateşlendiğini hiç duymadım. Kurşunun kalbimi ya da kafamı delip geçtiğini ya da beni anında öldürmek için her neye isabet ettiyse onu hissetmedim. Zifiri siyah kumlardan oluşan bir sahilde, gökkuşağı bozulmuş gibi grinin farklı tonlarından oluşan bir okyanusa bakarak uyandım. Suyun üzerine sis çökmüş, yüzeyin altında gizlenmiş olabilecek her şeyi saklıyordu. Solumda bir deniz feneri yükseliyor, karanlık okyanusu aydınlatmak yerine bölgedeki tüm ışığı emiyormuş gibi görünen bir bakışla süzülüyordu. Yakındaki rıhtımda bulunan dört gemiden birine doğru ilerleyen gölgeli yüzler vardı ve güvenli geçiş için kehribar takas ediyorlardı. Parası olmayanlar, denizin üzerinden geçerek ufukta sis ve hiçlik içinde kaybolan taş bir köprünün üzerinden yürümeye yönlendiriliyordu.

Doğrulduğumda, kaba kumun ayaklarımın arasından düşmesine izin verdim. Eğer bu da ışık alanı ya da beyaz kilise gibi başka bir halüsinasyon ya da rüyaysa... ruhum benimle dalga geçmek için harika bir yol geliştirmişti. Ama burada farklı bir şeyler hissediyordum. Hiçbir nefes bu büyüü bozamaz ve beni Vargo'ya geri gönderemezdi.

On bir yıl boyunca kendisinden kaçan, yakalanması zor bir hedef olan ölüm sonunda beni ele geçirmişti.

Tek soru, birinin beni hayatın ötesinde bekleyen şeye yönlendirip yönlendirmeyeceğiydi. Ve Serena'nın uğruna hayatından vazgeçtiği hediye bir kenara attığım için beni affedip affetmeyeceğiydi. Dağınık kahverengi saçlı ve kehribar rengi gözlü küçük bir çocuk önümde belirdi. Soruyu benden önce o sordu. "Bizi hatırlayacaklar mı?"

Genç halimin önünde diz çöktüm, elimi omzuna koydum ve gülümsedim. "Hayır. Biz dünya tarafından unutulacağız."

Genç halim dudaklarını büzdü ve gözlerini benden kaçırdı. "Neden? Hatırlanmak için yeterince şey yapmadık mı?"

"Yaptık," diye açıkladım. "Ama bıraktığımız miras, ne kadar çok sevildiğimizin yanında önemsiz kalır. Bizi uçuruma kadar takip edip geri dönen dostlarımız oldu, Serena'yı derin ve zengin bir şekilde sevdik ve düşmanlarımızın tekrarlamaya mahkûm olduğumuzu düşündükleri şiddet döngülerini kırdık. Çok iyi başardık. Gurur duymalısınız."

"Öyle
misin?" "Ne
miyim?"

"Kendinle gurur duyuyor musun?"

Kumsala oturdum, bir dirseğimi bacağıma dayadım. "Biliyor musun? Ben öyleyim. Hepsini tekrar yapardım. Bu sonu bilsem bile. Çünkü bu yolculuk tüm acılara değdi." Tereddüt ettim. "Yani, bu kadar mı? Ölüm mü?"

Çocuk başıyla onayladı. "Evet, burası yakın zamanda ölenler için ayırma alanı." Dört gemiyi işaret etti. "Bunların her biri sizi farklı bir öbür dünyaya götürecektir. Çoğu erdeme dayalı öbür dünyaya gider - iyi ya da kötü olmanıza göre ödüllendirileceğiniz ya da cezalandırılacağınız bir yer. Gemiye bindiklerinde, sonunda hangisine gidecekleri hakkında hiçbir fikirleri yoktur. Bazıları önceki yaşamlarındaki hataları telafi etmek umuduyla reenkarne olmayı seçerken, diğerleri hayvan olarak geri dönmeyi seçiyor ve düşündüğünüzden çok daha fazlası yolculuklarını sonlandırmayı ve gerçeklikle bir olmak için sonsuz boşluğa gitmeyi tercih ediyor."

"Bu köprü ne için?"

"Bu, son duraklarına gitmek için gereken şartları yerine getirmemiş olanlar içindir. Ve böylece bu ölüm diyarında bir hayat daha yaşamaları gerekiyor." Benim dehşete kapılmam üzerine çocuk ekledi, "O kadar da kötü değil. Bazıları bu topraklarda sonsuza kadar yolculuk etmeyi sakınleştirici buluyor. Bu şekilde hayal edebileceğinden çok daha fazla aile

yeniden bir araya geldi."

"O gemilerden birine binmek için gereken şartları yerine getirdim mi?"

Yüzü asık ve üzgündü. "İyi iş çıkardın, Michael Kingman. Ve şansına, dünyanın çoğu seni bir Kingman olarak hatırlarken öldün. Ama güç ve konumun her zaman bir bedeli vardır... ve ailen İlk Kingman'ın bin yıl önce aldığı kararların bedelini ödemek zorunda." Çocuk eliyle geniş bir hareket yaptı. Deniz yarıldı ve aşağıya doğru inen taş bir merdiven ortaya çıktı. "Senin gibi başkaları da var. Öbür dünyanın diğer dünyalarına katılamayan insanlar. Eğer içinizi rahatlatacaksa, atalarınızın sizi beklediğini bilin. Hikayelerinizi dinlemek ve onların yanında hak ettiğiniz yeri almak için bekliyorlar."

Merdivene baktım, yükselen denizin kenarlarından karanlığa su damlıyordu. "Bu..." Korkumu ve tereddütümü yuttum. "... o yer yaptıklarımız için bir ceza mı? Dünyanın doğal düzenini nasıl bozduğumuzun?"

Çocuk gözlerini benden kaçırdı. "Bütün Kingman'ların gittiği yer orası. Erkek kardeşin, annen ve kız kardeşin de zamanı geldiğinde sana katılacak. Kingman'ın Tanrı'ya karşı savaşını sonsuza dek sürdürdüğü ölüm yolu."

Her kararın bir sonucu vardı... ve Tanrı'ya karşı savaşımızın da bir sonucu olacağını biliyordum. Ama atalarımın çevrili olmak, en az onlar kadar kahraman olduğumun onaylandığını hissetmek, tek istediğim şeydi.

"Serena Hollow öldüğünde nereye gidecek?"

"Nereye isterse," dedi çocuk. "Ama o yere değil. Bu sadece Kingman için."

"Yani onu bir daha asla göremeyeceğim," diye fısıldadım.

"Üzgünüm, Michael. Her şeyin bir sonu vardır ve ne yazık ki... senin aşkın için de bir son var."

"Hayır, bu doğru değil," diye net bir şekilde ifade ettim. "Kiliseye gitmem gerekiyor. Angelo ve Dark'ı durdurmam gerekiyor. Serena beni bekliyor olacak."

"Sen ölüme meydan okumadın," dedi çocuk. "Normal yoldan gidemezsin ve eğer şimdi o odaya girmezsen... Bu alemde bir parazit olacaksın. Adın ya da özün olmadan, boşluk dışındaki tüm öbür yaşamlar senin için kapanacak." Çocuk ciddi görünüyordu. "Bunu yapma Michael. Savaşın sona erdi. Bırak bu senin sonun olsun."

Titremelerini engellemeye çalışarak ellerime baktım. "Ben karar vermeden önce bana iki kişinin nereye gittiğini söyleyebilir misiniz? Katherine Shade - doğuştan Katherine Naverre - ve Azil'den Zehra."

Çocuğun elinde deri ciltli ağır bir kitap belirdi. Kitabı hızla karıştırdı ve bir ismin altında durdu. "Azil'in Zehra'sı kendi isteğiyle yolun sonuna kadar yürümeyi seçti, yolda başka bir maceraya atılacağını umuyordu."

Zehra hakkında bildiklerim kulağa doğru geliyordu. Dark'ın onu hayata döndürmeye çalışması hakkında ne hissedeceğini merak ediyordum. Romantik mi... yoksa acınası mı? Bunu sadece zaman gösterecekti.

Çocuk kitabı tekrar karıştırdı. "Katherine Naverre, sevgilisini beklemek için ölüm ve yaşam arasındaki kiliseye dönmeyi seçti. Kararlarının kefaretni ödemesi için kendisine bir şans daha verilmezse, geri döndüğünde onu sadece boşluk bekleyecek."

"Ne? Bunu neden yaptı? Gerçekten sadece Angelo için her şeyi riske mi attı?"

"Aşk aşktır... ve oldukça... o adam nasıl tarif etmişti... felaket?" "Katherine kiliseye nasıl döndü?"

"Michael..." Çocuk kitabını yavaşça kapattı. "Bunu bir düşün. Fiyatı çok yüksek ve kolay olmayacak, biliyorsun."

"Farkındayım." Dik durdum. "Asla öyle değildir. Ama bu beni daha önce pes ettirdi mi?"

Anı baloncukları denizin içinden gökyüzüne doğru yükseldi ve hayatımın dokunaklı resimleriyle doldu. Trey'le ilk tanışmamdan Serena'yla ilk öpüşmeme ve Angelo Shade'in babama ne yaptığını öğrendiğim güne kadar. Bu bir ömür boyu süren anılardı ve yine de -her birini ne kadar çok sevdiğimi ve yaşadığımı düşünürsek- yeterli gelmiyordu. Hayatım bu kadar kolay mı kısaltılmıştı?

"Bu yoldan gidersen hayatına geri dönemezsin ama tüm anılarını kaybetmek pahasına kiliseye geri dönebilirsin. Ve eğer oradan hayata dönmenin bir yolunu bulamazsan ve buraya dönmek zorunda kalırsan... seni sadece boşluk bekler." Yukarı doğru işaret etti ve tavandaki büyük demir kapıyı gösterdi. Zar zor açılıyordu ama içinden kör edici bir ışık akıyor, içinde bulunduğumuz karanlık denizi aydınlatıyordu. Kiliseye dönüş yolu.

"Dünyanın beni unutmasının ödeyeceğim tek bedel olacağını düşünmekle saflık ettim. Eğer bu işi batırırsam... Tamamen silineceğim. İkinci bir şans ya da sevdiklerimle yeniden bir araya gelmek yok."

"Akıllıca seçin."

Sanki başka bir seçenek varmış gibi. Biz aşk budalalarının korumamız gereken itibarlarımız vardı. "Oraya nasıl çıkacağım?"

Kapıdan ince gümüş bir iplik düştü, kırılan dalgaların hemen üzerinde durdu ve her dokunulduğunda sallandı. Kingman merdivenlerine giden yol yine kasvetli sularla kaplıydı. Artık geri dönüş yoktu.

"Bazı bağları ölüm bile koparamaz. Fırsatını bulduğunda onlara teşekkür et," dedi çocuk rüzgârdaki kül taneleri gibi savrulup gitmeden önce. Gemiler ve gölgeli suretler de öyle yaptı ve beni bu garip karanlık yerde yalnız bıraktı. "İyi şanslar, Michael."

"O kadar basit olmayacak, değil mi?" Kendi kendime mırıldandım.

Cevabım hemen geldi, çünkü bir cüce okyanustan dört ayak üzerinde süzülüyordu. Dalgalar ayaklarına çarpmayı bıraktığında, yüzlerini görebilmem için ayağa kalktılar. Adam dağınık kahverengi saçlarını tuzlu suyla geriye atmış, parlak kehribar gözlerini ortaya çıkarmıştı. Bu, burada gördüğüm ilk renkti. Öldüğümde beni karşılayanın babam olması çok mantıklıydı. Belki de gemiye binmemeyi seçmek doğru bir karardı.

"Selam baba," dedim usulca. "Uzun zaman oldu."

Babam bana doğru yürürken kumda hiç ayak izi bırakmamıştı. Dudakları çatlamıştı, teni solgundu ve eski püskü giysilerinin deliklerinden yosunlar sarkıyordu. Belki de ölüm, Dawn için beyaz kilisede olduğu kadar sıcak ve üzümlü değildi. Bu mantıklıydı. Dawn iyi bir insandı ve ben hiç de öyle değildim. Yaptığım her şey için cezalandırılmayı hak ediyordum.

"Konuşmak için mi buradasın?" Ben sordum.

Babam hiçbir şey söylemedi, bana doğru geliyordu.

Ayağa kalkarken küfrettim. "Buraya konuşmaya gelmedin, değil mi?"

Babam ilkel bir çılgılık attı ve bana saldırdı. Elleriyle omuzlarımı kavradı ve beni yere itti. Ben onu kuduz bir köpek gibi sarısmaya çalışırken dişlerini ön koluma geçirdi ve kan akıttı. Babamın şakağına yumruk atarak onu yere serdim, üzerine tırmandım ve

Vücudu tamamen hareketsiz hale gelene kadar ağlayıp çığlık atarken yüzüne defalarca yumruk attı.

Ondan kurtulup sırt üstü yuvarlandım, parmak eklemlerim gri kanla kayganlaşmıştı. Başımı çevirdiğimde babamın bedeni yoktu, bir canavar tarafından yenmiş gibi kum tarafından yutulmuştu. Ben kendimi toparlamaya çalışırken iki ceset daha karanlık okyanustan sürünerek çıktı. Sonuncusu gibi onlar da sevdiklerimin yüzlerini taşıyordu: Dawn ve Sirash. İkisinin de silahı vardı. Bir savaş çekici ve sivri uçlu bir bıçak.

Dawn bana doğru hışımla geldi, ayak sesleri yeri ikiye bölecek kadar ağırdı. Savaş çekicini hiçbir şey yokmuş gibi salladı. Sirash arkasından yaklaştı, bıçağını bileğine ve ön koluna dayamış, kalbime saplamak için mükemmel bir fırsat bekliyordu. Birlikte saldırdılar. Sirash beni karnımdan bıçaklamaya çalışırken Dawn geniş bir yumruk savurdu. Kaçmaya çalıştım ama ayağımı kaybettim ve sırtüstü düştüm, kum Rying'i havaya kaldırdı. Şafak hemen peşimden geldi ve savaş çekicini iki eline alıp bana indirdi. Yana yuvarlanmam beni kurtardı ama Sirash omzuma bıçağı saplamakta gecikmedi.

Bıçağı omzumdan çektim, gri kan kuma düşüp topaklandı ve bıçağı Sirash'ın göğsüne sapladım. Siyah bir sisin içinde patladı. Şafak'ın savaş çekici sol kaval kemiğime çarpmadan önce zaferimi kutlayacak zaman yoktu. Orada ne kadar kemik varsa milyonlarca parçaya ayrıldı ve ben yere düştüm. Dawn üzerimde durdu, son darbeyi indirmeye hazırды.

"Özür dilerim," dedim dişlerimi sıkarak. "Benim gibi değersiz biri için ölmemeliydin."

Dawn çekicin bir ucunu nazıkçe göğsüme dayadı. "Ve seni tekrar öldürmek zorunda kaldığım için üzgünüm."

Sağlam bacağımla göğsüne bir tekme attım. Sirash gibi o da yokluğa karıştı ve ben sadece okyanusun sakinleştirici sesiyle baş başa kaldım. Topallayarak ayağa kalktım ve kumla okyanusun birleştiği noktaya ulaşana kadar kötü bacağımı arkamdan sürükledim. İlerlemekten başka gidecek yer yoktu. Kendimi bulduğum bu küçük sahili uçurumlar çevrelemişti ve daha fazla misafirin gelip beni öldürmesini beklemek istemiyorsam, çıkış yapma zamanım gelmişti.

Sürünerek suya girdim. Bunu yapar yapmaz dalgalar üzerime çöktü, nefesimi zorladı ve vazgeçmenin daha kolay olup olmayacağını düşünerek birkaç kalp atışı boyunca debelendim. Sonra yine de aşık bir aptal gibi devam

ettim. Bir zamanlar

Serena'nın yanında kalmak için ne gerekiyorsa yapacağımı söylemiştim... Bu kararlılığı test etme zamanı gelmişti.

İpliğe ulaşana kadar karanlık okyanusta yüzdüm ve onu sıkıca kavradım. Vücudumdaki her kas gergindi ve durmam için bana bağıyordu. Vazgeçmem için. Altımdaki ve üstümdeki gölgeler beni çekiştiriyordu. Bazıları yüzeye dönmemi isterken, diğerleri aşağıdaki karanlığa dalmamı istiyordu. Vücudumda hiç sıcaklık yoktu ve özümnden ne kadar toplamaya çalışsam da bana sıcaklık gelmiyordu. Fabrikasyonlarım beni terk etmişti ama ben yine de o ipliğe tırmandım.

Hiçbir şey beni ona dönmekten alıkoyamazdı. Bir an için bile.

Arkamdaki ipe tırmanan yüzden fazla gölgemsi 1 gure da buradan kaçmak için ellerinden geleni yapıyordu. Bedenimle birlikte irademi de kırmak için ellerinden geleni yaparken bağırarak beni aşağı çektiler ve sözleri her yaradan daha çok acıttı.

"Övgüyü hak etmiyor." "Bir çuval
kaya kadar zeki."

"Ezik. Tam bir ezik. Herhangi biri ondan daha ilginç olabilir."

"Michael Kingboy hakkında bir şeyler okumaktansa gözlerimi
oymayı tercih ederim." "Potansiyeli vardı."

"Ben ondan daha iyi bir
kahramandım!" "Asla bir işe
yaramayacaksın!" "Rezalet!"

"Ne büyük bir hayal kırıklığı."

"Değersiz."

Suya düşmek, mücadeleye devam etmektense boşluğa yenik düşmek istedim... ama yapmadım. Vazgeçemezdim. Bedeli ne olursa olsun. Tırmanışlarını geciktirmek için hafıza baloncuklarımı üzerlerine fırlattım ve işe yarasa da sahip olduğum her şeyi aldı. Ama bir dahaki sefere uyuduğumda... Unutulmuş olacaktım. Kapıya nihayet ulaştığımda ipi bıraktım ve kendimi ona doğru fırlattım. Dairesel demir tokmağı yakaladım ve ip kopup peşimdekiler karanlık denize geri düşerken ondan sarktım.

Sürünerek geçip kör edici ışığın içine girmeden önce kendimi yukarı çekmem, kapının üzerine çıkmam ve sonra da kapının üzerine çıkmam yeterince basit görünüyordu. Kendimi bir silahtaki mermi gibi ilk önce ayaklarımın arasından geçirdim ve penceresi olmayan çok parlak bir kiliseye çıktım. Dark tam ineceğim yerde duruyordu, ben de botumun topuğuyla yüzüne nişan aldım. Kaçması için yeterli zaman yoktu, bu yüzden Kara Ölüm darbeyi aldı ve suyun üzerindeki bir taş gibi geriye sıçradı. Tekrar ayağa kalktığında burnundan kan damlıyordu ve bana hırlayarak düşmesine izin verdi. Elleri bir ejderhanın pençelerine dönüştü ve sırtından beyaz, gümüş ve gri çizgileri olan siyah zar kanatlar fırladı.

Angelo iki taş heykelin önünde diz çökmüştü. Serena onun yanında, sıraların üzerindeydi ve sanki kendi Fabrikasyonları tarafından tutuluyormuş gibi çırpınıyordu. Beni kapıdan çıkarken gördüklerinde hepsinin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kapı çarparak kapandı ve şok tüm kiliseyi titretti. Boynumu dramatik bir şekilde kırdım.

"Hadi çocuklar, beni öldürmenin bu kadar kolay olacağını düşünmediniz, değil mi?" Gururla ayağa kalktım. "Sadece bu seferlik. Sadece bu an için"- 1. elimi göğsüme vurdum ve tüm vücudumu susturdum-"Kahraman ben olacağım."

GÜNEŞ GİBİ

Serena kendini bana doğru fırlattı, baskı altında dört ayak üzerinde çabaladı ve sonra beni sıkıca kucakladı. "Seni buldum."

"Seni buldum," diye cevap verdim, parmaklarımı yüzünde gezdirerek. Öldüğümünden beri hissettiğim ilk sıcaklığı bu. "Çok dramatik davrandığım için özür dilerim."

Bana cevap vermedi, elimi tuttu ve düşmanlarımızla yüzleşmek için döndü. O haklıydı. İlgilenmemiz gereken daha önemli şeyler vardı. Buraya birlikte ulaşmış ve ikiye karşı iki olarak savaşmıştık. Ama daha bitmemişti.

"Bunu tahmin etmeliydim," diye alay etti Angelo. "Onun gibi inatçı bir embesil ölümü kandırmanın bir yolunu bulur."

"Fark etmez," dedi Dark. Kanı sildi ve ayağa kalktı. "İkisini de alaşağı edeceğim-"

Çanlar etrafımızda, sanki bir kilisenin içindeymişiz gibi ağır ve yakın bir şekilde çaldı. Kilise parçalanmaya başladı; duvarlar, Roor ve tavan yavaşça birbirinden ayrılıyordu. Duvarlar, çatı ve sıralar yavaş yavaş bilinmeyen bir yere giden yarı biçimsiz ve ufalanan bir merdivene dönüşürken, Roor'daki her bir kiremit kendi başına bir platform haline geldi. Geldiğimde sıralarda bulunan iki taş heykel, ölüm okyanusu ortaya çıkarken Angelo'nun yanında havada asılı duruyordu

Altımızda beni ele geçirmeye çalışan gölgeler bize ulaşmak için birbirlerinden merdiven yapmaya başladılar. Anılar da aşağıdan yükseliyordu, çoğu parlak ve yarı saydamdı ama birkaçı hastalıklıydı, çürümüş Reş ile beslenen parazitler gibi kırmızı damarlar çıkıntı yapıyordu.

Angelo, Dark ve Serena'nın etrafında dönen üç kırmızı top yukarı doğru spiral çizerek birbirine çarptı ve ışığı içine çeken, parıldayan üç altın Ay Gözyaşından oluşan bir buket oluşturdu. Merdivenin sonunda havada asılı kaldı.

"Sarsılmaz avcıya meydan okumak isteyenler," diye tiz bir ses şarkı söyledi. "Üç hayat feda edildi ve böylece üçü geri dönebilir. Değerinizi kanıtlayın, ödülünüzü talep edin ve geri almak istediğiniz kişinin adını söyleyin. Ama şunu bilin ki, eğer ölüm sizi ele geçirirse" -aşağıdaki gölgeler ilkel bir çığlık atarak kilisede bize doğru çılgınca ilerliyorlardı- "ölüler affetmeyecektir."

Dördümüz de gözlerimizi kırpmadan birbirimize baktık. Ama ilk hareket eden Dark oldu, iki büklüm olup gülerken bir elini yüzüne götürdü. "Peki, Ölüm. Sana saygısızlık etmeyeceğim. Ben de sana saygısızlık etmeyeceğim, Michael." Parmaklarının arasındaki boşluklardan kırmızı bir göz yanıyordu. "Baba, tırmanmaya başla. Katherine, Zahra ve kız kardeşimi al."

Angelo itiraz etmek için ağzını açtı ama Dark bir ağız dolusu sivri dişiyle ona hırlayınca gururlu adam ödüle doğru ilerledi. Ama patika, üzerine herhangi bir ağırlık bindiğinde bükülüp sallandığı için her yükseliş seviyesi bir mücadeleiydi. Serena ve ben onun önünü kesmeye çalıştık ama hareket eden karanlık duvarlar yolumuzu kesti.

"Siz ikiniz benimle kalıyorsunuz," dedi Dark. "Sizi tüm varlığım ile ezeceğim." Görünüşü değişmeye başladı. "Bana bakın ve hiç şansınız olmadığını anlayın."

Vücudu büyüdü, sırtından on iki kanat çıkarken dışa doğru genişledi. Kanatların yarısı yarasalarinki gibi siyah ve damarlı, diğerleri ise kartallarinki gibi kalın, parlak ve beyazdı. Derisi, zırh gibi kalınlaşana kadar kendi üzerine katlanan çeşitli tonlarda pullara dönüştü. Tırnakları ve dişleri uzun, keskin ve sivri oldu. Boynundan dört ejderha başı çıkarken, kendi yüzü her kalp atışında daha sürüngen bir hal aldı. Her bir kafa

diğerlerini. En soldaki buz gibi yarı saydamdı ve içinden akan mavi kan damarlarını net bir şekilde gösteriyordu. Bir sonraki mor ve pusluydu, yarı oluşmuş hafıza baloncukları ana heykelden kesilip çıkarılmayı bekleyen kil gibi üzerine yapışmıştı. Ortadaki kafa simsiyahtı ve bir sis girdabı gibi dönüyordu. Bir sonraki sanki aynalardan yapılmış gibi yansıtıcıydı. Sanki ölümü midesinde barındırıyormuş gibi periyodik olarak dehşet çığlıkları atıyordu. Son kafa yaklaşan bir fırtınanın rengindeydi ve derisinin altında beyaz döküntüler görünüyordu.

Tepemde beş başlı bir ejderha kükrüyordu ve ben dehşet içinde kaçmak ya da aşılabilir ihtimaller karşısında merhamet için feryat etmek yerine kendimi kulaktan kulağa gülümserken buldum. Belki de kahraman olmak böyle bir şeydi. Korkuya sahip olmak ve onu kalbimde nazikçe tutmak ama beni tüketmesine izin vermemek. Bunun benim sonum olmayacağını bilmek.

"Gel," dedi Dark, sesi duvarlarda yankılanıyormuş gibi gürleyerek. "Bir kâbusu öldürmeyi dene."

"Kana ihtiyacım var," dedi Serena sessizce. "Hem de çok." "Umduğum gibi bir Kan İmalatçısı mı oldun?" Başını salladı.

"Güzel." Yakındaki ufalanmış bir taş parçasını kaptığım gibi sol bileğime sapladım. Kan serbestçe aktı. "Benimkinden istediğin kadar al."

Kanım onun etrafında sertleşmeye başladı, zırha ve herhangi bir zırhın en kuytu köşelerine bile girebilecek ince bir kılıca dönüştü. Ya da işler gerçekten umutsuz bir hal alırsa, bir canavarı gözlerinden bıçaklamak için mükemmel olurdu. Zırhı tamamlanmak üzereyken bana tabancamı uzattı. "Senin verebileceğinden daha fazlasına ihtiyacım olabilir."

"Benim olduğum her şey senindir." Silindiri açtım, içine baktım ve iki mermi gördüm. Bu kadarı yeterliydi. "Benimle tereddüt etme. Bunu birlikte yapacağız."

"Ben Dark'ın dikkatini dağıtacağım. Sen Angelo'yu al." Bir nefes aldı. "Hazır mısınız?" diye sordu. Karşıımızdaki on iki başlı ejderha, öngörülemeyen bir tür işkenceyi serbest bırakmaya hazırlanıyordu.

"Her zaman."

Serena kristalleşmiş kanın üzerinde kendini yukarı fırlattı, Dark'ın ağzından çıkan karanlık ve buz patlamalarının arasından kıvrılarak geçti. Bedenimi sıfırladım, önümde bir kalkan oluşturdum ve tüm gücü üzerime

ekerken tek dizimin üzerine çöktüm.

Karanlık'ın saldırısı. Saldırı durduğunda bir sonraki platforma sıçradım ve Angelo'yu olabildiğince hızlı takip ettim. Yolu yarılamıştı bile.

Dark ve Serena sonsuz bir döngüde vals yapan iki soylu gibi havada ve birbirlerinin etrafında döndüler. İkisi de diğerine üstünlük sağlayamadı ama birbirlerine buz, karanlık ve kan patlamaları fırlatmaya devam ettiler, diğerinin kanatlarını ilk kesecek olanın kendileri olmasını umuyorlardı. Okyanustan gelen gölgeler kilisenin yolunu yarılamıştı ve bir çekirge sürüsü gibi önlerine çıkan her şeyi tüketiyorlardı.

"Onu buraya getirmemeliydin, Michael!" Angelo çatı kiremitlerinden yapılmış bir merdivene tırmanırken çığlık attı. "Yaşamasına izin verecektik!"

"Siktir git, seni yalancı bok çuvalı!" Ben de bağırdım. "Beni aptal mı sanıyorsun? Üç canın geri gelmesini istedin. Bu da üçünün ölmesi gerektiği anlamına geliyor. Ben, Serena ve gözümü aldıktan sonra Jay!"

Angelo bana baktı, tahta bir sıranın yarısı üzerinde dengede durmaya çalışırken sallanıyordu. "Adreann'ı öldürdük! Jay onu bakmadığı bir anda kafasından vurdu. Serena'nın ölmesi gerekmiyordu! Ama şimdi..." Aşağıdaki ölüm okyanusunu işaret etti. "... şimdi olacak."

"Adreann öldü mü?" Kendi kendime mırıldandım. Erica da öldüğüne göre, Serena da ölmüş olmalıydı... ama başımı salladım ve şimdiki zamana odaklandım. Tüm bunlar sona erdiğinde onun da yas tutması için zaman vardı. "Dark'la birbirinize karşı olduğunuz zamanları daha çok seviyordum!"

Angelo on beş karo üzerinde suyun üzerinde sıçan kayası gibi sekti. Yolun yarısında Dark ve Serena yanından hızla geçerek dengelerini o kadar bozdular ki diz çöküp kenarlardan tutunmak zorunda kaldı.

"Konuşmaktan korkuyor musun, Angelo?" Devam ettim. Neredeyse ona yetişmiştim. "Söyle bana, karının yaşayabilmesi için neden bu kadar çok kişinin ölmesi gerekti? Onu bu kadar özel yapan ne? Onu geri getirmek için binlerce kişiyi öldürdün! Eğer burada başarılı olursan, bu hayatların yükünü taşımak onu sakat bırakacak! Asla eskisi gibi olamayacak."

"Umurumda değil!" Gururla ayağa kalktı. "Hayatını geri getirmek için yaptıklarımın başa çıkamazsa, başa çıkana kadar anılarını manipüle ederim. Bunun politikası, felsefesi, ahlakı benim için önemli değil. Onun dışında hiçbir şeyin önemi yok. Bu beni deli mi yapıyor?" Yapacaklarını düşünüyormuş gibi uzaklara baktı. "Yalnız ve gururlu olmaktansa deli ve aşık olmak daha iyidir."

"Korkak."

Angelo son platforma ulaştı, önünde bükölmüş Ay'ın Gözyaşları buketi vardı. Zamanında yetişemeyecektim. Hâlâ çok uzaktaydım ve Serena Dark'ı tutmak için elinden geleni yapıyordu. Kendimi son hedefe yaklaştırdım. Ama ateş etmek için çok uzaktaydım. Özellikle de bu kadar az mermim varken.

Angelo kazanacaktı.

"Ben her zaman kırık bir adamdım," dedi Rowers'a uzanarak. "Ama onunla... kendimi bütün hissettim. Sadece bir an için bile olsa. Bana geri dön." Çardaklardan birini sapından kopardı, içinden yapışkan kırmızı bir sıvı fişkırdı. Elini kızarttı, neredeyse kemiğe kadar her şeyi tüketiyordu. Ama irkilmedi ya da acısını göstermedi, sadece nihai amacına ulaşmış bir adam gibi gülümsedi. "Katherine Naverre. Bana dön."

Ben geldiğimde Angelo'nun önünde durduğı taş heykelin üzerine yukarıdan bir ışık düzlemi düşerken gölgeler uğuldadı. Taş yavaşça parçalanırken çatlaklardan yumuşak bir deri ortaya çıktı. Siyah saçları çözölüp aşağı doğru düşerken vücudunun bazı kısımları seğirmeye ve hareket etmeye başladı ve bir kez daha heykelden insana dönüştü. Ortaya çıkan son şey gözleri oldu. Parlak mavi taşın içinden parlıyordu.

Esnedi, uzun bir uykudan uyanır gibi gerindi ve sonra etrafındaki her şeyi görmek için başını kaldırdı. Gözleri sanki Angelo'ya çekilmiş gibi ona takıldı. "Angelo? Neler oluyor? Neredeyiz biz? Ne-"

Ölümlüler bu âlemde uzun süre kalamazdı. Cümlesini tamamlayamadan dev demir kapının yanındaki kırmızı kapıya yöneldi ve kapı tarafından yutuldu. Kapı çarparak kapandı ve yankısı kulaklarımızda çınladı.

"İki hayat kaldı," diye şarkı söyledi nereden geldiğı belli olmayan tiz bir ses.

Angelo sunağa doğru yığıldı, kalan iki Kürekçi onun üzerinde sallanıyordu. Birini alarak aldığı yarayı tutuyordu... Ne Reş ne de kas kalmıştı. Sadece bembeyaz bir kemik. Ona doğru kalan adımları attım ve sonra eski üvey babamın üzerinde durdum, tabancamı kafasına doğrulttum.

"Ben kazandım," diye böbürlendi. "O geri döndü."

"Seni şu anda öldürebilirim ve onu bir daha asla göremezsın," dedim. "Bu nasıl bir zafer? Onun yanında kalmak istedin, değil mi?"

"Onun yaşaması, dünyada olmamasından daha iyidir." Hafifçe kıpırdandı, hâlâ kemik elini tutuyordu. "İkimiz de bunun nasıl biteceğini biliyoruz. Devam edelim mi, Michael?"

Angelo'yu göğsünden vurdum, göğüs kaslarının arasında kırmızı bir kan akmaya başladı. Yapabildiğı kadarıyla kanı durdurdu, acı dolu ıslak bir öksürük çıkarmadan ve kıpırdamadan yere yığılmadan önce kanı göğüs kafesinden serbestçe akıyordu.

Öldürmek hiç iyi hissettirmedi. Hayatıma ne kadar acı getirmiş olurlarsa olsunlar. Çok savurgandı. İnsanlar bunu nasıl yapabiliyordu? Yüzler ve isimler zihinlerinde birer sayıya mı dönüşüyordu? Ya da onlar-

Karanlık, sunağın üzerine kurulduğu Roor'dan eserek beni taş ve moloz yağmuruna tutarken, kalan iki Kürekçi ve Angelo'nun cesedi merdivenin yarısındaki başka bir platforma düştü, okyanustan gelen gölgeler onlara doğru ilerlerken ikisi de tam kenardaydı. Okyanusa doğru serbest düşüşe geçtim ve tutunacak bir şey aramaya başladım. Şansıma, Serena yan tarafıma çarptı. Birlikte bir platforma yuvarlandık, ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk.

Dark, beş başlı ejderha formuyla güneşin kendisi gibi üzerimizde yükseliyordu.

"Beni yenemezsin," diye hırladı Dark. "Babam sadece bir adamdı. Ben daha fazlasıyım. Vazgeçersen belki yaşamana izin veririm. Belki bu küstahlığın için seni affederim."

Serena ayakta durmaya çalıştı ama kan zırhı eriyip giderken tek dizinin üzerine düştü. Sıyrıklar, yanıklar ve kesiklerle kaplıydı. "Onu nasıl yenebileceğimizi bilmiyorum."

"Adil bir dövüşü kazanamayız," dedim. "O çok güçlü. Her zaman öyleydi."

Hafıza baloncukları yanıımızdan geçip gitti. Bazıları benim, bazıları Serena'nın, bazıları da Dark'ın hayatını gösteriyordu. Bölgede gördüğüm bozulmuş hafıza baloncuklarını ararken kafamda onu nasıl yenebileceğime dair bir fikir oluşmaya başladı. Eğer şüphelerim doğruysa ve bazıları Dark'a aitse... o zaman kazanmak için bir yolumuz vardı. Fiziksel olarak Dark'a karşı hiç şansım olmamıştı -Yeniden Doğan Titan'daki ilk dövüşümüz bunu kanıtlamıştı- ama onu zekâmla alt edebilirdim. Ya da daha iyisi... Canavarı yok edebilir ve savaşma isteğini elinden alabilirdim.

Dark için Zehra'nın kendisi için gerçekten ne istediğini hatırlama zamanı gelmişti.

"Bozulmuş hafıza baloncuklarını etkisiz hale getirmem gerekiyor," dedim kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak.

"Kaç kişi var?" diye sordu, planımı hemen kabul ederek.

Ayağa kalkmasına yardım ettim. Aşağıdan gelen gölgeler şimdi kendilerini Dark'a doğru fırlatıyorlardı, ancak ejderha onları birçok ağzından birinden gelen büyü patlamalarıyla uzaklaştırdı. Yakınlarda sadece tek bir bozulmuş anı görebiliyordum. Dark'ın Zehra'nın ne istediği konusunda kendine yalan söylemesi için gereken tek şey bu muydu? Bir canavarın adamın yerine geçmesi için gereken tek şey bu muydu?

"Sadece bir tane," diye cevap verdim. "Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ona ulaşacağım. Gölge tarafından tüketilmeyin."

Serena bana yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Asla. Buradan birlikte ayrılıyoruz." Bir elini omzuma koydu, vücudumdan daha fazla kan aldı ve çelikten daha kalın görünen zincirlere dönüştürdü. Zincirler onun bedeninden fırladı ve Dark'ı sıkıca zincirledi. Gölge ona saldırmaya devam ediyor, kesiyor ve ağızlarından birine zorla giriyorlardı. "Onu kontrol altına alacağım. Git hadi. Acele edin! Bu iş bittiğinde yaşamamız gereken bir hayat var."

Onu çabucak öptüm ve sonra platformdan yakındaki bir hafıza balonunun üzerine atladım. Ağırlığının altında patladı ve içinden Trey'in sesi yükseldi: "*Biz iyi insanlar mıyız, Michael?*"

Bir diğerine atladım ve Naomi'nin sesi çınladı: "*Bana acıma. Benim için üzülme. Bu yüzden beni farklı görmeyin.*"

İki patlama daha oldu ve etrafımda iki ses daha çınladı. İlki Gwen'inkiydi: "*Onun yaptıklarını gördükten sonra, sadece bir aptal ona karşı bahse girer.*" İkincisi annemindi: "*Oğlumdan uzak dur!*"

Arkadaşlarım ve ailem bana ihtiyacım olan son itici gücü verdi.

"Ayrıca, kör bir adamın dünyanın en büyük gizemlerinden birini çözmesi komik olmaz mıydı? Eminim arşivciler saçlarını başlarını yolarlardı."

"Bedeli ne olursa olsun. Hayatın güzelliği de burada. Hepimiz sahip olduğumuz azıcık zamanla ne yapmak istediğimizi seçme hakkına sahibiz."

"Babam bir çobandı. Kanında bir damla bile sihir yoktu. Ne yazık ki, tüm erkekler eşit yaratılmamıştır."

"Ejderha Avcısı, hâlâ bu unvana layık olduğunu düşünüyor musun, yoksa utanç içinde bu unvandan vazgeçecek misin?"

Bedenim sıfırlanmış halde bozuk anıya doğru sıçrarken bağırdım. Elimi ona vurdum ve içinden kör edici bir ışık patlayarak etrafımızdaki her şeyi yuttu. Geriye kırık bir zihnin sonsuz beyazlığından başka bir şey kalmamıştı. Etrafımda küçük, sessiz bir anı filizlendi. Zehra küçük ahşap bir masada oturmuş ince kahverengi deri bir kitap okuyordu. Dark arkasından yaklaştı, kollarını hayatının aşkına doladı ve onu yanağından öptü. Zehra gülümsedi ama onu iterek masada kendisine katılmasını işaret etti.

"Öldüğümüzde ne olacağını düşünüyorsun?" Zehra kayıtsızca sordu.

"Fark eder mi?" Dark cevap verdi. "Biz hayattayız. Ne olacağı kimin umurunda?"

sonra?"

"Merak etmiyor musun?"

"Pek sayılmaz." Koltuğunda kıpırdandı. "Sonrasını düşünmek şu anda olanlardan dikkatimi dağıtıyor."

"Bu iyi." Zehra kitabını yavaşça masaya bıraktı, gözleri sertleşti. "Eğer bana bir şey olursa..." Gölgele onun etrafında dönerek ağzını kapattı ve konuşmasına izin vermedi. Başka bir ses devraldı. "... beni asla unutma. Beni sonsuza dek hatırla."

"Öyle olmadı," dedim sessizce. Zehra'ya doğru yürüdüm, elimi omzuna koydum ve sıcaklığımın Karanlık'ın gölgelerini korkutup kaçırmasına izin verdim. Paralı asker akıl hocamın anısına baktım. "Bırak konuşsun, Dark."

Onu bağlayan gölgeler eriyip giderken Zehra bana gülümsedi. Sonra Dark'a baktı. "Eğer bana bir şey olursa, bensiz yaşamaya devam et. Benim hatıramı takıntı haline getirme. Seni mutlu edecek başka bir şey bul. Sevdiğim adamın geçmiş tarafından tüketilmesini istemiyorum."

Dark başının yanlarını tuttu ve ben çarpıtılmış kiliseye dönerken beyazlık etrafımızda yere düşen cam gibi paramparça olana kadar çığlık attı. Dark hâlâ kanla zincirlenmişti ama hafızasındaki benliği kadar yüksek sesle çığlık atıyor, gölgeler onu tüketmeye çalışırken özgür olmak için kıvranıyor ve kıpırdanıyordu. Dark insan formuna geri döndü ve önümde dizlerinin üzerine çöktü.

"Peki, anladın mı Michael?" diye sordu sessizce. "Sorun sen misin? Ben miyim? İkimiz birden miyiz? Bu hikâyedeki canavar kim?"

Ayağa kalktım. "Hepimiz kendi kendimizin canavarıyız. Sadece bazılarımız bu konuda diğerlerinden daha dürüst."

"Demek o gece söylediklerimi hatırladın," dedi. "Çok yorgunum, Michael. Onsuz devam edemem. Hayatının geri kalanının tadını çıkar. Bunu hak ettin. Bu şerefe nail olur musun?"

Tabancayı kaldırdım ve namluyu kafasına doğrulttum.

"Gergin misin?" Dark gözlerini kapattı. "Hayır. Ölmek senin için gerçekten o kadar korkutucu mu?"

Tetiği çektim, ateş sesini duydum ve mermi Dark'ın alnını parçalayıp beynini ve kafatasını yakındaki karanlığın girdabında hareket eden Roor'lara yağdırırken silahın sıcaklığını parmak uçlarımda hissettim. Sonra Dark geriye doğru karanlık okyanusa düştü ve gölgeler onu yutarak Resh'i bir hayvan sürüsü gibi parçaladı. Son düşüncelerinin Zehra olduğundan hiç şüphem yoktu.

Serena sessizce yanıma indi. "Michael. Rowers nerede? Gölgele yaklaşılıyor. Seni getirmeliyiz."

Bir ışık huzmesi Dark'ın bedenini en son gördüğüm yere çarptı ve onu iplerle tutulan bir kukla gibi yavaşça gölgelerin arasından kaldırdı. Paralı Asker akıl hocam bakışlarımla karşılaştı -yine canlı ama yenilmiş ve yorgun-anlamadığım bir şeyler mırıldandı ve sonra annesinin terk ettiği kapıya doğru geri döndü. Kapı sonsuz bir yankıyla tekrar çarparak kapandı.

"Bir hayat kaldı."

Kürekçilere doğru baktık. Angelo bir hamamböceği gibi ölüme meydan okuyarak onlara doğru sürünerek ilerlemiş ve bir Kürekçiyi daha ele geçirmişti; şimdi iki eli de kemiğe kadar yanmıştı. Gölgele onu ve son Kürekçiyi de yutmak üzereydi ama deli adam yüksek sesle kıkırdadı. "Sevgilimin yalnız kalmasına izin vermeyeceğim, bu yüzden onunla birlikte olamazsam... Karanlık su ce olmak zorunda kalacak. Sence benden daha iyi bir ebeveyn olabilir mi?"

Gölgele onu parçaladı ve geride kan sıçraması ve kemik parçalarından başka bir şey bırakmadı. Gölgele kıyafetlerini tükürmeden önce görünen son şey tuhaf beyaz gülümsemesiydi... ve son Rower karanlığa gömülerek tamamen kayboldu.

"Kaybettik," diye mırıldandı Serena. "Biz nasıl-"

Yalvarışlarını keserek onu öptüm. Ayrıldığımızda, "Diğerlerinin çıktığı kapıya doğru git. Ben hemen arkanda olacağım. O son Rower'ı öyle ya da böyle alacağım." Ve sonra, onu bırakmak istemediğim için ekledim, "Seni seviyorum. Her zaman da seveceğim."

"Ben de seni seviyorum. Lütfen bana geri dön."

Derin bir nefes aldım, ona bir öpücük daha verdim ve sonra platformun kenarına koşup Rower'ı en son gördüğüm gölgelerin içine daldım. Birbirimize bağlandığımız anda gölgeler bedenimi parçaladı. Karanlığın ortasında parıldayan ışığını ancak seçebildim. Düşen Rower'ı bulmak için içlerinde yüzerken Resh'imi uzun ince şeritler halinde soydular. Ben devam ettikçe kaslarım zayıfladı, açıkta kalan kemiklerim kemirildi ve acı vücuduma yayıldı. Bu işin başka türlü bitmesinin imkânı yoktu. İnatçılığım gerçekten gurur duyduğum tek şeydi ve bu yüzden devam ettim... acı sona kadar bir aptal gibi.

Kemikli elimi uzatıp Küreği işaret ve orta parmaklarımın arasına aldım. Kule tüm bedenimi harekete geçirdi, etrafımdaki gölgeleri kovdu ve yavaşça kiliseye doğru yükselirken bedenimi eski haline getirdi. Küreği iki parmağımın arasında döndürdüm ve geri getirmek istediğim kişinin adını ağzımda tartarken ona olabildiğince uzun süre hayran kaldım. Kolay olmalıydı, ama tabii ki asla olmayacaktı.

Ben her zaman bencil bir insan oldum. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan ama her zaman yetersiz kalan bir adam. Ama o anda bir kahraman olmak istedim. Üzgün ve yalnız bir çocuktan daha fazlası olarak tanınmak istedim. Büyürken güç ve fırsat ayrıcalığına sahip olacak kadar şanslıydım. Sihre erişimim vardı ve sadece bu bile bana diğerlerinin hayal edebileceğinden çok daha fazla fırsat sağladı. Kingman soyadına sahip olmanın tüm faydalarını bir kenara bırakın - yarı sürgündeyken bile. Ama hiç unutmadığım bir kişi vardı ki, ona öğrenme, büyüme ve dünyada kendine bir yer edinme şansı hiç verilmemişti.

Ben Michael Kingman, birçok isimle tanınıyım. Bazıları tarafından nefret edilirken diğerleri tarafından sevilirim. Bu *benim* hikayemdi, ama sonunda *bizim* de hikayemiz oldu. Hayata dönmek için yüksek sesle söylediğim benim adım değildi... *Onun* adıydı.

"Jamal Wiccard!"

Son ışık huzmesi demir kapıyı açtı ve kısa siyah saçlı küçük bir çocuğu dışarı çıkardı. Üzerinde öldüğü giysiler vardı ve kendi kanıyla kırmızıya boyanmış bir ejderha kopyası taşıyordu. Kollarıma düştü ve onu, gölgeler denize doğru çekilip kilise eski haline dönerken Serena'nın beklediği kapıya doğru taşıdım.

"Senden nefret ediyorum," dedi sessizce, Jamal'ı benden alarak. "Benimle geri dönmen gerekiyordu. Böyle bitmemesi gerekiyordu."

"Neden ben yaşamayı ondan daha çok hak ediyorum?" diye sordum. "Seçimimi haklı çıkaracak hiçbir neden yoktu. Bu yüzden doğru hissettiğim seçimi yaptım." Saçını okşadım. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Sonsuza dek mutlu olamayacağımızı söylediğim için."

"Yapacağız," dedi tutkuyla. "Benden ve birlikte yaşadığımız hayattan çekip gidemezsin. Seni hayata döndürmenin bir yolunu bulacağım. Kimsenin ölmediği ve ardımda yıkım bırakmadığım bir yol." Gözyaşları oluşmaya başlarken bana baktı. "Anlıyor musun, Michael? Seni tekrar bulacağım. Ne yapmak zorunda olursam olayım." "Yapacağını biliyorum." Onu tekrar öptüm, yumuşak ve yavaşça, ayrılmadan önce dudaklarında oyalandım.

Burada onu ne kadar bekleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden yapabiliyorken tadını çıkardım. "Seni seviyorum, Serena. Yakında tekrar görüşeceğiz."

"Yapacaksın," diye söz verdi. Sonra bana sırtını döndü ve Jamal'ı kırmızı kapıdan geçirip hayata döndürdü. Omzunun üzerinden baktı, anlayamadığım bir şeyler haykırdı ve sonra ölmekte olan bir kızılığın ışıltısı içinde kayboldu.

Kapı sessizce arkasından kapandı.

Ensemi ovuşturdum, bir esneme sesi çıkardım ve en yakındaki sıraya doğru yürüyüp oturdum. Çok yorgundum. O kadar uzun süre savaşmış, o kadar çok şeye katlanmışım ki, hiçbir şey kısa bir şekerleme yapmaktan daha cazip gelmiyordu. Serena beni yine yenecekti. Bunu yapacağını biliyordum. Kader bizi birbirimize bağlamıştı ve zaten birbirimizi seçmiştik. Dünyanın öbür ucuna gidecek ve benim onun yanına dönmemin bir yolunu bulmak için geri dönecekti.

Bu hayat çok güzeldi. İnişler ve çıkışlarla doluydu. Öfke ve aşkla. Ama hepsi benimdi. Ah. Gençlik zamanı. Aptalca kararların, kalıcı dostlukların ve asla unutamayacağım anların zamanı. Dünya bensiz devam edecekti. Ve bu beni mutlu ediyordu.

Göz kapaklarım ağırlaştı ve bir esnemeyi daha durdurmak için tüm gücümü kullanmak zorunda kaldım. Başım sanki bir yastıkmiş gibi sıranın arkasına yaslandı. Vücudum sanki tüm derim taş tarafından ele geçiriliyormuş gibi gerildi.

Arkadaşlarımı ve ailemi asla unutmayacaktım. Ya da bir kahraman olduğum o anı. Belki de... sadece bu seferlik... çocukken zihnimi meşgul eden idealist fanteziyi gerçekleştirmiştım.

Beklerken biraz kestirirdim... Hepsini
tekrar görmek için
sabırsızlanıyordum... Anılarım orada
olmayabilirdi...
Hayır, ben lne
olurdum... Zararı
olmazdı... Sadece
kapatmak için...
Gözüm...
Gwe...
Ma...
S...

Ve böylece isimsiz bir çocuk, yaşamla ölüm arasındaki bir yerin sıralarında uykuya daldı ve sevgilisinin onu tekrar bulmasını bekledi.

BÖLÜM 6:

GERIDE BIRAKILAN ÇİÇEKLER

"İyi mi yaptın? Kötü mü yaptın? Hata yaptın mı? Bir şeyler öğrendin mi? Ağladın mı? Gülümsedin mi? Evet mi? O halde güzel bir hayat yaşadınız."

-Kral Isaac Hollow

ELDE EDİLEN BİR MIRAS

Serena Hollow kilitlenmeyen kapıdan tökezleyerek geçti ve gerçekliğe geri döndü. Kasları verecek bir şeyleri kalmadığını itiraf ederken zarafeti ve duruşu eksik kalmıştı. Kapının kilidi parıldayarak yok olurken, bir gümbürtüyle soğuk fayansa çarptı. Taşıdığı çocuk kollarından düştü ve bir dizi iniltiyle aniden uyandı. Öbür dünyadaki zamanı sona ermişti ve başka bir yol bulamazsa... Michael'ı bir daha asla göremeyecekti.

Naomi ve Chloe hemen onun yanına gelip onu kaldırdılar ve en yakındaki sıraya taşıdılar. Michael'ı ailesi olarak kabul edenler dışında tapınak terk edilmişti: Naomi, Chloe, Trey, Lyon, Symon, Sebastian, Kai ve Joey. Hepsi Serena'nın konuşmasını bekliyordu. Hiçbirinin dile getiremediği sorulara cevap vermesini: Bitti mi? Kazanmışlar mıydı?

"Michael geri dönmeyecek," dedi sessizce. "Angelo'yu ve Dark'ı yendik ve Michael durumun kontrolünü tamamen ele geçirdi... Geri dönebilirdi ama bunu bir başkasına verdi." Onun gülümsemesini hatırladı. Ne kadar parlak, sıcak ve hüznüydü. Sonra taşıdığı çocuğu işaret etti. "Sonunda bir kahraman olmayı seçti."

"Jamal?" Trey sesi titreyerek sordu. Bütün vücudu titriyordu ve silahını bir takırtıyla yere düşürdü. Trey dizlerinin üzerine çöktü, sanki çok ani yaklaşırsa kaybolacağından korkuyormuş gibi çocuğa doğru süründü. "Bu sen misin?"

"Trey?" dedi çocuk, yavaşça ayağa kalkarak. Gözlerindeki uykuyu sildi. "Neler oluyor? Neredeyiz biz? Michael'la birlikte mezarlıktaydım. Michael'la mezarlıktaydım.

."

Trey çocuğu yere yatırdı, ona sarıldı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Çocuk ne olduğunu anlamadı ve kendini kurtarmaya çalıştı ama Trey onu tuttu ve izin vermedi. "Teşekkür ederim, Michael. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Kardeşler yeniden bir araya geldiklerinde Lyon bir sonraki soruyu sordu: "Peki ya Angelo?"

"Katherine'i geri getirmek için hayatından vazgeçti." "Peki ya üçüncü hayat?"

"Dark'ı öldürdük," dedi Serena. "Ama Angelo onu neredeyse anında geri getirdi."

Lyon hayal kırıklığı içinde küfretti. "Demek o piç nasıl iyi bir baba olunacağını biliyormuş."

"Çok hoş," dedi Kai. "Shade ailesinin bir üyesinden diğerine. Katherine de bizim için gelecek mi?"

"Bilmiyorum," dedi Serena. "Tek bildiğim Michael'ın geri gelmeyeceği ve yakında onunla ilgili her şeyi unutacağımız." Gözleri acı ve gözyaşlarıyla dolmaya başladı. "Böyle bitmemesi gerekiyordu. *Mutlu* olmamız gerekiyordu."

Grubun içine bir sessizlik çöktü. Naomi gizlice uzaklaştı ve düğün için hazırlanan içki şişesini ve ona eşlik eden tüm bardakları buldu. Bardakları dağıttı, herkes için doldurdu ve şöyle dedi: "O zaman bunu herhangi birimiz uyumadan, bayılmadan ya da ölmeden önce hızlıca yapmamız gerekiyor. paralı asker savaşının bir tarafı."

"Demek bu onun mirası. Acaba hoşuna gider miydi?" dedi Trey sessizce, önce odaya sonra da orta parmağındaki tanıdık yüzüğe bakarak. Jamal hâlâ kafası karışmış bir halde onun kucağına oturdu. Kardeşler içkiyi yudumladılar ve aynı acı verici tepkiyi verdiler. "Bu da ne böyle? Çürük kokuyor."

"Bu scaro," dedi Sebastian geniş bir gülümsemeye. "Göğsüne biraz kıl koyacak ve seni bir erkek yapacak, Doğu Yakalı."

"*Kimsin sen?*" Trey sordu.

Sebastian dramatik bir şekilde eğildi. "Henüz bir gemim yok gemisinin kaptanı Sebastian. Heykeller Denizi'nin en korkulan yirmi yedinci korsanıyım."

"Bunun beni etkilemesi mi gerekiyor?"

"Tabii ki! Ben bir tür büyük-"

"O Dawn'ın kardeşi," diye araya girdi Kai.

Trey ciddiyetle başını salladı, özürler mırıldandı ve sonra Michael'ın odanın köşesindeki cesedine doğru baktı. Olabildiğince mütevazı bir şekilde örtülmüştü ama yine de yüzünde bir gülümsemeye öldüğünü görebiliyorlardı. Adreann'ın cesedi de onun yanındaydı. Erica'nın cesedi çoktan gitmiş, aşılmaz güçlükler karşısında bile evlerini terk etmeyi reddeden bazı klan muhafızları tarafından mahzenlere götürülmüştü. "Naomi, uyumadan önce onun cesediyle ilgilenmemiz gerekecek. Michael'a yapacağımıza söz verdik."

"Biliyorum," dedi Scaro şişesinin tortusunu kendi bardağına dökerken. "Bölgedeki en büyük ağacın 1.'sini bulalım ve onu oraya gömelim. Bu hoşuna giderdi."

"Ona iyi baktığından emin ol," diye yalvardı Serena. "Onu unutsak bile, sevildiğini bilmesini istiyorum." Boğazı sanki kapanıyormuş gibi hissetti. "Tek istediği bir yere ait olmaktı."

"Adreann'la ne yapmalıyız?" Naomi yumuşak bir sesle sordu. "Ondan nefret ediyorum ama onu burada leş kuşlarının yemesi için bırakmamalıyız."

"Arşivcilere onu toplatacağım ve Hollow'daki Kraliyet Mahzenlerine götüreceğim. Siyaset onları etkilemeden hareket edebilecekler. Umarım," dedi Serena gözyaşları dökülmeye başlarken. "Wanderer'ın merhameti, böyle olmaması gerekiyordu. Ailem gitti. *Benim* olmam gerekiyordu. Bu neden oldu?"

Kimse cevap vermedi, ama teker teker herkes kadehini Michael'a doğru kaldırdı.

Vücut.

"Zaman zaman hepimiz ondan nefret ettik ama işte buradayız... elinden gelenin en iyisini yapan bir adamı anıyoruz. Ve kısa hayatlarımızda başarmayı umabileceğimiz tek şey de bu," diye başladı Symon. "Embesillerin Kralı'na."

"Sahip olduğum en kötü kardeşe," diye ekledi Lyon.

"Kral Katili'ne," dedi Chloe.

Naomi gülümseyerek, "En iyi arkadaşşıma," dedi, kolunu Chloe'nin beline dolayarak.

"Ejderha Avcısı'na," dedi Kai ve ardından Joey'e kendisine verilen sıvıyı içmemesi talimatını verdi.

"Beni daha iyi olmaya iten adama," dedi Trey.

"Beni asla unutmayan arkadaşşıma," dedi Jamal.

Serena ayağa kalktı, gözyaşlarını sildi, bardağını kilitsiz kapıya doğru tuttu ve sonra şöyle dedi: "Michael Kingman'a. Bu bizim sonumuz değil. Sana söz veriyorum."

Ve herhangi birinin onun sözleri karşısında hissetmiş olabileceği keder ya da endişeye rağmen, herkes skarosunu tek bir yudumda içti. Sonrasında sadece Trey ve Kai yüzlerini buruşturdu, diğerleri acıya çoktan alışmıştı. Bardaklarını botlarının altında ezdiler, düşüncelerini ve eşyalarını topladılar ve sonra bir başka gece için hazırlandılar.

Herkesin şimdi nereye gideceği konusunda bazı tartışmalar oldu. Trey, Jamal ve Lyon, Birleşme Enstitüsü'ne geri dönmeden önce Kai ve Joey ile birlikte Hollow'a döneceklerdi. Trey hâlâ adaletsiz sistemin başka bir aileye daha zarar vermemesi için Hollow'u baştan aşağı değiştirmek istiyordu, Lyon ise sadece karısı ve çocuğuyla birlikte olmak istiyordu. Chloe ve Naomi batıya, hayatlarını olmak için savaşıarak geçirdikleri Kuzgunlar yerine hiç kimse oldukları topraklara gidiyorlardı. Sebastian efsanesini devam ettirmek ve belki de sonunda kendi gemisini almak için Heykeller Denizi'ne dönüyordu. Ama Serena'yı en çok şaşırtan Symon'ın cevabı oldu.

Birlikte kilitsiz kapıya bakarlarken Symon elini onun omzuna koydu. "Hikâyesini kaydetmek için olabildiğince uzun süre uyanık kalacağım. Beni düzeltecek o olmadan... bazı şeyler onu tanıyanlara doğru gelmeyecek. Biz onun sevgisini bilirken, dünya onun nefretini görecek. Tabii okurlarsa." Kaydedici tekrar durakladı. "Bundan sonra, Wolven Kralları hakkında sahip olduğum bilgileri gözden geçireceğim. Gwen'i onun istediği gibi serbest bırakamayabilirim... ama elimden geleni yapacağım. Birimiz onların tepesinde kalmalı. Savaşları durmuş olabilir ama henüz bitmedi."

"Eğer savaşmaya devam edersem," diye fısıldadı, "bana verdiği hayatı çöpe mi atmış olacağım?"

Symon gülümsemeye zorladı. "Etrafınızdakilerin kıymetini bilmeyi unutursanız, bu sadece boşa geçmiş bir hayat olur. Geçmişe odaklanan bir yaşam pişmanlık getirir, tıpkı geleceğe odaklanan bir yaşamın endişe yaratacağı gibi. Şu andan başka hiçbir şeyin kontrolü bizde değildir. Mücadeleye devam etmek istiyorsanız, bunu kendiniz için yapın. Michael için değil."

Serena'nın aradığı cevap bu değildi. Rehberliğe ihtiyacı vardı. Ya da bir işarete. Ya da birlikte kaçacağı birine. Ya da... ona yön verecek bir şeye. O artık bir kraliçe değildi. Kingman'ı yoktu. Etrafındaki herkes yeni yollarını seçmişti. Peki şimdi kim olmak istiyordu? Nereye gidecekti? Tahtını Emelia'dan geri mi alacaktı, yoksa başka bir yol mu seçecekti? Kraliçeden başka bir şey olabilir miydi?

Saraydan çıkış uzun ve ıssızdı, yanık izleri ve düşmüş silahlar şehre dönüş yolunu kirletiyordu. Diğerleri ona Serena'nın bilmesi gereken önemli şeyler söylediler: Jay *Prens* -onun başka bir versiyonu; durum karışık- ve Emelia kaçmışlardı ve taht ellerine geçtiğine göre muhtemelen Hollow'da yeniden bir araya geleceklerdi. Umurunda değildi. Bu sadece aptal bir taş sandalyeydi. Onun için hiçbir önemi yoktu. Michael gitmişken olmazdı. Sonunu seçemediği sürece.

Ve böylece, şimdiye kadar aşk için yapılan tüm aptallıklar arasında, Vargo'ya yürüyüşleri sırasında yaratılan en korkuncuydu. Michael'ı geri getirmenin bir yolunu bulacaktı. Neye mal olursa olsun. Bedeli ne olursa olsun. Nereye gitmesi gerektiği önemli değildi. Bu onların hikayesinin sonu olmayacaktı.

"Kim yaptı bunu?" Alexis çığlık atarak onlara doğru koştu. Saçları ıslak giysiler gibi tenine yapışmış, yüzü kızarmış ve parmaklarının uçları barutla lekelenmişti. Sol elinde Rintlock marka bir tabanca tutuyordu. "Michael'ı kim öldürdü? Hanginiz sorumlu?"

"Ben," dedi Serena, diğerlerinden biri Michael'ın ölümünün kendi suçu olduğunu iddia etmeden önce bir adım öne çıkarak. "Sonuçları ne olursa olsun, bunlara kendim katlanacağım."

Alexis'in beti benzi attı ama elinden geldiğince konuştu. "Wanderer'ın merhameti. O ne yaptı? Biliyor muydu? Hayır... bilemezdi ama-"

"Neyi biliyorsun?" Serena tersledi.

Alexis, Serena'ya giriş kapısından geçmesini işaret etti.

Dışarıda bir paralı asker sürüsü vardı. Regal Bölüğü'nün en az dörtte biri. Belki daha fazlası. Ve Serena'yı gördüklerinde, yavaşça denize çekilen bir dalga gibi dizlerinin üzerine çöktüler. Rıhtıma kadar tüm yolu kaplıyordu. Binlerce paralı asker sadece ve sadece onun önünde eğildi. Orbis Şirketi bir kenarda durmuş, doğanın kontrol edilebilir gücüne ve Serena'ya sanki aynı miktarda güç taşıyorlarmış gibi bakıyordu.

"Michael Liam'ı öldürdü, sonra da sen Michael'ı öldürdün," diye açıkladı Alexis. "Ve paralı askerlerin bir kuralı vardır: fatihin iradesi mutlakdır." Yutkundu. "Onlar senin emrindedir."

Serena histerik bir kahkaha attı, ta ki diğerleri ona endişeyle bakmaya başlayana kadar. Michael'ın kaybı dayanılamayacak kadar ağır mı gelmişti? Ama kendini toparladıktan sonra gülümsedi ve şöyle dedi: "Şakayı anlamadınız mı? Onun hayali bana miras kaldı. Ben Paralı Kraliçe'yim."

EPİLOG

UNUTULMUŞ BİR ÇOCUĞUN BİRÇOK MİRASI

Dark, Rower'larla çevrili kutsal bir yerde, yalnız ve anlamsız bir şekilde yeniden doğdu. Sanki çok yüksekte düşmüş gibi irkilerek uyandı ve burnunun hemen önündeki tavana vurmaya başladı. Avucunun içiyle tavana vurdu, yavaşça ve istikrarlı bir şekilde ve sonra nefesi daha düzensiz hale geldikçe daha hızlı ve daha güçlü. Büyük bir çığlık atarak, 1.'si içinde bulunduğu tahtayı deldi ve bir çıkış açtı. Kara Ölüm bir lanetle yuvarlanarak dışarı çıktı.

"Nihayet uyandığınızı görüyorum. Güzel," dedi yakındaki bir adam. "Artık başlayabiliriz."

Dark başını kaldırdı ve bir masanın etrafında oturan dört kişi gördü. Masa, altın tabaklardaki biricik lezzetler ve kristal kadehlere doldurulmuş şaraplarla doluydu. Babasının askeri üniformalı bir portresi uzak duvarda, eski, kan lekeli bir divanın üzerinde asılıydı. Sol taraftaki adam Dark'ın asla unutamayacağı biriydi: Yüce Soylu Charles Domet. Ucu tahtaya bastırılmış ince bir bıçağı küçük bir daire çizerek döndürüyordu. Ölümsüzün yanında genç bir adam oturuyordu. Kumral saçları kısa ve sık kesilmişti, sol şakağında bir doğum lekesi vardı ve kucağında bir savaş çekici taşıyan bir Thebian Berserker'ının yapısına sahipti. Vücudunda bir başyapıttaki boya izlerinden daha fazla yara izi vardı. Dark'ın annesi Katherine Naverre, öldüğünde ne kadar gençse o kadar gençti ve ölümsüzün karşısında oturuyordu

ve askeri. Kollarını kavuşturmuştu ve üzerinde yırtık pırtık sarı bir elbise vardı. On yılı aşkın bir süredir gömülü olduğu elbise.

"Davis," diye başladı Katherine. "Domet bana neler olduğunu anlattı. Babanın beni nasıl hayata döndürmeye çalıştığını ve senin Zehra'yı nasıl geri getirmeye çalıştığını. Başarılı olamadığın için üzgünüm." Bacak bacak üstüne attı ve şarabından bir yudum aldı, yutkunurken yüz ifadesi ekşidi. "Babanı ve Zehra'yı hayata döndürmek için Domet'le birlikte çalışmaya karar verdim. Tıpkı babanın en başından beri yapması gerektiği gibi. Gururu onu kör etti ve bunun için ben suçluyum. Genelde onu kontrol altında tutarım, ama önemli değil. Ailemiz yakında yeniden bir araya gelecek."

Dark'ın sesi kısıktı ama "Neler oluyor?" diye mırıldandı.

"Bir anlaşma yaptık," diye cevap verdi Domet. "Wolven Krallarını öldürmeme yardım edeceksin, böylece ben de huzur içinde ölebileceğim. Ben de öbür dünyaya açılan diğer kilitsiz kapılardan birini açmana yardım edeceğim." İnledi. "Belki bu sefer ona rehberlik edecek bir Kingman'i bile olmayan bir Hollow tarafından engellenmezsin."

Dark cevap vermedi, sonunda masadaki dördüncü kişiye odaklandı. Kendisinden birkaç yaş küçük bir adamdı bu. Dağınık kahverengi saçları, koyu sarı gözleri, boynunun yan tarafında bir taç damgası ve varoluşunu yenmek istediği bir gülümsemesi vardı. Adam oturduğu yerden kalktı, masanın etrafını dolaştı ve sonra yerde yatan Dark'ın önünde durdu. Neden bu kadar mutluydu? Bu kadar memnun olmak için ne gibi bir sebebi vardı?

"Hey, Dark, Yeniden Doğan Titan'ın ilişkimizin sonu olacağını düşünmedin, değil mi?" Adam masadaki diğerlerine doğru bir hareket yaptı. "Ve onlara benden bahsetme zahmetine girme. Beni sadece sen görebilirsin. Senin yanından ayrılmamı istemedin ve şimdi asla ayrılmayacağım."

"Kimsin sen?" Dark kendini ayakta durmaya zorlayarak mırıldandı. Nedenini bilmiyordu ama bu çocuğun önünde zayıf görünemezdi. "Nesin sen?"

"Ben senim, ama daha iyiyim." Çocuk onun gözleriyle buluştu ve genişçe gülümsedi. Kehribar rengi grimsi bir kırmızıya dönüştü. "Ne oldu? Hâlâ anlamadın mı? İyi o zaman. Daha açık konuşacağım: Ben senin zihnindeki bir enfeksiyonum. Tedavi edemeyeceğin bir hastalık. Görmezden gelemeyeceğin bir delilik. Dünyadaki en sevdiğin insandan bir veda hediyesi. Ve silinemeyecek bir miras. Benim adım-"

BİR UYKU SONRA...

Bir çocuk, gözlerini acıtan ve görüşünü bulanıklaştıran çok parlak bir kilisede uyanır. Ayağa kalkmaya çalışırken tökezler, dizleri güçsüzleşir ve içe doğru döner ve tahta sıraların üzerine çöker. Boğazı kurumuş ve midesi gurulduyor, düğüm düğüm bir ağrı canının çektiği yemeğin yerini alıyor. Aklında hiçbir şey yoktur. Adını, evini, ailesini, inançlarını ya da buraya nasıl geldiğine dair hiçbir şeyi hatırlayamıyor. Sadece bunu yaptığını ve cezanın yeterince ağır olduğunu.

Ancak başının zonklaması durduğunda sağ elinde buruşmuş bir kâğıt parçası olduğunu fark eder, sanki taştan bir heykelin kapalı eline saplanmış gibidir. Kağıdı açar ve okur.

Seni hatırlıyorum. Ve seni tekrar bulacağım. Nerede olursan ol.

Sadece biraz daha bekle. Eve geleceksin.

Söz veriyorum.

Tüm kalbimle,

Gönderenin adı çiziklerden başka bir şey değil.

Ne olursa olsun, çocuk ne el yazısını tanıyor ne de mektubun anlamını biliyor. Onu kim arıyor? Ve neden? Burası onun evi. Bildiği tek şey burası. Ve yine de.

Uzakta kapılar var. Demirden devasa bir canavar, sanki onu açmak için bir düzine adam gerekecekmiş gibi görünüyor. Yanında üç küçük kapı daha var. Biri kırmızı, biri mavi, biri de siyah. İlk olarak kırmızı olanın kapı kolunu kontrol ediyor. Kımıldamıyor. Mavi olan da. Ama siyah olan onun dokunuşuyla sürünerek açılıyor, arkasında hiçbir şey yok. Çocuk irkilmiyor ya da tereddüt etmiyor, merak onu ileriye götürüyor.

Derisi sanki her yöne doğru çekiliyormuş, kopma noktasını geçecek kadar gerilmiş gibi hissediyor. Sonra acı kesiliyor, ayakları ve elleri yere çarpıyor ve çocuk garip, yeni bir yere varıyor. Etrafindaki kaya parçaları, bir çocuğun tek taraflı konuşması gibi garip şarkılar söyleyerek sallanıyor. Zemin gri, pütürlüdür ve kraterler sonsuz bir deniz gibi ufka doğru uzanmaktadır. Her şey

gökyüzündeki devasa şey nedeniyle hafif mavimsi bir renk tonuna sahip ve zemin dengesiz. Şu anda üzerinde durduğu kaya hariç altı devasa kaya parçası, kırık bir cam parçası gibi etrafında dönüyor.

Ondan biraz uzakta bir adam var. Giysileri lime lime, saçları uzun ve dağınık, teni bir ölününkinden daha soluk. Arkasında dev bir canavar yatıyor, memnun bir şekilde horluyor. Kanatları ön bacaklarına bağlı. Bu bir Wyvern - ejderha değil - ve nedense çocuk uyandığından beri bundan her şeyden daha çok emin.

Adam etrafındaki taşları topluyor, onlara fısıldıyor ve sonra onları gökyüzündeki devasa yuvarlak şeye fırlatıyor. Kayalar gözden kaybolmadan önce parlak kırmızı, mavi ya da beyaz renklere bürünüyor. Çocuk bu taşların nereye gittiğini ve adamın onlara söylediği mesajların başkaları tarafından duyulup duyulmayacağını merak ediyor. Bundan şüphe eder. Burada taş ve tozdan başka bir şey yoktur. Ve gökyüzündeki devasa şey de muhtemelen farklı değildir. Dünyada bu ikisinden başka kimse var mı?

Çocuk botlarının altında bir kayayı çıtırdatarak dururken, adam ona döner. Yakasında ağlayan bir kurt başı sembolü var, zar zor görülebiliyor, zamanla neredeyse solmuş.

"Kimsin sen?" diye sorar adam.

"Kim olduğum kimin umurunda?" diye tersliyor çocuk. "Sen kimsin?"

Adamın ellerinden taşlar yuvarlanıyor. "Ben Kurtların Mikel'iyim, güneşin altında rakipsiz olan adamın üçüncü oğluyum. Bazıları bana Kurt Kral der, diğerleri ise Gezgin." Adam bir kahkaha attı. "Bazıları beni bir peygamber olarak görür. Ama ben gerçekte kocamın bu terk edilmiş yerdeki tutsağıyım ve hayatımı benden aşağıdakilere uyarılar haykırarak geçirmeye mahkûmum." Kurt Kral çocuğa yaklaşır ama çocuk sinmez, dimdik ve hareketsiz durur. Kendini aptalca cesur hissediyor ve belki de bir an için hep öyle olmuş. "Kardeşimin hizmetkârlarını simgeleyen kola sahipsin. Ve kehribar rengi bir gözün var. Sen-"

Çocuk adamın sonraki sözlerini duymuyor, bu yüzden gülümsüyor ve başını sallıyor. "Ben hiç kimseyim."

"Hiç kimse," diye tekrarlıyor adam, çocuktan uzaklaşarak. Uzanıp pütürlü bir taş alıyor ve çocuğa uzatıyor. Donuk bir mavi renkte parlıyor. "İçine konuş

ve sonra önümüzde duran gezegene fırlatırız. Eğer gerçekten hiç kimseyseniz, söyleyebileceğiniz hiçbir şey sorun yaratmayacaktır."

Çocuk taşı adamdan alır. "Peki ya ben hiç kimse değilsem?"

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

Başını sallar. "Eğer biri olsaydım... Artık değilim. Hayatımla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum."

"O zaman sen bir Unutulmuşsun," diye mırıldanıyor adam. "Ama nasıl bu hale geldin... Bunun bir önemi yok. Dışarı çıkmanın tek bir yolu var, değil mi?"

Çocuk taşı elinde tutuyor ve bir oyuncak gibi evirip çeviriyor. "Ona bir şey söyleyebilir miyim?"

"Ne istersen. Gerçek olduğu sürece."

Çocuk taşı dudaklarına götürür, gözlerini kapatır ve uyandığında eline sıkıştırılmış olarak bulduğu mektuba cevabını fısıldar:

Ay'da bulunmayı bekleyen bir çocuk var. Her kimsen, beni hatırlayacak mısın?

TEŞEKKÜRLER

Michael Kingman fikri 2010 yılında lisede AP İngilizce dersinde *Gazap Üzümleri* üzerine bir kompozisyon yazmaktan nasıl kurtulacağımı bulmaya çalışırken ortaya çıktı. Kitabı okumamıştım ve okumaya da hiç niyetim yoktu. Açıkçası, en iyi öğrenci değildim ve doğrusu, Michael Kingman'ın o versiyonundan geriye hiçbir şey kalmadı. Sayamayacağım kadar çok kez bozuldu ve yeniden yazıldı. Michael'ın karakterinin ana fikri dışında: Miras nedir? Nasıl yaratılır? Ve biri öldüğünde nasıl yeni bir şeye dönüşür?

On iki yıl sonra, on altı yaşındaki halimin yapmayı umduğu şeyi yaptım. Dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan kırık dökük bir çocuğu alıp hatırlanmaya değer birine dönüştürmek. Mirası yazıldı -tüm keskin ve sivri uçları olduğu gibi bırakıldı- ve umarım hepiniz Michael Kingman ve onun karmaşık hafıza problemlerini okumaktan keyif almışsınızdır. Ancak bunca yıldan sonra, Michael'ın hikayesinin basılı olarak var olduğu noktaya gelmeme yardımcı oldukları için teşekkür etmem gereken pek çok insan var.

Öncelikle menajerim Joshua Bilmes'e teşekkürlerimi sunuyorum. Yakın ailem dışında yaratmaya çalıştığım hikayeye inanan ilk kişiydi. Onun dostluğu ve bana olan inancı tüm zor zamanları kolaylaştırdı ve yaptığı her şey için ona ne kadar teşekkür etsem azdır. John Berlyn'e ve JABberwocky Edebiyat Ajansı'ndaki herkese de teşekkürlerimi sunuyorum. Her şeyin ötesine geçiyorlar ve birlikte çalışılabilecek en iyi insanlar.

Ardından, editörlerim Joe Monti ve Gillian Redfearn'e en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Joe'nun şefkati, dinleme istekliliği ve mücadele ettiğim konulara odaklanma becerisi, yaşayabileceğim pek çok sorunu ortadan kaldırdı ve bunun için

her zaman minnettar olacağım. Gillian'ın detaylara gösterdiği özen ve genel olarak mükemmelliği, kitabı düzeltmelerden sonra yazmaya başladığımdan daha iyi hale getirdi. Onlar olmasaydı, kitaplar bugün olduklarının bir kısmı bile olamazdı.

ABD'de Jennifer Long, Lexy Alemao, Jela Lewter, Allison Green, Emily Arzeno, Caroline Pallotta, Steve Breslin ve Kayleigh Webb'e kitap için yaptıkları her şey için teşekkür ederiz.

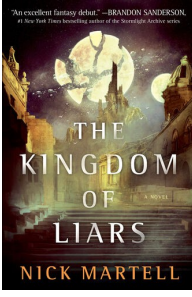
Birleşik Krallık'ta Will O'Mullane, Aine Feeny, Claire Ormsby-Potter ve Gollancz'daki diğer herkese seri üzerindeki sıkı çalışmaları için teşekkür ederiz.

Benjamin Carré ve Richard Anderson'dan harika çizimleri için bahsetmezsem ayıp etmiş olurum. Bir kitap serisi için mutlak en havalı kapakları yarattığınız için teşekkürler. Bunlar gençken ilham almak için bakacağım kapaklardı ve şimdi benim kitabımla ilgili! Çılgınca. Ve özellikle son birkaç yılda büyümeme yardımcı olan Brandon Sanderson, James Islington, Tamora Pierce, Jeremy Szal ve yıllar içinde daha yakından tanıma zevkine eriştiğim diğerleri de dahil olmak üzere tüm harika yazarlara ve kitap topluluğunun üyelerine teşekkür ederim.

Yayıncılık dışında arkadaşlarım ve ailem dediğim herkese teşekkür ederim. Yıllar boyunca aklımı başımda tuttunuz ve muhtemelen uzun süre Michael hakkında konuşmamı dinleyerek biraz delirdiniz. Annem ve babama, büyükanne, aileme, Overlord Kilisesi'ne, Bots Elçileri'ne ve onların artı-one'ları Kyle VanLark, Penny ve Erin McKeown'a. Ve büyükbabama yıllar boyunca verdiği tüm destek için teşekkür ederim. *Voyage'ı teslim* ettikten bir gün sonra vefat etti. Onu her gün çok özleyorum.

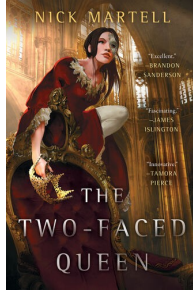
Son olarak, bana ve Michael'a destek olan okuyuculara, eleştirmenlere ve kitapçılara teşekkür ederim. Bu kitap bir sevgi emeği idi ve umarım hoşunuza gitmiştir. Anlatılacak daha pek çok hikâyeye.

Bu Seriden Daha Fazlası

Yalancılar Krallığı

Kitap 1

İki Yüzlü Kraliçe

Kitap 2

YAZAR HAKKINDA

NICK MARTELL Ontario, Kanada'da doğdu ve yedi yaşındayken ailesiyle birlikte Amerika Birleşik Devletleri'ne taşındı. Long Island'daki liseden mezun olduktan sonra Pennsylvania'daki Susquehanna Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık eğitimi aldı. Düzenli olarak roman yazmaya birinci sınıfta başladı ve ilk romanı *Yalancılar Krallığı* yirmi üç yaşındayken satıldı. Şu anda Allentown, Pennsylvania'nın dışında yaşıyor. Nick'i Twitter'da [@MacMartell](https://twitter.com/MacMartell) veya nickmartell.com adresinden takip edebilirsiniz.

BU YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN:
SimonandSchuster.com/Authors/Nick-Martell

SimonandSchuster.com

SAGAPRESS.COM

[@SagaPressBooks](https://www.facebook.com/SagaPressBooks)
[@SagaSFF](https://www.instagram.com/SagaSFF)

AYRICA NICK MARTELL TARAFINDAN

Paralı Kral'ın Mirası:

*Yalancılar Krallığı İki
Yüzlü Kraliçe*

1230 AVENUE OF THE AMERICAS, NEW YORK, NEW YORK 10020

www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2022 Nicholas MacDonald-Martell tarafından

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için Saga Press İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

Saga Press ciltli ilk baskı Kasım 2022

SAGA PRESS ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-8GG-50G-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-8GG-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Benjamin Carré'den ceket
illüstrasyonu Kyle Van Laar'dan
yazar fotoğrafı

Kongre Kütüphanesi Yayın İçeri Kataloqlama Verileri mevcuttur.

ISBN 978-1-5344-3784-5
ISBN 978-1-5344-378G-9 (e-kitap)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

